

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

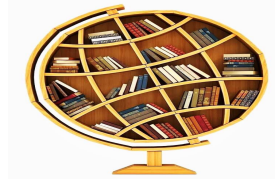
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

ŞEHADET MİLLET İÇİN 2

Parola

Şehadet Millet için-2

Düzenleme
Ny.ozlem

☆☆☆☆☆

DOĞUKAN

Zihnimdeki yoğun karanlığın içinde hissettiğim antiseptik kokusu nerede olduğuma bakmama bile ihtiyaç duydurmuyordu. Hastanedeydim. Daha önce de birçok kez bulunduğum şekilde titriyordum; beni saran hafif ama sert örtü, ince bir buz tabakasından farksızdı. Nereden geldiğini tam olarak çözemediğim, üzerime üfleyen soğuk hava dalgası ise bu hisse tuz biber oluyordu.

Yaşadığım son anıların hepsi zihnime akın etti. Vurulmuştum. Sonrası derin bir karanlıktı. Büyük ihtimal beni bir odaya almışlardı. Ölümcül bir sessizlik vardı ama uzaktaki karmaşayı duyabiliyordum. Makinelerden gelen bip sesleri, koşturan ayak sesleri, fısıltıyla yapılan konuşmalar...

Gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Görüşüm bulanıktı, kafam dumanlıydı. Damarlarımda dolaşan ilaç o kadar yoğun olmalıydı ki kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Yine de acıyı hafifletme konusunda pek de işe yaramıyordu. Hareket etmek istemiyordum. Göz kırpmak bile canımı yakıyordu. Özellikle göğsümün sol tarafında katlanılmaz bir ağrı vardı. Bu bir süredir çektiğim ağrıdan çok farklıydı. Fizikseldi, nefes aldırıyor, aldığım nefesi ciğerime bırakmıyordu. Elimle yoklayarak durumumu anlamaya çalıştım. Büyük bir bandajın altından yayılan acı, çenemi kilitleyecek kadar güçlüydü. Sol elimde, damarıma berrak bir sıvı pompalayan

makineye bağlı bir hortum takılıydı. Ağrı kesici veriyorlarsa bir boka yaramıyordu.

Kısa bir süre sonra aralık olan odanın kapısı açıldı. İçeri giren hemşire ışıkları kapalı tutacak kadar sağduyuluydu. Uyanık olduğumu fark etmesiyle gülümsedi.

"Uyanmışsın."

"Neredeyim?"

Hayati bulgularımı kontrol etmek için makinelere bakarken, "Ankara," dedi. İşte bunu duymayı beklemiyordum. Vurulduktan sonraki anıları hatırlamak için kendimi zorlasam da nafileydi. Şu an zihnim fazlasıyla pusluydu. Bildiğim tek şey, sınır ötesindeki hastanede ilk müdahalem yapıldıktan sonra buraya nakledilmiş olduğum gerçeğimdi. Diğerleri nasıldı? Başka yaralanan var mıydı? Ya da...

"Saat kaç?"

Hemşire parmağıma bir alet takarken kolundaki saate baktı. "03.48." Gece olduğunun farkındaydım. Sınır ötesinden geldiğime göre bu gece o gece olamazdı. "Bugün günlerden ne?" Nabız değerimi önündeki dosyaya not eden kadının söylediği günle kaşlarım çatıldı. Üç gün sonraki mi üç hafta sonraki mi?

"Son bir şey sorabilir miyim?"

Tansiyon aletini koluma takacağı sırada duraksadı. "Tabii," diyen kadına ayın kaç olduğunu sordum. "2 Temmuz," cevabını almak kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Neredeyse üç gündür uyuyor muydum yani? Yaram o kadar ciddi miydi? Kahretsin, neden her şey bu kadar bulanıktı?

"Verdiğimiz ilaçlardan dolayı kafanızın karışık olması normal."

Sesli mi düşünmüştüm yoksa kadın aklımdan geçenleri yüzümden mi okumuştı, bilmiyordum. Tansiyonumu ölçmek için aleti koluma bağlarken, "Ne ilacı verdiniz ki?" diye sordum. Konuşmamam ve derin bir nefes almam için beni uyardı. Söylediğini yaptım. O tansiyonumu ölçerken sadece nefeslerime odaklandım.

"13/8."

Tansiyon aletini kolumdan çıkarırken, "Yaşadığınız travmayı ve ağ-

nılarınızı hafifletmeye yönelik birtakım ilaçlar," diye cevap verdi. Tek tek isimlerini saysa da kafamda tutacak gibi değildim.

"Başka son sorunuz var mı?"

Dosyasını ve aletlerini kucaklayan kadının kinayesine takılmadan başımı hayır anlamında salladım. *Güzel* der gibi başını sallayan hemşire gülümsemeyi ihmal etmemişti. "Ben size bir saat içerisinde tekrar ağrı kesici yapacağım. Lütfen uyumaya çalışın. Geçmiş olsun." Ben teşekkür edene kadar hemşire odadan çıktı.

Gözlerimi alıcı gözle odada dolaştırdım. Anlaşmalı olduğumuz devlet hastanesinde olmalıydım. Yanımdaki yatakta kimse yoktu ama sanki yeni taburcu olmuş gibi dağınıktı. Telefonuma bakındım. Görünürde yoktu. Hoş, şahsi eşyalarımın buraya getirilip getirilmediğini bile bilmiyordum. Yine de bir umut başucumdaki dolabın içine bakmayı düşündüm.

Acıyı umursamayarak dirseğimin üzerinde doğruldum. Benim gibi biri için bile bu acı hissi fazlaydı. En son buna benzer bir acının izini kashımın üzerinde taşımakla lanetlenmiştim. Derin, düzenli nefesler alıp vererek acıyı yok saymaya çalıştım. Nefesim kesilmeye başladığında elimi bandajın olduğu yere bastırarak kendimden güç aldım ve yatakta oturur pozisyona geçtim. Siktir. Yer çekimi bu kadar acılı olmamalıydı.

"Kurşun'um?"

Özlediğimi duyana kadar hatırlamadığım tanıdık sesin sahibi kapının eşiğine çakılmıştı. Musti endişeyle beni izlerken, "Ne yapıyorsun Allah aşkına?" diye sordu. Sorusunun ardından da odaya girdi. "Dikişlerini patlatacaksın. Susadın da canın mı kolayına geldi?" Başucumda duran su şişesini eline aldı. Plastik bir bardağa doldururken, "Sana kim haber verdi?" diye sordum.

"Kuşlar."

Sıkıntılı bir iç çekerek başımı geriye attım. Benden önce vurduğum haberinin geldiğini tahmin etmem gerekiyordu. O an zihnime dolaşan başka bir ayrıntıyla, "Annemlerin haberi var mı?" diye sordum. Musti bardağı bana doğru uzatırken, "Olmamasını sağladım," dedi. Gözlerim rahatlamayla kapanırken derin bir nefes aldım. Arkadaşlığımızın en önemli kurallarından biri buydu. Ölüm bize kollarını açana kadar ona dair tüm haberleri yakınlarımızdan uzak tutacaktık. "İç şunu," derken bardağı sağ

elime tutuşturdu. Gözlerim suyun halkalar hlindeki hareketine, ardından da titreyen parmaklarıma takıldı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Sol elimi de boşluğa çekerek kontrol ettim. Vurulduğum taraf olduğu için mi bilmiyorum, onun hareketi daha keskin ve hızlıydı. Parmaklarımı yumruk yapıp arak bu hissi geçirmeye çalıştım. Olmadı. "Telaşlanma, ılaların böyle etkileri olacağını söylemişlerdi." Musti'ye inanmak isteyen tarafım o kadar güçsüzdü ki.

Bardağı gerisin geri Musti'nin eline tutuşturdum. Gözlerimi ellerimden ayıramıyordum. Her bir parmağımı tek tek kontrol ediyor, sürekli pozisyon değiştirerek titremenin hangilerinde arttığını çözmeye çalışıyordum. Zihnim bu sürecin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalışıyordu ve çıkan sonsuz ihtimalin bana geri dönüşünün nasıl olabileceğini düşünüyordu.

"Kes artık şunu."

Musti iki elime birden vurarak gözümün önünden çekti. "İyisin, onlar da iyileşecek. Kendine biraz zaman ver." Elinde tuttuğu bardağı zorla dudaklarıma götürdü ve birkaç yudum da olsa su imemi sağladı. "Bazı şeyleri kontrol edemezsin. Sal biraz." Azarının arasında aklıma gelen düşünceyle, "Eşyalarımın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Konudan konuya atlamam garibine gitse de, "şanslısın ki ihtiyacın olur diye seninle göndermişler," dedi. "Ya da oradaki işin bittiği için." Plastik bardağı başucumdaki yere bıraktı ve odanın içinde bulunan tek dolaba doğru yürüdü. Hüzün gülümsememi esir ederken, "İkinci ihtimal daha kuvvetli," diye fısıldadım. Yola çıkarken ne zaman ne şekilde döneceğimizi bilmiyorduk. İki ksr ay geçmişti ve büyük ihtimalle vurulmasaydı bir o kadar daha zaman geçecekti. Belki de daha fazla. Ama artık bunun hiçbir önemi yoktu.

Buradaydım.

Musti söylediğimi duymamış olacak ki sırt çantamı yklenirker. "kz ls mübarek," dedi. Doğa'nın kitaplarının içinde olduğunu söylemek için doğru bir zaman değildi sanırım. "Ne götürdün yanında oğlun bu kadar? Gören de hiç dönmemek için gittin sanacak." Gülümsemem yüzümde sabitlemek çok zordu. Her katil, olay mahaline bir kere olsa d

nerdi. Derin bir nefes alırken içimdeki katille selamlaştım. Geride bıraktığı enkazdan daha fazla kaçamayacağını ona hatırlattım.

“Ne istiyorsan söyle, ben vereyim.”

Musti çantanın pisliğinden dolayı yatağa koymak istememiş olmalıydı. Çantanın ön gözünden telefonumu rica ettim. Dizini büküp çantayı üzerine koydu ve söylediğim yerden telefonumu çıkardı. Ekranına bakarken, “Şarjı bitmiş yalnız,” dedi. *Biliyorum* der gibi başımı salladım. Doğa'ya olan hasretim de bir yere kadar dayanmıştı.

“Şarj aletin nerede?”

“İçindedir.”

“Ay ne kadar yardımcı oldun.”

“Başım çatlıyor Musti. İnan bana, nerede olduğunu düşünemiyorum bile.”

Musti gözlerini kısarak bana baktı. “Başka şeyleri düşünürsün ama,” derken kaşları da çatılmıştı. “Balerin...” dedi son nefesini verir gibi. Neden böyle bir şey söylediğini anlamamıştım. Başını iki yana sallayarak, “Alacağım ifadeni ama önce şu telefonunu şarja takalım,” dedi. Beni sorguya çekecek, Doğa'yla ilgili ve onun bu derece kızdığı ne olmuş olabilirdi ki?

Musti haşır huşur sesleri arasında çantanın ön gözünü kontrol etti. Bulamayınca yan ceplere bakarken bitmiş powerbankleri buldu. “Yaklaştım sanırım,” diyerek fermuarın yerleri açıp kapatmaya başladı. En sonunda bulduğu kararmış şarj kablосunu kirli bir çorap gibi parmak ucuyla tutup havaya kaldırdı. Yüzünü buruşturmuştu.

“Sınır ötesinin toprağını getirmek için ilginç bir taktik.”

Gözlerimi devirerek başımı geri attım. Bakışlarım tavandaki aydınlatmaya ilişti. Önündeki camı düştüğü için floresanları görebiliyordum. Daha doğrusu yanıp sönen bir tanesine takılı kalmıştım. Kalan son enerjisini de odayı aydınlatmak için kullanıyordu. Bu bir mesaj olabilir miydi?

“Hah! Daha iyi.”

Başını Musti'ye doğru çevirdim. Birkaç saniyeliğine gözlerim kamaşmıştı. Fakat elindeki ıslak mendille kablomu biraz olsun temizlediğini görebilmiştim. Telefonumu şarja takmak için kısa bir an priz aradı. Ardından çantama ihtiyacım kalmadığını düşünerek dolabın içine bıraktı. Her

şey stabil hâle gelince odanın içindeki diğer yatağa oturdu. Dağınıklığının nedeni şimdi anlaşılıyordu.

"Dökül bakalım."

Neyi der gibi başımı salladım. Salâğa yattığımı düşünüyor gibiydi ama şu anda gerçekten bir salaktan farkım yoktu. Zihnim pusluydu. Hatırladığım kısımlar bölük pörçüktü ve çoğu detayın üzerinde karanlık bir sını perdesi vardı. Aralamaya gücüm yoktu. En azından şu anlık ...

"Doğa'yla aranızda ne oldu?"

Fakat bu sorunun aylar önceki geceye dayandığını anlayabilmiştim Doğa ile vedalaşabilmek için Musti'den yardım almıştım ve yaşananlardan sonra ağzımı bıçak açmamıştı. O geceki hâlimden bir terslik olduğunu anlamıştı. Fakat yanımdaki insanlardan dolayı bu konuyu irdeleyememişti. Zaten sonrasında da sorguya çekecek vakti olmamıştı. Belli ki artık kaçacak yerim olmadığının o da farkındaydı.

"Hiçbir şey."

Yeme beni bakışları altında, "Operasyon sırasında kafanı bulandır mamak için çok soru sormadım ama o kızın hâli hâl değildi," dedi. "Had bir noktaya kadar anlayabiliyordum. Sevdği insanı sınır ötesindeki bir operasyona göndermiş, iletişim kuramayan bir kişinin yapacağı şekilde yaşıyordu hayatını ama sen... Sen tanıdığım adamdan çok uzaklaşmış sını duyduğuma ve gördüğüme göre." İki aylık yokluğumda Doğa'yla ilgili olan kısıtlı irtibatımı sağlayan kişilerden biri de Musti'ydi. Şarjım bittiğin de kampüs güvenliğiyle iletişime geçen yine oydu. Şifreli bir şekilde dâhil hattan bana öğrendiklerini aktarmıştı. Konuşabileceğimiz kısıtlı zamanların hepsi Doğa olmuştu. Belli ki bir terslik olduğunu vurulana kadar his setmemişti ya da belki de konduramamıştı.

"Ne varmış benim hâlimde?"

"Soruyor musun lan bir de?"

Bunu ciddi anlamda öfkelenerek söylemişti. Oturduğu yerden hırslı kalktı. "Vuruldu lan," diyerek üzerime yürüdü. Neyse ki hastane yatağında olmamın dokunulmazlığı vardı. Burnumun ucuna kadar girerken, "Çurşun bir santim, bak iki değil, bir santim. Parmağım kadar," derken işaret parmağını gözümün önüne getirdi.

“Kaysa nereye saplanacağını farkındasın, değil mi?”

Kalbime...

O an olmasa da şu an bunun fazlasıyla farkındaydım. Elimi zonklayan, cayır cayır yanan kurşun yarasının üzerinde dolaştırdım. “Açık hedefmişsin. Saklanmak konusunda ustalaşmış olan sen, ayan beyan ortadaymışsın.” Sesi her kelimede biraz daha yükseldi. Fakat sonlara doğru hastanede olduğumuzu hatırlamış olacak ki aynı oranda düşüşe geçti. “O an aklından ne geçiyordu senin?” Bu soruyu laf olsun diye sormuştu. Belli ki ne düşündüğümü de gayet iyi biliyordu.

“Sen bunları nereden biliyorsun?”

Ben de tüm bu detaylara nasıl bu kadar hâkim olduğunu çok iyi biliyordum. Soruma alaycı bir kahkaha ile cevap verdi. “Sence şu anda konuşmamız gereken şey bu mu?” derken ellerini yatağın bariyerlerine dayadı. “Hayatındaki önem sıralamalarını gözden geçirsek iyi olacak Kurşun’um.” Musti yavaş yavaş bana doğru yaklaşmaya başladı.

“Bir, önce vatan. İki, sonra canın. Üç, ne sikimse düşündüğün şey.”

Şu anda öfkesini nefesiyle suratıma üfleyebilecek kadar yakındı. Sesi ni mümkün olan en kısık düzeyde tutarken, “Kendinden geçmeden önce ‘Balerin,’ demişsin oğlum. Kendine geldiğin her an dediğin gibi,” dedi. Ardından gelişinin aksine hızla geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

“Şimdi bana palavra okuma ve ne olduğunu anlat.”

Çok uzun zamandır susmanın etkisiyle derin bir nefes aldım. Bu öyle bir nefesti ki dizginlediğim tüm kelimeleri yerinden oynatmış ve harekete geçirmişti. “Ayrıldık.” Böyle bir şey duymayı beklediği ve devam etmem gerektiğini belli eden bir mırıltı çıkardı.

“İki ay önce.”

İşte buna hazırlıklı değildi. Gözleri yaşadığı şoka uyan bir büyüklükte açılırken, “Ne?!” dedi. “Ayrıldık derken göreve gitmenden bahsediyorsun berhâlde, değil mi?” Başımı hayır anlamında salladım. Musti’nin göğsünde bağladığı elleri gelen diğer bir şok dalgasıyla çözüldü. Yüzüme öyle bir bakıyordu ki gelip geçen zamanın sessizce sorgusunu alıyordu sanki. Hem benden hem de kendinden...

"İki ay önce ayrıldınız yani."

Sayıklar gibi çıkmıştı sesi. Geri geri yürüyüp az önce kalktığı yatağa kendisini bıraktı. Sanki bunu duymak ruhuna ağır gelmişti. Fark etmediği, en önemlisi de bu süreçte yanında olamadığı için vicdan azabı çektiğini bakışlarından bile anlayabiliyordum. "Ama sen ... Operasyonu haber vermek için gitmen gerektiğini söylemiştin." İki ay önceye dönmüş, anıların içerisinde bana sesleniyor gibi çıkmıştı sesi. Başımı belli belirsiz evet anlamında hareket ettirdim.

"O zaman öyleydi."

Zaman kazanmak için dudaklarımdan dökülen doğaçlama kelimeler, karşımda duran adamın şoklanmış mimiklerine hafif bir çatlaklık verdi. Kaşı belli belirsiz seğirirken, "Doğum günü yaklaştı demiştin," dedikten sonra ses tonu bir anda yükseldi.

"Kıza ayrılık mı hediye ettin lan?"

Sesindeki sertliği ya da çenesindeki kasılmayı saklama gereği bile duymadı. Cevap vermedim. Gitmemin nedenlerinden biri de 1 Mayıs günü yanında olamayacağımı ama planım ayrılığımız değildi. Hayallerimin bir kısmını gerçekleştirebilmişim ama ayrılığımızın önüne geçememişim. Yine de kalan kısmını ondan çok uzakta, kendime söz verdiğim şekilde tamamlamışım.

"Bahar şenliklerine gideceğimize söz verdim, üzülmesin, dedin. Ne zaman döneceğim belli değil, onu bir kere daha görmezsem operasyona odaklanamam, dedin."

Başıyla hastane yatağındaki hâlimi işaret ettikten sonra, "Bu mu lan odaklanmış hâlin?" dedi. Cümlesini bana karşı nadiren kullandığı bir öfkeyle noktaladı. Bakışlarını üzerimden beni tokatlamak istercesine sertçe çekti. Ellerini iki yana açarak yatak bariyerlerine yerleştirdi ve içindeki hiddeti dizginlemek ister gibi nefes almaya başladı. Söyleyeceklerinin bitmediğini bildiğim için sessizliğimi korudum. Bir dakika bile geçmemişti ki, "Yardım et dedin, ettim," diyerek bana döndü. Sessizliği değil ama nefesi içindeki fırtınayı taşıyordu. "Ulan ben senin yuvanı yıkacağını bilseydim-" diye vicdanındakileri kusmaya başlamıştı ki, "Senin suçun yok," diyerek araya girdim. "Kimsenin suçu yok." Dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri çıkaramadığını gözümle görmüştüm. Sağ eliyle sertçe bariyere vurdu.

“Kadere bok atma lan şimdi.”

Sitemli sözlerinin ardından yine bakışlarını benden çok uzağa çevirdi ve sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, “Senin suçun yok, benim suçum yok, onun suçu yok. Kimsenin suçu yok. Böyle olması gerekiyordu. Alın yazımız böyleymiş,” diye söylenmeye başladı. Kelimelerinin bende yaratacağı tahribatı umursamadan konuştu da konuştu. Duymazdan gelmek istiyordum. Çünkü işittiğim her sözcüğün beni biraz daha dipsiz karanlığıma doğru çektiğini hissediyordum. Musti dilsizliğimden sonra sağırlığımı da kabul etmeyeceğini bir anda bana doğru dönerek gösterdi. Hiddeti tartışmasızdı ama o tartışmamızı mümkün olduğunca sakın karıştırmaya çalışıyordu.

“Kader gayrete âşıktır Kurşun’um. Gayretle atılan her adım bir mucizeyi taşır. Bunu en iyi sen bilirsin. Ne olmuş olabilir de kaderden medet uman birine dönüşmüş olabilirsin, aklım almıyor.”

Yaşananları konuşmak için doğru kelimeleri bulmam gerekiyordu. Çok uzatmak istemiyordum ama konunun özüne de inmem gerekiyordu. Bu yüzden baş ağrım ve kafa karışıklığımın verdiği ölçüde düşünmeye çalıştım.

Sessizliğim Musti’nin sınırını bozmuş olacak ki hafifçe inleyerek ayağa kalktı. Küçük odanın içinde volta atmaya başladı. Bana olan öfkesini ayaklarından çıkarmak istiyor gibiydi. Ağzını bıçak açmıyordu. Bana bakmıyordu ama ben en ufak bir hareketini kaçırmak istemiyormuşçasına kirpiklerimi bile kırpmıyordum. Yüzü beton dökülmüş bir mimiksizliğe büründü. Bu iyi değildi. Öfkesi benzersizdi. Eğer karşısında bir düşman yoksa onu kolay kolay kimse bu kadar hiddetli göremezdi. Gerginliğini azaltma ihtiyacı hissetmediği o anların hepsinde tüm hücreleriyle kinini, nefretini kusardı. Fakat duygularını gizlediği zamanlar, tanıdığım en tehlikeli adama dönüşüyordu. Kafasından geçenleri tahmin etmek de bir o kadar zorlaşıyordu. Şu anda beni bu hastane yatağında kaldırıp camdan da atabilirdi, sarılıp boğarak da öldürebilirdi. Hangi şekilde olursa olsun, bir sonraki hamlesi gazabını yansıtacak ve bunun önüne geçmemin tek yolu sadece gerçekleri konuşmaktı.

“Eski sevgilisi aradı.”

O adamın lafta bile olsa varlığı beni ağızda kalan kötü bir tat gibi

igrendiriyordu. Musti adım atmaya kesti ama bana doğru dönmemişti. Çatık kaşları altında yere diktiği gözleriyle bir küfür mırıldandı. Ona ulaştığımın farkındaydım. "Her şeyin en güzel olduğu anda adıyla, sanıyla hatta beraber çekildikleri aşk dolu bir fotoğrafla eski sevgilisi aradı." İşkence altındaki bilinçaltım, daha fazlasını hatırlamamam için dizlerinin üzerinde yalvanyordu ama ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Musti ağır çekimde bana doğru dönmeye başladı. Bu sefer bakışlarını kaçırın ben oldum. Çünkü itiraf ettiğim her bir kelimenin yüreğimdiki dağlanmış olan yaranın kabuğunu biraz daha kaldırdığını hissediyordum. Canım acımaya başlamıştı ve kontrolü kaybetmem için can dostuma bakmam yeterliydi. Fakat ellerimin de dizginlemek konusunda pek işe yaradığı söylenemezdi.

"Üstelik saat fazlasıyla geçti ve o adam, Doğa'nın bundan hoşlandığını ima etmişti. Doğa'm demişti ona Musti, anlayabiliyor musun?"

Derin bir nefes aldım. Odanın içindeki gergin havanın, sanki o geceki gibi ciğerlerimin içine dolduğunu hissedebiliyordum. Tek bir dal sigara için şu anda her şeyimi verebileceğimi düşündüm. Oysaki iki küsur aydan beri burnumun ucunda dumanım bile dolaştırmamıştım. Doğa'nın yanında sigara içmeyeceğime dair verdiğim sözü çiğnediğim o geceden beri kendimi cezalandırıyordum. Unutmamam içinse peçetenin içine sardığım izmariti yanımdan ayırmıyordum.

"Bir an gözüm döndü. İçimde zapt edilmez bir kırma isteği yükseldi. Bunun Doğa olmasını istemediğim için mutfak camına yumruk attım."

Elimi hafifçe döndürdüm ve serçe parmağımdan bileğime kadar uzanan yara izine baktım. Musti neye baktığımı anlamış olacak ki, "Siktir. O kesik o yüzden miydi?" diye sordu. Başımı onaylarcasına salladım. Yanıma gelip elimi tuttu ve yara izime daha yakından baktı. O gece olduğu gibi ...

"Yalnız çok boktan dikiş atmışım."

Suratını buruşturdu. Sanki tüm derdimiz buymuş gibi gülümsedik. Açıkçası o an nasıl dikiş attığıyla ilgilenmemiştim. Kanın durup durmaması, yaranın kapanıp kapanmaması bile umurumda değildi. Yüreğimin ortasında hiç kapanmayacak bir yara vardı ve sol tarafıma doğru kan sızıyordu. Elimdeki elbet bir gün iyileşirdi. Öyle ya da böyle iyileşmişti de.

"Fakat tuz buz olan şey hayallerimdi."

Konuya geri dönmeme yüz ifadesi ciddi bir hâl alan dostum bu sefer ayakucuma oturdu. Hatta rahat olursun diye bacaklarımı kendime doğru çekip bağdaş kurdum. Oturur pozisyona geçmemle bir anlığına nefesim kesilir gibi oldu. Elim bandajın altından çıkmaya çalışır gibi zonklayan yaranın üzerinde dolaştı. Dik durmanın bu kadar ıstırap verici olduğunu unutalı çok zaman olmuştu.

“İyi misin? Hemşireyi çağırayım mı?”

“Beni neden çağıracaksınız?”

Musti'nin panikle ayaklanması ve az önceki hemşirenin odaya girmesi aynı anda gerçekleşmişti. Elinde bir kap tutan kadın yanıma doğru gelirken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. Başımı onaylarcasına salladım. Fakat can dostum lafa karışarak, “Bir anda nefesi kesildi,” dedi. Hemşire serumumun içine ağrı kesici olduğunu düşündüğüm bir ilaç enjekte ederken göz ucuyla bana baktı. Sitem edeceği o kadar belliydi ki ...

“Ben size uyumanızı söylemiştim. Oturup muhabbet etmenizi değil.”

Elindeki şırıngayı kabın içine bıraktıktan sonra bana doğru döndü. “Konuşacak çok zamanınız olacak. Lütfen biraz dinlenin.” İşte bunu kimse bilemezdi. Abimin de dediği gibi yaşamımız pamuk ipliğine bağlıydı. Kopup kopmayacağını Rab, ne zaman kopacağını ise düşmanın namlusunun ucu belirliyordu. Bu sefer de şanslıydım. Fakat üç hakkımı da doldurmuş-tum ve bir sonrakinden sağ çıkacak kadar şanslı olduğumu sanmıyordum. Bu nedenle nefes aldığım her anı değerlendirmeliydim.

Hemşire arkamdaki yastıkları belime doğru düzeltirken, “Oturacak-sanız bile en azından sırtınızı destekleyelim,” dedi. İtiraf etmem gerekiyordu ki bu çok iyi gelmişti. “Lütfen ani hareketlerden kaçının. Dikişleriniz çok hassas bir noktada.” Başımı *tamam* anlamında salladım. Musti'ye doğru dönen kadın, “Ve siz de hastamızı çok fazla yormayın, olur mu?” diye uyardı. Kaşları hayretle havalanan arkadaşım cevap vermemişti. Fakat cevap niteliğindeki ifadesini hemşire odadan çıkana kadar sürdürdü.

“Sevimsiz.”

Bana doğru döndüğünde yüzü buruşmuştu. “Hemşirelerden hoşlanmıyorum,” dediğinde kinayeli gülüş dudaklarımın kenarına yerleşti. Birkaç sene önceki flörtünden dolayı bunu söylediğini çok iyi biliyordum. O yıllarda hemşireler için kurşun atıp kurşun yiyeceğini de çok net

hatırlıyordum. Fakat şu anda konuyu açmak istemediğini ifademi görmezden gelmesiyle anladım.

"Sen de hiç kusura bakma. Ne olduğunu tam olarak anlayana kadar seni yormaya devam edeceğim."

Etrafa bakındı ve odanın bir kenarında duran metal sandalyeye doğru yürüdü. Sürükleyerek gürültü çıkarmamak için tek eliyle havalandırdı. Yatağının yanına koyduğu gibi bacağına çelerek oturdu. Kollarını da göğsünün üzerinde bağlayarak rahat bir sorgulama moduna geçtikten sonra, "Devam et," dedi. Nerede kaldığını hatırlamaya çalıştı. Kafamın içi az önceki ağrı kesiciden mi bilmiyorum daha da bulanmaya başlamıştı. Musti bunu fark etmiş olacak ki gözleri önce seruma gitti. Ardından tekrar bana doğru çevirdi ve kendine özgü tarzıyla nerede kaldığını hatırlattı.

"Lütfen bana sadece eski sevgilisi aradı diye kızdan ayrıldığımı söyle. Söyle ki hasta yatağında gönül rahatlığıyla ağzına sıçabileyim."

Gözlerimi kapatıp sıkıntılı bir iç çektim. Doğru ya ... Şu tatsız konuyduk. "Sorun eski sevgilisinin araması değildi," diyerek gözlerimi araladığımda Musti'nin *hadi lan oradan* diyen bakışlarıyla karşılaştım. Haklıydı. O sorunumuzun temel taşıydı. "Yani o da bir sorun. Büyük bir sorun ama ayrılmayı gerektirecek bir konu değildi benim için. Tartıştık, tartıştık da ama ayrılmak aklımın ucundan bile geçmedi," diye devam ettim. Şimdi de *hah şöyle, yola gel* mesajı taşıyan bir ifade takınmıştı. Göğsümü şişiren bir nefes aldım. Şu anda söyleyeceklerim için göğsümün içindeki baskıyı hafifletmem gerekiyordu. Fakat kurşun yarasma sağlam bir acı saplandı. Bu sefer ortalığı ayağa kaldırmaya hazır olan dostuma bu acımı belli etmemek için kendimi kastım. İçimden abim gibi birkaç kez on yediye kadar saydım. Aptal ağrı kesicinin işe yaraması için zaman verdim ve daha katlanılır bir seviyeye geldiği anda sadece konuşmaya odaklandım. Musti bu anlarda sadece yüzüme endişesi büyüyerek baktı. Sanırım söze nereden gireceğimi bilmediğimi sanıyordu ya da söyleyeceklerimin benim için düşündüğünden de zor olduğunu ...

"Ortalığı toplarken o adamın sürekli mesaj attığını duydum. Başta bakmak istemedim ama kahrolası merakıma telefonun yirminci kez çalıştıktan sonra yenik düştüm. Evet, saydım. Tam on yedi mesaj, üç arama yaptı. Telefonunda şifre yoktu. Tek dokunmamla adamın yazdığı mesajlar

ve fotoğraflar önüme döküldü. Eski günlerinden bir şölen yapmıştı piç kuruşu. İçeride ağlayan kız, sürekli gülümsüyordu ve bu bana çok dokundu."

Söylediğim şeyleri mantıklı bulmamış gibi bakan suratını buruşturan arkadaşşıma, "Mutluydu Musti. Benimle ağlayan kız, o adamın kollarının arasındaki her fotoğrafta mutluydu," diye direttim. İfadesi anında yumuşadı. Ne kadar olduğunu saymadığım bir süre sessizce yüzüme baktı. Söylediklerimi düşündüğünü, kafasının içerisinde durum değerlendirmesi yaptığını bildiğim için suskunluğuna eşlik ettim.

"Seni rahatsız eden şey senin Doğa'yı mutlu edememen miydi yoksa o adamın mutlu etmesi mi?"

Bu soru bir teraziye konsa iki ucu sürekli yer değiştirecek kadar kararsızlık taşırdı. Düşündüm. Hangisinin ağır bastığına bir türlü karar veremedim. Musti de sanki bana yardımcı olabilecekmış gibi, "Şundan dolayı soruyorum," dedi ve oturduğu sandalyede öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine yerleştirdiği bir pozisyon aldı ve başını kenetlediği ellerinin üzerine yerleştirdi. "O adamın mutlu etmesi senin için sorun olduysa iki ay önce kafana darbe alıp almadığını araştırtacağım."

"Ne?"

"Oğlum geçmiş ilişkisinde mutlu olduğu anlardan dolayı ilişki mi bitirilir?"

"Onları ilişki adı altında birleştirme."

"Siktir lan. Kıskançlığım olgunluğunla birleştirmesini öğren artık. Sen hayatında değilken o adamla bir ilişki yaşamış ve bitmiş. Her ilişkide mutlu anlar vardır. Genelde bunlar fotoğrafların zaten, bilmiyor musun? Sen hiç kavga ederken bir anda, 'Bunu ölümsüzleştirmeliyiz,' diyerek fotoğraf çeken çiftler duydun mu?" Musti bir anda durup kendi sorusunu çenesini sıvazlayarak düşündü. "Yani vardır mutlaka," dedi tereddütle. "Ama insanlık türünün tek örnekleri olarak Bakırköy'de olduklarına eminim. Bu kız o adamla ilişkisinde genel olarak mutlu olsaydı ayrılmazdı, değil mi?"

Kahrolası cümlesinde amma çok ilişki kelimesini kullanmıştı ve bunu barm telime basmak istercesine yaptığını bilmek daha da sinir bozucuydu. "Bitmiş, gitmiş bir ilişki Kurşun'um. Bilmem anlatabildim mi?" Sıkıntılı bir iç çekerek ilişki kelimesi dışındaki söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Hepsini biliyordum, geçen süre boyunca milyonlarca kez düşünmüş-

tüm. Fevri bir hareketle kıskanmış gibi görünüyor olabilirdim ama durum çok başkaydı. O adam benim Doğa'ya veremeyeceğim her şeyi elinde tutuyordu. Mesajlarında da yazdığı gibi istediği her an yanında olabilirdi. Doğum gününde, üniversitenin bahar şenliklerinde, yazın, kışın... Gülmemesini görebilirdi, ağladığı her an sarılabilirdi. Hiçbir şey yapmasa bile sadece yanında durarak kokusunu duyabilirdi. Siktiğimin şanslı piç kurusu!

"Ama durum senin mutlu edememenden kaynaklanıyorsa, iş değişir."

Musti'nin zihnime girmesiyle kendimi ana geri çektim. O da sandalyesine yaslanarak eski rahat pozisyonunu aldı. "Yani ben bu duruma ihtimal bile vermem ama seni buna düşünmeye bir şeyler itmiş olmalı. Bana onun ne olduğunu söyle." Zeki bir adamdı ama illa bir şeyleri benim ağzımdan duymak istiyordu ve bu nedense var olan sinirimi arttırıyordu.

"Ben ne zaman döneceğimin belli olmadığı bir operasyona gidiyordum Musti. Konuşacağımız anların bile kısıtlı olacağı, canlı dönüp dönmeyeceğimi bilmediğim bir yere. O adam ise, 'Gel de on dakika içerisinde sendeyim,' yazmıştı mesajlarının birinde. Bir telefon kadar uzağındaydı yani. Üstelik Doğa'nın da istediği buydu."

Musti'nin kaşları sorgularcasına çatılırken, "Nasıl yani?" diye sordu. Sanırım bunu söylememi beklemiyordu. Sıkıntım göğsümden taşacak boyuta geldi. Ona yer açmak istercesine sert bir iç çektim. "Görevlerden, operasyonlardan bahsettiğimizde bunun zorluğundan bahsetmişti. Başına gelse, beklemek konusunda kendine güvenmediğini söylemişti."

"Ne zaman?"

Sinirli olduğum için mi soruları batıyordu yoksa beni sinirlendirmek için saçma sapan şeyler mi soruyordu? "Ne, ne zaman?" diye sorduğumda tekrar öne doğru eğildi. "Yani bunu sevgiliyken mi söyledi yoksa sözde can yoldaşı olduğunuz zamanlarda mı?" Can yoldaşlığımızı ilk duyduğunda olduğu gibi küçümsemişti. Ona göre biz her zaman sevgiliydik, sadece bunun adını koymaya çekinmiştik. Oysaki can yoldaşlığını teklif ettiğimde ciddi anlamda böyle bir şey düşünmemiştim.

"Bir önemi var mı?"

"Olmasa sorunam, değil mi?"

"Can yoldaşı olduğumuz zaman."

Musti anladığını belli eden, sinir bozucu bir baş hareketiyle, "Yani sevgiliyken kıza bu konularda ne düşündüğünü sormadın," dedi. Sormamıştım. Açıkçası buna gerek olduğunu düşünmemiştim de. Konuşurken o kadar netti ki aramızdaki ilişkinin adının değişmesi bu kararından döndürmezdi. Ha can yoldaşıydık, ha sevgili. Hem Musti'ye göre biz zaten sevgili değil miydik?

"Sen tam bir geri zekâlısın."

Tartışmayı kendine özgü tarzıyla sonlandırarak ayaklandı. Bir süredir şarjda olan telefonumun yanına gitti ve fişten çekip eline aldı. Bana doğru gelirken, "Şimdi Doğa'yı arıyorsun ve bu söylediğim şeyin aitliğini üzerine alarak söylüyorsun," dedi. Kaşlarım çatıldı.

"Ne?"

"Ben tam bir geri zekâlıyım. Kendi kendime kurup ilişkimizin içine ettim. Lütfen beni affet."

Uzattığı telefona elimin tersiyle vurdum. Refleksleri her zaman kuvvetli olan arkadaşım yere düşmeden yakaladı ve tekrar uzattı. "Kendine de o kıza da iki aydır olmayan bir şey için eziyet ediyorsun. Konu eski ilişkisi değilse neden olduğunu bilmeye hakkı var. Ee, anlatırken ufak da bir özür dilersin herhâlde."

"Saçmalama."

"Sen artık saçmalama. Kıskanmışsın ve bu en doğal hakkın. Bundan dolayı seni yargılayacak değilim. Fakat o kıza bir söz hakkı bırakmadan çekip gitmenin infazını bile gerçekleştirebilecek kadar kızgınım sana. Şimdi ara ve konuşun. Yoksa yemin olsun, seni şu hastane camından sallandırırım."

Yapardı. Fakat benden yapamayacağım bir şey istiyordu. "Olmaz Musti. Yani aramayı ben de düşündüm ama tüm bu zamandan sonra yaşananlar bir telefonla çözülecek kadar basit değil." Musti sessizce yüzüme bakmayı sürdürdü ama en azından telefonu gözümün önünden çekmişti. "O yüzden bize o şeyi aldırдын. Sen de kuru kuru bir özrün yeterli gelmeyeceğinin farkındasın." Başımı hayır anlamında salladım. Özrümü kabul etsin diye değildi. O zaten olması gereken, gecikmiş bir hediye idi. "Yüz

yüze konuşmanız gerekiyor," diye eklediğinde tekrar başımı onaylarçasına hareket ettirdim. Buradan çıktığım gibi Doğa'nın yanında soluğu alacaktım ama şu anda arayamazdım. Telefonumu açmama, açıp yüzüme kapatma ya da kapatmasa bile can kulağıyla dinlememe riskini göze almazdım.

"Anladım."

Telefonumu kendine çevirdi ve şifresini girdi. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda, "Size görüşme ayarlıyorum," dedi. Doğa'yı mı arıyordu? Kahretsin, bunu yapamazdı. Endişeyle telefonumu elinden almaya çalıştım. Göğsüme giren ağrı umurumda değildi ama yataktaki hareket alanını kısıtlıydı. Musti usta bir manevrayla elimden kurtulduktan sonra telefonu kulağına koyarak birkaç adım geriledi. Bakışlarındaki eğlenceli pırıltıları hepsini dökene kadar suratını yumruklamak istedim.

"Kapat o telefonu."

Başını hayır anlamında sallarken bir anda olduğu yerde durdu. Arından yüzüne sinsi bir gülümseme yerleşerek telefondaki kişiye seslendi

"Selam Aygöl."

Dumura uğraşmış gibi hissettim. Kardeşimi aramasının altında bana yardım edenlerden birinin de o olduğunu bilmesiydi ama ondan bu konuda yardım istemek aklımın ucundan bile geçmemişti. Gerçekten zek bir adamdı.

"Bir konuda daha sana işimiz düştü."

*Düzenleme
Ny.ozlem*

DOĞA

Yaradan evreni ayrılık üzerine kurmamış mıydı?

Yaprak dalından ayrılırdı, yağmur damlası bulutlardan düşerdi, güneş her gün gökyüzüne veda edip yerini aya bırakırdı. Seviyorum derken bile sözler dudaklardan çıkıp giderdi. Kalpler mi birbirinden ayrılmayacaktı?

Hem ne demişti Atilla İlhan: Çünkü ayrılıklar da sevdaya dâhil. Çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili...

Doğukan'ın beni terk etmesinin üzerinden tamı tamına iki ay beş gün geçmişti. Yani peşinden İstanbul'daki iki havalimanına gitmem ve elim boş dönmem sadece altmış altı gün önceydi. Fakat benim için bir ömürden ibaretti. İki ömürde de birlikte olalım derken bir ömrü feda edeceğimizi hiç aklıma gelmezdi. Giderken benliğimin en derin yerine bir kesik atmıştı. İçimde sessiz, kontrolsüz bir çılgılık yükselmişti ve kalbimin derinliklerinde yankısı hâlâ sürüyordu. Ruhunu kara yangınlar sarmıştı bir gecede ve ben altmış altı gün boyunca söndürememiştim.

Hangisi daha acıydı, emin olamıyordum. Yaşanılanları unutmak mı yoksa uğruna her şeyi feda edebilecekken bir anda tüm duygulardan vazgeçmek mi?

Bu ayrılığın sadece benimle ilgili olduğuna inanmayan beynim ve tüm sorumluluğu üzerine almaya hazır olan kalbimle savaş hâlindeydim. Gecem gündüzüme karışmıştı. İkisinden de bir hayır gelmediğini

anlayınca akışta kalmaya çalışmıştım. Onu da başaramayınca sessizleşmiştim. Neyse ki çevremdeki kimse bu sessizliğimi fark etmemişti. Hafif acılar konuşulabilirdi belki ama derin acılar dilsizdi. Şu anda acının dibine vurmuşum gibi hissediyordum. Yüreğimin ortasından dilimin ucuna gelenler cam kırıklarından farksızdı. Susmak bile acıtırken, konuşmak kan revan içinde bırakırdı.

Kendi kanımda boğulmaksa kaderim, bu Doğukan'la konuşurken olmalıydı. Yanımdan ayrıldığı ilk dakikadan itibaren ona attığım mesajların haddi var, hesabı yoktu. Fakat zamanla azalmıştı. Bunun nedeni belki de ilk günler iletilen mesajlarımın bir süre sonra iletilmemiş olmasıydı. Doğum günümde evime gelen büyük günebakan buketi, altın günebaka kolyesi ve benim için özel olarak hazırlanmış üzerinde balerin olan doğum günü pastası için attığım teşekkür mesajını bile okumamıştı ve ben de en sonunda mesaj atmayı bırakmıştım.

Yine de onu bırakamamıştım.

Merak öyle azap verici bir hâl almıştı ki bir süre sonra kendimi sosyal medyada Doğukan'ı ararken bulmuştum. Kullanmadığını bile bile b umut her gün tüm uygulamalarda adını aratıyordum. Hatta tanıştığım arkadaşlık uygulamasına bile birkaç kez girmiş, orada mı diye bakmıştım. Neyse ki yoktu. Hayatımda onu bulamadığım için sevinebileceğim ilk yıl orasıydı. Bir diğeryse şehit haberleriydi.

Okunmadığım kadar gazete okumuş, internetten, televizyondan, sosyal medyalardan haberleri titizlikle takip etmiştim. Polis Özel Harekatı geçen en ufak bir şey duyduğum anda kulak kesiliyordum. Görevle operasyonlar, ölümler... Adına rastlamamak hem rahatlatıcı hem de elimi kolumu bağlayıcıydı. Kısıtlı kaynaklarımı genişletmek için bu sivil çevresindeki insanları araştırmaya karar vermiştim. En az yirmi tane Savaşlı Mustafa bulmuştum. Yedi tanesi polisti ve hiçbiri de Musti'ye benzemiyordu. Kız kardeşinin sosyal medya hesaplarını bulmak biraz da kolaydı. Aygül'ün hesaplarının açık olması da işimi kolaylaştıran bir diğer nedendi. Radyo televizyon bölümü okuduğu için mi bilmiyordum anı sosyal medyayı çok aktif kullanıyordu. Neredeyse her saat, ne yaptığı ilgili haberim oluyordu. Okulda mı, evde mi, işte mi, kimlerle görüşüyordu hangi kitabı okuyor, bugün ne yemeğe karar verdi ne giydi... Hayatı

dair her şeyi vâkıftım. Fakat ailesiyle ilgili en ufak bir şey paylaşmıyordu ve bu da stalkerlıkta boşa kürek çekiyormuşum gibi hissettiriyordu. Resmen yer yarılıp içine girmiş gibiydi. Yaşadığına dair en ufak bir iz yoktu. İstediğinde bu kadar kolay mı kaybolabiliyordu yani ...

Bahar şenlikleri geçmişti. Onunla gitme hayali kurduğum için o hafta okula bile uğramamıştım. Finaller başlayıp bitmişti. Aklım tamamen onunla dolu olduğundan birkaç dersten bütünlemeye kalmıştım. Çok yorgundum. Hayatımda görmediğim kilolara düşecek kadar zayıflamıştım. Bunun bir nedeni de yediğim bir avuç şeyin de midemde kalmamasıydı. Saçlarım dökülmeye başlamıştı. Bu durum ablamın dikkatini çekmişti. Birkaç kez beni sıkıştırmıştı. Derslerin zorluğundan ve yaşadığım stresten olduğunu söylemiştim. Oysaki ben karşılıksız kalan mesajlarımın hüznünü, geçmişe olan özlemi ve yarı yolda bırakılmışlığın verdiği kızgınlığı taşımakta zorlanıyordum. Doğukan'ın yokluğu ve çaresizliğim ruhumu ezip geçtikten sonra bedenime de çok ağır bir bedel ödetiyordu.

Hayatım gün geçtikçe iyileşeceğine daha da kötüleşmeye başlamıştı ve evet, bir sözünde haklı çıkmıştı. Benim hayatıma kötülük getiriyordu. Yine de ondan gelen kötülüğe bile razıydım.

Sınavlarım bittiği gibi soluğu Ankara'daki havalimanında almıştım. Doğukan'ın beni götürdüğü oda ve nöbet tuttuğu yer arasında mekik dokumuştum. Dikkat çektiğimi hissettiğim anda havalimanının diğer köşelerine bakınmıştım. Önümden gelip geçen tüm özel harekât polislerinde ondan bir iz aramıştım. Bulamayınca, o gün çalışmadığını düşünerek havalimanında kalmaya karar vermiştim. Evsizler gibi onlara ait alanları görebileceğim bir koltuğun tepesine tünemişim. Arada içimin geçtiğini fark ettiğimde kendime kızıyor, hava almak için terasa çıkıp kahveyle beraber geri dönmüştüm. Diğer gün de Doğukan'ı görememiş hatta Musti'ye bile rastlamamıştım. Köşe kapmaca oynadığımızı düşündüğüm anlar olmuştu. Fakat çocukça olduğunu kırk sekizlerinde olma ihtimali aklıma gelince fark etmiştim. Bir gün daha şans vermeye karar vermiştim. Fakat üçüncü günün de diğer günlerden farklı olmadığını anladığımda İstanbul'a dönmüştüm. Orada olduğumu görüp izin alnuştı belki de. Benimle yüz yüze bile gelmek istemiyordu. Oysaki ben bir gün evimin kapısında belirir diye gerekmedikçe dışarı bile çıkmıyordum.

Geceleri uyuyamıyordum. Gündüzlere acımı sığdıramıyordum. Bu duyguların ağırlığı altında sendeleyip yıkılmak üzere olduğumu fark etti. gi anda ablama tutunmuştum. İnkâr ettiğim ne varsa tek tek anlatmıştım. Anlattıkça biraz olsun nefes almaya başlamıştım. Ablam ilk önce bunca zaman bu olanları sakladığım için bana kızmıştı. Ardından Engin ve Doğan'a ağzına ne gelirse saydırmıştı. Öfkesini attıktan sonra mantıklı düşünmeye başlamış ve bu gidişin arkasında bilmediğimiz bir şey olduğunu düşündürmüştü. Göreve gidip gitmediğini sorgulamıştı. Sanmıyordum Bu kadar rastlantı sadece filmlerde olurdu. Ablam yine de bunu düşünmem gerektiğini söylemişti. Bense elimdeki tek imkân olan Aygül'ün hesaplarında bir iz aramaya devam etmiştim.

Ve bir gün kalbimi tekleten bir hikâye attığını gördüm. İstiklal Caddesi'nin ışıltılı olduğu bir fotoğraf ve, *"Sağ salim dönmen şerefine eğlence başlasın."* yazan bir yazı. Bir saat önceydi. Ablamın söyledikleri zihnimde yankılanmaya başladı. Gerçekten de göreve gitmiş olabilir miydi? Bu ayrılığımız için onu haklı çıkarmazdı ama uzun süredir ortalıkta olmamasına mantıklı bir açıklama olurdu. Kalbim son zamanlarda ilk kez yaşadığını belli eden bir hızla çarparken, "Abla!" diye bağırdım. Birkaç saniye içerisinde yatak odama dalan ablamın yüzü endişeyle kaplıydı. "Ne oldu? İyi misin?" Telefonu ekrandaki fotoğrafı görecektir şekilde ablama doğru tuttum. Elim titriyordu. Ablam aramızdaki kalan adımları kapattı ve telefonu eline aldı.

"Gerçekten göreve gitmiş sanırım."

Ablamın yüz ifadesi hikâyeye bakarken ciddiyetle doldu. "O olmaya bilir." Günler önce bu fikri aklıma sokmaya çalışan oydu. Şimdi ne olmuştu da hevesini kursağında bırakıyordu?

"*Sağ salim dönmen şerefine* yazıyor. Ayrıca sıradan biri için bugün dışarı çıkacağını sanmıyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ablam yüzüme hayretler içerisinde baktı. "İki aydır bugün hiç eğlenmeye çıkmadı." Ablamın şok ifadesi büyüdü. Dile dökmese de aklından sapıklığımı sorguladığı gözlerinden belli oluyordu. "Yine de herhangi biri olabilir Doğa. Belki bir sevgilisi var, ne biliyorsun. Belki o da asker ya da polis."

"Yoktu."

“Ne zaman yoktu?”

Ablam tek bir sorusuyla geçen zamanı yüzüme çarptı. İki ay belki ona göre kısa bir süreçti ama bu zaman diliminde insanlar ayrılabiliyorsa, birleşebilirdi de. Ama ablamın bunu söylerkenki amacı farklıydı. Neden bu kadar ağırdan aldığını anlamama tek bir sorusu yetmişti. Daha fazla kırılmamı istemiyordu. Hevesimi kursağımda bırakmıyordu. Asıl inancım, hâlâ içimde bir yerlerde kalsın diye bana diğer ihtimalleri göstermeye çalışıyordu. Haklı olabilirdi ama içimden bir ses bu sefer yanılmadığımı söylüyordu.

Ablama çarpacak kadar hızlı bir şekilde yataktan kalktım. Bir süredir sadece yattığım için ilk anda başım döndü. Yine ablama tutunarak bu hissin geçmesini sağladım. Birkaç saniye sonra dinginliğimi bulduğum gibi giysi dolabıma doğru ilerledim.

“Ne yapıyorsun?”

Elime geçen rastgele kıyafetleri eldim. Yazın ortasında olmamızdan sebep havanın sıcaklığını bedenim için en iyi düşürecek iki parçayı elime aldım. Yırtık pırtık kot şortu ve basit beyaz atleti yatağın üzerine bıraktım. “Nereye gidiyorsun?” Üzerimdeki pijamalardan kurtulurken, “Haklı olabilirsin ama haklılığını da gözümle görmem lazım,” dedim. Kıyafetleri giydikten sonra aynanın karşısına geçtim. Yıkanmadıkça daha çok dalgalanan saçlarım her ne kadar uçlara doğru güzel gözüксе de toka izleri gözüm batıyordu. Saçlarımı tepeden sıkıca toplarken banyoya doğru ilerledim. Uzamış ve yağlanmış kaküllerimi lavaboda yıkamaya başladım. Ablam hızımı izlerken bile yorulmuş görünüyordu.

“Nerede olduklarını bile bilmiyorsun.”

“Mutlaka hikâye atar.”

Havluya fazla suyunu aldığım kakülleri hızlıca kuruttum ve fırçayla hafifte olsa şekil vermeye çalıştım. “Ya atmazsa?” Atacaktı. Her zaman atıyordu. Özellikle de bugün dışarı çıktığını belli eden bir hikâye attıysa mutlaka devamı gelirdi. Az çok nasıl bir karakteri olduğunu çözmüştüm.

“Yine elim boş dönerim abla. Bunca olaydan sonra bu mu dert, Allah aşkına.”

Ablamın yanından geçip yatak odama döndüm. Beni ağırlaştırmayacak

ufak bir çanta bulup içine cüzdanını ve telefonumu koydum. Kapının eşiğinden duran ablam kararlı olduğumu fark etmiş olacak ki, "Bekle. Ben de geliyorum," dedi. "Seni yalnız bırakamam."

Başımı ona çevirene kadar gözümün önünden kayboldu. Minnettar gülüşüm, aynadaki yansıma gibi göndermişim gibi yüzümde kaldı. Kararlıydım, cesurdum ama yanımda ablam olursa her şeyi daha kolay halledirdim.

En az benim kadar hızlı hazırlanan ablam sayesinde yirmi dakika olmadan kendimizi dışarıda bulmuştuk. Taksim'e geçmemiz üç vesait değiştirmemize neden olduğu için saati fazlasıyla geçirmiştik. Yol boyunca sürekli yeni bir hikâye attı mı diye kontrol etmekten telefonumun şarjı azalmıştı. İşin kötü tarafı yanıma powerbank almayı akıl etmemiştim.

İstiklal Caddesi'nin girişine yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Hafta içi olsun, hafta sonu olsun, bu şehrin, özellikle de Taksim'in kalabalığı hiç bitmiyordu. Burger King'in önünde durdum. Ablam acıktığını mırıldandı. Şu iş istediğim gibi sonuçlanırsa ona yemek ısmarlamaya söz verdim. Aygül'ün hikâyelerini kontrol ettim. Nihayet bir tane daha atmıştı, 15 dakika önce. Zafer kazanmış bir edayla gülümserken fotoğrafı inceledim. Loş bir ortamdı, masanın üzerinde duran üç bira şişesi vardı. Alkol... Doğukan'ın alkol kullanmayı bırak, alkollü bir mekâna gitmeyeceğini bilecek kadar tanıyordum. Hoş, benim tanıdığım Doğukan beni de bırakıp hiçbir yere gitmezdi. Neyse...

İçimdeki umut kırıntıları sağa sola savruldu. Omuzlarım düşmüştü. Ablam midesini düşünmeyi bırakıp elimdeki telefona baktı.

"Jolly Joker bu."

Neresiyse neresiydi. Artık pek önemi kalmamıştı. "Neyin var senin?" diye soran ablama hiç dercesine omuz silktim. "Hadi eve dönelim." Neredeyse yaka paça dışarı çıkardığım kadın kaşlarını çatarak bu fikrimi sorguladı.

"Doğukan içkili mekânlara gitmez."

Kaşları şaşkın ve sitemli bir hareketle havalandırırken, "Allah Allah," dedi ve kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Ya artık gidiyorsa?" Sınırlarını bu kadar aştığını sanmıyordum. "Ayrıca buraya kadar gelmişken, en azından bir bira içmeden eve dönmem ben." Hangi gün olduğunun bu

önemi yoktu. Taksim'in kokusu ablam için alkolle eş değerdı. "Ee, madem içeceğim. JJ'ye gidelim bari. Hem sen de gelmediğine emin olursun."

Bu fikir eskisi gibi tat vermemişti. Fakat kafaya koyduğu bir şeyi yapmadan rahat vermemek bizim genlerimizde vardı. Ablam kollarını çöze rek benim koluma girdi.

"Hadi ama ... En kötü eve elimiz boş döneriz demedik mi?"

DOĞUKAN

Onsuz iki aydan fazla zaman geçmişti ve benim bir gün dahi beklemeye tahammülüm kalmamıştı. Yaralanmamın tek güzel yanı, operasyon erkenden dönmeyecek olmamdı. Bunu düşündüğüme inanamıyordum ama biraz daha şansım yaver giderse raporum bitene kadar operasyondan dön emri de gelebilirdi. Bir daha Doğa'nın koynundan beni gizli saklı ayıracak hiçbir operasyona dâhil olmak istemiyordum.

Doğa...

Karşısına nasıl çıkmam gerektiğini, çıktığımda neler olacağını soymutlu bitmiyordu ve bunun yarattığı gerilim, göğsümdeki sancıyan ağrıdan bile daha ıstıraplıydı. Aygöl'le yaptığımız planın işe yaramasına da etmektan başka çarem yoktu. Akışta bir noktada karşılaştığımızda işleri daha kolay ilerleyebileceğine olan inancım, zaman geçtikçe kulağa daha mantıksız gelmeye başlamıştı. Onun için gelmediğimi düşünecekti. Neden bugün geldiğimi sorgulayacaktı. Aylardır nerede olduğumu öğrenmek isteyecekti. Hepsine verilecek cevabım vardı şükür. Tabii dinlemelilerse...

Doktorun taburcu olabileceğimi söylediği andan itibaren zaman koşsa bile ben ağır çekimde yaşıyormuşum gibi hissediyordum. İçim içimi sığmıyordu. En son bırakmak zorunda kaldığım kızın hayali, iki ay bo-

yunca bana bildirilen hâliyle birleşince heyecanım kursağımda kalıyordu. Onu bıraktığım şekilde bulmayacağımı biliyordum. İdam sehпасına doğru bile isteye yürüyordum. Belki beni affetmeyecekti. Belki affedecek ama hayatından azat edecekti. Sığınmak istediğim en cılız ihtimalse her şeyi açıkladıktan sonra beni daha sıkı sarmasıydı.

Bir sonraki kontrole kadar olan yedi günlük raporu ve hastanenin çıkış işlemlerini, vakit kaybetmemek adına Musti hallediyordu. O gelene kadar ben de hazırlanmaya karar vermiştim. Fakat bu kadar zor olabileceğini tahmin etmemiştim.

Kafam hâlâ bulanıktı. Verdikleri ilaçlara küfrederek iki kapaklı dolaba doğru ilerledim. Kapakları açtığım gibi beni karşılayan şey kanlı kamuflajlarım oldu. Zihnimde vurulduğum anın görüntüsü şimşek gibi çarptı. Göğsüm sanki yarayı yeni almış gibi sızlarken elim refleks olarak bandajın üzerine gitti.

Kurşun sıyrıp geçmişti. Fakat derinliği içimden geçmiş gibi hissettiriyordu. Yirmi dört dikiş atılmıştı ve hepsinin yeri tek tek gösterebileceğim kadar belirgindi. Yine de bolca şükür dökülüyordu dudaklarımdan. Hayattaydım. Fizik tedaviye ihtiyacım yoktu ve mesleğe devam edememe gibi bir süreç yaşanmayacaktı.

Kamuflajlarımla yanındaki askıdan Musti'nin dün gece kendi evinden getirdiği kıyafetleri aldım. Yatağın üzerine dikkatlice bıraktım. Kot pantolonumu giymeye çalıştım ama bu pek mümkün değildi. Eşofmanı sıyırmak kolay gelmişti ama şimdi kotu bacaklarımdan yukarı çekebilecek kadar eğildiğim sırada acı başımı döndürüyordu. Sessizce bir süre mücadele ettim. Başarısız olduğum yetmiyormuş gibi göğsüme saplanan acıdan nefes alamaz olmuştum.

"İşlemleri halle- Kurşun'um?"

Kapıyı açıp içeri girerken gözleri önce yatağında dolaşan Musti, orada olmadığını fark ettiği gibi odayı taradı ve beni diğer yatağın başında buldu. Altım çıplak, pantolonumla ortada kalakalmıştım. "Ne yapıyorsun lan?" Telaşlanmış görünen Musti'ye kısa bir bakış attım.

"Ne yapıyorum gibi duruyor?"

Beceriksizliğime olan öfkemden nasibini almak üzere olan arkadaşım, "Bir şey söyledim Dogi ama çıplak bacakların dikkatimi dağıtıyor,"

dedi. Sırf gıcıklığına bunu söylediğini yüzündeki gülümsemeden anlıyordum. Cevap vermek yerine pantolonu tek elle yukarı çekmeye çalıştım.

"Pes de etmiyor."

"Kaybedecek vaktim yok Musti."

Dişlerimin arasından kurduğum cümleye, "Tamam, bırak, yardım edeyim o zaman," diye karşılık verdi. Bir süre yüzüne sessizce baktım Karşı çıkmamamdan aldığı cesaretle yanıma geldi. Hiçbir şey söylemeden önümde eğildi ve pantolonu yukarı çekti. Uzanabileceğim yüksekliğe çıktığında işi devraldım ve giyindim. Ellerim titriyordu. Kahretsin! Kuşun yarasının bıraktığı bu etkinin geçici olduğunu söylüyorlardı. Benim inanmaktan başka çarem yoktu ama gözüm her takıldığında inancım biraz olsun törpüleniyordu.

Üzerimdeki tişörtü değiştirirken Musti bir yandan yardım etmeye çalıştı. Üstümü giymek pantolondan çok daha zordu. Musti tekrar önümde eğilip ayakkabılarımı giydirirken siyah kot ceketini zar zor üzerine geçirdim.

Nefes nefese ve ter içinde kalmıştım.

En son giyinirken bu kadar zorlandığım dönem motor kazasını yaptığım zamanlardı. Onun da üzerinden çok sular akmıştı. Kader bunun eksikliğini yaşıyormuşum gibi tekrar benzer bir acıyla beni sınamıştı. Dayanabileceğimi, daha da önemlisi bu hisle yaşayabileceğimi biliyordum. Bir noktada hepsi geçiyordu sonuçta.

Silahımı her zamanki yerine değil, belime takmak zorunda kalmıştım. Çünkü göğsümdeki ağırı, en ufak bir ağırlığa bile tahammülsüzdü. "Tamamdır," diyerek ayağa kalkan Musti tam karşıma geçti ve alıcı gözlerle beni baştan aşağı süzmeye başladı.

"Hiç kurşun yemiş gibi durmuyorsun."

Alaycı bir ses dudaklarımdan kaçtı. Keyfimi yerine getirmeye çalıştığının farkındaydım. Oysaki sıyıran kurşunun götürdüğü kanın bile yerini henüz gelmediği biliyordum. Bitkin durumdaydım. Yine de şifamı bulacağım tek yer için ayakta durmaya çalışıyordum.

"Tek başına gitmekte kararlı mısınız?"

Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Musti de bilmiyordu. Tahmin-

lerle dolu bir gecenin ardından bana destek olmak istediğini her fırsatta söylemişti. Fakat bu benim meselemdi. Yanından giderken nasılsa, döndüğümde de aynı şekilde karşısına çıkacaktım. Tek başıma ama Musti'nin ufak yardımlarıyla...

"Saat kaç?"

Aygül'le konuştuktan sonra elimden aldığı telefonumu bana doğru uzattı. Nihayet! Haftalardır kapalı olmasının acısını çıkarır gibi neredeyse bir gündür şarjdan çıkarmamıştı. Her istediğimde de avucunu gözüme sokarak yalıyordu. *"İkiniz de pilinizi doldurun. Ayrı ayrı."* Resmen sesi zihnimin içinde yankılanmıştı. Telefon bu işte benden daha iyi görünüyordu. Saatin 17.42 olduğunu gördüm. Hastaneden çıkıp havalimanına gitmemiz bir saatimizi alsa, raporu Musti benim yerime şefe teslim etse, uçağa yetişebilirdim. "Teşekkür ederim," diyerek telefonu gösterdim. Önemsiz der gibi omuz silkti.

"Yalnız bayağı bir mesaj birikmiş."

Ekrandaki bildirimlerin sesini uzaktan da olsa almıştım. Şimdi birçoğunun Doğa'ya ait olduğunu görüyordum. Uçakta buna fazlasıyla zamanım olacağı için mesajları okumayı aceleye getirmedim.

"Emaneti iç cebine koydum."

Elimi söylediği yerde gezdirdim. İstediğim şeyi bire bir aldıklarını tahmin ettiğim için bakma gereği bile duymadım. "Bu iyiliğini unutmayacağım," dediğimde elini boş ver dercesine salladı. "Amel defterine yazıyorum oğlum ben bunları. Olur da denk düşmezsek, öteki tarafta alacaklarımdan dolayı yakana yapışmayı planlıyorum." Telefonu ve cüzdanımı ceplerime yerleştirirken, "Şu şakalardan vazgeç artık," dedim. Özellikle de ölüme bu kadar yakinken söylediği şeylerin yaratacağı tahribatı artık anlasın istiyordum. Musti ise hâlâ işin ciddiyetini anlayamamış gibi ellerini pankart açıyormuş gibi sağa sola çekti.

"Her canlı bir gün ölümü tadacaktır Kurşun'um. Önemli olan öteki tarafta seni bulabilmek."

Biraz daha durursam bu konuşma hoş olmayan kısımlara gidecekti. Cevap vermeden banyoya girdim ve aynada son durum kontrolü yaptım. Saçım ve sakalım hayatımda kolay kolay görmeyeceğim şekilde uzamıştı. Tamam çok fazla değildi ama her zaman sinekkaydı gezen

benim sınırlarımı aşıyordu. Çok pis görünüyordum ya da yaşadıklarımın dolaylı gözümü kirlili geliyordu. Fakat onlardan arınmak için banyo yapacak bir dakikam bile yoktu. Şu an tüm dakikalar kendimi affettirmem gereken kız için atıyordu.

DOĞA

Jolly Joker'in olduğu sokağa girdiğimizde kolumdan çıkan ablam elimi tuttu ve kalan adımlarımı çekestirerek yönlendirdi. Canlı performanslar olduğu için mi bilmiyorum, bu mekânın önü her zaman kalabalık oluyordu. Dışarısı böyleyken içerisini düşünmek bile istemiyordum.

"Selçuk!"

Ablam birine seslendi. Ardından elimi bıraktı ve kapının önünde duran siyah giyimli, iri yarı adama sarıldı. Sanırım JJ'nin güvenliklerinden biriydi. Onların kendi aralarında konuştuklarını gördüğümde bakışlarımı kalabalık mekân girişine çevirdim. İçerideki müzik sesi dışarıya taşıyordu. İnsanlar sigaralarını içiyor, günü önemsemeden alkolünü alıyor ve eğleniyorlardı. Enerjileri şu andaki psikolojim için çok fazlaydı.

"Bu kardeşim Doğa."

Barın önüne doğru kolumdan çekilmemle birine takdim edilmem bir oldu. Gözlerimi kalabalıktan çekip önümde dikilen adama çevirdim. Tokalaşmak için elini uzattığını fark ettim. Kabalık yapmak istemiyordum. Parmak ucuyla tokalaşırken hafifçe gülümsedim. "Görümcesi buradaymış da onu görmeye geldik." Gözlerimi fal taşı gibi açılırken ablama baktım. Abartılı tepkime içten bir kahkaha ile eşlik etti. "Yani müstakbel görümcesi," diye düzeltmesi her şeyi daha kolaylaştırmıyordu.

"Hoş geldiniz ama içerisi çok kalabalık. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Ablam gördüğü fotoğraftan yola çıkarak sahnenin önünde olduğunu söyledi. Selçuk denen adam da bize yardımcı olmak için yolu açmayı teklif etti. "Çok seviniriz. Söz veriyorum, mesai çıkışı biran benden." Ablam bana doğru kısa bir bakış attı ve gözünü kırptı. Ardından elimi sıkıca tuttu ve Selçuk'un sayesinde yanılan kalabalığın arasında beni sürüklemeye başladı.

İçeri girdiğimiz an kulaklarımı kapatma ihtiyacı hissettim. Çok fazla gürültü vardı ve nedeni sadece çalan müzik değildi. İnsanlar yüksek sesin etkisiyle bağıra çağıra muhabbet ediyor, bazıları da çalan şarkıları bile bastırmak istercesine bağırarak eşlik ediyordu. Sahneye yaklaştıkça yürümek daha da zorlaşmıştı. Yanından geçtiklerime çarpmamak için ekstra çaba sarf etmem gerekiyordu. Bazen ablamla ellerimiz ayrılacak gibi oluyordu ama neyse ki son anda ikimiz de birbirimize daha sıkı tutunuyorduk.

Çok sıcaktı ve fazlasıyla havasızdı.

Selçuk bize sahnenin kenarındaki kolonlara kadar eşlik etti. Şarkıdaki baslar beynimin içinde zonkluyordu. Ablam ve Selçuk kulaktan kulağa oynar gibi konuşuyorlardı. Bense elimi yelpaze yaparken sadece fotoğraflardan gördüğüm kızın masasını bulmaya çalışıyordum. Yanında bir kız, bir de erkek olan, sahnenin tam ortasına denk gelen masadaki kız fazlasıyla benziyordu ama emin olamıyordum. Yanındaki erkeğin de Doğukan'la uzaktan yakından alakası yoktu.

"Alın bakalım."

Gözlerim hâlâ masadakilerin yüzlerini tararken görüşüme bir fıçı bira girdi. Selçuk'un uzattığını anladığımda, "Ben içmiyorum-" diyemeden ablam kendi için olanla birlikte benimkini de aldı. Teşekkür ederken birini benim elime tutuşturdu. Şişe o kadar soğuktu ki bu yaz gecesi sıcaklığında içmeyen insanı bile yoldan çıkarabilirdi.

"İyi eğlenceler. Bir şey olursa dışarıdayım."

"Tamamdır."

Selçuk'un yanımdan ayrılmasıyla ablama doğru döndüm ve elimdeki bira şişesini işaret ettim. "Abla ben içmiyorum, bilmiyor musun?"

Ablam keyifli bir gülümsemesinin arkasından, “Biliyorum güzelim, ben içeceğim zaten,” dedi ve kendi elindeki şişeyi dudaklarına götürdü. O birasından birkaç büyük yudum almıştı. Benimse *güzelim* kelimesinden sonra nefesim bile boğazıma yumru gibi oturuyordu. Bu hissi geçirmek için yutkundum ama dilim damağım o kadar kurumuştur ki başaramadım. Alkolsüz bir şeyler almayı düşündüm ama bu kalabalıktan çıkarsam bir daha bu noktaya asla gelemeydim. O an parmaklarımı karda kalmış gibi donduran biraya baktım. Susuzluğumu gidermenin en iyi yolu bu gibi duruyordu. Tek eksisi kafam biraz çakırkeyif olacaktı. Açıkçası buna fazlasıyla ihtiyacım vardı. Tıpkı ablamınki gibi büyük birkaç yudum içtim. Biranın izlediği yolu tarif edebileceğim şekilde yandığımı hissediyordum ve bunu hafifletmek ister gibi daha fazlasını istedim. Ta ki boğazım dâhil tüm ağzımın için garip bir tatla uyuşana kadar.

“Hop, hop, hop!”

Elimdeki birayı dudaklarımdan çekmeye çalışan ablam fazlasıyla kızmış görünüyordu. Bense tıpkı reklam filmlerindeki gibi derin bir iç çekerek rahatlamanın keyfine odaklanmıştım. “Hiç içmeyen birini çarpar kızım bu hız, ne yapıyorsun?” Sitemini umursamadan bir büyük yudum daha aldım. Zaten beni çarpmasını, bir süre düşünmemeyi hatta Doğukan’ı unutmayı istiyordum.

“Doğa!”

Dudağıma yapışmış şişenin ardından ablama doğru pis bir gülüş attım. Bir anda ıslık ve alkışlar yükseldi. İkimizin de dikkati sahneye çevrildi. Ufak tefek sarışın bir adam sahneye çıkmıştı. Grubu ses denemeleri yaparken yanında durduğum kolon beynimi uyuşturuyordu ya da bunu sağlayan yarısını bitirdiğim biraydı.

“İstanbul!”

Herkes coşkuyla bağırmaya başladı. Hoş geldiğimizi söyleyen adam en az seyirci kadar coşkuluydu. Gecenin ilerleyişiyle ilgili bilgiler verirken gözlerim tekrar Aygüllerin olduğu masaya kaydı. Doğukan için gelmediklerine artık emindim. Hüsran duygusu tenimin altına pençe atmışçasına canımı acıtmıştı. Adamın söylemeye başladığı şarkı ise her şeyi daha da kötü hâle getiriyordu.

“Son sözüm kalmadı söyleyecek sana

Sadece birkaç küçük sitem

Belki onlar da eriyip gidecek

Mutlu olduğunu bilsem.”¹

Gözyaşlarım sanki çok uzun zamandır gözlerimi ziyaret etmiyormuş gibi özlemle doldu. Şarkının sözleri aylardır içimde tuttuğum her şeyin sesiydi. Doğukan gittiğinden beri bu şarkıyı kaç kez dinlemiştim, bilmiyordum. Şimdi de bağıra çağıra söyleyerek sanki içimdeki tüm sitemi kusuyordum.

“Göz görmeyince gönül katlanır derler

Ondan biraz uzak olsam yeter

Ama hiç yalnız bırakmaz anılar

Çünkü en çok mesafeyi severler.”²

Ablam araya girmiyordu ama gözleri sürekli benim üzerimdeydi. Çevredeki birçok masanın da. Belki bunun nedeni şarkının sözlerine hıçkırıklarımı karıştırmamdı ve ilk kez bu kadar gözün üzerimde olması zerre kadar umurumda değildi.

“Ben birkaç parça anıyla sarhoş oldum bugün

Ve mutluluğum kaldı dağlar ardında

Çünkü yoksun yanımda

Neyleyim İstanbul’u sonbaharda.”³

Acım taşıyamayacağım kadar ağırlaşınca elini kalbimin üzerine doğru basturdum ve gözyaşlarımı durdurmaya bir faydası olacakmış gibi gözlerimi yumdum. Derin karanlığında beliren ezbere bildiğim gözler ve dilimden dökülen sözler beni bitirmek için vardı sanki.

“Şimdi hiç gücüm yok sana geri dön demeye

Çünkü ayrılık vardı sözlerinde

Hem zaten başkasını bulmuşsundur

1. Murat Dalkılıç - Neyleyim İstanbul’u şarkısı.

2. Murat Dalkılıç - Neyleyim İstanbul’u şarkısı.

3. Murat Dalkılıç - Neyleyim İstanbul’u şarkısı.

Hakkım yok rahatsız etmeye!"

Daha fazla dayanamayacağımı anlamış gibi ablam beni sarıp sarmaladı. Kokusu ve sıcaklığı gözyaşlarımı paylaşmak için oradaydı. Aylardır tek başıma yüklendiğim acımı paylaşmak için ...

"Gidelim mi ablacığım?"

Beni buraya getirdiği için pişman olduğunu ses tonu ele veriyordu. Keyfimi yerine getirmek istercesine, "Eli boş gitmeyelim ama bir ıslak hamburger gömeriz, değil mi?" diye sordu. Acıktığını yine hatırlatması ağlak hâlimde bile gülümsememe neden oldu.

"Islak hamburgerden nefret ediyorum."

"Ben de ıslak gözlerinden."

Ablam yavaşça benden ayrıldı. O yüzümü severken kirpiklerimin üzerinde yüzlerce ton ağırlık varmış gibi yavaşça araladım. Endişesine rağmen bana güven verircesine gülümsemeye çalışıyordu. "Hadi gidelim," dediğinde başımı tamam anlamında salladım. Az önceki kalabalığa tekrar daldık. Çıktığımız için mi bilmiyorum, yürümek daha kolay gelmişti. Ben hâlâ, "*Çünkü yoksun yanımda. Neyleyim İstanbul'u*" kısmı geldiğinde içimden bağıra bağıra söylüyordum.

Dışarı çıktığımızı temiz havanın yüzüme çarpmasıyla fark etmiştim. İçeri girmeye çalışan kalabalığın arasından sıyrılırken üzerimdeki sersemliğin biraz olsun hafiflediğini hissediyordum.

"Burada bekle beni. Selçuk'a bir şey söyleyip geleceğim."

Ablamın yanımdan ayrılmasıyla hafifçe sendeledim. Çakırkeyif olmak böyle bir şey miydi? Yıkılmamıştım ama ayakta da olduğum söylenemezdi. "Hızlı yaşa genç öl" dedikleri bu olmalıydı. Çarpılmıştım. Midem garip bir hissiyatla bulanıyordu. Son zamanlarda bu anı çok sık yaşadığım için derin derin nefes almaya çalıştım. Midemin bulandığını düşünmemeye çalıştım. Hatta şu anda, bu ortamda kusmamak için bir yandan dua ediyordum. Alkollüyken dua kabul olur muydu? Umarım olurdu. Yanımda naneli sakız var mı diye kontrol ettim. Yoktu. Ablamda var mıydı?

"Abla?"

4. Murat Dalkılıç - Neyleyim İstanbul'u şarkısı.

Can havliyle ablama seslendim. Beni duymadı. Midem bir an ağzıma geldi. Son anda tuttum ama şu anda yemek borum dâhil bedenimin her yanının yandığını hissediyordum. "Abla sanırım ben kusacağım," dedim zar zor. Kelimeler ağzımdan öğürme hissiyle çıkınca önüme doğru zorla eğildim. Bacaklarım ise beni taşıyamayacağını gösterircesine dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu. Ellerimden birini sıcak asfaltın üzerine koyarak dengemi sağladım. Diğeriyse boynumdaki kolyeyi pislik sıçramasın diye sıkı sıkı tuttum. Boş midemde çalkalanan birayı koskoca Jolly Joker'in giriş merdivenlerine doğru çıkarmıştım ve duramıyordum. Yerdeki kusmuğa değmeden uzun atkuyruğumu birinin tuttuğunu hissettim. Nihayet ablamın beni fark ettiğini düşündüm.

Kustukça kendime geldiğimi hissettim. Duyularım da yerine geldikçe yoğunlaşan tarçın kokusunun ablama ait olmadığı biliyordum. Ya kusmaktan bayılmışım ya da...

Başımı omzumun üzerinden geriye doğru çevirdim. Saçlarım tutmaya çalışan kişiyi tanıyordum ama kesinlikle bıraktığım gibi bulmamıştım. İlk dikkatimi çeken kirli sakalı ve uzayan saçlarındaki beyazlar oldu. Önceden tam seçilmeyen teller, artık saçlarının arasına tamamen taht kurmuştu. Zayıflamıştı. Kaşının üzerindeki yara izi sanki bu etkiyle tüm yüzüne yayılmış gibi hissettiriyordu. Bir tek gözleri aynı kalmıştı. Fakat onlar da başka bakıyordu. Hayat göz bebeklerinde toplanmış gibi canlı bir acıyla doluydu. Bana acımıyordu ama canı acıyormuş gibi bakıyordu. Benim gözlerimde de acı olmalıydı ama sanki çok geride bir yerde kalmıştı.

Tekrar midemin ağzıma gelmesiyle öğürerek önüme döndüm. Elin, kolum, üstüm başım, her yerim kusmuk içinde kalmıştı. Ablamın bir şeyler söylediğini işitiyordum ama kulaklarım sadece hasret olduğum sesi duymak istiyordu. Doğukan henüz ağzını bile açmamıştı. Bir eliyle saçlarımı tutuyordu. Diğer eliyle ise hafifçe sırtımı okşuyordu. Parmakları atletin açık bıraktığı yerdeki tenime değiyordu. Buzdan ateş gibiydi bu his. Dondurduğu kadar yakıyordu da.

Kusma hissi geçmese de midemde bir şey kalmadığına emin olduktan sonra ablamın uzattığı suyla ağzımı çalkaladım. Üzerimde onlarca göz hissediyordum. Fakat ben birine takılı kalmıştım. Ayğa kalkmaya çalış-

tım. Doğukan kolunu belime dolayarak bana yardım etti. Tarçın kokusu beni sararken içimdeki ağlama isteği, öpme arzusuyla karışıyordu. Ona karşı gardımın bu kadar kolay inmesinden nefret ediyordum ama ondan edemiyordum.

DOĞUKAN

Uçağın tekerlekleri yere değdiği anda Aygöl'e mesaj attım. Planladığımız gibi sosyal medyasına geldiğimi belli eden bir fotoğraf attı. Yokluğumda sürekli kardeşimin hesabını kontrol eden kızın, bu gece de es geçmesini umarak yola koyuldum.

Taksim'e yaklaştığımı söylediğimde eğlendiği yerden bir fotoğraf daha attı. Siktir! Bu kız neden içkili bir mekân tercih etmişti. Doğa beni biraz bile tanıyorsa o mekânda bulunmayacağımı bilirdi.

Taksiden indiğim gibi Aygöl'ü aradım. İstiklal Caddesi'ndeki gürültü eşliğinde telefonun çalma sesini dinledim. Ufak ufak, kalabalıktan uzak bir yere geçtim. "Abi!" Aygöl'ün sesi başka bir gürültüye karışmıştı.

"Ben birkaç parça anıyla sarhoş oldum bugün

Ve mutluluğum kaldı dağlar ardında

Çünkü yoksun yanımda

Neyleyim İstanbul'u sonbaharda."

"Kızım sen beni tanıyamadın mı?"

"Ne?"

"Beni diyorum, beni! Tanımıyor musun sen, Allah aşkına?!"

Bağırışımla meydandaki birkaç kişi bana doğru döndü. Bakışlardan kaçmak adına arkamı kalabalığa doğru döndüm. Boştaki elimle yaramın üzerine bastırırken, "Ben kalabalık ve içkili bir mekâna giriyor muyum?" diye sordum.

"Tanıdığım kadanyla benim abim hayatına birini de almayacaktı. Değişmişsindir diye düşündüm."

Arkasındaki şarkının yarattığı gürültüden bağırarak sıyrılmaya çalışıyordu. "Doğa orada olmadığımı bilir," dediğime tekrar anlamadığını belli

5. Murat Dalkılıç - Neyleyim İstanbul'u şarkısı.

etti. Fakat bu sefer bağırarak yerine telefonu daha çok dudaklarıma yapıştırdım ve cümlemleri tekrarladım.

"Belli ki o da seni tanımıyormuş. Üzgünüm ama burada!"

Kalbim göğüs kafesimi düşman edasıyla dövmeye başladı. Adımlarım hangi ara oldukları mekâna doğru ilerlemeye başlamıştı, bilmiyordum. O kadar mı çaresiz kalmıştı? Gitmeyeceğim bir yerden medet umacak kadar mı?

"Geliyorum. Gözünü üzerinden ayırma."

Telefonu kapatıp cebime soktum. Adımlarımı serileştirdim. Eğer oraya benim için geldiyse... Orada olmadığımı gördüğünde gitmesinden korkarak soluksuz bir şekilde koşmaya başladım. Fakat hayal meyal hatırladığım barın sokağına girdiğimde olduğum yere çakılmış gibi bir adım dahi atamadım. Barın önünde, kalabalıktan sıyrılmış bir şekilde duran kız hatırladığımdan bile güzeldi. Dalga dalga yaptığı saçlarını toplamış, yüzünün güzelliğini daha da ön plana çıkarmıştı. Zayıflamıştı ve vücut hatlarının kusursuzluğu daha da göz önüne çıkmıştı. Kahretsin teni ışıkların altında parılıyordu. Özellikle gerdan kısmı... Yaz olabilir di ama bu kadar açık giymesini gerektirecek bir hava yoktu. En azından bu şehirde yoktu.

Birçok göz onun üzerindeydi. O ise ablası olduğunu düşündüğüm kızın arkasında sallanarak ayakta durmaya çalışıyordu ve sonra bir şey oldu. Göz açıp kapayınca kadar mekânın merdivenlerine doğru kusmay başladı. Panikle ona doğru koştum. Ben yanma varana kadar yere kaplanmıştı. Onu yakalayamamıştım ama saçlarının kusmuğa değmesini so anda engellemiştim. Yere çömelirken bir elimle saçını tutuyor, diğeriyle sırtını sıvazlıyordum. Beni görmese bile yanında olduğumu hissetmesini istiyordum. Saten yumuşaklığındaki teni çok sıcak olmasına rağmen tı rıyordu. Belli ki içmişti. Aç karnına içmişti. Çünkü çıkardığı şey sadece alkol kokusu olan bir safraydı.

"Doğa! İyi misin? Doğa!"

Başımızda dikilen kadının ablası olduğunu tahmin edebiliyordum. Doğa ona bakmak yerine omzunun üzerinden bakışlarını bana çevirir. Çok bitkin gözüküyordu ama bu kustuğu için değildi. Yaşadıklarının zulmu, yokluğunun acısı ve özlemin büyüklüğünü iki aydan fazladır taşıd

içindi. Yine de ... Çok güzeldi. En az bıraktığım, en çok hayalimde yaşattığım kadar...

Doğa tekrar öğürme hissiyle önüne döndü. Midesinde kalan son sıvıları da çıkardıktan sonra ablasının uzattığı suyla ağzını çalkaladı. O an kusarken sıkı sıkıya tuttuğu kolyenin benim aldığım hediye olduğunu fark ettim. En güçsüz olduğu anda bile onu korumuş muydu yoksa ondan destek mi bulmaya çalışmıştı, çözememiştım ama iki düşünce de çaresizliğini yüreğime batırmıştı.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Gücü kalmamış gibi hissettiğim için belinden tutup ona destek oldum. Resmen kollarımın arasında kaybolacak kadar zayıflamıştı. Ayakları yere sağlam basana kadar yardımımı kabul etti. Ablası dizlerindeki tozu silkeliyordu. Ciddi ifadesi alaycı bir kahkaha ile gevşerken, "Selam balerin yok mu?" diye sordu. Bana doğru başını çevirdi. Neredeyse burun buruna geldiğimizi fark ettiği anda kollarımın arasından bir hışımla sıyrıldı ve geri geri yürüyerek aramıza birkaç adımlik mesafe koydu.

"Selam balerin desene."

Ayakta durmakta zorlandığını belli eden bir sallantı içerisindeydi. Kusmaktan kızarmış ve şişmiş gözleriyle baştan aşağı beni süzdü. Bana sarılmak ve benden uzaklaşmak konusunda kararsız kalmış gibi görünüyordu. İlk seçeneğin ağır basmasını engellemek istercesine öfkesine sarılmayı tercih etti. "Hadi de!" derken hafifçe göğsümden itti. Tam yaranın üzerinden ... Acı hissi çenemi kilitlemişti. Fakat ona bunu yansıtmamak için kendimi toparladım. Sanırım buna daha da sinirlenmişti.

"Selam balerin de, hadi!"

Sesiyle beraber darbesi de güçlenmişti. Üzerime gelip beni daha güçlü bir şekilde itti. Buna hazırlıklı olduğum için bu sefer geriye doğru bir adım attım ve darbesinin yarama bıraktığı etkiyi hafifletmeye çalıştım.

"Selam balerin de!"

Kükrecesine bağırışı derin bir iç çekişle son buldu. Çevremizdeki tüm bakışlar bize dönmüştü. Doğa ağlamaya ramak kalmış bir ifadeyle, "Buradasın diyeyim, sen de buradayım de. Hadi!" dedi. Öfkesi, hayal kırıklığının gölgesinde yok oldu. Birkaç damla yaş arsızca kazayaklarının birleştiği yerden düştü. Onu bu hâlde görmenin verdiği acının yanında

göğsümdeki hiçbir şeydi. Rahatlatacaksa tekrar tekrar kanatabilirdi. "Ş
lam balerin de," derken gözyaşlarıyla beraber iç çekişlerini de serbest b
raktı. Ağladığını görmemi engellemek istercesine ellerini yüzüne kapattı.
Belki de onun yapamadığını, benim yapmamı kendince engellemeye ç
alışıyordu. İç çekişleri hıçkırıklara dönmeye başladığı an daha fazla day
namadım ve onu kollarımın arasına aldım. Titreyen bedenini beni itme
sinden, tekrar uzaklaşmasından korkarak sıkı sıkı sardım. Çenemi başını
üzerine yerleştirirken, "Şşş," diye fısıldadım. Hangi ara onunla ağlamayı
başladığımı bilmiyordum. Sebebi ne olursa olsun, bir erkeğin ağlaması
çok can yakardı. Çünkü bir erkek ağlıyorsa çaresizliğinin altına ıslak b
imza atıyor demektir ve ağlamak tüm dillerde ayrılığın ana diliydi.

İçini biraz olsun göğsüme döktükten sonra burnunu çekmeye başla
dı. Yüzündeki ellerini çekti ve ürkekçe gözyaşıyla ıslattığı göğsüme koydu.
Onu bu açıdan göremiyordum ama parmak uçlarının yaramın üzerind
yarattığı ateşleyici hissi iliklerime kadar hissediyordum.

"Senden nefret etmek istiyorum."

Sevgi ve nefret, bir madalyonun iki yüzü gibiydi; bir tarafında sa
bağlılık ve tutku varken, diğer tarafında bu duyguların kırılmasıyla ortaya
çıkan öfke ve hiddet bulunurdu. Bu nedenle, nefretin kaynağı çoğu zaman
sevgi olabilirdi ve bu iki duygu, birbirini besleyerek daha da güçlenebi
lirdi. Acınası bir şekilde kendime hâlâ beni sevdiğini hatırlatmaya çalış
ıyordum. Fakat hayalet bir el göğüs kafesimden çoktan girip kalbimi avuç
lamıştı. Yerinden sökmeye ant içmiş gibi çekiştiriyordu. "Etme," derken
sesim titremişti. Hepsi korkumun suçu, gözyaşlarımın eseri idi.

"Edersen yaşayamam."

Doğa bir anda başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Yaşadın ama
Acımasız ses tonuyla can alıcı bir darbe daha indirmişti. Onun yokluğun
da yaşadığımı sanıyordum ve eminim ki şu anda bunu haklı çıkarmak için
ne dersem diyeyim inanmayacaktı. "İki ay boyunca senden nefret ettiğim
bilerek yaşadın," diye ekledi. Ondan aldığım haberler sayesinde biraz ol
sun nefes aldığımı söylemek için doğru bir zaman mıydı?

"Etmediğini biliyorum."

Kollarımın arasındaki kız kaskatı kesildi. "Biliyorum mu?" Bunu sa
yıklar gibi çok hâliyle sormuştu. Birkaç saniye sonra tekrar göğsümden itti

ve aldığım nefesimi ciğerime bırakmadı. İnlememi son anda bastırırken gözüm bir anlığına karardı. Her seferinde aynı yere temas etmeyi nasıl başarıyordu?

“Ne hâlde olduğumu biliyordun ve gelmek için bugünü mü bekledin yani?”

Merhamet göstermeyeceğe benziyordu. “Neden bugün peki?” Acıyı biraz daha tolere edebileceğimi hissettiğimde konuştum.

“Yeniden doğmak için.”

Söylediğim şeyle ilgili en ufak bir fikri yokmuş gibi kaşları çatıldı. Belki de o da benim gibi tarihlerin hesabını tutmayı bırakmıştı. Özel bir şakanın tadını çıkarır gibi dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

“Amerika’nın kurtuluşu kutlu olsun işçi kız.”

DOĞA

Bugün 4 Temmuz muydu?

Elim yine boynumdaki günebakan kolyesine gitti. Pişmanlığa yakın bir duygunun yüreğime saplandığını hissettim. Doğum gününü unutmuştum. Daha doğrusu onun yokluğuyla o kadar dolmuştum ki asıl hatırlamam gereken şeylere yer kalmamıştı. Gerçi en ufak bir iz bile bırakmamışken hatırlasam ne değişecekti ki?

Doğukan’ın gözleri parmaklarımin hareketini takip etti. Söylediği her şeyi haklı çıkaran, ufacık bir detaydı avucumun içindeki. Unutmadığımı, nefret etmediğimi, hâlâ deli gibi sevdiğimi hatta belki de bir yerden çıkıp gelmesini beklediğimi anlatan bir kanıttı. Ona bu zevki yaşatamazdım. Bu yüzden kendime karşımda olmasını değil, iki küsür aydır ortada olmamasını hatırlattım.

“Yeniden doğman için ölmen gerekir. Gördüğüm kadarıyla yaşıyorsun.”

Bunu söylememeliydim. Bu acımasızcaydı. Bu kadarını hak etmişti. Doğukan ruhsuz bir şekilde gülerken, "Ölmediğimi nereden biliyorsun?" diye sordu. Kaşlarını çatıttım. Kafa karıştırıcı cümlelerini anlayabilecek kafada olmasam da kendimi zorladım. Mecazi anlamda demek olmalıydı. Gerçekten ölse karşımda olamazdı ama belki ölümden dönmesi olabilirdi. Eğer göreve gittiyse ki Aygöl'ün yazdığı ve şu anda burada olması gittiğini gösteriyordu, son ihtimal gerçeğe daha yakındı.

"Abi."

Tüm hareketlerimi ve düşüncelerimi bir anda donduran, keyifli, ta bir ses arkamda belirdi. Merakın gıcıklayıcı çağrısıydı ama buna direndim. Aygöl yanımdan geçene kadar ona bakmadım. Fakat Doğukan'ın yanına varana kadar her milimini inceledim. Abisine sıkıca sarılan kız bu merhabalaşmayı çok uzatmadı. Sanki bir süredir yan yanalar gibi kısa ama ailem den olduğunu belli eden bir yakınlıkla sarılmıştı.

"İşe yaramış, ha?"

Abisinden ayrılıp bana dönen Aygöl tokalaşmak üzere elini uzatırken, "Resmi olarak tanıştırılmadık," dedi. "Ben Aygöl. Bir süredir her acıyı takip ettiğin kız." Donakaldım. Gizli kapaklı takıldığımı düşünürken ayan beyan ortada mıydım yani? Farkında olmadan fotoğrafını mı beğemiştim? Ya da hikâyelerine emoji falan mı göndermişim? Bunu nerede bilebilirdi?

"Hesaplarıma kimin baktığını gösteren bir uygulama kullanıyorum

Aygöl oyunbaz bir şekilde gözünü kırptı. "Ve inan bana, bir numaralı fanum olabilirsin," derken parmaklarını tokalaşmak için hâlâ bekleliğini gösterircesine kıpırdattı. Yaşadığım şoktan mı yoksa Doğukan'a olmasından mı bilemiyordum, kızın tepkileri itici gelmemişti. Daha fazla bekletmemek adına elini sıktım. "Doğa," dedim sanki adımdan emin değilmişim gibi. Aygöl başını memnun olmuş bir ifadeyle sallarken, "Konuşabildiniz mi?" diye sordu. Tokalaşmayı kesmişti ve sorusunu abisine yönelttiğini belli edercesine başını ona doğru çevirmişti.

"Henüz değil."

Aygöl'ün ifadesi durumun ciddiyetini kavrayınca duruldu. "O zaman kendi payıma düşeni söyleyip gidiyorum," deyip abisinden onay beklerken Doğukan ufak bir göz hareketi ve dudaklarının kenarına yerleşen minicik

bir tebessümle onay verdiğini belli etti. Bana doğru dönen kız gözlerimin içine bakmıştı ve sanki af diliyordu.

“Seni buraya getirmenin tek yolu abimin döndüğünü ima etmektir ve görüyorum ki başarılı olmuşuz. Fakat abim görevden birkaç saat önce döndü. Buraya gelmesi de aşağı yukarı bu zamanları bulacağı için hikâyeleri bekleterek attım. Yani ufak bir zaman oyunu yapmış olabilirim ama belli ki başarılı olmuşum.”

Aygül'ün açıklamalarının yarısını dinlememiştik. Ablamın söylediği ihtimal en başından beri gerçek miydi yani? O zaman az önce düşündüklerim... Bakışlarım Doğukan'a dönerken, “Görevde miydin?” diye sordum. Sanki beynim duyduğum her şeyi inkâr edecek bir şey arıyordu. Öfkemin azalmasına izin vermeyecek ufak bir neden. Doğukan başını bir kez evet anlamında salladı. Burnumdan derin bir nefes aldım. Yelkenlerim çoktan suya doğru yaklaşmaya başlamıştı.

“Onun için mi gittin?”

Aygül konuşmaya başladığımızı anladığı an aramızdan çekildi. Doğukan soruma yine bir baş hareketiyle cevap verdi. Yani o gün, göreve gideceğini bile bile mi yanıma gelmişti? Belki sadece görevden önce beni doyasya görebilmek için izin istemişti. Belki de izin istemeden verilmişti bu ayrıcalık. O zaman neden bunu bana en başta söylememişti? Ayrılmak, göreve gideceğim demekten daha mı kolay gelmişti yani?

“Neredeydin?”

Üşüyormuşum gibi kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Asıl amacım aldığım gardı konuşmanın sonuna kadar korumaktı. Gerçi temmuz gecesinde üşüdüğüm de pek inandırıcı değildi.

“Bu gizli bir bilgi ama buralarda olmadığımı bilmen yeterli.”

Burada... İstanbul'da ya da Ankara'da değil. O zaman doğuda mıydı? Şırnak'ta tanışmıştık biz. Orada olsa söylerdi. O zaman sınırda mıydı? Belki de sınır ötesinde... Okunmayan mesajlar, iletilmeyen hâle dönmesi şimdi daha anlamlıydı. Fakat ben karman çormandım. Dünya başımın içinde dönüyordu. Sanki içimde canlı olan ve kaderime rağmen yaşamaya devam etmemi sağlayan son nüve de hızla soluyordu. Artık ne düşüneceğimi bilmeyen beynim, sarılmaya muhtaçmış gibi bekleyen kalbime yenik düşmek üzereydi. “Bana söyleyemeyecek kadar gizli miydi?” Pişmanlık ve

mutluluk karışımı bir ifade yüzüne taht kurdu. Zar zor yutkunduğu gördükten sonra, "Özellikle senden gizlemem gerekiyordu," dedi. Kaçırma tekrar çatıldı. Neden özellikle benden?

"Geri nasıl dönmeyeceğim belli değildi."

Aklımdan geçenleri duymuştu. Fakat ben onun aklından geçenleri duyamıyordum. "Nasıl yani?" Söyleyeceği şey çok da kolay değilmiş gibi derin bir nefes aldı. O kadar derindi ki kokumu aramızdaki mesafelere nereden içine çekmeye çalıştığımı hissettim. Özlediğini... "Sana bir şekilde dönerdim ama canını en az acıtacak olan ihtimali seçmek zorunda kaldım." Bu ne demekti? "Hayatına kaldığın yerden devam edebilmen için diye devam etmesiyle yüreğime bir balyoz inmişti sanki. Ölümünden bahsediyordu. Şehit olup dönebilme ihtimalinden ve aramızdaki konuşmalarından dolayı böyle bir karar almıştı. Hayatıma devam edebileceğimde emin olmadığımı söylediğim için...

"Yani bana veda etmek için mi geldin? Ayrılacağımızı bile bile hayırlı kurmama izin mi verdin yani? Ne düşünüyordun o anlarda? İçinden 'Salıncığa bak nasıl da mutlu' diye gülüyor muydun?"

Kandırılmış hissediyordum. Göreve gittiğini en başından bilmeyi hakkım vardı. Bekleyip beklememe kararını bana bırakmak zorundaydı. Daha önce ne dersem diyeyim, son bir kez daha bana sorması gerekiyordu.

"Saçmalama. Ben de mutluydum."

"Gideceğin içindir o."

"Hayır. Gitmeden önceki kısacık zamanımı seninle geçirdiğim içindi."

İnanmamış, alaycı bir ifadeyle güldüm. Saygısızcaydı belki ama bu cümle tam da bunu hak ediyordu. "Yanına düşündüğün gibi ayrılacağımızı planlayarak gelmedim. Asıl amacım verdiğim sözleri tutamayacak olmamdı. Doğum gününde yanında olamayacaktım, bahar şenliklerine katılamayacaktım, belki staj için Ankara'ya gelme fırsatını bile kaçıracaktım. Hepsini telafi edemezdim belki ama doğum gününde yapmak istediklerimin bir bölümünü gerçekleştirebilirim diye düşünmüştüm." Kalbim düşüncelerinin çaresizliğiyle tekledi. Bana unutulmaz bir gün bırakmıştı. Evet. Geceyi ise unutmak için çok çabalamıştım.

"Sana gideceğimi söyleyecektim. Sadece mutlu olduğumuz anları biraz daha yaşamak istemiştım ama sonra..."

Gözlerinden bir anlık geçen öfke parlamasıyla sustu. Belli ki devam etmek için zamana ihtiyacı vardı ama üzgünüm. Ben de o zamanı verecek sabır kalmamıştı. "Sonra ne?" diye sorarak direttim. O anları hatırlamak istemiyormuş gibi başını iki yana salladı. Engin'le ilgili bir şeyler anlatacağını anlamak zor değildi.

"Engin aradı."

Onun yerine cümlesini tamamlamıştım ama sanki yüzüne küfretmişim gibi hoşnutsuzdu. "O ismi aramızdan çek." Bu sefer merhametsiz konuşan o olmuştu. "Ve hayır. O aradığı için gitmedim." Ayrılmadık diyememişti. "O zaman ne?" dedim sabırsızca. "Öpüşmemiz mi hoşuna gitmedi, ten uyumumuz olmadığına mı karar verdin, ne?" Bunları sesli dile getirmemden dolayı rahatsız olduğunu yüzünden okuyabilmişim. Çünkü konuşmuyordu. Sessizliğini korumak mı istiyordu yoksa tam olarak ne olduğunu söylemeye dili mi varmıyordu, emin olamıyordum.

"Yeterince sustun Doğukan. Artık konuşma vak-"

"Fotoğraflarınızı gördüm!"

Baskıma dayanamayıp patlamış gibi sesi yükseldi. İlk kez bana bu denli bağırmış olmasının verdiği etkiyle kaskatı kesildim. Bunu fark ettiği gibi özür diledi ve tekrar sakın tonuna bürünerek konuşmaya devam etti. "Ortalığı toplarken telefona sürekli mesaj geldi. Merakıma yenik düşüp göz ucuyla baktım. O adamın attığını görünce dayanamadım. Mutlu anlarınızı, gülmekten gözlerinin kısıldığı tüm zamanları ve seni göndermek için söylediği her şeyi gördüm. Sen içeride ağlıyordun Doğa. Belki benim için, belki de değil ama benim yanımdayken ağlıyordun."

Engin'in onlarca mesaj attığını birkaç gün sonra görmüştüm. Kafam yerinde olmadığı için rastgele bir zamanda mesajlarını açtığımı düşünmüştüm. Hatta yazdıklarına ve eski fotoğraflarımıza cevap vermediğim için kendimi tebrik bile etmişim. Meğer işin aslı bambaşkaydı. Hiç şahit olmanası gereken biri tarafından mesajlarım cevapsız bırakılmıştı.

"Ben düşündüm ki eğer göreve gideceğimi söylersem ve şehit olarak donersem seni sonsuz bir mutsuzluğun içine hapsederim."

Şehit olma düşüncesi bile yüreğime bir taş oturtmuştu sanki. Ağır. ı altında eziliyordum ve kaldırabilecek gücü hissetmiyordum. "Ben düşün­düm ki senden gidersem, bir süre sonra tekrar yüzün güler, hayatına devam edersin." Dudaklarımdan ağlamaklı bir gülüş koptu. Gözlerim benim adıma verdiği kararın yarattığı yıkıcı etkiyle dolmaya başladı. "Ama yanılmışım," dediğinde gözüm­den akacak yaşı son anda elimle yakaladım. Elbet ağlayacaktım ama şu anda değil.

"Attığın adımdan aldığın nefese kadar yaptığın her şeyi biliyorum."

Doğukan bunu kendinden emin, benim de bir an bile şüphe duymayacağım bir ses tonuyla söyledi. "İnan bana, ihtiyacın olduğu anda sana ulaşamamak zordu. Sana bir daha kavuşamayacak olmak ise ölümden beterdi. O yüzden ölmediğimi nereden biliyorsun dedim. Her gün, her Allah'ın günü sensiz nefes almak zorunda bırakıldığım için yaşayan bir ölüydüm ben." Birdenbire her santimini kaplayan saldırıya ve haksızlığa uğramışlık duygusu yok oldu ve tüm savunmalarım onun bu baskılarına karşı koyamayıp boyun eğdi.

"Ben bir kumar oynadım Doğa. Kazanırsam karşına dimdik çıkacak ve bana yeniden doğma şansı vermen için ayaklarına kapanacaktım. Kaybedersem de bir noktada hayatına devam ettiğin için huzurlu ölecektim."

"Allah korusun."

Sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı ama tüm odağı bende olduğu için sokağın gürültüsüne rağmen bunu duymuştu. Buruk bir gülümseme eşliğinde, "Korudu, emin ol," dedi. Eli sanki istemsiz bir şekilde sol göğsüne doğru gitmişti. İlk önce kalbinden bahsettiğini düşündüm. Fakat birkaç dakika önce ona vururkenki ifadesi zihnimde tekrar belirince bunun biracı göstergesi olduğunu anladım. İşte o an yaşadığım tüm o yoğun hisler dehşet veren bir korkuya dönüştü. Aklımdan gelip geçenlerin meydana getirdiği sarsıntı, bedenimi ürpertti. Yaralanmış mıydı?

"Peki Rabb'imın bana tanıdığı şansı sen bana verecek misin?"

Gözlerim elini çektiği sol göğsünden yüzüne doğru kaydı. Gözlerindeki acı öylesine canlıydı ki o iki ayda neler yaşadığını bilmek isteyip istemediğimden emin olamadım. Kendi hislerim bu derece ağırken onunkileri de taşıyabilir miydim? "Doğa." Yaralaruma tuz olan adama dikkatli bir şekilde baktım. Bir yanım evet diye haykırmak istiyordu. Diğer yanımı

iki aydır yaşadıklarımı unutmamam gerektiğini söylüyordu. Bir kere yapan bir daha yapmaz mıydı?

“Yeniden doğmama yardım eder misin?”

Sözlerinin peşi sıra elini bana doğru uzattı. Umut öyle bir şeydi ki asla elim titremez diyen adamı bile tir tir titretiyordu. Canımı çok acıtmıştı ama bir noktada iyileşeceğime inanmak istiyordum. İyileşeceğimize...

“Bir daha ölecek misin?”

Sorumla yüzüne kurgın ama sevgi dolu bir gülümseme yerleşti. “Sensiz kalacaksam aldığım her nefeste,” dediğinde kalbimin kısa bir an tekle-diğini hissettim. Onu ve kalbimeilmekilmek işlediği cümlelerini o kadar özlemiştim ki.

“Katil olmak için çok gencim.”

Doğukan'ın yüzündeki gülümseme gözlerine doğru taşındı. Gamze-leri tam belirmese bile orada bir yerde olduğunu hatırlatmıştı ve bu man-zara gardımı iyice düşürmüştü. “Bir daha öleceksek beraber öleceğiz, söz mü?” Sorunun ardından göğsümde bağladığım kollarımı çözdüm ve eli-mi onunkine doğru uzattım. Parmaklarını sıkıca benimkilere kenetledi ve beni hızla kendine doğru çekip kollarının arasına aldı. Sanki gurbetten yu-vama dönmüştüm. Öylesine mutlu, heyecanlı ve huzurlu hissediyordum.

“Söz güzelim. Canım pahasına söz.”

DOĞUKAN

Kalbimin kurak çöllerinde aniden patlayan bahar yağmuru gibiyc kokusunu duymak. Çok uzun zaman sonra tekrar çiçek açtırmıştı ruhum da. Ona sarıldığım an diğer yarımı bulmuşum gibi tamamlanmıştım. Parçalanmış bir aynanın kusursuz birleşimi gibi yerleşmişti göğsüme. Kın izlerimiz belliydi. Yine de gösterdiği manzara bize aitti. Sadece bize.

“Şşt siz, çifte kumrular!”

Doğa’nın ablasının seslenişiyle başımızı ona doğru çevirdik. Body guard gibi duran bir adamın yanında duruyordu. Ona doğru gelmemiz işaret etti. Doğa’nın tedirginliğini ona bakmasam bile hissediyordum. Başımı ona doğru çevirdiğimde merak ve endişe karışımı bir hisle yüzümü taradığını gördüm.

“Tanışmak istemiyorsan sorun değil.”

Açıkçası ilk tanışmamızı hiç bu şekilde hayal etmemiştim. Gerçi bir çok şeyi hayallerimin dışında yaşıyordum ya... “Bu saatten sonra tanışmak istememem bir sorun,” diyerek gülümsemeye çalıştım. Doğa da ban katılmaya çalıştı ama sıkıntısı gülüşünü gölgelemişti. İstemeyerek kollarımın arasından çıkardım ve elini hiç bırakmayacakmış gibi tutarak ablasın doğru yürüdüm. Her adımında beni baştan aşağı süzen kadın birkaç adım mesafe kala kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Sanırım bu kendince du emriydi. Daha fazla ilerlemedim.

“Yüz yüze tanışmak bugüne kismetmiş, ha Doğukan.”

Tokalaşmak için Doğa’yla kenetlenmiş ellerimizi belime yerleştirdim ve bir centilmen edasıyla diğer elimi uzattım. “Tanıştığımıza memnun oldum Merve Hanım.” Aramızda çok fazla yaş farkı olduğunu sanmıyordum. Yine de saygıda kusur etmek istememiştim. ‘Hanım’ kelimesini duyduğu anda kaşları havalandı. Sanırım böyle bir kibarlığı benden beklemiyordu. “Merve diyebilirsin,” deyip uzattığım eli tuttu ve gözdağı vermek istercesine sıkı.

“Fakat bu şekilde tanıştığımız için memnun muyum? Pek sanmam.”

Sesimi çıkarmadım. O tokalaşmayı bırakana kadar da elimi çekmedim. Kendince bir sınava tabi tuttuğunu hissediyordum ve geri adım atmaya niyetim yoktu. Doğa’nın parmaklarının kasıldığını hissettim. Göz ucuyla baktığım kız, ablasına uyarı dolu bakışlar atıyordu. Sanırım o da ne yapmaya çalıştığını fark etmişti.

“Yine de burada olmana sevindim.”

Ablasının gözleri ikimizi de tararken, “Konuşacağımız çok konu var,” diye ekledi. “Fakat sizin konularınız daha fazla olduğu için benimkileri uygun bir zamana erteliyorum.” Yani bundan kaçışınız yok dercesine verdiği gözdağına cevap olarak sadece gülümsedim. Tamamen sahteydi. Yokluğumda Doğa’nın yanında olduğu için minnettardım ama bu yaptıklarım konusunda bana hesap sorabileceği anlamına gelmiyordu. Doğa istediğini sorabilirdi ama bir başkası onunla aynı cevapları alır mıydı, hayır. Doğa’nın kenetlenmiş ellerimizin olduğu koluma sarıldığını hissettim. Yanımda olduğunu hissettirmeye çalışıyordu. Aslında hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. O sadece yanımda değil, tüm benliğimdeydi.

“Gözüm arkada kalmalı mı?”

Bu sorunun bana yöneltildiğini bildiğim için tereddüt dahi etmedim. Doğa’nın gözlerine bakarken, “Ömrüm yettiği sürece kalmasın,” dedim. İlk andan beri bırakmadığı elimi daha sıkı tuttu. İçindeki bir yer hâlâ buruk olduğunu hissettirse de gülümsemeyi ihmal etmemişti.

“Güzel. Bu gece baş başasınız.”

Doğa’nın bakışları hızla ablasına döndü. “Eteğinizdeki tüm taşları bu gece dökün. Dökün ki yarın sıra bana gelsin.” Ablasının cümlesinin

ardından, "Sen ne yapacaksın?" diye sordu. Rahat bir tavırla yanındaki adamın koluna girdi. Kaşlarım bu temasla belli belirsiz çatıldı. O adam Doğa'nın bahsettiği eniştesine benzemiyordu.

"Mesai çıkışı Selçuk'a verdiğim sözü tutacağımı."

Kesinlikle o değildi. Bazı şeyler hiç değişmiyordu işte. Bu kadar kısa sürede yeni birini mi bulmuştu yani? Biz ayrıldığımızda da Doğa'ya bı tarz akıllar vermiş miydi acaba? "Eve gelmeyecek misin yani?" Doğa'nı sorusuyla unuttuğum bir detay aklıma geldi. Ev... Onlarda kalmam doğru değildi. Fakat Doğa'dan bir saniye bile ayrı kalmaya daha fazla gücüm yoktu. Başka bir yerde birlikte kalmamız da uygun düşmezdi. Ne yapacaktım

"Gece hayır. Sabaha doğru görüşürüz."

Ablası kardeşine sarılmak için kollarını açtı. İstemeyerek elini bırakmak zorunda kaldım. Doğa'nın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra önüme geçti. Bu sefer veda etmek istercesine elimi uzatırken, "İyi akşamlar," dedim. Aramızda duran elime baktı. Ardından tokalaşacak gibi yapı elinin tersiyle benimkine vurdu. Beklemediğim bir hamle olduğu için elim düştü ve ablası fırsattan istifade bana sıkıca sarıldı. Bedenim öyle bî kasıldı ki bir an parmaklarım dâhil hiçbir uzvumu hareket ettiremedim.

"Şimdi söyleyeceklerime cevap verme. Doğa'ya da belli etme."

Kulağımda başka bir kadının nefesi olması ürpermeme neden oldu. Normal zamanda kendimden uzaklaştırmam gerekirdi. Fakat söyleyeceğ şeyi o kadar çok merak ediyordum ki tüm tabularıma yenik düştüm. Doğa'ya baktım. Bizi duyabileceği bir mesafedeydi ama ablası o kadar sessi konuşuyordu ki bazı yerlerini ben bile kaçırıyordum.

"Eğer tekrar gitmek gibi bir derdin varsa lütfen kardeşimin hayatın tekrar girme. Çünkü bir ayrılığı daha kaldıramaz. Ona bir şey olursa d senin ağzına sığarım. Bunu sakın unutma."

Ettiği küfre kadar her şey yolunda gidiyordu. Fakat duyduğum saygısız kelimeler tüylerimi diken diken yapmıştı. Yine de kardeşini korum içgüdüleriyle hareket ettiği için saygıda kusur etmek istemedim. Doğa'nı bizi dinlemeye çalıştığını bildiğim için sesimi çıkarmadım. Sadece başını anladığımı belli edercesine salladım. İsteddiği cevabı aldıktan sonra bende ayrıldı ve kardeşine döndü.

“Hadi bakalım. Sizi daha tutmayayım. Eve gidince haber verirsiniz.”

Doğa'nın bakışları benden ablasına çevrildi. Aralarında nasıl bir diyalog geçti, bilmiyorum ama yüz ifadesi fazlasıyla hoşnutsuzdu. Söylediklerini ben bile zor duymuşken onun duyması imkânsızdı. Fakat belli ki ablasının neler söyleyebileceğini az çok tahmin ediyordu ve bunun için kızmıştı. Tekrar elini tutarak dikkatini üzerime çektim.

“Gidelim mi?”

İfadesi anında yumuşadı. Başını onaylarcasına sallayınca az önce koşarak katettiğim yollarda sakince yürümeye başladık. Birkaç dakika içerisinde ablasının gözlerinden kurtulmuş, İstiklal Caddesi'nin kalabalığına karışmıştık. Hatta anılarımızı yad etmek istercesine yolumuzun üzerinde olan bir ömrü 28 dakikaya sığdırdığımız sokaktan geçmiştik. Her şeyin başlangıcından. Herkesten farklıymışız gibi hissediyordum. Sanki tüm insanlık geceydi ve biz o karanlığın içinde yıldızlar gibi parlıyorduk.

“Ablam ne söyledi?”

Bakışlarımı Doğa'ya çevirdim. Merakım gözlerinden okuyabiliyordum. Gözlerim atkuyruğundan çıkan arsız saçlarda dolaşırken, “Aramızda,” dedim. Sanki bunu söyleyeceğimi tahmin ediyormuş gibi, “Bana da bir şey söyledi. Eğer sen söylersen ben de söylerim,” dedi. Onun bu çocukluklarını o kadar özlemiştim ki gülümsemeden edemedim.

“Bu biraz ayıp sanki. Benim duymamı istese kulağına söylemezdi.”

Bana hak verir gibi bakıyordu ama bir yanı da merakla kavruluyor gibiydi. “Devlet sırrı vermedi ya,” dediğinde dayanamayıp kahkaha attım. Ellerimizi önünden geçirip kolumu boynuna doladıktan sonra onu göğsüme doğru çektim. Işıklı caddede sarmaş dolaş yürümeye devam ettik. Sıkı atkuyruğunun tepesine büyük bir öpücük koydum. “Sus payı veriyorsun.” Başımı iki yana sallayarak erkeksi bir kıkırtıyla güldüm. “Bu hallerini çok özlemişim,” dediğimde başım kaldırıp bana baktı.

“Sadece bu hallerimi mi?”

“Sana ait her şeyi...”

Kokusunu içime çekerek alnından öptüm. Uzun zamandan sonra belki de ilk kez gerçek anlamda nefes aldığımı hissediyordum. “Çok

özledim," diye cümlemi devam ettirdikten sonra yanağımı başına yasladım. O an en sevdiğim şair Ümit Yaşar Oğuzcan'ın zihnimde beliren mısraları dudaklarımdan döküldü.

"Aşk için yeryüzünde uzaktan ötesi yok.

En uzun gecelere şafaktan ötesi yok."⁶

Başını tekrar kaldırıp gözlerime şaşkınlık ve mutluluk karışımı bir hisle baktı. Sanki hangisinin baskın geleceğine karar verememişti. O kadar hayal etmişim ki "Ötesi Yok" şiirini onun gözlerine bakarak okumayı Çok şükür...

"En ulu ağaçlara yapraktan ötesi yok

Elverir bunca keder, yeter bunca ayrılık

Tutuşmuş bir dal için ocaktan ötesi yok

Ne çıkar bu son ateş isterse hiç sönmessin

Yanan için çöllerde sıcaktan ötesi yok

Elbette ömür biter, can gider ey sevgili

Aşkı sende bulana topraktan ötesi yok."⁷

Onun da gözleri benimkiler gibi dolmuştu. Sanki taşmaması için ekstra çaba sarf ediyordu. Onu içime sokmak istercesine kendime dahi çok çektim. Göğsümdeki yara kendini hatırlatır gibi zonklayınca tekra geri bırakmak zorunda kaldım. Bu anı kaçırmayan Doğa beni kenardaki dükkânların birinin önüne doğru yönlendirdi. Ardından durup kolumu altından çıktı ve tam karşıma geçti.

"Bu sıcakta kot ceket giymenin nedeni silahını saklamak, değil mi?"

Öğreneceğini bildiğim gerçeği saklamak sadece bana fazladan zaman kazandırır. Fakat genel hatlarıyla her şeyi konuşacağımızı bildiğim için buna ihtiyacım yoktu. Başımı iki yana sallayarak üzerimdeki tişörtün yakasını çok hafif çekti. Beyaz bandajın ucunu gördüğü gibi endişeyi gözleri büyüdü.

"Gerçekten yaralanmışsın."

İnmalarını anlamış olması hoşuma gitmişti. Kıyafetimi eski hâline ge

6. Ümit Yaşar Oğuzcan - Ötesi Yok şiiri.

7. Ümit Yaşar Oğuzcan - Ötesi Yok şiiri.

tirirken gülümsemeye çalıştım. “Nasıl oldu?” diye sorduğunda konuşacağımızı söyledim.

“Ne kadar süre buradasın?”

“Yedi gün raporluyum.”

Bir an gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. “Yedi gün birlikte miyiz yani?” diye sorduğunda heyecanı hem beni mutlu etmişti hem de hüzne boğmuştu. Hevesini kursağında bırakmak istemiyordum ama ondan artık bir şey saklayamazdım. “Çok isterdim,” derken alnına düşen ve rüzgârdan sağa sola dağılan perçemlerini elimle düzelttim.

“Tedavim sırasında birazını kullanmak zorunda kaldım.”

Bu sefer de ifadesi korkuyla kaplanmıştı. “Yaran o kadar ciddi mi?” diye sorduğunda sadece gülümsemeye çalıştım. “Gidelim mi artık?” Düşüncelerini başka bir yöne çekmeye çalışmam başarılı olmuştu. “Benimle eve gelecek misin?” İşte bu sorunun cevabını tam olarak ben de bilmiyordum. Sonuçta bir kere gitmiştim. Bir kere daha gitmenin bir zararı olmazdı. Alışmış kudurmuştan beterd, değil mi?

“Eğer istersen.”

Doğa tedirginliğimi fark etmiş ve benimle uğraşacağını belli eden bir ifade takınmıştı. “Doğum gününde seni sokakta bırakmak istemem.” Cevabı karşısında tam da beklediği gibi oyunbaz bir şekilde gülümsedim. “Bunun için sana teşekkür etmem gerekiyor sanırım.”

“Sokakta kalmadığın için mi?”

“Bana yeni bir hayat bahsettiğin için.”

DOĞA

Dışarıdan bakıldığında bir şeyleri çok kolay hazmetmiş ve affetm gibi görünüyor olabilirdim. Fakat içim hâlâ yangın yeri ydi ve oradan e ufak bir kıvılcımı bile ilişkimize yansıtmalı mıydım, emin değildim.

Yol boyunca aramıza konuşulmamış kelimelerle dolu bir sessiz ğin yayılmasına izin verdik. Suskunluğumda ısrarcıydim. Doğukan i dile gelmeyenlerin gölgesinde bana bakıp durmuştu. Belki de bana bö le bakmasını özlediğimi için susuyordum. Onunla sessizlik de güzel Geçen iki ayı ikimizin de silip atamayacağının farkındaydık ama geri bıraktığı kırgınlıkları sevgimizle onarabilirdik. Onun için de şu anı susmam ve bir şeyleri içimde çözmem gerekiyordu. Rabb'im, "Her şer bir hayır var," demiş ve buyurmuş: "Bekletiyorsam güzelleştiriyordumdu sabret."

Belki de bizim güzel zamanlarımız şimdi başlayacaktı.

Bu sefer saatin geç olmasından mı yoksa beş dakikalığına bile ol benden ayrılmak istememesinden kaynaklı mı bilinmez, apartmana gire ken de eve çıkarken de hatta hote attığımız ilk adıma kadar da elimi bira mamıştı. Kapıyı kilitlerken bakışlarının mutfak tarafında olduğunu fa ettim. Söylediği gibi kırılan camı tamir ettirmek için o gecenin sabahına usta göndermişti. Sanki evi o anlar hiç yaşanmamış, yanına hiç gelmem gibi bırakmıştı. Kendinden kalan izleri silmek istemişti. Oysaki kok

bile günlerce geçmemiştir. Gözlerim elindeki gümüşü ize kaydı. Hatırladığımdan çok daha büyüktü. O an saçma bir merak içimi gıcıkladı. Kokumu duymak için aldığı, kendi kanıyla kapladığı fuları ne yapmıştı? Atmış mıydı? Yakmış mıydı? Bana hiçbir iz bırakmamaya çalışmıştı. Peki ya onun yüreğindeki? Onları nasıl silmişti?

“Hoş geldin.”

Sesimin belirsiz tonunu yatıştırmak istercesine, “Hoş buldum,” dedi kararlı ifadesiyle. Salona geçmesini söylerken dokunsalar ağlayacak gibi hissediyordum. İki ay önce beni terk edip gittiği yere şimdi tekrar birlikte girmenin yaşattığı karmaşaydı bana bunu hissettiren. Bir yanım döndüğü için çocuklar gibi şen, diğer yanım tekrar gider korkusuyla saklanmış küçük bir kız çocuğuydu.

“Aç mısın?”

Salonun ortasına gelmişken bana doğru döndü. “Değilim ama sen açsan bir şeyler atıştırabiliriz.” O kadar uzun zamandır acıkmıyordum ki bu soruya nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. “Ben mutfakta neler var bakayım. Dinlen sen,” diyerek arkamı döndüm. Bu sefer ona arkasını dönüp salondan çıkan kişi bendim ama sadece birkaç adım uzaklaşabilmişim. Eşikte durup ona baktığımda koltuğa dikkatli bir şekilde oturduğunu gördüm. Yüzü acıyla kasılmış, eli yarasının olduğu yeri baskılamıştı. Sandığımdan da büyük olmalıydı.

Oyalandıktan mutfağa girdim ve atıştırarak bir şeyler hazırladım. Ege abi gittikten sonra eve çok fazla abur cubur girmezdi ama neyse ki ara yaptığımız depresyon gecelerinden bir şeyler kalmıştı. Yeni gelin sunumuyla vakit kaybetmemek için her şeyi tepsiye koydum ve dikkatli bir şekilde yürümeye başladım. Salona girdiğimde Doğukan yardım etmek için ayaklanmaya çalıştı. Allah aşkına, o yarasıyla ona bir şey taşıtabileceğimi düşünüyor muydu gerçekten?

“Kalkma, kalkma, kalkma. Ağır değil. Otur sen lütfen.”

Sağ salim önündeki sehpa ulaşım ve tepsiyi dikkatli bir şekilde yerine bıraktım. Televizyonu açtığını o ana kadar fark etmemiştim. Hatta “*Eternal Sunshine of the Spotless Mind*” filmini bile hazırladığını görmek ufak bir şaşkınlık yaşamama neden oldu. İki ay gecikmeli de olsa söylediğim şeyi yapmıştı. Gerçi birlikte sinemaya gitmekten bahsetmiştik ama

elimizdeki imkânlar buydu. Belki de aramıza hiç zaman girmemiş gibi hissetmek için aceleliydi.

“Sil baştan, ha?”

Tam da yaşadıklarımızın ardından izlenecek bir film idi. Yüzümde imalı bir gülüşle yanına oturdum. “İzlemiş miydin?” İzlemiştim ama yıllar önce... Başımı evet anlamında sallarken, “Ama artık daha çok hissedeceğime eminim.” Doldurmak için kola şişesini açan Doğukan’ın elleri hareket etmeyi kesti. Bardakları ona doğru uzattım. O ise acı dolu bir ifadeyle bakışlarını bana çevirdi.

“Seninle ilgili en ufak bir anımı bile unutmak istemezdim.”

Bu cümlemin ağırlığıyla yutkundum. Oysa ben bu gece bile onu unutmak için ağzıma sürmediğim alkolü su gibi içmiştim. “Eğer bugün karşını çıktığımda beni istemeseydin de seni ve hatıralarını en özel yerimde saklamaya devam ederdim ama unutmazdım.” Cevap vermedim. Açıkçası ne diyeceğimi bilmiyordum. Onun yokluğunda, onun anılarıyla yaşamak çok zordu ve açıkçası bu süreç temelli hâle gelseydi nasıl katlanırdım, bilemiyordum. Sanırım ben onun kadar güçlü değildim. Elimdeki bardaklara kolanı doldurmaya başladığında aramıza rahatsız edici bir sessizlik yayıldı. Sadece kolanın asidinden çıkan minik çıtırtılar duyuluyordu.

“Seni istemeyeceğimi gerçekten düşündün mü?”

Doğukan burnundan derin bir soluk aldıktan sonra, “Her saniye,” dedi ve şişenin kapağını kapatmaya başladı. “Hayatına kaldığın yerden devam edemediğini bilsem de beni o hayata tekrar dâhil etmek istemeyeceğin bir an bile aklımdan çıkmadı.”

“Nasıl dayandın?”

Ona hiç yakışmayan buruklukta hafifçe gülümserken, “Dayanabilmiş gibi mi duruyorum?” diye sordu. Onun hislerini görmezden geldiğini sanıyordu. Oysaki sadece duymaya ihtiyacım vardı. “Sana ulaşmaya çok çalıştım,” dediğimde biliyormuş gibi başını salladı. İşte asıl kırıcı olan da buydu.

“Bir tanesine bile cevap vermedin.”

Elimdeki bardakları alıp sehpanın üzerine bıraktı. Sanırım kendini konuşmanız sırasında yaşanabilecek kazaları engellemeye çalışıyordu.

“Şahsi telefon kullanmamız yasaktı. Çok fazla telefonumu elime alamıyordum. Sadece geceleri ... Şarjımın yettiği yere kadar attığın mesajları okuyarak uyumaya çalıştım. Sonrasında ise gözüme giren uyku sayılıdır.” İmalı bir tavırda tek kaşım havaya kalktı. “Rekorun 72 saat değil yani artık,” dediğimde kısacık bir an gülümsedi ama bu seferki anılarımızın hatırına fazlasıyla sahiciydi.

“Rekorum 1.440 saat.”

Rakamı duyduğum an kaşlarım çok hafif çatıldı. Zihnimin içindeki matematik bu saatin şarjının bittiği günden sonrasına tekabül ettiğini bulmuştu. Gözlerim tişörtünün altından bile gözüken bandaja kaydı. “Peki bu,” diyerek yarasını işaret ettim.

“Bu uykusuzluğunun eseri mi?”

Sanki orada bir yara olduğunu unutmuş gibi gözleri önce işaret ettiğim yere kaydı. O an zaman kazanmaya çalıştığını anladım. Salonun içine yerleşen birkaç nefeslik sessizlikle başını kaldırıp tekrar bana baktı. Düşüncelerinin gölgesinde çehremi izledi. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu ama söyledikten sonrasını kestiremiyormuşçasına susuyordu. İçimdeki endişeyi filizlendiren de bu suskunluk hâliydi. Nedenleriyle ilgili onu daha fazla zorlamak istemedim.

“Bakabilir miyim?”

Çenesi hafifçe dişlerini sıkarmış gibi kasıldı. “Bandajlı ama,” dediğinde umursamaz bir tavırla omzumu silktim. Bandajın büyüklüğü yarasının nereden başlayıp nerede bittiğiyle ilgili bir fikir verebilirdi. Doğukan derin bir nefes aldı ve üzerindeki tişörtü dikkatli, yavaş ve hafifçe inleyerek başından sıyrıp çıkardı.

Zihnim ilk olarak arsızca aylar önce bana attığı fotoğrafı hatırlattı. Şu an kanlı canlı karşımdaydı. Belki biraz daha zayıfıydı ama kollarındaki belirgin damarları, vücudundaki şişkin kasları ve Adonis çizgileri hâlâ şaheserliğini koruyordu. Ona bu yakınlıktan bakınca yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Utancımı hafifletmek için ise asıl konumuza odaklanmaya çalıştım. Bandajda gözlerimi dolaştırdım. Göğsünden koltuk altına doğru uzanıyordu. Büyük müydü yoksa bir illüzyon muydu? Fakat beyaz bandajın merkezi yoğun bir kanla kaplanmıştı. Bir an ona vurduğum ve yüzünün kasıldığı anlar aklıma doldu. Yoksa buna ben ni neden

olmuştum? “Kanamış,” dediğimde Doğukan’ın da bakışları yarasına kay Sanırım o da bu durumu ilk kez fark etmişti. Parmakları hafifçe kanın üzerinde dolaştı. Minik minik baskı uygulayarak durum kontrolü yapıyor. Ardından, “Sorun yok,” diyerek başını kaldırdı. Tişörtünü çıkardığı bu aksine göz açıp kapayıncaya kadar üzerine geçirdi.

“Filmimizi daha fazla geciktirmesek mi?”

Hâlâ bana sorun olmadığını belli etmeye çalışıyordu. Gülümse O gülümsedikçe benim içimde ağlamaklı bir his yükseldi. Doğukan be göğsüne doğru çekti. Tam yarasının üzerine geldiğim anda durdum. “İger tarafına geçeyim,” derken başımı nazikçe yarasına bastırmıştı. Antiseptik kokusu burnuma tarçınla karışarak doldu. “Doğukan canın acıyacak derken mümkün olduğunca ağırlığımı vermemeye çalıştım. Atkuyruğmun ucunu severken tepemde dudaklarının sıcaklığını hissettim.

“Dert benimse şifa senin. Sıcaklığın güzelim. Yasla başını, bir tek sı iyi gelirsin bu saatten sonra bana.”

DOĞUKAN

“Acaba böyle bir teknoloji gerçekte var mı?”

Filmin yarısına bile gelmemiştik. İki yıl boyunca beraber olduğu sevgilisinden ayrıldıktan sonra onu unutmak için teknolojik bir deneye katılan bir kadının ve her şeyden habersiz, ona mutlu anlarını hatırlatmaya çalışan, ilişkisini, sevgilisini geri kazanmaya çalışan bir adamın çaresizliğinin anlatıldığı sırada sorduğu soruya cevap vermek istemedim. Çünkü böyle bir şeyi düşünmek bile onu gerçeğe bir adım daha yaklaştırmaktı. Doğa sessizliğimi kontrol etmek istercesine bana baktı.

“Bir an uyudun sandım.”

Gülümseyerek yanağını hafifçe başparmağımla okşamaya devam ettim. Ben filme bakıyordum, Doğa ise bana. Göz ucuyla baktığım kızın yeni bir soruya zemin hazırlamak istercesine sevimli durmaya çalıştığını fark ettim. Belli ki kaçacak yerim yoktu. “Sor hadi,” dediğimde bir anlık gözleri parladı ve göğsümden tamamen kalktı. O yanımda bağdaş kurup otururken ben de filmi durdurdum.

“Seni unutsaydım, bana bizi hatırlatmaya çalışır mıydın?”

Bu sorunun geleceğini az önceki sorudan tahmin etmeliydim. Bu filmi seçmemdeki amaç kesinlikle bu değildi. Ne kadar zorluk yaşarlarsa yaşasınlar hatta bunları unutmak için çabalasalar bile yine kaderin onları bir araya getirmek için ağlarını ördüğünü anlatmak istemiştım.

"Eğer bu bir kaza sonucuysa, evet ama bile isteye gidip beni aklında sildirdiysen hayır."

Doğa'nın suratı hafifçe asıldı. Belli ki istediği cevap bu değildi. "Ama bak Joel nasıl da uğraşıyor," dediğinde ona katıldığımı belli eden bir mırıltı çıkardım. "Çünkü hafızasını sildirdiğini bilmiyor." Doğa mükemmel bile kullanmadan gözlerimin içine baktı ama aklında hangi fırtınalı kopuyordu Allah bilirdi. "Doğru," diyerek sırtını koltuğa yasladı ve aramıza daha fazla mesafe koyabilecekmiş gibi kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

"Öğrendiği gibi gidip o da aynı işlemi yapıyordu, değil mi? Belki de işine gelmiştir. Yorulmuştur. Erkek milleti işte."

Bir an duyduklarım karşısında kaşlarım havalandı. Beni genellemenin içine mi sokmuştu o? "Başlat hadi, izlemeye devam edelim," dediğinde gerçekten kızgın olduğunu fark ettim. Filmi başlatmak yerine hafifçe uzandığım yerden yavaşça doğruldum ve az önce Doğa'nın oturduğu şekilde ben de ona dönerek oturdum.

"Bu gece tartışmak istemiyorum ama merak ettiğim bir şey var. Tanı olarak neye sinirlendin?"

Doğa yüzüme bile bakmazken hafif bir omuz silkti. O söylemezse ben ağzından almayı bilirdim. "Ayrıldıktan sonra her şeyi unutmak için çabalayan kadına mı," dediğimde ilgisini çekmişe benziyordum. "Elinden geldiğince çabalayıp, başaramadığımı görünce sevdiği kadının izinden giden adama mı yoksa bana mı?"

Derin bir nefes alırken başını dikleştirdi ve tekrar televizyona döndü. "Eğer kadın gerçekten acı çekmemiş olsa bu yola girmezdi." Buna katılı bilirdim. "Adam da acı çektiği için bu yola girmiş olamaz mı?" diye sordugumda damağını şaklattı.

"Olamaz."

"Bu biraz bencilce bir düşünce."

"Olabilir ama bence erken pes etti. Hafızasını sildiğini öğrendikten sonra daha fazla uğraşmalıydı."

"Her şeyden, kendinden bile vazgeçmiş olamaz mı?"

Bu sefer başını sallayarak, "Olamaz," dedi. "Güzel anılarının hatırası"

devam etmeliydi.” Sıkıntılı bir nefesle göğsüm inip kalktı. Böyle bir olayda hile her şeyi erkeğin yapmasını beklemek fazlasıyla ...

“Yalnız unuttuğun bir şey var,” dediğimde göz ucuyla bana baktı. “O güzel anıların hatırına hafızasını sildirme işlemini durdurmak istedi. Çabaladı, mücadele etti.”

“Sonuç?”

Joel’in de hafızası tamamen silinmişti. Fakat o ilk anılarına, aklımda kalabilecek kırıntı kadar olan ana sarılmıştı ve sonunda kendini yine o yolda bulmuştu. Fakat bunu söyleyip bir şeyleri diretmenin anlamı yok gibiydi.

“Ne sen hafızanı sildirdin ne de ben sana bizi hatırlatmak için çabalamadım. Konuyu kapatalım en iyisi.”

Ben de onun gibi sırtımı koltuğa dayadım ve filmi kaldığı yerden başlattım. Doğa’nın beni izlediğini ve yine bir şeyler söyleyeceğini hissediyordum. Gelecek darbelere set çekebilecekmiş gibi derin bir nefes aldım.

“Seni unutmaya çalıştım.”

Fakat başarılı olamamıştım. Korkularımı onun ağzından duymak bir anda ruhumu yıktı geçti. Başımı Doğa’ya doğru çevirdim. Gözlerinin kahverengisinin buğulandığını fark ettim. “Başarabildin mi bari?” diye sorduğumda sesim acıyı gizlemek istercesine donuk çıkmıştı. “Başarmış gibi mi duruyorum?” Başım eğdi ve kucagındaki ellerine bakmaya başladı. Resmen bakımlı tırnaklarına işkence yapıyordu.

“Başarmak ister miydin?”

“Daha az acı çekmek isterdim.”

İçimdeki enkaz mantıklı düşüncelerimin önüne geçiyordu. Bu yüzden cevap vermedim. Gözlerimi tekrar izlemediğim ve büyük ihtimal sonuna kadar izlemeyeceğim filme çevirdim. Ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın, hak etmiştim. Bu ayrılığı ben istemişim, o değil ...

DOĞA

İki aydır her yeni gün, bir öncekinin yansıması gibiydi. Yaz olmasını rağmen bir türlü açmıyormuş gibi gelen gri bir gökyüzü, güneşin parlak ışıkları odamın penceresinden sızmasına rağmen gölgelere uyanmışım gibi bir hissiyat... Başucumda duran kurumuş ayçiçekleri gibi cansız hayatın enerjisi sanki içimden çekilip alınmış gibi boş ve bu boşluğa yarattığı huzursuzlukla merhaba diyordum yeni güne. Şimdi ise durum çok farklıydı. Gözlerim kapalı olmasına rağmen sanki güneş yanı başımda doğmuş gibi gözümü alıyordu. Dışarıdan kuş cıvıltıları geliyordu. Her zaman oradalar mıydı yoksa bugüne özel olarak mı şakıyorlardı, emin olamıyordum. Kulağımın altındaki ritim, zihnimi fazlasıyla meşgul ediyordu. Uykuyla uyanıklık arasında beni sakinleştiriyor, tatlı bir sıcaklık ve huzur hissi yayıyordu. İçimdeki mutluluk bir bahar çiçeği gibi açıyordu ve bezelenmiş hissediyordum.

Kirpiklerim yavaşça aralanırken tanıdık duvarlar beni selamladı. Yatak odamdaydık. En son film izlerken gözlerimin kapandığını anımsıyordum. Gerisi yoktu. Belli ki uyuduğumu fark edince Doğukan beni odaya kadar taşımıştı. Bir zamanlar yuva bileceğimiz ama kalmaya kısmet olmayan odaya.

Tek kişilik yatağıma iki kişi sığmaya çalışmışsınız gibi görünüyordu. Doğukan beni duvar tarafına almış, kendini boşluğa siper etmişti. Ra-

alan bırakmasına rağmen ona kalan ufacık yere de musallat olmuşum gibi üzerinde yatıyordum. Bacaklarımız birbirine karışmıştı. Sağ kolu beni sıkıca sarıyordu. Üzerimdeki kuzulu pijamalarım kafamı karıştırmıştı. Geldiğimde üzerimi değiştirdiğimi hatırlamıyordum. O zaman...

Aklıma gelen düşünceyle yanaklarıma kan pompalandı. Beni kusmuk kokan, sokağın tozuyla kaplı kıyafetlerden kurtarmış olmasına minnettardım ama çıılçıplak gördüğünü düşündükçe utançtan yerin dibine girmek istiyordum.

Aldığı nefesler uykuda olduğunu gösteriyordu. Kıpırdarsam uyanırmıydı? Usulca başımı yukarı doğru kaldırdım. Ben onun göğsünü yastık gibi kullanırken o benim yastığıma yatmıştı. Çiçekli kılıfının üzerinde fazlasıyla komik görünüyordu. Gözüm başucumuzda duran balerin ve askere kaydı. Atmaya bir türlü kıyamamıştım. Hatta belki de en umutsuz olduğum anlarda onlar sayesinde tutunmuştum hayata. Arkalarında, gece lambamın yerindeyse kurumuş günebakan buketim duruyordu bir süredir. Onların hissettirdiklerini de görmezden gelemezdim. Beni bırakıp gittiği günün ardında, hiçbir mesajına cevap vermemişken çalmışlardı kapımı. *"Gittim ama döneceğim,"* demişti sanki her bir yaprağı. *"Bekle,"* diye haykırmıştı günebakanlar. *"Aşık olduğu güneş elbet yine doğacaktır."* Sadece sevdiğim için gönderdiğini bilmememe rağmen döneceğinin anlamını da yüklemiştim her bir tanesine.

Doğukan'ın kıpırdadığını gördüğümde bakışlarımı anında ona çevirdim. Kalbim yeni uyanmış hâlini görmeye hasretti. Sanki bir yerleri tutulmuş gibi önce suratını buruşturdu. Eros'un oku gibi yüreğime saplanan kirpikleri usulca birbirinden ayrıldı. Yüzündeki o rahatsız ifade göz göze geldiğimiz anda memnuniyete döndü.

Güneşe aşıkta günebakan...

Ve benim güneşim şimdi uyanmıştı.

"Günaydın."

Uykudan yeni uyandığını belli eden ses tellerinden öpmek istedim bir an. "Günaydın," derken sıcacık bir şekilde gülümsedim. Elleri sırtımda dolaşırken, "Ne zaman uyandın?" diye sordu. Çok olmadığımı söylediğimde komodinin üzerine bıraktığı telefonunu aldı.

"Ooo... Saat 10 olmuş."

Onun için fazlasıyla geç olduğunu bildiğimden kıkırdadım. "Horladım mı?" İşte bu soruyu beklemiyordum ve bunu dudaklarımdan kaçan ufak bir kahkaha ile belli ettim. "Bilmiyorum. Yani horladıysan da duydum. Ölü gibi uyumuşum resmen, buraya bile nasıl geldik, hatırlamıyorum." Doğukan yüzüme düşen saçları nazikçe geriye doğru iterken, "Allah korusun," dedi. Ölümle ilgili imada bile bulunmamam gerektiğini kendine özgü tarzıyla hatırlatmıştı.

"Artık bana olan öfkenden mi yoksa Joel'e olan kızgınlığından mı filmin sonuna gelmeden uyudun."

Ah! Dün geceki çocukluğumu hatırlatmasa olmazdı. Sadece ne olursa olsun peşimi bırakmayacağını duymak istemiştım ama o her zamanki gibi realist davranıp hayallerimi sertçe yerin dibine çekmişti. Aslında kızgınlığım kendimeydi. Çünkü bir nevi kendi kazdığım kuyuya düşmüş ve çıkamadıkça daha çok batmıştım. Anılarını ve sevdiği adamı unutmak isteyen ilk kişi Clementine'di. O noktadan sonra Joel'e çok fazla seçenek de kalmıyordu. Doğukan mantıklı bir cevap vermişti. Bile isteye beni sildirmeye çalıştığını öğrensem ben de peşinden gitmezdim. Fakat içimdeki kırlmışlık bunu devlet meselesi hâline getirmeme engel olmamıştı. Resmen dün gece içimdeki feminist dışa vurmuştu. Haklılığı tartışılırdı. Hoş... Bir kere de haklı olmayıversindi. Ne olurdu ki?

"Ben de her yerin tutulur endişesiyle seni odana getirdim."

Seni ve odana kelimelerini söylerkenki tınısı dikkatimi ana çekti. Söylemek istediği asıl şeyi baskıladığını hissettim. Yuvarnız diyememişti. Ben de üstüne gitmek istememiştım. "İyi yapmışsın. En azından sabahın köründe ablamın gürültüsünden uyanmak zorunda kalmadık."

"Sanırım o gelmedi. Yani en azından ben dalana kadar hiç ses duymadım."

"Sen kaçta uyudun ki?"

"Sanırım 07.00'ye geliyordu."

Şoklanmış bir ifadeyle gözlerim büyüdü. Saat kaç demişti? Sadece birkaç saatlik uykuyla mıydı yani? "O saate kadar ne yaptın?" Şaşkınlığının esiri olan sesim Doğukan'ın yüzüne öpülesi bir gülümseme yerleşti. "Seni izledim," derken yanağını okşamaya başladı. "Ve ilaçlarım vardı. Onların saatinin gelmesini bekledim."

“İlaçlar?”

“Antibiyotik ve ağrı kesici,” derken çalışma masamın üzerindeki birkaç ilaç kutusunu işaret etti. Bunlar çok fazlaydı. “Aç karnına mı içtin?” diye sorarken Doğukan’a doğru baktım. Umursamaz bir şekilde omuz silkti. Benimse kaşlarım çatılmıştı. “Fayda sağlaması için aç ya da tok olduğuna dikkat etmen gerekiyor.”

“İçtiğime şükret.”

Bir an ilaçlarla arası olmadığını hatırlamıştım ve bu beni sevindirmişti. Çünkü hâlâ orada bir yerde benim Doğukan’ımın olduğunu bilmek dünyanın en güzel hissiydi. “Şükürler olsun,” derken biraz abartılı bir ses kullanmıştım. Doğukan buna bozulmak yerine gülümsedi.

Gözüm yine kurumuş ama güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş günebakanlara kaydı. Birlikteyken ona çok güzel bir doğum günü yaşatacağıma dair kendi kendime söz vermiştim. Ayrıldığımızda ve günebakanlar geldiğinde ise barışmasak bile benim de ona bir hediye göndermem gerektiğiyle ilgili sözümü değiştirmiştim. Hoş, onu da tutamamıştım ya. Neyse... Şimdi tekrar birlikte olduğumuza göre ilk plana geri dönebilirdim.

“Bugün ne yapmak istersin?”

“Sen ne istersen?”

İki ay önceye giden zihnimi yarı yolda yakaladım. Sürekli anılarla sözlerini bağdaştıramazdım. “Ben sana çok güzel bir doğum günü yaşatmak istiyorum,” diye itiraf ettim. Doğukan itiraz edecekmiş gibi olduğu an işaret parmağını dudaklarına bastırdım.

“Sen ne istersen dedin. Söz ağızdan bir kere çıkar. Kalk hadi, kalk!”

Enerjik bir hareketle üzerinden atladım. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve olabildiğine maviydi. İşte bunların hepsi Doğukan etkisi diye düşünürken giysi dolabıma doğru ilerledim. Bugüne özel bir şeyler giymek istiyordum. Doğukan’ın hafifçe inlediğini duyunca geriye döndüm. Yarasını tutarak sırtını yatak başlığına yasladı. Ona baktığımı fark ettiğindeyse her zamanki *sorun yok* moduna geçti. Sanki enerjim bir anda emildi.

“Ya da evde kalalım biz en iyisi.”

Bu sefer de bu söylediğime itiraz ederek, “Hayır hayır. Çıkalım,” dedi.

"Zaten benim bir arkadaşın yanına uğramam lazım. Beraber gideriz." Kurduğum cümle beni hoş olmayan anılara doğru sürüklemişti. İstanbul'da bir arkadaş geniş bir kavramdı. Fakat benim en ufak bir şeyden nem kapı duygularım çoktan harekete geçmiş, var olan huzurumu emmeye başlamıştı. Doğukan bunu fark etmiş gibi, "Özel harekattan bir arkadaş," diye cümlesini düzeltti. İçime su serpmiş değil, bildiğiniz itfaiye hortumuydu beni yıkamıştı.

"Tamam nereye gideceği o zaman?"

"Taksim'e."

Daha birkaç saat önce orada olduğumuzu hatırlayınca, "Bizim yerimiz neden sürekli Taksim'e çıkıyor?" diye sordum. Bilmem dercesin hafifçe omuz silerken keyifli bir gülümsemeyi de yüzüne yerleştirdi. "İstanbul'da gezilecek başka yerler de var," dediğimde işini hallettikten sonra gidebileceğimizi söyledi ama bugünün yarısından çoğunu öldürmek anlamına geliyordu.

"Dün görüşseydin keşke."

"Mesaide değildi. Ayrıca Taksim'den bıkmış gibi konuşma. Orası sana sarıldığım ilk yer."

Dün gece yad ettiğimiz 25 dakikanın hayali tekrar zihnimde canlandığında gülümsemeden duramadım. Duruma güzel yanından bakmaya karar verdim. Taksim ve çevresini düşündüm. Sonuçta koca semt sadece İstiklal Caddesi'nden ibaret değildi. "Tamam o zaman. Taksim'e gidiyoruz. Sonra da istersen Karaköy'e ineriz. Bir çay molasından sonra Enönü'nde bir balık etmek yeriz. Hatta enerjimiz kalırsa Cağaloğlu'nda bildiğim çok güzel bir kafe var. Kahveler benden." Kahve fikrinin hoşuna gitmeyeceğini düşündüm. Fakat Doğukan'ın yüzünde güller açabilirdi diye düşündüğüm bir gülümseme belirdi.

"Daha iyisini düşünemezdim."

Anlaştığımızı belli eden bir baş hareketinden sonra giysi dolabı geri döndüm. Sanırım oyumu ufak çiçekleri olan yaz elbisemden kullanacaktım. Onu askıdan alıp dolabın kapısına asarken banyo yapmayacağını sordum. İstemediğini söyleyince, "O zaman ben banyo gireyim," dedim. "Kıyafetlerimi değiştirdiğin için teşekkür ederim. Al halâ kusmuk kokuyorum."

"Kokmuyorsun."

"Kokuyorum ve sen bunu kibarlıktan dolayı söylüyorsun." Diretme-
me karşılık burnunu kırıştırdı. İstemsizce, **"Ne?"** diye verdiğim tepkiye,
"Kusmuk değil ama bira kokuyorsun," diye cevap verdi. O an, onun ince
çizgisinde yürüdüğümüzü ve bunun hakkında bana hiçbir şey söylemedi-
ğini fark ettim.

"İçtiğim için kızdın mı?"

Başım hayır anlamında salladıktan sonra, **"İçmene neden olduğum
için kendime kızdım,"** dedi. Kızmalıydı da... **"Tamam o zaman, ben şu
kokudan kurtulayım. Sonra çıkalım. Eğer çok aç değilsen sana çekirdekli
simit ve çay ısmarlayacağım."**

DOĞUKAN

"Ne durumdasın?"

Doğa'nın odadan çıktığını hissetmiş gibi mesaj atan Musti'ye cevap
yazmakla uğraşacağıma aramaya karar verdim. Fakat az çok neler konuşa-
cağımızı bildiğim için Doğa'nın banyoya girip suyu açmasını beklemem
gerekliyordu. Beklenen ses duyulmaya başladığında Musti'yi aradım. Tele-
fonun başında bekliyormuş gibi tek bir çalış sesi bile duymadan aramamı
cevapladı.

"Sakin bana mesaj yazmaya üşendiğini söyleme."

"Vaktim kısıtlı."

"Kısıtlı olmasa mesaj yazardın yani."

Daha şimdiden daralmaya başlayan içimi rahatlatmak için derin bir
nefes aldım. Odanın havasının değişmesine karar vererek yataktan kalk-
tum. Pencereyi açarken, **"İnsanlar mesaj atılması yerine aranmak ister,"** de-
dim. İstanbul sabahının henüz kirlenmemiş havası odanın içine dolmaya
başladı.

"O bir mesaja hasret olanlar için geçerli değil."

Musti'nin uzun zamandır sevgilisi olmadığını söyleme şekli her zamanki gibi kendine özgüydü. Doğa'nın yatağını toplarken, "Bir dahakine mesaj atmaya özen gösteririm. Şu anda uzun uzun mesajlaşacak kadar vaktim yok," dedim. Musti düşünceli bir ses çıkardı.

"O zaman bana dün gece yaşananları hızlıca özet geç."

Zamanım kısıtlı dedikçe bana geldiği şeyler gözlerimi yaşartacaktı. Yine de bu işte benden daha fazla emeği olduğu için uçaktan indiğim andan itibaren olan şeyleri anlatmaya başladım. Bir yandan da Doğa'nın odasını toparlıyordum. Elimdeki katlanmış birkaç kıyafeti dolabına götürürken gözüm kapığına asılmış olan elbiseye takıldı. Yazlık, tiril tiril denecek bir kumaştı. Askılı, çiçekli, göğüs dekolteli ve kısa... Tam da onaylayacağım tarzı. Harika! Ben Doğa'yı elimin altındaki elbisenin içinde hayal edip kıskançlık katsayımı daha giymeden yükseltirken banyodan gelen su sesi kesildi.

"Kapatmam lazım."

"Yaklaşık bir üç dakikadır kapanık durumdasın zaten."

"Ne?"

"Bundan sonrasına develerle devam edelim."

"Ne diyorsun oğlum?"

"Üç dakikadır sana sesleniyorum duymuyorsun. Bugün yapacaklarınızı mesaj at diyorum. Hadi kapat."

Henı kendisi kapatmamı söylemişti hem de yüzüme kapatmıştı. Sanırım geçmişin intikamını hâlâ tam olarak alamamıştı. Anlatmadan durmayacağını bildiğim için yatağa geri oturdum ve kafamın içinden geçenleri mesaja dökmeye başladım.

DOĞA

Doğukan'ın yanındayken iki ay hiç yaşanmamış gibi hissediyordum. Fakat onun alanından çıktığım gibi iki ay boyunca yaşadığım acı nüfuz

ettiği her hücremden fışkırıyordu. Bir süredir yaptığım gibi yine kendimi soğuk suyun altına sokmuştum. Zihnimin geri planında muhakeme yapmaktan ve bunu kimseye belli etmemeye çalışmaktan yorulmuştum. İkimizin de kendince haklı olan tarafları olduğunu biliyordum ama haksız olduğu yerler ona olan güvenimi sarsmış gibi görünüyordu. Banyodan çıktığımda onun orada olup olmayacağını ya da beni yine savunmasız bir anımda terk edip etmeyeceğini bilmemek çok acıydı. Ona eskisi gibi güvenmek istiyordum. Bunun zamanla olacağını da farkındaydım ama ...

Keşke bir mucize olsa diye düşünmeden edemiyordum.

Banyodan çıkıp bornozuma sarıldığım gibi odama gittim. Kapıyı araladığımda Doğukan'ın ciddi bir ifadeyle telefonu ile ilgilendiğini gördüm. *Daha önceden yaşamıştım* hissinden korktuğum hiç olmamıştı ama şu an travmalarım tetiklenmiş gibi titriyordum. "Sihhatler olsun." Geldiğimi fark ettiğinde telefonun ekranını kararttı ve komodinin üzerine koydu. Gözlerim gidebilme ihtimalini bulur diye yüzüne bile ilişmedi. "Üşüdün mü?" diye sorarken yataktan ayaklandığını hissettim. "Oda havalandırsın diye camı açmıştım. Kusura bakma." Saniyeler içerisinde camın kapanma sesini duydum.

"Hava güzel. Cereyanda kalınca ürperdim sadece."

Giysi dolabına doğru ilerlerken, "Banyo yapmak istemediğine emin misin?" diye sordum. İç çamaşırlarımın olduğu çekmeceye yöneldim. "Belki sonra. Şimdi vakit kaybedemem." Duyduğum cevapla kaşlarım çatıldı ve birkaç dakikadır irade gösterdiğim konuda yenik düştüm. Omzumun üzerinden Doğukan'a doğru baktım. Komodinin üzerinde bile olsa telefonunun ekranına dokunması canımı sıktı. Ona baktığımı fark edince, "Arkadaşım bekliyor. Mesai bitmeden yanma gitmem lazım," diye açıklama yaptı. Saat kaçtı bilmiyordum ama iki saat boyunca banyo yapmayacağıma göre öğlen bile olmadığına emindim. Bu kadar acil olan şeyin ne olduğunu merak etsem de belli ki gitmeden öğrenemeyecektim.

"Ben çıkayım da sen hazırlan."

Korkum bir kat daha artsa da teşekkür ettim. O kapıdan çıkarken ben de sanki gidecekse engelleyebilecekmişim gibi hızlı hızlı hazırlanmaya başladım. Saçlarımı tararken bu hızdan dolayı çoğunu heba etmiştim. Bu ara çok fazla dökülüyorlardı. Yaşadığım strese ve ağlama

nobetlerinin etkilerine veriyordum ama her tarak temizleme işleminde daha da ağlamak istiyordum. Bir kadının en değerli varlığı mücevherler değil, saçlarıydı ve onlara bir şey olacak korkusu hiçbir şeyde yoktu.

Yanıma alacağım çantanın içini kontrol ettikten sonra odadan çıktım. Ablamın odasının kapısı açıktı. Bu evde olmadığına kanıtıydı. Acaba biz fark etmeden eve gelip gitmiş miydi diye merakla odasından içeri baktım. Dün gece beraber çıkarken nasıl bıraktıysa aynı şekilde duruyordu. Oysa ki, "Sabah görüşürüz," demişti. Bir şey mi olmuştu acaba?

"Saçlarını kurutmayacak mısın?"

Ablamı aramak için çantamın içinde telefonumu ararken salona girdim. Doğukan'a baktığımda beni baştan aşağı keyifsiz bir şekilde süzdüğünü fark ettim. Daha çok bacaklarımda takılı kalmış gibiydi. Elbisem çok kısa sayılmazdı ama belli ki onu rahatsız edecek kısalıktaydı. Biraz kıskançlık iki ayın bedeli olabilir miydi? Eh, sanırım başlangıç için fena sayılmazdı.

"Böyle iyi. Hem hava fazlasıyla sıcak."

Doğukan aldığı cevaptan hoşlanmadığını kaşlarını çatarak gösterdi. "Yağmur yağacak," dediğinde boş bulunup, "Nereden biliyorsun? Romatizman mı azdı?" diye sordum. Niyetim sadece espri yapmaktı. Fakat söyleyiş şeklim biraz tersliyormuş gibi duyulmuştu. Doğukan cevap vermedi. Bozulduğunu anladığım için ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Hem yaz yağmuru çabuk geçer. Ayrıca dediğin gibi, yağarsa da ıslanmış olacağım. O yüzden dert etme."

"Tamam."

Ne çok kelime sığdırmıştı bir, "Tamam," kelimesinin içine. Telefonumu bulup ablamı aradım. Açmayınca duymadığını düşündüm. Her zamanki hâli diyerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Mesaj atmaya karar verdim. O sırada telefonumun çalmasıyla derin bir nefes aldım.

"Alo? Abla neredesin?"

"Sen bana hesap soracak yaşta değilsin küçük hanım."

"Eve gelmediğin için sorma hakkım var."

Ablamın sesinin uyuklu geldiği yetmiyormuş gibi bir de ağzı yırtılır-

casına esnemişti. "Mesaisi bitince Selçuklara geldik. Muhabbet ederken uyuyakalmışım. Sanırım aramasan tüm gün uyurdum."

Oturduğu yerden kalkıp dibime kadar gelen Doğukan'ın bu konuşmayı duyması kendi ayağıma sıkılmaktan farksız olacaktı. Bu nedenle konuyu fazla uzatmamaya karar verdim. "Anladım. Biz çıkıyoruz, haber vermek istemiştin," dediğimde nereye gittiğimizi sordu.

"Doğukan'ın bir arkadaşıyla işi varmış. Taksim taraflarında olacağız. Haberleşiriz."

"Tamaaaam. Keyfinize bakın. Öptüm, byes."

Telefonu alelacele kapatıp tekrar çantama sokuşturdum. Az önceki konuşmayı yüzümden okumaya çalışan adam başarısız olmuş olacak ki, "Neredeymiş?" diye sordu. İki aydır duygularımı gizlemek konusundaki pratiğim belli ki bazı anlarda hâlâ işe yarıyordu. Merak ettiği gerçekten ablam mıydı yoksa değişip değişmediğini öğrenmek istediği tavırları mıydı, emin olamadım.

"Arkadaşındaymış."

Anladığını belli eden bir baş hareketiyle, "Sanırım bodyguard olan arkadaşında," dedi. Sanmıyordu. Bunu açık açık biliyordu. Cevap vermedim ama o gerekli cevabı almıştı. Dilinin ucuna gelenleri derin bir nefes alarak yuttu ve ardından içindeki fırtınayı gölgelediği sakinlikte gülümsedi.

"Hazırsan çıkalım mı?"

Düzenleme
Ny.ozlem

DOĞA

Şans bugün bizi seçmiş gibiydi. Evden çıktığımız gibi taksi bulmuş, trafiğe kalmadan Kadıköy'e inmiştik. Söz verdiğim gibi çekirdekli simitleri sıraya girmeden almış ve el ele koşarak Beşiktaş vapuruna yetişmiştik. Çaylarımızı alırken de dışarıda boş yer bakarken de ellerimiz ayrılmamıştı.

"İçeride mi otursaydık? Saçların hâlâ nemli gibi."

Doğukan'ın söylediğini duymazdan gelerek vapurun uzun bankına oturdum ve ayaklarımı önümdeki tırabzanlara doğru koydum. Çevik bir hareketle üzerindeki kot ceket çıkaran Doğukan bacaklarımın üzerine doğru örttü ve yaptığı hoyratça hareketin acısı geç gelmiş gibi elini yarasının üzerine koyup yanuma oturdu. Rüzgârın eteklerimi dalgalandırmasını engellemek istediğini düşününce, "Altımda şort var," deyip kıkırdadım. O ise ciddi bir ifadeyle bana uyarıcı bir bakış attı.

"Keşke mabadına yaptığın korumadan bacakların da nasiplenseydi."

Kıskandığında çok tatlı görünüyordu ya da en azından ben öyle görmek istiyordum. "Neyime neyime?" diye sorarken gülmeden duramamıştım. Doğukan sinirli bir iç çekerken, "İnene kadar bacaklarında kalsın," dedi. Kıskançlığını sinir boyutuna taşımak istemediğim için itiraz etmedim. Konuyu değiştirmek istercesine elimdeki poşetleri kucağımda açtım.

"Daha önce hiç çekirdekli simit yedin mi?"

Sıcak simitten kopardığım bir parçayı Doğukan'a uzattım. "İlk olacak," dedikten sonra teşekkür ederek aldı. Fakat ilk lokması için beni bekledi. İkimiz de aynı anda, kokusu hâlâ üzerinde olan tazecik simitlerden ısırдық. Çekirdeği değil ama simitte yarattığı bu tadı çok seviyordum. Doğukan'ın da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Yüzüne baktığımda az önceki ciddiyetinin hafıflediğini fark ettim. Şaşırmıştı. Sanırım böyle bir tat beklemiyordu.

"Çok güzel, değil mi?"

Sorumun ardından bakışlarını bana çevirdi. Gözleri o masum, çocuksu hâline dönmüştü. "Çok güzel," derken bunu simide söylediğinden şüpheliydim. Rüzgârın savurduğu saçlarımı zapt etmeye çalışırken bir lokma daha aldım. Doğukan'a da bir parça daha uzattım ama teşekkür ederek almadı. Çayını yudumlarken İstanbul'un silüetini izledi. Beğenmemiş miydi?

"Sabaha karşı bir vapur sefası gibi gir ömrüme..."

Şiir okur gibi çıkan ses tonuyla bakışlarımı Kız Kulesi'nden sevdiğim adama doğru çevirdim. O ise bakışlarını önündeki manzaradan ayırmıyordu. "Soğuk sarsın ama üşütmesin. Manzara alsın ama götürmesin. İlla gitmek çözecekse ömrümüzdekileri ve biri gidecekse bu şehirden," derken bir anda başını bana doğru çevirdi. Tam gözlerimi hedef almıştı bakışları.

"Bu vapur gitsin ama sen gitme benden."

Çiğnediğim lokma boğazıma dizilmişti sanki. "Giden sendin," demek istedim, dilim varmadı. Sadece, "Kimin bu söz?" diye sordum. Beni gafıl avlamış gibi gülümsedi. "Bir arkadaşımın kitabında geçiyordu." Şaşkınlığıma bir yenisi eklenirken, "Yazar arkadaşın mı var?" diye sordum. Başını onaylarcasına salladı. "Beraber büyüdük diyebilirim." Neden şimdi bu cümleyi kıskanmıştım ki? Onun çocukluğunu bilen biri olduğu için mi? İlklerinin hepsine şahit olduğu için mi? Beraber büyüdüğü için şanslı olduğu için mi?

"Taksim'e nasıl geçmek istersin?"

Sorusu, kıskanç düşüncelerimin arasında uzanan bir el gibiydi. "Hava kapatıyor gibi," dediğinde o eli tuttum ve bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Gerçekten de birkaç saat içerisinde yağmur yağacağını gösteren bulutlar başımıza kara kara toplanıyordu. "Gerçi ıslanmam dert etmiyorum ama,"

diyerek evden çıkmadan önce söylediklerime laf çarptı. Gözlerim kısılr. ken meydan okur gibi tek kaşım havalandı.

“Yürüyebiliriz, madem ikimiz de dert etmiyoruz.”

Yaptığım misilleme onu güldürdü. Cevap vermek yerine *seninle başım dertte* gülümsemesiyle başını iki yana sallayıp gözlerini tekrar manzara çevirdi ve vapur kıyıya yanaşana kadar etrafı izlemeye devam etti. Ben de onu...

Aslında ne kadar yorgun görünüyordu. Yaralandığı için mi bilmiyorum ama rengi soluktu. Gözleri kırılgan bakıyordu etrafa, birinin ona baktığını hissettiğindeyse hemen yüzüne maskesini geçiriyordu. İki ay beni hırpalamıştı ama onu öldürmekten beter etmiş gibiydi ama geçecekti. Hepsi bir gün eskisinden bile daha güzel olacaktı.

Vapur durduğunda hemen ayaklanmadık. Halatların bağlanmasını, köprülerin kurulmasını, insanların telaşlı tavırlarını izledik. Ardından kapılar açıldı ve biz bu sefer de kalabalığın dağılmasını bekledik. Önümüzden geçmeye çalışan insanlara yol verdik. Biraz sakinleğinde ayaklandık ve yine el ele vapurdan indik.

Yumuşak rüzgârın eşlik ettiği yürüyüşümüzle bir süre sonra yağmur damlaları eşlik etmeye başladı. Adımlarımız hızlanırken Doğukan önüne çıkan tüm taksileri durdurmaya çalışıyordu. Ufak tefek atan damlalar şiddetini arttırmaya başladığında neyse ki bir tanesi durdu. Çok fazla ıslanmadan bindik. İyi ki de bindik. Yaz yağmuru çabuk geçerdi ama geçene kadar insanın anasını ağlatırdı. Şu anda dışarıda göz gözü görmeyen bir fırtına vardı. Bazı insanlar bulduğu korumalıklarda yağmurun geçmesini bekliyordu. Acelesi olanlar eşyalarını başlarına siper etmiş, koşturuyordu. Bazıları ise ıslanmayı dert etmiyormuş gibi ağır ağır yürüyorlardı.

Trafik ise kilitti. Dur kalk yaparak, kornalar eşliğinde ilerliyorduk. Doğukan gibi ben de yağmuru seyrediyordum. Yerdeki su birikintilerine ardı ardına düşen damlara bakarken dua ediyordum. Yağmur yağarken edilen duaların daha hızlı kabul olacağı söylenirdi. Her bir duamı, bir yağmur damlasına emanet etmişim. Kabul görmesi için Rabb’ime sığınmışım. İlk gerçekleşmiş gibi Taksim’e geldiğimiz anda yağmur şiddetini azaltmıştı. En azından taksiden inip kendinizi kuytu bir kafeye atacak kadar vaktimiz olmuştu. Sırlıklam olmuşum. Doğukan da benimle aynı

kaderi paylaşıyordu ama ikimiz de gülümsüyorduk. Bizim için yeni bir şey değildi nasılsa ...

Biz aşkla ıslanan can yoldaşlarıydık. Birkaç yağmur damlası tadımızı kaçırmadı.

Doğukan ısınmak için kendine çay, bana tam da sevdiğim şekilde kahve sipariş etti. Benimle ilgili hiçbir detayı unutmamış olması, onda bana dair azalan bir şey olmadığını hissettiriyordu. Bu bile iyileşmem için en büyük şifalardan biriydi.

“Geçen iki ayı konuşmayacak mıyız?”

Doğukan çayını yudumlarken bana baktı. Konuşmuştuk ama detaylı değildi. Bilmem gereken kadarını söylemişti ama ben bensiz geçirdiği iki ayda neler yaptığını daha da detaylı bilmek istiyordum.

“Neyi bilmek istiyorsun?”

Akl okuma ustalığına hayran kalırken elimdeki fincanı tabağının içine yerleştirdim. “Sonuçta sen benim her adımımdan haber almışsın. Ben seninle ilgili en ufak bir iz dahi bulamadım. Görevinle ilgili olanları değil ama neler yaptığını bilmeyi isterim.” Doğukan başını tamam anlamında salladı ve anlatabileceği kadar detayla baştan sona iki ayını anlattı. Savaştan kurtarılmış bölgelere insanları yerleştirmeden önce kontrolün yapılması ve güvenliğinin sağlanması için görevlendirilen ekibe gönüllü olduğunu duyunca ne hissedeceğimi bilemedim. Bir yanım onu anlamaya çalışıyordu. Abisine olan gönül borcu olduğunu söylüyordu. Fakat bu bile isteye ölüme gitmekten farksızdı. Aldığı kurşun yarası bir bölgeye yapılan saldırının sonucunda olmuştu. Kalbine saplanmasından kul payı kurtulmuştu. “Şanslıydım,” dedi. İkimizin şanslı gördüğü konular ne kadar farklıydı.

“Yağmur durdu galiba. Kalkalım mı?”

Öğrendiklerimin ağırlığı ayaklarıma dolanmış gibi yavaşça kalktım. Ağır ağır İstiklal Caddesi’nde yürümeye başladık. Yine. Fakat bu sefer diğerlerinin aksine tadını çıkarmaya çalışıyorduk. Cadde üzerine yerleştirilmiş birden çok PÖH grubunu geçtik. Önümüzdeki uzun yol kısalmaya başladığında arkadaşının nerede olduğunu düşünmeye başladım. Tak-sim’de olduğunu söylememiş miydi?

"Nereye gidiyoruz?"

"Arkadaşımla yanına," derken beni Tünel'e doğru yönlendirdi. "Eki-biyle Karaköy'e görevlendirilmiş." Müzik dükkânlarının arasından aşağı inmeye başladık. Doğukan'ın aceleci adımlarına ayak uydurmaya çalışırken ıslak Arnavut kaldırımlarında birkaç kez kaydım. Her seferinde beni yakalayan adam en sonunda beni kendine sabitleyecek şekilde yürümeye başladı.

Galata Kulesi görüşümüze girdiğinde adımlarım biraz olsun yavaşladı ya da belki de Doğukan'ın kiler yavaşlamıştı. Yakından daha da heybetli görünen kuleye hayran hayran bakarken, "Çıkmak ister misin?" diye sordu. Senceldir İstanbul'da yaşamama, sık sık bu yoldan geçmeme rağmen bir kez olsun Galata Kulesi'ne çıkmamıştım. Çünkü kulaktan kulağa yayılan o bilindik inanca ben de yürekten inanıyordum.

"Bu bir teklif mi?"

Doğukan neden böyle bir şey söylediğimi anlamamış gibi baktı. "Hurafeleri hiç duymadın mı gerçekten?" Tarihle iç içe olan adama sorulacak soru değildi ama o kadar şaşkın bakıyordu ki dayanamadım.

"Galata Kulesi'ne çıktığın kişiyle evlenirmişsin."

"Saçmalama," derken gülümseyen bakışlarını benden kaçırdı. "Evliliği bir kule mi sağlayacak?" Gerçekçilik kanunda varken böyle şeylere inanmasını beklemek tabii ki saçmalıktı. Yine de umut barındıran şeyler konusunda keşke bu kadar keskin olmasaydı.

"Sen buna gerçekten inanıyorsun?"

Şaşırmış gibi baktı. Saklayacak bir şeyim olmadığı için başımı evet anlamunda salladım. Doğukan'ın bakışlarında bir şey oluştu. "Hadi gel o zaman," diyerek bana sanılmayı bırakıp elimi sıkı sıkı tuttu. Galata Kulesi'ne çıkmak için bekleyenlerden oluşan kalabalık kuyruğa doğru çektiirmeye başladı. "Kuleye mi çıkacağız?" Başını onaylarcasına salladı. Bunu ben istedim diye yapması hoşuma gitse de bir anlamı yoktu. Hurafenin bile gerçek olması için iklimizin de gönlü olmalıydı. Yine de bir umut, "Emun mısın?" diye sordum. Dudaklarının kenarı hafif bir keyifle kıvrılırken, "Hiç olunadığım kadar," dedi. Belki onun da gönlü vardı. Kuyruğun en arkasına geçip durduk.

“Sen istiyor musun?”

Sorusuyla kalbim beklentiyle çarpmaya başladı. “Hiç olmadığım kadar.” Cevabımdan memnun olmuş olacak ki elimin üzerine uzun bir öpücük bıraktı. Çevremizdeki gözlerden dolayı biraz utanmıştım.

Nihayet, uzun bir bekleyişin ardından Galata Kulesi’nin en tepesine çıkmıştık. Yağmur tekrar çiselemeye başlamıştı. Kuleyi çevreleyen teras kısmı daracıktı ve buna rağmen çok fazla insan vardı. Hepimizi taşır mıydı? Manzarayı rahatça izleyeceğimiz bir yer ararken kulenin etrafını birkaç kez tavaf ettik. Olmayan yükseklik korkum şahlandı. Özellikle bazı geçiş yerlerinde... İnsanlar nasıl bu kadar rahat hareket edebiliyorlardı, aklım almıyordu. Sonunda daha az insanın olduğu bir alanda durduk. Şansımıza tam da Kız Kulesi’ni görebiliyorduk. Nihayet manzarayı seyredecek boş bir yer bulabilmiştik.

Doğukan önümüzden geçen insanlara yer açabilmek için arkama geçti. Kollarını bana dolarken sırtımı göğsüne yasladım. Çenesini başımın üzerinde hissediyordum. Beraber karşıımızdaki İstanbul silüetini izlerken konuşma ihtiyacı hissetmedik. Aramıza yağmurun çiselemesi, uzaktan gelen dalgaların sesi, derinlerdeki martıların ötüşü ve yanı başımızdan gelip geçen insanların ufak sohbetleri girdi. Yine de hiçbirimizdeki mutlu sessizliğe dokunamamıştı. Daha önce bu kuleye çıkmadığım için pişman değildim. Sonunda Doğukan’la evlenir miydik onu da bilmiyordum ama şu an benim için unutulmazdı. Sevdiğim adamın kollarında olmam eşsizdi.

“Efsaneye göre...”

Doğukan kollarıyla belimi sararken çenesini omzuma yasladı. Fısıltısı kulağımın dibinde olunca ürperdim. “Galata Kulesi ile Kız Kulesi birbirine âşıktı ama aralarında bulunan İstanbul Boğazı, sevgililerin kavuşmasını engelliyordu.” Gözlerim çok uzakta gibi duran Kız Kulesi’ni buldu. Ufacıktı. Yine de boğazın incisi gibi göze çarpıyordu. “Galata Kulesi aşkını mektuplara yazmış yıllarca ve Kız Kulesi’ne olan hasretini kelimelere dökmüş.” Bu hikâyeyi daha önce duymamıştım. Doğukan öyle nahif bir ses tonu kullanıyordu ki çocukken Adile Naşit’in “Uykudan Önce Masallar” kayıtlarını dinlerken nasıl huzurluysam aynısını hissediyordum. “Hezarfen Ahmet Çelebi de uçma hayalini gerçekleştirmek için buraya çıktığında,

Galata Kulesi onun kulağına Kız Kulesi'ne olan aşkını fısıldamış ve yazdığı tüm mektupları ona vermiş." Kaşlarını şaşkınlıkla havalandı. Doğru. Hezarfen Ahmet Çelebi iç uçuşunu burada gerçekleştirmişti. "İstanbul'un üflediği rüzgarı arkasına alan Hezarfen, mektupları Kız Kulesi'ne ulaştırmış. Aşkınun platonik olmadığını anlayan Kız Kulesi, sevinçten havaya uçmuş ve bu iki aşık, İstanbul'un en güzel manzarasını oluşturmuş."

İçimden, "Vay be!" derken baktığım yön daha da anlamlı gelmişti. Tarih bilgisiyle bir kez daha beni büyüleyen adam, "Sana aşk mektuplarını uçuracak bir Hezarfen'im yok," dedi. Sıcak bir tebessüm dudaklarımın kenarına yerleşti. "Aşkımı, hasretimi kelimelere de dökemem belki," derken başını benden uzaklaştırdı. Bunu fırsat bilerek omzumun üzerinden geriye, Doğukan'a doğru baktım. Gözlerindeki gamzeleri görmek yüzümdeki tebessümü genişletti.

"Ama sana değil İstanbul'un... Tüm evrenin en güzel manzarasını gösterebilirim."

Ne demeye çalıştığını düşünmeden beni nazikçe geriye çevirdi. Galata Kulesi'nin büyük camlarından yansıyan koca İstanbul ve tek vücut olmuş biz... Ne diyeceğimi bilmez hâlde yansımadan sevdiğim adama baktım. Gülümsüyordu. O da gözlerini bir an bile yansımamdan ayırmadan kulağıma doğru eğildi ve, "Bu karede bir şey eksik," diye fısıldadı. Tüylerim diken diken olmuştu. Doğukan elini, daha doğrusu elindeki parlayan tektaş yüzüğü sadece yansımadan değil, gözümle de görebileceğim bir yere getirdi. Kaskatı kesildim. Bir önümde duran kaç karat olduğunu hesaplayamadığım yüzüğe, bir camdan yüzünün yansımalarını gördüğüm sevdiğime bakıp durdum.

Bu bir rüya değildi, değil mi? Az önce evlilik hikâyesine, "Saçmalık," diyen adam şu anda bana teklif eden adamla aynı kişiydi. Ben birazdan yatağımda uyanmayacaktım... Bu an gerçekten yaşanıyor muydu?

Doğukan'ın belimdeki kolları gevşedi. O bana sarılmayı bırakınca ayaklarım kendiliğinden ona doğru döndü. Yüzündeki o aşık olduğum gulumsemeyle tek dizinin üzerine çöktü. Yerin darlığını, zeminin ıslaklığını, çevredeki insanların bakışlarını, İstanbul'un şahitliğini umursamadan. Tıpkı dün gece cumle arasında söylediği söz gibi...

Ben bir kumar oynadım Doğa. Kazanırsam karşına dimdik çıkacak ve bana yeniden doğma şansı vermen için ayaklarına kapanacaktım.

"Gel şöyle, gönül tahtımın en tepesindeki yere kurul. Kurul ki âlem aşk neymiş görsün. Sen oraya en çok yakışansın. Yanıma, yamacıma, en çok da soyadıma."

Sözlerini söylerken elimi sıkıca tuttu. "Benimle evlenir misin güzel kuğum?" Sanki zamanda durmuş ve etrafımızdaki her şey bu anın büyüsunü bozmamak için donmuştu. Kalbim uzun bir sağanağın ardından açan güneş gibi sıcak, ruhum gökkuşağının parlak renkleri gibi canlıydı. İçimden kopan coşku dilime kent vurmıştu. Haykırmak istediklerim lal olmuştu.

"Yaşattıklarımın, yaşadıklarının bir telafisi yok, biliyorum. Ne kadar özür dilersem dileyeyim, tekrarı olmayacağına dair yeminler bile etsem şu anda yürekten inanmayacağını biliyorum ama seni bir gün tekrar aşkıma inandıracağım, bunu da biliyorum."

Doğukan sessizliğimi şaşkınlığıma ve reddetmeme ihtimalime vermiş gibi hislerini açıklamaya başlamıştı. Oysaki ben sadece bu süreci nasıl ilerleteceğimizi düşünüyordum. Ailem asla kabul etmezdi. Okulum vardı. Stajım vardı. Hâkim olmak istiyordum. Tüm bunları evli bir kadın olarak yapabileceğime inancım yoktu. Şu an bile yeterince zorken Doğukan'a tamamen kavuşmuş biri olarak önceliğim asla bunlar olmazdı. Öte yandan bunları söylediğimde anlayışla karşılayacağını, beklemeyi kabul edeceğini de biliyordum. Sevgililik yerine uzun nişanlılık ... Neden olmasın ki?

"Tüm bunlar nereden çıktı dediğini de gözlerinden okuyabiliyorum. İlk günden beri aklımda olan bir şeydi. Başka bir zaman vaktimiz olmaz belki. İstersen şu an cevap vermeyebilirsin."

"Evet."

"Sadece yüzüğü al ve cevap vermeye hazır olana kadar sakla."

"Evet!"

Cevap vermeyeceğime kendini o kadar şartlamıştı ki ikinci "evet" kelimemi haykırmak zorunda kaldım. Doğukan cümlesini tamamlayamayacak kadar afalladı. Fakat bu yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Şaşkın bir mutlulukla, "Evet mi?" diye tekrar sordu. Başımı onaylarcasına sallarken,

"Evet," dedim boğuklaşan bir sesle. Neyse ki yağmur tam zamanında imdadıma yetişmişti. Gözyaşlarımı yüzümden silip atarken gülümseyerek ağlamaya başladım.

Hızla dizinin üzerinden kalktı. Parmağıma hafiften bol gelen pırlanta yurduğu titreyen elleriyle taktı. Ardından kimseyi umursamadan ellerini yanaklarıma yerleştirdiği gibi beni kendine doğru çekti. Dudaklarımı dudaklarına kenetlerken etrafımızdan birkaç alkış sesi duyuldu. Utanmadan sevdiğim adama olan hasretimi dudaklarımdan ruhuna akıttım. Ne olacağını, bundan sonra ne yaşayacağımızı bilmiyordum. Açıkçası şu andan sonra çok da umursamıyordum.

Yağmur boyunca ettiğim duam karşılığını bulmuştu.

Artık o benimdi.

Sonsuza kadar...

DOĞUKAN

Rabb'imiz tarafından doğacağımız gün, öleceğimiz şekil ve saat, kaç kez ve kimlerle evleneceğimiz çok önceden belirlenmişti. Kader bu noktada karşımıza çıkmaktaydı. İstekli olana ve çaba gösterene yol açmaktan çekinmezdi. Tıpkı isteksiz olanı sürüklemekten bir gram pişman olmadığı gibi...

Bazen doğru zamanda yanlış insanlar hayatımıza girerdi. Kimi zamansa doğru insanlar yanlış zamanda...

Sonra bir gün iki taraf da çıkar giderdi. Yanlış insan düzelmezdi belki ama yanlış zaman iyileşmeye gebediydi. Doğa her ne kadar ayrılırken aksini söylemiş olsam da doğru zamanda, doğru kişi olarak hayatıma girmişti. Hayatın bizi bir yanlışla sürüklediğini son anda fark edebilmiştim. Neyse ki ikimizin de sahip çıktığı aşk, kaderi bile şaşırtmıştı. Çevremdekilerin yıllanmış ilişkilerine bakınca bizim yaşadığımızın birçok insana göre az geldiğinin de farkındaydım. Fakat benim pencereyden baktığımda doğduğum anda kaderime yazılan birini görüyordum. Her şeyiyle beni tamamlayan, eksik hiçbir yanımin kalmasına izin vermeyen...

"Hani sana göre saçmalıktı."

Yağmur şiddetini arttırınca Galata Kulesi'nin iç kısmına geçtik. Sıcaklığın etkisiyle oturduğumuz yerde kurumaya çalışırken Doğa parmağına bol gelen yüzüğe hayran hayran bakıyordu. "Gördün mü bak," dedi

parmağını bana doğru tutarak. "Evliliği bir kule sağladı. Naber?" keyfine diyecek olmadığı için sadece gülümsemekle yetindim. İçimde bir yer ne kadar mutlu olursam olayım huzursuzdu. Evliliğe ilk adımımızı bir kule sağlamıştı, evet. Fakat son adımımıza kadar sözünde duracak mıydı, işte onu zaman gösterecekti.

"Yalnız zayıflamamış olsaydım parmağıma tam olacaktı."

Gözlerini yüzüğünden bana çevirdikten sonra, "Ne zaman aldın bunu?" diye sordu. Meraklı, küçük bir kız çocuğuydu. Hem üzümü yemek isteyecek hem bağın nerede olduğunu öğrenecek hem de bağcıyı tanımak isteyecek kadar meraklıydı hem de.

"Elini ilk tuttuğum gün almaya karar verdim. Fakat seni bırakmak zorunda kaldığım o geceden sonra alabildim."

Kelimeler dilimden henüz dökülmüştü ki Doğa kollarımın arasından çıktı ve oturduğumuz bankta biraz geri kayarak yüzümü tam olarak görebileceği bir mesafede durdu. Kaşları çatık çatık, gözleri gücenik bir bakış attı. "Beni terk ettiğin sırada evlilik teklifini mi planlıyordun yani?" Duygulanı saklama gizleme gereği bile duymamıştı. "Hayır tabii ki," diyerek onu bacağından tuttuğum gibi tekrar kendime doğru çektim. Açılan bacaklarını hızla kapatırken, "Öncelikle ben seni hiçbir zaman terk etmedim. Sadece öyle düşünmeni sağladım," dedim. Neden bu kadar kısa giymek zorundaydı ki?

"İyi bok yedin."

Cümlemi noktalar gibiydi. Mutlak bir şaşkınlıkla yüzüm kasılsa da ansızın gelen tepkisine dayanamayıp gülümsedim. Yüzümü tamamen saran, geniş bir sırtımaydı bu. "Sürprizlerle dolusunuz gerçekten Doğukan Karahanlı. Az biraz dengesizlik de var sanırım." Bunu o kadar tatlı gözlemişti ki dayanamayıp onu öptüm. Karşılığını almam ise saniyelerimi almadı. Kısa, masum öpüşmemiz bittiğinde alnımı alnına doğru dayadım.

"Dengemi sende bulmaya geldim."

"Hoş geldin. Hoş geldin de."

Doğa çirkeşleşmeye başlayacağını belli eden bir ses tonuyla alnını çekti. Tamamen role girmiş bir havada geri çekildi ve saçlarını savurarak, "Tekrarı olursa hoş mu gelirsin hoş mu gidersin bilemeyeceğim artık,"

dedi. Özellikle "hoşt" kelimesini söylerken yüzüklü elini bana doğru savurdu. Ardından aşık olunası yumuşak kahkahası bulunduğumuz ortamda süzölüp göğsüme çarptı. "Hoşt mu? Çok ayıp," desem de onun mutluluğu bulaşıcıymış gibi gülümsedim. Hafifçe dönüp yarama dikkat ederek sırtını göğsüme yaslarırken, "Bilmiyor musun o espriyi?" diye sordu.

"Bunun bir espri olduğundan pek emin değılim."

"Tabii siz fakirler böyle şeyler bilmezsiniz," derken konuşmasını yuvarlamaya başlamıştı. Az daha zorlarsa beni içmeden sarhoş olduğuna inandıracaktı. Mutluluk sarhoşu...

"Kadınlar çevresine mücevheratlarını göstermek istediğinde elini kolunu sallayarak köpek kovalarlar."

Duyduğum şey karşısında küçük dilimi değıl ama tükürüğümü yanlış tarafa doğru yutmuştum. Öksürürken, "Ne?" kelimesi ağzımdan zar zor çıktı. Doğa başını hafifçe çevirip kaldırdı ve bana baktı. "İnanmıyor musun?" Bu sefer göğsümdeki yangınımsı acı tamamen öksürmenin etkisiydi.

"İnanmak istemiyorum diyelim."

Bana bu söylediğimi asla kabul etmeyeceğini belli eden bir bakış attı. "Bak şöyle yapıyorlar," diyerek bana yaslanmayı kesti. Yüzümü rahatça göreceğ şekilde döndü ve oturuşunu dikleştirdi. Üstünü başını saçlarını düzelitti. Ardından kumi taklit edecekse onun rolüne girerek tektaşlı olan elini savurmaya başladı.

"Geçen gün yolda yürürken karşıma bir köpek çıktı. Hoşt dedim Hoşt git dedim de ancak ilerleyebildim."

Kendini o kadar kapturarak oynamıştı ki dayanamayıp güldüm. Fakat Doğa bir anda ciddileşerek, "Hasbinallah," diyerek başını salladı. Nereye baktığını anlamak için başımı çevirdim. O an gelen geçen herkesin gözünün kısacık bile olsa bize takıldığını fark ettim. Normalde buna ilk dikkat eden olurdum. Bu kız aklımı başımdan alarak beni ne hâle getirdiğinin farkında bile değıldi.

"Allah aşkına yanında sevgilisi olan, Galata Kulesi'ne çıkmış bir erkeğe neden bakardın ki? Belli ki niyeti ciddi ama hedefi de belli yani."

Ben mutluluğumuza nazar değıdireceklerinden endişe etmiştim. Cise bana bakmalarından... "Gidelim mi artık?" diye sorduğunda başım

çevirdim ve camdan dışarıya bakıp hava durumunu kontrol ettim. Yağmur durmuş gibi görünüyordu. Fakat güneş hâlâ yüzünü göstermemişti. Tekrar Doğa'ya baktım. Kurumuş gibiydi. Yine de bugün için çok fazla yağmur ve rüzgâr yemişti. Diğer günlerimizin hayrına eve dönsek iyi olacaktı.

"Sen hasta olmadan eve gidelim."

Dehşetle gözleri büyürken, "Katiyen olmaz," dedi ve itirazını güçlendirecekmiş gibi işaret parmağını seri bir şekilde salladı. "Henüz senin doğum günü hediyeni bile alamadım. Adamakıllı bir kutlama yapmadık. Eve gidemeyiz." Çocuksu bir gülümsemeyle onu kendime doğru çektim ve şakalarına uzun, saçlarının kokusunu içime çekerek bir öpücük bıraktım.

"Bana sahip olabileceğim en değerli hediye verdin zaten."

"Ama-"

"Aması yok. Ayrıca," derken elini tuttum. Çok soğumuşlardı. Isıtılabilecekmişim gibi iki avucunun arasına sıkıştırmıştım. "Bir kutlama yaparsak bile bu doğum günüm için olmamalı. Bugün sadece beni değil, seni ve bizi de kutlamalısınız ama evde. Ellerin buz gibi."

"Götüm de karpuz gibi diyeceğim ama şimdi yine libidodan falan bahsedeceksin."

Yine yapmıştı yapacağını ... Suratımı buruştururken, "Bu dememiş hâlin mi?" diye sordum. Hafifçe omuz silkerken gülümsedi. "Deli kızım benim," diyerek ayaklandığım gibi elinden tutup onu da yanıma çektim. "Sana deli, sana hasret," diye karşılık verdi. Başını göğsüme yasladı. Bir ömrü orada yaşamak ister gibi. Bu sefer kollarıyla değil, kalbiyle de sarılmaya başlamıştı. Benim gibi ...

"Bugün günlerden güzellik, sefa geldin, hoş geldin."⁸

Koray Avcı'nın şarkısı bir süredir zihnimde yankılanıyordu. Sesi-me güvenmesem de Doğa'yı bundan mahrum etmek istemedim. Sadece onun duyabileceği sessizlikte mırıldanmaya başladım. "Ah bu yağmur yalnızlığımı, dindim efendim," dediğim yerde yüzüne düşen gülümsemeye bir damla yaş da eşlik etti. Fakat onu hemen kendinden uzaklaştırdı. Gözlerini sıkıca yumdu, sanki devamının gelmesini engellemek ister gibi.

⁸ Koray Avcı - Hoş Geldin şarkısı.

⁹ Koray Avcı - Hoş Geldin şarkısı.

Saçlarının tepesini öptüm. Şampuan kokusu daha da yoğun bir şekilde burnuma doldu. Ardından çenemi başının üzerine yaslayarak mırıldanmaya devam ettim.

"Sen bana yangın ol efendim, ben sana rüzgâr

*Tutuşsun gün yansın geceler, zamanımız dar."*¹⁰

Titrek bir nefes aldı. Hayatımızda birçok zaman kısıtlı olacaktı. Fakat yine de birbirimizin olmak, dayanmak ve kalan vakti beklemek için yegâne güçtü. "Sen bana geç kaldın, ben sana erken,"¹¹ derken buruk bir şekilde gülümsedi. Yüzüğü taktıktan sonra ilk söylediği şey önümüzdeki engellerdi. Hepsini sevgimizle aşmak kolaydı ama zaman alacaktı. Anın tadını tam anlamıyla çıkarmamıza izin vermeyen burukluk ikimizin de içine yerleşmişti bir kere ...

Hasan Hüseyin Korkmazgil'in de söylediği gibi: "Bir yanımız bahar bahçeyken diğer yanımız yaprak döküyordu."

*"Tutuşsun gün yansın geceler, vaktimiz varken."*¹²

Aklımda uzun bir aradan sonra beliren o gece ve ona dokunduğu o dakikalar yine nefesimi kesmişti. Onu her anlamda özlediğim, beklediğim, istediğim sanki bu sözlerle ayyuka çıkmıştı. "Sonra dersin ki. Neden bu kadar çok sigara içersin?"¹³ Şiir kısmına geldiğim anda gözlerinin aralandığını fark ettim. "İçerim işte..."¹⁴ Kollarımın arasından meraklı bir şekilde kıpırdanınca ona rahat bir alan vermek adına sarılışımı gevşettim. Kollarımın arasından çıkmasa da yüzümü görebilmek için biraz geri çekildi. Heyecan ve merakla gözlerime dokundu gözleri. Ben de bu sefer avuç içlerim için yaratılan yanaklarını ellerimin arasına aldım ve her kelimedede ruhunu okşar gibi tenine sevdim.

*"Ben yazmayı pek bilmem dünya güzeli. Sadece, geceler ışığı kovalarken gelir aklıma birkaç kelime. Şafak söker, ben hâlâ oturduğum yerde sayıklarım baş harfini. Bazı bazı dem tutar kirpiklerim. Dans eder damlalarla."*¹⁵

10. Koray Avcı - Hoş Geldin şarkısı.

11. Koray Avcı - Hoş Geldin şarkısı.

12. Koray Avcı - Hoş Geldin şarkısı.

13. Koray Avcı - Sonra Dersin Ki şarkısı.

14. Koray Avcı - Sonra Dersin Ki şarkısı.

15. Koray Avcı - Sonra Dersin Ki şarkısı.

Yanağından süzülen damlaları tek tek parmaklarımla yakaladım. Sanki yakaladığım her damla yaş benim gözlerimde toplanıyordu. Görüşüm buğulanmaya başladı. *"Bir türkünün ezgisi gibi temizlenir göz bebeklerim. Garip gelir akşamlara kadar başını beklediğim günler. Sen okulda istikbalini gözlerken. Ben dışarıda hapis beklerim, bulutlarla baş başayken..."*¹⁶ Doğa ağlamaklı bir ifadeyle gülümsedi ve bu bulaşıcıymış gibi benim de yüzüme yerleşti. *"Çok düşündüm o vakitleri. Saçların omuzlarına elbise olduğu zamanlar hani. İnadına topladığın hâlde, çok da güzel gelirdin gözlerime,"*¹⁷ dedikten sonra derin, derdimi tasamı ciğerime hapsetmek ister gibi bir iç çektim. *"Her zaman öylesin ya zaten."* Doğa'nın başını kendime doğru nazıkçe çekip alnını öptüm. Kollarıyla sarabileceği kadar sıkı sarıldı. Ardından ben de onu kollarımın arasına aldım. Başımı bu sefer boynuyla omzunun arasına gömdüm. Derin derin çektim kokusunu içime.

"Hoş geldin cennet bahçem. Sefaları ömrüme bir 'evet'in ile getirdin. Hoş geldin."

DOĞA

Gözlerimi kapattığımda kendimi bir nehir kıyısındaymişim gibi hayal ederken buldum kendimi. Belki de yüreğimdaki aşk çağlayanıydı bana bunu düşündüren. Suyun nehir kenarındaki çakıl taşlarının üzerinden yavaşça geçişini izledim. Her taş, suyun nazik dokunuşuyla hafifçe hareket ettiğini ve huzurla akışa teslim olduğunu gördüm. Bu an, nasıl sakin, huzurlu ve doğalsa, Doğukan'ın kolları arasında olmak da öyleydi, bir masalın içinde yaşanıyormuş hissi uyandırıyordu.

"Hoş Geldin" şarkısını mırıldanırkenki sesi tıpkı bir ninni gibi ruhumu okşamıştı. Kalbimde tatlı bir huzur yaratırken şiir okuyan Doğukan'ı izlemek tıpkı bir gece gökyüzünde parlayan yıldızları izlemek gibi büyülü ve etkileyiciydi.

16. Koray Avcı - Sonra Dersin Ki şarkısı.

17. Koray Avcı - Hoş Geldin şarkısı.

Ne kadar süre bu şekilde kaldığımızı bilmiyordum. Yanımızdan kaç kişinin geçtiğini, kaç aşka şahit olduğumuzu, kaç yağmur damlasını yanımızdaki cama misafir ettiğimizi... Zaman kavramı Doğukan'ın kollarındayken kayboluyordu. Tekrar başlaması için ayrılmamız gerekiyordu ve ben o ana çakılıp kalmak için her zaman şartlarını zorluyordum.

"Nerede kutlamak istersin?"

"Yanımda sen olduktan sonra mekânların pek önemi yok."

Tarçın kokulu bir nefes alırken başımı tekrar göğsüne yasladım. Ne muazzam bir sesteki kulağımın dibindeki ritim. "Ama eğer sen de istersen." Ama kelimesinden sonra gelen cümlelerden hiçbir zaman hayır gelmezdi. İstemeye istemeye kendimi Doğukan'ın sıcaklığından kopardım. Fakat o çok fazla uzaklaşmama izin vermedi. Elleri hâlâ üzerimdeyken yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışan bir tebessüm...

"Bu mutluluğumuzu birileriyle daha paylaşabiliriz."

İşte böyle bir teklifi beklemiyordum. Birileri? Telefonda arayıp haber vermek anlamında mı yoksa bizimle beraber kutlama anlamında mı? Gerçi şu andaki konu kutlamaydı. Yani yanımıza birilerinin gelmesinden bahsediyor olmalıydı. Kafamın içindeki sorgunun etkisiyle kaşlarım çatılmıştı.

"Ablamdan mı bahsediyorsun?" diye sorduğumda beni onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Ve Aygül'den," diye ekledi. Gözlerim şok ve endişe karışımı bir hisle irileşirken, "Sen evleneceğimizi ailene söyleyecek misin?" diye sordum ve ardından ne kadar saçma bir şey sorduğumu fark etmiş gibi yüzümü buruşturdum.

"Yani söyleyeceksin tabii ki ama hemen mi? Sonuçta okulum bitene kadar bekle."

"Aygül'un zaten haberi var."

"Ne? Ne demek haberi var?"

Az önceki yaşadığım şok artçı olmalıydı. Çünkü şu andaki şaşkınlığımın etkisi fazlasıyla yıkıcıydı. Teras ve merdivenler arasında ilerleyen birkaç göz üzerime devrilmişti resmen. Biraz daha sessiz olmaya çalışarak, "Benden önce ona mı söyledin yani?" diye sordum. Sitemime anlam ve-

rememiş bir şekilde, "Yüzüğü nasıl aldığımı düşünüyorsun?" diye sordu. Doğru... Ne zaman aldığını sormuştum ama nasıl aldığını sorgulamamış-um. Sınır ötesinde bir kuyumcu bulamayacağına göre birilerinden yardım alması gerekiyordu. O kişi kardeşi miydi yani?

"Parmaklarına yakışacağını düşündüğüm yüzük zaten aklımdaydı. Ben görevdeyken fotoğrafını attım ve Aygül'den yüzüğü bulup almasını ve daha sonra Musti'ye kargolamasını istedim."

"Musti de mi işin içinde? Allah'ım, benim haricimde herkes ayrı kaldığımız dönemde evleneceğimizi biliyormuş."

Doğukan hafifçe gülümsedi. "Kızdın mı?" diye sorduğunda birçok duygu hissettiğimi ama bunun içinde kırgınlık olmadığını fark ettim. "Şaşırdım sadece," diye cevap verdim. Kulağa eksik gelince de, "Ve biraz da bozuldum ama sorun değil. Sonuçta yüzük şu anda benim parmağımda," diye ekleyip gülümsedim. Gözlerim tekrar yüzüğe ilişti. Sonuçta o beğenmişti hatta parmak ölçüme kadar o söylemişti. Kimin aldığının pek de bir önemi yoktu.

"Peki kararın ne?"

Gözlerimi yüzükten ayırmadan, "Evet dedim ya," diye tersledim. Aramızda ufak bir sessizlik olunca bakışlarımı Doğukan'a çevirdim. Kaşları havalanmış, yüzünde eğlenen bir ifadeyle bana baktığını görünce yanlış bir şey söylediğimi fark ettim. Ne sormuştu ki?

"Yani ablan ve Aygül'le kutlamaya mı evet dedin?"

Duyduğu şeyin doğruluğunu teyit etmeye çalışır gibi temkinliydi. Kahretsin. Ona evet dememiştım tabii ki de...

Ne diyeceğimi bilmediğim için dudaklarım birkaç kez aralanıp kapandı. Aygül'le tanışmayı hem istiyordum hem de çekiniyordum. Bir anda ailesinden birini hayatımıza dâhil etmek ne derece doğrudu, emin değildim. Fakat öteki yandan ablam dâhil olacağını açık açık söylemişti. O zaman Aygül'le tanışmak istememem Doğukan'a haksızlık olurdu. Bir de Aygül'un evlilik teklifinden haberi olsa da ablamın yoktu. Bunu duyduğunda ablamın ne tepki vereceğini kestirmek çok zordu. Mutluluğumuza orak da olabilirdi, içine limon da sıkabilirdi.

"Tamam, baş başa kutlayalım."

Doğukan uzun süren sessizliğini istemediğime yormuştu. "Hayır hayır. Onları da dâhil edelim. Sadece biraz çekiniyorum ve kutlama deyince ablamın ne yapacağını kestiremiyorum."

Doğukan söylediğim şeyi daha fazla açmamı istiyormuş gibi bakınca, "Yani ablam için kutlama eşittir alkol de. O yüzden..." dedim. Bunu söylerken neden bu kadar utanmıştım, anlamıyordum. Doğukan bu söylediğimi kısa bir an düşündü. Bu bile bizim hayatımız için önemli bir gelişmeydi. En azından kestirip atmamıştı.

"Bu güzelliğin şerefine katlanınız, ne yapalım."

Doğru mu duymuştum? Benim için sevmediği bir ortama mı girecekti yani? "Yalnız kalabalık ortamlara girmem. Özellikle de dün geceki gibi yerlere." Yüzüme keyifli bir gülümseme yerleşti. Bunun nedeni alkollü mekânda kutlamayı kabul etmesi değildi. Dün geceki mekâna gitmeyeceğini bilecek kadar onu tanımış olmamdan kaynaklıydı. "Anlaştık. O zaman..." derken nerede olduğumuzu ve ne yapabileceğimizi düşündüm. Karakoy'de nasıl bir kutlama yapabilirdik? Yemekli... Balık.

"Galata Köprüsü'nün altında bildiğim çok güzel bir balıkçı var. Oraya gidelim mi?"

"Evlilik haberimizi balık ekmek eşliğinde mi vereceğiz?"

Ne söylediğimi anlamıştı ve buna rağmen benimle uğraşma fırsatını kaçırmamıştı. Bir de utanmadan gülüyordu. Ben onu görecektim. Bakalım, ablamla bir rakı balık masasında ne kadar gülecekti.

DOĞA

Ben ablama haber verirken Doğukan da kardeşini aramıştı. Aygöl ne olduğunu anladığı için havalara uçmuş gibi duyuluyordu. Ablam ise henüz ne olduğundan haberi olmadığından söylediğim her kelimeyi sorguluyordu. Özellikle alkollü ortamdan hoşlanmadığını söylediğim adamı nasıl rakı balık yapmaya razı ettiğim konusunu fazlasıyla deşmekte kararlıydı. “Yüz yüze gelince anlatırım,” diyerek kapatmıştım.

Vakit geçirmek adına Galata Kulesi’ni döne döne inerken her katta bulunan sergileri ayrıntılı bir şekilde gezmiştik. Yukarı çıkışımız asansörle olunca bu kadar yüksekte olmamızın acısını ayaklarım ancak inerken çekmişti. Yine de dışarı çıktığımızda üzerimdeki yorgunluk bir rüzgârla benden uzağa taşınmıştı. Yağmur tamamen durmuştu. Uzun bir süredir susuz kalan toprağın suya kavuşmasının verdiği canlılık ve tazelik havaya yükselmiş gibiydi. Yaprakların, toprağın hatta denizin kokuları karışarak farklı bir enerji veriyordu. Rahatlatıcıydı, keyifliydi, huzur kokuyordu.

Doğukan’ın on ikinci kez ceketini giymem konusundaki teklifini reddettikten sonra Galata Kulesi’nin etrafında olan hediyelik dükkânlarını gezmeye başladık. Bugünün anısı için kulenin heykelini, magnetini ve anahtarlıklarını aldık.

“Şimdi bunlar evimizin ilk eşyaları mı?”

Dükkândan çıkarken bakışlarımı elimdeki poşetten Doğukan’a çe-

virdim. Mutlu bir tebessüm eşliğinde, "Pek eşya sayılmaz ama evimize aldığımız ilk şeyler olduğu doğru," dedi. Bana doğru uzattığı elini sıkıca tutarken, "Saçmalama!" diyerek itiraz ettim. "Evimizin anahtarının takısı, buzdolabımızın süsü ve salonumuzun nadide parçası olacaklar."

"Sen öyle diyorsan," deyip şakaklarımdan öpen adamla bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi hissettim. "Unuttuk." Tam Tünel yoluna çıkacağımız sırada aklıma gelen önemli bir detayla durdum. Doğukan bir adım önüme geçerken beni baştan aşağı süzdü. Sanırım kıyafet kontrolü yapıyordu. Her şeyimin tam olduğunu görmüş olacak ki, "Neyi unuttuk?" sorusu birkaç saniye sonra geldi.

"Fotoğraf çekilmeyi."

Hızla çantamı açıp telefonumu çıkardım. Kuleyi arkamıza alacağımız şekilde birkaç fotoğraf çektim. Ardından bunun bir evlilik teklifi olduğunu bize hatırlatacak yüzüklü birkaç kare daha aldım. Fotoğraf çekmekten hoşlanmayan adamın gülümsediğini görmek fotoğrafların en güzel detayydı. "Keşke teklifin de videosu olsaydı," diyerek dudak büktüğümde işaret parmağını önce kendi şakağına koydu. "Buradayken," dedikten sonra benim kalbimi işaret etti. "Ve buradayken hiçbir kayda ihtiyacımız yok." Haklıydı. Bugüne ait hiçbir şeyi unutmam mümkün değildi.

"O zaman beni bir de kuleyi tutuyormuşum gibi çeker misin?"

"Ne?"

"Tamam, itekliyorumuşum gibi çek."

Doğukan elimi tuttuğu gibi beni Karaköy'e doğru sürüklemeye başladı. "Bazen çok sıkıcı olabiliyorsun," dediğimde burnundan bir ses çıkardı.

"Sıkı can iyidir. Çabuk çıkmaz."

"Bu ne demek şimdi?"

"Bilmiyorum. Babaannem söylerdi. Vardır bir bildiği."

Doğukan bayır aşağı o kadar hızlı yürüyordu ki yanında koşmak zorunda kalıyordum, eğim ve ıslak taşlar bunu daha da hızlandırdığı için ufak çaplı kalp krizi yaşamak üzereydim. Fakat yağmura kızamazdım. Resmen temmuz ayının sıcaklığını bir günlüğüne bile olsa almıştı. Şu anda yapış yapış gezmek yerine hafif esen bir rüzgâr eşliğinde rahat rahat yürüyorduk. Bir de düşme tehlikesi olmasa ... Tadından yenmeyecekti.

"Babaannen hayatta mı?"

Doğukan başını onaylarcasına salladı. "Nerede yaşıyorlar?" diye sorduğumda, "Edirne," diye cevap verdi. "Muhabbetine doyum olmuyor," diye çıkışınca bana doğru ters bir bakış attı. O an bu tersliğinin neden olabileceğini hatırladım.

"Sen açsın, değil mi?"

Tekrar önüne dönerken bayırı bitirmiş, düz yola inmiştik. "Yemeğe gidiyoruz ya. Dayanırım," dediğinde itiraz edercesine, "Ama ben dayanmam," dedim. İmamı anlamış gibi tek kaşını kaldırdı. Barut fıçısına ateşle yaklaşmışım gibi hissettirmişti ve onu patlatmadan durumu toparlamam gerekiyordu.

"Bildiğim çok güzel bir tatlıcı var. Gel, seninle yemekten önce evliliğe ilk adımımızı kutlayalım. Baş başa ..."

DOĞUKAN

Aç karnına tatlı yemek doğru bir tercih değildi. Hâlihazırdaki açlığımı kudurtacağımı bile bile Karaköy Güllüoğlu'na gitmiştik. Sırf onu kırmamak için kutlama tatlımızı yemiş, midemin zilleri için geri sayımı başlatmıştım. Aygöl yolda olduğunu söylemişti. Doğa'nın ablası ise hâlâ evden çıkmamıştı. Restorana gidip nefsimi sınamak yerine tarih kokan sokaklarda dolaşmayı teklif etmiştim.

"O zaman Eminönü'ne gidelim mi?"

Geçmişteki huzursuz anılarım kıpırdandı. Az kalsın Doğa'yı kaybedeceğim o semte değil gitmek, adını bile duymaya tahammülüm edemiyordum. "Gitmeyelim," dediğimde nedenini sorgulamadı. O da bu teklifi yaparken çok hevesli görünmüyordu. "Tamam o zaman," diyerek telefonunu çıkardı.

"Ablamların buralarda bir tasarım sergisi olacaktı. Kapanmadıysa orayı gezelim mi?"

Bu teklifini kabul ettiğimi belli edercesine başımı salladım. "Sen git medin mi?" Başını hayır anlamında salladı. Neden gitmediğini tahmin etmek zor değildi. Doğa ablasıyla olan mesajlarından serginin adresini teyi etti. Ardından elimi tuttuğu gibi beni elindeki navigasyona göre çektiştir meye başladı.

Yaklaşık on dakika sonra eski taş bir binanın girişindeydik. İçeris kalabalık değildi ama içeride olan herkes fazlasıyla şıktı. Beraber içeri girdiğimizde kendimi bir an için bu ortamın dışındaymış gibi hissettim. Her yer sanat ve para kokuyordu. Bense şu anda sıradan biriymiş gibi dolanıyordum. Doğa tasarımları tek tek inceledi. Sanki daha çok ablasının katkı sağladıklarını bulmaya çalışıyordu. Tanıdığı isimleri gördüğü anda bana bildiği tüm detayları anlatıyordu.

Telefonumun çaldığını duyunca kısa bir an izin istedim ve arayan kişiye baktım. Musti ismini gördüğüm anda bu ortamda konuşmam doğru olmaz diye meşgule attım ve ardından hızlı bir şekilde müsait olmadığımı söylediğim bir mesaj yazdım. O sırada Aygöl de yaklaştığını haber veren bir mesaj attı.

"Aygöl yaklaşmış."

"Aa, öyle mi? Hadi çıkalım o zaman."

"Daha sergiyi bitirmedik," dediğimde hafifçe omuz silkerek koluma girdi. "Sadece zaman öldürmek için gelmeyi teklif ettim. Yoksa çok ilgimi çeken şeyler değil." Beraber çıkışa doğru yürürken, "İlginizi hangi sergiler çekiyor balerin hanım?" diye sordum. Kısa bir an düşünür gibi bir mırıltı çıkardı. Ahşap kapıyı onun için açtım ve önden geçmesi için bekledim. Teşekkür niyetinde bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Ben de peşinden ilerleyip elini tuttum ve geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladık.

"Fotografı alakalı sergileri seviyorum sanırım. Yaşanmışlıkları incelemek hoşuma gidiyordu."

Sahaf gezmeyi seven birinden başka bir açıklama da beklenmezdi zaten. "Peki siz Kurşun Asker Bey. Sergilerle aranız mı iyi değil, yoksa az önceki sergi size hitap etmedi mi?" Sorunun ardından meraklı bir fedai gibi yüzümü taradı. Tuzaklı bir soruydu. Ya ablasının emeğinin geçtiği bir organizasyona olumsuz yorum yapıp yapmayacağını merak ediyordu ya da beni bu sergiye sürüklediği için pişman olmalı mı yoksa olmamalı mı

ona karar vermek istiyordu. İki anlamda da kötü hissetmesini istemediğim için sunduğu ilk seçeneği değiştirmeye karar verdim.

"Müze gezmeyi severim."

"Yaşanmışlıkları incelemeyi seviyorum diyorsun."

Tarihi seviyordum. Bunu yaşanmışlık başlığı altında değerlendireceksek, evet, fazlasıyla seviyordum. Doğa ortak bir nokta bulmanın verdiği mutlulukla gülümserken kolumun altına girdi. Aklıma ilk gelen şey üşüyüp üşümediği olmuştu. Ellerimle çıplak kollarını okşadığımda hafif serin olduğunu fark ettim.

"Üşüyor musun?"

"Temmuz akşamında mı?"

"Yağmur yağmış bir temmuz akşamında," dediğimde kıkırdadı. "Sıcakladın ve ceketini bana kilitlemeye çalışıyorsun, değil mi?" Bunu da nereden çıkarmıştı şimdi? Hasta olmasını istemediğimi söylediğimde yarama dikkat ederek bana daha çok sokuldu. "Hastalıkta sağlıkta sözünü vermeyecek miyiz? Bakıyorum da şimdiden yan çizmeye başladın."

"Saçmalama."

Benimle uğraşmasının verdiği keyifle tekrar kıkırdadı. "Merak etme, üşümüyorum. Sadece aramıza giren rüzgârı bile kıskanacak kadar özledim," dediğinde yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleme gereği bile duymadım. Başının üzerine ufak bir öpücük bıraktıktan sonra sarmaş dolaş Galata Köprüsü'ne doğru yürümeye başladık.

DOĞA

Galata Köprüsü'ne geldiğimiz anda heyecan ve stres oluk oluk damarlarımda akmaya başladı. Aygül'le tanışacaktım, ablam Doğukan'la ertelediği konuşmasını çakırkeyif olunca mutlaka burada yapmak isteyecekti ve bunu Aygül'ün karşısında yapması hoş olmayabilirdi. Öte yandan evlilik haberini verdiğim anda söyleyeceği şeyleri az çok tahmin edebiliyordum.

Bunu da Doğukan ve Aygöl yanımdayken yaşamak istemiyordum. Her şeyi iptal etmek için çok mu geç kalmıştık?

Çok fazla balık restoranı vardı ama ablamların gittiği yer, Eminönü'ne doğru sondan dördüncü restorandı. Açık ara aralarından en iyisiydi. Deniz konseptli ufak bir yerdi ama özellikle mezeleri efsaneydi. Akşamüstü olduğu hâlde dolu olan restoranda dört kişilik bir masa bulduk. Doğukan tam karşımdaki yerini aldı. Siparişi misafirlerimiz gelince vereceğimizi söylesek de Doğukan çoktan ne balıkları olduğunu sormaya başlamıştı. O garsonla konuşurken ben de ablamın nerede olduğunu öğrenmek için telefona sarılmıştım. Aramamı cevaplamayınca mesaj yazmaya başladım. Parmagımdaki ağırlığa henüz alışmadığım için çok fazla kıpırdatıyordum.

"Selam Karahanlı ailesi."

Kulağıma çalınan ses tanıdık. Fakat söylediği cümle donakalmama neden olduğu için telefonda gözlerimi ayıramadım. Önümde hissettiğim hareketlilikle Aygöl'ün önce abisine sarıldığını hissettim. Göz ucuyla baktığımda hislerimde yanılmadığımı anladım. "Nasılsın abi?" diye sorduğunda sıcak bir tebessümle karşılık aldı.

"İyiyim küçüğüm. Hoş geldin."

Küçüğüm... Bu öyle bir kelimeydi ki abiliğini, sevgisini, şefkatini içine sığdırmıştı. "Hoş buldum." Aygöl abisinden ayrıldığı gibi bana doğru baktı. Onları izliyormuşum gibi görünmemek için bakışlarımı tekrar telefona çevirdim. Yine de göz ucuyla masanın etrafından dolaştığını görebiliyordum.

"Nasılsın yenge?"

Yenge... Doğukan'ın çevresindekilerden bu yakıştırmayı ikinci kez duyuyordum ve bu seferki diğerine göre kulağa çok daha anlamlı geliyordu. Telefonun ekranını karartıp masaya bıraktıktan sonra selamlaşmak için ayaklandım. Aygöl samimi bir tavırla bana sarıldı ama tutukluk hâlim devam ettiği için karşılığını vermem birkaç saniyemi aldı.

"İyiyim, sen nasılsın?"

Abisine nazaran bana daha kısa sarılmıştı. "Bu haberden sonra mı?" diye sorarken gözleri ikimizin arasında dolaştı. "Bomba gibiyim, aman dikkat edin, elinizde patlamayayım." Çocuksu bir kıkırtıyla yanımdaki

andalyeyi çekti. Tam oturacağı sırada Doğukan yanına gelmesini işaret etti. "Oraya Doğa'nın ablası gelecek." Abisinin cümlesini sorgulamadan oluşu yanında aldı.

"Ve ablası henüz hiçbir şey bilmiyor."

Aygül'ün yüz ifadesi şaşkınlık ve mutlulukla karışırken, "Yani en sevilen kardeş benim," dedi coşkuyla. "Heheyt. Evlilik haberini bilmem ama işte buna içilir." Bir an, bu kızın ablama benzeyen bir tarafı olduğunu düşündüm ama bunu dillendirmek kendi ayağıma sıkmak anlamına gelebilirdi. İçki muhabbetinden hoşlanmayan abisinin yanında ne kadar rahat konuşuyordu ve Doğukan da buna hiç takılmamış gibi görünüyordu.

"Ağzını kapalı tuttuğun sürece en sevilen kardeş olabilirsin," dedikten sonra usulca kardeşinin başını kendine çekti ve saçlarından öptü. O kadar şefkatliydi ki kız kardeşine kırılacak bir bibloymuş gibi hassas davranıyordu. Aralarındaki bağ saf sevgiden oluşuyordu. Kıskanılmayacak gibi değildi.

"Yüzüğü beğendin mi?"

Aygül, abisinin elinin altındayken bana doğru baktı. Kırk yıldır tanıyormuşuz gibi rahattı. Herkese karşı mı böyleydi yoksa benim özel bir yerim olduğunu bildiği için o da kendini zorluyor muydu, zaman gösterecekti. "Evet," dedim ama sesim kendinden emin çıkmamıştı. Boğazımı temizleyerek bir kez daha denedim. "Evet. Tam benim tarzım. Çok beğendim." Onun yüzüğü benden önce görmüş olması içimdeki kıskançlık damarını tekrar attırdı. "Zevklidir abim," diyerek abisine ufak bir bakış atan kız bana dönünce haylaz bir şekilde göz kırptı.

"Seni seçmesinden belli."

Açık alanda olmamıza rağmen oksijensiz kalmışım gibi hissediyordum. Hava yeterince sıcak değilmiş gibi önce abisi, sonra kardeşi hâlihazırdaki yangınımı harlayacak kadar cesur konuşuyorlardı.

"Anlatsana biraz. Bu özel harekât Romeo'su nasıl evlenme teklifi etti?"

Aygül meraklı ifadesiyle dirseklerini masanın üzerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Heyecanla ağzımdan çıkacak kelimeleri bekliyordu. Hayret! Her şeyden haberi olan kız, bu detayların nasıl olacağına bakım değil miydi yani? Neden değildi sahi? Evlenme teklifi edeceğini

söyleyerek yüzüğü aldırıldığına göre nasıl edeceğinden neden bahsetmemiştir? Belki de bu anın bize özel kalmasını istiyordu. Düşüncelerimin yönlendirmesiyle karşımda oturan sevdiğime baktım. Onun da bana baktığını görmek istemsizce gülümsememe neden oldu.

"Karar senin güzelim."

Aklımdan geçenleri dillendirmeme bile gerek kalmamıştı. Anlatıp anlatmamak konusunda kararı bana bırakmıştı. Aygöl abisine hoşnutsuz bir bakış attıktan sonra, "Anlat lütfen," dedi. "Abime kalsa evlenme teklif edeceğine bile söylemeyecekti. İşi bana düşünce haberim oldu. Lütfen sen onun gibi olma ve bana tüm detayları anlat." Fazla meraklı birine benziyordu. Hoş, meraklı olmasa seçtiği mesleğe ayak uyduramazdı herhâlde. Bir an az önceki düşüncelerimden dolayı utandım. Doğukan'ın zorunda kalmadıkça ilişkimizle ilgili hiçbir detayı paylaşmadığını nasıl unutmuştum. Onun kararına saygı duyarak birkaç saat önce yaşadıklarımızın kısa bir özetini geçtim. Birçok kısmı bize ait kalması için atlamıştım.

"İçinde bir yerlerde yine o adamı bulacağını biliyordum."

Aygöl hayranlık dolu bir ifadeyle abisine döndü. Yine o adam derken neyi kastetmişti? "İyi akşamlar gençler." Masamızın önünde beliren ablam düşüncelerime yoğunlaşmadan beni çekip çıkardı. Doğukan'a baş selamı verirken Aygöl'e sıkıca sarılmıştı. Kafa karışıklığıyla ikisinin yakınlığını izledim. En az benim kadar şaşkın olan biri daha vardı ve lafı ağzımdan almıştı.

"Siz tanıyor musunuz?"

Ablam, Aygöl'den ayrılırken, "Dün gece tanıştık," dedi. Aygöl de başıyla onaylarken, "Ablan çok kafa biri," dedi. "Öyledir," derken Doğukan'a doğru baktım. Nedense bu yakınlıktan hoşlanmamış gibi görünüyordu.

"Evet, neyi kutluyoruz?"

Ablam yanımdaki sandalyede yerini aldı. Konuyu uzatmak ve uzatmamak arasında birkaç saniye gidip geldim. Doğukan'ın kararı yine bana bıraktığını bildiğim için onay alma gereği bile duymadım. Korkunun ecele faydası yoktu. Ne kadar geciktirirsem gecenin gidişatı o kadar etkilenirdi. Ne olacaksa olsun bitsin ve gece güzel bir şekilde başlasın düşüncesiyle tekteşli olan elini önündeki tabağa doğru tuttum. Çantasını sandalyesine astuktan sonra önüne donan ablam önce yüzüğe, ardından bana baktı

Yüründen okunması imkânsız bir ifadeyle gözleri Doğukan'da gezdi ve Aygöl'de durdu.

"Sen biliyor muydun?"

Sorabileceği tüm soruları gün içinde milyonlarca kez düşünmüştüm. Cevaplarımı hazırlamıştım ama beni es geçip Aygöl'e bunu sormasını kesinlikle beklemiyordum. Sanırım Aygöl de beklemiyordu. Çünkü önce bana ardından tekrar ablama baktı. "Bir teklif olacağını biliyordum ama zamanını bilmiyordum." Belli ki dün gece tahmin ettiğimden de fazla zaman geçirmişlerdi.

Nihayet ablam bakışlarını bana çevirdi. Ne düşündüğünü çözemiyordum ya da o ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Yüzüğümü yakından incelemek için elimi tuttu. Parmakları buz kesmişti. Bu havaya rağmen soğuk olmasının tek bir nedeni vardı. Gergindi. Fakat bunu yabancı gözler üzerinde olduğu için ustaca saklıyordu. "Tebrik ederim," derken sanki bir yabancıyı kutluyormuş gibi hissetmiştim. Söylemek istediği şeyleri baş başa kalacağımız zamana saklamak istediğinin farkındaydım. Fakat kuru kuru bir tebriği de hak etmiyordum.

"Bu kadar mı?"

Ablam önündeki kapalı olan tabağın yüzünü çevirdi. İfadesi ciddileşmişti. "Biraz erken bir karar olmuş ama sonuçta sizin hayatınız. Bize tebrik etmekten başka bir şey kalmıyor," dediğinde bu konudan haberi olmamasına bozulduğunu anladım. Benim bile haberimin olmadığı bir şeyden ona nasıl bahsetmemi bekliyordu ki? Evet demeden önce onu arayıp onay mı almalıydım yani?

"Bence tam kararında olmuş."

Masaya yerleşen soğukluğu hisseden Aygöl, "Bir insanı tanımak için yıllar geçirmene gerek yok. Kaderindeki insanı bulduğun anda zaman laybetmenin de bir anlamı yok. Çok iyi oldu, çok da güzel oldu," diye devam etti. Yanımızda olduğunu hissettirmeye çalışıyordu ve gerçekten de ağzını kapalı tutmadığı için en sevilen kardeş olma yolunda ilerliyordu.

"Yine de okulunun bitmesi beklenebilirdi."

"Beklemediğimizi kim söyledi?"

Ablam cevabım karşısında odağı tekrar bana çevirdi. Kafasındaki

soru işaretlerini biliyordum. Korkulardan beslendiğini hissettiğim için biraz olsun rahatlamasını istiyordum. "Okulum bitene kadar kimseye bahsetmeyeceğimiz konusunda anlaştık. Yani en azından ben kimseye anlatmayacağım. Annemlerin vereceği tepkiyi az çok biliyorum. Okul bittikten sonra da doğru zamanda annemlere çitlatmaya başlayacağım." Ablamın bakışları Doğukan'a kaydı. "Sen de bunu kabul ettin yani?" diye sorduğunda kaşlarını çatırdım. Ne demekti bu? Kabul etmese miydi yani? Salaklık mı yaptığını söylemeye çalışıyordu.

"O benimle olduğu sürece, istediği zaman olsun."

Doğukan'ın kararlı ses tonuyla bakışları ona çevrildi. Yüzünde ciddi ama onu tanıyan birinin fark edeceği sıcaklıkta bir ifade vardı. Ona baktığımı gördüğü an yüzüne asmayı tercih etmese de gözlerinde taşıdığı gamzelerinin arasından bana göz kırptı.

"Menü almak ister misiniz?"

Masamıza gelen garsona adıyla seslenen ablam, "Masayı donat Ender abi sen. Enişte beyin sınırlarını zorlayalım bakalım, bizim kızı ne kadar seviyormuş," diyerek meydan okudu. Doğukan bunu kabul ettiğini belli edercesine başını salladı. Yüzüne yerleşen gülümseme ise bu geceyi hızlı başlatacak kadar fişekleyiciydi.

Ablamın dediği oldu. Neredeyse menüdeki tüm yiyecekler masaya getirildi. 70'lik bir rakı açıldı. Aygöl, ablama eşlik ederken ben Doğukan'ın suyuna ortak oldum. Ne kadar rahatsız olursa olsun, sırf benim için göz göze geldiğimiz her an gülümsüyordu.

Masada ilk anda yaşanan gergin hava, şişe azaldıkça yerini keyfe bıraktı. Ablam düşüncelerini kendi içinde tutmak yerine bizimle paylaştı. Tekrar üzülmemden korktuğunu, kendi ayaklanmanın üzerinde durmadan böyle bir yola girmemden pişman olabileceğimi ve ailemin yaratacağı baskıyı anlattı. Hepsini bile bile kabul etmiştim. O kadar şanslıydım ki karşımdaki adam da bu zorlukları göğüslemeye hazırды.

Birlikte...

DOĞA

Saat sabahın dördüydü. Yeni bir günün sabahına uyanacak olan İstanbul için ortalık hâlâ sakindi. Restorandan kalkmış, taksi bulmak için köprünün ucuna doğru yürümeye başlamıştık.

“Siz neden bu haberi bizimle kutladınız ki?”

Alkol gerçekten de şişede durduğu gibi durmuyordu. Ablam çakırkeyif olsa da Aygül düpedüz sarhoş olmuştu. Doğukan bu durumdan çok hoşlanmasa da böyle bir an yaşanacağını önceden biliyormuş gibi sakindi. Sanki tüm gece boyunca gecenin sonunda vereceği tepkilere çalışmıştı. Başarılı da olduğu söylenebilirdi.

“Baş başa olsaydınız ya.”

Aygül’ün ses tonu ayarsız olmaya başlamıştı. Doğukan sakin kalmaya çalıştığını fazlasıyla belli eden bir nefes aldı. Kardeşine yürümesi için yardım ediyordu ama bir yandan da gözü sürekli benim üzerimdeydi. Aygül’un ara ara omuz attığı yer tam da yarasının üzeriydi. Buna rağmen gıkı çıkmıyordu. Oysaki acısını ben bile iliklerime kadar hissedebiliyordum.

“Aygül haklı.”

Koluna girdiğim ablam, zikzak çizen kıza destek olurken, “Siz gidip baş başa bir kaçamak yapsanıza,” dedi. “Ben Aygül’ü evine bırakırım.” Ablama *sen karışma* bakışı attım. Tabii ki beni dinlememiş ve konuşmaya devam etmişti.

"Kısıtlı zamanınız yok mu sizin? Bizimle neden geçiriyorsunuz? Gidin Adalar'a. Denize girin çıkın, dolaşın, baş başa eğlenin, evlilik kararınızı kutlayın."

İki ay önceki yıllık izin için olan planlarımın içerisinde Adalar'a gitmek vardı. Ablama bundan bahsettiğim için mi böyle bir fikir öne sürmüştü, bilmiyordum ama kulağa fazlasıyla güzel geliyordu.

"Hadi, bindirin bizi taksiye. Sonra da gidin."

Merdivenleri ağır ağır kardeşine tırmandıran Doğukan'ın bakışlarını yakaladım. Şu anda sabrı sınandığı için mi bilmiyorum, ne düşündüğünü çözemiyordum. "Gitmek istiyor musun?" diye sordu. Başımı onaylarcasına sallarken heyecan şimdiden damarlarıma sızmıştı.

"Sen ister misin?"

"Seninle olduktan sonra bana zaman, mekân fark etmez, biliyorsun güzelim."

Ah! Heyecan şahlanmış, tüm dolaşım sistemimi kaplamıştı. "O zaman gidelim." Doğukan, kardeşini zapt etmeye çalışırken başını tamam anlamında salladı. "Yalnız eve uğrayıp yanımıza bir şeyler alsak iyi olacak," dediğimde "Sen nasıl istersen güzelim," dedi. Ablam olaya el atarak, "O zaman Aygül bende," deyip sarhoş olmadığını kanıtlamak için tek çizgide yürüyormuş gibi yapan kızın koluna girdi.

"Ben sende miyim?"

"Bendesin ablacığım."

"Onlar nereye gidiyor?"

"Adalar'a."

"Ooo!" diyerek gülmeye başlayan Aygül, "Ada sahillerinde bekle-meyin, gelemem, stajım var," dedi. Bu kız mı sarhoş değildi yani? Ablam durumu anlayış ve olgunlukla karşılıyordu. Aygül'ü kendine daha çok çekerek, "Hadi bakalım, taksiye binelim," dedi. Doğukan eli kolu boşalınca beni kendine doğru çekti. Beraber taksinin yanına kadar onlara eşlik ettik. Ablam önce dikkatli bir şekilde Aygül'ü arka koltuğa oturttu. Kapısını kapattıktan sonra bize doğru döndü.

"Buraları düşünmeyin. Keyfinize bakın."

Ardından bakışları bana kaydı. "Telefonun açık olsun." Merak etme-

mesini söyledim. Bana kısa ama sıkı bir şekilde sarıldı. "Benden geçti," diye kulağıma fısıldadı. Bunu yirmi dört saat içerisinde ikinci kez söylemişti. Gülümsemekle yetindim. Ablam taksinin diğer tarafa dolandı. Doğukan açık olan ön camdan taksiciye ablamları bırakacakları adresleri sırasıyla söyledi. Taksinin parasını da fazla fazla ödediğini görünce gülümsemem genişlemişti. O yüklü hesaptan sonra ablamın sınavından zaten geçmişti. Bir de taksi parasını ödeyerek resmen jübilesini yapıyordu. Ablam, Aygöl'ün olduğu taraftaki camı araladı ve bizi göreceği şekilde uyuyan kızın üzerine doğru eğildi.

"Kardeşimi üzme yoksa biliyorsun."

Sanki aralarında gizli bir şifre varmış gibiydi. Doğukan başım bir kez tamam anlamında salladı ve birkaç dakikadır benden uzak olan elini belime sardı. Taksi hareket etmeye başladığında ablam elini sallayarak, "Sizi seviyorum!" diye bağırdı. Bu hâllerine alışık olduğumdan gülümseyerek ben de el salladım.

"Ablan hep böyle midir?"

Sıradaki taksinin önümüze gelmesini beklerken, "Nasıl mudur?" diye sordum. Doğukan maskesini indirmiş, az önceki tavırlarına olan şaşkınlığını benim yanımda gizleme gereği duymamıştır. "Bir anı bir anına tutmuyor sanki. Sana su mu verecek yoksa bir kaşık suyla boğacak mı çözmuyorsun." Kıkırdadım. "Tam olarak anlattığın gibi biri," derken uzanıp yanağından öptüm.

"Ama bir tehdit değil. Eğer merak ettiğin buysa."

Sıradaki taksiye bindik. Doğukan'ın kolunun altında, neredeyse arka koltuğa yayılmış bir hâldeydim. Sökmekte olan şafağın daha da güzelleştirdiği İstanbul manzarasına, ara ara da tüm gece yaptığım gibi yüzüğüme bakarken içim geçiyordu. O kısacık uyku hâlinin ardından Doğukan'a her baktığımda telefonu ile ilgilendiğini fark ediyordum. En son dayanamayıp ne yaptığına baktığımda Adalar'daki otelleri araştırdığım gördüm. Ona baktığımu hissedince başımı öptü ama gözlerini telefonundan ayırmadı. Onu araştırmalarıyla yalnız bırakırken gözlerimi biraz olsun kapatmıştım.

DOĞUKAN

Baş başa olma fikri kalabalıklar içinde kalmaktan her zaman iyiydi. Ufak Adalar kaçamağı içinse Merve ablaya teşekkür etmem gerekiyordu. Taksiye bindiğimizden beri yarım saat geçmişti. Belki de daha az ama her bir dakikasını Adalar'daki otelleri inceleyerek geçirmiştım. Kolumun kanadığının altındaki kız kendini uykuya teslim ettiği için hangi adada kalmak istediğini soramamıştım. Günümüz kısıtlıydı ama hepsini gezebilecek kadar şanslıydık. Bu nedenle her adada bir otel belirlemiştim ama asıl kalmak istediğim yer Heybeliada'ydı. Adalar arasındaki en sevdiğim yerdi. Herkes Büyükkada aşığıyken ben küçük ama insanların daha içten geldiği Heybeliada'ya vurgundum.

Taksi Doğaların evinin sokağına yaklaştığında göğsümde uyuyan kızın saçlarını okşamaya başladım. "Güzelim geldik," diye fısıldarken elimin altında kıpırdandı. Ona ayılması için zaman bırakırken taksiciye döndüm.

"Abi ilerideki sanı aracın arkasında durabilirsin."

Adam başını *hayhay* der gibi salladıktan sonra söylediğim yere doğru girdi. "Bir de bizi on dakika bekleyebilir misin? Vapura yetişmemiz lazım, yeni bir taksi aramakla uğraşmayalım." Esneyerek kolumun altından çıkan kızın sevimliliğine kaçamak bir bakış attım. Yarım saatlik uyku bile güzelliğine güzellik katmıştı sanki.

"Tamam ama on dakikayı geçmesin."

"Eyvallah abi," deyip ödemeyi yaptım. "On dakikayı geçerse gider sin." Adam bu tavrımdan memnun olmuş gibi gülümsedi. Taksiden indim. Doğa inene kadarkapıyı açık tuttum. O esen rüzgârla açılan eteklerini dizginlemeye çalışıyordu. Bense gözlerimi çevredeki evlerde dolaştırırken saatin erken oluşuna şükrediyordum.

"Mesajı aldın mı?"

Apartmana koşar adım girdik. Doğa afyonunun patlamamasının verdiği sersemlikle, "Ne?" dedi. Beraber hızla merdivenleri tırmanmaya baş-

ladık. "Rüzgâr kıyafet seçimin için seni yönlendirmeye çalışıyordu. Fark etmedin mi?" Doğa şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Rüzgârı da kıskançlık emellerine alet etmezsin be Doğukan Karahanlı," derken kıkırdamaya başlamıştı. Umursamaz bir tavırla omzumu silktim ve kalan basamakları da seri bir şekilde tamamladım.

Eve girdiğimiz gibi Doğa yatak odasına doğru koştu. Ben de açıkta kalmamak için beğendiğim otelleri tek tek aradım. Bir yandan da taksinin gidip gitmediğini perdelerin arkasından kontrol ediyordum.

Yaz sezonu olduğu için Heybeliada haricindeki hiçbirinde bugün için yer bulamamıştım. Bir an içimden geçenlerin duaya dönüştüğünü ve gerçekleştiğini hissettim ya da hayattaki şanslarımdan birini daha bu tatil için kullanmıştım. Ne şekilde olursa olsun, istediğim yere gidecek olmamızdan kaynaklı mutluydum. Yine de Doğa'yı düşünmeliydim. Eğer Heybeliada'da kalmak istemezse bugünün ardından gidecek yerimiz olmalıydı. Diğer günleri riske atmamak adına uygun olan farklı tarihlerde belirlediğim otellerden yer ayırttım.

"Hazırım."

Doğa, Ankara'ya gelirken kullandığı sırt çantasıyla kapının önünde belirdi. Üzerindeki elbiseden kurtulmuş yerine siyah, askılı bir atlet ve paçalannı kıvırdığı koyu renk bir kot pantolonu giymişti. Beni kırmamış olması yüzüme hafif bir tebessüm yerleştirirken, "Teşekkür ederim," dedim. Neden bunu söylediğimi anlamış gibi, "Rüzgâra teşekkür et," dedi ama sesindeki bozuk bir hava yoktu. Bu keyfimi daha da yerine getirmişti.

"O zaman çıkalım mı?"

DOĞA

Çok hızlıydık. O kadar hızlıydık ki bazen ayaklarımın bize yetişemediğini hissediyordum. Doğukan beni çekiştirmese büyük ihtimalle vapuru kaçırdık. Resmen vapura son anda binmiştik. Koşmanın etkisinden dolayı nefes nefese kalmıştım. Doğukan elimi bırakmadan kalabalığın içinde bize yer bulmaya çalışmıştı. Neyse ki kuytu köşede bir yer bize rezerve gibi boştu.

"Aç mısın?"

Yemek masasından kalkalı bir saat bile olmamışken bu soru mide fesadına davetiye çıkmaktan farksızdı. "Uykuya mı? Fazlasıyla," diyerek kendimi cam kenarındaki yere un çuvalı gibi bıraktım. Gerçekten çok yorulmuştum. Doğukan hafif tebessümüyle yanıma oturdu ve beni takside olduğu gibi kolunun altına çekip sardı. Başımı göğsüne usulca yasladım. O da her zamanki gibi çenesini başıma dayadı. Kalplerimiz gümbür gümbür çarpıyordu. Birbirimizde durulmaya çalışıyorduk. Enerjimi toplayabilmek için uyumam gerekiyordu. Yoksa ufak tatilimizden hiçbir şey anlamayacaktım. Gözlerimi usulca kapattım ve nefeslerimin düzene girmesini beklerken, "Hangi adaya gideceğiz?" diye sordum. Bulduğum her yerde uyuduğum için adamakıllı konuşamamıştık. Doğukan'ın saçlarımdan öpmesiyle yüzüme mutlu bir tebessüm yerleşti.

"Hangisine gitmek istersin diye sormak isterdim ama bugün için

sadece Heybeliada'da yer vardı. Diğer günler için tüm Adalar'dan yer ayırttım ama."

Bu adamın kokusu öylesine huzurluydu ki var olan uykumu en tatlı şekilde içime sızdırıyordu. Sanki konuşursam tüm büyü bozulacaktı gibi hissettiğimden sadece başımı tamam anlamında sallamakla yetinmiştim. Sonrasını hatırlamıyordum. Uyumuştuk. Yani en azından ben uyumuştum.

"Doğa..."

Saçlarımı sevmeyi bir an bile bırakmamış gibi hissettiren adamın sesi bile adımları okşuyordu. Derin bir nefesle uyku hâlinde çıktım. Kirpiklerimi yavaşça aralarken bazı insanların kapının önüne dizildiğini fark ettim. Nerede olduğumuza bakmak için başımı pencereden dışarı çevirdiğimde Heybeliada İskeleyi'ne yanaştığımızı gördüm.

"Gelmişiz."

Doğukan başını onaylarcasına sallarken, "Geldik," dedi. Çok yorgun görünüyordu. "Sen uyudun mu?" diye sorduğumda gözlerini dinlendirdiğini söyledi. Yani benimki gibi derin bir uyku hâli yaşamamıştı. Bu da neden bu kadar yorgun gözüküğünü açıklıyordu.

"O zaman şimdi otele gidelim. Birkaç saat uyu. Sonra da adayı turlarız."

"Sen beni düşünme ama önce otele gidelim. Kaydımızı yapturalım. Sonrasına bakarız."

Doğukan'a yavaşça yaklaştım ve neredeyse burunlarımızın ucunun degeceği bir mesafede durdum. "Seni düşünmediğim bir an bile yok." Fısıltımın ardından gözleri gözlerimi taradı. Ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. Kaybolmak istediğim karanlık sadece onun gözlerinin rengine aitti. Uyarı niteliğinde bir gülümsemeyi dudaklarının kenarına yerleştirdi. "İnsanlar bakıyor güzelim," dediğinde gülümsedim ve biraz daha sokuldum. Burnunu burnuma sürterken, "Hangi insanlar?" diye sordum.

"Ben senden başka kimseyi göremiyorum."

"Doğa," derken pürüzlü sesini yok etmek istercesine boğazını temizledi. Kızarmamıştı belki ama utandığını gözleri ele veriyordu. Her

zaman bu hâlde olan kişi ben olacak değildim ya. "Efendim kalbim?"

"Yapma."

"Neyi?"

"Şu an yaptığını."

Yutkunma sesini duyduğuma yemin edebilirdim. Onu daha fazla zor durumda bırakmamak için tatlı bir kıkırtı eşliğinde geri çekildim. Doğukan resmen rahatlamış bir nefes aldı. Bu beni daha çok güldürmüştü. Neyse ki o da bana hafif tebessümüyle eşlik etmişti.

Kapıların açıldığını duyduğumuz anda ayaklandık. Önce yerde duran çantamı alıp sırtına takan Doğukan ardından elimi sıkıca kavradı. Acele etmeden, önümüzdeki kalabalığa karışmadan yürümeye başladık.

Vapurdan iskeleye indiğimizde bizi karşılayan ilk şey havanın sıcaklığıydı. Ardından deniz kokusu sarıp sarmaladı. Martılar *hoş geldiniz* dercesine ötmeye başladı. Bu huzurlu atmosfer insanın içine yaşam enerjisi veriyordu. İşte bu yüzden ada yaşamına çok özeniyordum.

"Otel çok yakın. Yürümek ister misin? Yorgunsan taksiye de binebiliriz."

"Yürüyelim."

Doğukan verdiği cevapla telefonunu çıkardı ve otelin adresini açtı. Ada havasının tadını çıkararak yürümeye başladık. Ayaklarımızın altında hafifçe çıtırdayan kaldırım taşları, çevredeki ağaçların nazikçe sallanan yaprakları, denizin sahile ulaşması, rüzgârın tatlı esintisi âdeta terapi gibiydi. Ada insanların neden bizlere nazaran daha huzurlu olduklarını anlayabiliyordum. Şehrin gürültüsünden ve stresinden uzaklaşmak bana bile daha ilk dakikalardan iyi gelmişti.

"İşte burası."

Ana yola açılan dar bir sokağa girmemizle durmuştuk. Doğukan'ın gösterdiği yere baktım. Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan otelin dışını incelemeye başladım. Eski bir taş konaktan dönüştürülmüş gibi duran butik otel, Heybeliada'da değil de Alaçatı'daymışız gibi hissettirmişti. Beyaz badanalı duvarlarının bir bölümü pembe begonvillerle kaplanmıştı. Kendine has bir zarafeti olan girişin iki yanı ufak ahşap terasa açılıyordu. İkili, iki ahşap masaya zor sığmıştı. Yine de burada oturup kahve içme düşüncesi bile insana iyi gelirmiş gibi hissettiriyordu.

Gerçekten zevkli bir adamla birlikteydim.

Elimi bir an bile bırakmadan içeri girdik. Burası da en az dışarısı kadar canlıydı. Her köşesi özenle düşünülmüş detaylarla donatılmıştı. Antika mobilyalar, yerel el sanatlarıyla süslenmiş duvarlar, lavanta kokuları tek kelimeyle muazzam bir atmosferi soluyacağımızın ön gösterimi gibiydi. Bizi kapıda karşılayan kadın adada yaşamamanın hakkını veriyordu. Ada insanları her zaman farklı olur, derlerdi. Duruşu, giyinişi, konuşma tarzıyla şehirlilerden ayrılırlardı. Çoğu da yabancılardan hoşlanmazdı. Fakat bu kadın adanın rahatlığını ve enerjisini almış gibiydi. Tatlı dilli ada aksanıyla bize, "Hoş geldiniz," dedi. Taş çatlasın 55 yaşında olmalıydı ya da bakımlı yapısı yaşını gizlemekte iyiydi. Burası ona mı aitti yoksa oteldeki bir çalışan mıydı?

"Hoş bulduk."

"Birkaç saat önce rezervasyon yaptırmıştım. Doğukan Karahanlı adına."

Kadın önündeki bilgisayardan bir şeyleri kontrol ettikten sonra, "Kimliklerinizi alabilir miyim?" dedi. Doğukan'ın elini bırakıp çantama sarıldım ve cüzdanımdan çıkardığım kimliğimi uzattım. Doğukan da kendininkini bankonun üzerine bıraktı. Kadın tek tek kimliklerimize, ardından da bize baktı. Eğer fotoğraftaki hâlimi sorguluyorsa sonuna kadar haklıydı. Asla ama asla fotoğraftaki hâllerimle gerçek hâlim uyuşmuyordu. Fakat sanki onun bakmak istediği şey farklıydı.

"Nişanlıyız demiştiniz, değil mi?"

Öyle mi demiştik? Doğukan başını onaylarcasına salladı. Belli ki aynı odada kalabilmek için bu sefer de nişanlı olduğumuzu söylemiştik. Gerçi evli olduğumuzdan daha gerçeğe yakındı. Üzerime düşen görevi yaparak parmağımdaki yüzüğü gösterdim. Tektaş nişan yüzüğünden sayılır mıydı emin değildim ama kadın heyecanımı fark etmiş olacak ki gülümseyerek tebrik etti. "Teşekkür ederim," derken Doğukan'a aşk dolu bir bakış atmayı ihmal etmedim. Gülümsemesinin yanında göz kırpması kalbime fazla mesai yaptırıyordu.

"Lütfen ben kaydınızı açarken siz dinlenin."

Kadın arkamızda kalan antika koltukları işaret etti. İnsan onlara oturmaya kıyamazdı. Bu kadın lobiye bu koltuklarla donatmıştı. "Otur

istersen,” diyen sevdiğimin oturmayacağını anladığım için, “Böyle iyi,” dedim. Ondan birkaç metre bile uzak kalmaya tahammülüm yoktu. Belli ki onun da yoktu. Çünkü verdiğim cevaptan memnun olmuş bir şekilde gülümseyerek elimi tuttu. Kadının gülümseyerek bize kaçamak bakışlar attığını fark edince bakışlarımı Doğukan’ın üzerinden çektim. Sanki etrafı inceliyormuşum gibi bakınmaya başladım. Gözlerimi ilk olarak bankonun üzerinde duran nostaljik telefona kaydı. Çocukken babaannemin evinde böyle bir şey gördüğümü hatırlıyordum. Çalışıyor muydu acaba? Kadının arkasında kalan duvarı boydan boya kaplayan fotoğraflara tek tek baktım. Büyük ihtimalle kalan misafirlerin bıraktığı mutlu anılardı. İçlerinden biri olmayı o kadar istemiştim ki. Neye göre duvara asılma hakkı kazanılıyordu acaba?

“Bir gece konaklayacaksınız, değil mi?”

Kadın kimliklerimizi bankonun üzerine bıraktı. “Şu anlık öyle gözüküyor,” diyen Doğukan kendi kimliğini cüzdanına koydu. Araya yerleşen ufak sessizliği doldurarak, “Sonraki günlerdeki müsaitlik durumunuz nasıl? Yani uzatmak istersek kalabilir miyiz?” diye sordum. Doğukan’ın bakışlarının bana çevrildiğini hissettim. Bu sefer de ben ona bakıp göz kırpmıştım. Kadın bilgisayardan gerekli kontrolü yaptıktan sonra, “Dört güne kadar müsait gözüküyoruz ama burada her an her şey değişebiliyor. O yüzden eğer diğer günlerde de kalmaya karar verirsiniz, bize erkenden haber verin lütfen,” dedi. Doğukan’la konuşmadan buna karar veremeyeceğim için, “Tamam,” demekle yetindim.

“Buyurun.”

Oda anahtarımızı uzatan kadın odamızın ikinci katta olduğunu söyledi. Teşekkür ettik. “Adada zaman çok yavaş akar. Her anın tadını çıkarmanız dileğiyle.” Ben, “Emin olabilirsiniz,” derken Doğukan yine teşekkür etmişti. El ele merdivenlere doğru yöneldik. Ahşap basamakların teker teker çıktık. Kadının söylediği odaya girdiğimizde donakaldım. Yüksek tavanlı, aydınlık, büyük bir odaydı. Âdeta bir sanat eseri gibiydi. Odanın resmen kendine özgü bir karakteri vardı. Duvarlarda asılı olan tablolar, özenle seçilmiş yatak mobilyaları ve dekoratif eşyalar bunu yanıyordu. Fakat yatağın üzerindeki havludan yapılmış kuğu tüm büyüğü bozuyordu. Gülmemek için yanağımın içini dişlesem de pek saklaya-

bildiğim söylenemezdi. Burasının balayı süiti olduğunu göstermek içine buna gerek yoktu. Cebinlikli yatak bile yeterliydi.

"Gerçekten balayında olsak bu kuğu yüzünden tüm iştahım kaçardı. Kuğu değil mi bu? Ördek de olabilir."

Doğukan'ın da bundan habersiz olduğunu anlayınca dayanamayıp kahkaha attım. Ardından saatin erken oluşunu ve yan odalarda birilerinin olabileceğini düşünerek uzatmamaya çalıştım. Fakat yatağın üzerinde kuğuya rebalıymış gibi bakan adam beni fazlasıyla zorluyordu. "İştahım kaçtı mı yani?"

Usluca yanına sokuldum. Anında ifadesi değişti. "Başka iştahı bahsediyordum güzelim," derken biraz utanmış görünüyordu. Birazcık.

"Ben de ondan bahsediyorum."

Parmak ucuma çıkınca beni belimden destekledi. Kalbim doyumsuz bir hızla çarparken dudaklarım tam aksine yavaşça onunkilerle buluştu. Karşılığını saniyeler içinde almam onun da bu anı, beni özlediğini gösteriyordu. Tadı değişmişti sanki. Sigaranın ardından içilen nane aromasını alamıyordum. Bir an geldiğinden beri sigara içmediğini anımsadım. Yanımda içmeyeceğini söylemişti ama zaten bu kuralı bir kere çiğnemişti. Üstelik bu konu birkaç günlük mesele değil gibiydi.

Öpüşmeyi yarıda kesip başımı yüzünü görebileceğim şekilde geri çektim. Doğukan ne olduğunu anlayamadığı için hafifçe kaşlarını çatı. "Sen sigarayı mı bıraktın?" Sanırım bu anda böyle bir soru duymayı beklemiyordu. Kısa bir es verdikten sonra başını evet anlamında salladı. "Ne zaman?"

"67 gün önce."

Nasıl yani? Son sigarasını benim yanımda mı içmişti? "İlk ve son kez senin yanında içtim." Düşüncelerimi okumuş gibi verdiği cevap daha çok kafamı karıştırmıştı. O gece... O kâğıt havlu parçasını çöpe atmamıştı. İçinde son içtiği sigara külüyle beraber yanında götürmüştü. Nedenini aklıma geldikçe merak etmiştim. Sanırım şimdi sormanın tam sırasıydı.

"Neden o izmarit olan peçeteyi çöpe atmadın?"

"Hırlamak için."

"Neyi?"

"Bir daha sözümünden dönersem, ucunda seni kaybetmek olacağını."

Hiçbir şey söyleyemedim. Bana verdiği her sözü tutmuştu. Yanımda ilk kez sigara içtiği için kendini cezalandırdığını düşünürken meğer o sözünü tutamadığı için Rabb'immin onu cezalandırdığını düşünüyordu. Duygularım karmakarışık olmuştu. Bunu fark eden Doğukan çatık olan kaşlarının ortasına uzun bir öpücük bıraktı. Dudaklarının etkisiyle yüzüm gevşedi. Ardından dudakları burnuma doğru bir yol izledi. Heyecan ve heves karışımı bir hisle dudaklarım aralanmıştı. Bunu fark ettiği gibi tekrar beni temiz nefesiyle buluşturdu. Tüm düşüncelerimi kesen temas, saniyeler içinde duygularımın karmaşasını çözdü. Kirpiklerim mutluluğun gölgesindeki garip bir huzurla birbirine sarıldı. Gözlerimin önünde canlanan karanlıkta milyonlarca yıldız yanıp sönüyordu. Yavaşça, her saniyenin tadını çıkarır gibi öpüyordu. Sanki dudaklarımı keşfe çıkmış, milim milim ezberlemeye çalışıyordu. Nefeslerimiz bile aramızda fazlalıktı. Onun dudaklarımda ateşlediği his, gıdıklar gibi bacaklarımın arasını yakmaya başladı. O an gerçekten de hiçbir şey düşünmediğimi fark ettim. Hislerim o kadar yoğundu ki düşünecek bir aklım olduğundan bile şüpheliydim. Kalbim yuvadan uçmaya hazır olan yavru bir kuşun heyecanı ile kanat çırpıyordu. Bedenime dair her şey Doğukan'a daha yakın nasıl olabileceğini çözmeye çalışıyor gibiydi. Ellerim Doğukan'ın göğsünde birleşmişti. Parmak uçlarıma çarpan ritmi kısıkanıyordum. Çünkü benim kalbimin dengesi şaşmıştı. Atmayı unuttuğu an Doğukan'ın nefesiyle can buluyordu.

Bir süre sonra dudakları yavaşça benden uzaklaştı. Fakat nefesi hâlâ yüzüme çarpacak kadar yakınımdaydı. Beni izlediğini hissediyordum. Bu his daha da utanmama neden oluyordu. Yanaklarımın kızardığına adım kadar emindim. Yanağımdan boynuma doğru hareket eden parmakları yüzünden, sadece yanaklarımın kızarmış olmasına dua etmem gerekiyordu.

Alev alev yanıyordum.

Buna rağmen zangır zangır titriyordum.

Vücut dengem bile altüst olmuştu.

Tüm bu karmaşada bildiğim tek şey... Daha fazlasını istediğimdi. Daha ilerisini...

DOĞUKAN

Bu his...

Hak etmeyeceğim kadar güzeldi.

Doğa'yı öperken çıkardığı mırıltılar, adrenalin ve afrodizyak etkili bir karışımdı. Kışkırtan, uyuşturan ve kendine bağımlı hâle getiren bir etkisi vardı. Kalbim her seste biraz daha hızlanıyor, dokunuşlarım o hızla daha da sertleşiyordu. Onu kendime doğru daha çok çekmek, bedeninin her milimini kendi üzerimde hissetmek istiyordum. Fakat bu ilkel güdümü engelleyen bir şey vardı.

Aramızdaki elleri...

Göğsümde duruşu, arzularla yanan bedenimi söndüren bir su etkisiydi. Kafam allak bullak olmuştu. Durmamı mı istiyordu yoksa devam etmem için beni ateşliyor muydu, emin olamıyordum. İleri gidersem durdurabilmek için mi elleri üzerimdeydi? Yoksa hiç ileri gitmemem için mi?

Fren mekanizmam devreye girince yavaşça Doğa'yı öpmeyi bıraktım. Yine de ondan uzaklaşamamıştım. Nefesinden bir adım öteye gidecek dermanı kendimde hissetmiyordum. Yanaklarına yayılmış pembeliği, şişen dudaklarını, sakallarına sürtünmekten kızaran burnunu, en çok da kapalı olan göz kapaklarını süsleyen kirpiklerini izledim. Tek tek her bir kirpik telini saymak, sarmak, sevmek istedim. Birini kirpiğine kadar sevebilir miydi?

Seviyordum. Hem de çok.

“Ne yapmak istersin?”

Gözlerini açmadan nefesimi bir yol gibi izlemiş ve tekrar dudaklarını yapışmıştı. Beni istediğini bilmek yüzüme rahatlamış bir gülümseme vermişti. Fakat bu sefer de aklımdaki düşünceler bu anın zevkini gölgemişti. Her şey çok yeniydi. Bana olan öfkesi bile arzularının gölgesine aklanmıştı. O arzuların kölesi olurdum ama daha sonra pişman olmasından korkuyordum. Ona bu kadar yakinken, kalbim avaz avaz onun adını söylerken, tenim daha fazla teması için ellerinin altında kıvrılırken pişmanlık bile cazip geliyordu. Mantiğımın sesini kesmem an meselesiydi. Ya şimdi duracaktım ya da ...

“İnan bana, buna devam etmek istemezsin.”

Nefeslerimin arasından durdurmaya çalıştığım kız söylediğim hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi. Kahretsin. Bu kadar tahrik ediciyken onu reddettiğim için ömrümün sonuna kadar kendimden nefret edecektim ama onun için yapmak zorundaydım. Başımı geriye doğru çekerek öpmesini engelledim. Kirpikleri hızla aralandı. Beni selamlayan görüntü öfkeydi. Anlık bir durum olduğunu bildiğim için odağını değiştirmeye çalıştım.

“Biraz uyumak ister misin?”

“Hayır.”

“Kahvaltı edelim mi?”

“Hayır.”

“Denize gitmek-”

“Hayır!”

Neredeyse bağırarak cümleleri ağzıma tıkmıştı. Gözlerindeki öfkeyi kırılganlığa bırakırken, “İstediğim şey sadece sensin. Farkında değil misin?” diye sordu. Ellerimle güzel çehresini kavrarken, “Fazlasıyla farkındayım,” dedim. “Ama senin fark etmediğin şey, yapmaya çalıştığının kesin bir karar olmadığı.” Sanki yüzüne küfretmişim gibi kaşlarını çatarken ellerimi kendinden uzaklaştırdı. Bir şeyler söylemek istedi. Bunu açıp kapanan dudaklarından anlıyordum. Fakat benim kanıma girecek hiçbir kelimeye ihtiyacım yoktu. Zaten kanı bozuk, akli kaçık, divane bir âşıktım.

“Pişman olacağın hiçbir şey yaşamayacağız.”

Cümlemi tamamlamam hâlihazırda yanan öfkesini harlamaktan başka bir işe yaramamıştı. Benden birkaç adım uzaklaştı. "Pişman olacağıma bu kadar eminsin yani?" derken sitemle kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Aramıza bu sayede mesafe koymak istiyordu ve benim bu kararına saygı duymaktan başka çarem yoktu.

"Yoksa pişman olacak kişi sen misin?"

Bazen kelimelerini bile isteye canımı yakmak için seçtiğini düşünüyordum. İki ayın ardından buna fazlasıyla hakkı vardı. Eğer yüreği bu şekilde soğuyacaksa ben acıdan kıvranmaya da razıydim. Fakat onun rahatlamayacağını, bir süre sonra bu söylediklerinden dolayı bile kendini kötü hissedeceğini biliyordum.

"Doğa," dediğim an, "Ne?" diye bağırdı saygısızca. Kibar bir gülümseme dudaklarımın kenarına ilişti. Bu saygısızlığa devam etmemesi gerektiğiyle ilgili bir uyarıydı. Fakat öfkesi gözünü kör etmiş gibi bu uyarımı fark etmedi ya da umursamadı.

"Kişi kendinden bilirmiş işi sonuçta. Yakınlaştıktan sonra pişman olacağımı bildiğinden beni engellemeye çalışıyorsun."

Göğsüm söylediği sözlerin etkisiyle dolmuştu ve taşmaması için kontrollü olmam gerekiyordu. Sözcüklerini frenlemek ister gibi aldığım sert nefesi yavaş yavaş, gözlerimi Doğa'nın kahveliklerinden ayırmadan verdim. "Güzelim," derken sakın kalmaya çabaladım. Kelimelerimi seçerken onu anlamaya çalıştım. Ağzından çıkanı kulağının duymamasını gerektirecek geçerli bir nedeni olabilir miydi?

"Özel bir soru olacak ama özel günlerinden birinde misin?"

Sorumu duyar duymaz alay ettiği belli olan bir kahkaha attı. Saygısızlığa tahammül noktamı fazlasıyla aşmıştım. Sanırım bunu o da fark etmişti ki kahkahasını yavaşça sonlandırdı. Yüzü ciddi bir ifadeyle kaplanırken, "Bugün özel bir gün, evet ama sen her şeyi mahvediyorsun," dedi. Ben üzerimdeki gerginliği azaltmak için çabalarırken o öfkelenmem için ekstra çaba harcıyor gibiydi. Sanki bağırıp çağırmamı, kavgaya etmemizi istiyordu. Nedenini anlayamıyordum. "Konuşalım mı biraz?" diye sorduğumda, "Şu anda ne yapıyoruz ya?" diye çıkıştı.

"Şu anda benimle kavgaya etmeye çalışıyorsun."

Haklı olduğumu biliyordu. Bile bile yapması daha da sinir bozucuydu. Şu anda soracağım şeyi de başka yöne çekeceğini biliyordum ama konunun özüne işleyecek cevaplar için sormam gerekiyordu.

“Daha önce biriyle birlikte oldun mu?”

Duyduğu şeyle nevre dönmüş gibi, “Sen ne dediğini sanıyorsun?” diye kükredi. Üzerime doğru yürürken her adımda sesi biraz daha yükseliyordu. “Bu nasıl bir itham! Sana anlattım ya-” Sesinin yandaki odalardan gele duyulduğuna emindim ve bu hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri buydu. İzleyicilerden hoşlanmazdım. Dinleyicilerden nefret ederdim. Bu anların kişilere özel kalmasından yanaydım. Yaşanan tartışma da onlardan biriydi.

“Yanlış sordum.”

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. Beni duymadı. “Allah aşkına! Sakin olur musun biraz?!” Sesimin dozunu sırf onunkini bastırmak ve kendimi duyurabilmek için son raddede kullanmıştım. Doğa olduğu yere kaldı. Bana attığı bakış yüzünden gırtlığımla beraber kalbimde sızlamıştı ama en azından artık beni duyuyordu. “Biraz sakın,” dedim her zamanki gibi kontrollü sesimle. Aldığı hiddetli solukları biraz olsun dizginlemeye çalıştığını görebiliyordum. Sakinleşmeye başladığını hissettiğimde, “Biriyle birlikte olmadığını biliyorum,” dedim tane tane.

“Sorumu yanlış sordum. Özür dilerim. Ne kadar ileri gittiğini sormak istemişim.”

Bir süre yüzüme sessizce baktı. Sanırım ne söylemesi gerektiğini kestiremiyordu. İtiraf etmem gerekirse bu sessizliği benim de duyacağım şeye azır olmadığımı hissettirmekten başka bir halta yaramıyordu. Kahretsin. Neden bu soruya değinmişim ki?

“Duymaktan hoşlanacağını sanmam.”

Yüzüm bir anlık öfkeyle gerildi. Kalpgüdüsel bir tepkiydi bu. Sanırım artık bir cevap vereceğini ummuştum. Belki de onun rahatlığıyla bu soruyu sormuştum. Geçmişini yargılamak benim haddim değildi. Fakat merak bu yarıdan çıkmıştı bir kere. “Ne kadar?” diye sorarken dişlerimi sıkıyor, onun yarattığı acı hissine odaklanarak Doğa’nın canını acıtacak kelimeleri kelimeden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Öpüşme ve biraz temas."

Zihnimde canlanmaya çalışan görüntüler nevrimi döndürecek güçteydi. Yargılamayacak olmam kendi içimde bile olsa sinirlenmeyeceğim anlamına gelmiyordu. "Ne kadar temas?" Bu soru bir nevi mazoşistlerin yapacağı türdendi. Resmen kendime acı çektirmeye çalışıyordum. "Senin kiler kadar olmadığına eminim," dediğinde kinayesi bir tebessüm olup dudaklarının kenarına oturmuştu. Resmen kendi kazdığım kuyuya düşmek üzereydim ve tutunacak hiçbir yer göremiyordum.

"Kıyafetleriniz üzerinizde miydi?"

"İç çamaşırlarımız evet."

Burun deliklerimi genişletecek kadar derin bir nefes alarak göğsümü şişirdim. *Sakin ol Doğukan. Sakin kal. İstedğin yola girdin. Acıtacaktı, biliyordun. Sakin...* "Tamam," dediğimde kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ne tamam?"

"Bir şeyler yaşamışsın, belli. Pişman oldun mu peki?"

Sorum üzerine dakikalardır üzerinde olan öfke zırhını çıkardı. Geriye kalan şey, tıpkı o zamanlarda yaşadığına emin olduğum pişmanlıktı. "Oldun, değil mi?" Yiğitliğine laf ettirmeyecek şekilde başını dikleştirirken, "Bir önemi var mı?" diye sordu. Vardı. Hem de çok...

"Benimle yaşadığın en ufak bir anı hayatının pişmanlığı olarak düşünmeni istemiyorum."

Sanki bu saygısızlığa ihtiyacım varmış gibi yüzüme karşı bir kez daha kahkaha attı. "Onun için sence de geç kalmadın mı?" Sorusuyla kaskatı kesildim. Yüzüme çarpan gerçek bir tokattan farksızdı. Darbesiyle zihnim geçmişe doğru çevrildi. Aldığım kararın doğruluğu şu an dünyanın en yanlış şeyi gibi geliyordu ama o an yapılması gereken tek şey oydu.

"Özür dilerim."

Öfkeyle kalkan Doğa zararlı oturmanın verdiği pişmanlığı yaşıyordu. "Kalbim, ben gerçekten öyle demek istemedim." Sesi son derece sakın çıkmaya başladı. Az önceki hırçın dalgaları bir anda sütlimana dönmüştü. Ne redeyse teskin edici bir tonda konuşuyordu. Öfkesi içindeki asıl meseleyi ortaya döktükten sonra çekip gitmişti sanki.

"İstedin ve söyledin. Haklısın da pişmanlık duymakta. Hak ettim."

Pençesine düştüğüm pişmanlık ve suçluluk hissi arasında gidip gelen sorumluluklarımın ağırlığı tekli koltuklardan birine oturmama neden olmuştu. Göğsümdeki yara sızlarken elim hafifçe üzerinde dolaştı. Bakışlarımı Doğa haricindeki bir yere odaklamak istedim. Fakat buna izin vermedi. "Hak etmedin. Ben sadece çok kızgındım," derken bacaklarımın arasına girip dizlerinin üzerine çöktü.

"İnsanlar iki anda gerçekleri söylerler. Sarhoşken ve öfkeliyken."

Gerçekten pişman olmuş gibi bakıyordu. Bu konuyu uzatmak sadece buradaki güzel zamanlarımızdan çalardı. Belki de çok uzun zaman böyle bir fırsatımız bir daha olmayacaktı. Elimizdeki kısıtlı anları da kırgınlıklarla hatırlamak istemiyordum.

"Ama sorun değil. İçinde kalıp yer etmesindense dışarı döküp kurtulmak en iyisidir."

"Beni neden istemiyorsun?"

Allah aşkına... O güzel kafasının içerisinde neler geçiyordu böyle? Yaramı tutmayı bırakıp öne doğru eğildim ve ellerimi yanaklarına yerleştirerek eğdiği başını kaldırdım. "İnan bana, seni her şeyden çok istiyorum," dediğimde buğulanmış gözleriyle bana baktı. "O zaman neden bana engel oluyorsun?"

"Çünkü seni çok istiyorum."

Kaşları hafifçe havalanırken söylediklerimi sorguladığını fark ettim. Minik bir tebessüm eşliğinde, "Beni gerçekten çok zorluyorsun hâkime hanım," dedim ve ardından başını kendime doğru çekip burnunu öptüm. Anında avuçlarımın arasındaki teni kızardı. "Ve başlarsam durmak istemeyeceğimi birkaç ay önce tecrübe ettim." O geceyi düşünmek bile hâlihazırda ateşimi körüklüyordu. "Ama durmam gerekiyor. Senin de bu konuda bana yardım etmen, zorlamaman lazım." Söylediklerim bir kulağından grip diğerinden çıkmış gibi bir bakış attı. Şu anda onu yönlendiren şey tamamen arzularıydı. Bunu buğusuna rağmen parlayan gözlerinden anlayabiliyordum.

"Yardım etmeyi istemiyorsam peki?"

"Yanarız balerin. Hem de kül olana kadar."

DOĞA

"Yanalım o zaman."

Göğsünü şişiren bir nefes daha aldıktan sonra ellerini yanaklarımdan çekti ve arkasına dayandı. Sabır mı diliyordu yoksa inadı kırılmak üzere miydi, emin olamıyordum. Yine de şansımı zorlayabildiğim kadar zorlamaya kararlıydım. "Seni hissetmek istiyorum," derken ellerimi iki bacağının hafifçe arasına doğru yerleştirdim ve masaj yapar gibi ufak ufak dokunmaya başladım.

"Doğa yapma."

"Kokun tenime karışsın istiyorum," derken ellerimi biraz daha ileriye götürdüm. Kot pantolonun üzerinden bile olsa ona dokunmak içimi kıpırdatıyordu. "Tek vücut olmak istiyorum."

"Güzelim."

Sesinin zar zor çıktığını fark edince kıkırdadım. "İstediginde durabileceğini biliyorum," dediğimde ukala ve sinir bozukluğundan gelen bir gülüş takındı. "O kadar emin olma." Bunu korktuğu için söylediğini bildiğimden, "Bana zarar vermezsin," diye devam ettim. Ciddiyete büründüğü ifadesiyle, "Asla," dedi.

"O zaman sana durman gereken yeri söyleyeceğim."

"Doğa."

Bu sesleniş dizginleri benim elime vermek üzere olduğunun kanıtı gibiydi. Bacaklarından destek alarak ayağa kalktım ve son kez sıkıtuğum baldırlarından sonra ellerini tuttum. "Sen de bana güven." Çektiğimde zorlanmadan ayağa kaldırmamın tek nedeni beni istemesiydi. "Duramamana neden olacak kadar zorlamayacağım seni," derken onu usul usul yatağa doğru çekiyordum. Bir şey söyleyecek gibi oldu. Boştaki elimi dudaklarına götürerek susmasını istedim. Parmak uçlarımla öptü. Bedenimde o noktadan başlayan bir elektrik akımı dolaştı. Sabır büyük bir erdemdi ama ben şu anda ahlaklı olmak istediğimden pek emin değildim. Dizlerinin arkası

yatağa değdiğinde sona geldiğimi anladım. Yavaş bir şekilde yatağa oturdum. Doğukan'ın gitmesinden korktuğum için elini bırakmadan usulca uzandım. Bir dizini yatağa bastırarak üzerime doğru eğildi.

"Güzelim, gerçekten bunu yapmak-"

Cümlesi dudaklarımı hissetmesiyle yarıda kaldı. Hafifçe doğrulmuş ve aramızdaki mesafeyi kapatarak onu öpmüştüm. Kısacık bir andı ama dudaklarımdan ruhuma kadar her yanıma zevk dalgasıyla titretmişti. "İstiyorum." Kısık ve nefes nefese olan bir tonda söylediğim cümlelerin ardından onu da üzerime çekerek tekrar yatağa uzandım. Ağırlığını bana vermemek için dirseğinin üzerinde durdu. "Siktir." Suratı bir an acıyla burnu ve diğer dirseğıyle yer değiştirdi. İyi olup olmadığını sorarak zar zor sıldadığım ambiyansı bozmak istemiyordum. İyi olmasını umuyordum. İyi olmalıydı. Çünkü serbest kalan sol eliyle yanağıma, çeneme, boynuma dokunmaya başlamıştı.

Klima bozulmuş olabilir miydi? Oda aşırı derecede ısınmaya başlamıştı. Üzerimizdekilerden kurtulsak rahatlar mıydık? Ah... Kesinlikle daha çok yanardık. Benim de istediğim buydu.

Kıyafet fazlalığı olan taraf Doğukan olduğu için önce onun üzerindeki çıkarmaya odaklandım. Tişörtünün eteklerini tuttum ve yukarı doğru sıyırmaya çalıştım. Bana yardımcı olmak için elini ensesine doğru attı ve tek seferde tişörtünü başından çıkardı. Bu konudaki ustalığının kaynağını düşünmemeye çalışarak ellerimi vücudundaki yara izlerinde dolaştırmaya başladım. Bandajlı olan yere temasımla sesli bir şekilde yutkundum. Sanki üzerindeki kan biraz daha artmıştı. Sanırım Aygöl yüzündendi.

"Aygöl'ün bu yaradan haberi yok, değil mi?"

Başını hayır anlamında salladı. Tam da düşündüğüm gibi kardeşine görevden o an döndüğünü söyleyerek yaralandığını gizlemiş olmalıydı. Ellerimi boynuna yerleştirdim ve öpmek için onu kendime doğru çektim. Daha fazlasını isteyen bedenime bu sefer karşı koymadı. Masum başlayan öpüşmemiz şehvetle dolup taştı. Kalçamda hissettiğim elin tenime değmesi için yanıp tutuşuyordum. Doğukan'ı öpmeye devam ederken kotumun düğmelerini tek tek açtım. Ne yaptığımı anladığında beni durdurmadı. Hatta kotumu çıkarmak için bana yardımcı oldu. Üzerimden hafifçe kalkarak yavaş hareketlerle pantolonumu sıyırdı. Neyse ki geçen

geceki kusmuk temizleme operasyonundan sonra akıllanmış, iç çamaşın olarak daha seksi bir şeyler giymiştim. Doğukan da bunu beklemiyor ol-
muş olacak ki dantelli küçük külotumu gördüğü anda nutku tutulmuş gibi hareketsiz kaldı. Gözlerindeki beğeni, kıpırdamadığı her saniye daha da utandırıyordu.

Çıplak bacaklarıma dokunduğu ilk an dudaklarımdan ince bir inilti duyuldu. Yanaklarımin kızardığını hissetsem de daha fazlasını istiyordum. Sanki çıkardığım ses onu harekete geçirmiş gibiydi. Dudaklarını dudakla-
rına öyle bir bastırdı ki dişlerimiz birbirine çarptı. Hafif sızıyı bile umur-
samadan beni sert, istekli ve ıslak bir şekilde öpmeye başladı. Her doku-
nuşunda inlemem biraz daha güçlendi. Tutkumuz birbirimize bağlıymış
gibi o da biraz daha sert davranmaya başlamıştı. Dudaklarının ve elinin
altında kıvranan, sabırsızlanan ve onu isteyen hâl yüzünden perişan bir
hâldeydim. Daha önceki tecrübelerimin yanından bile geçmiyordu. Do-
gukan'dan öncesini silip atacak kadar güçlüydü.

"Siktir!"

Odanın içini bir anda yüksek sesli bir melodi kapladı. Anın büyü-
nü bozan yine benim telefonumdu. Doğukan beni öpmeyi bıraktığı gibi
kendini sırtüstü yatağa, yanıma doğru attı. Elleriyle saçlarını karıştırırken
nefeslerini kontrol altına almaya çalışıyordu. Gözlerimi görsel şölen gibi
duran kaslarından ayırmak bu pozisyonda çok zordu. Fakat ısrarla telefo-
numu çaldıran kişinin kim olduğuna da bakmam gerekiyordu. Ne yalan
söyleyeyim, yine yırtık dondan çıkan birini ekranda göreceğimden kor-
kuyordum. Bu yüzden de biraz oyalanıyordum. Hoş, ona ait olan her şeyi
sildiğim için önceki gibi sancılı bir an yaşayacağımızı sanmıyordum. Yine
de sinek küçük olsa da mide bulandırmaya devam ederdi.

"Açmayacak mısın?"

Doğukan nefeslerinin arasından daha fazla kaçacak yerimin olmadı-
ğını belli etmişti. Derin bir nefes alarak yataktan doğruldum. Telefondan
gelen sesi dinleyerek nerede olduğunu buldum. Çantamın içinden çık-
ırken ellerimin tuttuğunu fark ettim. Bunu Doğukan'a belli etmemek için
kendimi kastım.

Neyse ki korktuğum olmadı. Arayan ablamdı. En güzel anlarımin ka-
tulı görevini üstlenmiş gibi çaldırıyordu. Yattığı yerden doğrulmuş, merak-

lı gözlerle bana bakan Doğukan'a, "Ablam," dedikten sonra telefonu açtım.

"Efendim abla?"

"Ne yaptınız gençler? Vardınız mı adaya? Sesiniz çıkmadı hiç? Hangi adadasınız bu arada? Otel bulabildiniz mi? Hava nasıl?"

Tonlarca soruya tek bir küfürle cevap vermek istiyordum ama Doğukan bana bakıyordu. "Heybeliada'dayız abla. Az önce geldik. Doğukan zaten yer ayırtmıştı. Şimdi odaya yerleşiyorduk. Kahvaltıya giderken de seni arayacaktım." Doğukan oyunbaz bir şekilde gülümserken başını iki yana salladı. Ne var? Yalan sayılmazdı ki ...

"Sen neden nefes nefesesin?"

Beklemediğim yerden gelen soruya en mantıklı cevabı verdim. "Merdiven çıkarken hızlı hareket ettim, ondan." Kendimi kalbim beynimi ele geçirmişken bu kadar kusursuz bir yalan söylediğim için tebrik etmeliydim. Hoş, ablamın buna inandığını sanmıyordum. Yine de beni bozmak yerine Aygül'ü eve bıraktıktan sonra eve gidip üzerini değiştirdiğini ve uykusuz bir şekilde işe gittiğini anlattı. Gözümün önünde yarı çıplak bir afetidevran varken anlattıklarının hiçbirini tam anlamıyla dinlediğim söylemezdi.

"Neyse. Vardınız mı diye merak etmiştim. Daha fazla tutmayayım seni. Haberleşiriz."

Kapatmaya hevesli görünmemek için ağırdan aldım. Neyse ki ablam da konuşmaya hevesli değildi. Telefon kapandığı gibi ise uçak moduna alıp kenara koydum. Doğukan yataktan kalktı. Çıkarıp fırlattığımız tişörtü yerden aldı ve düzeltmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Önce kollarını, ardından başını geçirerek tüm görsel şölenimi bir tişörtün arkasına gizledi. "Bu iki oldu. Belli ki durmamız gereken yeri evren belirliyordur." Öyle evrenin ben ... "Ama," derkenki hayal kırıklığım yüzümden önce sesime yansımıştı. Doğukan bana doğru geldi ve gücenmiş ifademi masum öpücükleriyle geçirmeye çalıştı.

"Aması yok güzelim. Hadi giyin. Kahvaltı için güzel bir yer bulmuştum. Sonra da bisiklete bineriz."

Teknolojiden nefret ediyordum.

DOĞA

Her anın tadını çıkarmamızı söylemişlerdi ama ben bir anda takılı kalmıştım.

Resmen hevesimi, heyecanımı, mutluluğumu o saçma kuğulu yatağın üzerinde bırakmıştım. Kahvaltıyı yaparken de adada dolaşırken de hep bir şey eksikmiş gibi hissediyordum. Doğukan'ın bu hallerimi fark ettiğinin farkındaydım ama suskunluğunu koruyordu. Onun yerine birkaç kez konuyu tekrar açmaya yeltenmiştim. Her seferinde usta manevrasıyla beni konudan uzaklaştırdığı yetmiyormuş gibi bir de su üstüne çıkmayı başanyordu. Aklından tam olarak ne geçtiğini söylemese de biliyordum. Pişman olmamdan korkmuyordu. Bir gün beni yarı yolda bırakmak zorunda kalırsa diye korkuyordu. Üstelik bu sefer göreve gittiği için bırakmaktan bahsetmiyordu. Gittiği bir görevden dönemezse diyeydi korkusu ama bunların hiçbiri benim için önemli değildi. Bu zamana kadar hiç kimseye karşı böyle hislerim olmamıştı. Bu hallerime ve cesaretime kendim de şaşkındım. Belki de Engin'in bedduası tutmuştu. Lanet bir bataklıkta sevdiğinden yediğin ret. Sürekli dibe batıyordunuz. Yukarı çıkmak için çabaladıkça daha da çok gömülüydünüz. Fakat bir noktada buradan kurtulacağımı da biliyordum. Belli bir zamanı olduğunu da. Yine de aceleci yanım hemen olsun istiyordu. Burada, bu gece. Doğum gününün de evlilik teklifinin de kutlamasının bizimle olmasını istiyordum. Onu her anlamda hisset-

mek istiyordum. Buna aldığım nefesten bile daha çok ihtiyacım vardı.

"Nereye gidiyoruz?"

Yarım yamalak uykuyla tüm gün yürümüş, akşamı etmiştik. Doğukan ise hiç uyumadan benimle aynı performansı göstermişti. Ben sürünecek hâldeyken o diğer günü de aynı enerjiyle çıkaracakmış gibi görünüyordu. Gün içinde birden çok kez geçtiğimiz ama türlü bahanelerle girmedığımız plajların birine doğru ağır ağır ilerliyorduk.

"Hani denize bugün girmeyecektik."

Yüzüme çarpan rüzgâr denizden selam getirmiş gibi yosun kokusuydu beni sararken ayaklarımın altındaki zeminin yumuşadığını fark ettim. Kumsal kısmına gelmiştik. "Gireceğimizi söylemedim," dediğinde ayak-kabılarını çıkarmaya başladı. Ne yaptığını izlerken, "Ama üzerindeki negatif enerjiyi bir şekilde atmamız gerekiyor," demesi kaşlarımın şaşkınlıkla hava kalkmasına neden oldu.

"Kumda yürümekle başlayabiliriz."

Bunun için başka yollar da vardı ama belli ki o buna yanaşmak istemiyordu. Doğukan yine önümde diz çökerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ayakkabılarımın bağcıklarını çözerken çıplak bileğime değen elleri içimi kıpırdatıyordu. Allah'ım, en ufak teması bile neden daha fazlasını istememe neden oluyordu?

Kesinlikle lanetlenmişim!

Ayakkabılarımı çıkardı ve kendininkiyle beraber eline aldı. Ona temassız kalmaya tahammül edemediğim için kendi ayakkabılarımı ondan aldım ve boşalan elini sıkıca tuttum. Denize kadar olan yolu yalın ayak yürümeye başladık.

Öğlen güneşiyle kavrulan kum, havanın kararmaya başlamasıyla soğumuştur. Ayaklarımın altındaki ferahlatıcı his gerçekten de üzerimdeki gereksiz enerjiyi alıyormuş gibi hissediyordum. Sahil boyunca denizin ayaklarımızı gıdıklamasına izin vererek yürüdük. Ardımızda bıraktığımız ayak izlerini dalgaların silmesi gibi kafamı boşaltmaya çalışıyordum. Hâlbuki yorgunluğum daha da baskın gelmeye başlamıştı.

"Oturalım mı biraz?"

Doğukan ikiletmeden önce beni, sonra kendini kumlara bıraktı.

Benim aksime o tamamen sırtüstü uzanmıştı. Kollarını başının üzerinde bağladığı için tişörtü hafifçe yukarı sıyrıldı. Karın kasları bana merhaba derken sabır dileyen bir nefes aldım.

"Bu iyi geldi."

Dünyanın en rahat yatağında yatıyormuş gibiydi. "Ya, sorma," diye mırıldandım kendi kendime. Bir şey söylediğimi duymuş ama anlamamış gibi bir bakış attı. "İyi misin?" diye sorduğunda istediği cevabı mı vermemliyim yoksa gerçeği mi söylemeliyim diye düşündüm. Cevap vermeyince dirseğinin üzerinde doğruldu ve elini yanığıma koydu. Kahretsin! Aklım yine sabahki yakınlığımıza gitti. Temasları nasıl hem iyi gelip hem kötü hissettirebilirdi.

"Doğa bir şey mi oldu?"

Endişelenmeye başladığını görebiliyordum. Endişelenmeliydi de. Alev alev yanıyordum ve bunu söndürmek istediğim anda yine reddedileceğimin farkındaydım. Derin bir nefes alırken bir süreliğine temaslarından kaçmak için ayaklandım.

"Nereye?"

Önümdeki dalgalar enerjime iyi geldiği gibi bu yangını da söndürür müydü? "Sanırım biraz yüzeceğim." Doğukan'ın arkamdan ayaklandığını ve itiraz cümlelerini duyuyordum. Umursamadan yürümeye devam ettim. Ayacağımın suya değmesiyle kaskatı kesildim. Az önceye kıyasla daha da mı soğumuştur bu su? Bu ayda saçma değil miydi?

"Doğa saçmalama. Mayon yok."

"Alalım dedim, istemedin."

"İstemedim değil. Sonra alınız dedim."

Ufak adımlar atıp duruyordum. Suya alışma sürem gittikçe azalıyordu sanki. Omzumun üzerinden geriye bakarken, "O sonra hiç gelmedi ama," dedim. Doğukan ellerini beline yerleştirmişti. Sanırım bana kızmaya hazırlanıyordu. "Sadece çok kalabalıktı Doğa. Bikini giymek istediğinden bahsedip duruyordun. Allah aşkına, halk plajındakilere ziyafet yaptımanı izin vereceğimi düşünmedin herhâlde?" Sırf onu sinir etmek için bikini giymekten bahsetmiştim. Giyeceğim de yoktu. Ben mayokini kıyıydım. Ne bikini kadar açık ne de mayo kadar kapalı...

“İyi ya işte, şimdi kimse yok.”

Mesafemiz açıldıkça ses tonumuz yükselmeye başladı. “Kıyafetlerinle denize giremezsin,” dediğinde ona doğru döndüm ve suyun içinde geri geri yürümeye başladım. Çok soğuktu ve kotum üzerimde ağırlaşmaya başlamıştı. “Çıkarmamı ister misin?” Sorum karşısında ufak bir afallama ve minicik bir tebessüm kazanmıştım. Fakat bu ifadeyi anında yok ederken, “Otele gidene kadar hasta olursun. Nasıl esiyor, görmüyor musun?” diye sordu sitemle. Saçlarımı savuran rüzgârı görmememin imkânı yoktu.

“Onu çıkınca düşünürüm.”

Doğukan’ın bir itiraz cümlesini daha dinlemeden arkamı döndüm. Balıklama suyun altına dalmamla ilk andaki şok tüm vücuduma elektrik verilmiş gibi hissettirdi. Oldum olası iyi bir yüzücüydim ama dalmayı daha çok seviyordum. Denizin en sevdiğim yanı suyun altındaki saçlarımın hareketiydi. Fakat karanlık deniz buna imkân vermiyordu. Bu yüzden nefesimin kesildiğini hissettiğimde yukarıya yönelip sudan çıktım.

Kıyıya baktığımda Doğukan’ın bileklerine kadar suya girdiğini fark ettim. Bu uzaklıktan yüzünü tam seçemiyordum ama hareketleri endişelendiğini gösteriyordu. Boyumu aşan bir yerde olduğumu fark edince nefes alışımın düzene girmesine izin vermeden gerisin geri yüzmeye başladım. Her hareketim suya biraz daha ısınmama neden oluyordu. Kıyıya yakın bir yerde durup dizlerimin üzerine çöktüm. Suyu kucaklayıp bıraktırken, “Neden öyle bakıyorsun?” diye sordum. Doğukan sanki kaşlarının ağırlığını fark etmemiş gibi yüzünü gevşetirken, “Üşüyeceksin,” dedi.

“Yok. Şu anda su çok güzel.”

Bana inanmıyormuş gibi baktı. “Ayaklarına değdiğinde soğuk gibi geliyor ama tamamen girince iş değişiyor, inanmıyorsan gir bak.” Meydanımda tek kaşını kaldırdı. “Doğa, çık şu sudan.”

“Hayır.” diyerek sırtüstü uzanıp birkaç kulaç attım. Dayanamayıp da bana doğru birkaç adım attı. Kot pantolonunun paçaları ıslanmış. “Hasta olmayı düşünmüyorsun. Sudan bir şey çıkabileceğinden de mi korkmuyorsun? Çık şu sudan hadi!”

Hayır...

“Doğa!” demesiyle ona doğru yüzerken, “Çıkmayacağım Doğukan,”

dedim. "Su gerçekten çok güzel." Önünde hareket etmeye devam ederken, "Ayaklar insanı yanıltıyor diyorum," dedim ve aklıma gelen delice fikirle bir anda ayağa kalkıp Doğukan'ın üstüne suyu fırlattım. Geriye doğru koşsa da her yeri ıslandı.

"DOĞA!"

Tişörtünü tenine değdirmemek için uğraşırken öfke dolu bakışlarını bana gönderiyordu. Bir an yarasına zararı olur mu diye düşündüm. Pişmanlığa yakın bir his yüreğime çöreklenenecekken düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. Sonuçta banyo yapacağı zaman da su değecekti. Dışarıda durmanın gerçekten de üşüttüğünü fark edince tekrar suyun içine girdim.

"Sıcakmış, değil mi?"

Yüzümdeki hain gülümseme devam ederken Doğukan, "Sıcakmış," dedi. Sesindeki tını ve yüz ifadesi *birazdan intikam alacağım* der gibiydi. Belindeki silahı çıkardı ve ayakkabılarının üzerine koydu. Gülümsemem olayın ciddiyetiyle soldu.

"Ama dışarı daha sıcak."

Gözlerinin parlaması ne yapacağını ele vermişti. "Doğukan sakın." Bana doğru gelmeye başlamasıyla geri geri yüzmeye çalıştım. "Sakın diyorum bak!" Bir anda suya atlamasıyla ufak bir çığlık atarak önüme döndüm ve hızla suyu kulaçlamaya başladım. Hızlıydım ama yeterince hızlı mıydım, emin değildim. Telaşla arkama baktığımda suda hiçbir hareket olmadığını fark ettim. Olduğum yerde durup etrafı incelemeye başladım. Doğukan'dan en ufak bir iz yoktu. O da benim gibi dalmayı seviyor olmalıydı. Bu karanlıkta yüzeye çıkmadan nerede olduğunu anlamam imkânsızdı. Bu yüzden yüzmeye devam etsem iyi olacaktı.

Tekrar önüme döndüğüm anda sudan çıkan Doğukan tam karşımdaydı. Can havliyle geriye yüzmeye çalışırken ayağımı yakaladı ve beni kendine doğru sertçe çekti. Çığlık atmaya çalışırken bütün su ağzıma doldu. Az kalsın boğulacağımı gösteren öksürüklerim arasında belimi tek koluyla kavradı. Sırtım gövdesine çarparken tepki olarak nefesim kesildi. Ardından ogürme hissiyle öksürük geri geldi.

Kıyıya doğru yüzmeye başladığında bir yandan öksürüyor, diğer yandan çırpınarak elinden kurtulmaya çalışıyordum. Suyu yüzüne atmaya, ayaklarını bacaklarına vurmaya çalıştım. O kadar sıkı tutuyordu ki

buradan kurtulmak için ortadan ikiye bölünmem gerekiyordu. Bir süre sonra Doğukan yürüyor, bense suyun içinde süzülüyordum. Sudan çıkmaya başladığımızda ürperdim.

“Çok soğuk.”

Dişlerim takırdarken Doğukan’ın hâlâ sıcak olduğunu hissettim. Az önce ondan kurtulmak için uğraşırken şimdi ona muhtaçmış gibi hissediyordum. Sırtımı göğsüne daha çok yasladım. İmkânım olsa içine bile girebilirdim. Ayakkabılarımızın olduğu yere kadar beni tek koluyla taşıdı. Ayaklarım kuma değdiği gibi de benden ayrıldı. Sanki onun sıcaklığını kullandığımı fark etmişti.

“Sıcakmış, değil mi?”

Doğukan’a cevap veremeyecek kadar üşüyordum. Kıyafetlerimi tenimden uzaklaştırmaya çalışırken Doğukan çoktan tişörtünü sıyırıp atmıştı. Bu hareketiyle dudaklarım aralanırken neye tepki vereceğimi şırdım.

Bu rüzgârda çıplak olmasına mı, bu hâliyle dergilerden fırlamış gibi görünmesine mi yoksa şu anda vücuduna yakın durmama mı?

Allah’ım, birkaç dakikalık unuttuğum duygular daha yoğun bir şekilde aklıma sızmaya başladı.

Elindeki tişörtü sıkarken göz ucuyla bana baktı. “Bana yiyecekmişsin gibi bakma.” Bakışlarımın dili mi vardı yani? Kaslarının bittiği noktadaki iç çamaşırının lastik kısmı pantolonunun kemer kısmının üzerinden görünüyor.

“Pantolonun da ıslak.”

Alaylı bir şekilde iç çekti. “Ciddi olamazsın,” derken bana gıcık olmuş bir şekilde bakıyordu. “Denize kıyafetlerimle girmek zorunda olduğum için olabilir mi acaba?”

“Sana kıyafetlerinle denize gir diyen olmadı.”

Yüzünde birden keyifli bir gülümseme belirdi. Eğilip ayakkabılarının üzerinden silahını aldı. “Çıplak girmemi mi tercih ederdin?” Benimle oynuyordu. Gerçek anlamda beni sınıyordu. Oyunu kuralına göre oynamazsam ben de kural dışı olmaya hazırdım.

“Bunu üzerine giy.”

Tişörtünü bana doğru uzattı. "Ee... Ama o da ıslak," dediğimde gözleri kısa bir an göğüslerime kaydı. "En azından bir şeyleri gizler," dediğinde başımı eğdim. Soğuktan ürperen yerlerim sadece tenimle kalmamıştı. İç çamaşırimdan bile belirdiğini fark edince kollarımla göğsümü kapattım. "Bu şekilde otele dönmene izin vereceğimi sanmuyorsun herhâlde." İşte bu konuda sonuna kadar haklıydı.

"Aynısını ben de senin için düşünüyordum."

Doğukan düşünürken yanaklarını şişirerek nefes alıyordu ve bu hâli aşırı tatlıydı. Elindeki ıslak ve buruşuk tişörtü üzerine geçirdi.

"Bir taksi bulsak iyi olacak."

DOĞA

Taksideyken kurumuş sayılırdık. Yine de otelin resepsiyonundaki kadının meraklı bakışlarından kaçamadık. Sadece merak olsa yine iyiydi. Bize öyle keyifli baktığını görmüştüm ki utançtan başımı kaldıramamıştım.

Odaya çıktığımız an sanki üzerimizde olan tüm gözlerin üzerine kapıyı örtmüştüm. Rahatlamış bir nefes aldım. Doğukan'ın silahını gardrobun içindeki kasaya kilitledi. "Banyo yapmak ister misin?" diye sorduğumda başını omzunun üzerinden bana doğru çevirdi. Baştan aşağı beni süzdükten sonra, "Sen gir önce," dedi. Çömeldiği yerden doğruldu ve üzerindeki nemli tişörtü çıkardı. Yine! Ah, kahretsin! Bunu alışkanlık hâline getirirse hormonlarımı zapt etmem kolay olmayacaktı. Göğsündeki bandajı incelediğini görünce, "Acıyor mu?" diye sordum. Başını hayır anlamında sallasa da elini üzerine değdirdikçe nefeslerinin düzensizleştiğini duyabiliyordum. Biraz yakınına geldim. Sanki bazı yerlerinde hava kabarcıkları oluşmuştu.

"Yenilemen gerekiyor mu?"

"Su geçirmez demişlerdi."

"Belli ki deniz geçiriyormuş," dediğimde dudaklarının kenarına keyifli bir gülümseme yerleşti. O anlarda ne kadar gıcık olsa da şu anda tatlı bir anı gibi hatırlaması hoşuma gitmişti. "Sorun yok. Hadi, sen gir

banyoya." Onu bu hâlde bırakmak istemiyordum. "Acile gidelim mi?"

"Gerek yok güzelim. Su değmemesi gerekse banyo yapmamı da engellerlerdi. Hadi, daha fazla nemli kıyafetlerle durma."

"Uu... Soyunmamı mı istiyorsun?"

Bana uyarıcı bir sertlikte attığı bakışla, "Hadi güzelim," dedi. "Gir banyoya. Mümkünse o aklındaki düşüncelerin hepsini de suyla beraber ıkt, gitsin." Tüm neşem kaçmış gibi suratım asıldı. Doğukan'ı odada bırakarak banyoya girdim. Yaşadığım hayal kırıklığının haddi var, hesabı yoktu. Üzerimdekilerden kurtulup kendimi söylediği gibi sıcak suyun akışına bıraktım. Kafamdaki düşünceler yer değiştirmişti. Artık birlikte olmayı değil, olmamak konusunda neden bu kadar inat ettiğini düşünüyordum. Daha önce yaşamadığı bir duygu olsa anlardım. Fakat o zaman da beni ilki olarak istemediği için kırılırdım. Ayrıca biri yarı yolda kalacaksa bu evlendiğimizde de olabilirdi. Bana evlendikten sonra ölmeyeceğinin garantisini verebilir miydi? Veremezdi. Yarına çıkacağımı garanti edebilir miydi? Edemezdi. O zaman neden bu kadar ilerisini düşünüyordu?

Şu anda birlikteydik.

Mutluyduk.

Belki ben önüne geçmesem yakın zamanda evlilik yolunda olacaktık. O da beni istiyordu, biliyordum. Ben onu arzulamaktan bildiğim şeyleri bile unutuyordum. Bu nasıl bir iradeydi böyle? Lisedeki o kız ne yapmıştı? Aşk kurmuştu bu inadını, anlamıyordum. Bir yanımda da o kızı deli gibi kınamaya başlamasını engelleyemiyordum. Onunla hem de seneler önce birlikte olmuştu. Daha çocukken. Kızın ısrarına dayanamamıştı. Evleneceğini düşünerek rahat davranmıştı. Her şey kılıfına uygundu. Üstelik şu anda benim parmağımda onun yüzüğü vardı. Onu rahatsız eden şey neydi? O kızda olup bende olmayan şey neydi?

Suyu kapattım. Beyaz sabun kokan bornozlardan birine sarıldım. Karşısında saçlarımın nemini aldıktan sonra başka bir havluyla da başıma bağladım. Banyonun kapısını açmamla buharın dışarı çıkması bir işti. Tam sırlar odası kuşağı gibi odanın içine girmiştik ki olduğum yere kıldım. Doğukan'ın yatak başlığına dayalı bir şekilde uzun oturduğuna da gözlerinin kapalı olmasını görmem değildi beni durduran. Beni durduran tekli koltuğun üzerine kuruması için bırakılan kıyafetleriydi.

Üzerini yorganla örttüğü için iç çamaşırını da çıkarmış mıydı, göremi yordum. Belki de görmemem daha iyiydi. Hâlâ üzerimdeki alev hissiyat dinmemiştir ama bunun nedeni sıcak suydı. Kesinlikle Doğukan değil...

"Uzun süre birine böyle bakmamalısın."

Uyuduğunu düşündüğüm için hafifçe irkildim. Doğukan önce tel gözünü açıp bana baktı. Yüzündeki haylaz gülümseme biraz daha genişlemiştir. "Uyusa bile yaydığın enerjiyle uyandırırısın çünkü." Bakışlarım kaçırken özür diledim. Kâğıt gibi incecik otel terliklerini sürüyerek sırtı çantamın olduğu yere gittim. İçinden kendime temiz ve kuru kıyafetler çıkarırken, "Ben sana da bir şeyler getirmiştir," dedim. Doğukan'ın anı; ifadesi çatıldı. Büyük ihtimalle bende neden erkek kıyafetleri olduğunu sorguluyordu.

"Şey, babam geldiğinde giyebilmesi için annem bir şeyler bırakmıştı."

İkna olmamış gibi bakınca lacivert renkli alt üst pijama takımını çıkardım ve yatağın kenarına bıraktım. Babam ufak tefek bir adamdı. Büyük ihtimalle Doğukan'a kısa ve dar gelecekti. Yine de ıslak kıyafetlerden daha iyi bir tercihti. Doğukan koyduklarımın tam bir baba kıyafeti olduğunu fark edince ifadesini yumuşattı.

"Babanın kıyafetlerini mi giymemi istiyorsun?"

Babamın, annemin, hiç fark etmezdi. Üzerine bir şey giyip beni zorlamaması için gerekirse otel çarşafına bile dolanabilirdi. "En azından kıyafetlerin kuruyana kadar idare edebilirsin." Doğukan'ın bakışları koltuğun üzerindeki kıyafetlerine kaydı. Deniz suyu yediği için bazı bölgelerinde tuz işareti kalmıştı ve yıkanmadan geçmeyeceği belliydi. "Hadi sen de banyoya gir. Ben de çamaşırları yıkatacağımız bir yer var mı diye sorayım."

"Ben sorarım."

Yataktan kalkmaya çalıştığı anda, "Allah!" diyerek ellerimi gözlerime siper ettim. Abdestimi sadece bir görüntü ile kaçıramazdım. "Öyle aniden kalkılır mı insafsız?"

"Doğa üzerimde çamaşırm var."

Parmaklarımın arasından baktığımda gerçekten de her hattını belli eden bir kumaş parçası giydiğini görmüştüm. Harika. Artık abdestimi kaçırmaya daha da istekliydim. Islak pantolonunu tekrar giymeye çalışırken

"Aç mısın?" diye sordu. Sana mı? Evet. "Hayır." Soğuk olduğuna emin olduğum kıyafetlerini gık bile demeden giydi. Onun yerine ben ürperdim. Odanın anahtarını alırken, "Kapıyı kimseye açma," diye tembihledi.

"Tamam."

"Hemen dönerim."

Doğukan'ın odadan çıkmasıyla kendimi sırtüstü yatağa attım. Havludan kuğu belime batarken hafifçe inleyip yana doğru yuvarlandım. Az önce Doğukan'ın oturduğu yer tarçına bulanmış gibiydi. Kokuyu daha iyi duyabilmek için tüm duyularımı iptal etmiştim. Gözlerim kör, kulaklarım sağır, hareketlerim felçliydi. Sadece burnuma dolan kokuya odaklanmıştım. Çok güzeldi. Huzurluydu. Güven doluydu. Beni sarıp sarmalamasını isteyeceğim kadar afrodizyak salgılatıyordu.

Ne kadar süre o şekilde kaldığımı bilmiyordum. Uykuyla uyanıklık arası geçen sürede saçlarımın okşandığını hissettim. Hafifçe kıpırdanırken gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Gerinme hissiyatıyla sırtımı hareket ettirdiğimde üzerimde hâlâ bornozumun olduğunu hissettim. Gözlerim kendiliğinden açıldı ve dirseğinin üzerinde yanıma uzanmış olan Doğukan'ı görmem bir oldu. Boş bulunmanın verdiği tepkiyle irkildim. Korkutuşunu düşünerek elini çekti. Gözlerim odayı, ardından üzerimi, en son da yanımda uzanan adama çevrildi.

"Ne kadar süredir uyuyorum ben?"

Doğukan belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Sanırım iki saati geçti," dedi. "Ciddi misin?" diye sorduğumda başını onaylarcasına salladı. "Çamaşırlar sabah toplanıyormuş. Çalışanlar akşamları izinliymiş. Rica minnet edince bize bir istisna yapacaklarını söylediler. Eşyaları almaya odaya çıktım. Uyuyakalmıştın. Seni rahatsız etmek yerine hızlı bir duş aldım. Babanın kıyafetleri gerçekten kurtarıcı oldu." Üzerimdeki şok geçtiği için Doğukan'ı ancak alıcı gözle inceleme fırsatı bulmuştum. Babamın kıyafetleri resmen iki beden küçük gelmiş gibi duruyordu. Gülsem ayıp olacağı için yanağımın içini dişledim. "İkimizin eşyalarını yıkatmak için tekrar aşağı indim. Yıkayıp kurutup ütülerdikten sonra kapıya bırakacaklarını söylediler. Aç olabileceğini düşünerek bir şeyler de hazırlattım bu arada." Burnuma dolan kokuyu onun söylemesiyle daha net almıştım. Başımı ufak sehpanın üzerindeki tepsiye çevirdim.

Hamburger ve patates kızartmasını görünce midemin açlığını hatırlamış gibi oldum.

"Ne çok şey yapmışsın. Teşekkür ederim."

Gözleri yavaşça benim göz bebeklerime doğru kaydı. Parmak uçları değdi degecek bir mesafede benimde dolaştırdı. Çeneme, dudaklarıma, burnuma, kirpiklerime, alnıma dokunduğunu hayal ettim. Sanki bir şeyler söylemek istiyordu. Tüm cümleler zihninde dolanıyor gibiydi ama hangisini ilk olarak söylemesi gerektiğini bilmiyormuş gibiydi. Alnımla saçlarımın buluştuğu çizgiye gelince duraksadı. Havlu saçlarımdan düşmüştü ve kendi kendine kurumuş olmalıydı. Yatak örtüsüne dağılmış bir şekilde duran saçlarımdan her bir teline göz gezdirdi. Nutkum tutulmuş bir hâlde ona bakıyordum. Pembeleşmiş yanaklarıma uyumlu dudaklarım hafifçe aralanmıştı. Gözleri bir başka bakıyor gibiydi ama aklından ne geçtiğini çözemiyordum. Alıp verdiği nefes yüzüme çarpıyordu ve bu temas kalp ritmimi düzensizleştirmeye yetiyordu. Son zamanlarda fazla haşır neşir olduğum dürtü, içimdeki arzuları ele geçirmek üzereydi. Doğukan'ın beni izlediğini bildiğim için de içimdeki bu arzuyu gözlerime yansıtmamaya çalıştım.

"Doğa'm."

Sesindeki müstehcenlik gelmesi gereken bir işaretmiş gibi hafifçe doğrulup onu öpmeme neden oldu. Kısacık bir andı. Beni isteyip istemeyeceğini anlamama yetecek bir hamleydi ve karşılık vereceği bir mesafede, mest edici gözlerimle ona bakmaya devam ettim. Birbirimize çok yakın durduğumuz için dudaklarını göremiyordum ama göz kenarlarının kırışmasından gülümsediğini anlamıştım. Birkaç saniye sonra dudakları benimkilere kavuştu.

Yine.

Yavaş yavaş, acele etmeden, tüy gibi hafif hareketlerle beni öpüyordu. Acemi bir çocuk gibi elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. İçimde uyandırdığı yoğun ihtiyaca teslim olmamak için elimden geleni yapıyordum ama dokunuşları... Patlayıcı hatta şehvet dolu teması sağduyumu kaybetmeme neden oluyordu. Dayanamayıp saçlarını hafifçe çekince inledi. Bu acıdan değil, zevkten çıkan bir tepkiydi. Dudakları geçtikleri yerlerde minuk urpertiler yaratıyordu. Kulagımın arkasını öperken kıvranımdan-

dan memnunmuş gibi görünüyordu ama daha fazlasını isteyen bedenim bundan hiç memnun değildi.

Bir anlık boşluğundan faydalanarak onu yatağa doğru ittim. Sırtı çarşafı buluştuğu gibi üzerine oturdum. İkimizden de aynı anda bir inilti yükseldi ve bu içimdeki dürtülerin fitilini ateşledi. Daha fazla kendimi kontrol edemeyecektim. Hayatımda ilk kez kontrol etmek de istemiyordum zaten. Nefesinin kesildiğini görmek kıkırdamama neden oldu. Bornozumun elime koluma dolandığını hissedince çıkarıp attım. Cesaretim karşısında gözleri irileşse de elleri çoktan keşfe çıkmış gibiydi. Nefesim kesildi. Vücudumun en derin, en karanlık yerlerindeki kaslar, tarif edemeyeceğim güzellikte kasılmıştı.

Üzerine doğru uzanıp tekrar dudaklarını öpmeye başladım. Aramıza giren kuyafet parçalarım yırtıp atmak istiyordum. Fakat bir noktada ona kendini frenleme şansı vermek için buna ihtiyacımız olduğunu da biliyordum. En azından üstünü çıkarabilirdim. Pijamanın etek kısımlarım sıyrabilmek için dudaklarımızı tekrar biraz uzaklaştırdım. Bana yardımcı olmasına bayılıyordum. Fakat içimden bir ses birazdan beni durduracağını söylüyordu.

Kahrolası karamsar tarafım.

Şu anda farklı bir duş jeli kokuyordu ama bu bile onun teninde fazlasıyla kışkırtıcıydı. Kanım alev alevdi. Çırılçıplak hâlimle üzerine eğildim. Aramızda el geçecek bir mesafe olmasına rağmen ikimizin sıcaklığının birbirine çarptığını hissedebiliyordum. "Doğa." Sesi talepkâr, yumuşak ve telaşsızdı. "Kontrol sende. Durmamı istediğin yere kadar." Başımı belli belirsiz tamam anlamında salladım. Bu açık çek yaprak gibi titrememe neden oldu. Az öncekilere kıyasla dudaklarını daha yavaş öptüm. Durmak için kontrolü sağlamaya çalışan altımdaki bedeni gevşetmek istiyordum. Çenesini, çenesinin altındaki gamzeyi ve ağzının köşelerine kuş tüyü ağırlığındaki öpücükler kondurdum. Gevşediğini çıkardığı iniltilerden hissediyordum. Hipnotize olmuş gibi bir hâli vardı. Damarları o kadar gerilmişti ki boynunun üzerine yeşil şeritler atılmış gibi damarları belirginleşmişti. Dudaklarıysa ön iki dişini gizleyemeyecek şekilde ısırılmıştı.

Çok ozeldi.

Çok güzeldi.

Aramızdaki bağ somutlaşmıştı sanki.

Tek vücut olmak böyle bir şey miydi?

Tamamen bana aitti. Benimdi. Sonsuza kadar...

DOĞA

Kuş cıvıltılarının melodik sesi, uzaktaki dalgaların hırçın darbeleri ve insansız hissettiren huzurlu bir sessizlik.

Saat kaçtı bilmiyordum ama sabah olduğu kesindi. Kendimi o kadar dinlenmiş hissediyordum ki sanki bir gündür uyuyormuş gibiydim. Belki de bunun bedeni kulağımın dibindeki nefesti ya da sırtımda hissettiğim kalp atışı. Tenimdeki sıcaklık, üzerime sinmiş koku... Hepsi bana yeni bir hayat bahsediyordu. Yine de kirpiklerim, arasından sızan gün ışığına rağmen açılmakta zorlandı. Sanki her bir telinde tonlarca yük vardı ya da sıcaktan birbirlerine yapışmışlardı. Ellerimle bu hissi geçirmek istercesine gözlerimi ovaladım. Ardından usul usul gün ışığına karşıttım gözlerimi...

Bulanık gözlerim ilk önce kireç beyazı duvarla selamlaştı. Netleşmeye başladıkça dün gecenin hasarı gözlerimin önüne geldi. Belki tamamen bir son yaşamamıştık ama o ana kadar yaşanabilecek her özlemi tenimize işlemiştik. Ruhani bir dövme gibi...

Doğukan'ın kollarının arasında hafifçe kıpırdandım. Sırtıma yaslanmış göğsü sert bir şekilde karşılık verdi. Kenetlenmiş ellerimizi daha sıkı tuttu. Kulağımın arkasına uzun bir öpücük bırakırken kalbim çocuksu bir kahkaha attı.

"Günaydın güzelim."

Uyku mahmuru sesinden öpmek için kollarının arasında ona doğru döndüm. Dudaklarına uzanmadan önce, "Günaydın miladım," dedim. Yarım açık gözlerine tatlı bir gülüş eklendi. Gülüşünden öptüm. Elleri usul usul sırtımı okşuyordu. Yani en azından ben öyle olduğunu sanmıştım. Fakat biraz dikkat kesilince bunun basit bir dokunuştan daha fazlası olduğunu anladım.

"Bir şey mi yazıyorsun?"

"Hı hı," dedi başını kıpırdatarak. Ne yazdığını çözmek için hareketsiz kaldım. Harflerin bazılarını anlasam da çoğunu çözemiyordum. "Baştan yazar mısın?" Doğukan'ın gülümseyişi arttı. Parmakları çıplak sırtımda tekrar dolaşmaya başladı.

"Sol."

Doğukan beni onaylarken parmakları hareket etmeye devam etti. "Sol yan, yanım. Sol yanım."

"Hı hı."

"Sol yanım. Sol, solu, soluğum. Sol yanım, soluğum."

Doğru yolda olduğumu hissettiren gülümsemesiyle devam ettim. "So, son, sonum. Sol yanım, soluğum, sonum." Elleri hareket etmeyi kestiği gibi beş parmağıyla sırtımı kavradı. Beni kendine doğru tamamen çekerken dudakları çoktan dudaklarımla buluşmuştu. Sanki dün gecedeki beri bulduğumuz her fırsatta yakınlaşmışıyormuş gibi aç bir şekilde ona karşılık verdim. Doyamuyordum.

Doyamak istemiyordum.

"Bugün ne yapmak istersin?"

Dudakları usulca benden ayrıldı ve konuşabilecek bir mesafede durdu. Hâlâ her an beni öpebilecekmiş kadar yakındı. "Odadan hiç çıkmayabiliriz," dediğimde bir numaralı kahkahasını dudaklarıma doğru patlattı ve beni çıplak göğsüme doğru çekti. "O zaman Adalar'a kadar zahmet etmeseydik de olurdu güzelim." Bazı anlarda haklı olmasından nefret edeceğim gibi duruyordu.

"Heybeliada'da gezilecek bir yer kalmadı sanırım. İstersen diğer adalardan birine gidebiliriz."

"Seninle olduktan sonra fark etmez."

Saçlarımın arasında burnunu ve ardından dudaklarının sıcaklığını hissettim. "Sen ne istiyorsun?" diye sorduğumda benimle aynı cevabı vermesi gülümsememe neden oldu. "Yandık desene. Sana fark etmez, bana fark etmez. Ne yapacağız böyle?" Hiçbir fikri olmadığını söyleyince başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Aslında hiçbir şey yapmamıza da gerek yoktu. Burada, böyle, günlerce hatta aylarca kalabilirdim. Başımı tekrar göğsüne yaslariken, "En iyisi ayrı kaldığımız zamanlarda birlikteyken yapılacaklar listesi yapalım. Şu an aklıma hiçbir şey gelmiyor," dedim. "Daha doğrusu hiçbir aktivitenin önemi yok." Doğukan cevap vermedi. Hatta suskunluğu o kadar uzun gelmişti ki tekrar başımı kaldırıp bakma ihtiyacı hissettim. Göz bebekleri ben bakınca daha canlı bir hâl aldı.

"O zaman şu sinema randevumuzu gerçekleştirelim mi?"

Yaptığı teklifle aylar önce, ayrı gittiğimiz ama bir olduğumuz sinemayı hatırlamıştım. Şu anda bunu yan yana gerçekleştirecek olmak kalp ritimimi değiştirmişti. "Olur ama buralarda sinema var mıdır?" diye sorduğumda telefonuna uzandı. Tek eliyle siteleri gezerken diğer eliyle saçını okşuyordu.

"Sadece Büyükada'da vardı diye hatırlıyordum. Doğruymuş ama kapanmış."

Suratım düştü. "Başka zaman da gidebiliriz," dediği an başımı istemiyorum dercesine salladım. Şu anda hevesim kursağımda kalmışken başka zamanı düşünmek istemiyordum. "İstersen Büyükada'ya geçelim. Hem gezer hem de başka sinema var mıdır diye bakarız." Doğukan yeni teklifini isteksiz de olsa kabul ettim. "Tamam o zaman," deyip telefonunun galerisine girdi. O an gözüme tonla fotoğraf ilişti ama ayrıntılı bakamadan o son çekilenlerden birine tıkladı. Bu bir tabloydu. Nasıl becerdi bilmiyorum ama telefonu tuttuğu elinin işaret ve baş parmağıyla tabloyu yakınlaştırdı. Saatler arasında gezindi. Ardından ekranı şak diye kapattı. Beni uyanan merakımla ortada bırakmıştı.

"Banyo yapmak için vaktimiz var. Ardından ortalığı toparlar, çıkarız."

Neyse ki bunu telafi edecek bir teklifle gelmişti. Başımı hevesle kaldırıırken, "Beraber mi?" diye sordum. Doğukan şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ama dudakları hoşuna gitmiş gibi gülümserken gözleri kısılmıştı.

"Seninle ne yapacağım ben?" Kıkırdarken dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım.

"Sevebilirsin."

"Seviyorum zaten."

"Daha çok sevebilirsin."

"Sana olan sevgimin bir sınırı yok güzelim."

Yüreğim sıcacık olurken tekrar şansımı denedim. "Banyo yapabilirsin," dememle erkeksi bir kıkırtı dudaklarından döküldü. "Yapmadan kurtulma şansım yok, değil mi?" Damagımı şaklatarak bu sefer ben onun burnunu burnuma sürttüm. En sonunda pes eden bir nefes aldı.

"Yürü bakalım başımın tatlı belası. Biraz daha yanalım."

DOĞUKAN

Planladığımdan daha uzun süren banyo faslından sonra otelden ayrılmamız ve Büyükkada'ya geçmemiz öğleni bulmuştu. Detaylı gezme işini ertesi güne ertelemiştik. Yine de söz verdiğim üzere sinema var mı diye ufak bir geziye çıkmıştık. Lale Sineması gerçekten de kapanmıştı. Adada başka bir sinema da yoktu. Doğa'nın sanki bundan sonraki hiçbir şeyden keyif almayacağını ön gösterimini yapıyormuş gibi suratı asılmıştı. Yemek yemeği teklif ettiğimde tok olduğunu söyledi. Bu imkânsızdı. Vapurda yediği yarım simit ve ufak bir çay midesini tutamazdı. Bisiklet kiralayıp gezelim dediğimde istemedi. Heybeliada da istememişti. Bisiklet kullanmayı bilmediğini düşünmeye iten bu hevessizliği yüzünden ısrar etmemiştim. Oysaki istese ona seve seve bisiklet kullanmasını öğretirdim. Denize girme teklifimi bile reddettiğinde duruma bir el koyma ihtiyacı hissettim.

"Güzelim."

Doğa bakışlarını denizden bana doğru çevirdi. "Burayı sevmeyiysen aşka bir adaya geçebiliriz."

"Büyükkada'yı seviyorum."

"Dışarıdan bakınca hiç öyle durmuyor," diyerek önümdeki çayı yutmadım. "Sıkıldın mı?" Başını hayır anlamında salladı. "Sadece seninle oynamaya gitmek istiyorum." Çocuk gibi buna takılmış olamazdı, değil mi?

"Ben de istiyorum ama Adalar'da yokmuş."

Bakışlarını gözlerime odakladı. Bir şeyler düşündüğünü belli eden ifadesi, ne düşündüğünü söylerse vereceğim tepkiden çekiniyor gibiydi ve sanırım ne olduğunu anlamıştım. "Dönmek mi istiyorsun?" diye sorduğumda hevesli görünmeye çalışmadı ama gözleri parlamıştı.

"Eğer sen de istiyorsan."

"Ciddi misin?"

Soruma cevap vermek yerine bana sessizce bakmayı sürdürdü. Sinemaya gitmek burada geçireceğimiz tatilden daha mı önemliydi yani? Yoksa başka bir nedeni mi vardı? "Konunun sadece sinema olduğuna emin miyiz?" diye sorduğumda başını evet anlamında salladı. "Saçma gelecek belki ama ben seninle hayal kurduğum ama yapamadığım şeylerin acısını iki ay boyunca çektim ve şimdi de yapmazsak sanki bir daha yapamayacakmışız gibi hissediyorum." Saçma değildi. Korkması normaldi ama bunu andan zevk almayacak boyuta getirmesi elimi kolumu bağlıyordu.

"O zaman bir yerlerden bahar şenliği de bulmamız gerekecek."

Doğa neşeli bir kıkırtıyla "Onu bir sonraki sene ayarlayabilirsiniz," dedi. Saate baktım. Ardından İstanbul'a dönüş vapur saatlerine baktım. Bir saate yakın bir süremiz vardı. Otele dönüp eşyalarımızı almak ve çıkış işlemini yapmak için yeterliydi. "Tamam." Heyecanını saklama gereği duymayan kız, "Samam mı? Dönüyor muyuz?" diye sordu. Başımı onaylarcasına salladığımda sanki dünyaları vermişim gibi sevindi. "Ama önce otele gidip çıkışımızı yapmamız gerekiyor," dediğimde, "Yaparız," dedi. Hevesi kaşlarını havaya kaldırmıştı. Çayımın son yudumunu içerken yerinde duramayan kıızı izledim. Gitmek istediği bir film vardı da Adalar tatilini planlayarak onu mu engellemişim acaba? Hesabı ödemek için ayağı kalktığımda Doğa da kalkacak gibi oldu. Oturmasını işaret ederken hesabı ödeyeceğimi söyledim.

"Sen gitmek istediğin filmlerin seanslarına bak. Umarım bu akşamki birine yetişiriz."

"Ben kuşlardan da küçüktüm bir gece vaktiydi.

*Aşk tuttu elimden benim."*¹⁸

Derinlerden gelen müzik sesi, vapurun motor sesine, martıların vapurun etrafında neşeyle uçarken attıkları çığlıklara ve dalgaların çıkardığı o ritmik sese karışıyordu. Sanki bu an, doğanın senfoni orkestrasını dinlemek gibiydi.

"Yağmur yağsa, uykum kaçma,

Bir kuş konsa badi parmağıma,

*Ağlardım bir başıma..."*¹⁹

Gözlerimi güneşin deniz üzerindeki yansımalarından ayıramıyordum. Bu ışık oyunlarının büyüleyen ve rahatlatan havasını ne zaman görsem, çocukluğum yanı başımda belirliyordu.

"Dogito bak! Deniz kızlarının kuyruğundaki parlak pullar dökülmüş."

"Saçmalama. Deniz kızı diye bir şey yok. Onlar sadece elmas."

"Var."

"Yok."

"Vaaar!"

"Yooooook!"

"Var ve pulları elmastan. Tamam mı?"

"Tamam."

"Neye gülümsüyorsun sen?"

Doğa söyleyene kadar gülümsediğimin bile farkında değildim. Hiç dercesine omuz silkerken, "Sence bu parıltılar," deyip bakışlarımla denizi işaret ettim. Doğa'nın da denize bakmaya başladığını göz ucuyla görünce, "Deniz kızlarının kuyruklarından dökülen parlak pullardan dolayı mı yoksa elmaslardan mı?" diye sordum. Yüzündeki güneş gözlüğü bile gözlerindeki ışıkı gizleyememişti.

"Anlamadım?"

Gülümsemem büyürken, "Boş ver," dedim ve Doğa'ya doğru baktım.

¹⁸ Ezginın Günlüğü - Düşler Sokağı şarkısı.

¹⁹ Ezginın Günlüğü - Düşler Sokağı şarkısı.

Gözleri ufuktaydı. Denizin serinleten esintisi yüzümüzü yalayıp geçiyor, saçların dalgalandırıyordu. Saçlarını dizginlemekten vazgeçmişti. Rüzgar itinayla kokusunu burnuma taşıyordu.

"Deniz kokusunu çok seviyorum."

O tuzlu ve ferahlatıcı kokuyu içine çekti. Ben onun kokusunu ciğerlerime kadar işlettim. "Senin kokunla yarışamaz ama ben de severim," dediğimde yüzüne yerleşen sıcacık gülümsemeyle bakışlarını bana çevirdi. Çok güzel görünüyordu. Güneş ufka doğru usul usul inerken arkasında pastel renkleri Doğa'nın saçlarına armağan etmişti sanki.

"Fotoğrafını çekmemi ister misin?"

Sorum karşısında şaşırıldığını, "Sen?" derkenki tavrıyla belli etti. Fotoğraf çekinmekten hoşlanmamam çekmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Telefonumu cebimden çıkarırken, "Sakin poz verme," dedim.

"Bunun tam tersi söylenir normalde."

"Benim normal olduğumu söyleyemezsin herhâlde," dediğimde kıkırdarak, "İşte bu doğru," dedi. Ardından poz vermediğini düşündüğü havalı bir poz verdi. Doğallıktan yana olduğum için onun bu anlarını değil de çekmeyi bıraktığımı sandığı saniyelerdeki hallerini yakaladım. Fark edince mızıkçılık yapar gibi bir ses çıkardı.

"Çok çirkin çıktım."

"Görmediğin şeylerle ilgili yorum yapmamalısın."

"Görmeme gerek yok. Eminim. Konuşurken hangi insan güzel çıkmış da ben çıkacağım."

Kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp arkasına yaslandı ve küçük bir çocuk gibi dudaklarını büktü. Güverte demirlerine koyduğu ayaklarının uçlarını da birbirine tokuştursa tam olacaktı. Galeriye girip çektiğim fotoğraflardan sonuncusunu gözünün önüne doğru tuttum. Önce kaçamak bir bakış attı. Ardından yüz ifadesi gevşedi ve şaşkın bir bakışla gözlerini ekranla buluşturdu. "Ee ama bunlar fena değil," diyerek telefonumu elimden aldı. Keyfi yerine gelmişti.

"Çok mütevazısın."

Doğa çektiğim 4-5 kare arasında gidip gelirken kıkırdadı. "Ben güzelmişim ya," demesiyle ufak bir kahkaha attım. "Alçakgönüllülükte son

ta," diye karşılık vermemle hafifçe dirseğini karnıma geçirdi. "Dalga
me." Fotoğraflarına yakından uzaktan, sağdan soldan bakmaya devam
ı Ben de gözlerimi tekrar batmakta olan güneşin kırmızı-turuncu renge
ramaya başladığı denize çevirdim.

"Yoksa bu sen misin?"

Doğa'nın sevecen sorusuyla gösterdiği fotoğrafa baktım. Birkaç haf-
önce Aygül'ün evde bulduğu ve çekip bana attığı fotoğraftaki tanıdık
zleri tararken derin bir hüznün ve özlem dalgası yüreğimi alabora etti.
nbi bir anda zaman durdu ve önümde geçmişe açılan bir pencere oluştu.
kmaya korktuğum için Aygül attığında bile gözümü deydirmemiştim.
inkü göreceğim şey abimin sıcak gülümsemesi ve yanımdaki güven ve-
ı varlığı değildi. Yokluğuydu. Arkasında bıraktığı o uçsuz bucaksız olan
lırlığıydı.

"Yanımdaki de abin mi?"

Bakışlarımı telefondan çektim. Artık buğulu bakıyordum gün batı-
ma. Gözümün önündeki renkler karışıyordu. "Kaç yaşındasın burada?"
rusuyla sessizce yutkundum. Doğa'nın bana baktığını hissediyordum.
dır dilerim," dedi yanlış bir şey yapmış gibi. Başımı önemli olmadığını
ileyerek salladım. "Ben çocukluğuna ait bir fotoğraf görünce..." Sesi
rukçe azaldı. Galerimin çoğunluğunu çocukluğuma ait fotoğraflar kap-
yordu zaten. Herkesin hayatta olduğu, yan yana olduğu, mutlu olduğu-
uz anlar...

"Bana baban ve abinden hiç bahsetmedin."

Bunun düşüncesi bile acı bir tat bırakmıştı ağızda. "Şimdi değil
ma bir gün anlatır mısın?" diye sorduğunda ağlamaklı bir ifadeyle gülüm-
edim. "Hazır olduğunda," diye devam ettiğinde başımı Doğa'ya çevirdim.
bu bakışlarımdan yüzünü tam seçemesem de benim için endişelendi-
rı görebiliyordum. Bir anda beni kollarının arasına almasıyla göğsüme
çlanan acı çenemi kilitledi. Varlığını sürekli hatırlatmasına alışmıştım
bu anı hareket bana ilaçlarımı almayı unuttuğumu hatırlatmıştı. Kah-
tı. O küçük haplar bu kadar etkili miydi?

"Seni çok seviyorum biliyorsun, değil mi?"

Acı içinde gülümsemeye çalıştım. "Biliyorum güzelim," derken
ışındaki zonklamayı hafifletmek için Doğa'nın kollarının arasından

çıktım. Elleriyle yanaklarını tutarken, "Seni hiç bırakmayacağım," dedi. Giden sevdiklerim de bunu çok söylemişti. "Eğer birimizden biri ölürse," dediğinde, "Allah korusun," diye fısıldadım.

"Uzak mesafe ilişkisinden devam."

Kaşlarım çatılırken, "Anlamadım?" dedim. Doğa'nın beni keyiflendirmeye çalıştığının farkındaydım ama gerçekten söylediği şeyi kafamda oturtamamıştım. "Birimiz yer altında diğerimiz yer üstünde kavuşacağımız ana kadar birbirimizi bekliyoruz ama ayrılmak yok." Duyduğum şeyle boş bulunup kahkaha attım. "Söz mü?" diye sorduğunda bu sefer acımı umursamadan ben onu göğsüme doğru çektim.

"Söz."

DOĞUKAN

Adalar'dan dönene kadar saat bir hayli geçmiş, hava kararmıştı. Vardır inip taksiye binmek için meydana doğru yürürken, "Hangi filme deeceğimize karar verdin mi?" diye sordum. Akşam serinliğinin tadını kararak yürüyen Doğa omuz silkti. "Herhangi biri olur. Yanımda sen ol, ter." İsteddiği sadece sinemaya gitmekti yani. "Yalnız ben çok acıktım. ılamış mısırla akşam yemeğini geçiştireceğimi sanıyorsan yanılıyorsun." oğa kıkırdayarak, "İnanır mısın, ben de çok acıktım," dedi. Ey sinema ... n nelere kadirsin böyle.

"Tavuk pilav sever misin?"

Doğa'nın sorusunun ardından baktığı yöne doğru başımı çevirdim. şıklığıma bir yenisini eklenirken, "Bana sokak lezzeti mi teklif edecek- i?" diye sordum. Ayaküstü yenen şeylerin daha lezzetli olduğunu savu- rdum ama Doğa'nın bu tarz şeylerden hoşlanabileceği aklımın ucundan e geçmezdi.

"Evet."

"Şakin bana kokoreç sevdiğini de söyleme."

Beğeni dolu bir mırıltı çıkardıktan sonra, "En sevdiklerimin arasında beşe girer," dediği an kaşlarım havalandı. Doğa şaşkın hâlimle dalga ge- çbi kahkaha attı. "Şaka şaka. Kokoreci yiyene saygı duyuyorum ama emedim, denemem." Ah... O kadar büyük bir lezzet kaçıırıyordu ki.

"Tavuk pilav yiyelim mi?"

"Olur," dediğimde beni ufak tavuk pilav arabasına doğru çekiştirmeye başladı. Deniz kenarında, önüne birkaç tabure atmış arabanın yanına da durduk. Baş kalabalık olmasına rağmen bize, "Hoş geldiniz," demeyi ihmal etmeyen adamdan müsait anında iki tane hazırlamasını rica ettim. Sanırım bir turist kafilesi için hazırlık yapıyordu ve bayağı bir sürecek benziyordu.

"Hay hay. Vaktiniz var mı?"

"Sen işine bak abi. Biz bekleriz."

"Eyvallah kardeşim. En fazla beş dakika. Geçin, oturun."

Telefonumun çaldığını duyarken oturacak yer var mı diye baktım. Taburelerin ve etrafının turistlerle dolu olduğunu görünce Doğa'yı deniz kenarına doğru çektim. Arayan kişiyle neredeyse iki buçuk gündür konuşmadığım için bu telefonu cevaplamazsam arama ihtarını çıkaracağını biliyordum. Doğa'dan izin isteyerek aramayı cevapladım.

"Efendim?"

"Sen gelmez oldun, sen gelmez oldun, sen gelmez oldun. Yarım-mmmmm, gözlerim yolda. Beklerim ama sen gelmez oldun."²⁰

Hesaplarımıza göre gece vardiyasında olan Musti'nin belli ki canı sıkılmıştı. "Ben de seni özledim," dediğimde Doğa'nın bakışları üzerime çevrildi. "Musti," diye belirtmemle çatık olan ifadesi anlamlı bir ifadeyle gevşedi.

"Nasılsın Kurşun'um? Yaran ne durumda?"

Derin bir nefes alırken, "İkimiz de iyiyiz," dedim. Doğa bakışlarını gülümseyerek karanlık boğaza doğru çevirdi. "Sen nasılsın?" diye sordugunda gözümün önüne omuz silkmiş hâlini getirecek bir ses tonuyla "Aynı," dedi. "Ne zaman dönüyorsun?"

"İki gün sonra."

Doğa'nın bana bakmasa bile tüm ilgisinin konuştuğumuzda olduğunu biliyordum. Son iki günümüzün altını çizdiğimde duruşunu dikleştirmesi ve hafif bir nefes alması onu ele vermişti. "O zaman bir sonraki gündüz vardiyasında beraberiz," dediğinde onu onaylayan bir mırıltı çıkardım.

20. Gülay - Sen Gelmez Oldun şarkısı.

Güçlü bir mutluluk nidası atarken, "Geliyor, geliyor! Havalı geliyor!"²¹ diyerek roman havasına başladı. İznim bittiği gibi iş başı yapacak olmama da zaten sadece Musti gibi biri sevinebilirdi.

"Soracağın başka bir şey yoksa..."

Musti mesajı alır almaz, "Rahatsız mı ettim?" diye sordu. "Kapat hadi, kapat, seni hanım köylü kılıbık," dedi ve yine kapatmamı beklemeden telefonu yüzüme kapattı. Ciddi anlamda onu özlediğimi hissederken telefonu cebime koydum. Tavuk pilav arabasının arkasındaki adama doğru baktım. Sanki bizimkilerin hazır olduğunu hissetmiştim. Adamla göz göze geldiğimiz anda, "Hazır kardeşim," dedi. "Ne içersiniz?" Doğa'ya döndüm. "Bir şey içer misin?" diye sorduğumda suyun yeterli olacağını söyledi. Adamın yanına doğru ilerlerken, "Bir su alalım abi," dedim. Gerekli ödemeyi yaptıktan sonra yemeklerimizi alıp Doğa'nın yanına döndüm.

"Böyle manzarayı en iyi restoranlarda zor bulursun."

Tavuk pilavını elimden alırken söylediği şeyle gülümsedim. Sırtımı trabzanlara yasladım ve Doğa'yı izlemeye başlarken, "Bence de," dedim. İlk lokmasını çiğnemekte zorlanırken utangaç bir gülümsemeyle bana baktı.

"Musti ne diyor?"

"Ağzın doluyken konuşmamalısın."

Lokmasını hızlı hızlı çiğneyip yuttu. "Ne zaman döneceğini sordu sanırım," dediğinde başımı onaylarcasına salladım. "Onunla da çok uzun zamandır görüşemiyoruz. Tabii hastaneden çıkmama yardım ettiğini saymazsak." Doğa lokmalar boğazına durmuş gibi bana baktı. Daha doğrusu üzerindeki kıyafetlerin altından görebilecekmiş gibi göğsümdeki bandaj. Fakat beklemediğim bir anda kaşları çatıldı. Bir şey hatırlamıştı ve hatırladığı şeyden hoşlanmamış görünüyordu.

"İlaçlarını içiyor musun sen?"

Hay aksi. "İlacım yanımda, merak etme," diyerek durumu kurtarmaya çalıştım. Doğa'nın çatık kaşları dalgalandı. Fakat aklındakinden uzaklaşmamıştı. "Ciddiyim ben," dediğinde, "Ben de öyleyim," diye cevap verdim.

²¹ Cansever - Geliyor Havalı Geliyor şarkısı.

“Doğukan o ilaçları içmen sağlığın için önemli-”

“Tamam, içeceğim.”

“İyileşmek istiyor... İçecek misin?”

Kendini içmeyeceğini söyleyeceğime o kadar şartlamıştı ki kabul lenişimle bocaladı. İçmem gerektiğinin ben de farkındaydım. Özellikle de ağrım gittikçe artarken içmeme gibi bir şansım yoktu. Başımı evet anlamında sallarken, “İçeceğim,” dedim. “Ama önce eve dönmemiz lazım. Çünkü sizde unuttum.”

Doğa'nın kaşları daha da çatıldı.

“Tamam, yemeği yiyip dönüyoruz.”

Doğa daha hızlı bir şekilde tavuk pilavını yemeye başladı. “Sinemaya gideceğiz,” dediğimde umursamaz tavırla omuz silkti. “Yarın gideriz ya da öteki gün. Bugün eve gideceğiz ve o ilaçlar içilecek. Konu kapanmıştır.”

DOĞUKAN

“Efendim anne?”

Kirpiklerimin arasından gün ışığı sızmaya çalışırken kulağıma dolan ses, kapanan bir kapının arkasında kalmıştı. Gözlerimi yavaşça araladım. Yatak odasında yalnız olduğumu fark ettim. Tek kişilik yatağa sığmaya çalışırken her yanımin tutulacağım biliyordum ama sıcaktan yapış yapış olmak planladığım bir şey değildi. Uyurken pencere bir şekilde kapanmış olmalıydı ve odanın havası temmuz sıcakıyla vakumlanmış gibi basılaşmıştı.

Dilimin damağımın kuruduğunu hissederken yattığım yerden doğruldum ve başucumda duran yarım su bardağını kafama diktim. Balerin ve kurşun askerin arkasında duran kuruyan günebakanları, bu esnada gözüme takıldı. Ayrılmamıza rağmen ona verdiğim hediyelere sahip çıkması çok değerliydi. Fakat her sabah onlara bakarak uyanmak ayrılığımızı, o sürede yaşadığı acıları ve her an tekrar gidebilme ihtimalimi hatırlatırdı. Bu da bana olan güvenini tekrar tekrar sorgulamasına neden olurdu. Bu hayatta başa saramayacak kadar kısıtlı zamanımız vardı ve bizi geriye çeken şeylerden kurtulmak gerekiyordu. Değerleri olsa bile...

O vazoun içine yenilerini koymam gerektiğini düşünürken yatak odasının kapısı sessizce aralandı. Doğa hâlâ uyuduğumu düşündüğü için bir hırsız edasıyla hareket ediyordu. Göz göze geldiğimiz andaysa

yakalanmış gibi donakaldı. Birkaç saniyeliğine sadece yüzüme bakan en sonunda, "Ben mi uyandırdım?" diye sordu. Kendini kötü hissetmesi için suçu havaya attım.

"Sıcak uyandırdı."

Doğa'nın gözleri kapalı olan pencereye kaydı. "Ah... Özür dileri diyerek hızlı birkaç adım attı. Pencerenin kolçağını tutarken, "Su alm kalktığım da ben kapatmıştım," dedi ve yanakları hafif pembeleşirken ça açtı. Dün gece eve geldiğimiz gibi ilk işi ilaçlarımı içirmek olmuştu. İkci işi ise Heybeliada'dan sonra ayrı kaldığımız sürenin acısını çıkarmak. Ben de onu hissetmeyi özlediğim için yakınlaştığımız anlar saatlerim almıştı. Doğa hararetimizi hafifletmek için su almaya gitmişti. Genis hatırlayamayacak kadar yorgundum ve uyuyakalmıştım. Belli ki terim üşütmemek için pencereyi kapatmıştı.

"Günaydın."

İçeri dolan yaz havası adadaki gibi kuş cıvıltılarıyla değil, araba egzozlarıyla doluydu. Bu da İstanbul'un keşmekeş havasına geri döndüğümü hatırlatan en önemli detaydı.

Doğa dudaklarıma ufak bir öpücük koymak için eğilirken onu beliden yakalayıp yatağa çektim. Öpüşmemiz kıkırtıları yüzünden yarıda kaldı. Sırtı yatağa değdiği anda derin bir nefes aldı ve beni kendine tamami çekerek öpüşmemize daha tutkulu bir şekilde devam etti. Enerjisini toplamış, yeni bir yakınlaşmaya hazır olduğunun sinyalini bedenimin altında hareketli hâliyle gösteriyordu. Bir şeylere başlarsak belli bir noktaya kadar duramayacağımızı artık bildiğim için yavaşça, onu gücendirmeden öpmeyi kestim.

"Günaydın güzelim."

Yarı açık duran gözleri şehvetinden sıyrılarak tekrar, "Gün çok güzel aydı," dedi. Elleri enseme okşarken tıraş olmam gerektiğini bana hatırlatıyordu.

"Bugün ne yapmak istersin?"

"Sinemaya gideceğiz," dediğim de başını onaylarcasına salladı. "Başka?"

"Tıraş da olsam fena olmaz." Doğa'nın bakışları fazlasıyla uzamıştı.

larmda ve benim bile görmeye alışık olmadığım uzunluktaki kaşındıran sakallarımda dolaştı.

"Alışmaya başlamıştım aslında."

"Alışmasan iyi olur güzelim."

"Neden?" diye sorduğunda gülümseyerek yastığın üzerine düşen dalgalı saçlarını sevdim. "Uzun saç sadece sende seviyorum," dediğimde boşuna gitmiş bir şekilde gülümsedi.

"Yani seni hep subay tıraşlı göreceğiz. Öyle mi?"

Başımı onaylarcasına sallarken "Genellikle," dedim. "O zamana," diyerek uzanıp telefonumu aldı ve kamerayı açtı. "Bu hallerinle birkaç fotoğraf daha çekilelim," dedikten sonra bana sarıldığı, öptüğü, şakalaştığı, güldüğü arka arkaya tonla fotoğraf çekti. Ardından tekrar komodinin üzerine bıraktı. Açıkçası bu duruma biraz içerlemiştim.

"Bu hâlim daha mı yakışıklı?"

"Ne?" derken gülmeye başladı. "Saçmalama. Sadece anı kalması için uğraşıyorum." Suratımın asıldığı fark edince beni sırtüstü yatırdı ve son günlerde fazlaca pratik yaptığını gösteren profesyonellikte üzerime çıktı. "Kalbim lütfen," deyip yanaklarımı avuçlarının içine aldı.

"Senin her hâline ayrı ayrı aşığım ve hiçbirisi birbiri ile kıyaslanamaz."

Sözlerini noktalar gibi üzerime doğru eğildi ve dudaklarımı kendinkilerle mühürledi. Yüzüme yavaşça yayılan gülümsemeyle karşılık verdim. Elleri saçlarımı kavradı ve hafifçe çekti. Ufak bir inilti dudaklarımdan kaçtı. Öpücükleri arasından yaramaz bir bakış atarken, "Ama tabii bu hallerini çekiştirmek daha kolaydı," dedi.

"Aklıma girme."

Kıkrdayarak doğruldu. Ah! Şu anda olduğu pozisyonla bana her şeyi yaptırabilirdi. Çıplak bacaklarını severken, "O zaman şöyle yapalım," diyerek upkı benim ona her zaman yaptığım gibi o da benim odağımı başka yere çekmeye çalıştı.

"Ben banyo yaparken sen sokağın başındaki berbere git. Sonra gelir, yıkanırısın. Ben de o sırada hazırlanırım ve çıkarız. Seni kahvaltı için Çaylı'ya gotüreceğim. Sonrasına da bakarız. Anlaştık mı?"

"Kulağa güzel geliyor," dediğimde konuşmalarımızı unutmamış

olması hoşuma gitmişti. Doğa üzerimden kalkarken, "O zaman had bakalım," dedi. "Çok acıktım. Hemen hazırlanalım."

Doğa'nın planı tıkr tıkr işlemiştir ve biz neredeyse iki saat olmadan dışarı çıkmak için gereken tüm işleri halletmiştik. Saç, sakal tıraşına ilk tepkisi özlem dolu olan kız, oyunbozanlık yapmasa belki daha bile erken çıkardık ama o beni banyodan önce zora sokmak konusunda fazlasıyla kararlıydı.

"Yürüyelim mi?"

Güneş en tepedeki yerini almıştı. Hava çok sıcaktı ama Doğa'nın keyfi yerinde olduğu için ayak uydurmaya karar verdim. Beraber ara sokakları girerek yolu kısaltmaya çalışırken çevre fazlasıyla tanıdık gelmeye başlamıştı. Bu kadar yakın oturduklarını daha önce fark etmemiştim. Başımı etrafta dolaştırırken daha önce birkaç kez geldiğim kitap kafeye yaklaştığımızı gördüm. Orada olmadığını biliyordum. Yaz aylarını yazlıkta geçirirdi ama ister istemez gözlerim mekânın kalabalık bahçesini taramıştı. Görürsem görmezden gelemeyecek kadar özlemiştim. Fakat özlem gidermeden önce sağlam bir azar işiteceğimin de farkındaydım. Attığı mesajların hiçbirine dönmemiştim. Bu daha önce yaptığım bir şey değildi. Yapma nedenimse beni sorguya çekeceğini bilmemden kaynaklanıyordu. Herkes ten saklayabilirdim ama vurulduğumu ona söylememelik yapamazdım. Söylediğim andaysa aklını kaçıracağına emindim. Abimden sonra bu tarz olaylar onu daha da yıpratıyordu.

Ve oradaydı.

Adım atmayı kestim. Doğa neden durduğumuzu sorgularken gözlerimi çocukluğumdan ayırmıyordum. Her zamanki masasına oturmuştu. Yürüyüşten geldiğini belli eden kıyafetleri yine çok dardı. Kahrola! taytlarından ne zaman kurtulacaktı acaba? Ayaklarını karşıdaki sandalyeye uzatıp yayılacak kadar evindeymiş gibi hissediyordu bu kafedeyken. Elinde her zamanki gibi bir kitap vardı ve ne okuyorsa fazlasıyla dalmış görünüyordu. Önündeki masada duran kupada hayatımda içtiğim en sevdiğim kahvelerden biri olduğuna emindim ve gördüğüm renkli paketin jelibon

olduğuna adım kadar emindim. İnsan düzenli spor yapıp aynı zamanda jelibondan nasıl vazgeçmez ya ...

"Kime gülüyorsun?"

Doğa'nın meraklı bakışlarına doğru döndüm. Telefonumu cebimden çıkarırken, "Hani Aygöl'le tanışmaktan çekiniyordun ya," dedim. Kaşları hafifçe çatıldı ama başını evet anlamında salladı. Yüzümde olan ve fark etmediğim gülümseme bilinçli bir şekilde büyüdü.

"Asıl çekinmen gereken kişi orada."

Telefon numarasını çevirdim ve kulağıma götürdüm. Doğa sorgulayan ifadesiyle başını baktığım yöne doğru çevirdi. Kalabalık olduğu için kimden bahsettiğimi anlamamıştı ama benim gözlerim bir an bile arkadaşından ayrılmıyordu.

Ben çalma sesini duyarken onun masanın üzerinde duran telefonu dikkatini çekti. Ardından eline alıp ekranına baktı. Yüzüne hafif bir tebessüm yerleşti. Oyalanmadan açtı.

"Aa, aradığım kişiye şu anda ulaşıyor."

Ufak bir kahkaha atmamla Doğa bakışlarını üzerime çevirdi. Kenetlenmiş ellerimizi dudaklarıma götürdüm ve hafifçe öptüm. "Mobil telefon kapsama alanında mı yoksa sahibi ülke sınırlarına teşrif etmeden çeken bir yer mi buldu?"

"Mahrem mesafene fazla yakıным."

Pera oturduğu yerde ayaklarını toplayarak doğruldu ve etrafa bakınmaya başladı. Tam dört saniye sonra gözleri beni buldu. Bakışlarındaki şaşkınlık hızla heyecan ve özlemle doldu taşı. "Ne zaman geldin?" diye sorarken gözleri yanımdaki kişiye kaydı. Kaşları havalanırken, "Doğa mı?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. "Sarılmama bir şey der mi?" diye sorduğunda, "Senin için fark eder mi?" diye sordum. Bana doğru bakışları eğlenceli bir hâl aldı.

Telefonu kapatıp masanın üzerine bıraktıktan sonra ayaklandı ve koşarak masalar arasından bana doğru gelmeye başladı. Tam sarılacağını duyduğum sırada kaşları çatıldı ve hızını keserek birkaç adım ötemde, kafanın çıkışında durdu. Gözleri düşüncesinin gerçekliğine emin olmak istercesine beni taradı.

"Yaralanmışsın."

Donakaldım. Bunu ben söylemediysem bilmesinin imkânı yoktu. Musti ... Hayır hayır. Söylerse sağ çıkamayacağını biliyordu. O zaman nasıl anlamıştı?

"Duruşun değişmiş. Nerenden yaralandın?"

DOĞA

Doğukan'ın aniden durmasıyla dışarıdan ufak ama sevimli duran kafeye girmek istediğini düşündüm. Fakat bahçe kısmı o kadar kalabalıktı ki onun böyle bir yerde vakit geçirmek isteyeceğini sanmıyordum. Gözlerindeki gamzeleri bile belirginleştirecek bir gülümseme yüzüne yerleşmeye başlayınca birine baktığını anladım ama kime olduğunu çözmem imkânsızdı. Bu nedenle sormaya karar verdim.

"Kime gülüyorsun?"

Telefonunu çıkarırken bana doğru baktı. Sanırım güldüğünüm farkında bile değildi. "Hani Aygül'le tanışmaktan çekiniyordun ya," dediğinde kaşlarım istemsizce çatıldı. Konuyu nereye bağlayacağını merakıyla başımı devam etmesi için evet anlamında salladım. Yüzümdeki gülümseme kışkandıracak kadar büyürken, "Asıl çekinmen gereken kişi orada," dedi ve telefonunu kulağına götürürken tekrar az önce baktığı yöne doğru döndü. Çekinmem gereken asıl kişi ... Kardeşinden bile çekinmeyecekken bu kim olabilirdi?

Bakışlarım merak ve rahatsızlık hissiyle tekrar kalabalığa döndü. Telefonla konuşan birini bulmayı amaçladım ama kahretsin. Bahçede beş kişinin telefonla konuştuğunu gördüm. Kulağımın dibinde atılan eğlençeli kahkaha ile başımı tekrar Doğukan'a çevirdim. O telefondaki ya da bu bahçedeki her kimse resmen gözlerinin içini güldürüyordu.

Ona baktığımı anlayınca başını bana doğru çevirdi. Sıkı sıkı tuttuğum elini dudaklarına doğru çekti. Sanki bir şeyleri engellemeye çalışıyordu. Mesela kıskançlığımı ... Ama çok üzgündüm. Ok yaydan çıkmıştı bir kere

“Mahrem mesafene fazla yakınıım.”

Allah aşkına mahremini bile vurgulayacak kadar yakın bir şekilde kimle konuşuyordu? Doğukan'ın cümlesiyle başımı tekrar kalabalığa çevirdim. Aralarından bir kişinin bize doğru baktığını son anda fark etmişim. Doğukan'la yaşıt olmalıydı. Kumral saçlarını dağınık topuz yapmış, üzerine bol bir tişört giyse bile altına dekolteli diyebileceğim spor taytlarından tercih etmiş bir kızdı. Kız... Doğukan hiç kız arkadaşı olmadığından bahsetmişti. O zaman bu kız da neyin nesiydi? Çekineceğim kişi oysa ve kardeşinin bile önüne geçiyorsa, bilmediğim bir ikizi falan mı vardı?

“Senin için fark eder mi?”

Bu ne demektir? Ne sormuştu da fark etmeyecekti? Kız elindeki kitabı da telefonu da masaya koyup ayaklandı. Uzun boyluydu, fiziği fazlasıyla düzgündü ya da belki bu kıyafet hilesiydi. Yine de her yeri orantılı görünüyordu. Güzel denir miydi emin değildim ama çevredeki bakışları aurasıyla üzerine toplamayı başaracak kadar dikkat çekiciydi. Spor yapmayı sevdiği sadece kıyafetlerinden değil, koşuşundan bile belliydi.

Bir dakika... Neden bize doğru koşuyordu?

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi bir anda yavaşladı ve kafeden çıkar çıkmaz, yaklaşık iki adım uzağımızda durdu. Gözleri bana hiç değmemişti ama Doğukan'ın üzerinde fıldır fıldır dönüyordu. Bu biraz can sıkıcıydı. Yüzünde bir gram makyaj yoktu. Buna rağmen sürmeli gibi duran gözleri çok iriydi, kaşları şekilli ve gürdü, kirpikleri muazzam derecede uzundu. Ufak bir burnu vardı ve belli belirsiz çilleri etrafına saçılmıştı. Doğukan çillerden hoşlanmazdı ki... Bu kıza nasıl bakmaya tahammül ediyordu?

“Yaralanmışsın.”

Hareketlerimi, düşüncelerimi hatta nefesimi bile bir anlık durduran cümleyle karşımdaki kıza baktım. Bunu birinden mi duymuştu yoksa şu anda mı anlamıştı? Bakışlarına bakılırsa daha önceden bildiği söylene-
mezdi.

“Duruşun değişmiş. Nerenden yaralandın?” diye sormasıyla aklımda tek bir soru dolanmaya başladı. Doğukan'ı bu kadar yakından tanıyan kişi geçekten de kimdi? Benim acıyla dolu ifadesinden bile fark etmediğim detayı nasıl duruşundan anlayabilirdi ki?

Doğukan hiçbir şey söylemedi. Eliyle tam yaralandığı yeri gösterdi. Kızın ifadesi her ne kadar gergin dursa da gözleri dolmuştu. O da cevaben bir şey söylemedi. Sadece yarasına dikkat ederek nazikçe kollarını boyuna doladı. Doğukan da tek kolunu beline sarmıştı. Kendimi garip bir şekilde üçüncü kişi gibi hissetmeye başlamıştım. Elimi çekmeye çalıştığım anda Doğukan daha sıkı tutmaya başladı. Sarılmayı bırakmasından rahatsız olmuştum. Çünkü büyük ihtimal ben kendimi belli etmesem sarılmaya devam edeceklerdi. Bunu kendi istediği için yapmalıydı, ben rahatsız oldum diye değil.

"Doğa," diyerek bana bakan sevgilim karşımıza geçen kıza ara ara bakarak, "Hani sana bir yazar arkadaşımдан bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu. Bu o muydu yani? Hani kızlar ve erkekler arkadaş olamazdı?

"Pera, benim kendimi bildim bileli yanımda olan tek kişi."

"Sana katlanabilen tek kişi demek istedin sanırım," diyerek gülümseyen kız tanışmayı devralarak tokalaşmak için elini uzattı. "Memnun oldum Doğa. Dogito senden çok bahsetti." Benden çok mu bahsetmişti? Hangi ara? Kaba görünmemek için elimin ucuyla tokalaşım. Bu tavrım kızın dikkatinden kaçmamış, yine de Doğukan'a belli etmemek için bozuntuya vermemiştir. Fakat elini çok çabuk benimkinden kurtarmıştı.

"Ee, ne yapıyorsunuz, nasılsınız?"

Cevap verme tenezzülünde bile bulunmadım. Doğukan'sa benim açgımlı kapatacak kadar istekliydı.

"Kimseye bir şey yaptığım yok."

"Kendine yapacağını yapmışsın zaten. Ağrın var mı?"

"İlaçları içtiğim sürece iyiyim."

"Sen... ilaç sektörüne tepki olarak doğmuş adam, ilaç mı kullanıyorsun?"

Abartılı bir şaşkınlıkla tepki veren kız, "Yaran gerçekten de çok ciddi olmalı," dedi. Allah'ım, gözümün önünde birbirlerini bu kadar iyi tanıdıklarını belli etmeleri sinirime dokunuyordu. "Gerçek anlamıyla azıcık." Doğukan eğlenen bir tavırla tek gözünü kapatmıştı. Gerçek anlamıyla azıcık ne demekti? Aralarında bir şifre miydi? Neden ikisi de gülüyordu? Sanki

ikisinin arasında gözle görünmez bir elektrik akımı vardı. Giren kişiyi kül edebilirdi. Bu yüzden sessizce konuşmalarının bitmesini bekledim. Fakat her geçen saniye kıskançlığım bir kat daha yükseldi.

"Ne zaman geldin?"

"Birkaç gün oldu."

"Birkaç gündür İstanbul'dasın yani?"

Doğukan başını evet anlamında salladı ama sanki biraz bu cevabı vermekten çekinmişti. Karşısındaki kıızı kırmaktan korkuyor muydu? "Ben de diyorum sırtım neden ağrıyor. Yediğim kazıktanmış."

Ciddi miydi yoksa Doğukan'la uğraşıyor muydu, karar veremiyordum. Fakat Doğukan'ın gülmeye başlaması her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu. "Yazlıktasındır diye düşünmüştüm," diyen sevgilime karşılık kollarını göğsünün üzerinde bağlayan kız, "So?" dedi.

"Tatilini yarıda kesmeni istemedim."

Tatilini neden yarıda kesecekti ki? Niye kesecekti? Ne alaka yani.

"Sen de söylemeyeyim de hesabımı kessin dedin. Cesur hareket."

Doğukan uzanıp yanağından makas aldığı kıza, "Yaz tahtaya, alırsın haftaya," dedi. Donakaldım ama içim kıskançlıktan kuduruyordu. O kıza dokunmuştu. Tamam, bana dokunduğu gibi değildi ama temas etmesini gerektirmeyecek bir anda çekinmemiş, izin istememiş ve gayet doğal bir 'arla dokunmuştu. "Ne zaman dönüş?" diye sorduğunda, "Yarın gece," cevabını duymak boğazıma bir yumru gibi oturdu. Beş gün bitmek üzereydi yani?

"Ankara'ya mı yoksa sınır ötesine mi?"

Ciddi anlamda kontrolümü kaybetmemek için kendimi zor tutuyordum. Doğukan'ın hayatıyla ilgili benim bile bilmediğim her detayı biliyor muydu? "Şu an Ankara gibi duruyor." Adının Pera olduğunu öğrendiğim z bakışlarını bana çevirdi.

"Sen nasılsın Doğa?"

Sana ne desem Doğukan'ın gözünde yerim değişir miydi? "İyiyim, şükür ederim. Siz nasılsınız?" Yüzüne samimi bir tebessüm yerleştiren "Siz demeysen iyiyim," dedi.

"Yeni tanıştığım insanlarla olması gerektiği gibi konuşuyorum."

Doğukan elimi daha sıkı tuttu. Bu uyarı niteliğimde miydi yoksa sakin olmamı mı istiyordu. "Anladım," diyen Pera bana çok ufak, sanki *yaşına veriyorum* der gibi bir gülümseme ile baktı. Ardından Doğukan'a döndü.

"Sanırım bir yere gidiyordunuz. Ben sizi tutmayayım."

"Çayla diye bir yer varmış. Kahvaltı yapacağız. Sen de gel-" derken elini var gücümle sıktım. Bana bakmadı. Konuşmasına ufak bir yutkunma arası verse de devam etti ama bu yaptığımdan hoşlanmamıştı.

"Teşekkür ederim ama siz baş başa özlem giderin. Az zamanınız kalmış. Zaten benim de toplantım var. Soğuyan kahvemi bitirip eve geçmem lazım. Sonra haberleşiriz, tamam mı?"

Pera tekrar Doğukan'a sarıldı. "Kendine dikkat etmemenin hesabını sonra soracağım," diye fısıldadıktan sonra ayrıldı. Bana sarılmak ve sarılmamak arasında kalmıştı ama sanırım tavrımı keskim çizgilerle belli ettiğim için kıpırdamadı. "Size afiyet olsun. Görüşürüz," diyerek arkasını dönen kız geldiği hızla masasına doğru döndü. Doğukan yerine oturma kadar arkasından baktı. Kaşları çatık, keyifsiz ve alışmadığım şekilde sertti. Ardından benimle göz teması kurmadan, "Gidelim mi?" diye sordu ve cevabımı beklemeden yürümeye başladı. Sanırım o kız onun için gerçekten önemli bir yerdeydi ve ben ilk tanışmamızda onu hayal kırıklığına uğratmışım.

DOĞUKAN

İçimde bir yerde, tıpkı fırtınalı bir denizin dalgaları gibi karmaşık duygular kabarmıştı. Bir yanda öfke ve kırgınlık, diğer yanda sevgi ve bağlılık hisleri arasında gidip geliyordum sanki. Bu duygusal karmaşanın nedeni geleceğim diye belirlediğim kadının çocukluğum dediğim kişiye karşı takındığı tavidir. Kim olduğunu ismen bilmediği içindi. Haklıydı da. Yine de Pera'ya karşı olan tüm negatifiği büyük bir yük hâline gelmiş ve omuzlarıma yüklenmişti.

“Neden bana yazar arkadaşının bir kadın olduğundan bahsetmedin?”

Pera'nın yanından ayrıldığımızdan beri ağzını açmayan Doğa belli ki konuşacağını beklemekten sıkılmıştı. “Daha da önemlisi, hani kadınlar ve erkekler arkadaş olamazdı?” Bir gün beni bu noktadan vuracağını biliyordum. Buna hazırlıklıydım.

“Olamazlar.”

Bakışlarımı Doğa'ya çevirdim. Bağdat Caddesi'nde söylediği kafe-ye doğru yürürken, “Ama kardeş olabilirler,” dedim. Kaşlarını hafifçe çatarken adım atmayı kesti. “Siz kardeş değilsiniz Doğukan,” derken elimi elinden kurtardı ve savunmaya geçmiş gibi kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

“Kardeşten de öteyiz.”

Yolun ortasında durduğu için insanların önünü kesmiştik. Onu nazik bir hareketle kenara doğru çektim. Neyse ki ayak diremedi. “Madem bu kadar yakınsınız, neden daha önce bahsi geçmedi?” Aslında birçok konuşmamızda geçmişti ama belli ki o bir kadınla arkadaşlık yapacağıma ihtimal vermediği için üzerinde durmamıştı. “Direkt neden anlatmadığımı soruyorsan tanışmadan ön yargılı olmanı istemedim. Çünkü Pera benim için önemli.” Kaşları şaşkınlık ve öfkeyle havalandırırken, “Önemli demek,” dedi. Kıskançlığım anlıyordum. Hak da veriyordum ama bu yüzden geri adım atmayacağımı belki de tek konu Pera ile dostuğumdu.

“Bak, aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum.”

“İnan bana, etmiyorsun. Etsen şu anda özür dilemiş olurdun.”

“Ne için özür dileyeceğim?”

“Benden sakladıkların için.”

“Senden bir şey saklamadım Doğa.”

“Sakladın!”

Ayağını yere vurarak öyle bir bağırmişti ki çevremizdeki insanların kızıktı üzerimize çevrildi. “Gideceğini sakladın, en yakın arkadaşımı sakladın, kim bilir daha neler saklıyorsundur.”

Kendime sakın kalmam gerektiğini, kıskanmakta sonuna kadar haklı olduğumu ve bu anın yaşanacağını ilk günden beri bildiğimi hatırlatıp

durdum. Aklında tek bir soru işareti kalmasına izin vermeyecektim. Fakat burada değil, şu an değil.

"Sana güvenmemi isterken beni daha ne kadar sınayacaksın?"

"Doğa, bunları evde konuşalım mı?"

"Hayır."

Bu tartışmaya yer bırakmayan net ve sert bir cevaptı. "Şimdi konuşacağız," dediği anda anlayışla başımı salladım. "Tamam. En azından söylediğin yere gidelim. Hem bir şeyler yer hem de konuşuruz." Doğa yüzümü tararken söylediğim şeyi düşünüyor gibiydi. Bir anda yürümeye başladı. Bana bir şey söylemeden, elimi tutmadan, beklemeden. Sıkıntılı ve sabır dolu bir nefes alırken peşinden ilerlemeye başladım. Sanki arkasından koşturuyormuşum gibi hızlı hızlı yürüyordu. Birkaç kez seslenmiştim ama cevap vermeyi dönüp bakmamıştı bile. Neyse ki Çayla denen mekâna girerken yavaşlamıştı. Boş masa olup olmadığını sorarken ona yetişmiştim. Gözlerim mekânı taradı, elit bir yer olduğunu anladım ama İstanbul'un her yerinde olduğu gibi çok kalabalıktı.

"Biraz beklerseniz arkadaşlar yardımcı olacak."

Birileri kalkmış, garsonlar hızla masalarını toplamaya başlamıştı. Yanımızda duran adam yüzünden konuşamamıştım ama Doğa'nın yanında sallanan eline hafifçe dokundum. Çekmemesinden cesaret bularak da parmaklarımı sıkı sıkı onunkilere kenetledim. Sanki o ana kadar nefes almamış gibi derin bir iç çekti.

Masa temizlenince şef garsonun eşliğiyle yerimize oturduk. Sipariş kısmını Doğa'ya bıraktım. Menü bile almak istemeden ezbere bildiği şeyleri söyledi. Adam notlarını alıp yanımızdan ayrılmadan önce, "Çaylan önden ister misiniz?" diye sordu. Doğa göz ucuyla bana baktıktan sonra "Kahvaltıyla gelsin," dedi. Beni bu şekilde mi cezalandırmaya çalışıyordu yani? Güldüm.

"Komik mi?"

"Beni kendinle cezalandırmışken çayı umursayacak olmam mı? Farklaşıyla."

Birkaç saniye ne diyeceğini bilmez hâlde yüzüme baktı. "Evet. Konuşalım mı yoksa bir şeyleri yemeyi mi bekleyelim?" Az önceki lafını

gönderme yaparken, "İnanır mısın, gırtlığıma kadar tokum. O yüzden konuşabiliriz," dedim.

"Ne tesadüf, ben de öyle."

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Kim bu Pera?"

"Çocukluk arkadaşım," dediğimde, "Ne kadar çocukluk?" diye sordu. "Kendimi bildiğim ilk andan beri yan yanayız." Sanırım bunu söylememi beklemiyordu. Yüzünde hafif bir duygu dalgalanması olurken, "Aileleriniz mi tanıyor?" diye sordu. Başımı onaylarcasına sallarken, "Çok eski ve yakın arkadaşlar," dedim. "Drama'ya kadar uzanan bir geçmişleri var aslında." Şaşkınlığını dizginlemeye çalışıyordu ve sanırım öfkesine ufak da olsa bir çatlak verebilmişim. "Neden bana daha önce bahsetmedin?"

"Az önce de söylediğim gibi, bu konu benim için önemli."

"Eğer bugün karşılaşmasaydık, daha ne kadar bahsetmeyecektin?"

"Zamanı gelene kadar."

Doğa sıkıntılı bir nefes alırken arkasına dayandı. "Bu cevaplar beni tatmin etmiyor," dediği anda gülümsedim. "Çünkü asıl duymak istediklerin bunlar değil," dedim ve aramızdaki mesafeyi azaltmak için masaya doğru eğildim. "Ona karşı içimde özel hisler olup olmadığını merak ediyorsun, daha önce aramızda bir şeyler yaşanıp yaşanmadığımı, hayatımdaki önem sırasında nerede olduğunu, senden sonra nerede olacağını, bizim işimizi ne denli etkileyeceğini merak ediyorsun." Nokta atışı yapmışım gibi söylediğim her yargıda bir kez yutkunmuştu.

"Vereceğin cevapların var mı peki?"

"Hislerim özel ve şahsi ama senin düşündüğün gibi değil. İkiz gibi değiliz biz aile içerisinde. O yüzden bana abimden, Aygül'den hatta annelerden bile daha yakındır aslında. Aramızda kardeşlikten başka tek bir şey yaşanmadı ve seni attığın ilk mesajdan beri biliyor. Bize olumsuz bir şey olsaydı, zaten bu noktada olmazdık, değil mi? Hayatımdaki önem sırasındaki yerini anlamışsındır ama bu seninle kıyaslayabileceğim bir yer değil. İkizinin de önemi çok, yerleri farklı. Lütfen beni bir seçim yapmak zorunda bırakma."

Garsonların masamıza gelmesiyle konuşmayı kestim. Birkaç dakika

içerisinde masada boş yer kalmadı. "Başka bir isteğiniz var mı?" diye soran şef garson, demlik çayı bana yakın bir yere bıraktı. Ah... Benim başka hiçbir istediğim yoktu. "Teşekkür ederiz." Etrafımızdaki koşuşturmaca bitince tekrar Doğa'ya döndüm. Duydukları hem içini rahatlatmış hem de canını sıkımişti. Ona baktığımı hissetmiş gibi bakışlarını kahvaltı masasından çekip bana çevirdi. Gözleri mi dolmuştu?

"Yani bir seçim yapmak zorunda kalsan. Onu mu seçeceksin? Mesleğin gibi."

Uzanıp masanın üzerinde duran elini tuttum. "Hayır. Çünkü bir seçim yapmamı gerektirecek bir durum yaşanmayacak diye düşünüyorum." Doğa kinayeli bir gülüşle, "Bu, bizim aramıza girme demek," dedi. Neden her şeyi yanlış anlıyordu? "Bu, bizim aramıza gel demek. Pera'ya sadece etrafımdaki bir kadın olduğu için ön yargılı davranma. Aygül'ü nasıl kabulleniyorsa, onu da kabullen. İster tanıyarak ister uzaktan."

Burnunu çekerek elini elimden kurtardı. "Aygül tanıyor mu?" diye sorarken bir anda ağlamaklı bir ifadeyle güldü. "Tanımama imkânı varmış gibi sorduğum soruya bak," derken burukluğu içimi parçalıyordu.

"Ağlamak istiyorsan ağlayabilirsin."

Başını hayır anlamında sallarken, "Senin için yeterince ağladım," dedi. Ardından çatal bıçağı eline aldı. "Hadi, kahvaltımızı yapalım. Dediğin gibi bu konuyu evde konuşuruz." Sanırım bu sefer de eve kadar beklemeyecek kişi bendim.

"Doğa'm."

Tabağına omlet alırken benimle göz teması kurmadı. "Pera ile dostluğumu bitirmemi mi istiyorsun?" diye sorduğumda nihayet bakışlarını benimkilerle buluşturdu. Kendi içinde bir savaş veriyormuş gibi sustu. Vereceği cevaptan korksam da, "Eğer istediğin buysa," dedim ve telefonu elime aldım. Pera'nın numarasını tuşlayıp aramak için bekledim. Doğa sessiz kalınca Pera'yı arayıp telefonu kulağıma götürdüm. Şaşırmıştı. Blöf yaptığımı sanıyordu belki de ama fazlasıyla ciddiydim. Belki bir kerede bitiremezdim, içimde hiçbir zaman bitmezdi ama Doğa'nın mutluluğu için yavaşça son verirdim dostluğumuza. Beni anlardı, uzaktan da olsa yanımda olurdu, hiç söylemesem bile onu çok sevdiğimi bilirdi, ben de bilirdim. Çünkü bizim aramızdaki şey dostluğu bile basitleştirirdi.

“Efendim Dogito?”

“Pera, müsait misin? Sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Boğazım düğüm düğümdü. Yutkunamamıştım bile. “Müsaidim de böyle ciddi konuştuğuna göre sanırım korkacağım bir durum var,” dediğinde kelimeleri kafamda tutarlı bir hâle getirmeye çabaladım. Doğa bir anda telefonu kulağımdan çekti. Gerçekten arayıp aramadığımı mı kontrol ediyor diye düşünürken kendi kulağına götürdü.

“Pera merhaba, ben Doğa.”

İşte bunu beklemiyordum. Sesi alıştığım sevecenlikte çıkıyordu. “Az önce için kusura bakma lütfen. Ben biraz şaşkındım. Seninle tanışmayı beklemiyordum ama tanıştığuma çok memnun oldum. Müsait olduğun bir gün bir şeyler içelim mi?” Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Bunu samimiyetle söylediğine inanmak istiyordum. “Harika,” diyerek gülümseyen Doğa, “O zaman en yakın zamanda görüşürüz,” dedi. “Teşekkürler. Sana da kolay gelsin. Görüşürüz.” Yüzündeki tebessümle telefonu kapattı ama bana döndüğü anda o minicik gülümseme yüzünden silindi. Fakat bu öfkeden dolayı değildi. Mahcubiyet tüm ifadesini gölgelemişti. Telefonumu masaya bırakırken, “Seni böyle bir durumda bıraktığım için özür dilerim,” dedi. “Sen benim için önemlisin, o da senin için önemliyse doğal olarak benim için de önemli oluyor ama alışmam zaman alabilir.”

Yüzüme rahatlamış bir tebessüm yerleşirken, “İstediğin zaman olsun,” dedim. “İnan bana, çok iyi anlaşıacaksınız ama olur da anlaşılamazsanız, sizi karşı karşıya getirecek hiçbir şey yaşatmayacağıma söz veriyorum.”

DOĞA

Uzaklara gitmek, arkasında bıraktığı anıların gölgesini de peşinde sürükleyen bir yalnızlıktı. İki ay boyunca geçmeyen zaman, beş günü göz açıp kapamaya sığdırmıştı sanki. Göğüs kafesime tarifi olmayan bir mutsuzluk çöreklenmişti. Uzun süre görüşmeyeceğimizin düşüncesi bile bedenimde şiddetli bir sancıya yol açıyordu. Gitmesini istemiyordum. Sanki giderse bir daha kavuşamayacakmışız gibi hissediyordum. Son gidişinin yarattığı travmaydı bu, biliyordum. Yine de yüreğimdaki korkuya engel olamıyordum.

“Havalimanına gelmene gerek yok.”

Son bir saatte en az beş kez duyduğum cümleye artık cevap verme tenezzülünde bile bulunmadım. Bu kapıdan en son gittiğinde iki aydan fazla süre ona ulaşamamıştım. Bu yüzden birlikte geçireceğim en ufak bir saniyeye bile ihtiyacım vardı.

“Doğa’m.”

Derin bir ıstırap hâli içimden taşıtı. Doğukan bunu hissetmiş gibi beni kollarının arasına aldı. “Sen gelme,” dediğinde göğsüne yasladığım başımı hayır der gibi kıpırdattım. Gözlerimi acımaya başlamıştı. Kuruyan göz pınarlarımın beni ne zaman yanı yolda bırakacağını bilmediğim için başımı kaldırıp da siyahlıklarına bakamıyordum. Sırtıma düşen saçlarını okşarken, “Bu durum ikimiz için de yeterince zor. Daha fazla zorlaştıma

güzelim," dedi. Yatıştırıcı ses tonu şimdi de ikna edici tonda çıkıyordu.

"Hem saat geç oldu. Sen havalimanından dönerken ben uçakta olacağım. Aklım sende kalacak. Burada vedalaşalım."

Benim için saatin bir önemi yoktu ama biliyordum ki akli bende kalacaksa o uçağa binmeyi bile reddederdi. Bu durum her ne kadar işime gelecekte de yarın işe başlaması gerektiğini biliyordum. Onu zor durumda bırakamazdım. "Anlaştık mı?" diye sorduğunda başımı tamam anlamında salladım. Görüşüm fazlasıyla bozulmuştu. Göğsümün ortasında açık bir yara vardı sanki. Kanı durmuştu ama içi sızım sızım sızılıyordu. Doğukan yüzümü avuçlarının içine aldı. Ona bakmamı istiyordu ama ben biliyordum ki gözlerine bakarsam yaşları durduramazdım.

"Bakar mısın bana?"

Böyle sorunca direnemedim ve gönlü olsun diye kısa bir bakış attım. Kan çanağına döndüğüne emin olduğum gözlerim, yaşları ele vermiş olmalı ki ifadesi ciddileşti. "Ağlamak yok," dediğinde başımı yok der gibi salladım ama gözümden düşen birkaç nazlı yaş, daha ilk saniyeden beni yalanladı. "Bir sonraki görüşmemiz bu seferkini kışkandıracak, biliyorsun," dediğinde burukça gülmüştüm. Sonuçta ilk görüşmemiz 28 dakikaydı. Sonraki 1,5 gün ve sonra derin bir karanlığın ardından doğan 5 koca gün...

"O güne kadar ağlamak yok."

Buna söz veremeyeceğim için sessiz kaldım. Yüzümü şimdiden duyduğu hasretle izlerken, "Vuslatın ucunda sana kavuşmak varsa, iki elim kanda da olsa gelirim," dedim. Neden bunu söyleyerek ölümden döndüğü gibi bana geldiğini hatırlatmıştı ki şimdi. Ufak bir hıçkırık dudaklarımdan kaçınca beni yine kolları arasına aldı. Bu sefer sıkı sıkı sarılmıştı. Bir süre öylece kaldık. Ben yine gözyaşlarımı onun göğsüne akıtmıştım. O da yaşadığımız hüznü tek başına göğüslemişti.

"Ooo... Gidiyorsun sanırım."

Bu cümleyi sesli bir şekilde duymak kulaklarımda iğrenç bir tını bıraktı. Ablam odasından çıkmış, bizi holde sarmaş dolaş yakalamıştı. Doğukan, ablamın yanımıza gelmesiyle bana sarılmayı bırakıp, "Yolcu yanında gerek," dedi. Ardından ablamla vedalaştı ve ben onları izlerken gözlerimdeki ıslaklığı ellerimin tersine sildim.

"Hayırlı yolculuk olsun şimdiden. En kısa zamanda iadeyi ziyaret için müstakbel eşini gönderirim."

Bana aylar önceki izin alma şeklimi hatırlatan ablama, *çok komiksin* bakışı attım. Doğukan bunun aramızdaki özel bir şaka olduğunu fark etmiş olacak ki sadece teşekkür etmekle yetindi. "Ben sizi yalnız bırakayım da vedanızı bitirin."

Ablam yanımdan geçip mutfağa girdi. Doğukan tekrar bana doğru döndü. Yüzüne yerleştirdiği buruk tebessümle, "Gitme vakti geldi," dedi. Bu sefer ben kollarının arasındaki yerimi aldım. Sıcaklığını kucakladım. O da saçlarımin kokusunu içine çeke çeke başımı öptü. "Seni çok seviyorum," dediğimde gülümsediğini işittim.

"Ben seni sevmekten de öteyim. Üzülmek yok, samam mı?"

Samam desem inanacak mıydı? "Eğer birini Allah'a emanet edersen, onu bir daha görmeden ölmezmişsin." Paramparça kalbim bu ihtimalle hem gülmüş hem de korkuyla titremişti. Son gidişinde ölümden dönmüşken böyle bir şeyi aklımızın ucuna bile getirmemesi gerekiyordu.

"Allah'ıma emanet ol ey gözümün nuru, ruhumun şifası, gönlümün has bahçesi."

Alnıma bıraktığı öpücükle gözyaşlarım teker teker düşmeye başladı. Kendini benden usulca ayırdı. "Şu birlikte yapılacaklar listesini de ufaktan yazmaya başlasak iyi olacak sanki?" Gidiyorum ama döneceğim demekti bu. Sakın üzülme bu bizim için bir son değil demekti. Ayrılık sadece mesafelerde olacak yoksa kalplerimiz bir ve birlikte demenin bir diğer anlamıydı. "Kırmızı burun," derken gülümseyerek burnumu sıktı. Zoraki de olsa gülümsedim. Kafamı dağıtma çabalarına burada nokta koyarken, "Haberleşiriz," dedi. Doğukan kapıdan çıkmak için hareketlendiğinde ben de arkasından ilerledim. Bir an durup, "Sen nereye?" diye sordu. Bunu diyeceğini bildiğim için oyalanmadan, "En azından taksi durağına kadar uğurlayayım," dedim. İtiraz edeceğini saniye geçmeden anlamıştım.

"Saat geç oldu güzelim."

"Taksi durağı sokağın başında."

"Olsun."

Usulca yanağını sevdi. "Gelirsen gidemem." Başımı avucunun içine

yasladım. "Gitme." Göğsünü şişiren bir nefes aldı. "Ne çok keşke sığdırıyorum içime bir bilsen," dediğinde avucunun içini öptüm. Dayanamayıp bana tekrar sarıldı. Ardından göz açıp kapayıncaya kadar kapıdan dışarı çıktı. Merdivenden inişini izledikten sonra koşarak balkona çıktım.

"Allah canını almasın Doğa!"

Ablam sigara içerken bir an boş bulunup korkmuştu. "Âmin, âmin. Cümlemizin," diyerek korkuluklara tutundum ve aşağı baktım. Doğukan'ı apartmandan çıktığında ilk iş olarak başını yukarı kaldırdı. Beni bulacağını biliyormuş gibi gülümserken hafif bir el salladı. Aynı şekilde karşılık verdim. Önüne dönüp yoluna düştü. Her on adımda durup bana bakıyor, her şeyin yoluna gireceğini belli eden gülümsemesiyle el sallıyordu. Ona karşılık veriyordum vermesine ama her attığı adımla benden biraz daha uzaklaşırken, kalbimde bıraktığı izler daha da derinleşiyordu.

"Gitti mi?"

Görüşümden çıkmaya başladığında yüreğime bir taht kuruldu. Bir daha görüşemeyecekmişiz hissi oturdu başköşeye. Korku, endişe, panik... Hepsi birden yağcılık yapıyordu bu hisse. Kalbim, bir kez daha sarılmam gerektiğini avaz avaz bağıırıyordu. Son kez daha...

"Gidiyorum ben."

Hızla mutfığa geçtim. Ablamın peşimden bir şeyler söylediğini duydum ama cevap vermek için duramazdım. Ne ev hâlimi ne ayağımdaki terlikleri umursamadım. Kendimi dışarı attığım gibi koşmaya başladım. Hiçbir zaman koşmada iyi değildim. Sürekli ayaklarımın birbirine dolanacağı hissiyle temkinli davranırdım ama bu sefer... Düşeceğimden bir an bile korkmadan koştum. Kalbim göğsümü parçalamak istercesine çarpıyordu. Alamadığım nefesler ciğerimi sızlatıyordu ama hiçbirine odaklanacak vaktim yoktu.

Koştum, nefes almadan, bir sonraki adımı düşünmeden...

Doğukan'ın taksinin ön kapısını açtığını gördüğümde can havliyle sesini haykırdım. Durdu. Orada olmamı beklemiyordu ama ona doğru koştugum için şaşkın bir mutluluğun esiri olmuştu. Gücüm kalmamış gibi adımlarım yavaşlamıştı. Doğukan taksiciye beklemesini söyledi. Aramızdaki mesafeyi koşmadan benden hızlı bir şekilde kapattı. Boynuna atlamamla ayaklarımın yerden kesilmesi bir oldu.

"Seni çok seviyorum," derken hıçkırarak ağlamaya başladım. "Çok... Çok... Çok..." Saçlarıma doğru gülümserken, "Sana deliler gibi aşığıım güzel kuğum," dedi. Birkaç saniye daha sarıldıktan sonra taksicinin söylediğini işittik. Doğukan usulca beni yere bırakırken, "Bu hâlini sonra konuşacağız," dedi. "Ve sözümü dinlememeni de." Onun için giydiğim şortlu takımla sokağın ortasında olmamdan hoşlanmamıştı.

"Hadi eve. İçeri girince de mesaj at."

"Tamam, seni uğurladıktan sonra gideceğim."

Doğukan pes eden bir nefes alırken, "Dikkatli ol," dedi. Başımı onaylarcasına salladım.

"Görüşürüz," deyip taksiye doğru yürüdü. "Gör ama," dediğimde taksinin kapısını çoktan açmıştı. Bana doğru aşk ve hasretle baktı.

"Gör yoksa çok üşürüz."

DOĞUKAN

Bir kelebeğin kısa ama anlamlı ömrü gibiydi sayılı gün. Hızlı geçti ama unutulmaz olurdu. Her gün hatta her saat bir nefes kadar değerliydi. Tadını çıkarmak bu yüzden önemliydi. Geldiğim ilk gün, beş koca gün diye gördüğüm süre, içinde bulunduğum takside beş saatten farkını hissettiriyordu. Yetmemişti. Hoş, beş ay da, beş yıl da, beş asır da kalsam yetmezdi. Konu Doğa olduğunda, kelimenin tam anlamıyla doyumsuz olduğumu bu gelişimde daha fazla tecrübe etmiştim.

"Terliklerimle gelsem sana..."

Sonunda aşkı bulmuş gibi."

"Sen yine de o terliklerle pek dışarı çıkma istersen."

*Hayır giderayak sinirlendireyim de aklını
tamamen bende mi kalsın dedin, anlamadım."*

"Dakika bir gol bir," diyerek gözlerini deviren bir emoji attı. "Adamın laf sokması için Ankara'ya yolculuğa çıkması yeterliymiş. Normal ev terliğiyle çıktım. Sanki tüylü, yeni gelin terliği giymişim muamelesi yapmasın mı acaba?" Odağını terliğe çekerek neredeyse popo çizgisi görünen, açık saçık üstü ile sokakta oluşunu unutturmaya çalışıyordu.

"Üzerindekiler neydi?"

"Şortlu takım."

"Bence direkt iç çamaşırı."

"Abart abart..."

"Benim iç çamaşırım ondan uzun Doğa."

"Görmesem yutturacaksın ha!"

"Hasbinallah."

Hadi değiştirerek vakit kaybetmek istemedin diyelim.

Üzerine neden bir şey almadan evden çıkıyorsun?"

"Yaz vakti mont mu giyseydim?"

Bana yine gözlerini deviren bir emoji atınca, "Gerekliyorsa giyecektin," yazdım. Çevre yoluna çıktığımızı gördüğüm anda eve gidip gitmediğini sordum. Birkaç saniye içerisinde, "Şimdi girdim," yazılı bir fotoğraf karesi ekranıma düştü. Yukarıdan çekilmiş, terliklerini çıkardığı bir görüntüydü. Tüm konuşmaların üzerine bu şekilde fotoğraf atmasının tek bir nedeni vardı. Şortunu göstermek ... Belki de elimdeki bu fotoğraf, benimle inatlaşacağının en büyük kanıtıydı. Fakat ben şu an o kafada değildim ve kalbi kırılсын istemiyordum. Bir anda ekranıma düşen, "Ama bir şey eksik... Sen," mesajını içime hapsedecek derin bir nefes çektim.

"Yine kavuşacağız."

"Tez gel ydrım, tez gel, tez gel, tez gel kurbanın olam..."²²

"Yokluğun kor gibi gönlümü yakar durur.

Kurudu gözyaşlarım içime akar durur."

"Ondan ağlamadın yani."

Bu dokuz dakika içerisinde üçüncü göz devirmesiydi. Taksiye bindiğim andan itibaren buğulanan gözlerimi, dışarıdaki ışıklardan yansıtacak şekilde fotoğraf çektim ve gönderdim. Ağlamama ramak kalmış görüntümü gördüğü anda söylediğine utanmış bir emoji attı ve, "Ağlama. Taksidesin, kendine gel lütfen," deyip peşine ağlamaklı bir ifade gönderdi.

"Utanacak bir şey göremiyorum."

"Ama ben sarılamıyorum."

Buruk bir gülümsemeye birkaç damla yaş yanaklarımdan süzüldü. Yanımda oturan taksiciye belli etmeden hızla sildim ve, "Depoladıklarımdan

²²Zara - Tez Gel Yarım şarkısı.

harcıyorum diyelim,” yazıp gülümseyen bir emoji attım. Doğa’dan gelen karşılık beni yine gülümsetmişti ama gözyaşlarım bu sefer sözümünden çıkmamıştı
“Sonra ihtiyacın olurdu. Hemen bozduymasaydın.”

“İhtiyacım olana kadar geleceğim.”

“Söz mü?”

“Rabb’imden bir mâni olmadığı sürece söz.”

“Sence gitmek mi zor kalmak mı?”

Okuduğum mesajla bu sefer göz deviren taraf olmak istemiştim. Kliše bir soruydu. İçinden çıkılmaz bir konuydu. Hangi taraftan bakılırsa o taraf haklı olurdu ama inatla karşı tarafın haksızlığı için uğraşırdı. Oysaki tek bir gerçek vardı. Giden de kalan da asla eskisi gibi olmazdı.

“Yumurta mı tavuktan çıkar sence, tavuk mu yumurtadan?”

“Tavuk da yumurtadan çıkar. Yumurta da tavuktan.”

“O zaman gidene de zor, kalana da.”

“Bu düşünceye katılmıyorum.

Mesela şu anda sen gidiyorsun. Koşuşturma hâlindesin.

Yeni bir güne merhaba dediğinde yeni bir yerde gözünü açacaksın.

Ben öyle miyim?

Her yerde senin kokun olan bir eve hapsoldüm.

On dakika önce buradaydım.

Bir saat önce şunu yapıyorduk diyebileceğim anılara saplandım kaldım.

Kalan daha çok yaşıyor vedaları bence.”

“Giden kalandan gitmediği sürece, yaşadığı zorluk aynı

Sevdiğinden uzaklaşıyorsun bir kere.

Aklın, kalbin, ruhun onda kalıyor.

Sen her nereye gidiyorsan eksik gidiyorsun.

Bir de omuzlarına anıların ağırlığını yüklüyorsun.”

“Hımm... Bu açıdan bakınca doğru. İkna oldum, hadi iyisin.”

O an aklıma gelen düşünceyle parmaklarımı hızla harflere dokundum
“Ankara’dan giderken sana kolay geldi demek ki,” yazdığımda anında, “Ne

alaka?" diye cevap verdi. "Bunu düşünebildiğine göre," dediğimde şok olmuş bir emojiyle beraber, "Eyvahlar olsun," yazdı. "Sarıla sarıla alınganlığım sana geçmiş." Mesajı okuduğum gibi sırtıtmaya başladım. Gerçekten de ona benzediğimi gösteren bir mesaj daha yazdım.

"Belki öpüşe öpüşe geçmiştir."

"A-ah, edepsiz."

"Ben mi?"

"Sen ben mi var cınıms hayatımızda?"

"Kıvr güzelim. Sabahlar olmasın."

"Led bir' vele dıştiri."²³

"Başlama yine."

"Samam samam.

Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim."

"Dön gel dön geel alışamam yokluğunaaa

Affet dön gel savaşamam yokluğunla

Bu ev sensiz yuva değil, yuvamı istiyorum ...

Bu can sensiz yaşamıyor.

Seni geri istiyorum."²⁴

"Geleceğim güzelim. Söz verdim."

"Neden içimdeki bir his buna inanmamı engelliyor."

"Çünkü korkuyorsun ve bu histe

çok haklısın ama bir daha olmayacak."

"Gitmeyeceğinin altına imza atıyor musun?"

"İstersen kaşe, mühür de basarım."

"Parmak bas, o taklit edilemez."

"Tamam, onu da basarım."

"Ne kadar da basmaya meraklı bir beyefendi."

²³ Mezdeke - Ya El Yelil şarkısı.

²⁴ Arnan Doğulu - Dön Gel şarkısı.

Gülücük atmakla yetinmiştim. "Uçağın kaçtıydı? Yetiştirebilecek misin?" diye sorduğunda saate ve önümüzde uzanan yola baktım. Normalde yetişmem gerekiyordu ama bu şehir için fazla olan bir taksiciye denk gelmiştim. Belli ki işe yeni başlamıştı. Yakında o da diğerleri gibi olurdu. Fakat benim işime yaramayacaktı. Herkesin uyması gereken kurallar, kısıtlı zamanda ciddi anlamda can sıkıcı olabiliyordu.

"22.15

Bu hızla gidersek biraz zor.

Taksici İstanbul trafiği için fazla kibar.

Önüne çıkan, çıkabilecek olan hatta

çıkmayan arabalara bile yol veriyor."

"Hahaha. Hayallerin taksicisi."

"Hayallerine başlatma."

"Benim değil yahu.

Genelde taksiciler hiçbir kurala uymaz ya.

Hep bu amca gibisini isteriz. Ondan dedim."

"Keşke bu sefer kural tanımayan birine denk gelseydim."

"Acele giden ecele gider. Allah korusun."

"Ecele bile yol verir bu amca."

Doğa kahkaha attığını gösteren bir emoji yığını önüme koydu. Bu söylediğime ben bile güldüğüm için yadırgamamıştım. "Espri kabiliyetin de bana benzemeye başlamış, farkında mısın?" diye sorduğunda onun bu zamana kadar söyledikleri aklıma geldi. O kadar değildim ya ... Olmamalıydım. "Allah korusun," yazdığımda yine gözlerini devirdiğini belli etti. "A-ah. Ayıp ediyorsun ama," dediğinde yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan, "Birkaç gündür ayıp nasıl olur, beraber gördük," dedim. Şimdi kesin utanan bir emoji atacaktı. Ve bingo! Her ne kadar bu konularda yan yanayken söz dinlemez bir hâlde olsa da konuşmak onu fazlasıyla utandırıyordu ve bu hâllerine bayılıyordum. Bu yüzden biraz daha konuşmayı sürdürmeye devam ettim.

"Ruhlarımız mı değişti ya bizim?"

"Bilmem. Heyheylerim üzerimde. Her yerimi de şiş şiş."

Şensin şiş. Regl zamanım yaklaştı
İşte ne belden aşağı vuruyorsun."

"Bence güzelim, senin regl zamanın diye bir şey yok.
Regl zamanının seni olabilir."

'Ana. Adam içinde tutmuş tutmuş.
Zahha İstanbul sınırından çıkmadan ne varsa kusuyor.
'Azık yazık! Ne sinirimi gördün Allah aşkına?"

"Anlatayım mı?"

Anlatma."

"Güzel."

'Bence sende ufak bir açlık da olmalı."

"Sana mı? Fazlasıyla."

'Doğru? Güzelim sen misin? Ne arıyorsun benim bedenimde?"

Bu ciddi anlamda kahkaha atmama neden oldu. Taksi şoförü bu an-
lık tepkimi beklemediği için irkildi ve bana doğru kaçamak bir bakış attı.
Özür dileyerek daha fazlasının gelmesini engellemek için yanağımın içini
işledim. "Senin gibi davranmak kafamı boşaltmama iyi geliyor," yazdı-
ğında elleri yanağımda şok olan bir emoji gönderdi.

'Sen bana boş kafalı mı diyorsun?

Bu kulaklar daha neler görecek?"

Bu konuşma uzarsa büyük ihtimalle yanaklarım ısırmaktan kan için-
de kalacaktı ama tüm yaşadığım stresin ardından çok iyi gelmişti ve ondan
uzaklaştığıma değil de onunla olduğum anların güzelliğine odaklanmamı
uçlıyordu.

"Gözlerin neler duyacak?"

'Yea. Artık suçmalıklarına daha

kolay uyum sağlıyorsun, farkında mısın?"

"Ayarların bozuldu mu diyorsun sen bana?"

'Benim ayarım mı bozuk?"

"Esağfurullah. Hiç bozuk olur mu?

Saat gibi günde iki kez..."

"Dök içini, dök. Ne bilenmiş be günlerdir."

Sanırım şaka kakaya dönmek üzereydi. Bu yüzden onun gibi davranmayı bıraktım. "Bozulduğunu anladığım için takılıyorum sadece güzelim," dedikten sonra sıkıntılı bir iç çekip yola baktım. Az kalmıştı ama bu yol benim ömrümden de ömür almıştı. Stresli olduğumu, havalimanında yapacaklarımı anlattıktan sonra yarın mesaiye döneceğimi de yazmıştım.

"Direkt başlayacak mısın?"

"Evet."

"Ama yaran daha iyileşmedi ki."

"Sana gelmemi engellemediyse işe gitmemde de sorun olmaz."

"Ay şimdi de işiyle beni kıyaslıyor."

"Yetişin a dostlar!"

"İmkânı yok."

"Bir gün benim için mesleğini bırakır mısın?"

Gözlerimi kısımadan önce kalbim varlığını sorgular gibi atmaya başladı. Pera bitmişti, şimdi de mesleğim mi bir seçim konusu olmuştu? Vereceğim cevapla bana kalpsiz diyebilirdi. Hatta belki de bu söyleyeceğim ilişkimizin gidişatını bile değiştirirdi ama bu beni doğrudan saptıramazdı. Kalbinin kırılacağını bilsem bile...

"Bırakmam."

"Ya Doğa, ya özel harekât desder?"

Söylediklerinin bende yaratacağı tahribatı umursamıyordu. Çünkü iki ayın ardından duymak istediği tek şey onu seçmemdi. Yaşananlardan sonra bunu duymaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Belki de bana eskisi gibi güvenebilmek için bir yalana bile ihtiyaç duyuyordu. Fakat o da içten içe böyle bir kıyasa artık girmeyeceğimi, terazinin bir ucuna yaşadıklarımızı diğerine mesleğimi koyup hangisinin daha ağır basacağına bakmayacağı mı biliyor olmalıydı. İkisinin de yerleri ayrıydı ve kıyas yapmayı gerektirecek hiçbir şey yaşanmayacaktı. Bir daha asla...

"Onu diyecek adam anasının karnından doğmamıştır."

"Doğdu diyelim."

"Çıktığı yere geri sokarsınız."

"Kaçamak cevaplar veriyorsun."

"Çünkü girmemen gereken bir kıyastasın."

**İşim ve sen arasında seçim yapmamı
gerektirecek hiçbir şey yaşamayacağız.**

Bu yüzden rahat olabilirsin."

"Büyük konuşma."

Geçen iki ayı hatırlatırım."

"Unutmadığım bir şeyi hatırlatamazsın."

Bu sefer büyük konuşuyorum."

"Göreceğiz."

Telefonum şarjının bittiğinin sinyallerini vermeye başladı. Sanırım en bir noktada aramızdaki gerilimin sona ermesi için bize zaman tanı-
maya çalışıyordu. "Güzelim şarjım çok azalmış. Haber verecek kadar kal-
an olur mu?" yazdıktan sonra, "Samam. Dikkatli ol, şimdiden hayırlı yol-
culuk olsun." mesajıyla karşılık aldım. Teşekkür ettikten sonra kafasında
umamaması için mavi kalp attım. O da kırmızıyla karşılık verdi. Telefonun
karanlığı karartıp cebime koyarken gözlerimi yoldan ayırmadım. Zihnim
se tamamen Doğa'nın sorusunun batağında çırpınıyordu. Tekrar böyle
bir şey yaşanmasına izin vermeyecektim ama oldu da yaşandı diyelim,
kara da olduğu gibi keskin davranabilecek miydim? İşte bunu yaşamadan
kalılabilecektim. Umarım da hiçbir zaman yaşamazdım.

DOĞA

Geçen iki ay, benim için tarifsiz ve yıpratıcı bir deneyimdi. Üstelik dolu dolu geçen beş güne rağmen ruhumdaki tazeliğini koruyordu. Allah'ın her günü biraz daha derine işlemiş olan acının bir anda geçmesini beklemek hayalcilik olurdu. Sevgimizle yavaş yavaş kapanacaktı. Biliyordum. Hissediyordum. Yine de korkuyordum da. Doğukan'ın yanında geçirdiğim her an, aslında içten içe tetikte ve savunmasız hissetmişim. Her hareketinde, her sözünde tekrar gidebileceğine dair bir iz aramıştım. Ona olan sevgim bir yandan bana güç verirken diğer yandan korkumu besliyordu ve bu içimdeki çelişkili duygular hem ona yakın hissetmeme hem de uzaklaşmama neden oluyordu.

Şimdi de gerçekten gitmişti işte.

Nefesini benimde hissederken aklımdakilerle başa çıkmak ne kadar da kolaydı. Şimdi beni sakinleştirecek tek şey yazdığı mesajlardı. Daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi sorduğum soruya aldığı cevaplar ise korkumu tetiklemekten başka bir işe yaramamıştı. Üstüne bir de şarjı azaldığı için konuşmamız yarıda kesilmişti. Havalimanına gittiğini ve uçağa bindiğini söylediği mesajlar dışında iletişimde olmamamız korkumun üzerine çiçek dikmekten başka bir işe yaramamıştı. Sanki bir daha hiç mesaj atmayacakmış düşüncesi yakamı bırakmıyor, yatakta bir o tarafa bir diğer tarafa dönmeme neden oluyordu. Uzun zamandır odamın duvarlarının üzerime

gelmesine alışmıştım oysaki ama bu seferki daha farklı hissettiriyordu.

Yalnız kaldıkça ayrılığımızı kurduğumu fark edince odadan çıktım. Salonun ışığı benim için umut ışığından farksızdı. Ablam ayaklarını uzatmış, televizyonda bir şey izliyordu. Görüşüne girmemle, "Sen daha uyumadın mı?" diye sordu. Miskince yanına gidip kendimi koltuğa attım.

"Denedim ama Doğukan'dan haber gelmeden uyuyamayacağım sanırım."

Ablam gözlerini televizyondan ayırmazken, "İnmedi mi hâlâ?" diye sordu. Saate bakmak için telefonun ekranına dokundum. "Rötar yapmadıysa inmek üzeredir," dediğimde ablam başını bana doğru çevirdi.

"Sen iyi misin?"

Bilmiyorum dercesine omuz silktim. "Gittiği için mi kötüsün, bilmediğim başka bir nedeni mi var?" diye sorduğunda sıkıntılı bir iç çektim. "Ben biraz korkuyorum abla." Ablam izlediği programın sesini kısı ve uzandığı yerden doğruldu.

"Neden?"

"Bir daha yazmamasından."

Ablamın kaşları çatılırken, "Sana bunu düşündüren şey ne?" diye sordu. Örkek bir kuş gibi omuz silktim. "Eğer ayrılığınızsa," diyen ablam bakışlarını parmağımdaki yüzüğe çevirdi. "Bir daha böyle bir şey yaşanmayacağının garantisini parmağında taşıyorsun." Dikkatimi parıl parıl parlayan tektasına çevirdim. Haklı olabilirdi. Yani ayrılığı düşünüyor olsa evlenme teklif etmezdi, değil mi?

"Ama başka bir nedeni var-"

"Yok," diyerek ablamın cümlesini kestim. "Yok. Sadece iki ayın etkisini hâlâ üzerimden atamadım." Ablam beni anlıyormuş gibi başını salladı. "Bu çok normal. Kendine zaman tanımalısın." Ama ben hemen geçmesini istiyordum. O sırada telefonumun ekranı yandı. Doğukan'ın mesaj attığını görünce heyecanla telefonu elime aldım.

"Güzelim ben şimdi indim."

"Uyudun mu?"

"Oh, çok şükür. Nasıl geçti yolculuk?"

**Yok, uyanığım. Deneyeyim dedim
ama gözümü uyku girmiyor.
Umarım sen uyumuşsundur."**

"Yüzündeki gülücüklere bakılırsa indi," diyen ablam tekrar kumandayla televizyonun sesini açtı. "Her şey yoluna girecek. Sadece zaman," dediğini duydum ana odağım Doğukan'da olduğu için cevap vermek yerine tek tek attığı mesajları okudum.

**"Senden götüren bir yolculuk ne kadar
iyi olursa o kadar iyiydi.
Uyuyamadım. Burnumun
ucundaki kokunu arıyorum."**

**"O konuda bu sefer şanslı olan benim.
Odamızın her yeri sen kokuyor.
Şimdi neden bir süre apartta kaldın anlıyorum.
Sahi artık apart yok. Evinde de benim kokum yok.
Fuları zaten yıkatmışsındır. Ne yapacaksın?"**

**"Odamızın değil, yuvamızın. Hoş, çok fazla
kalamadık ama sinmiştir kokum.
Belki bir gün olur orada da kokun.
Ayrıca fuları yıkatmadım."**

**"Evet yuvamız. Kalsak demek ki nasıl olacaktı...
Yıkatmadın mı? Neden? Kanlanmıştı ama."
"Bu sanki odayı pis korkutmuşum gibi bir tepki."**

**"A-ah aşk olsun. Ne pisi, mis mis.
Hatta sana bunu soracaktım."**

**"Aşk oldu zaten.
Neyi soracaktın?"**

**"Babamınkileri es geçerek söylüyorum.
Sürekli aynı kıyafetleri giydin ve zerre kadar kötü kokmadın.
Ne yaptılar sana? Doğduğunda tuza mı yatırdılar be adam."**

Erkek dediğinin ayakları kokar o kadar süre gezmeye."

"Yani sevdi mi sövdü mü, emin olamıyorum.

Genellemeye soktuğu kesin de.

Maşallah kokan ayakları çok biliyorsun bakıyorum."

"Sövmedim ya. Şaşırdım sadece.

Genellemeyi de sen ve diğerleri olarak düşünebilirsin."

Bir süre aynı evde yaşadığım bir eniştem olduğunu unutuyorsun."

"Hijyenine dikkat ettiğin sürece kokmazsın güzelim.

En azından rahatsız edecek şekilde.

Sahi ona ne oldu? Hiç konusu açılmadı."

Neden bilmiyorum ama eski eniştemden ablamın yanında söz etmek istememiştim. İyi geceler dileyerek ablamın yanından kalkıp odama doğru ilerledim. O sırada, "Birazdan silahımı alacağım güzelim. Yazamazsam bemen yanlış anlama." mesajı ekranıma düştü. "Tamam, sen rahatına bak. Şarjın azdı zaten. Eve gidince konuşalım," dediğimde uçakta çok az da olsa telefonunu şarj ettiğini, kapanana kadar konuşmak istediğini söyledi. San-ki tüm düşüncelerimi kilometrelere rağmen hissetmişti ve söylediği bu cümleler, saatlerdir yaşadığım korkuların üzerine ilaç gibi gelmişti. Fakat etkisi ne kadar sürerdi, bilemiyordum.

"Kimden buldun?"

"Hostesten istedim."

"Nece! En büyük günah!"

"Neymiş o?"

"Bıcı bıcır hosteslerle konuşmak."

"Bıcı bıcır mı?"

"Hı hı."

"Seninle irtibatım kopmaması için gerekliydi."

"Keşke bir süre kopaydı da hostesle konuşmayaydın."

"Doğa."

"Hiç Doğa deme.

Ben aynı şekilde hostla konuşsam ne hissederdin bir düşün."

"Hoşt diye diye ağıracaksan bir sıkıntı yok."

"Öyle mi? Keramet yüzükte yanı,

Sana da alalım o zaman bir tane."

"Tektaş bana sendeki gibi yakışmaz güzelim."

"Kaçma! Sadece yorgun ölürsün."

"Ölüm senden gelecekse tüm yorgunluklara razıyım."

"Töve töve. Allah korusun."

"Ölüm demişken, enişten diyorduk?" demesiyle kıkırdadım. Kendi mi yatağa bırakırken Ege abinin geçen ay eski sevgilisiyle nişanlandığını, ağustosta düğünleri olduğunu ve kızın hamileliğini mesaj attım. Ablama mümkün olduğunca dokunmadığımızı, hâlâ toparlayamadığını söylediğimde, "Şeref yoksunu!" diye yazdı ve bir anda çevrim dışı oldu. Silahını aldığını ve yazacaklarının yarım kaldığını anladığım için atacağı diğer mesajları beklemeye başladım. Bu sırada da beş gün boyunca çekildiğimiz fotoğraflardan çıkartacaklarımı seçmeye başladım. "Kolay kolay geçmez aldığı darbe," mesajı geldiğinde fotoğraflardan çıkıp Doğukan'ın ekranına girdim. "Ne zaman olur bilmem ama şu an şer gördüğü her şeye bir gün iyi ki olacak. Çünkü yaşadığı tüm acılar ona asıl gelmesi gereken kişiyi getirecek. İyi kisini."

"Benim için böyle mi düşünüyorsun?"

"Senin için çok daha fazlasını düşünüyorum."

"Yanı. Ne yaptın? Aldın mı silahını?"

"Aldım. Şimdi taksiye bineceğim.

Eve gidince görüntülü arayayım mı?

Başka türlü uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Soruyor musun bir de? Ara tabii ki. Bekliyorum."

"Bir bekleyeninin olması..."

Görüşürüz güzelim."

"Görüşürüz kalbim."

Doğukan attığım mesaja mavi kalp bırakıp çevrim dışı oldu. Ben de o arayana kadar tekrar fotoğraflarımızın arasına döndüm. Onu şimdiden o kadar çok özlemiştim ki ...

DOĞUKAN

Dün geceye dair hatırladığım tek şey, eve gelip Doğa'yı aramış olmamdı. Sanırım başını yastığa koyar koymaz uyumuştum. Alarm kurmamama rağmen uyanmış olmam büyük şanstı. Uyandığım an beş gündür alıştığım gibi Doğa'yı karşımda görmekse mucizenin ta kendisiydi. Belli ki beni uyurken izlemiş, daha sonra o da uyuyakalmıştı. Telefon kapanmamıştı, olduğu yerden kaymamıştı ve sevdiğim uyku nefeslerinin huzurunu kilometrelerce öteden bana ulaştırabiliyordu. Hazırlanırken çıkardığım gürültüden rahatsız olmaması için kendi sesimi kapattım ve yataktan kalktım.

Mesai için hazırlanırken onu izledim. Evden çıkarken gözlerimi ondan ayırmadım. Ta ki Musti'nin arabasına binene kadar.

"Sen ömrüme yazılan güzel Dogi. Ne güzel şey varlığın, dilime duadır dın."

Yanına oturmamla radyodaki şarkının sesini biraz kısan Musti, şarkı kendine göre uyarlamaya başladı. Sesi çevremdeki birçok sestten güzeldi. Ta sabahın köründe hiç çekilmiyordu. "Şef, kendi cennetine bizi kabulmeden önce yola çıksan iyi olacak," dediğimde kahkaha atarak şarkı söyleyi bıraktı ve radyonun sesini geri açtı. Yola koyulduğumuzda telefonu Musti'ye çaktırmadan görüşüme çektim. Doğa'yı izlerken kulağıma bu sözler sanki onun için yazılmıştı. O an basit bir "günaydın" yerine bu

sözleri yazmaya karar verdim. Görüntülü aramayı sonlandırdım ve mesa ekranına sözleri tek tek yazmaya başladım.

*"Sen aşk ile kutsanan güzel kadın,
Ne güzel şey varlığın, dilime duadır adın,
Olduğun yer gönlümün mabedidir,
Sanadır kalbimdeki her atım."*²⁵

"Günaydın."

Bol kalplerle yazdığı günaydın mesajı yüzüme hafif bir gülümseme yerleştirdi. Uyandırmıştım. Bari bir anlamı olsun diyerek sözleri yazmaya devam ettim.

*"Sen ömrüme yazılan güzel kadın,
Ne güzel şey varlığın, dilime duadır adın."*²⁶

"Sevilmek ne çok yakışır sana."²⁷

*"Sevilmek ne çok yakışır sana.
Adının yanında ne güzel durur adım."*²⁸

"Adının yanında ne güzel durur adım."²⁹

*"Al cennetine kabul et sen beni."*³⁰

"Seni çok seviyorum güzel adam."

*"Seni çok seviyorum güzel kadın."*³¹

"Ne kadar güzel bir günaydın oldu bu böyle.

Teşekkür ederim."

*"Musti söyleyip duruyor.
Baktım ben de içimden söylüyorum."*

25. Raviş - Güzel Kadın şarkısı.

26. Raviş - Güzel Kadın şarkısı.

27. Raviş - Güzel Kadın şarkısı.

28. Raviş - Güzel Kadın şarkısı.

29. Raviş - Güzel Kadın şarkısı.

30. Raviş - Güzel Kadın şarkısı.

31. Raviş - Güzel Kadın şarkısı.

Asıl yerine ulaşsın dedim.'

'Musti dşık mı oldu acaba?

Sabah sabah bu şarkı aklına geldiyse."

"O aşka dşık bir adam.

Karşı tarafa ihtiyacı yok yani.

Kendi kendine sevdalanıp,

bir anda bu aşkın ızdırabını

diyerek sövebilecek kapasitededir."

'Türünün tek örneği yani."

Gülümseyerek yanımdaki adama baktım. Gerçekten de eşi benzeri yoktu. Ona baktığımı görünce başını bana doğru çevirdi. "Ne oldu? Doğadan fırsat bulup beni özlediğini mi fark ettin?" Tabii ki arabaya bindiğinde görüntülü konuştuğum gözünden kaçmamıştı. "Seni özlediğimi fark etmesem işe beraber gidelim demezdim," dediğimde tek kaşını kaldırarak tekrar bana baktı. "Yalnız seni işe götürmeyi ben teklif ettim."

'Ben de kabul ettim. Yani bu beraber gidelim demek."

"Hadi len oradan," diyerek gülümseyen Musti bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Motor kullanmaya gözüm yemedi diyemiyor da seni özledim diyor." Açıkçası bu konuda haklıydı. Dikişlerimi zorlayarak süreci uzatmak istemiyordum. Musti de götürmeyi teklif edince düşünmeden kabul etmiştim.

"Gerçekten özledim."

Musti, "He he," dedikten sonra radyoda çalan yeni şarkıya eşlik etmeye başladı. Onu şarkılarıyla yalnız bırakırken Doğa'nın attığı mesajı okudum. "Aslında bunu söylerken de dinleyebilirdim." yazdığını görünce ramayı sonlandırırken uyandığını anladım.

"Saat geç olunca, uyandırmak istemedim.

O yüzden mesaj attım."

'Sence de bu mesajda bir terslik yok mu?"

"Ne gibi?"

'Mk olarak saat yedi geç mi?

**Ve ayrıca genelde saat erken
diye insanlar uyandırılmak istemez.”**

**“Artık çok geç.
Sesini duymadığım tüm saatler
benden bir şey çalıyor gibi.”**

“Romantik tarafımızdan kalkmışız belli.”

“Sol tarafımdan kalktım.”

“Nasılsın? Ağrın var mı?

Pansumana ne zaman gideceksin?”

**“Fena sayılmam.
İlaçları aldığım sürece bir
sıkıntım yok, biliyorsun.
Yarın sabah giderim.”**

“Annen fark etti mi?”

**“Görüşemedik daha.
Evden çıkarken de daha kalkmamıştı.”**

“Hımm...”

**“Zaten fark etmelerine izin vermem.
Yine mesleği bırak
cümlelerini duymak istemiyorum.”**

“Bu laf bana mıydı?”

**“Sen bana mesleği bırak mı dedin?
Kaçırmış olmalıyım.”**

Konunun buraya evrileceğini düşünememiştim. Kısa yoldan konuyu kapatmaya çalışmışım ama Doğa, “Dün sormuştum ya...” yazarak işimin o kadar da kolay olmayacağını vurgulamıştı. Yine de şansımı zorlayarak. “Ciddi olmadığını düşünüyordum. Ciddi miydin?” diye sordum. Tartışmak istemiyorsa ciddi olmadığını söyler geçerdi. Fakat o tıpkı dünkü gibi beni zorlama derdindeydi. Çünkü istediği cevabı alamamıştı.

“Değildim. Yine de hoşuma giden

bir şeyler duymak isterdim.

Biraz ondan üstelemiştim yani.

Seni biktırmak değildi derdim."

"Sana yalan söylememi mi tercih ederdin?"

"Hayır tabii ki ama bir seçim

olmayacağımı bilmek son zamanlarda

yaşadıklarımızdan sonra iyi hissettirirdi."

"Sen bir seçim değilsin zaten.

Sizi karşı karşıya getirmeyeceğimi

söylediğimi hatırlıyorum.

Bence bu gayet yeterli bir cevap."

"Ya bir gün gelirsek. "

"Onu o gün düşünürüz."

"Yine beni bırakıp gidecek misin?"

"Sabah sabah ne güzel başlamıştık güne.

Geldiğimiz noktaya bak."

"Tamam ya. Bir şey demedim.

Hemen günü berbat etmişim gibi davranına."

Bu konuşmanın üzerine bir şey yazasım gelmemişti. Havalimanına girdiğimizi görünce de telefonun ekranını karartmıştım. Suratımın düştüğü radarına girmiş gibi, "Ne oldu?" diye soran Musti'ye, "Dün yediğim hurmalar bugün bir yerimi tırmalıyor," dedim. Bana hiçbir şey anlamamış gibi bakan arkadaşşıma, "Boş ver," dedim. Musti arabayı otoparka doğru sürerken elimdeki telefon titredi. Doğa, daha düne kadar benim başımın altında duran çiçekli kılıflı yastığına sarılarak bir fotoğraf atmıştı. Ağlamış mıydı? Hızla arama tuşuna bastım.

"Aydemir turizmin sayın yol-"

Musti arabayı park ederken bana doğru baktı. Yüzündeki keyif benim sıkıntımın gölgesine soldu. "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda bilmediğimi belli eden bir şekilde başımı salladım. Durumun ciddiyetini anlamış olacak ki arabayı park ettiği gibi aşağı indi ve beni açılmayan

telefonumla baş başa bıraktı. Neyse ki Doğa da son çalışlarda telefonu açtı.

"Efendim?"

Titreyen sesiyle telefonun ucunda beliren kıza, "Doğa'm," dedim. Burnunu çekmesi benim içimi çekiyordu âdeta. "Ne oluyor?" diye sordugumda ağlamaklı bir nefes aldı. "Ben sadece... Ben korkuyorum."

"Neyden?"

"Sensiz kalmaktan." Cümlesini bile bitiremeden hıçkırarak ağlamaya başladı. İçimdeki tüm sesler sustu. Kalbim feryat figan bağırırken yüreğim göğsümü delip çıkmak için çırpınıyordu. Sıkıntılı bir nefes alırken başımı koltuğa yasladım. Pençesine düştüğüm suçluluk hissi kendimden nefret etmeme neden oluyordu.

"Ben... Yine gidersin diye... Çok korkuyorum."

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istiyordum ama başaramıyordum. "Gitme Kurşun Asker," dediği anda ne zaman dolduğunu bile bilmediğim gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Bir daha beni bırakıp gitme. Yalvarırım." Hıçkırıkları arasında söylediği kelimeler, sanki beş gündür biriken duyguların eseri idi. Ben ona düğümlüydüm, o ise geçmişte yaşattıklarına... Gözyaşlarım pervasızca kirpiklerimden süzölmeye devam ederken, "Buradayım Balerin. Son nefesime kadar senden gitmeye niyetim yok," dedim. Cılız bir, "Söz mü?" sorusu geldi.

"Söz."

Musti'nin cama tıklatmasıyla hızla gözyaşlarımı sildim. Bana kolundaki saati gösteren arkadaşına geldiğimi belli ettim. "Güzelim kapatmam lazım," dediğimde beni onaylayan bir mırıltı çıkardı. "İçeride nasıl bir ortam olacak bilmiyorum ama bulduğum ilk fırsatta yazacağım."

"Samam."

"Bensiz ağlamak yok."

"Senin için var mı?"

Sorusunun ardından göğsümdeki baskıyı rahatlatacak bir nefes aldım. Çayla'da söylediği cümle zihnime doldu. Benim için çok ağlamıştı ve artık ağlamamalıydı. "O hiç yok," dediğimde telefonun ucuna burun

akışlarının girdiği ufak bir sessizlik çöktü. "Seni seviyorum," derken sesi
güçlü çıkıyordu. Hafifçe gülümsedim.

"Seni sevmekten de öteyim güzel kuğum."

DOĞA

Bu zamana kadar ağlamanın bir tür terapi olduğunu düşünürdüm,
inindeki duygusal düğümleri çözmek ve rahat bir nefes almak için birkaç
amlı gözyaşı yeterli gelirdi. Yüreğinizde ne kadar fırtına varsa dindirir,
miden güç ve huzur kazanmanızı sağlardı. Fakat bazı anlar vardı ki ağla-
uk bile yetmezdi. O anların birine sıkışıp kalmıştım.

Uzun zamandır içimde biriken duyguların altında ezildiğimi ancak
mi dokünce tam anlamıyla fark edebilmişim. Güçlü görünmekten çok
xulmuştum. İçimde, derinlerde sakladığım tüm acıları, hayal kırıklıkla-
rı, özlemleri ve korkuları, birer birer gözyaşlarına karışarak dışarı dökül-
üştü ama beni asıl rahatlatan şey Doğukan'm sözüydü. O söz verdi mi
ardı ve döndüğünden beri birçok kez bana söz vermişti. Sanırım kork-
ğum anlarda kendime bunu hatırlatsam iyi olacaktı.

Doğukan telefonu kapatınca ablamın mesaj attığını gördüm. Mesajı
mak yerine ekrandan okudum. Kartını unutmuştu ve acil getirmemi is-
rordu. Hiç yapmadığı dalgınlığı bugün mü yapmıştı yani? Telefonu yata-
ı bırakıp elimi yüzümü yıkamak için banyoya gittim. İçimden sürekli her
şeyin güzel olacağını tekrarlıyordum. Bir şeyi kırk kere söylersek olurmuş
4 ben kırk bin kere söylemeye razıydım. Yeter ki gerçek olsun...

Kendimi toparlayana kadar yüzüme soğuk suyu çarptım. Telefonu-
un çaldığını duyunca yüzümü kurulayarak odaya döndüm. Ablamın
masını cevaplarken mümkün olduğunca sesimi normal çıkarmaya ça-
rım.

"Efendim abla?"

"Mesajımı aldın mı?"

"Kartım getirmemi istediğinse evet aldım."

"Neden cevap vermedin?" diye sorduğunda, "Doğukan'la konuşuyordum," dedim. "Ha... Tamam. Getireceksin, değil mi?" Evden çıkmak istemediğim için biraz ayak diremeye çalıştım ama ablam asıl amacını açık ederek yalnız kalmamı istemediğini söyledi. Bunun için kartını unutmuş gibi mi yapmıştı yani?

"Hadi gel. Hem bugün erken çıkarım belki, beraber bir yerlere gideriz."

Belki de üzerimdeki kasvet havasının nedeni evde olmaktı. Bir hava almak belki de iyi gelirdi. "Tamam. Hazırlanıp geliyorum," dediğimde bir sürü öpücük göndererek telefonu kapattı. Hazırlanmadan önce Doğukan'a durumu anlatan bir mesaj attım. Ardından telefonu bırakıp giysi dolabıma doğru ilerledim. Üzerimdekilerden kurtulurken telefonuma mesaj geldiğini gördüm.

"Nerede ofisi?"

"Maslak'a taşındılar geçen ay."

"Karşıda yani."

"Evet."

"Tamam. Dikkatli ol."

"Olurum."

"Nasılsın bu arada?"

"Ağlamıyorum, merak ettiğin buysa."

"Güzel," diyerek gülen bir emoji attı. "Sen ne yapıyorsun?" diye sorduğumda ekranıma bir fotoğraf düştü. Onu kamuflajlarının içinde o kadar uzun zamandır görmemiştim ki kalbim özlem ve heyecanla tekleli. "Nöbete geçiyorum." Kaşlarını çatılırken, "Gelir gelmez nöbet mi kilitlediler?" diye sordum. "Musti sağ olsun," yazmıştı ama ben içine sakladığı küfürleri okumuş gibi kıkırdadım. Dengesiz ruh hâlimi neyse ki benden başkası görmüyordu.

"O zaman ben seni tutmayayım."

"İyisin, değil mi?"

Beni görmeden rahatlamayacağını bildiğim için gülümseyen bir fotoğraf çektim. Gözlerim kızarmış ve şişti. Yine de her şeyin yolunda

şuğunu hissettiren bir ifadem vardı. Doğukan fotoğrafa baktığı gibi, "Çıplaksın," yazdı. Giyindiğimi söylediğimde, "Sana derin bir iç çekiş gönderiyorum," dedi. Kıkırdayarak kırmızı kalp attım. O ise mavisiyle karşılık verdi.

"Dikkatli ol ve beni habersiz bırakma güzelim."

"Olurum ve merak etme."

İyi nöbetler."

"SOL!"

DOĞUKAN

İçime sinmeyerek Doğa'nın telefonunu kapatmak zorunda kalmıştım. Aklım ondayken işe nasıl odaklanacağımı düşünürken ablasının yanına gideceğini öğrenmek Hızır gibi imdadıma yetişmişti. En azından yalnız kalmayacağını rahatlığıyla nöbeti aradan çıkarmıştım. Fakat Doğa'dan mesaj gelmediğini görmek içime kurt düşürmüştü. Musti ile nöbet yerini terk ederken hızlı hızlı mesaj yazmaya başladım.

"Güzellim, ne yaptın? Sesin çıkmıyor.

İyi ki habersiz bırakma dedim.

Haber vermene gerek yok desem herhâlde

üç gün sonra ulaşacağım sana."

"Acıktım ya ben." Son on dakikadır sürekli yorgunluğundan, susuzluğundan, açlığından yakınan adama artık tepki verme gereği bile duymuyordum. "Bir şeyler alacağımı. Sen de yer misin?" Aç hissetmiyordum ama öte yandan henüz ilaçlarımı da içmemiştim. Daha fazla geciktirmenin bana ezyetten başka bir şey olmadığını bildiğimden, "Kendine ne alıyorsan bana da al," dedim. "Dinlenme odasındayım." Musti yanımdan ayrılırken telefonuna gelen mesaja baktım.

"Nasıl bir duyguymuş habersiz kalmak?

Üç gün, iki aydan iyidir bence ki

“...azından seni terk etmediğimi biliyorsun.”

“Çok güzel. Aynen böyle devam et.

Misillemeler bir ilişkinin temel taşıdır.”

Kadın milletinden ciddi anlamda korkulurdu. Saatler önce hıçkırarak ağlarken laf sokacak bir yer bulduğu anı da kaçırmıyordu. “Yok val-la, misilleme için yapmadım,” derken gülümseyen emoji atmıştı. Neden buna inanmakta zorlanıyordum? “Ben karşıya geçene kadar ablamların öyle yemeğine çıkma vakti gelmişti. Beni de gittikleri yere çağırdı. Kızlar yüzüğümü görünce tonla soru sordu. Onlara cevap verirken telefonu elimden alamadım. Şimdi ofise döndük, ondan rahatça yazıyorum.” Açıklaması kulağa mantıklı gelmişti. Fakat özelimizi tanımadığı insanlara açması pek hoşuma gitmemişti. Gerçi ben tanıımıyordum, belki de o hepsine yakındı.

“Hangi kızlar?”

“Ablamın ofisten arkadaşları. Ben çok

tanımıyorum ama onlar beni tanıyormuş.”

“Hayret. Ablanın kız arkadaşları da mı var?”

“Uzun süredir erkek arkadaşlarından

da bahsetmiyorum farkındaysan.”

“Dilini mi ısıracaksın, poponu mu kaşıyacaksın, ne yapacaksan yap.

Nazara getirme.

Demek ki evdeki partilerin asıl

nedeni o soysuz eniştenmiş.”

“Sen neden sinirlisin ki şimdi?”

“Mesajlarımdan sinirli olduğumu anladın demek.

Olmuşuz biz güzelim.”

“Ablarım tabii. Müstakbel kocacığım değil misin?”

Okuduğum mesajla yüzümün buruşması bir oldu. Kocacığım. Tama-
na yapmacık, dile eğretili bir kelimeydi. Söyleyen kadın tipleri belliydi ve
usulde Doğa’ya yakışmamıştı. İyi ki de yakışmamıştı. Zaten yakışsaydı
kocacığım deme hakkını kendinde bulamazdı. “Kocacığım mı? Bana bu

şekilde seslenmeyeceksin, değil mi?" diye sorduğumda, "Evimin direği mi dememi istersin?" diye sordu. Ardından da, "Evimiiin diirreeğiii" yazdı. Resmen söyleyiş şekli zihnimde yankılanmıştı. Kusma ihtiyacı bu mesajlardan sonra haklı.

"Yok, bu daha kötüymüş.

Sen kocacığımın devam et."

"Gerçekten neden rahatsız oldun ki?

Sen karım demiştin."

"Sen de kocam diyebilirsin.

Ama kocacığım biraz zorlama oluyor güzelim.

Hoş değil.

Eşim diyebilirsin mesela.

Sevdiğim.

Kalbim.

Kurşun Asker bile daha samimi, yemin ederim."

"A-ah, samam demem kocacığım falan.

Ama sen hele bana karıcığım de bak."

"Ağzımdan kolay kolay duymazsın.

Duyuyorsan da bil ki sana misilleme yapıyorumdur."

"Ay tyt ki bir şey söyledik.

Gerçekten de her yerin şiş şiş bu ara."

"Sahi geldi mi gelmekte olan?

Hazırlayayım mı kendimi?

Gerçi senin triplerin bana geçmiş gibi ama

Ben mi çikolata falan yesem acaba?"

Doğa güldüğünü belli eden bir emoji den sonra, "Bence bir dene, iyi gelebilir," yazdı. O sırada elinde tepsile kapıda beliren Musti konuşmalarımızı duymuş gibi çay, tost ve çikolata ile yanıma geldi. "Eyvallah kardeşim," diyerek çayı elime aldım ve dün gecedan beri uzak kaldığım sevdiğimle orlem giderdim. Bir yandan da Doğa'nın yazdığı mesajı okuyordum.

"Eli kulağındadır ama gelmese de olur," yazdığında kaşlarımı çatılır

ten tek elle, "Gelmezse tehlikeli değil mi?" diye sordum. Çevremdeki kalabalardan öğrendiğim kadarıyla gelmemesi gelmesinden daha fazla sorun yaratıyordu.

"Eğer zafere ulaşıyorduk belki."

"Zafere giden her yol mübahtır güzelim. Aceleye gerek yok."

"Şu lafları da kendine göre çevirmiyor musun?"

"Nasıl da buluyor hemen."

"Belki benim de zekâm kıvraktır."

"Dansöz zekâlı seni."

"Allah'ım bu mesajı unutmama yardım et.

Neyse. Neden gelmesin istiyorsun?"

"Biraz zor geçiyor o günlerim.

Ağırdan gözüm pek kimseyi görmez. Tadım olmaz falan.

Ana vatan kan ağlarken ben de kızılıcık şerbeti içiriyorum herkese.

Gerçi sana o yüzümü hiç göstermedim sanırım.

Bırakıp kaçarsın diye korktuysam demek ki."

"Ana vatan mı? Böyle vatana can kurban.

Evet, ben o yüzünle hiç tanışmadım

ama eminim onu da çok severim.

Çok mu ağırlı geçiriyorsun?"

"Rabb'im sen bu Doğukan kulunun

hormonlarımla oynamasına izin verme. Âmin.

Yanı sever misin gerçekten?"

Bence ağrı benli geçiyor.

Uzun sürmez ama korkusu bir aya yetiyor resmen.

Birkaç kez hastanelik bile oldum."

"Bence senin hormonların oynamaya yer arıyor.

ve bu benim fazlasıyla hoşuma gitmeye başladı.

Yine de aramızda mesafe varken oynasınlar.

Yanıdayken fazlasıyla zorlu bir süreç çünkü."

**"Hayda. Gösterip gösterip elletmeyeceksin diye korkmadım değil.
Neyse ki ucundan azıcık dokundurdun."**

Az kalsın ağzımdaki çayı püskürtecektim. Üzerime dökülmesini son anda engellerken Musti'nin garip bakışları eşliğinde elimdeki bardağı tepsiye bıraktım. Tostumu soğutmamam gerektiğini söyleyen arkadaşşıma cevap vermek yerine, "Doğa." yazıp gülümseyen bir emoji attım ve, "Çirkinleştin mi biraz sen?" diye sordum. Utanan maymun emojisi yolladıktan sonra, "Birazcık," yazdı. Konuyu değıştirmek için ağrısına değinmeye karar verdim. Ben hayatındayken bunun için hiç hastaneye gitmemişti. Önlem alınabilen bir şey miydi?

"Önden bir tedbir alamıyor musun?"

"Dua edebilirim. Şaka şaka..."

**Kendimi üşütmezsem daha rahat
geçiyor ama genelde üşütüyorum."**

"Baldırı çıplak gezersen olacağı o.

O soğukta denize de girdin.

İnşallah bu ayı kolay atlatırız.

En azından hastanelik olmadan."

Yahu. Senin atlatırız diye ağzından öpeyim."

"Yalnız parmaklarım yazdı onu."

"Gerçekten rolleri değıştik. Bundan eminim artık."

"Evet. Bak noktaları koymaya başladın.

Ben de emojilenmeye başlarsam tamamdır bu iş."

"Yok artık."

"Yok artık."

"Ay böyle farklı biriyle konuşuyor gibi oldu ama.

Hiç senlik değil bu hareketler."

"Ay böyle farklı biriyle konuşuyor gibi oldu ama.

Hiç senlik değil bu hareketler."

"Nan."

"Nan."

"Seni arzuluyorum."

"Seni arzuluyorum."

"Demek öyle."

"Demek öyle."

"Kopyala yapıştır yapıyorsun, değil mi?"

"Kopyala yapıştır yapıyorsun, değil mi?"

"Doğukan."

"Doğa."

"Samam, oyun bitti."

"Samam, oyun bitti."

"Ahhh! Çok sinir bozucu."

"Ahhh! Çok sinir bozucu."

"Aç bakayım ağzını," diyerek tostun zorla dudaklarıma bastırarak Musti'ye bir lokma almadan bırakmayacak gibi duruyordu. Neyse ki odada kimse yoktu. Soğumuş tosttan bir lokma ısırıp ters bakışlarla çiğnemeye başladım.

"Ne bakıyorsun öyle? Ben olmasam aç kalacaksın, aç. Az elin işte gözünün oynasın olsun yahu."

Tam Musti'ye cevap vereceğim sırada elimdeki telefon titredi. Doğan'ın attığı mesajı okumaya başladım ve ağzımdaki lokma büyüüyüp nefes borusumu tıkadı. Musti boğulduğumu sanarak sırtıma vurmaya başladı. Ökürürken çaya uzandım. Bir yandan da telefondaki son mesajı saklamaya çalışıyordum. Musti, "İyi misin?" diye sorarken bile ciğerlerimi dökmeye başlamış gibi vuruyordu. "Biraz daha devam edersen iyiliğini sorgulayacağız kişi sen olacaksın," dediğimde elini sırtımdan çekti. "Sana iyilik yapıyor."

"Bu yaptığın iyiliğin yanından geçmiyor lan. Boğulsam daha acısız olurdu."

"Abart abart," diyerek tepsiyi aramızdan çekti. "Senin yiyeceğin yok lan," deyip koltuğa sırtüstü uzandı. Ayaklarını ağzıma kadar sokarken, "Ney yapıyorsun lan?" diye sordum. Musti gözlerini kapatırken, "Belim ağrıyor kurşun'um," dedi. "İzninle biraz uzanacağım." Botlarını kendimden

uzaklaştırmaya çalışırken, "Bunu uzanmadan önce sorman lazımdı," dedim. Cevap vermedi. Açıkçası benden uzaklaşmış olması ve gözlerini kapatması işime gelmişti. Doğa'nın son attığı mesajı tekrar okurken kafamda bizi canlandırmaktan kendimi alıkoyamamıştım.

"Yanımdan gittiğinden beri seni istiyorum.

*Beni soymanı, dokunmanı, öpmeni,
dudaklarını bacaklarımin arasında hissetmeyi.*

O tahrik edici seslerinin içimi ürpertmesini özledim.

Seni hissetmeyi..."

"Oyun bitti."

"Harika."

"Belden aşağı vurdun."

"Yok canım oraya kıyamam ben.

İnsan hiç ileride bineceği dalı kırar mı?"

*"Tamam, bu konu ciddi anlamda
edepsizliğe gitmeden duralım.*

Ne yapıyorsun? Ablanla mısın hald?"

"Durdum. Durmakta en az senin kadar iyiyim."

"Doğa."

"Samam samam, kızma.

Evet. Ofiste yanındayım."

Bir anda ekranıma bir fotoğraf düştü. Doğa elinde kahveyle bana poz verirken ablasının da bir bölümünü almayı ihmal etmemişti. "O çalışıyor, ben de kahve içiyorum. Çıkışta alışveriş merkezine gidelim dedik." Afiyet olsun yazdıktan sonra aklıma gelen bir durumu kendi içimde sorguladım. Eşya Hukuku dersinin finaline benim yüzümden girmedeği için yaz okuluna kaldığını biliyordum ama o yanındayken bu konunun hiç bahsini açmamıştı. Okula da gitmemişti. Dersi hangi gündü acaba?

"Okul ne zaman?"

"Dersim yarın öğlen."

"Yaz okuluna kalan çok kişi var mı?"

‘Var ya ... Özellikle eşıya

hakukundan sınıfın yarısı kaldı.”

“Diğer sınıflar?”

‘Mezun oldular. Bilmem anlatabildim mi?’

Engin denen herifin mezuniyetini kutlar gibi elimdeki çay bardağını havaya kaldırdığım bir fotoğraf çektim ve Doğa'ya attım. Fakat o keyifli halime değil de fotoğrafta gözüken detaya takıldığını şok içindeki emojiyle gösterdi.

‘O ayak kimin?’

“Musti’nin ağızma soktuğunu mu soruyorsun?

Şu anlık Musti’ye ait.

Biraz daha devam ederse

kurda kuşa bağışlayacağım.”

‘Yatıyor mu o? Sanki orası benim yattığım koltuk.”

“Beli ağrıyormuş paşamın. Evet güzelim, o koltuk.”

‘Sen çıkışta ne yapacaksın?’

“Musti onlara çağırıyor ama annemle görüşmem lazım.

Görevden direkt hastaneye sevk edildim.

Hastaneden de direkt sana geldim.

Dün eve geldiğim de uyumuştı, sabah erken çıktım.

Döndüğümü biliyor artık.”

‘Şu an mı döndüğünü sanıyor?’

“Aygül yumurtlamadıysa evet.”

‘İnşallah söylememiştir.”

“Bunu beni düşündüğün için mi söyledin?

Yoksa kendini düşündüğün için mi?”

‘Doğukan.”

Kapının eşiğinden bana seslenen şefe bakana kadar Musti yattığı yerden doğruldu. Sözde beli ağrıyordu. Yattığı yerden fırlama olimpiyat oyunu oynayan bu adam altın madalyaya doyardı. Ben de yanında ayaklanırken şefin

bakışları ikimiz üzerinde dolaştı. "Şimdi müsaidim. Gel de şu yaralanma işini konuşalım," dediğinde, "Emredersiniz," dedim. Adam peşinden gideceğimi bilmenin rahatlığıyla görüş alanımızdan çıktı. Bense Doğa'ya haber vermek için mesajlara girdim. "Lan elin işte gözün oynaştı olsun diyorum. Yürü hadi. Yürürken yaz yazacağınızı." Musti'nin uyarısıyla ufak adımlarla da olsa yürümeye başladım.

"İkisi de..."

Zor durumda kalmanı istemem.

Daha tanışmadan bana bilenmesini hiç istemem.

Sonuçta onun tek oğlusun."

"Tek kalan oğlu. Haklısın."

"Öyle demek istememiştım."

"Sorun değil. Yanlış bir şey söylemedin zaten.

Şimdi gidiyorum güzelim ben. Şef ancak

müsait oldu. Konuşmam gerekli.

Çıkarken haber verirsın diye umut ediyorum.

İki ayın misillemesi bu taktikle kolay bitmez çünkü."

"Veririm veririm. Seni seviyorum."

"

"Seni sevmekten de öteyim."

DOĞA

Ablam söylediği gibi işlerini hızla toplarmış ve mesaiden erken çıkmıştı. Hava o kadar güzeldi ki alışveriş merkezine kapanmak yerine Kadıköy'de gezmek daha cazip gelmişti. Motorla karşıya geçmiş, Kadıköy sokaklarında turlamış, ardından evimiz olan Bağdat Caddesi'nde mağazalara bakınmaya başlamıştık. Attığım her adımı Doğukan'a mesaj atarken karşılık bulamamış olmak canımı sıkıyordu. Patavatsızca bir laf etmiştim. Belki de onun yüzünden bir süre benimle konuşmak istemiyordur diye düşünürken saatlerdir beklediğim mesaj telefon ekranıma düşmüştü.

"Güzelim kusura bakma. Biraz yoğunluk vardı."

Ben daha yeni çıkıyorum. Ooo...

ne kadar çok şey yapmışsınız.

Ablan bayağı erken çıkmış. Özel sektöre bak."

"Bugünlük erken çıktı."

Mesaiye kaldığı günler çok yoksa."

"Özel bir durum mu var fıstığım?"

"Fıstığım mı?"

Yoo... İşlerini tamamlamış.

Patronları da yokmuş.

Hava da güzel olunca çıkalım dedi."

"Fıstığım, cvet. İçimden geldi.

**Belki de Musti'nin yediği fıstıkların
iştahımı açmasındandır, emin değilim.
Sevmediysen söylemem ama."**

**"Bu Musti bizim ilişkimizi iyi
yönlendiriyor bakıyorum.**

Senin içinden gelen her şeyi severim."

"Ben de içinde sen olan her şeyi severim.

Ne yapacağız şimdi?"

Caddenin ortasında şapşal şapşal sırtarak yürüyordum. Ablam önüme bakmadığımı anlayınca koluma girip beni yönlendirmeye başladı. Tam şimdi ne yapacağını soracaktım ki aklıma öğlen söylediği şey geldi. Midem bir girdaptaymış gibi kasıldı. Gıtmeyeceğini söylemişti ama konuşmadığımız sürelerde fikrini değiştirmiş de olabilirdi. Cevabını duymaktan hoşlanmama ihtimalimi bile bile parmaklarım gerekli olan soruyu sordu.

"Mustilere gidecek misin?"

"Öyle bir planım yok. Neden sordun?"

Ha... Dur, sen söylemeden söyleyeyim.

Kardeşi yüzünden, değil mi?"

Attığı mesaja bakakaldım. Adam düşünce okumak konusunda ne sınır ne mesafe tanıyordu. "Kardeşinin okulu kapandı. Yaz tatili için Sivas'a gitti." diye devam ettiğinde dünyanın en saçma şeyini duymuşum gibi suratımı buruşturdum. "Yaz tatili için Sivas'a mı gidilir ya?" diye sorarken yüze şaplak atan kız emojisi atmayı da ihmal etmemiştim.

"Allesi orada. Nereye gidilir ayrıca?"

**"Ege kıyılarına ya da Ege
adalarına. Adaları severiz."**

"Hiç gittin mi?"

**"Küçükken İzmir'e gittim,
o kadar. Sen gittin mi?"**

"İzmir'e ve Kuşadası'na gittim.

Adalara hiç gitmedim."

"Gideriz."

"Gidelim."

Aylar önce de bu şekilde plan yapmıştık ve göreve gitmek zorunda kalmıştık. Yine aynı şey başımıza gelmesin diye heveslenmemeye çalışırken asıl sormam gereken soru bana uzaklardan göz kırptı. Yıllık iznini planladığı tarihte görevdeydi. Hatırladığım kadarıyla başka izni de yoktu. Yani iznim hayaller diğer seneye mi kalmıştı? Bir umut başka izni olup olmadığını sordum. İçimden de birkaç güncük bile olsa izni kalmış olması için dua ediyordum.

"Yıllık iznim hâlâ duruyor."

"Vallaha mı?"

Doğukan onun için fazlasıyla büyük bir gelişme olan kahkaha atan mojisini önden gönderdikten sonra, "Vallaha!" yazdı. Vallahi demememe dalga geçiyordu ama bu zerre kadar umurumda değildi. İzinleri hâlâ duyuyordu, yani bu istediğimiz zaman plan yapabileceğimiz anlamına geliyordu. Tekrar yan yana olacağımız...

Görev olduğundan iznim direkt ertelendi zaten.

İnana geldiğimde de raporluydum.

İnani hâlâ kullanmam gereken izinlerim var."

"Yahuu..."

Ne zaman kullanmayı düşünüyordun peki?"

İçinde raporla birleştirecektim

ma başkalarının izniyle çakıştı.

Yıl gibi alırım."

İşte bu olmamıştı. İki aylık sürede modum yerine gelsin diye her tür desteği veren ablam yıllık iznini bana ayırdığını söylemişti ve gideceği yere benim karar vermeme izin vermişti. Daha önce dört kez gittiği anda Adası'na bile ben istiyorum diye sesini çıkarmamış, izin tarihleri ile rezervasyonunu yaptırmıştı. Şimdi Doğukan'la izinleri çakışırsa ablam ekemeyeceğim için sevgilimle yan yana olma şansını kaçıracaktım. İzin veremezdim.

**"Tüh be. Kasımda al
Kasımda aşk başkadır."**

"Tam neden kasım diyecektim.

Tahmin etmeliydim böyle bir şey diyeceğini.

Kasımda alırım güzelim. Aşkımız aynı kalsın ama."

"Oluuuur."

"Senin yaz okulun ne zaman bitiyor?"

"Ağustos sonuna doğru."

"Anladım. Ailenin yanına gitmeye vaktin olacak mı?"

"Okul açılmadan bir hafta giderim belki.

Eğer ablam yıllık izni planlarında beni ekmezse."

"Anlamadım?"

"Ablamla sözleştik. Eylül başında izne çıkacak.

Beraber Cunda'ya gideceğiz."

"Ha sen bana o yüzden kasım deyip duruyorsun.

Ne zaman sözleştiniz?"

"Senin olmadığın dönemde."

"Artık varım."

"Ama ben dönecek değilim.

En zor zamanımda yanımda olan

kişilere buldumcuk gib

sana kavuşunca sırtımı dönemem."

"Haklısın. Gidersin o zaman."

"Gideceğim zaten." yazdıktan sonra ona teklif etmediğim için bozulduğunu hissettim. "Yani seni de çağırırdım ama ablama ayıp olur," de memle, "Neden? Yıllarca sana yapukları bu değil mi?" dedi. Bingo! "Doğuşu mağazaya da bakalım. Sonra kahve içelim, olur mu?" Ablamın teklifi kabul etmemle kolumdan çıkması bir oldu. O hızlı hızlı mağazaya doğru yürüdü. Ben ise içerideki çalışanların rahatsız edici bakışlarını çekmekte ve dışarıdaki banka oturdum.

"Ama ben o değilim.

Ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum."

"İyi bakalım. Gidersin adaya ablanla."

"Kanıma girme. Ada ince çizgimiz."

"Ada sahillerinde bekliyorum.

Her zaman yollarını gözlüyorum.

Yarım seni seri an istiyorum.

Beni şad et Şadiye'm başın için."³²

"Şadiye kim?"

"Türküyü yazanın yavuklusu."

"O zaman orayı değiştirerek sesli

bir şekilde bir daha alayım."

"Arabadayız ve yanımda Musti var."

İşe motorla gitmemiş miydi? Ayrıca neden şarkı türkü olaylarında hep bahanesi Musti oluyordu ki? En yakın arkadaşlarından biriydi ve anladığım kadarıyla müzikle iç içeydi. Ayrıca eğlenceli olduğu anlar da hâlâ aklımdaydı. Yani bana şarkı söylemesini yadırgamazdı.

"İlanışk için şu anda daha iyi bir yer bilmiyorum."

"Sen ne yapıyorsun?"

Ablana ayıp olmuyor mu sürekli gözün telefonda?"

"Bir şeyler deniyor.

Mağaza mağaza gezerken gözünün

beni gördüğünü sanmam.

Kaçamadın, dinliyorum kocacığım."

"Padi KARICIĞIM."

Mesajı olduğum anda kahkahama engel olamadım. Gerçekten de aruğuna dair bir işaret isminin altında belirdi. Kalbim çocuksu bir heyecanla çarparken bir dakikayı biraz geçen bir süre sonra ekranıma dosyası düştü. Bekletmeden açtım. Doğukan'ın sesine asla gitmeyen seriyi kıkırdatarak dinliyordum. Bazı yerlerde Musti'nin sesini daha

³² **Musti Erçetin - Ada Sahillerinde Bekliyorum şarkısı.**

baskın duyuyordum. Sanki arkadaşını kamuflle edebilmek için bastıra bastıra şarkıyı söylemişti. Sesin bitmesi ve ablamın yanı başımda bitmesi bir oldu. "Neye gülüyorsun sen?" diye sorduğunda telefonun ekranını karartarak ayaklandım.

"Dogukan ses atmış."

"Bu kadar güldüğüne göre yine ilanıaşk ediyor olmalı."

Çocuksu bir kıkırtıyla, "Öyle de denebilir," dedim. "Ee... Nerede kahve içelim?" Ablam kısa bir an düşündü. "Kızlar yeni bir yerden bahsediyordu. Zara'nın ilerisinde olması lazım. Hadi gidelim." Ablam mesaj yazacağımı adı gibi bildiği için tekrar koluma girdi. Ben de o muhteşem serenada gülen emoji atarak cevap verdim.

"Musti bile eşlik etmiş. Utan utan."

"Neden utanayım?"

Ayrıca sen ona ne bakıyorsun?

İmkânı olsa kapı gıcirtısına eşlik edecek."

"Ona kapı gıcirtısına oynayacak denir."

"Onu da yapar."

Sen neden kendine bir şeyler bakmuyorsun?"

"Hem ihtiyacım yok hem de paramı"

kıyafete harcamak istemiyorum."

"Bir kadının kıyafete ihtiyacı olmaması kıyamet alametidir."

Parayı düşünmen de saçmalık. Sen de bak hadi bir şeyler."

Tamı cevap yazacağım sırada bana IBAN göndermemi söyledi. Ah... Param olmadığını mı düşünmüştü? Param vardı aına har vurup harman savuracak kadar değildi. Ayrıca kıyafetler dolabımdan taşıyordu ve yeni bir şeyler koyacak yerim yoktu. "Orada dur bakalım yakışıklı. Sevgilisi parası yedi dedirtmem kendime," diyerek işi şakaya vurmaya çalıştım.

"Kocacık parası yersin o zaman."

Hadı güzelim, bu kadar tehlikeye boşuna girmiyorum ben."

O kadar paranın da harcanmadıkça bir anlamı yok."

"Gerçekten mağaza mağaza"

gezmekten hoşlanan biri değilim.
Genelde ihtiyacım olan şeyi alacağım
yeri önceden kararlaştırır.
Girer, alır, çıkarım."

"Erleneceğim hatun seninle. Başka yolu yok.

"Ya benimsin ya benim."

"O ya benimsin ya kara toprağın değil miydi ya?"

"Sana hiçbir zaman toprağı yakıştırmam ben."

"Şu anda ihtiyacım olan sadece sen varsın."

"Bana bir sen lazımsın. Bir de IBAN'ın. Söyle bakalım."

DOĞUKAN

"Bazayı attıktan sonra seve seve.

0 zaman kariyer yapacağım ben."

"Kariyer mi? Çocuk da yaparım,

kariyer de gibi bir şey mi?

Ah, ben neden heyecanlandım şimdi?"

"Ya bir de onu bana sor. Kalbim pıtı pıtı atıyor.

Kariyer, evet. Koca çalışır, karı-yer."

"Kalbinden öperim fıstık.

Karı mı? Bir hanımefendi bu şekilde

söyler mi şu kelimeyi ya?"

"Bakta hanımefendi.

"Bakta aşçı. Seninleyken..."

Çapın gülüslü bir emoji atmıştı. Birkaç gün öncesini düşündüğüm
"Bakta oturuşumu düzeltmek zorunda kaldım. "Aklıma sokma.
"Bakta, um diyorum. Musti var diyorum. Yapma güzelim," yazmamışım

gibi, "Öp beni, öp," diye mesaj attı. Kalbinden öperim mesajıma karşılık ama benim aklımda bambaşka şeyler canlanıyordu. "Öpücük." yazıp gönderdim. Saçma bir şey yaptığımı belli eden bir emoji attı. Bu sefer öpücük atan emoji arayıp buldum. "Bu değil," dediğinde, "Ne? Nasıl öpücük atmamı bekliyorsun?" diye sordum.

"Video çekebilirsin."

"Şansını zorlama."

**"Aman iyi ya. Musti'ye söylesem
o çoktan öpücük atmıştı."**

**"Musti sana neden öpücük atıyor Doğa?
Allah aşkına iş yerinde kafamın uyduğu
adamakıllı bir arkadaşım var.
Ondan da etmeyeceksin beni, değil mi?"**

"Ay kızma hemen, lafın gelişi dedim."

**"O lafın gelişi olduğu gibi dönüşü de var.
Haberin olsun."**

"Tehdit. En sevdiğim."

**"Güzelim siz Bağdat Caddesi'nde
olduğunuza emin misiniz?
Ya da ablan normal bir
mağazadan mı alışveriş yapıyor?"**

"Hahahahaha. Erotik shopta değiliz, korkma.

Ama istersen bulayım bir tane."

**"Allah'tan en yakın zamanda sana
akıl fikir vermesini diliyorum.
Dua kapılarım açıktır umurum."**

**"Aklımda sen fikrimde sen
Kalbimde ruhumda sen
Baygınım ben sana candan yana yana**

sever kalbimi bilsen... "33

"Zeki Müren?"

Biliyorsun. Yeşilçam sever misin?"

"Severim."

İşte sen mi? Ah kalbim...

Sana yakın sözlerin var ne güzel gözlerin var.

Beni sen öldüreceksin.

Benimle gel kuskansın el bitsin artık bu emel.

Benim ben sana candan yana yana.

sever kalbimi bilsen."34

"Bebek kısmı pek uymadı sanki."

"Doğa çık aradan, gözünü sevdiğim," yazdığında kahkahama engel olamadım. Musti'ye baktığımda yüzünde konuyu bilmemesine rağmen sıcak bir gülümseme olduğunu gördüm. Sanırım mutluluğum taşıcıydı ya da en azından mutlu olduğum için o da benimle mutlu oluyordu.

Bana nasıl katlanıyorsun kalbim ya?

Aşk senin sinir bozucuymuş bu durum."

"Aşk böyle bir şey işte."

Sinir bozucu olduğumu kabul ediyorsun yani?

Çünkü bebek kelimesi de sana tam uydu.

Bebek benimmmmm."

"Doğa. 195'lik adam bebeğim

diye sevilmez güzelim."

Bana bebeğim."

Gözlerimi devirirken Musti'ye baktım. Hâlâ gülümsüyordu. "Sen ne gülüyorsun?" diye sorduğumda bana doğru garip bir bakış attı. Gülüşünün farkında olmadığını anladım. "Aklıma akşam gördüğüm rüya geldi," dediğinde kaşlarım havalandı, "Hayırdır inşallah," dedim. "Seni

Zeki Müren - Aklımda Sen Fikrimde Sen şarkısı.

Zeki Müren - Aklımda Sen Fikrimde Sen şarkısı.

bu kadar mutlu hissettiren rüyayı bana da anlatmak ister misin?" Anlatı anlatmamak arasında kalan bakışlarının ardından, "Sen bana her mutlu olduğun anı anlatıyor musun da ben anlatacağım," dedi. Burada laf sokma amacıyla söylenmiş bir söz değildi. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Bı merakımı daha da kamçılarken, "Evleneceğin kişiyi mi gördün?" diye sordum gülererek.

"Ondan bile iyi."

Sorgularcasına çatılan kaşlarımla Musti'ye baktım. Tereddütlü bir ses tonuyla, "Şehit oluyordum," dedi. Gülümsemem yüzümde dondu, kaldı. Neden söyleyip söylememek arasında kaldığım anlamıştım. Trafiğin sıkışıklığını fırsat bilip bana doğru döndü.

"Çok gerçekçiydi Kurşun'um. Bence bu bana ilahi bir mesaj."

Beni inandırmaya değil de sanki bu konuya razı etmeye çalışıyordu. Şehit düşersem bana gönül koyma demenin bir diğer yoluydu. Bu meslekte olan ben dâhil herkesin hayaliydi: şehit olmak. Ama sevdiğim birinin benden önce ölebileceği düşüncesi artık taşıyabileceğim bir yük değildi. Böyle bir şeye razı olmamın imkânı yoktu. İçimden *Allah korusun* derken yüzüme alaycı bir kahkaha takındım. "İyi, gözün aydın. Sen bile cennete girersen, beni hayli hayli alırlar." Neyi ima ettiğimi anlamış gibi yüzüme doğru hafifte tükürdü.

"Dost dedik, bağrımıza bastık, adamın söylediği şeye bak."

Trafik ufak ufak açılmaya başlarken, "Hadi hadi. Sen bana laf yetiştireceğine yola bak. Geç kaldım zaten," dedim ve başımı Doğa'nın mesajına eğdim. Yeni yeni titremesi azalmış ellerimin eskisi gibi titrediğini o an fark ettim. Bu seferki kurşun yarasından değildi. Yürek korkusundandı.

"Sen bana dedin ama Musti'ye ayıp oluyor mu?"

İstersen sonra konuşabiliriz."

"Umursadığını sanmıyorum."

"Neden?"

"Göstereyim hemen," deyip Musti'nin çalan şarkıya eşlik ederkenki mutluluğunun fotoğrafını çektim. Doğa fotoğrafa baktıktan sonra gülen bir emoji attı ve neden bu kadar keyifli olduğunu sordu. "Cennette yeni görmüş." Dalga geçtiğimi sanmasına rağmen ilk önce, "Allah korusun,"

yazdı. Sırf bunun için bile ona olan sevgim bir kat daha büyümüştü. Daha sonra da asıl nedenini sordu.

"Rüyasında şehit olacağını görmüş.

Bunun ilahi bir mesaj olduğunu düşünüyor."

"Hım... Gerçekten cennetteki yerini gördü yani.

Sevinsem mi, üzülsem mi bilemedim

ama bunu sana söylemesi olmamış."

"Sorun değil. Bu meslekte olan herkesin hayalidir.

Fakat birinin Musti'ye geçmişteki

günahlarını hatırlatması lazım."

"Ne yaptı ki?"

"Üzgünüm güzelim ama

arkadaşımın sırlarını açık edemem."

"Aşk oldu ama ya..."

İki lafın belini kıracağız şurada."

"Aşk oldu.

Ayrıca anlatırsam o kırılan iki lafın beli olmaz.

Musti'yle arkadaşlığıma devam etmek istiyorum."

İmamı anlar anlamaz ters bir bakış atan emoji gönderdi. "Seni seviyorum," yazdığımda, "Ben de seni seviyorum," demişti ama hâlâ ters bakan emoji cümlesinin sonundaydı. "Asma surat," dedikten sonra, "Ne yapıyorsunuz şimdi?" diye sordum. Kahve içmek için bir yere oturduklarını söyledi. "Tamam güzelim. Ben de eve geldim sayılır. Haberleşiriz," yazdıktan sonra telefonun ekranını kararttım.

"Hiç sokağa girme. Burada inerim ben."

Musti hızını kesmeden yola devam ederken, "Evden işe, işten eve çıkıyordun," dedi. İtiraz etmenin boşa olduğunu bildiğim için uzatmadan çıkışın önüne kadar gelmesini izledim. Araba yavaşlarken, "Yarın sabah kaçta geleyim?" diye sordu. Kaşlarını çatmış görünce de göğsümdeki yarayı işaret etti.

"Kontrolüne bensiz gitmeyi düşünmüyordun herhâlde."

Açıkçası bir kontrolüm olduğunu bile unutmuştum. "Fark etmez istersen vardiyadan önce gidelim." Musti *olmaz öyle şey* dercesine başını salladı. "Bir aksilik olur, bir şeyler isterler, uzar falan, riske atmaya gerek yok. Sabah gidelim, kafamız rahat olsun." Arabayı durdurmasıyla kememi çözerken, "Tamam. Sabah sekiz gibi beni alırsın," dedim.

"Anlaştık. Gülsüm sultana selam söyle."

Doğru ya ... O kadar ayın üzerine şimdi bir de Gülsüm sultana hesap vermek vardı. Umarım Aygöl bir şeyler yumurtlamamıştı. "Aleyküm selam kardeşim. Yarın görüşürüz," diyerek arabadan indim ve gazamın mübarek olmasını dilediğim adımları atmaya başladım.

DOĞA

“Ben bir bira alabilir miyim?”

Geldiğimiz mekânın basit bir kahveci olacağını düşünmem saçmalık-
tı. Akşam saatlerinde alkol satışı da başlayan yer, gittikçe kalabalıklaşmaya
başlamıştı. “Yarın işe gitmeyecek misin?” diye sorduğumda bana *ne var*
bunda der gibi bakan ablam “Bir tane bira içeceğim Doğa. İnan bana, su
bile beni daha çok çarpıyor,” dedi. Kafaya koyduktan sonra onu engelle-
yemeyeceğimi bildiğim için daha fazla inatlaşmadım. Telefonum çalmaya
başladığında arayan numaraya baktım. *Annem* yazısını gördüğüm anda
ablama gösterdim.

“Ortam çok gürültülü. Açma.”

“Açana kadar arar, bilmiyor musun?”

Ablam bildiğini ve bundan bıktığını belli edercesine gözlerini devir-
di. “En azından dışarı çıkıp aç. Şimdi dışarıda takılıyoruz dersin tonla soru
soracak. Okuldan çıktım, eve dönüyorum falan dersin.” Yalan yeteneğine
ıppka çıkarmak istediğim ablamın söylediklerine uyup ayaklandım. Hız-
lı adımlarla mekânın dışına çıkarken annemin araması sonlandı. Tekrar
aramasını beklemeden bu sefer ben onu aradım. Benim aksime tek çalışta
açan annem, “Neredesin sen Doğa?” diye sordu. Sadece bir kez aramıştı ve
birkaç günlerdir ulaşamıyormuş gibi sitemliydi.

“Yoldayım anne. Ne oldu?”

“Neredeydin?”

“Okuldaydım.”

“Bana yalan söyleme. Bugün dersinin olmadığını biliyorum.”

Harika. Ablamın aklına uyarak başladığım yalana şimdi kendimi bulmam gerekiyordu. “Evet, dersim yok,” diyerek zaman kazanmaya çalışırken aklım tüm hızıyla çalışıyordu. “Ama hocayla ödevim için görüşm gerekti.” Saatin geç olduğunu vurgulayan anneme hocanın dersinden sonra müsait olduğunu söyledim. Neyse ki bugünü sorgulamak yerine harfler sonrası için sorular sormaya başlamıştı.

“Ne zaman bitiyor yaz okulu?”

“Ağustos sonunda sınavlarım anne.”

“Bursa’ya ne zaman geleceksiniz o zaman?”

Sıkıntılı bir nefes alırken, “Sınavlarım biter bitmez gelirim,” dedi. Ardından aklıma gelen detayla, “Sen geçen gün de bana bunu sormam mı?” diye sordum. Annemin sorgulayan havası bir anda yumuşarken, “İla akası var canım? En son ne zaman sorduğumu bile hatırlamıyorum dedi. Tek kaşım ister istemez havalanırken, “Ben yanlış hatırlıyorum o zaman,” dedim ama bu söylediğine inanmamıştım. Sadece konuşmayı da fazla uzatmamak için uğraşıyordum.

“Ablan ne yapıyor?”

“En son konuştuğumuzda işteydi,” dediğimde, “Tamam kızım. Oylanmadan eve git ve dikkatli ol,” dedi ve telefonu çat diye yüzüme kapattı. O sırada Doğukan’ın mesaj attığını gördüm. Ona cevap verirken tekrar mekâna girdim.

“Güzelim ne yaptınız?”

“Oturuyoruz kalbim. Sen ne yapıyorsun?”

“Annem az önce geldi. Yemek hazırlıyor.”

“Ben de banyodan çıktım az önce.”

“Bir sıkıntı yok, değil mi?”

“Yok yok. Dün gece döndüğümü sanıyor.”

“Ne diyor?” Ablamın karşısına oturduğumda, “Kim?” diye sordum. Ardından annemden bahsettiğini hatırlayınca suratımı buruşturdum.

"Klasik neredesin, ne yapıyorsun, sınavların ne zaman bitecek, ne zaman geleceksiniz falan." Ablamın sorgulayan bir ifadeyle kaşları çatılırken, "Geçen gün de buna benzer bir şey için aramamış mıydı seni?" diye sordu. Hah... Aklın yolu birdi işte. "Aynısını sordum. İnkâr etti." Düşünceli bir ifadeyle elindeki bira şişesini döndüren ablam, "İçimden bir şey kokusu yakında çıkar diyor," dedi. Ne yalan söyleyeyim, ben de aynısını düşünüyordum. Hatta o kokunun hayra alamet olmadığını da iddia ediyordum. Doğukan'ın attığı son mesajı okuduğumda nedense garip hissetmiştim.

"Ama sende bir hâller var gibi."

"Seni özledim sadece."

"Ben seni daha çok özledim."

"Kime göre? Neye göre?"

"Kime kime? Sana bana?"

"Daha kime? Kara kediye."

"Sen bana çocuk tekerlemesi mi söyledin?"

"Belli ki biliyorsun."

"Demek ki ben de çocuk olmuşum."

"Seni hiç sokakta yakantop falan oynarken hayal edemiyorum."

"Normal. Çünkü ben sürekli top peşinde koşanlardandım."

"Onda da top senin peşinden koşuyor."

Doğukan gülümseyen emojisini attı. O sürekli futbol oynayan çocuklardandı belli ki ama diğer oyunları da biliyordu, değil mi? Acaba futboldan sonra sevdiği başka bir oyun var mıydı? "Saklambaç oynadın mı hiç? Akşam ebesi? İstop? Elim sende? Beştaş? Misket?" Küçükken oynadığım bütün oyunları saydım mı diye düşünürken, "Sanırım karşımda tam bir mahalle kültürü olan biri var," mesajı almak gülümsetmişti. Neden bilmiyorum ama mahallede büyüdüğümü düşünmesi mutlu hissettirmişti.

"Pek sayılmaz. Babaannemlerin

mahallesinde arkadaşlarım vardı sadece.

Bizim evin olduğu yerler hep apartmandı.

Ama babaannelere gittiğimde eve girmezdim.

Beştaşıta çok iyiyimdir bu arada'

"Salçalı ekmek de seversin sen şimdi."

**"Off, hem de biber salçası olacak
ev yapımı. Canım çekti ha'**

"Sanırım ben de seni hiç böyle hayal etmemiştim."

"Nasıl?"

"Bu kadar doğal."

Yani sanki hep el bebek, gül bebek büyütülmüşsün gibi geliyordu.

Evden hiç çıkmamışsın, korunmuşsun gibi."

"Yani öyle dönemlerimde oldu tabii ki

Ama bir an kötü bir şey yapmışım gibi hissettim.'

"Hayır hayır. Aksine, kendime daha yakın hissettim."

"Mahallede oyun oynadım diye mi?"

"Evet."

"Vay be. Bir top nelere kadır."

"Yemek hazırmış. Daha çok oturacak mısınız?"

"Ablam birasını bitirsin, kalkarız."

"Siz kahve içmiyor muydunuz?"

"Ablam kahveyi cilalamaya karar verdi."

"Benim bildiğim cila alkolün üzerine olur ama?"

"Normali öyle ama konu ablam."

"Başka yere mi geçtiniz?"

**"Hayır aynı yerdeyiz ama belli saatten sonra
alkol satışı da serbestleşiyormuş."**

"Ortama bakayım."

Hızlıca mekânın birkaç fotoğrafını çektim ve gönderdim. Doğan'ın fotoğrafları incelediğini düşündüğüm birkaç dakikanın ardından "Kalabalık. Dikkatli ol ve eve vardığında mutlaka haber ver." mesajı ekranıma düştü. "Merak etme," dediğimde, "Ederim," yazdı. Basit bu mesaj bile yüzümden güller açtırabiliyordu.

"Size de afiyet olsun."

"Gel beraber olsun."

"Gelirim bak."

"Gel gelinim gönlüme gel.

Senden başka ydr sevemem.

Gel gelinim sevgime gel.

Bu yüreği başkası çözemez."³⁵

"Musti'yle takılmak yaradı sana.

Utanmasan her kelmeye bir şarkı bulacaksın."

Bir an aklıma gelen düşünceyle, "Aa... Çok iyi oyun. Döndüğümde uyumazsan oynayalım mı?" diye sordum. "Bakınız güzelim." yazdı ve çevrim dışı oldu. Yani bu oynarız demekti. Heyecanım kalbimi tekletirken ablamın şişesine baktım. Dibinde kalan bir parmağı işaret ederek, "Bitir de kalkalım," dedim. Ablam birasının bittiğini fark etmemiş gibi şişesine baktı. "Bir tane daha içeyim. Kalkarız."

³⁵ Acanan Doğulu - Gelinim şarkısı.

DOĞUKAN

“Doğuk-”

Doğa’yla mesajlaşırken yedinci kez seslenen annem kapı eşiğinde beni görmesiyle seslenmesini yarıda kesti. “Geldim sultanım, geldim,” diyerek masadaki yerimi aldım. “Yine döktürmüşsün bakıyorum.” Masada canımın çekebileceği her şey vardı. Annem domates çorbasını kâselerimize koyarken, “Geldiğini anlayınca bir günlük ofisi bensiz idare edebilirler diye düşündüm ve çok doğru bir karar verdiğime seni her gördüğümde daha çok emin oluyorum,” dedi. Sandalyesine otururken, “Çok zayıflamışsın,” diye ekledi. Bunu geldiğimden beri en az dört kez söylemişti.

“Ve solgunsun.”

Değildim aslında. Yani en azından altı-yedi gün öncesine göre çok iyiydim. “Yorgunum sadece,” dediğimde gözleriyle yüzümü tarayan kâdın, “Sende bir hâller var,” dedi. İşte başlıyorduk. Mümkün olduğunca yaramı ele vermemeye çalışmak için dik durdum. Konuşma sırası bana gelmesin diye de çorbamı içmeye başladım. Annem ise daha kaşığı eline bile almamıştı.

“Doğa nasıl?”

Az kalsın ağızımdaki çorbayı dışarı fışkırtacaktım. “Doğa nereden çıktı anne?” diye sorduğumda bana tam bir anne bakışı attı. “Oğlumur

hayatındaki insanı merak edemem mi?" Hayatımdaki insanı ... Neden bir şeyler bildiğini hissediyordum?

"Ciddi değil misiniz yoksa? Eğer değilseniz Ekrem Bey'in kızı Melissa..."

Yine mi? Temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp şu kızı önüme getirmesinden o kadar sıkılmıştım ki, "Anne ben evleniyorum," diyerek konuşmasının arasına girdim. Müşterisinin kızını ballandırarak anlatmayı bırakan kadın yüzüne zafer kazanmış bir gülümseme yerleştirdi. Biliyordu. Ah ulan Aygöl ...

"Önce benden söylediğin yalanlar için özür dile," diyerek önündeki kaşığı alan annem kızgın görünmüyordu ve bu fazlasıyla kafa karıştırıcıydı. "Ve daha sonra nasıl evlenme teklifi ettiğini anlat. Bakalım romantiklik konusunda babam sollayabilmiş misin?"

"Kalbim, eve geldim ben."

"Hoş geldin güzelim."

"Aha, tetikte mi bekliyordun?"

"Biraz daha gelmesen uyuyacaktım."

"Yemekten sonra ağırlık çöktü."

"Hım... Ablamla olunca biraz geç kaldık, haklısın. Uyuyalım istersen?"

"Oyun oynamak istedin."

"Sorun değil."

"Olsun, heves ettin bir kere."

"Uykundan önemli değil."

"Önemli."

"Gerçi şimdiden kazanan olarak seni tebrik edebilirim."

"Çok fazla repertuvarım yok."

"Valla hiç öyle durmuyor."

"Sen mi ararsın, ben mi arayayım?"

DOĞA

Odama girdiğim gibi üstümü başımı bile çıkarmadan Doğukan'ı aradım. Birkaç saniye içerisinde görüşüme girdi. Onu çok özlemiştim ama ekranda görüne kadar "çok" kelimesinin ne kadar az olduğunu fark edememişim. Çantamı boynumdan çıkarıp çalışma masamın üzerine koyarken, "Selam Kurşun Asker," dedim. Yorgun bir gülümsemeyle, "Selam Bâlerin," diye karşılık verdi. Sesi bile uyumak üzere olduğunu ele veriyordu

"Yuvamızı özlemişim."

Yuvamız... Sanırım bunu her duyduğumda gülümseyecektim. Doğukan yattığı yerden dikkatlice doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı. El yarasının üzerinde dolaşıyordu. "Kontrolün yarındı, değil mi?" diye sorduğumda işaret parmağım dudaklarına doğru götürdü. Kulaklık takmadığı o an dikkatimi çekti. "Annen yatmadı mı?" diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. "Kulaklık taksana o zaman," derken sesimi mümkün olduğunca kısık tuttum. Doğukan'ın yüzüne oyunbaz bir gülümseme yerleşti.

"Müstakbel gelininin sesini duymasın mı?"

Kendimi yatağa bıraktığım sırada duyduğum cümle donakalmama neden oldu. Bu yüzden sanki un çuvalı gibi yatağa düştüm. İlk şoku atlattıktan sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Söyledim deme." Doğukan şaşkınlık ve paniklemiş hâlime zıt bir rahatlıkta gülümserken, "Tamam, demem." dedi. Gerçekten söylemişti. Ne kadarını biliyordu?

"Ne dedin?"

"Anne ben evleniyorum."

"Demedin."

"Dedim."

“Dememelisin.”

“Neden?” Sorusuna verecek cevabım büyük ihtimalle hoşuna gitmeyecekti. Annesine bahsetmesinden içten içe mutlu olmuştum ama sanki bir noktada bu durum işleri hızlandıracak gibi hissettiriyordu. Ben henüz aileme bu konudan bahsetmeye hazır değildim. Çünkü annemin vereceği tepkileri az çok biliyordum. İstemeyecekti. Sanki hiç kısıtlamıyormuş gibi hayatıma daha çok müdahale edecekti. Doğukan’la rahatça konuşup görüşmeyecektim. Hele de özel harekât polisi olduğunu öğrenirse hayatı burnumdan bile getirebilirdi. Annem garip bir şekilde polislere güvenmiyordu. Belki de benim polis sevmeliğimin temeli de ona dayanıyordu. Geçmişte ne yaşamıştı, bilmiyordum ama bizi öyle bir işlemişti ki Doğukan’a kadar polisleri gözümün göresi yoktu. Karakol görünce yolunu değiştiren kadının damadının bir PÖH olması hayallerim dâhilinde bile değildi. Umarım beni yanıltırdı. Yanılmayı o kadar çok istiyordum ki.

“Neden anneme evlendiğimi söylememeliyim?”

Sessizliğim merakını daha da tetiklemiş olacak ki sorusunu baştan aldı. Yüz ifadesi ciddileşmişti. Aklımdan geçenleri söylemek, mutluluğumuza gölge düşürürdü. Bu yüzden, “Bilmiyorum,” diyerek geçiştirdim. Fakat Doğukan kararlı ve emin bir ifadeyle, “Biliyorsun,” diye directti. Bahışlarından kaçmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Kendi ailemden doğacak sıkıntılardan bahsetmek istemediğim için onunkilerin yaratabileceği sorunları öne attım.

“Ya benimle tanışmak isterse?”

“Tanışırısın.”

Bunu diyeceğini bildiğimden, “Bir sonraki adım ailelerin de tanışmasını istemek olacaktır ama,” dedim. Doğukan söylediğim şeyi haklı bulmuş gibi bakarken, “Hakkı değil mi?” diye sordu.

“Hakkı tabii ki ama zamanlama erken olursa ...”

“Senin istemediğin bir zaman olmayacak. Söz verdim.”

Ah... Biliyordum. Buna yürekten de inanıyordum. O söz verdi mi tutardı. Yine de içimdeki kırıntı kadar olan his beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. “Neyse, tamam. Tepkisi ne oldu?” diye sorduğumda yüzüne keyifli bir tebessüm yerleştirdi.

“Seninle tanışmak istedi.”

“Bak işte!” diyerek üzerinden daha bir dakika bile geçmemiş olan konuşmamızı itahta bulundum. Telaşımı gözleriyle gördüğünden, “Sakin olur musun?” diye sordu. Bu hâlimi garipsemişti. Haklıydı. Başka biri olsa sevdiği adam ailesine konuyu açtığını ve annesinin onunla tanışmak istemesini öğrendiği anda havalara uçardı ama benim bileklerime bağlanmış olan prangalar değil uçmama, yürümeme bile izin vermiyordu. “Seninle de ailenle de tanışma zamanını annem değil, sen belirleyeceksin. O yüzden gerilmeyi bırak. Söylemek zorunda kaldığım için söyledim.” Kaşlarını çatılırken, “Zorunda mı kaldın?” diye sordum. Doğukan başını onaylarcasına salladı.

“Önce seni sordu. Ardından konuyu ciddiyete getirdi. Ağzımı aradığını bildiğim için sessiz kalmıştım ama bana ofisindeki bir müşterisinin kızını söyleyince-”

Kelimeler kulaklarıma teker teker çakılırken, “Anlamadım?” diyerek araya girdim. “Müşterisinin kızı derken?”

“Melisa.”

“Adını sormadım. Müşterisinin kızından sana ne?”

Doğukan bu konuşmanın gidişatından hoşlanmayacağını belli eden bir iç çekti. “Annem Melisa’yı çok beğenir. Sen hayatıma girmeden önce kızla ilgili sık sık ağzımı yokluyordu. Fakat bu seferki seninle ciddi olduğumu itiraf ettirmek içindi. Çünkü benim canım kardeşim-”

“Annen olmasa söyleyecek çok güzel sözlerim olurdu.”

Doğukan sözünü kesmeme kızmayıp, kestiğim cümleyi sorun yapıp, bana sakinleştirici bir gülüş armağan etti. “Sakin ol. Benim gözüm senden başkasını görmez.” Bunu biliyordum ama belli ki onu görenler oluyordu ya da zorla gördürtenler...

“Hadi başlayalım şu aşık atışmasına.”

Kullandığı benzetmeyle zihnindeki öfke bulutu dağılmaya başladı. “Aşık atışması mı?” diye sorarken gülümsemeden edemedim. “Ne tatlı bir tanım oldu bu.” Doğukan koltukları kabarmış gibi dikleşti.

“Ee güzelim. Sana boşuna kıvrak zekâlıyım demedim herhâlde.”

“Yerim senin o kıvrak zekânı.”

Yüzüne son zamanlarda sıkça gördüğüm çapkın, haylaz, oyunbaz ifadesini yerleştirdi. "Sadece zekâmı mı?" diye sorarken yanaklarım ısınmaya başlamıştı. "Kıvrak şeyler seviyorsan başka bir şeyler daha düşünebilirim." Neden bunları konuşması, yapmasından daha çok utandırıyordu? "Doğukan!" diye uyardım. Bana o çocuksu kahkaha ile karşılık verdi.

"Tamam tamam. Nasıl başlayacağız oyuna?"

Bir ruh hâinden diğerine ne kadar kolay geçmişti. Benim üzerimdeki etkisi, o kadar kolay geçmediği için hafifçe gözlerimi kaçırdım.

"Birimiz bir şarkıya başlayacak. Onun durduğu yerdeki son kelime-den diğerimiz başka bir şarkı türetecek. İki pas hakkın var. Üçüncü pası dediğin an yeniliyorsun."

Doğukan ciddiyetle dinlediği kuralları kabul eden bir ifadeyle başını salladı. "İlk hangimiz başlayacak?" Bu oyunu oynamayı çok sevdiğim için, "Ben!" dedim heyecanla. Aklımda çoktan söyleyeceğim şarkıyı bile belirlemiştim. Sesim çok güzel sayılmazdı. Zaten bu oyunda da sesin pek önemi yoktu. Başlardaki kelimeleri kolay seçmeyi düşünürken bir yandan da sözlerle kelimeleri irdeliyordum.

"Ceza mı bu, çektiğim çile mi? Yıllardır tuttuğum nöbet bitmeyecek mi? Bir küçük kar tanesi gibiyim avucumda eriyen, dön."³⁶

"Dön?"

Başımı onaylarca salladım. Doğukan düşünceli bir ifadeyle çenesini sıvazlamaya başladı. "Direkt kelime ile mi başlamamız gerekiyor?" diye sordu. "Yok hayır, içinde geçsin, yeter," dediğimde başım onaylarcasına salladı. Sanırım aradığı şarkıyı çoktan bulmuştu.

"Sanma üç günlük bu hislerim, ben burada her gün seni beklerim. Gel beni kendinden mahrum etme, ne olur. Bu hayat sen yoksan zehir olur. Duy beni duy n'olur, dön bana dön n'olur,"³⁷ derken özellikle "dön" kelimelerini vurgulamıştı. Sesi bana göre çok daha iyiydi ve ikimiz de meşaj dolu şarkılar bulmuştuk. Ne hikmetse...

"Aşk dediğin elbet bir yol."

"Yol."

³⁶ İrem - Hayalet Sevgilim şarkısı.

³⁷ Mayeste - Aşk Dediğin şarkısı.

Gülümseyerek kelimeyi kabul ettim. Kısa bir düşünmenin ardından, "Yollarda bulurum seni. Takvimlerden çalarım seni. Dans ederim hayalinle. Yine de yaşarım seni,"³⁸ diyerek Haluk Levent'in şarkısını söylemeye başladım. Doğukan hemen, "Seni?" mi diye sordu. İlk baştan çok zorlamak için, "Sen de olur," dedim. Düşünürken gözleri kısılmıştı. Bu oyunu fazlasıyla ciddiye aldığını gösteriyordu.

"Hım... Sen vaktinden çok sonra gelen, sevdalı bir yağmur gibisin. Çisil çisil gözlerimden. Sen... Çıldırılmış şairlerin. Titreyen mısralarında, bahsettiği o perisin."³⁹

Bir an "çisil" kelimesinde duracak diye ödüm kopmuştu. "Peri?" Doğukan eğleniyormuş gibi görünürken başını onaylarcasına salladı. Bu çok kolaydı.

"O beni prenses peri sanıyor. Ne hata yapsam geri sanıyor. Mitolojiden biri sanıyor. Bendeki de saç o taç görüyor. Her bir gidişin, güneşin batışı. Çiçekler böceklerdir hep arkadaşı."⁴⁰

Şarkıyı resmen zevk ala ala söylemiştim. Bu hâlimi hayranlıkla izleyen adamın gözlerinde yine gamzeleri belirmişti. Şarkıyı kestiğim yeri bile birkaç saniye sonra fark edecek kadar büyülenmiş görünüyordu. "Arkadaş," diyerek kelimeyi hatırlattım. Doğukan düşüncelerinden hafifçe silkelediğini belli eden bir ifadeyle, "Arkadaş... Hım..." dedi. Birkaç dakika düşündü ve pek de emin olmayan bir sesle şarkıyı söylemeye başladı. Söyledikçe kelimenin içinde olduğunu hatırlamanın rahatlığı yüzüne yansıdı.

"Bir kıvılcım düşer, önce büyür yavaş yavaş. Bir bakarsın volkan olmuş, yanmışsın arkadaş. Dolduramaz boşluğunu ne ana ne gardaş."

"Gardaş? Kardeş yani."

"Evet ama gardaşlı isterim."

Kaşlarım *bak sen* dercesine havalanırken, "Ben sana kolaylık sağlıyorum ama," dedim. Bir anda Doğukan'ı daha önce hiç tanışmadığım hâliyle gördüm. Çirkefe yatacakmış gibi bir yüz ifadesi takınmıştı. "Ne alakası var? Seni yerine sen dedin. Ben de perisini peri olarak kabul et-

38. Haluk Levent - Yollarda Bulurum Seni şarkısı.

39. Gökten - Sen şarkısı.

40. Nil Karaibrahimgil - Peri şarkısı.

ım Ödeştik." A-ah... Ciddi anlamda eli maşalı çıkmıştı bizimkisi ve çok mihmandan fazlasıyla keyif alıyordu. Rollerini değiştirmişiz gibi, "Tamam ulan!" dedim hiddetle. Doğukan kahkaha atmaya başlarken, "Ulan mı?" diye sordu. Ciddi anlamda eğleniyordu. Sesinin tınısı, dudağına yerleşen o yarım yamalak gülüş, gözlerindeki parıltı ve bana olan derin bakışları onu ele veriyordu. Fakat şu anda söylediğim argo kelimeye takılıp eğlencesine kalamayacaktım. Çünkü zihnim gardaşlı şarkı bulma telaşındaydı. Kardeş kelimesi içeren bir sürü şarkı bulmuştum ama gardaşa dair bildiğim hiçbir şey yoktu. Ta ki...

"Henüz üç yaşında bir gardaşım var. Seni ondan bile kıskanıyorum."⁴¹

"O kardeşim."

"Gardaşım."

"Kardeşim güzelim. Şarkının sözlerin baktırtma bana şimdi."

"Peki o zaman. Hım.... Hah! İçimde bir yara vardı. Sarılmaz ki aram gardaşşş,"⁴² dedim uzata uzata. Doğukan'ın yüzü buruşurken, "Bu şarkının repertuvarına nasıl girdi, bilmek istemiyorum," dedi. Lise önemini aynı servis şoförü ile kapatınca ve adam İzzet Yıldızhan fanı lunca böyle şarkıları bilmek kaçınılmazdı. Kıkırdarak, "Kayboldu üneşim ayım. Sanki ışsksız dünyayım,"⁴³ diye devam ettim ve "dünya" dumesinde şarkıyı bitirdim.

"Dünya dönüyor. Sen ne dersen de. Yıllar geçiyor fark etmesen de. eğişmiş gördüm bu defa seni. Dertler yıpratmış o şen."⁴⁴

"Benim şarkılarıma laf edene bak. Sen bunu nereden biliyorsun aba?"

"Annemden. Kendisi Nilüfer fanıdır. Hadi bakalım. Şende kaldık."

Mutluyduk. Aramızdaki kilometrelere rağmen yan yanaydık. Bir bu ne zaman görüşeceğimizi bilmediğimiz hâlde sanki bir saat sonra buluşacaktığımız gibi heyecanlıydık. Sanırım bu oyun oynama fikrini daha gerçekleştirsek iyi olacaktı.

Hakkı Bulut - Kıskanıyorum şarkısı.

İzzet Yıldızhan - Gardaş şarkısı.

İzzet Yıldızhan - Gardaş şarkısı.

Nilüfer - Dünya Dönüyor şarkısı.

"Pas."

**Doğukan da bir süre düşündü. "Pas." Kendi ayağına sıktığını gömer
kıkırdamama neden oldu. "Şimdi ne olacak peki?" diye sorduğunda, "Sın
sende," dedim.**

"At bakalım ortaya yeni bir şarkı."

DOĞUKAN

Aramızdaki mesafelerin sadece sayılardan ibaret olduğunu dün gece bir kez daha kanıtlamıştık. Şarkılarla aram çok olmasa da o kadar eğlenmişim ki saatin nasıl geçtiğini bile fark etmemiştim. En son benim hastane kontrolüm, onun da okulu olduğu için ikiye bir pasla galibiyeti ona vermeyi kabul etmiştim. Şimdi ise uykusuz olmama rağmen birkaç saat önceki mutluluğumun enerjisiyle Musti'nin arabasına biniyordum.

"Son zamanlar yaptıklarına bakma, ne olursun. Benim aklım başımda değil. Sana söylediklerimi kafana takma ne olursun. Onlar ipe sapa⁴⁵-sapa. Bul bakalım bir kelime."

Beni şaşkın bir kayıtsızlıkla izleyen Musti, "Dün gece şarkı türetmece mi oynadınız?" diye sordu. "Bensiz." Ciddi anlamda içerlemiş görünüyordu. "Ben şarkı söyleyelim dediğimde burun kıvrırsın ama şarkılı türkülü oyunlar oynarsın. Aferin sana."

"Buna gücenmiş olamazsın."

"Oldum bile," diyerek gaza basan Musti radyonun sesini sonuna kadar açtı. Bu *sakın bir şey söyleme ve beni kendi hâlime bırak* demesinin bir başka yoluydu. Ne söylersem söyleyeyim, küsme vaktini doldurmadan normale dönmeyeceği için üstüne gitmedim. Telefonumu çıkardım. Saat, birkaç saat önce uyuyan biri için çok erkendi ama haber

45. İlhan Şeşen - Ellerimde Çiçekler şarkısı.

vermezsem de olmazdı. Bu yüzden uyanmaması için dua ederek mesaj attım.

*"Günaydın güzelim.
Ben hastaneye geçiyorum."*

*"Günaaaaydın kalbim.
Dikkatli ol, habersiz bırakma beni."*

*"Yine uyandırdım, değil mi?
Sabahları sen yazmadan yazmayayım en iyisi."
"Seninle uyanmak gibi bir şans elimden mi alacaksın yani?"
"Uyandırdım yani."*

*"Kalkacaktım zaten. Dersim var
bugün, unuttun mu?"*

*"Unutmadım.
Sadece kaçta olduğunu bilmediğim
için erken diye düşündüm."
"Dersim 14.00'te."*

*"Daha varmış aslında."
"Yok yok. Tam vaktinde mesaj attın.
Alarm kurmayı unutmuşum. Ancak hazırlanırım.
Motorla mı gideceksin?"*

*"Hayır. Musti gelip aldı."
"Onu uyandırmışsın ama sabah..."*

*"Uyansın pıvık.
Ayrıca dün sözleşmemize rağmen beni
arayıp daha erken uyandıran oydu."*

"O küfür mü?"

*"Tüm küfürleri hak ediyor.
Seninkini mi kullansam acaba?"*

"Hangisini?"

"Eşleşeksikbok muydu neydi?"

Doğa bir sürü kahkaha atan emoji atmıştı. Hatta yetmemiş, “Haha-hahah,” yazmıştı. O da yeterli gelmemiş olacak ki farklı harflerden oluşan bir gruba mesaj ekranıma düşürmüştü. Pera’nın çok sık kullandığı gülme şeklini hemen tanımıştım. Sahi, ona da hastaneye gittiğimi haber versem iyi olacaktı.

“Neden erkenden uyandırdı?”

“Hastaneye onsuz giderim korkusu yüzünden.

Pansuman yapılırken elimi tutacakmış.”

“Yok artık.”

“Ben onun karın ağrısını biliyorum da.”

Doğa bir anda çevrim dışı oldu. Hazırlanmış mesaj ekranından çıkıp Pera’ya hastaneye gittiğimi haber verdim. Geldiğimden beri onu aramadığım için ufak bir sitem yedikten sonra hastaneden sonra arayacağımın sözünü alarak beni rahat bırakmıştı.

“Bu Doğa senin gülen tarafını çıkardı.”

Küsme vakti dolan arkadaşımın cümlesine, “Pera’yla konuşuyorum,” diye cevap verdim. Musti’nin bile gözleri parlamıştı. “Ona söyle. Bir kitabında benim adımı geçirmezse, hakkımı helal etmem, arkadaşlığımızı haram ederim.” Bu tehdidi her konuşmamızda duyduğum için dilim otomatikman, “Senin kitabını yazacakmış Musti, adını geçirmek yetmez diyor,” diye cevap verdim. Musti de her duyduğunda yaptığı gibi gururlu bir ifade takındı. O sırada devre gruplarından birkaç saldırı haberi geldi. Biri dün geceye aitti. Doğa’yla konuşurken dikkatimden kaçmış olmalıydı. Diğer ikisi farklı şehirlerde bu sabaha karşı gerçekleşmişti. “Piç kuruları,” diyerek mesajların detaylarını okumaya başladım. Bir anlık ruh değişimim ve ettiğim küfürle ne olduğunu tahmin eden dostum, “Şehit var mı?” diye sordu. Damağımı şaklatırken, “Yaralılar var,” dedim. Musti radyoyu kapattı. Arabanın içine ölümcül bir sessizlik yayıldı. Tüm mesajları okuyup, oradaki anlık durumla ilgili bilgi aldıktan sonra Doğa’nın attığı mesaja döndüm.

“Annem aradı da cevap veremedim kalbim.

Neymiş onun karın ağrısı?”

“Boş ver.

Ne diyor kayınvalideciğim?”

*Sabah sabah aradığına göre
çok hayırlı bir haberdir eminim.'*

"Sen biraz sinirli mısın?"

Ama tebrik ederim.

Sinirli hâline rağmen kaynana demedin."

"Oğlan anası kaynana olurmuş ya."

"A-ah! Unutmamış da.

Nasıl kinci...

Nasıl usul usul beklemiş lafı sokacağı yeri."

O kadar sinirliydim ki sadece gülümsemekle yetindim. Doğa bir terslik olduğunu anlamıştı. Öğrenmeden beni rahat bırakmayacağını belli edercesine sabah sabah beni neyin bu kadar sinirlendirdiğini sordu. Okuduklarımı Doğa'ya yansıtmak doğru değildi. Onun mutlu gününü bu habberlerin gölgesinde karartamazdım.

"Sakinleştiricim yanımda değil."

"Ne? İlaçlarının yanında sakınleştirici mi kullanıyorsun sen?"

İmkânsız. Sen onları bile sevmeyerek içiyorsun."

"Seni seviyorum ama."

"Yaan...

Sakinleştirici ben miyim?"

O zamaannn..."

Bir anda ekranımı dolduran fotoğrafla kalbim hızını iki katına çıkardı. Hazırlandığı sırada çektiği normal bir poz, benim için tüm dünyaya bedeldi. Şımarıkça gözünü kırpmış, dudagının kenarına minicik bir gülümseme iliştirmişti. O ufak kıvrılıştan bir kere daha öpmek için her şeyimi verebileceğimi düşündüm. Canımı bile...

"Hah, pamuk gibi oldum bak şimdi."

"Ben de sana bakaayımmm."

Kamerayı açarken koltuktaki oturuşumu dikleştirdim. Dün akşamki banyodan sonra şekillendirmedığım saçlarımı elimle düzeltme çalıştım. Sanki ilk kez fotoğraf atacakmışım gibi heyecanlıyım. Birkaç fotoğraf

çeksem de içime hiçbirini sinmemişti. Ya çok ciddiydim ya yapmacık bir gülüşle bakmıştım. Son bir kez daha denemeye karar verdiğim anda Musti ıranıp telefonu elimden aldı. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda, "Olca'yı bu anda yukarıdan sana ne diyor, biliyor musun?" diye sordu. Abimin konuyla ne alakası olduğunu sorguladım. Yolu kontrol ettikten sonra bana döndü ve abimin sesini, konuşma tarzını hatta bakışlarını bile taklit etti.

"Kalbini birine açtığın için seninle gurur duyuyorum kurşun askerim."

Sözlerin bu noktasında sustu. Tutulmuştum, beni hedef alan bu vuruşun ne yönünü değiştirmek ne de hızını kesmek için bir şey yapabilmiştim. Yaşasaydı tam olarak böyle söyleyeceğini biliyordum. Göz bebeklerime toplanan acıya inat yüzüme özlem dolu, büyük bir gülümseme yerleşti. Tam o sırada Musti fotoğrafımı çekti ve telefonu bana doğru uzattı.

"Nereden biliyorsun diye sorma. İlahi bağlantılarım var benim, dün söyledim."

Gülümseyerek önüne dönerken çektiği fotoğrafa baktım. Bulanıktı ama bu zamana kadar kendi başıma çektiğim en gerçek ifadeye sahipti. Bu bendim. Tüm eksikliklerine rağmen kadere savaş açan bir adam.

*"Ne güzel şeysin sen hep yaşın 19."*⁴⁶

"Abartmasak mı?"

"A-ah, neden?"

Taze çıtır çıtır delikanlısın maşallah.

Şu boya, şu posa, şu endama bak.

Şu inci dişlere, şu çapkın gülüşe, badem büyüklüğündeki gamzelere bak.

*Şı! Şekerim benim, seni kıtlarım yerim."*⁴⁷

Gözlerimdeki buğuyu hissetmiş ve beni neşelendirmek için abartmaya başlamış gibi hissetmiştim. Büyük bir gülücükle, "Doğa," yazdığım da, "Efendim sevgilimmm," diye mesaj attı. Ardından yetmemiş olacak ki, "Ömrüm, hayatım, her şeyim, evimin direği," diye devam etti. Yüzümdeki gülümseme daha da büyürken, "Sen bir tanesin," yazdım. Anında siyah güneş gözlüğü takan, havalı emojiyi gönderdi.

⁴⁶ MHO - Hep Yaşın 19 şarkısı.

⁴⁷ İsmail YK - Şekerim şarkısı.

"Tabiisi ne sandın.

Benden bir tane daha olmasına insanoğlu hazır değil."

"İstemezdim zaten."

"Aşk olsun.

Kaldıramam mı diyorsun?"

"Aşk oldu.

Ve kaldırabileceğimi biliyorsun."

Bir anda utanan bir emoji gönderdi. Mesaj yerine ulaşmıştı. "O anlamda dememiştim ama haklısın," yazdığında ben de büyük bir gülümseme olan emoji attım. "Kaldıramazsan kaldırırılar gülüm. Hadi beni dansa kaldır." Yazıp kırmızı elbiseli, dans eden bir emoji atmasıyla az kalsın gözlerimi devirecektim. Bu kızın şarkı repertuarı ve emoji koleksiyonu ölümüne yarıştırdı.

"Doğa, Allah aşkına. Sende normal bir emoji yok mu?"

"Yemin ederim, sakinliğin on dakika sürmüyor.

Bugün sağından kalkmışsın belli."

"Soluma sarıldım ama."

"Yumuşatma beni," diyerek gözlerini devirdiğini emojiyle gönderen kıza mavi kalp gönderdim. "Hâlâ yumuşatıyorsun," dediğinde bu sefer kahkaha atan bir emoji attım. "Aa ... Biz yan yana geldiğimizde yapılacaklar listesi yapacaktık. Birinci maddeyi ekliyorum: dans." Bunu sırf az önceki attığım mesaj yüzünden söylemediyse ben de hiçbir şey bilmiyordum. Umarım o kızın yaptığı dans türünden bahsetmiyordu. "Nasıl dans?" diye sorduğumda gözlerini devirdi. "Lirik dans." Emojideki dansın adı bu muydu? "Bilmiyor musun?" diye sorduğunda, "Hayır," dedim.

"Hiç dans yarışması izlemedin mi?"

"Yok. Buz pateni izlemeyi severim. Oradakiler gibi mi?"

"Aaa gerçekten mi?"

Yani onlar gibi duygusal bir dans türü, evet.

Buz pateni yapar mısınız?"

"Küçükken Aygül'ü götürürdük.

O, kaymak konusunda bayağı iyidir.

Sen gittin mi hiç?"

'Yok, gitmedim.

Bursulu olmama rağmen Uludağ'a çıkmam bile sınırlıdır.

Hiç karda buzda kaymadım. Keyfimle yani.

Yoksa düşmüşlüğü, çanak çömleği patlatmışlığım çoktur."

"O zaman iki madde de ben ekliyorum.

Buz patenine gidilecek.

Uludağ'da kayak tatili yapılacak."

'Aşk ile yapılacaklar:

1- Dans

2- Buz pateni

3- Uludağ'da kayak tatili"

Yıldızlayayım da kaybetmeyelim."

"Bu bir şarkı sözü değil miydi?"

"Evet!" yazarak bir anda ses kaydı hazırlamaya başladı. Sanırım bahsettiğim şarkıyı söyleyecekti ve sanki çok uzun zamandır sesinden şarkı duymuyormuşum gibi sabırsızlanmaya başlamıştım. Hastanenin otoparkına girdiğimizi fark ettiğimde inşallah Musti park edene kadar ses kaydını atar diye dua etmeye başladım. Şans benden yanaymış gibi otopark fazlasıyla kalabalıktı ve boş yer bulmak için bir kere daha dolanmamız gerekti. Doğa'nın sesi gönderdiği gibi açıp Musti'nin duymasını engelleyecek gibi kulağıma götürdüm. Onun o çocuksu sesinden, "Balığa denizden başkası azaptır,"⁴⁸ sözlerini duymam yüzüne yerleşen hafif bir tebessüm yerleşti. Yanımdaki meraklı fedai bunu görmemesi için kontrol altına almaya çabaladım.

'Canına canan bulunca insan tamamdır

Tatlı dil yılanı deliğinden çıkartır

Bunca şair yanılmış olabilir mi

Ey gönüllerin efendisi aşk

⁴⁸ Kenan Doğulu - Aşk ile Yap şarkısı.

*Yağ üzerime toprak gibi ıslat
Vay kaderimin ta kendisi aşk
Sorgusuz sualsiz emrinde bu zat.”⁴⁹*

Gözlerim, parıldayan ışıklarla doluymuş gibi kamaşıyordu ve ben bunu fark ettirmemek için bakışlarımı ayaklarıma odaklamak zorunda kalıyordum. Dudaklarım içten gelen bir gülümsemeyi engellemeye çalışırken, ince bir çizgi hâlini almıştı. İçinde coşkulu bir sevinç dalgası yükseliyordu ama ben bu duyguyu dışa vurmamak için mümkün olduğunca hareketsiz duruyordum. Musti arabayı park ettiğinde bana doğru bir bakış attı. Tüm çabama rağmen başarısız olduğumu gülümseyerek başını iki yana sallamasıyla anladım.

*“Ne yaparsan yap aşk ile yap
Ne dediğin değil, nasıl dediğin olay
Açılır kapılar ardına kadar
Kalpten gülersen kalanı detay gerisi kolay.”⁵⁰*

Ses kaydı bittiğinde telefonu kulağımdan çektim. Musti çoktan arabayı durdurmuştu. Kemerimi çözmeden önce Doğa'ya merak atmaya karar verdim.

*“Biri geceden beri şarkılara doymamış.”
“Kazanmamın şerefine bir tane daha söyledim, ne olmuş.”
“Hızımı alamadım demiyor da.”
“Söylemem bir daha.”*

*“O şen sesin hiç susmasın.”
“Şen kelimesiyle de şarkı bulamadık.
Musti'ye sorsana, o kesin biliyordur.”*

*“Sorarım. Hastaneye geldik.”
“Samam. İnşallah her şey yolunda gider.”
“Gider gider, merak etme.”*

49. Kenan Doğulu – Aşk ile Yap şarkısı.

50. Kenan Doğulu – Aşk ile Yap şarkısı.

'Ederim. Kanattım. Denize soktum.

ionru başka bir şeyler bir şeyler..."

"O bir şeyler, bir şeyler şifa olmuştur, merak etme."

'Ha unutmadan.

'nşallah dışı kıllı, içi yağlı, en az elli

nşında hemşirelere denk gelirsin."

"Tövbe ya Rabb'im. Bu nasıl bir dua?"

'O biçim dua. İnşallah saatine gelmiştir de tutar."

"Musti duymasın, çok üzülür."

'A-ha! Hemşireleri mi seviyor?"

"Artık değil."

'Hadi oradan. Onlar için geldi, değil mi?

Yoksa neden üzölsün?"

"Bu dua neden benim aklıma gelmedi diye üzölür."

'Yemedim. Neyse bunu ayrıca konuşacağız."

"Seni seviyorum.

Şarkı için teşekkür ederim."

'Dinlediğin için ben teşekkür ederim.

Hadi git ve yarana baktır."

DOĞA

Erkeklerin, özellikle de askerlerin hemşirelere olan tutkusunun nedeni ne olabilirdi? Fantezileri süsleyen halleriyle hastanedeki kılık-kıyafet alakası yoktu ki. Neden onlara ilah gibi yaklaşıyorlardı? Diğer memurlardan ne farkları vardı?

Hiçbir şey!

Doğukan hastaneye girdiğinden beri zaman benim için daha ağır almaya başlamıştı. İçim içimi kemirirken hazırlanmak işkence hâlini almıştı. Giydiğim hiçbir şeyi beğenmiştim, düzgün bir makyaj yapamamıştım, saçlarım bile istediğim gibi durmamıştı. Her şeyin bir anda normal alışına dönmesi için Doğukan'dan haber almam gerekiyordu. Saati kontrol ettiğimde dersin başlamasına az kaldığını gördüm. Okula gitmeden önce Doğukan'a mesaj attım ve son hazırlıklarımı yapmaya devam ettim. Neye ki çok bekletmeden cevap vermişti.

"Kalbim, ne yaptınız?"

"Güzelim daha yeni çıkıyoruz hastaneden."

"Uzun sürdü."

"Sıra vardı."

Bir de atılan dikişlerde açılma olmuş hafif.

Onu yeniden attılar."

"Dikiş mi attılar? Neden açılma olmuş?"

**Daha da önemlisi sen o açılmayla
kaç gündür sesini çıkarmıyor musun?"**

"Hafif zorlamışım ama değerdı.

Mızımızlanmak doğamda yok. Doğa'mda var."

"Yok artık. Ben ne zaman mızımızlandım?"

Gülücük atmıştı. Hastaneden yeni çıktığı için bu konuyu uzatmak yerine daha önemli bir konuya değinmeye karar vermişim. "Ben de dedim, hemşireleri görünce kalbim beni unuttu." Mesajımı okur okumaz, "Seni unutmaya ömrüm yeter mi?" dedi. Görmese de gözlerimi kısarak, "Şirinlik yaparak konuyu değıştirme," yazdım.

"Tamam. Ne duymak istiyorsun?"

"Hemşirelerle konuştun mu?"

"Her hasta gibi."

"O anlamda dememiştim."

"Diğer anlamda da mümkünse deme."

"Hemşirelerden seni göz hapsine alan oldu mu?"

"Bakmadığım için bilemem."

"Güzel cevap ama senin gözün bakmasan da görür.

O yüzden cevap ver."

"Musti'nin konuşmaya çalıştığı

iki kadının baktığını hissettim.

Fakat Musti mi bir şey anlattı yoksa

kendiliğinden mi baktılar, bilmiyorum."

"Ah Musti. Nasıl bakıyorlardı? Yiyecek gibi mi?"

"Hayır."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü yiyecek gibi nasıl bakılıyor tecrübem var."

Bunu benim için mi demişti yoksa başka kadınlar yüzünden bildiğini mi söylemeye çalışıyordu anlamamışım. Suratım asılırken yine

aynı konuyu dillendirmiştim. “Keşke senin de yüzüğün olsa.” Mesajımı okur okumaz yazıyor kelimesi isminin altına yerleşti. Yine tektaşın ona yakışmayacağını söyleyerek kaçarsa onu öldürecektim. “Erkekler için bu bir engel olabilir ama kadınları durduracağını sanmam. Tabii ki sözüm meclisten dışarı.” Bu söylediğine katılıyordum. Yine de istediğim cevap bu değildi.

“Sen yüzük takmaktan kaçıyor musun yoksa?”

“Bekleyelim diyen sensin.

Ki ben o yüzüğü taktıktan sonra

canım bedenimden ayrılmadığı sürece çıkarmam.”

“İnanayım mı?”

“Yaşayınca görürsün.”

“Büyük konuşuyorsun.”

“Kendime güveniyorum.”

“İyi bakalım. Ne yapıyorsunuz şimdi?”

“Geç bir kahvaltı yapacağız. Sen ne yaptın?”

“Okula hazırlanıyorum.”

“Hâlâ mı? Hani bakayım.”

Tabii o benim saatlerdir ondan haber beklediğimi ciddiye almamıştı. Hızlı bir fotoğraf çekip gönderdim. “Böyle mi gideceksin?” diye sordu. Bunu sorduğuna göre beğenmemişti? “Kötü mü?” diye sorduktan sonra aynada bir kere daha kendime baktım. Beyaz kalp yaka büstiyer, beyaz şifon bir gömlek ve mom jeans giymiştim ve tartışmasız güzel görünüyordum. Tabii bunu yaklaşık on beş dakika önce sorsalardı tam aksini söylerdim ama artık Doğukan’dan haberim vardı ve öyle ya da böyle gönlümü almıştı.

“Bana olduğu sürece çok güzel.”

“Açık mı diyorsun?”

“Seksi diyorum.”

“Beni seksi mi buluyorsun?”

**‘Seni o kuzulu pijamalarının
içindeyken de seksi buluyorum.’**

“Seks bana sonradan eklenmiş gibi mi?

Yoksa ciddili seksi mi?”

‘Bu nasıl bir soru ya? Konuyu değiştirme.

Hatların çok belli ve göbeğin açık.”

“Konusu açılmışken göbeğime piercing yaptırayım mı?”

‘Konusu açılmadı. Göbeğin açık.

Ayrıca piercing yaptırmak istiyorsan yaptır.”

“A-ah karşı çıkmadın.”

‘Dışarıdakiler görmeyeceği için sorun yok.”

“O kadar deldirmişim açmazsam olmaz.”

‘Aç Doğa.

Ben de en yakın dövmeçi de

alınma uygun bir yazı yazdırırım.”

“Dövme yaptırmaya da mı karşı değilsin?”

‘Dövme seven biri olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Erkeklerde severim.”

Doğa.”

“Ne?”

Kıskandırmak için uğraşmana gerek yok güzelim.

ırasında olmadığımı her saniye

nine değen rüzgârı kıskanacak delilikteyim.”

“Yok, gerçekten erkeklere dövmeği yakıştıırıyorum.”

‘en de dövmeği yakıştıırdığın

teklere ölümü yakıştıırıyorum.”

**“Saçmalama,” deyip gülümsedim. Evden çıkmak için kapının önüne
ğru yürürken, “Şu cümleyi bir de benim tarafımdan bakarsan kim saç-
lıyor görürsün.” diye mesaj attı. Empati kurdurtarak beni kıskandıırma-
ıyordu. Fakat fark etmediği şey dövmeği erkekleri sevdiğim değil,**

erkeklerde dövmei sevdığımı. Bunu ona fark ettirmek için, "Kadınlar dövmei beğensen gider hemen yaptıırdım." yazdım. Misilleme yapacağını hissederken beyaz spor ayakkabılarımı giymeye başladım ve bekleğim mesaj geldi.

"Öyle mi? Güzel.

Dövmeli kadınları beğenmek serbest yani.

Harika. Gittiğimiz mekânlarda

bol bol bulabileceğime eminim."

"Dövmeli kadınları değil. Kadınların dövmelerini...

"Gerçekten de sadece dövmelere odaklı bir cümle."

"Ama bak genelleme yapmışım. Özellikle belirtmemişim

"Sıva güzelim. Çiçeği elimle getireceğim sana."

"Ayrıca kendi kendini ele verdim

Demek ki dövmeli insanları

sen de bakıyormuşsun

Yoksa gittiğin mekânlarda

olacaklarını nereden bileceksin.'

"Özellikle bakmamı gerektirecek durumlar yaşamadım."

"Hı hı... Eminim

Neyse. Ben okula gidiyorum."

"Bence de git."

Çelik kapıyı açtığım sırada donakaldım. Benim cümleme karşılık söylemişti ama nedense kovuyormuş gibi hissettirmişti. Sabahtan ben üzerinde gereksiz bir sinir vardı ve ara ara kendini gösteriyordu. "Aç mısın sen biraz?" diye sorduğumda, "İntikama mı? Fazlasıyla." diye cevap aldım. Gözlerimi devirirken, "Tövbe ya Rabb'im ya. Söylemez olaydım." yazdım. Bir şeyler yazıp sildi. Ardından sadece, "İyi dersler," mesajı ekranıma düştü. Ne söyleyecekse vazgeçmişti. İçinde kalması işleri daha kötü hâle getireceğini bildiğimden, "Ne yazıyordun?" diye sordum. Okudu ama cevap vermedi. "Kalbim," deyip bir cevap beklediğimi belli etti. Tekrar yazmaya başladı. Sanırım uzun bir yazı olacaktı. Kapıyı kilitleyip merdivenlerden inmeye başladım. Gözümü telefondan ayırmadığım için

birkaç kez düşme tehlikesi atlatsam da sağ salim en alt kata inebilmiştim.

'Bazen sadece kıskandırmak için söylediğin

cümlelerin hangi yarayı kanatabileceğini fark etmiyorsun.'

Bu ne demekti? Hangi yaradan bahsediyordu? Kafam karışmıştı. Fakat bunu ona sorarsam konunun uzayacağını biliyordum ve şu anda uzun uzadıya konuşacak vaktim yoktu. Koşar adım okula doğru yürürken özür diledim. "Dileme. Sadece biraz daha dikkatli ol. Lütfen," dediğinde, "Samam samam," yazıp gülücük attım. Biraz olsun gerginliğinin azaldığını düşünürken, "Şimdi iyi dersler," yazdı. Adımlarımı biraz yavaşlatırken hızlı hızlı tuşlara dokundum.

"Ama böyle olmaz ki

Hani sevgi sözcükleri öpücükler..."

"Yaptığın şakalara sayarsın."

"Beni kendinle cezalandıramazsın."

"Cezalandırabilirim ama yapmam."

"Yapıyorsun."

"Yapmıyorum.

Sadece sevgimi kendime saklıyorum.

Ben hâlâ sendeyim."

"Saklama işte. Öpücük yaz hadi.

Ona bile razıyım."

Çevrim içiydi. Fakat cevap vermemişti. Mesajlarımı bile okumamıştı. "Okula gidene kadar sesini duysam bari?" yazdım. Yine cevap alamayınca, "Hı... Kalbim olur mu?" diye direttim. Hâlâ çevrim içiydi. Benim mesajlarımı okumuyorsa başka biriyle konuşuyor olmalıydı. Bunu soramayacağım için bir şeylerin farkında olduğumu bilmesini istedim. "Hâlâ çevrim içisin. Mesajlarımı okuduğuna da eminim. Bir şeyler yazar mısın artık?" Cevap yoktu. Sinirlenmeye başlamadan önce kendime mantıklı nedenler bulmaya çalışıyordum. İşle ilgili birileriyle konuşuyor olabilirdi ya da WhatsApp'ı açık kalmış ve o bunun farkında olmadığı bir şey yapıyor olabilirdi. Mesela ...

İhtimallerden birini eleyebilmek için Dogukan'ı aradım. Meşguldü.

Bu biraz olsun içimi rahatlatmıştı. En azından bilerek cevap vermemelik yapmıyordu. Adımlarımı tekrar hızlandırdım. Kampüse girmek üzereyken telefonum çalmaya başladı. Saati kontrol ettim. Neredeyse yarın saattir biriyle konuşan Doğukan'ın aradığını görünce içimden bir ses bekletmemi söyledi ama aşkım daha ağır bastı.

“Hele şükür.”

“Kusura bakma güzelim. Pera ile konuşuyordum. Mesajlarını ve aramanı gördüm ama hemen dönemedim.”

Güvenliğin önüne gelince yavaşladım. Okul kartımı çıkarmak bahanesiyle Doğukan'dan izin istedim. Aslında tamamen duyduğum şeyi hazmetmek için zaman kazanmaya çalışıyordum. Pera ile konuşuyordu. O yüzden mi az önceki siniri çekilip alınmış gibiydi. Onunla her zaman bu kadar uzun mu konuşurdu? Konuştuğu zamanlarda her zaman sakinleşmiydi? Ayaküstü de olsa tanıştığımız için artık aramalarını saklamadığını anlamıştım. Buna da minnettardım. Fakat bu kadar uzun ve sık konuşmaları varsa, özellikle de Doğukan'ın üzerinde bu kadar etkiliyse sanırım benden bir süre daha saklamasını isteyecektim. En azından sözleştiğimiz gibi Pera ile baş başa tanışana kadar...

“Sorun değil. Ben de okula geldim.”

“Biz de kahvaltı yapacağımız mekândayız.”

“Tamam. Size afiyet olsun o zaman,” dediğimde bir sorun olup olmadığını sordu. Bu konuyu konuştuğumuz için tekrar açmak istemedim. “Bir sorun yok,” dediğimde “Samam yazmadın da. Ondan merak ettim,” dedi. Konuşma stilimden bile bir şeyler anlaması hoşuma gitmişti ama bu sorun olduğunu kabulleneceğim anlamına gelmiyordu.

“Derse geç kaldım kalbim. Koştururken dikkat etmemişim.”

“Tamam güzelim. İyi dersler.”

“Teşekkürler,” deyip telefonu kapattım. Saate baktığımda gerçekten de derse geç kalmak üzere olduğumu gördüm. Koşturarak sınıfa çıkarken telefonuma bir mesaj geldi. Merdivenleri üçer beşer tırmanırken mesajı açtım ama sanırım cevap vermeyecektim.

“*Seni sevmekten öteyim.*”

DOĞUKAN

Son attığım mesajın üzerinden iki saate yakın bir süre geçmişti. Doğa mesajıma cevap vermedi. Başta derse geç kaldığı için olduğunu düşünmüştüm ama geçen zaman bunun başka bir nedeni olduğunu düşünmeye başlamıştı beni. Pera ile konuşmamdan dolayı trip attığını hissediyordum. Fakat en sonki konuşmamızdan sonra direkt bununla ilgili olabilir miydi, emin olamıyordum. Bu nedenle sabırla beklemeye karar vermiştim. Gözüm sürekli telefondaydı. Ne yediğim yemekten tat almıştım ne içtiğim şeyden. Musti'yle konuşmamıza bile adamakıllı odaklanamamıştım. O anlatıyordu, ben dinliyormuş gibi yapıyordum ama ne anlattığını sorsa öyleyemeyecek durumdaydım.

"Eh, yeter ama."

Musti çay bardağını sesli bir şekilde tabağına bıraktı. "On beş dakikadır sana dinazorların neslini deve kuşları tüketmiş diye bir masal anlatıyorum ve sen haklıymışım gibi başını sallıyorsun." Gerçekten anlattığı şey doğruydu diye düşündüm. Hatırlamıyordum. "Gözün sürekli telefonda. Çayının dibini bardağına döktüm lan, onu bile fark etmedin. Ne oluyor?" Musti iğrenmiş gibi buruştururken, "Ciddi misin lan?" dedim. "İzninle konuşacağım."

"Kusmazsan adam değilsin."

Tamamen takılmak amacıyla söylediğim şeyi ciddiye almıştı. Aynı

tastan yemek yediğim arkadaşımın içtiği çaydan iğrenecek değildim. "Doğa'ya aklım takıldı," dediğimde, "Onun farkındayım," dedi. "Ne oldu yine?"

"Attığım mesaja cevap vermedi."

"Tartışmış mıydınız?"

"Hayır. Yani mesaj atmamasını gerektirecek bir tartışma değildi. Sonrasında konuştuk çünkü."

"Ee, o zaman?"

Cevap vermedim. Musti dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi bana bakarken, "Ergen misin oğlum sen?" diye sordu. "İşi vardır. Vakit bulamamıştır. Ne bileyim, uyuyakalmıştır. Nedir bu dram?"

"Sanırım Pera'yı kiskandı."

Musti bunu duymayı beklemiyormuş gibi şaşırmıştı. "Valla yenge haklı be Kurşun'um. Ben de Pera'yı kiskanıyorum," demesiyle, "Siktir lan," deyip elimde oynadığım peçeteyi Musti'ye fırlattım. Göğsüne isabet eden peçeteyle vurulmuş gibi davranan Musti gülmeye başladı. Onun bu hâline bakarken ben de ağlanacak hâlime gülmeye başladım. Pera'nın hayatındaki yerini en iyi bilenlerden biri de Musti'ydi. Hatta aramızdaki dostluğ her zaman imrendiğini söylerdi. Bir süre sonra o da aramıza katılmıştı ve güzel bir üçlü olmuştuk. Şimdi dördüncü kişimizi bulmuştuk ama o hâli olarak bu duruma adapte olmakta zorlanıyordu.

"Yüz yüze tanıştılar mı?"

"Ayaküstü de olsa evet," dediğimde Musti duruma müdahale edebilmek için detayları sormaya başladı. O gün olan her şeyi anlatırken yüz ifadesi ciddiyetle kasılmıştı. Düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlarken. "Tekrar söylüyorum. Yenge haklı," dedi. Sıkıntılı bir iç çektim. "Pera'yı tanımıyor olsaydım bu tarz bir tanışmayı ben de yanlış anlardım ama merak etme, tanıdıkça her şey yoluna girecektir." Bildiğimi belli eden bir şekilde başımı salladım. "O kızda şeytan tüyü var. Bu dünyada onu sevmeyen biri olabileceğini sanmıyorum." Gülümsemeden edemedim. İşte bundan çok haklıydı. Pera'nın farklı bir enerjisi vardı. Bu yaşıma kadar anlaşılmamıştı. Tek bir insana dahi rastlamamıştım. Bir yolunu bulur, her ortama uyum sağlardı. Benim tam zıddımdı.

"Ama yine de sen onlar tam anlamıyla tanışana kadar yengeye Pe-
niden pek bahsetme."

Musti'nin söylediği şey, bir şeyleri saklamam anlamına geliyordu. Kulağa mantıklı gelse de kalbime gelmiyordu. Doğa'dan bir şey saklama fikri bile rahatsız hissettirmişti. "İlişkiniz çok önemli bir sınavdan geçti. Belki de hâlâ geçiyordur. Kendi ayağına sıkacak bir şey yapmamamı tavsiye ederim." Yanaklarımı şişirerek sıkıntımı dışarı üfledim. "Hadi kalkalım. Geç kalacağız," diyerek ayaklanan Musti hesabı ödemeye gitti. Peşinden ayaklanırken tekrar Doğa'nın WhatsApp'a girip girmediğini kontrol ettim. Çevrim içiydi ve mesajımı okumuştı. Telefonu masadan aldığım gibi Doğa'ya mesaj yazarken o benden önce davrandı ve, "Kalbimmmmm," yazdı.

"Güzelim, ne yapıyorsun?"

"Çok şükür ders bitti. Mesajını gördüm ama cevap veremedim.

**Hoca elimizde telefon gördüğü anda dersten atacağını
ve bir daha gelmemize gerek olmadığını söyledi."**

"Sorun değil güzelim."

"Yazın bu ders daha da çekilmezmiş.

"Arşembeyi kara günüm ilan ediyorum.

"Ne ne yapıyorsun? Sesin çıkmamış saatlerdir?"

**"En son mesajıma cevap vermeyince
rahatsız etmek istemedim.**

Şimdi kalktık biz de.

Havalimanına geçeceğiz."

Erse geç kalınca yazamadım. Özür dilerim.

"Erken değil mi?"

"Musti'nin nöbeti mesai başındaymış. Ancak gideriz."

Ben anladım. Ben de eve geçeceğim.

Benim ömrümü yedi, bitirdi bu ders."

"Daha önce hiç yaz okuluna kalmadın mı?"

"Evet, bu ilk."

"Bir ilkinde daha neden oldum desene."

**"Benim suçum daha çok. O yüzden kendini suçlu hissetme.
Ayrıca yazın Bursa'ya dönmemi engellediğin
için sana teşekkür etmem lazım."**

"Staj yapacağım diyordun."

"Görüşüğüm yerde yazın aktif çalışacaktım ama vazgeçtim."

"Neden?"

"Bunu duymak isteyeceğine emin değilim."

"Bunu sorduğuma pişman olacağım desene."

"Ne oldu?"

Arabaya doğru yürürken Doğa'nın isminin altındaki yazıyor kelimesi zül olmuştu. Az çok neden olduğunu tahmin edebiliyordum ve attığı uzur mesaj da tahminlerimde yanılmadığını gösteriyordu. "Hem notlarımda gözle görülür düşüş dikkatlerini çektiği için biraz geçiştiriyorlar gibi hissettirdim. Hem de tekrar görüşmeye gittiğimde Engin'in de oraya öz geçmişi bıraktığını öğrendim. Aslında staj yaptığı yer çok iyi bir büroydu. Tamam benim gideceğim yer daha bilindik bir yer ama orayı bırakmasının altında bana yakın olmak olacağını düşündüm. Ben de gitmekten vazgeçtim."

"Yavaş lan!"

Arabanın kapısını fazla sert çarpmıştım. Musti bana garip bir bakış atarken, "Yemin ediyorum, duygu geçişlerine yetişmek üç kilometre teşhizatlı koşudan daha zor," dedi. "Yetişme o zaman," dediğimde tek kaşını kaldırdı. "O derece diyorsun," dediğinde ne olduğunu anlamış olmasın umarak başımı evet anlamında salladım. Arabayı çalıştıran Musti, "O zaman hiç yorulamayacağım. Sana öfkenle iyi yolculuklar," dedi. O yola çıkarken ben de Doğa'nın mesajına döndüm.

"Teşekkür ederim."

"O geceden sonra bir daha sana ulaşmaya çalıştım mı?"

"Yalnızca bir kez."

"Onu karakola şikâyet etmekle tehdit edince aramaları kesildi."

"Siciline en ufak bir yüz kızartıcı suç işlensin istemiyor."

"Yani istemiyordu."

"Tekrar yazarsa onun için güzel bir şeyler düşünebiliriz."

"Yazmaz."

"Yazarsa söylersin, değil mi?"

"Tine kavgı eder miyiz?"

"Büyük ihtimalle."

"Ama bu durum seni gerçek olandan şaşırtmamalı."

"Talan söylemeyeceğim."

"Söz mü?"

"Söz."

"Teşekkür ederim."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Banyoooo..."

"Evde misin ki? Yeni çıkıyorum demiştin."

Doğa'nın mesaj atmasını beklerken fotoğraf atması çatık kaşlarımı gevşetmişti. Kampüsün girişini çekmiş ve altına, "Yeni çıkıyorum zaten," yazmıştı. Fotoğrafı detaylı incelememiştim. "Bak, güvenlik bey amcayı hatırladın mı?" yazınca ifşalanan kaynaklarımdan birine baktım. Yaşadığım her günler aklıma gelirken, "Hatırlamaz olur muyum hiç," yazdım. Doğa gülümserken ağzını kapatan bir emoji attı. Birkaç saat önceki kızıdan eser kalmamıştı sanki.

"Eve gidip banyo yapmaktan"

"bahsetmiştim bu arada."

"Yapı yapışım."

"En sevdiğim."

"A-ah... Kalbim," yazıp utanan emoji gönderdi. "Efendim güzelim." Yaptığım imaya cevap verir diye düşünürken o iyi olup olmadığını sormuştu. "İyiyim," deyip geçiştirdim. Aslında pek iyi sayılmazdım. Aramızda mesafeler varken yaşadığımız en ufak bir tartışma gözümde büyüyordu. Her şey normalmiş gibi davranmaksa canımı fazlasıyla sıkıyordu. Rol yapmada iyi değildim ama ilişkimiz için kendimi zorlamaya razıydım. Musti'nin söylediği gibi Pera'dan bir süre bahsetmeyecektim. O ya Engin? O şeref yoksunun aramızdaki gölgesinden ne zaman kurtulacaktık?

Erkeklerdeki dövmeleeri sevdiğinden bahsetmişti. O adamın dövmeleerini hatırlayacağımın farkında bile değildi. Yalnızca dövmeleerini hatırlasam iyiydi. O dövmeleeri gördüğüm fotoğraflardaki yakın hâlleri zihnime kazınmıştı. Benim bir kez gördüğüm şeyi, o yaşamıştı. Bana dövmeleerden bahsederken hiç mi aklına gelmemişti? Ya da geldiği için mi bahsetmişti? Şimdi bu konuyu açsam, daha büyük bir tartışma yaşayacaktık ve aramızdaki mesafeler onu aşamayacakmışız gibi hissettirecekti. Şu anda en son ihtiyacım olan şey, özlemime bir de yokluğunun eklenmesiydi. Bu yüzden susmak en doğru yol gibi geliyordu.

*“Yani söylediklerimden dolayı mı
bilmiyorum ama içimde sıkılıyor.
Sanki canın sıkılmış da
onu hissediyormuşum gibi.”*

“İyiyim. Sadece yorgunum.”

“Tüm gün dışarıda olunca normal.”

“Onunla alakası yok.

Yanımda değilsin ve ben tüm gün

kıpırdamadan yatsam bile

dinlenmiş gibi hissedebileceğimi sanmıyorum.

Seni çok özledim.”

“Ben seni özlemekten de öteyim.

Ve bu hislerde yalnız değilsin.

Özellikle de yan yana geçirdiğimiz

günlerin ardından bu mesafeler bana çok koyuyor.”

Sıkıntılı bir iç çekerken gözlerimi yola çevirdim. Musti üzerimde gerginlikten dolayı mı bilmiyorum radyoyu açmamıştı. Yolculuk yaparken en sevdiği şeylerden birinin müzik dinlemek olduğunu bildiğim için radyoyu açtım. Göz ucuyla bana baktı. Reklamlara gelmek büyük talihlilikti. Radyo frekansları arasında gezerken aklıma gelen soruyla Mustiye baktım.

“Bana içinde şen geçen bir şarkı söylesene.”

“Ne?”

"Akşam içinde *şen* kelimesinin geçtiği şarkı bulamadık. Senin repertuarından yararlanalım diyoruz."

Musti ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi bana baktı. Ciddi olduğumu görünce bakışlarını yola çevirdi. Düşündüğünü bildiğim için nemi çıkarmadım. "Değişmiş gördüm bu defa seni. Dertler yıpratmış o m sesini." Melodik bir şekilde söylediği "Dünya Dönüyor"⁵¹ şarkısına arşılık damağımı şaklattım. "Şen kelimesini bu şarkıdan bulduk zaten," dedim. Musti yine sessizliğe büründü. O sırada radyoda çalmaya başlamış ırkının sözleri kulağıma doldu.

"Dünya malı zenginin olsun. Sen benim kadınıms.

Seni hastalığımda, sağlığımda da yanımda görmeliyim.

Güneşin doğduğunu da battığını da seninle izlemeliyim.

Yanabilir saltanatlar olsun, yeniden yaparız.

*Bizde bu sevdâ sürdürükçe, ölsek de yan yanayız."*⁵²

Şarkının yarattığı etkiden mi bilinmez aklıma delicesine bir fikir geldi e bunu söylemek için telefonuma sarıldım.

"Hemen evlenelim mi?

Ne?"

"Yıldırım nikâhı.

Son senende de seni buradaki bir okula aldıralım.

Çok mu bencilce bir düşünce oldu?"

Keşke kalbim ama imkânsızı istiyorsun.

İana anlattım. En azından okulum bitene

kadar mesafelere katlanmak zorundayız."

"İmkânsızı zorlamayı severim ama bu seferkinden nefret ettim."

"Davullar çift çift vurula.

Asluda halay kurula.

Düşler hayıra yorula.

⁵¹ Nûfer - Dünya Dönüyor şarkısı.

⁵² Mustafa Ceceli - Hastalıkta Sağlıkta şarkısı.

Şen ola düğün şen ola.”⁵³

Musti radyoda çalan şarkıdan mı etkilenmişti yoksa konuştuğumu konuyu mu hissetmişti bilmiyorum ama “şen” kelimesiyle ilgili gerçekte de şarkı bulmuştu. “Sen var ya ...” diyerek göğsümü kabartan adama baktım. “Buldun lan harbiden,” derken koluna hafif bir yumruk attım. Musti keyifle kahkaha atarken, “Sen beni ne sandın oğlum,” dedi ve arabayı kullanırken kendini halay moduna alarak “Şen Ola Düğün” türküsünü söylemeye devam etti. Onun neşesi bana da bulaşmış gibi gülmeye başlamıştım. Doğa’ya şarkıyı bulduğumuzu söylemek için sayfasına girdiğimi attığı son mesajı gördüm.

“Şöyle düşün. Bekâr son yılın.”

“Şu anda da bekâr hissetmiyorum ki.”

“Yahu... Kocacığım.”

“Allah’ım. Lütfen en azından

bir sene daha bekâr hissettir. Âmin.”

“O derece mi sevmedin şu seslenişi ya?

İnsan ben söylüyorum diye sever.”

“Tamam. Sen söylediğin için severim.”

“Hanımcı mıyız biraz ne?”

“Bir erkeğin en güzel aksesuarı hanımcılıktır güzelim.

Aksini iddia eden hanımı olmayan bir ortamda konuşuyordur.”

“Sen de onlardan olacak mısın?”

“Senin varlığında da yokluğunda da aşkıma ölümün savunurum güzelim ben. Kimseden korkumuz yok şükür.”

“Kılıbık derler bak.”

“Desinler.”

“O kadar mı seviyorsun beni?”

“El âlemin ne diyeceğini umursamayacak kadar çok.”

“Ah kalbimm...”

“Efendim?”

53. Yıldırım Çınar – Şen Ola Düğün şarkısı.

'Sana deliler gibi dşığıım.'

"Kanatları olmadan da uçarmış insan. Hezarfen işine baksın."

'Eve giriyorum şimdi.'

"Tamam güzelim. Bizim biraz daha yolumuz var."

'Samam, izinle banyoya gireceğim.'

"Tamamdır."

"Seni düşüneyim mi?" İma ettiği şey, içimdeki dürtüleri harekete geçirdi. "Bizi düşün," yazdım ve ben ondan çok daha önce düşünmeye başlamıştım. "Neden içim buruldu ki şimdi benim?" Doğa'nın cümlesi fren mekanizması gibiydi. Dürtülerimin saptığı yoldan beni son anda çevirdi.

"Burulmasın.

Hele de gözlerine yaşları toplatacak kadar hiç burulmasın.

Sarılacak mesafede değilim."

'Seni çok seviyorum.'

"Seni sevmekten de öteyim Balerin.

Yanıyorum kül olmak pahasına. Seninle yok olmak bile güzel."

DOĞA

Banyoya girdiğimde Doğukan'ı hayal ederek kendime dokunmaya başlamıştım ama aldığım hızlı duş hıçkırarak ağlamayla son bulmuştu. Onu çok özlemiştim. Bana dokunmasını, öpmesini, sıcaklığını, kokusunu, ona ait her şeyi delicesine özlemiştim. Onu istiyordum ama benden kilometrelerce uzaktaydı ve belki de zihnimde yaşatmaya çalıştığım anıların tazelenmesi aylar sürecekti.

Gözyaşları içerisinde banyomu bitirdim. Bornozuma sarıldığım gibi odama döndüm. Giyinmeden önce Doğukan'ın aklını başından alacak birkaç poz çektim. Aralarından en beğendiğimi seçip, "Mislendim," yazısıyla gönderdim. Hemen iletilse de Doğukan mesajımı okumamıştı. Telefon başında beklemek yerine üzerime giyinmeye karar verdim. Tam iç çamaşırlarımı giydiğim sırada telefonumun ekran ışığı yandı. Koşturarak gelen mesajı okudum.

"Sen zaten hep missin günebakanım."

Yaptığı benzetmeyle yüzümde güller açarken, "Yau..." yazıp kalplen döşedim. Ardından aklıma gelen haylazlıkla, "Bugün yanımda olsam böyle düşünmeyeceğine eminim. Üzerimden böyle yeşil yeşil duman yükseliyordu." Yazdım ve ne cevap vereceğini beklemeye koyuldum. Yazıp yazıp silmesi bile kıkırdamama neden oluyordu.

"Allah seni kahretmesin Doğa. Hayal ettirdin güzelim."

"Hahahah. İğrendin mi yoksa?"

"Ter kokusu en sevdiğim şeydir.

Sırf bu sevgimden dolayı günlük doz almak uğruna

mutlaka minibüs, dolmuş, metro, tramvay ne varsa biniyorum."

"Öyk! Valla kokusu burnuma kadar geldi."

"Saçlarını tutmamı ister misin?"

**"Sahi sen beni kusarken bile gördün iğrenmedin de
terimden mi iğreneceksin?"**

"Sana ait hiçbir şeyden iğrenmem."

"Büyük konuşma."

"Kendime güveniyorum."

"Geçirerek alfabeyi sayabiliyorum."

"Allah kahretsin.

Kendime güvenmek istemiyorum."

Yüksek sesli bir kahkaha atmıştım. Doğukan ciddi ciddi sayıp saymadığımı sordu. Hatta o kadar şok olmuştu ki önce nokta sonra soru işareti koymuştu. Bu beni daha çok güldürürken, "Evet sayıyorum. Sayayım mı?" diye sordum.

"Çok merak ettim. Say bakayım."

"Beni engelleyeceksen saymam ama."

"Sayamazsan engellerim.

Kandırılmaya tahammülüm yok."

"Bekle, destek kuvvet bakayım buzdolabından."

"Asıtlı bir şey alacaksın sanırım."

"Yavrum baban nereli, nereden bu zekânın temeli?"⁵⁴

Soda var mı diye bakacağım."

Ablamın yanında biriyle gelmemesini umarak iç çamaşırlarımla mutfağı doğru koşturdum. Buzdolabını açıp rafları kontrol ederken bir tane ıslığı gördüm. Doğukan'a, "Var. Hazır ol," mesajı yazdıktan sonra soğuk açmak için açacak aradım. "Hazır. Daima hazır." Yazdığını okurken

Sözün Aksu - Kaçın Kurası şarkısı.

"Canım pek istemiyor."

"Aç kalma."

**"Sana açım be adam,
ne yapayım yemeyi içmeyi."**

"Hiç doyma."

"Doyacak gibi değilim."

Seni de göreyim. Goto ay bakem."

Doğukan diğerinin aksine birkaç dakika daha geç de olsa fotoğraf attı. Beni bacaklarının arasında bir yere koymuştu. Bu görüntü zihnimde bambaşka anlar canlandırıyordu ki son anda kendimi frenledim. Yoksa hazır giyinmemişken tekrar banyoya girmek zorunda kalacaktım.

"Allah... Kamuflaj bir insana bu kadar mı yakışır."

"Üniforma seviyorsun bakıyorum."

"Senin üzerinde evet."

Bir de giyeceğim cübbeyi seveceğim."

"Onu ben de seveceğim."

"Acaba senin kamuflajların bana nasıl olur?"

"Büyük olur."

"Onu demiyorum. Yakışır mı acaba?"

"Sana her şey yakışır."

**Çok merak ediyorsan bir sonraki
buluşmamızda yanımda getiririm."**

"Anlaştık."

Kamuflaj fantezisi yaparız."

"Doğa. Toplantıdayım güzelim."

"Daha iyi işte, sıkılmazsın."

"Sıkılmamak sorun değil. Sorun sıkışmak."

"Sıkışmak?"

Soylediği şeyin ne anlama geldiğini anladığım anda gözlerim büyüdü ve ardından kıkırdamaya başladım. "Ha ... Oo... Affedersin ben bir an

düşünemedim." Mesajı gönderdiğim anda çevrim dışı oldu. "Aa, çevrim dışı oldu. Şef mi geldi?" diye sordum. Yaklaşık bir dakika geçti. Mesajımı okumadığı için, "Geldi sanırım. Seni seviyorummmmm," yazıp gönderdim. Sanki bunu bekliyormuş gibi bir anda çevrim içi oldu ve, "Ben de seni seviyorum. Gittim," yazdı ve çıktı. Yüzümde sıcacık bir gülümseme oluşurken cevap veremeyeceğini bile bile mesaj attım.

"Yahu... Kaçak göçek de yazarmış. Yicem."

Telefonu yatağın üzerine bıraktım. Giymek için çıkardığım hafif, tiri tiril elbiseyi üzerime geçirdim. İçtiğim soda beni tıkamış olacak ki mutfağa gidip bir şeyler yemek yerine yatağıma uzanmayı tercih ettim. Uzun zamandır başucumda duran bir kitabın sayfalarını karıştırdım. Satırları gözlerimle takip ederken kendimi vererek okumadığımı fark ettim ve kitabı baştan başlamaya karar verdim. Tıpkı hayatımdaki birçok şeye yeniden başlamam gibi...

DOĞUKAN

Havalimanının belki de en kritik odası şu anda bulunduğumuz yerdi. İçeride âdeta sessiz bir fırtına kopuyordu. Herkesin yüzünde ciddiyetin ifadesi, zihinlerinde ise ara vermeden önce konuşulan konuların soruları vardı.

"Kusura bakmayın, beklettim arkadaşlar!"

Şef, çıktığı hızla odaya geri döndü. Arayan kimse aklını fazlasıyla karıştırmış duruyordu. En son nerede kaldığımızı hatırlamaya çalışırken gözlerimizin derinliklerinde cevapları bulmaya çalışıyordu ya da belki de tekrar kontrolü eline almak için zaman kazanmayı amaçlıyordu.

"Ara vermeden önce de söylediğim gibi kırmızı alarmla geçildi. Çeşitli şehir merkezlerine aynı anda yapılan saldırıların tek bir nedeni var, dikkatleri üzerlerine çekerek sınırlardaki hareketliliği gizlemek."

Yanımdakiler ağızlarının içinden de olsa birkaç küfür salladı. Bense göğsümün ortasına yerleşen sıkıntıya yer açmaya çalışır gibi burnumdur.

nin bir nefes aldım. Zihnim sınır ötesindeki saldırıya gitmeye çok he-
diydi. Kulaklarım çatışmanın seslerini hatırlamış gibi şefin sesini bas-
mıştı. Göğsümdeki yara söylenen her şeyin gerçekliğini kanıtlar gibi
lıyordu. Kendimi anda kalmaya zorladım ama bu sandığımdan da güç
maya başlamıştı.

“Farkındaysanız saldırı yaptıkları yerler, kalabalığın çok yoğun ol-
duğu alanlar. Bu da bizi riskli alan sınıfına sokuyor. O yüzden ülkedeki
m havalimanları, tren istasyonları ve otogarlarında kırmızı alarm verildi.
İnci bir emre kadar da bu süreç devam edecek.”

Yani bu demek oluyordu ki her zamankinden daha fazla gözlerimizi
çok tutmamız gerekecekti. Şef, görevlerimizin üstünden tekrar geçti. Yeni
nöbet yerlerini ve sıklaştırdığı saatleri bölüştürdü. Görev başındayken bizi
ılkoyacak her şeyden uzak durmamız gerektiğinin altını çizdi. Neden bil-
miyorum ama bunu söylerken özellikle benimle göz teması kurduğunu
hissetmiştim ya da iş başındayken çok sık telefonla uğraştığım için ister
kemez üzerime alınıyordum.

“Soracağınız bir şey yoksa toplantı bitmiştir. Herkes görev yerle-
ne.”

Saat dokuza yaklaşırken bizi azat eden şef, “Doğukan,” diye seslendi.
Her şeyler olduğunu biliyordum işte. Oyalanmadan yanma gittiğim adam
bini sırtıma koyarak beni odadan çıkardı. Nöbet yerime doğru birlikte
gözerken, “Yarana baktırdın mı?” diye sordu.

“Evet şef.”

“Bir sorun var mı?”

“Bilmenizi gerektirecek ciddiyette bir sorun değil,” derken havalima-
nın içine girdik. Elini sırtımdan çekmiş, herhangi bir tehdide karşı ken-
dini hazır pozisyonda tutmuştu. Gözleri etrafı taradıktan sonra bana ciddi
bir ifadeyle bakarak yürümeye devam etti. “Tekrarı yaşanmaz, değil mi?”
Bu önceki konuşmamızda kafamın dolu olduğunun haberini aldığını ima
ediyordu. Belli ki işi şansa bırakmamak için tekrar uyarma ihtiyacı hisset-
ti. Belki de Doğa’ya attığım mesajı görmüştü.

“Hayır şef.”

“Kıtlık bir dönemdeyiz ve sen bizim en önemli adamlarımızdan biri-

sin. Sadece kafanı değil, kalbini de işine ver. Yoksa bir sonrakinde bu şanslı olmayabilirsin.”

İşaret parmağı kamuflajımın altında kalan yaramı gösterdi. “Emredersiniz şef,” dediğimde başını anlayışla salladı. “Toplantıda konuştuğumuz konuları nöbeti devralmadan önce Musti’ye anlatırsın.”

“Emredersiniz şef.”

“İyi nöbetler.”

Selamımı verip yanından ayrıldım. Arkamdan baktığını hissettiğim için telefonumu çıkarıp Doğa’ya haber verememiştim. Sanki bunun ağırlığı adımlarımı yavaşlatmıştı. Musti’ye doğru yaklaşırken gözlerinin arkadaki bir noktada olduğunu hissettim. Eğer bir tehdit değilse, şefi. Gerçi anda o da benim için bir tehditti.

“Şef neden bu tarafa bakıyor?”

Musti’nin neredeyse dudaklarını kıpırdatmadan sorduğu soruyu “Sıkıyönetim,” dedim. Hafifçe kaşları çatılırken, “Sabahki saldırıların dolayı mı?” diye sordu. Bu sefer konuşmasını fark ettirmeme çabası girmemişti.

“Anlatacağım. Önce şu silahını bana teslim et.”

DOĞUKAN

Saat gece yarısını vurduğunda nöbetimi teslim etmiştim. Silahı bırakmamla telefona sarılmam Sami'nin kahkahalarını bastıramamasına neden oldu. Ancak şu an kimsenin ne düşündüğünü önemseyecek durumda değildim. Doğa'nın en son attığı mesajın üzerinden saatler geçmişti. Tekrar mesaj atmamış olması, muhtemelen uyuduğu anlamına geliyordu. Ve ben, ona olan özlemimi hafifletmeden sabahlamak zorundaydım. Son görüşme saati on dakika öncesini gösteriyordu. Uyumamış olmasına mı sevinyim yoksa bu saatte birileriyle konuşma ihtimaline mi dertleneyim, karar veremiyordum. Daha fazla bekletmeden son yazdığı mesaja cevap verdim ve o da bunu bekliyormuş gibi saniye bile geçirmeden mesajımı okudu.

"Yıyebilirsin."

"Yalayıp yutarım ham diye."

"Toplantı geç bitti sanırım."

"Nöbete geçtim direkt."

"Yanımda şef vardı, yazamadım, kusura bakma."

"Sorun değil."

"Yazacak durumda olmadığını tahmin ettim."

"Anlayışlı eşim benim."

"Kalbim şu an küt küt..."

"Kalbinden öperim.

"Ama çok özledim seni. Açıkçası biraz da sıkıldım.

Birkaç günde kendine nasıl alıştırmışsın insafsız.

Geçen iki ay ne yaptığımı gram kadar hatırlamıyorum."

"Ben daha çok özledim, emin ol.

Neden sıkıldın? Kitap okusaydın, bir şeyler izleseydin

en kötü bizi düşünseydin.

"Kime göre daha çok, neye göre daha çok?

Müzik dinliyordum ama yine de hiçbir şey senin yerini tutmuyor."

"Ablan hâlâ gelmedi mi?

"Tekrar hayırlı olsun."

Dinlenme odasına adım attığımda, masanın üstündeki baklava kutusu anında dikkatimi çekti. İçerideki birkaç kişi, kendi paylarına düşeni alıp sessizce geri çekiliyordu. Musti ise masanın başına tünemiş, âdeta ganimetlerini koruyan bir kedi gibi bekliyordu. "Hayırdır," diyerek yanlarını yaklaştım. Baklavayı getiren alt rütbeli polis, gülümseyerek, "Yeni arabı aldım. Onun kutlamasını yapıyoruz amirim," dedi ve kutuyu bana doğru uzattı. "Hayırlı olsun," deyip elimi uzatacağım sırada Musti araya girdi.

"Dogi baklava sevmez."

Havada asılı kalan elime hafifçe vurdu ve hakkım olan baklavanın parmaklarının arasına sıkıştırarak hızla midesine indirdi. Yangından mal kaçırmak gibi çığniyordu. Şerbetli tatlılarla aram yoktu ama bu ağzımı tatlandırmak istemeyeceğim anlamına gelmiyordu. "Haraç kesmek için mi bekliyorsun lan masanın başında?" diye sorduğumda iştahla parmaklarını yaladı. Şerbetli tatlıları, özellikle de cevizli baklavayı çok sevdiği için lâl uzatmadan, "Afiyet olsun," dedim.

Pişmiş kelle gibi sırtırken, "Oldu valla," dedi. Alt rütbeli, yeni bir tane daha almam için uzattı. Musti'nin gözlerinin parladığını gördüğüm anda "Yok kardeşim. Diğerlerine kalsın," dedim ve özellikle Musti'ye doğru baktım. Uyarımı hiç umursamadan çocuğun peşinden yürümeye devam etti. Bense koltuklardan birine oturarak Doğa'nın attığı mesaja baktım.

"Geldi geldi ama eve iş ve arkadaş getirmiş.

Salonda, ses yapma dedi."

"Arkadaş?"

"Sanırım yeni yavuklusu olma yolunda ilerleyen biri."

"Erkek yani."

"Yok, kız. Lezbiyen benim ablam."

"Tercih meselesi.

Sana dokunmasın da."

**"Merak etme. Bana dokunmuyor. Hatta dizi izliyordum,
beni ortamdan uzaklaştırsın diye ösleyip püsleyip durdu.
En son dayanamadım odama geldim."**

"Sen neden onların yanında oturdun?

İlla ablanın sana ters bakışlar mı atması gerekiyordu?"

"Alla alla ben dizi izliyordum.

Onlar sonradan geldi.

Bana ne..."

"Aferin, böyle devam güzelim."

"Neden kızdın ki şimdi?"

"Hâlâ neden diye mi soruyorsun?"

"Evet. Çünkü yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyorum.

Erimdeyim, salonumdayım, dizi izliyorum.

Ablam arkadaşıyla geliyor ve ben vebalı gibi kaçmıyorum.

Misafir sonuçta. Direkt yanlarından ayrılmam ayıp olurdu.

Zaten dizim de bitmek üzereydi. Bitince kalkacaktım.

Biraz daha erken kalkmış oldum."

"Tamam."

"Ne tamam ya... Bir şey söylesene."

"Yanlış bir şey düşünmüyormuşsun.

Ben daha ne diyeyim?"

"Tamam, deme bir şey."

"Tamam? Neyin gerginliği bu?"

"Gergin falan değilim."

"Belli. Sanırım başladı bizim kızcılık şerbeti olayı."

Doğru noktaya parmak bastığımı belli eden bir emoji attı. Ardından "Unutmamış da," yazdı. Regl olup olmadığını sordum. Utana sıkıla kabu ettiğini belli eden bir, "Evet," yazdı. Şimdi üzerindeki gerilimin neden anlaşılıyordu. Bu zamana kadar bana fark ettirmediğine göre bu sefer diğerlerinden farklıydı.

"Neyse en azından bunu inkâr etmedim."

"Ne yapabilirim senin için?"

Soruma, "Karnımı ovar mısın?" diye cevap verdi. Kaşların havalanırken mesajı doğru okuyup okumadığımı anlamak için son mesajlara tekrar baktım. Gerçekten de karnını ovmanı istemişti. Bu mesafeden... "O nasıl olacak?" diye sorduğumda, "Hayal edeceğiz," dedi. "Sen elimi karnımı koyduğunu söyleyeceksin ve ben gözlerimi kapatıp senin elinmiş gibi kendi elimle yavaş yavaş karnımı ovacağım." Kulağa fazlasıyla saçma ama bir o kadar da romantik geliyordu. Ağrısı olup olmadığını sorduğumda çok olmadığını ama tadını kaçırdığını söyledi. Başa gelen çekilir dercesine bir nefes aldım.

"Tamam, ovuyorum."

"Allah razı olsun be."

"Ne yapardım sen olmasan..."

"İyi ki hayal edelim dedim."

"Ne yapmamı bekliyorsun güzelim?"

"Millet ısınlanmayı bulamadan seni"

"elim uzatacak bir özel güç falan mı bulayın?"

"Özel güç yerine kelimeler yeterdi aslında."

"Oy benim güzel fıstığının karnımı ağrıyormuş"

"Alayım kucağıma da şöyle güzelce karnını ovayım."

"Devam et."

"Ciddi misin?"

"Büyüyü bozmaaa."

Kapadım gözlerimi. Devamı."

"Gözünü kapatıyorsan nasıl okuyacaksın?"

"Tek gözümü açar, okur, kapatırım.

Dert etme sen onu."

"Sakinim."

"Devaaamm... Hadiii..."

"Elimi o güzel göbeğine koyayım.

Ovayım usul usul.

Oy kıyamam ağrısı mı

varmış benim güzelimin."

Mesajlarım anında iletildi. Tabii ki cevap yoktu. Gerçekten gözlerini kapatmış mıydı yoksa okuyup okuyup dalga mı geçiyordu? Çünkü tam anlamıyla dalga geçilecek bir durumdu. Neyse ki Musti mesajlarımı okumuyordu yoksa en az on yıl bununla ilgili laf yapardı.

"Doğa, Allah aşkına ne kadar yazmam gerekiyor?"

"Yapabileceğim bir şey var mı diye sormasaydın o zaman."

"İnsanlık yaptık diye mi tüm bu karın ağrısı?"

"Yok valla reglden."

"Diğer aylarda böyle şeyler yaşamadık biz.

Bu ayın ayrıcalığı ne?"

"İki ay ortada olmamanın bedeli, o kadar kolay çıkmıyor."

"Bitmeyecek değil mi bu konu?"

"Cıks..."

"Harika."

"Ne oldu?"

"Beş dakika sonra seni arayacağım."

"Neden beş?"

"Anca dışarı çıkarım."

Oturduğum yerden ayaklandım. Musti'nin radarına takılmışım gibi bakışları bana döndü. "Nereye Kurşun'un?" diye sorarken çiğnediği

lokma yüzünden sesi fazlasıyla boğuk çıkmıştı. Kim bilir kimin bakı-
vasını almıştı yine. “Telefonla konuşacağım,” dediğimde başını tamam
anlamında salladı. “Selam söyle!” Hızlı adımlarla dinlenme odasında
çıktım. Doğa’nın attığı mesaja cevap yazarken önüme çıkan insanlara
çarpmamaya çalışıyordum.

“Hım, samam. Kavgaya gelmeye geliyorsan hiç çıkma.”

“İstediğini yapmaya geliyorum. Yazarak saçma oluyor.”

“Karnımı sesli sesli mi ovacaksın?”

“Kuytu bir yer bulabilirsem, evet.

Bulamazsam da şu ablanın yeni sergili

adayıyla ilgili konuşacağız.”

“İnşallah bulursun...”

“İnşallah.”

DOĞA

"Güzelim günaydın."

Aydın bu zamanlarından nefret ediyordum. Hoş, olmadığı bir ara dönem de yaşamıştım. O daha da beter bir süreçti.

"Hâlâ uyanmadın mı?"

Dehşet bir karın ağrısıyla güne merhaba demiştim. Zihnen uyanık olsam da kendimi açamıyordum. Telefonuma gelen mesaj sesinin kime ait olduğunu tahmin ediyordum. Gece beni uyuyana kadar yalnız bırakmayan, yumuşak sesiyle gerçekten de karnımı ovuyormuş gibi hissettiren, tüm sınırını bir kenara bırakıp bana odaklanan adam olduğuna emindim. Fakat şu anda komodinin üzerindeki telefona uzanmak bile züm gibi geliyordu.

"İşten çıkıyorum."

Kendimi biraz daha iyi hissettiğimde cevap veririm diye düşünürken ne kadar zaman geçti, bilmiyordum. Bir arama sesiyle gözlerim açıldı. Telefonumu elime almadan önce, aramanın sona erdiğini fark ettim. "Doğa?" Elimde titreyen mesajla Doğukan'ı fazlasıyla meraklandığımı anladım. Yazacak durumda olmadığımдан onu arayacağımı söylediğim ufak bir ses kaydı gönderdim ve cenin pozisyonunda yatağına başımı yastığa gömdüm. Telefonum tekrar çalmaya başladı. Belli ki o kaydı onu durdurmayacaktı. Şu anda sessiz kalmaksa onu daha

fazla telaşlandırmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu nedenle aramayı açıp hoparlöre tıkladım.

“Kalbim.”

“Güzelim, iyi misin?”

İyi kelimesi şu anda olduğum duruma çok uzaktı. “Ağrım var biraz” dediğimde sıkıntılı bir nefes alırken, “Birazdan fazla sanki,” dedi. “Ses kaydında ağladığınızı sandım.” Henüz ağlamamıştım ama yaşlar hazırda bekliyormuş gibi gözlerimi acıtıyordu.

“Ağlamadım, merak etme.”

Telefonun ucundaki gürültü bir anda hafıfledi. Bir süre sonra duyduğum anahtar şingirtısı, kilit açma sesine dönüştü. Belli ki uyuduğum sırada işten çıkıp eve gelmişti. “Görüntülü arayabilir miyim?” Ah, hayır... Ne hâlde olduğumu bilmiyordum ama berbat görüldüğüme emindim.

“Daha sonra konuşsak olur mu?”

“Neden?”

“Şu anda saçımı başımı düzeltecek durumda değilim de.”

“Düzeltilme o zaman,” dedi gayet normal bir şekilde. “Hastalıkta sağlıkta sözünü boşuna vermeyeceğiz güzelim. Arıyorum, aç.” Ben daha cevap vermeden telefonu yüzüme kapattı. Yaklaşık on beş saniye sonra telefonumun ekranında kendimi gördüm. Berbat kelimesi bile yanımda güzel kalacak bir hâldeydim. Saçımın başımın dağılmış oluşunu geçtim, yüzümden kan çekilmiş gibi beyazdım ve mor göz halkalarıyla tam bir hortlağa benziyordum. Doğukan ısrarla aramaya devam ediyordu. Bunu sen istedin diyerek görüntülü aramayı cevapladım. Bir nefes alışverişine sığacak sürede Doğukan görüntüme geldi. Bir şeye kızmış gibi görünüyordu. “İyi misin?” diye sorduğumda çatık kaşlarının altındaki bakışları ciddiyetle yüzümü taradı.

“Sen bu hâldeyken mi? Hayır.”

“Kadınlar dünyasına hoş geldin,” diyerek gülümseye çalıştım. Doğukan’ın yüzünde esprime karşılık mimik bile oynamadı. Tabii ya... Onun bu dünyadan çoktan haberi vardı, değil mi? “Her ay bu hâlde mi oluyorsun?” O an kafama dank eden ayrıntı onun ifadesindeki ciddiyeti açıklıyordu. Ne kadar ağrım oluşunu fark edemediği aylar için kendine kızıyordu.

"Bu ay üşütmüş olmalıyım. Merak etme, gözünden kaçırdığın bir durum olmadı."

Aklından geçenleri anlamış olmam bile ifadesini yumuşatmamıştı. Annem bu sefer de Adalar'daki düşüncesizliğime kızıyordu. "Nasıl hafifletebiliriz?" diye sorduğunda, "Geçer birazdan," dedim.

"Geçmemiş güzelim. Yapabileceğim bir şey var mı, söyle lütfen?"

"Yok sevgilim. Gerçekten geçer."

"İlaç içtin mi?"

"Yok ... Yani henüz bir şey yemediğim için içmedim."

"O zaman yesek mi?"

"Hâlim yok," derken başımı yastığa daha çok bastırdım. "Bu bir kısır döngü ama," dediğinde cevap vermedim. "Bunu soracağımı tahmin etmezdim ama ablanlar gitti mi?" Dün gece geç saate kadar ablam ve arkadaşları çalışmışlardı. Adamın burada kalıp kalmadığından haberim yoktu. Bu saatin geç oluşuna bakılırsa çoktan gitmiş olmalıydı.

"Gitmişlerdir."

Doğukan sıkıntılı bir nefes alırken kendini yatağına bıraktı. Aramıza kısa bir sessizlik sokmasına izin verdim. Ona bakarken usul usul kapanan kapılarıma karşı koyamıyordum. "Uyu o zaman biraz," dedi. "Uyandığında e yapacağımıza bakarız." Gözlerimi açmadan başımı tamam anlamında salladım ve kendimi uykusunun ağırlı da olsa rahatlatacağına inandığım o anlara teslim ettim.

DOĞUKAN

Çok kızgındım. Önce kendime, sonra da Doğa'ya.

Beni rahatlatmak için her ay böyle olmadığını söylemişti ama buna güvenemiyordum. Beklemesi bile gülünçtü. Hayatımdaki iki kadından öğrendim ki bir şey varsa, bu dönemler de ya ağrın olurdu ya da olmazdı. Dalgaların yazdıkları aylar tabii ki olurdu ama bu derece bir ağrısı olan birinin

diğer ayları güllük gülistanlık kapatmasının imkânı yoktu. Daha önce nasıl fark edememiştim?

Öte yandan ona üşüteceğini söylememe rağmen kıyafetleriyle akşam vakti denize girmişti. Su ne kadar sıcak olursa olsun, esen rüzgâr sertti. Hastalanacağını düşünürken bu durum aklımın ucundan bile geçmemişti. Ah Doğa, ah!

Doğa'nın uyuduğuna emin olduktan sonra telefonu kapatmayı göü alamadım ve ona en yakın konumdaki kişiye bir an önce görmesini umu ederek mesaj attım. Neyse ki çok geciktirmemişti.

"Pera neredesin?"

"Ofisteyim. Ne oldu?"

"Edirne'ye mi döndün?"

"Evét. Az önce geldim."

Kahretsin. Pera ne olduğunu sordu. Konuyu uzatmadan Doğa'nın durumunu anlatan bir mesaj yazdım. Doğa'nın kıpırdandığını gördüğüm anda bakışlarımı acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak yatakta dönme çalışın kızı çevirdim.

"Ablam bugün evde olacaktı. Onu ara istersen."

"Rahatsızlık vermeyeyim. Ben bir yolunu bulurum."

"Bulamazsan mutlaka ablamı ara."

"Tamamdır."

"Bana da haber ver."

"Tamam..."

Pera'nın mesaj ekranından çıkıp Aygöl'üne girdim. Umanım şım yaver gider ve mesajımı saatler sonra değil de attığım gibi görür diye dua ederek nerede olduğunu sordum. Pera'nın aksine tam on dakika sonra cevap verdi ve o on dakika bana on saat gibi gelmişti.

"Stajdayım. Ne oldu?"

"Sana işim düştü."

"Yine mi?"

"Önce diğer borçlarını ödese nasıl olur?"

"Uzatma. Vakti gelince hepsi ödenir.

Şimdi yardımına ihtiyacım var."

"Sanırım Doğa ile ilgili."

"Evet. Stajdan izin alabilir misin?"

"Alırım."

"Güzel. Sana bir liste atacağım.

Onu eksiksiz bir şekilde alıp vereceğim adrese götüreceksin."

"Emir vermesen mi acaba?"

Hani şu anda bana işin düştü ya...

Biraz suyuma mı gitsen?"

"Aygül. Seni sulu dereye götürür,

susuz getiririm."

"Bu sefer de tehdit ediyorsun."

Bir anda kanalda çok fazla işim mi çıksa acaba?"

"Tamam Aygül.

Senden yardım isteyende kabahat zaten."

"Off... Tamam abi ya. Hemen de su koyuveriyorsun."

"Suyunu çıkardın muhabbetin ama."

"Sanırım bir süre su görmek istemiyorum.

Gönder gelsin bakalım listeyi.

Bu sefer yengemize ne alıyoruz, görelim."

DOĞA

Uyku hâinden çıkarken, bedenimdeki her kasın taş gibi sertleştiğini hissediyordum. Sanki üzerimde onlarca fil tepinmiş ya da en az dört tır benzi asfalt zemine yapıştırıp yerden kazınamayacak hâle getirmişti. Güzel bir ağırlığın biraz daha katlanılacak bir seviyeye inmiş olmasıydı. Ancak

en ufak bir hareketimde tekrar artacakmış gibi hissettirdiğinden kırılda-
mamaya özen gösteriyordum. Fakat çok acıkmıştım ve bir şeyler yiyip ilaç
almak için daha uygun bir zaman olacağını sanmıyordum.

Yataktan kendimi zorla çıkardım. Ayakta durmak, tüm iyi hislerimi
bir anda berbat etmiş gibi hafifçe inledim ama artık kalkmıştım. Ayaklan-
mı sürüyerek odamdan çıktım. Adım attıkça içimden bir şeylerin kopup
gittiğini hissediyordum.

Ufak bir tuvalet molasından sonra mutfığa yöneldim. Hava kararma-
ya başladığı için mutfığın ışığını yaktım. Açmaz olaydım. İçerisinin içler
acısı hâlini daha net bir şekilde görünce zaten var olmayan iştahım gelme-
mek üzere kaçtı. Ablamın dağınıklığını toplamaktan bıkmıştım ve şu anda
tek bir kirli tabağı bile bulaşık makinesine yerleştirecek enerjiyi kendimde
bulamıyordum. Buzdolabını açtım ancak canım hiçbir şey istemediği için
her şey gözüme tatsız ve lezzetsiz görünüyordu. Hoş, en son Doğukan'la
alışveriş yaptığımız düşünülürse evde bir şey olduğu da söylenemezdi.

Midemi biraz olsun bastırmak için peynir ekmek yemeye karar ver-
dim ama ne yazık ki ekmek, ilk çağlardan astral seyahat yapmışçasına
taşlaşmıştı. Buharda yumuşatmayı düşündüm ancak oldum olası bayat
ekmek yemeği sevmezdim. Markete gidecek hâlim de yoktu. Çaresizce
mutfığın ortasında dikilip ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Zihin
terazimin bir kefesine açlığını koydum diğerine ise ağrımı. Hangisinin
daha ağır basacağını düşünürken aslında ikisinin de birbirine bağlı ol-
duğunu fark ettim. Yani markete gitmekten başka çarem yoktu. Hem iyi
yanından bakarsak, yürümek belki de ağrıma iyi gelirdi. Yani en azından
mutfığa geldiğim otuz iki adımda iyi gelmişti.

Gerisin geri yatak odama döndüm. Üzerimdeki kıyafetleri sokağa uy-
gun bir hâle getirdikten sonra cüzdanımı, telefonumu ve evin anahtarını
aldım. En son Doğukan'la görüntülü konuştuğumuzu anımsayınca mesaj
atmamasını yakın zamanda telefonu kapatmasına yordum. Uyandığımı ve
markete gideceğimi haber verirken dış kapıya doğru ilerledim. Tam kapı-
yı açtığım sırada hole doğru birkaç poşet yuvarlandı. Boş bulunup ufak
bir çılgılık attım. Fakat gördüklerim karşısında korkum kısa sürdü ve yenu
kafa karışıklığına bıraktı.

Bir poşetin içi cipslerle doluydu ve yere çikolataları saçılmıştı. Bu tu-

Burger King poşetiymi ve kokuya bakılırsa hepsi taze ve sıcaktı. Bir anında peluş bir şeyler var gibiydi. Ucundan gördüğüm şey çorap olabiliyordu miydi?

Başka bir dairenin siparişinin bize geldiğini düşünerek saçılan yiyecekleri tekrar poşete doldurdum. O sırada gözüme kapı tokmağına ilişti. Nılmış beyaz bir kâğıt çarptı. Çömeldiğim yerden kalktım ve kâğıdı elime aldım.

"İhtiyaç listesi abimden, hizmet benden. Karahanlı Ailesi'ni tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Güzel bir el yazısıyla yazılmış notu okurken kaşlarım hayretle hareknlendi. Gözlerim nottan tekrar poşetlere kaydı. Tüm bunlar bana nımydını? Hem de Aygül alıp getirmişti. Doğukan istediği için ...

Oyalanmadan poşetleri içeri çekerek kapıyı kapattım. Doğukan'ı arandan önce tek tek poşetlere göz attım. İhtiyacım olan, olabilecek olan ulla olmayan ama sadece beni mutlu etmek için konan bir sürü şey gördüm. Kaktüs şeklindeki sıcak su torbasından ağrı kesici ilaca kadar her şey vardı.

Gözlerim puslanmaya başladı. Olduğum yere çökerken birkaç iç çeşit devamındaki hıçkırıklara beni hazırlıyordu. Doğukan'dan önce, sanıı hiç gerçekten sevilmemiştim. Onunla tanışana kadar böyle derin bir ağıllık ve önemseniş hissetmemiştim. Uzaklara rağmen onun varlığının verdiği güven ve huzuru daha önce kimsede bulamamıştım. İçimdeki boşluklar, Doğukan'ın sevgisiyle doluyordu. Onun sevgisi öyle bir şeydi ki emi hayata karşı daha güçlü ve dirençli kılıyordu. Sanki hayatımın dönüm noktasıydı. Sevmek ve sevilmenin ayrımını öğreten, geçmişte yaşadığım ulla ve hayal kırıklıklarını unutturan, hayatın aslında ne kadar anlamlı ve zed olduğunu gösteren, her gülümsemesi, her dokunuşu, bana dünyanın ı parslı insanı olduğumu hatırlatan en büyük destekçimdi.

Gözyaşlarım nazlı nazlı yanaklarımdan süzülürken Doğukan'ı aram. Bir yandan da derin nefesler alarak ağlamamı durdurmaya çalışıyorum. Açmadı. Açmaması belki de benim şansımdı. Beni ağlarken görmesi ı korkutabilirdi. Uyuyor muydu acaba? Uyuyorsa eğer aramamı gördünde telaşlanmaması için hızlı bir mesaj yazdım.

"Kalbim aradım ama sanırım uyuyordum.

İnşallah uyandırmamışımdır."

Ben mesajları tek tek yazarken Doğukan çevrim içi oldu. Attığım mesajları da okuduğunu fark edince devamını yazmak yerine ne cevap vereceğini beklemeye koyuldum.

"Banyodayım güzelim. Yetişemedim.

Acil bir durum yoksa çıktığımda arayayım mı?"

"Banyonu yarım mı bıraktın?

Acil bir durum var.

Sen bu dünyada başıma gelen en güzel şeysin

ve seni çok seviyorum."

"Ben seni sevmekten de öteyim.

İyi misin? Ne oldu?"

Önümde duran poşetlerin fotoğrafını çektim. "Bunlar ne? Nereden çıktı? Ne ara aklına geldi?" yazarak gülümseyen bir emoji gönderdim. "Aygül'ü de buraya kadar yormuşsun. Kapıyı da çalmadı kız. Bırakıp gitmiş" Doğukan fotoğrafı açma gereği bile duymadan mesaj yazmaya başladı. Bulunduğu pozisyon düşünülürse bu kadar cevap alabilmek bile mucizeydi.

"Aferin ona.

Hâlâ söz dinliyor olması güzel.

Banyodan çıkayım, konuşalım güzelim."

"Samam sevgilim. Acele etme, ben bekliyorum."

Yüzüme yerleşmiş şapşal bir tebessümle telefonu kenara bıraktım. Oturduğum yerden kalktım ve poşetleri yüklendiğim gibi mutfığa taşındım. Fakat koyacak temiz bir yer bulamayınca kolları sıvadım. Enerjim yok denecek kadar azken sanki kapımdaki bu sürprizle bir anda 4100'e ulaşmıştım. Sanki ayarlamışız gibi mutfak temizliğinin bittiğini gösteren sarı bez tezgâha konduğu anda telefonum çalmaya başladı. Koşarak telefonu holün zemininden aldım. Görüntülü aramayı görünüşümü umursamadan açtım ama keşke umursasaydım. Çünkü karşımdaki adam ıslak, çıplak ve dünyanın birinci harikasını yerinden edecek kadar büyüleyiciydi.

“Nasıl oldun güzelim?”

Elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu. Onun saçlarına nazik dokunuşları ve havlunun tahmin edilebilir yumuşaklığı, benim içsel fırtınamı bir nebze olsun dindirmeye çalışıyordu. Gözlerimi bir an için onun göğüsündeki yenilenmiş bandajdan, daha doğrusu altındaki belirgin kaslardan ayırdım. “Sen varken kötü olma şansım var mı?” Odağımı şişkin kaslarının ve edepsiz düşüncelerimden çekebilmek için yeni temizlediğim mananın üzerinde duran poşetleri gösterdim.

“Hangi ara bu kadar şeyi düşündün? Aygül’ü nasıl razı ettin? Kızı buaya kadar yormuşsun bir de...”

“Yorulsun. Kardeşler bu günler için değil mi?”

“Kızın işi vardı belki.”

“Vardı ama benim isteğimin daha acil olduğunu bir kadın olarak o anlamadı.”

Minnettar bir gülüşle tekrar poşetlere göz gezdirdim. “Biraz abartmışsınız sanki,” dediğimde Doğukan saçlarım kuruttuğu havluyu boynunu asarak yatağına oturdu. Duman’ı arkada görür gibi oldum. Fakat Doğukan geldiği için mi bilmiyorum, koşarak uzaklaşmıştı.

“İhtiyacın olan ve olabilecek şeyler.”

“Hı hı,” derken poşetlerin içini karıştırdım ve az önce görür gibi oldum yün çorapları elime alıp kameraya doğru tuttum.

“Çorap ne için?”

“Ayakların üşümesin diye.”

“Neden yün?”

“Daha sıcak tutsun diye.”

Yünlü şeyler beni kaşındırırdı ve açıkçası giymekten pek hoşlanmazdım. Bunu söylemek için doğru zaman mıydı, emin değildim. Hevesi kurduğunda kalsın istemiyordum. Umarım giy diye tutturmazdı. “Yaz günü bu çorapları, kıza çok aratmamışsındır inşallah.” Umursamaz bir şekilde yanılttı. “Arasın. İş ne?” Şaşkınlığıma bir yenisi eklenirken poşetteki kumaş önce gözüme çarpmayan ev patiklerini çıkardım. Koyunluydu.

“Yaa, çok tatlı bunlar.”

Doğukan keyifli bir gülümsemeyle "Çorapları giymeme ihtimaline karşı aldıldım. Beğendin mi? Ben seçtim. Pijamana uyar diye," dedi. Çorapları giymeyebileceğimi düşünmüş olması yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştirdi.

"Nasıl seçtin?"

"Aygül fotoğraf attı."

Anladığımı belli eden bir baş hareketiyle poşetleri kurcalamaya devam ettim. "Hamburgerini yedin mi?" diye sorduğunda gözüm Burger King poşetine kaydı. Kokusu mutfak sarmıştı. "Henüz yemedim." Doğukan sitemli ama haklı bir çıkışla, "Buz gibi olmuşlardır," dedi. Elimle yokladığımda yenebilecek sıcaklıkta olduğunu fark ettim. "Yok yok, hâlâ sıcak. Yeriz şimdi."

"Hadi başla bir an önce. Ben de giyineyim."

"Uu... Önce gözümü mü doyursam acaba?"

Doğukan'ın kaşları ne söylemeye çalıştığımı anlamamış gibi çatıldı. "Bana striptiz yapmana hayır demem," dediğimde gözlerini devirebilme imkânı olsa devirecekmiş gibi görünüyordu. "Bakıyorum hormonlardan bir şey kaybetmemişsin."

"Aksine daha da coşkulu çalışıyorlar."

"Yalnız striptiz soyma temalı güzelim, giyinme değil."

Verdiği cevap karşısında tek kaşım havalanırken, "Maşallah, çok biliyorsun," dedim. Bıyık altından güldü ve ben o gülüşten öpmek istedim. "Hadi, daha fazla soğutma. Ağrın ne durumda?"

"Yok denecek kadar az."

"Yine de ağrı kesiciyi iç, tamamen yok olsun."

"Samam. Kapatacak mısın?" diye sorduğumda belindeki havluyu düzeltirken, "Giyineceğim güzelim," dedi. Bunun kapatmak için geçerli bir bahane olmadığını söylediğinde, "Saçmalama," dedi.

"Ne ya? Hiç görmediğimiz şey sanki."

Yanakları kızarsa, şu anda kızarırdı sanki. Onun utangaçlığı gözlerinde beliren hafif bir ışıltıyla kendini belli ediyordu. Benim yanaklarıma ise arsızlığın verdiği rahatlıkla, en ufak bir renk değişimine bile uğramıyordum.

ıftı. "Güzelim, yemeğini ye, ilacını iç, sonra beni ara," diye ısrarla kapat-
maya çalışırken içimde bir huzursuzluk hissettim ve, "Sen ne yapacaksın?"
 diye sordum. İşle ilgili birkaç görüşme yapması gerektiğinden bahsetti.
 Başımı onaylama anlamında salladıktan sonra, "Her şey için çok teşekkür
 ederim. Resmen imdadıma yetiştin," dedim. Bu durumun hoşuna gittiğini
 yüzüne yansıtan adam, gözlerindeki ışıltıyla, "Asıl ben teşekkür ederim,"
 dedi.

"Varlığına çok şükür, güzel kuğum."

DOĞUKAN

“Oğlum, bitti mi görüşmelerin?”

Annem kapıyı aralık bırakmama rağmen nezaketen tıklatarak içeri girdi. Hâlâ telefonda olduğumu görünce yüzünde özür diler gibi ifade belirdi. Dudaklarını sessizce kıpırdatarak, “Yemek hazır,” dedi. Başımı onay anlamında salladığımı görünce sessizce odadan çıktı. “Gelecek misin bebeğim? Hadi benim için gel.”

Telefonun ucunda iyice sabırsızlanan Musti çirkinleşmeye başlamıştı. “Verdiğin haberden sonra biraz ciddi mi olsak?” Yaz sezonunda daha da yoğunlaşan saldırılar yüzünden görevlendirme aralıkları sıklaşmıştı. Sıra gelene acııyorlardı ama benim can dostum, eşi doğum yapmak üzere olan bir devremize acımuş, onun yerine görevlendirmeye gitmeye gönüllü olmuştu.

Hem de bir saat önce! Şimdi bana yarım saattir neden böyle bir şey yaptığını açıklamaya çalışıyordu. Onun bu fedakârlığı, içimde karmaşık duygular yaratıyordu. Bir yandan onun bu davranışını takdir ederken, diğer yandan bu kadar önemli bir görevin sorumluluğunu üstlenmesinden endişe duyuyordum. Musti, her zaman böyle cesur ve fedakâr biri olmuştu ama bu seferki durum gerçekten zorluydu. İçimde kötü bir his vardı. Belki de bunun nedeni birkaç gün önce bahsettiği rüyaydı.

“Hadi ama Dogi. Bir daha böyle bir şansımız olmayabilir.”

Telefonun ucundaki ses, bir kez daha sabırsızca yankılandı. "Saçma çun konuşma," diye uyardım. Musti bu uyarımı görmezden gelerek, "Gidip de dönememek, dönüp de bulamamak var," dedi. Söylediği sözlerin beninde yarattığı yıkımı bilmesine rağmen sırf razı edebilmek için damarlarını basıyordu.

"Gidip de dönemezsen, mahşerde iki elim yakanda olur."

"Donüp de bulamazsam peki?"

"O zaman da mahşer günü iki kolumu da açmış, seni bekliyor olurum."

"Ben mahşere kalmadan iki kolumu açtım bekliyorum. Onu ne yapacağız?"

Annemin hazırladığı yemeğin kokusu odama kadar geliyordu ve benim açlıktan gurulduyordu. Ancak bu telefon konuşması, içimde daha büyük bir açlık yaratıyordu. Özlem ve korkudan beslenen bir çlık...

"Tamam. Hazırlanıp geliyorum."

"O yeah... Benim için gel bebeğim."

"Musti sektirtme belanı."

Keyifli bir kahkaha attuktan sonra, "Eski futbolculardan kim kaldı ç belanı bile sektiriyor," dedi. "O zaman sazımın tozunu alarak bekliyorum." Telefonu kapattığım anda Doğa'nın attığı mesajlar gözüme çarptı. hılimden çıkmak için tekrar soyunurken mesajları okumaya başladım.

Albimmm ne yapıyorsun?

ıdım ama telefonun sürekli meşgul.

minle konuşuyorsan bu kadar artık."

"Güzelim çok özür dilerim.

Musti telefondaydı. Kapatamadım.

Görevlendirme yazılmış. Yarın yola çıkacakmış.

Buluşalım diyor."

ı aniden görevlendirme yazılıyor mu böyle?"

"Genelde en geç bir hafta önceden haberin olur

ama sanırım bir devrenin yerine gitmeye gönüllü olmuş bizimki."

"Hımmmm anladım. Buluşacak mısınız?"

"Birkaç devre Mustilere gideceğiz.

Sazının tozunu almıy."

"Aaa... Saz mı çalıyor?"

"Tüm telli çalgıları çalabilir ama sazı yavuklusudur."

"O zaman bu gece sizi eğlence bekliyor ha?"

Arayacağımı söyledikten sonra başka bir plan yapmama sanki biraz içerlemişti. Mesajından bile hafif bir hayal kırıklığı yaşadığını sezmiştim. Bugün ekstra ilgiye ihtiyacı olduğunun farkındaydım. Beni beklediğini biliyordum. Ancak göreve gidecek olan arkadaşımı da uğurlamam gerekiyordu. Orta yolu bulmak istercesine, "Katılmak ister misin?" diye sordum. Doğa anında bunun nasıl olacağını sordu. Aklıma gelen fikir delice olabiliyordu ama onu yalnız bırakmayacağım tek seçenektir.

"Görüntülü ararım."

"Yok yok, arama. Rahatça takılın.

Hem özleyeceksin Musti'yi.

Nereye gidecekmiş?"

"Hakkı."

"Hım... Sağ salım gitsin, sağ salım dönsün."

"Amin güzelim

Sen ne yapıyorsun? Nasıl oldun?"

"Senden ses çıkmayınca ben de dizi izlemeye başladım.

"Hangi dizi?"

"Friends. Rastgele sezon ve bölümler açıyorum."

"O kadar seviyorsun ha?"

"Çok eğlenceli ve arkadaşlıkları çok tatlı geliyor."

"Bir ara beraber de izlemeliyiz o zaman

Senin bu kadar sevdiğin bir şeyden bihaber olamam."

"Ayy, evet evet, izleyelim," derken yine kalpli gözlü emoji'leri mesajına donatmıştı. Aramamı kabul etmediği için ne kadar yalnız kalacağını merak ettim. "Ablan bugün gelir mi? Malum cuma ya." Yazdığımı

“Gelir gelir. Regl olduğunu söyledim dün. Zor geçirdiğimi biliyor, akşamı depresyon gecesi yapalım dedi.” cevabını almak hoşuma gitmemişti. “Hani her zaman böyle olmazdı?” diye sorunca birkaç saniye mesajımı kasa bile sessiz kaldı. Sanırım yakalanmanın verdiği etkiyle ekrana bakamıyordu. Konuyu uzatmama kararı alarak, “Neyse. Ben şimdi hazırlanıyorum. Çıkarken müsait olursan ararım.” yazdım. Telefonu açık bir şekilde yatağa koydum ve kot pantolonumu giymeye başladım. Doğa’nın mesajı gelmiyordu görüyordum ama konuşmamız yine yarım kalmasın diye üzerimi giyinene kadar cevap vermemiştim. Yatağa oturup çoraplarımı giyerken yazdığı mesajı okudum.

“Sana hep müsaidim de nasıl gideceksin?”

“Motor kullanmayacaksın herhâlde?”

“Yok... Taksiyle geçerim.

Musti arabayla gitmeyecekmiş.

Sende kalsın, beni yarın havalimanına bırakırsın.

Dönerken de bir zahmet karşıla, dedi.”

“Bu biraz son vakte kadar da ilk ana kadar da

canla olalım demek gibi.

İskansam mı Musti’yi ne?”

“Kıskanacağın en son kişi olsun güzelim.”

“Önce mi sonra mı?”

“İkisi aynı kulvardalar.”

“İle olsun bakalım.

“Aman bu gece onda kalacaksın sanırım.”

“Öyle gibi görünüyor.”

“İm dışında kimsede kalmam demiştin.”

“İstisnalar kaideyi bozmaz.

Bu özel bir durum.”

“Zaten...”

“Musti depola bünyene.”

“Onun beni oraya gidince yalnız bırakacağını

bilsem buna ihtiyaç duyarım da

Orada sıkıntıdan bana daha çok sarar, biliyorum.'

"Darlama Musti gibi olun."

"Aman olma güzelim

Bir tanesini bünyem zor kaldırıyor.'

"Deme öyle..."

Özledim dersen Mustileşmem sana bak."

Bir an Doğa'yı Musti gibi hayal etmeye çalıştım. Açıkçası ikisini bağdaştıramamıştım. "Nasıl yapacağını çok merak ettim," yazdığımda, "Orası sürpriz olsun," yazıp gülümseyen bir ifade attı. "Hadi hazırlan sen. İşin bitince ararsın."

"Seni çok seviyorum."

"Seni çooooook seviyorummmmm..."

Telefonun ekranını kararttığım gibi, ağır hareketlerle yataktan kalktım. Aynanın karşısına geçip son bir kez daha görünüşüme baktım; saçlarımı düzelttim, kıyafetlerimi kontrol ettim. Gözlerim kaşumdaki yara izine takıldı. Neden bilmiyorum ama Musti'yi o şehre gönderecek olmak iyi hissettirmiyordu. Bunun nedeni abimi orada kaybetmem olabiliirdi. Sanırım Hakkâri'yi hiçbir zaman sevemeyecektim.

"Anne," diye seslenerek koridora doğru ilerledim. Sesimin yankısı evin içinde hafifçe dolandı. Mutfak kapısından başımı uzatan annemin, beni görünce gözlerinde hem merak hem de endişe belirdi. Yüzündeki ifadeyi görünce söyleyeceğim şeyi daha dikkatlice seçmem gerektiğini düşündüm.

"Ben çıkıyorum," dediğimde annemin kaşları hemen çatıldı. Endişeli bakışlarını üzerimden ayırmadan nereye gittiğimi sorguladı. Elimde olmadan hafifçe gülümsedim. Annemin bu koruyucu tavrı, bana her zaman kendimi güvende hissettirmişti ancak hayat her zaman onun kadar koruyucu olmuyordu.

"Yemek yemedin daha. Nereye gidiyorsun bu saatte?"

Sesi merak ve hafif bir telaşla doluydu. Ona ne söylemem gerektiğini düşündüm. Bu beni bir an için duraksatmıştı. Onun da hâlâ tazelik

krudugunu bildiğim yarasına dokunmak istemiyordum. Mustafa'yı da m u kendi evladı gibi seviyordu ve oğlunu kaybettiği şehir onun için de loetiyydi.

"Mustafa'ya gidiyorum anne. Birkaç devre toplanıyorlarmış. Türkü mesi yapacaklarmış."

Annemin yüzünde hafif bir rahatlama belirdi ama hâlâ tamamen ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Kaç gibi gelirsin?" diye sorduğunda, "Bilmiyorum, beni bekleme sen," deyip uzanıp yanağından öptüm.

"Tamam oğlum."

Annem beni kapıya kadar uğurlarken, onu oyalamamak için hızla ayakkabılarımı giydim. Ayakkabılarımı bağlarken, bir an için kapı eşiğinde duran annemin endişeli bakışlarını üzerimde hissettim. "Motorla gitmeyecek misin?" diye sorduğunda, bir an için aklıma söyleyebileceğim hiçbir ralan gelmedi. Korumalarımı giymediğimden olsa gerek, bu yargıya varııştı. Ona inandırıcı bir bahane uydurmak için zihnim hızla çalıştı.

"Bir süredir kullanmıyorum. İçinde benzin var mı, bakımı ne durumda hatırlamıyorum. Yolda kalmayı göze alamayacağım."

Bu tamamen yalandı. Gerçekte motorumun bakımını gitmeden önce yapmıştım ve deposunu doldurmuştum. Hatta son birkaç aydır ara sıra Musti gelip motoru çalıştırıyordu. Canavar gibi çalışıyordu hâlâ ama annemin bundan haberi yoktu ve olmasına gerek de yoktu. Onun bakışlarından, söylediklerime inanıp inanmadığını anlamaya çalıştım. Sorgulayan rüz hatları yavaşça yumuşadı.

"Arabayı al istersen."

"Gerek yok anne. Hem Allah korusun, sana lazım olmasın ama evde kırım."

Elimi vedalaşır gibi salladıktan sonra merdivenlere yöneldim. Annem görüşünden bir an önce çıkmak için merdivenleri seri adımlarla meye başladım. Her basamak, kurşun yarama saplandı ama ben her şey kadaymış gibi gülümsüyordum.

Apartmandan dışarıya adım attığımda yaz gecesinin serinliğini yü-ele hissettim. Sitenin lambalarının hafif ışığı altında, bahçede oynayan cıvılları eşliğinde yavaş adımlarla yürümeye başladım. Hafif

bir esinti, gecenin serinliğini daha da belirgin hâle getiriyordu. Derin bir nefes alarak cebimden telefonumu çıkardım ve Doğa'yı aramak için ezber bildiğim numarasını tuşladım. Telefonu kulağıma götürürken, birkaç komşuyla selanlaştım ve onların içten gülümsemelerini karşılayarak yanlarından geçtim.

Sitenin dışına çıkarken telefon birkaç kez çaldı ama açılmadı. Doğa'nın meşgul olabileceğini düşünerek ısrar etmedim ve telefonu kapattım. Onun sesini duymak için sabırsızlansam da anlayışlı olmalıydım.

Sitenin köşesinde duran taksi durağına doğru yöneldim. Ancak adımlarım isteksizce ilerliyordu, sanki geri geri gitmek istiyordu. İçimde bir huzursuzluk vardı. Çünkü biliyordum ki oraya ne kadar erken gidersem, Musti'nin gidişi o kadar hızlanacaktı. Ve ben kendimi buna henüz hazır hissetmiyordum.

Uzun zamandır ondan dolayı ilk kez birbirimizden ayrı düşecektik ve bu düşünce daha gitmeden içimde derin bir boşluk oluşturmaya başlamıştı. Yavaş yavaş taksi durağına yaklaşırken, gecenin sessizliğinde yalnızlığımı daha da yoğun hissettim. Yarından itibaren bu şehir bir süreliğine bile olsa bir eksik daha olacaktı. Gittikçe sevilecek bir yan bırakmuyorsun Ankara ...

DOĞA

Hani beş dakika diye gözlerimizi kapattığımız ama saatlerin geçtiği anlar vardır ya... İşte şu an tam olarak öyle bir zaman dilimindeydim.

Doğukan'ın aramasını beklerken, gözlerimi kapatmıştım ve farkında olmadan derin bir uykuya dalmıştım. Israrla çalan kapı ziliyle gözlerimi açtım. Uyuduğumun farkına vardığım anda telaşlandım ve hızla telefonumu baktım. Üç saate yakın zaman geçtiğini ve Doğukan'ın bu sürede iki kez arayıp bir mesaj attığını gördüm.

Kapı zili çalmaya devam ederken, apar topar yerimden fırladım ve gürarak kapıyı açtım. Ablamı elinde poşetlerle gördüğümde, yüzündeki sinirli ifadeyi fark ettim. "Neredesin sen?" diye sorarken sesi hafifçe tıslıydı.

Elimdeki poşetleri alırken, "Salonda uyuyakalmışım," dedim. Ablam gür gür ayakkabılarını çıkarırken, yüzünde sabırsız bir ifade vardı. "Ben kapıda ağaç oldum." Ne kadar süredir kapıda beklediğini merak ettim. "Merak etmesem daha çok kızacağımı biliyordum. Ben de merak ettiğim diğer şeyi yönelttim.

"Neden bu kadar geciktin?"

"Merakiye kaldık. Hem de neden? Bir müşterinin aylardır üzerinde durduğumuz ürününü beğenmemesinden dolayı. Neymiş efendim, becere-

...mak söyleyecekmişiz."

Onun bu durumu anlatışını sessizce dinledim ama aklım sürekli olarak Doğukan'a haber veremediğimi hatırlatıp duruyordu. Ablam derin bir nefes aldı ve yorgun bir şekilde, "Neyse, elimi yüzümü yıkayayım, üzerimi değiştireyim. Sen de bu sırada bize film bul hadi," dedi. O, odasına doğru yönelirken ben de hızla telefona sarıldım ve saatlerdir beklettiğim sevgili-me mesaj attım. Doğukan'a durumu açıklamak ve ondan özür dilemek için sabırsızlanıyordum. Ona mesaj yazarken, sanki içimdeki telaş ve suçluluk duygusu her kelimeme yansıyor-du.

"Fıstığım ne yapıyorsun?"

"Kalbim... Çok özür dilerim. İçim geçmiş azıcık."

"Ağrın nasıl oldu?"

"Öldürmüyor ama yaşıyor da sayılmaz."

"Ben mi uyandırdım?"

"Hayır, ablam gelince uyandım."

"Ne kadar geç gelmiş ablan."

"Mesaiye kalmışlar. Sen ne yapıyorsun?"

Musti'ye geçmişsindir çoktan."

**"Oturuyoruz. Kendi çaplarında
çilingir sofrası kuruyorlar."**

Bir anda ekranıma bulundukları ortamın fotoğrafı düştü. Yemek masasının üzerinde yok yoktu. Çilingir sofrası benzetmesinin hakkını veriyordu. "Ooo, afiyet olsun. Bir kuş sütü eksik bakıyorum," yazdığımda, "Bir de sen," dedi. Yüzüme şapşal bir gülümseme yerleşirken, "Bana goto ayar mısın?" diye sordu. İsteğini ikiletmeden salondaki koltuklardan birine oturdum ve güzel bulduğum bir kare yakalayıp Doğukan'a gönderdim.

"Çok solgun gözüküyorsun."

"Salonun ışığındandır o. Son demlerini yapıyor."

"Hayır. Salonun ışığından dolayı olduğunu sanmıyorum."

Ama gelince hatırlat, değiştireyim."

"Ne zaman geleceksin ki?"

"Kasımda."

"Ohoo..."

Kasıma kadar ışığı idareli yakalım bari.

Yoksa karanlıkta kalacağız, baksana."

"İlk fırsatta gelmeye çalışacağımı.

Ama ne zaman olur, bilemiyorum."

"Meselaaaa... Yarın."

"Keşke."

"O zamaaann, üç gün sonra."

Sadece gülümseyen emoji atmakla yetinmişti. "Tamam o zamaaann. On gün sonra ama bak bu son teklifim," yazdığım da, "Öyle mi? On birinci gün gelsem kabul etmeyeceksin yani," dedi. Ah, beni canevimden rıvıyordu. Tam mesaj yazdığım sırada ablam salona girdi. Bir bana bir televizyonda bakarken, "Eee... Film bulmadın mı?" diye sordu. Ufak bir şey olduğunu söyleyince mesaiye olan öfkesini benden çıkaracakmış gibi üzerime doğru yürüdü. Orta sehpanın üzerinde duran kumandayı aldı. Bana doğru ters bir bakış atmayı ihmal etmeyerek, "Filmi de ben bulayım," dedi. Gelmeden önce alışveriş yaptığı için de sinirli olabilirdi. Geri kalan şeyleri hazırlamayı üstlenerek Doğukan'a yazdığım mesaja devam ettim.

"Gel, ne olursan ol, yine gel.

Hep gel. Gelmezsen küserim.

Mektubunu keserim."

"İnce başladık."

"Özlemedin mi bu hallerimi?"

"Karnımda tütüyorsun."

"Sen de benim.

Keşke yanımda olsaydın şu an.

Sıkı sıkı sarılıp yatsaydım koynuna.

Elinin sıcaklığıyla okşasaydın karnımı.

Uyusaydım saatlerce..."

"Hayat bazen çok keşke..."

**Şu anda yanına gelemem belki ama.
Ruhumun tüm parçacıkları seninle.
Gözünü kapatsan sıcaklığımı
bile hissedecek kadar sen oldum ben."**

"Deneyeyim

Bir sıcaklık geliyor ufaktan ama yanlış yerlere...'

"Doğa."

"Söyle canısı."

"Canısı mı?

**Fazla çalışan hormonlar
kekoluk damarına baskı yaptı sanırım."**

"Canım kelimesinden hoşlanmam demedin mi?

Ben de sana türetiyorum işte

Canıısıııı canısın ömrümünnn yarısı

Ben senden ayrılmamaaam

Alnımınnn yazısı'

"İbrahim Erkal?"

"Fanıym."

"Seni tanımak çok güzeldi."

Gözlerimi devirerek, "Yok artık," yazdım. Doğukan'ın ses kaydı aldığı fark ettiğimde beklemeye başladım. Telefonun ekranında ses kaydının geldiğini görür görmez, heyecanla sesi açıp kulağıma götürdüm. Saz eşliğinde söylenen bir türküydü. Doğukan'ın sesi değildi ama sanki o da back vokal yapar gibi mırıldanıyordu.

"Şu dağlar kömürdendir.

Geçen gün ömürdendir.

Feleğin bir kuşu var.

Cırnağı demirdendir.

Hadi leylim leylalımı.

Ben yoluna kurbanımı.

Ya al canımı kurtulam

*Ya ver derdin dermanımı.*⁵⁵

Şaşkınlığımı gizleme duymadığımı emojiyle gösterirken, "Ohe! Musti'nin sesi mi o?" diye sordum. "Evet." Doğukan'ın gönderdiği kısa cevabı okurken, onun gururlu bir ifadeyle yazdığını kullandığı emojiden anladım. "Neden böyle içli türkü seçmiş ki? Yanık yanık da okuyor," yazdığımda, "Sızlı şeyler genelde depresif oluyor," diye cevap verdi. Bu görüşe katılmıyordum. Sazın tınısı her zaman içli ve duygusal olabilirdi ama her türkü de depresif olmak zorunda değildi. Bir kere seçilip söylenen şarkılar, insanın ruh hâliyle ve yaşadığı duygularla ilgiliydi. Musti'nin bu türküyü seçmesi, belki de içinde bulunduğu durumu en iyi şekilde yansıtmaya istegindendi. Belli ki çok da güzel şeyler hissetmiyordu.

"Ne alaka canısı.

Benim ilkokul öğretmenimin de sazı vardı.

Müzik derslerine getirirdi.

Cemilenin gezdiği dağlarda süt içerdik, dilimiz yanardı.

*Sonra da Yarım Ha Yarım Hava*⁵⁶ *oynamaya başlardık.*

Hey gidim hey..."

"Sen canım diyebilirsin."

"Tabularını yıkacaksın yani."

"Sen bende tabu mabu bırakmadın.

Ayrıca o nasıl türkü?"

"Hemen söyleyeyim," yazdım ve ses kaydı almaya başladım. "Gürültülü burası güzelim. Duyamam ki," yazdığını görünce ise ses kaydını göndermeden sildim ve, "O zaman yazayım," deyip söylediğim türküleri zihnimde çalan şekliyle yazmaya başladım.

"Cemilemin gezdiğiili dağlaaar meşeceliiiiii imanım.

Sol la la la sol la la la

Haydi üç gün olduuu cemilem ben bu derdee düşeliiii

Haydi de hopbak Cemile'm nasıl nasıl edelim biz bu işe

⁵⁵ Taylan Özgür Ölmez - Bu Dağlar Kömürdendir şarkısı.

⁵⁶ S. Suzan Kardeş - Yarım Hava Çalsana şarkısı.

***Nikâhımızı gıysın ünncen gclin hoca Memiş'e.*⁷⁷**

Doğukan'm tek tek yazdığım şarkı sözlerini anında okuduğunu görüyordum. Yüzünün aldığı şekli hayal etmek bile kıkırdamama neden oluyordu. İşin garip yanı, olduğum yerde oynamaya başlamıştım. "Senin keyfin gayet yerinde gibi. Belli ki ağrın da yok. Boşuna kalori almasak mı acaba?" Ablamın laf çarpıtmasıyla tamamen aklımdan çıkan depresyon gecesini hatırladım. Filmı bulmuştu. Haklı olarak ortamı hazırlamamı bekliyordu. "Bu gece de keyifli hâlimize yeriz be abla. Hemen hazırlıklara başlıyorum," diyerek oturduğum yerden ayaklandım. Mutfığa doğru ilerlerken hızımı alamamış gibi hâlâ oynuyordum ve diğer türküyü yazmaya başlamıştım.

***"Süt içtim dilim yandı amanın amanın
Döküldü kilim yandı kız sana hayranım
Ben kilimde değilim amanın amanın
Bahçemde gülüm kaldı kız sana hayranım"⁷⁸
Devam edeyim mi?"***

"Lütfen et."

***"Yarım ha yarım havaaa yarım ha yarım havaaaa.'
Yarım hava çalsanaaa yarım hava oynasanaaa.
Yarım hava çalar iseen kurban olurum sanaa."⁷⁹***

"Bunları canlı da dinlemek istiyorum bu arada."

***"O şansını kaybettin cınıms.
Sazla çalınan daha tonla oynak hava varken neden bu acı?
Şu dağlar kömürdendir geçen gün ömürdendir falan.
Vallahi olmayan derdime içeceğim şimdi."***

"İstek parçalarını iletayım istersen."

"Olur," yazdıktan sonra aklıma gelen fikirle, "Dur," dedim. Mutfaktaki sofra peçetelerinden birini aldım. Buzdolabına yapışık duran kalemle-

57. Özay Gönülüm - Cemile'nin Gezdiği Dağlar Meşeli şarkısı.

58. Reşit Muhtar - Süt İçtim Dilim Yandı şarkısı.

59. Suzan Kardeş - Yarım Hava Çalsana şarkısı.

'Bahçe Duvarından Aştım,' yazdım ve fotoğrafını çekip Doğukan'a gönderdim. Fotoğrafi gördüğü gibi kahkaha atan bir emoji attı.

"Peçeteyle mi yazdın?"

**"Sen bekleee. Gecenin sonunda da
alevli meyve göndereceğim masanıza.
Üzerine de sadece sana özel bir not yazacağım."**

"Neymiş o?"

"Senin götünü yerim."

**'Adamın duygusallığıyla dalga
geçiyormuşum gibi kahkaha attım.
Tapma kızım toplum içinde şöyle şeyler."**

"Etrafın kalabalıkken daha zevkli oluyor."

**'Güzelim 'Bahçe Duvarından Aştım'⁶⁰
repertuarında yokmuş."**

"Ne demek yok.

Az zorlasın, çıkarır o.

Hadi bakaaalimmmmm!

Hoppaaaaa!"

Bir anda yaptığım hazırlıkları bırakıp türküyü sesli söyleyerek mesaja yazmaya başladım. "Yanıyorum yanıyorum heleeee. Mayıl oldum goncaaa şuleee..."⁶¹ Doğukan ismimi noktalı bir şekilde yazarak beni uyardığını anıyordu. Bense, "Buradaki gonca gül sensin, açılmamış erkeğim benim," yazıp çapkın gülüşlü bir emoji atarak bu uyarısına takılmadığımı gösterdim ve sözlerini hatırladığım kadarıyla yazmaya devam ettim.

"Yaktın beniii yaktın beniiiiii.

Yanıyorum yanıyorum heeleeeeee"⁶²

Güzelim. Allah aşkına doğruyu söyle.

Gül sana ağrı kesici diye

1. Burcan - Bahçe Duvarından Aştım şarkısı.

2. Burcan - Bahçe Duvarından Aştım şarkısı.

3. Burcan - Bahçe Duvarından Aştım şarkısı.

kafa yapıcı bir madde mi gönderdi?"

"Saçmalama istersen."

"Hâline bakılırsa pek saçma değil."

"Müzikten anlamadığını geçen günkü

oyunda fark etmiştim zaten.

Neyse... Fıldır Fıldır Hayriye⁶³'yi

biliyor mu, sorar mısın?"

"Bilse de çalacağını sanmam."

"Benim tanıdığım Musti çalar. Sor hemen."

"Güzelim yalnız değiliz. Yapma."

"Yoksa peçetede ki isteğimi de sormadın mı?"

**"Sana -hele de bu kadar basit bir konuda-
yalan söyleyecek değilim."**

"O zaman içiniz ölmüş sizin.

Yok alevli meyve falan."

"Böyle bir şeyden kūsülmez."

"Düğünümüzde Fıldır Fıldır Hayriye'yi

çaldırayım da sen gör.

Oynatayım seni ortada.

Çikiçikiçikiçiki diye."

"Yok artık," yazıp üstüne bir de gülen Doğukan'ın mesajıyla gözle-
rimi kıstım. Onun bu umursamaz tavrı, içimde hafif bir kızgınlık uyan-
dırdı. Doğukan'ın her zaman bu tür durumlarda espri yaparak durumu
hafifletme alışkanlığı vardı ama bu sefer ciddi olduğumu anlamasını is-
tiyordum.

"Oynatmayana Doğa demesinler," diye yazdım ciddiyetimi vurgula-
mak için. Doğukan'ın bu durumu fark ettiğini ve bana karşı daha anlayışlı
davranmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Durumu yumuşatmak için be-
men yumuşak karnıma oynamaya başladı. "Harmandalı oynasam?" diye
yazdı. Bu teklif, bir anda onu zeybek oynarken hayal etmeme neden oldu.

63. Ata Demirer – Fıldır Fıldır Hayriye şarkısı.

Onun güçlü duruşu ve harmandalının asil hareketleri, zihnimde canlandı-
ğ an kalbim gümbür gümbür çarpmaya başlamıştı.

"Oynar mısın gerçekten?"

"Sözüm var. Unutmadım."

"Hangi söz?"

"Sen unutmuşsun. Boş ver."

"Valla aklımdan çıkmış kalbim.

Hangi sözdü, lütfen söyler misin?"

"İlk tanıştığımızda verdiğim bir sözdü.

Düğününe çağıracaktın beni ya..."

"Haaa... Kendi düğününe gelirsin herhâlde."

"İnşallah."

"İnşallah mı?"

Şu bıraktığın açık kapıları

çarparak kapatmak istiyorum

Yoksa valla sana söyleyeceğim türkü belli."

"Neymiş?"

**"Üzümün çöpüne. Armudun sapına
ne talipleri harcadım. Koydum kapıda.**

Güvendim yaşıma. Gözüme kaşıma.

Fazla naz adamı işte kor bir başına.

Ay ay ay evde kaldım vah.

Kismetim bağlandı tutuştum eyvah.

Ay ay ay evde kaldım vah.

Adaklar adadım tutar inşallah."⁶⁴

Ablam yardım etmek için mutfığa girdiğinde, daha hiçbir şeyi ha-
rikmamıştım. Üstelik mutfağın ortasında neşeyle oynuyordum. Abla-
nın garip bakışları altında duraksayıp onun ne düşündüğünü anlamaya
çalıştım.

⁶⁴ Kardeş - Evde Kaldım Vah şarkısı.

"Doğa, depresyon gecesi değil de düğün mü yapacağız, Allah aşkına? Sürekli oynak türküler söyleyip bir de oynuyorsun."

Onun bu çıkışı beni hem güldürdü hem de biraz utanmama neden oldu. Ablamın bu samimi ve doğrudan tavırları her zaman beni kendime getiren bir etkiye sahipti. Onunla göz göze geldiğimizde, ciddiyetle konuşmasına devam etti: "Geç hadi içeri. Konuş sevgilinle. Ben hazırlar, getiririm." Ablamın bu fedakârlığına minnettarlık duysam da itiraz ettim. "Bir dakika, konuşmamız bitti. Sadece bir dakika ver," dedim ve hızlıca Doğukan'a mesaj yazdım.

"Çok tatlısın."

"Sensin tatlı."

Hadi daha fazla ortamından kopma."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ablamla depresyon gecesi."

"Hah, sahi... Tamam, size de iyi eğlenceler."

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum."

"Seni sevmekten de öteyim güzelim."

DOĞUKAN

Vedalar, insan hayatının kaçınılmaz anlarından biriydi; bazen kısa, bazen uzun, kimi zaman sonsuz... Ancak hangi süreyle olursa olsun, derin bir hüznle ilişkilendirilirdi. Çünkü elveda demek, birçok şeyi geride bırakmak anlamına geliyordu; anılar, duygular, paylaşılan kahkahalar ve gözyaşları, yaşanan her bir anı.

"Saat bayağı geç oldu. Ufaktan kalksak mı?"

"Her şey için teşekkür ederiz Musti. Sesine sağlık."

"Ortalığı toplamaya yardım edelim mi?"

"Yarın kaçtaydı uçak?"

Her kafadan bir ses çıkıyordu, farklı sohbetler birbirine karışıyordu. Zengin kalkışı yapar gibi hızlıca ayaklanan grupla beraber ben de oturduğum yerden kalktım. Kalabalığın içindeki gürültü ve hareketlilik, evin sıcak atmosferine rağmen hafif bir hüznü taşıyordu. Gece boyunca paylaşılan anılar ve kahkahalar, yerini vedalaşmanın getirdiği melankoliye bırakmıştı.

Musti içten bir gülümsemeyle, "Hiçbir şeye dokunmayın, ben hallederim," dedi ve dostlarına olan minnettarlığını dile getirdi.

"Asıl ben geldiğiniz için teşekkür ederim. Hakkınızı helal edin."

Bu an hepimiz için duygusal bir zirveydi. Herkes sırayla helal ettiğini

söylerken, Musti'ye sarılmaya başladı. Bir süre sonra gözleri bugulanan dostum duygusallığını şakaya vurmaya çalıştı. "Durun lan. Ağlatacaksınız beni," diye mırıldandı. Oysaki biraz daha devam ederse hüngür hüngür ağlayacağını o da biliyordu.

Misafirler kapıya doğru yöneldikçe Musti sarılma faslını daha kısa tutmaya çalıştı. Bu esnada yaklaşık iki saattir sesi çıkmayan Doğa'ya mesaj atmaya karar verdim. Doğa'nın sessizliği, içimde hafif bir endişe yaratmıştı. Telefonumu çıkarıp onun son görülmesine baktım, uyumuyor gibi görünüyordu. Yine de attığım mesaja cevap vermezse daha fazla zorlamaya karar verdim

"Güzelim uyudun mu?"

"Uyuyamadım."

"Neden? Ne oldu?"

Sesin çıkmıyor bir süredir, ağrın mı arttı?"

"Bir şeyler yerken biraz arttı.

**Sıcak banyo yaptım, iyi geldi gibiydi
ama şimdi yine yerimde durdurmuyor."**

"Hastaneye mi gitseniz?"

Kahretsin.

Bunu mesajla yazmak o kadar zor ki."

"Hastanelik değilim şükür.

O sınırı çok iyi biliyorum ve aşmamak için çabalıyorum.

Sen beni merak etme.

Ne yapıyorsunuz? Hâlâ damara devam mı?"

"İnsanların müzik zevkine saygı duymalısın.

Biz seni Fıldır Fıldır Hayriye'ne bile kabul ediyoruz."

"Siz demeeek.

O zaman sen de sekizinci kattan atlamadan

önce dinlenilecek türküleri seviyorsun.

Bak bunu bilmiyordum işte."

"Türkü sevdiğim doğru.

Yaşanarak yazıldığı için belki de."

"Diğer şarkılar da yaşanan duygulardan besleniyor."

"Bahçe Duvarından Aştım?

Fıldır Fıldır Hayriye?"

"Tablîi tablîi.

Bak adam diyor kîi.

Bahçe duvarını geçtim

Sarmaşık güllerinize dolaştım düştüm."⁶⁵

"Öptüm seni helalleştim?"⁶⁶

"Vedalaşmış işte."

"İlginç bir bakış açısı."

Dış kapının kapanma sesi, vedalaşma faslının bittiğine işaret ediyordu. Evin içinde hafif bir sessizlik yayıldı, arkadaşlarının gidişinin ardından gelen o tanıdık boşluk hissiydi buna neden olan. Bir süre sonra, Musti'nin kapı eşiğinden bana baktığını hissedince, telefon ekranından başımı kaldırdım. Ancak onun bakışları bende değil, salonun dört bir yanına dağılmış ve pislenmiş eşyaların üzerindeydi.

O an, yorgunluğun izlerini yüzünde görebiliyordum. Gözlerinin altındaki hafif morluklar, gecenin ilerlemiş saatlerinin birer göstergesiydi. Fakat yorgunluğuna rağmen ortalığı toplamak zorunda olduğunun farkındaydı. İşlerin gözünde büyümesini engellemek amacıyla, "Beraber hallederiz," dedim. Musti bu sözü duyduğunda hafifçe başını salladı. "Tualete gidip geliyorum," dediğinde ben de aynı baş hareketiyle karşılık verdim. Musti görüşümden çıkarken, gözlerimi tekrar telefonuma çevirdim.

"Ben de olmasam ne yapacaksın ya ..."

"İşte onu artık hiç bilmiyorum."

"Öğrenmemen dileğiyle ..."

"Âmin.

Uyumana nasıl yardımcı olabilirim?"

⁶⁵ İbrahim - Bahçe Duvarından Aştım şarkısı.

⁶⁶ İbrahim - Bahçe Duvarından Aştım şarkısı.

"Bitti mi eğlenmeniz?"

"Çocuklar kalkıyor. Bu arada sabah ondaymış uçağı."

"Anladım. Sen de yatacak mısın?"

"Biraz Musti ile baş başa muhabbet ederiz.

Sonra yatarım. Neden sordun?"

"Seninle uyumayı özledim."

"Yan yana mı?"

"Biz hep yan yana olduk ki..."

Siz konuşun, yatarken beni ara, olur mu?"

"Uyumuş olursun belki."

"Olmam.

Sensiz uyumak istemiyorum."

"Bilmediğim bir şey mi oldu?"

"I-ih, sadece duygusalım biraz."

"Neden?"

"Bilmem, öyle hüzünlendim aramızdaki mesafelere.

Musti'yi kışkandım biraz. Seninle uyuyacak."

"Aynı yatakta yatacakmışız gibi söylüyorsun."

"Olsun, aynı havayı soluyacaksınız."

"Seninle de aynı gökyüzüne bakıyoruz ama."

"Bu açıdan hiç düşünmemiştim.

Gerçekten aynısı mı?

Dur bakayım..."

Bir anda telefonumun ekranını karanlık bir gökyüzü fotoğrafı kapladı. Yıldızlar sanki minik parlak noktalar gibi belirmişti. Doğa, "Sen de atsa na, manzarana bakayım," diye yazdığında aklıma romantik bir fikir geldi. Hemen telefonumdan seçtiğim bir fotoğrafını ona gönderdim. Gördüğü gibi gülümseyen ve kalpli emojileriyle karşılaştım.

"Benim fotoğrafımı at demedim. Dışarıdaki manzarayı söyledim."

Doğa'nın ne demek istediğini zaten biliyordum. İçten içe gülümseyerek perdeyi araladım ve pencereden dışarıya baktım. Gece karanlığında, gökyüzünde parlayan yıldızlar hemen dikkatimi çekti. Bu gece ciddi anlamda çok fazla yıldız vardı. Telefonumun kamerasını açarak bu büyüleyici manzarayı fotoğrafladım. Doğa'ya gönderirken, "İşte dışarıdaki manzara," diye ekledim.

"Gerçekten neredeyse aynı. Senin ay biraz sağa kaymış, o kadar. Yau... Bu nedense mutlu hissettirdi beni."

"Hep mutlu ol."

**"Hep mutlu olabilir miyim, bilmiyorum
ama bana bir mutlu son borçlusun."**

"Mutlu sonsuz yeminim olsun."

**"Ömür boyu sürsün, hiç bitmesin.
Kader bize gülsün, hiç küsmesin.
Yemin gibi olsun yazılsın
alınma yüzümden okunsun."⁶⁷**

"Şarkı mı bu?"

"Hı hım..."

"Sözleri güzelmiş."

"Sana yazıldığı için güzel."

"Sen olduğun için her şey güzel."

**"Güzele bakmak sevaptır.
Üzüm üzüme baka baka,
ben sana kara kara."**

"İyisin sen iyisin."

"Valla karnım ağrıyor."

"Ama bu seni durdurmuyor maşallah."

"Susayım mı?"

Hayır, şimdi romantik bir şey söyleyeceğim."

⁶⁷ Funda Arar - Mutlu Son şarkısı.

**"Susadım çeşmeye varmaz olaydım diye
konuyu noktalarsın diye korkuyorum."**

"Hay aklınla bin yaşa.

Benim aklıma gelmemiştir."

"Senin gibi düşünüyorsam artık demek ki"

"Kötü bir şey gibi söyledin ama."

"Musti ortalığı toplamaya başladı güzelim.

Ona yardım edeyim.

Yatarken ararım ama sen beni bekleme,

uykun gelirse uyu."

"Seni bir ömür beklerim.

Birkaç saat mi bekleyemeyeceğim."

Romantik mesajına karşılık gülümseyen bir emoji göndermişim. "Musti'ye selam söyle. Kolay gelsin," yazdığında teşekkür ettim ve hemen Musti'ye, Doğa'nın selamı olduğunu söyledim. O da selamını iletince, üzerimde kalmaması için mesaj yazdım. Ardından içimde bir anda oluşan hisleri kelimelere döktüm.

"Sen benim ezberimsin. Görmek için bakmama gerek yok. Duymak için dinlemeye ihtiyacım yok. Yine de hiç eksilme ömrümden, olur mu? Bir ömür orada olduğunu bileyim."

Doğa mesajı okur okumaz beni sevdiğini söyledi ve başına bir kalp koyarak ve kafam girsin işareti koyarak sevgi dolu bir jest yaptı. Bu emojiyi ne zaman kullansa, onun mutlu olduğunu hissettiriyordum. Onun bu mesajı, içimi sıcak ve huzurlu bir duyguyla doldurdu. Doğa'nın bana olan sevgisi, hayatımın en değerli hazinesiydi ve bu tür küçük jestler, aramızdaki bağı daha da güçlendiriyordu. Bu düşüncelerle ona olan sevgimi ve minnettarlığımı bir kez daha ifade ettim.

"Seni sevmekten de öteyim be güzelim.

Hadî gittim ben. Ararım."

Ara beniili.

İptüm seni seni.

Çok özleedimmm.

Deli gibiil...⁴⁴

"Sana deli, sadece sana hasret güzelim."

⁴ Ova Bora - Ara Beni şarkısı.

DOĞA

Odada yankılanan kuş cıvıltıları ve dışarıdan gelen hafif rüzgâr sesi, yeni bir günün başladığını hatırlatıyordu. Derin bir nefes alarak, sabahın tazeliğini içine çektim. Yavaşça gözlerimi araladığımda odayı dolduran güçlü aydınlık gözlerimi kamaştırdı. Belli ki güneş tepe noktasına ilerlerken fazlasıyla cömert davranıyordu. Yatakta doğrulmadan önce birkaç saniye boyunca gözlerini ovuşturarak etrafa bakındım. Hâlâ uykunun etkisinde olan vücudum, biraz uyuşuk ve hâlsizdi. Neyse ki karın ağrım mesaisine başlamamıştı. Saatin kaç olduğunu merak ederken telefonumu dün gece bıraktığım yerden aldım. En son Doğukan'la görüntülü konuşurken şarjımın azaldığını ama takmak için üşendiğimi hatırlıyordum. Gerisi yoktu. Belli ki uyuyakalmıştım ve Doğukan da aramayı kapatmadığı için şarjımı bitirmişti. Karanlık ekranda gördüğüm yüz, yastığa gömülü uykunun izlerini taşıyordu.

Yavaşça yataktan kalkarken, gözlerimi henüz tam olarak açamamamın etkisiyle ayağımın altındaki eşyalara takıldım. Az kalsın yere düşüyordum ama sanırım düşseydim daha az gürültü çıkarırdım. Vücudumun uyanmasına izin vererek gerine gerine birkaç adım attım. Aynadaki yansımama bakarken, gözlerimde uyku mahmurluğunun kalıntıları olduğunu gördüm. Yüzümde tatlı bir yorgunluk ifadesi belirmişti. Çalışma masamın üzerindeki şarj aletine telefonumu taktıktan sonra, esneme hareketleri yaparak bedenimi gevşettim. Odada dolanan güneş ışıkları

resmen tenimde dans ediyordu. Yazı sırf bu yüzden çok seviyorum ...

Elimi yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Musluğu açıp soğuk suyu yüzüme çarptıkça, serinlik içimi ferahlattı. Su, âdeta yüzümdeki tüm uykuyu ve yorgunluğu silip süpürüyordu. Bu serin dokunuşun daha fazlasını istediğimi fark ettim.

Hızla soyunup bedenimi suyun altına bıraktım. Duşun altında, suyun etkisiyle rahatlayan kaslarım tazeleniyordu sanki. Kısa ama keyifli bir duş molasıyla kendimi daha da toparlanmış ve enerjik hissetmiştim.

Duştan çıktıktan sonra, bornozuma sarılıp odama geri döndüm. Masanın üzerinde yanan ekranıyla telefonum açıldığını bildiriyordu. Saat dokuz buçuğu geçmişti. Fakat Doğukan'dan ne bir mesaj ne de arama vardı. İçimde hafif bir endişe belirdi. Yine de bunu baskılayarak kendime telefonun yeni açıldığını ve attığı mesajların ekranıma düşmemiş olma ihtimalini hatırlattım.

Beklemeye karar verdim ve bu sırada üzerimi giyinmeye başladım. Dolabımdan aldığım ev kıyafetlerini giyerken telefonumun ekranına düşen mesajlara göz attım. Markalardan gelen tanıtım mesajları, ablamdan gelen kısa mesajlar, annemin aradığını bildiren mesaj ve okul gruplarından gelen bildirimler birbiri ardına ekranı doldurdu. Ama Doğukan'dan en ufak bir iz yoktu.

Musti'yi yolcu edeceğini hatırladım ve bu durumun onun keyfini kaçırması olabileceğini düşündüm. Ona moral vermek ve modunu biraz olsun yükseltmek için enerjik bir günaydın mesajı yazmaya karar verdim.

"Günaydıındındındındındındın."

"Günaydın güzelim."

"Keyiflisin bakıyorum."

"Sus sus, dilini ısır, totonu kaşı."

"Şu an ortalık sütlüman, çağırma ağrısı."

"Dilimi ısırdım. Aman, gelmesin sakın."

"Totonu kaşıdın mı?"

"Hayır."

"Kaşıyayım mı?"

"Günaydın kalbim."

Güne sıfırdan başlamışsınız gibi verdiği tepkiye kıkırdadım. "Ben baya uyumuşum, sen de yazmamışsın. Gitti mi Musti?" diye yazdım. Cevap olarak Musti'nin az önce gittiğini ve özellikle beni uyandırmaktan korktuğu için mesaj atmadığını söyledi. Her koşulda beni düşünmesi, içimde tı bir memnuniyet dalgası yarattı. "Allah kavuştursun," dediğimde o da içtenlikle, "Âmin," diye yanıtladı.

**"Ayrıca yazsana sen, günüm o zaman ayıyor benim
Hem uyansam ne olacak, sana daha erken kavuşacağım
Bu dünyanın en huzurlu uykularına bile değer."**

**"Bakıyorum sol tarafınızdan
kalkılmış küçük hanım."**

"Bugün seni bir kat daha severek kalktığım doğrudur."

"Sadece bugün mü?"

**"Her gün, her saat, her dakika,
her saniye, her salise..."**

Söylediğim şey hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. "Şimdi ne yapıyorsun? Neredesin?" Biraz bekledikten sonra, "Arabaya doğru gidiyorum," diye cevap verdi. Bu yanıtı okuduğumda mesajlarıma neden biraz yavaş cevap verdiğini anladım çünkü yürüyordu. Her koşulda benimle iletişimde kalmak istemesi kalbimi çocuksu bir heyecanla çarptırıyordu.

"Samam. Eve mi gideceksin?"

"Yok. Annemle buluşacağım."

"Aa, ne yapacaksınız?"

"Hiçbir fikrim yok. Sabah erkenden ofise geçmiş, gel dedi."

"Annen de sürekli gizem yaratıyor."

"Genelde açıklama yapacak kadar müsait olmuyor."

**"Önemli bir şey olmasa çağırılmazdım,
geline zaten öğreneceksin kafasındadır biraz."**

"Bir anneye göre ne kadar ters bir düşünce."

"Asker eşi."

**"Benim annem utanmasa dünyanın toz
bulutluğunu bile telefonda anlatır.
Gidince birkaç kez de üzerinden geçer."**

"Düşüncesi bile yorucu."

**"İnsanlar yaşlandıkça annelerine benzermiş.
İleride benimle ilgili de mi yorucusun diye düşüneceksin?"**

"Güzelim arabaya bindim.

**Bu tartışmaya daha müsait
bir zamanda devam edebilir miyiz?"**

"Tartışacağız yani."

"İstediğinin bu olduğunu sanıyorum."

"İstediğim şey seninle tartışmak değil."

"Güzel. Benim de isteyeceğim son şey bile değil.

O zaman bu konuyu burada kapatıyoruz."

"Samam," diyerek kabullenmiştim. "Madem araba kullanacaksın, dikkatli ol." Doğukan merak etmememi söyledi ve anında çevrim dışı oldu.

Telefonun başında beklediğim üç saate tüm gün yapacaklarımı sığdırmıştım. Kendime güzel bir kahvaltı hazırlamış, Friends dizisi eşliğinde udını çıkara çıkara karnımı doyurtmuştum. Gelen mesajların hepsini cevaplamış, annemle konuşmuş, ablamla yaptığımız plan için hazırlanmaya başlamıştım. Ancak içimde bir eksiklik hissi vardı, bir şeyler tam olarak yerne oturmuyordu. Elim sürekli telefona gidiyordu, sanki aradığım şey orada saklıydı.

Doğukan annesinin yanına vardığını haber vermekten başka hiçbir mesaj atmamıştı. Bu sessizlik beni ister istemez endişelendiriyordu. Neden aniden ofise çağırmıştı? Hayatlarında önemli bir şey mi olmuştu? Niye sürekli bir gizem yaratıyordu? Asker eşlerinin hepsi böyle miydi? Üstünde ben de mi böyle olacaktım? Bu düşünceler zihnimde dolaşırken

dayanamayıp ona mesaj attım. Açıkçası cevap vereceğini hiç sanmıy-
dum. Ancak o da telefonun başında bekliyormuş gibi birkaç saniye
risinde mesajıma karşılık verdi.

“Özledim sen

“Buradayım güzelim.”

“Sesin çıkmıyor, saat kaç oldu.

“Şehir dışından aile dostlarımız gelmiş.

Ondan bakamadım telefona.”

“Hım. Annen ondan mı çağırıyor

“Evet. Birkaç gün bizde kalacaklarmış.

Yarın zaten mesaiyesin, bugün bizimle ol dedi.”

“Hımmm..

“Ne oldu?”

“Kafamda deli sorular, kolayca çözemiyorum

“Sor o zaman.”

“Aile dostlarınız dediğine göre annenin eski arkadaşı falan mı?

“Babamın devresi ve ailesi.”

“Ailesi derken!

“Eşi ve iki çocuğu.”

“Hımm...

“Sanırım bu hım da çocuklarının

cinsiyet ve yaşını merak ediyor.”

Beni bu kadar iyi tanıyan bir adama gülümsemeden edemedim.
“Evet,” diye yazdığım da, “İkizler. Biri kız, biri erkek. Üniversite ikinci s-
nıfa geçtiler diye biliyorum,” cevabını aldım. Bu, aslında en son duymak
isteyeceğim şeydi. Çünkü bu onların artık çocuk olmadıkları ve potans-
yel tehdit olabilecek bir kızın varlığı anlamına geliyordu. “Hım...” kelimesi
parmaklarımın ucundan döküldü. İçimdeki karışık hisleri ifade edemem-
nin verdiği bir iç çekişle ekrana baktım. Bu küçük kelime, aslında söyle-
mek istediğim birçok şeyi ifade ediyordu: şaşkınlık, kıskançlık, endişe ve
biraz da merak.

'Bu 'hım' yazısına yüklediğin anlamı görmemiş olayım.'

"Niye?"

'Ada da Arda da benim kardeşlerim çünkü.

Aygül'den bile küçükler. Lütfen.'

"Daha kötü...

**O yaşlarda uçan erkek sineğe
bile hayranlık duyuluyor."**

'Kişi kendinden bilir işi mi demeliyim?"

"Konuyu bana çevirerek üste çıkmaya çalışma."

'Üste çıkılacak bir durum yok.

Kardeşim gibiler. Onlar için de abiden farksızım."

"Abi demesinler, lazım olur belki."

'Doğa.'

"Sen kuzenimi kıskanırken hakkındır.

Ben el âlemin kızını kıskanınca hemen Doğu."

'Doğu demedim."

"Ama sesli söyleyen öyle çıkacağına eminim."

'Abartma."

"Obortmo."

'Biraz çocuklaştık sanki?"

"Belli ki bugün ÇOCUKLARLA takılacaksın.

Ortama ayak uydurayım dedim.

Kaç gün kalacaklarmış?"

'İki ya da üç.

Ömer amca devresini ziyarete gelmiş.

Papa olduğu için hangi gün müsait

olursa o zaman görüşeceklermiş.

O zamana kadar da bizdeler işte."

"Daha fazla da olabilir yani?

Vatan hizmet beklemiyor mu ondan?"

"Emekli.

**Ki emekli olmasa da askerlerin
tatili olamaz mı güzelim?"**

"Onların olması

**"Kıskanmana bayılıyorum ama inan bana,
kıskanacağın insanlar değiller.**

Haklısın, ben de kuzeninden kıskanmak gibi bir saçmalık yaptım.

İnsanın elinde olmuyor ama gönlün rahat olsun.

Benim gözüm de kalbim de senden başkasına kör, sağır, dilsiz."

Doğukan'ın son cümlesini hatırına, "Samam," diye yazıp konuyu kapatmaya çalıştım. En azından onun böyle düşünmesini istiyordum. Çünkü içimdeki kıskançlık duygusu, bastırılacak gibi değildi. Ancak Doğukan beni benden daha iyi tanıyormuşçasına, "Suratını asma güzelim," dedi ardından ne yaptığımı sordu. Yaşam enerjim alınmış gibi, "Hiçbir şey yazdım. Ardından göndermeden geri sildim. Kıskançlığımı belli etmeyecek bir şeyler yazmaya karar verdim.

**"Kahvaltı yaptım. Ablam bugün da
öğlene kadar çalışacakmış
Çıktığımda ararım, dolaşırız dedi
Ondan haber bekliyorum."**

"Dikkatli olun."

"Oluruz."

"Sesin bile surat asıyor şu an, biliyorum."

"Cümlelerin iyice benimkilere benzedi."

"Onur duyarım."

"O zaman ofiste mi takılacaksınız?"

"Öğle yemeğine çıkacağız.

Annemin işlerini bitirmesini bekliyoruz.

Hatta gitsem iyi olacak.

Ömer amcaya ayıp oluyor."

"Ayıp olmamıştır. Olsaydı yatakta olurdunuz."

"Töbe ya Rabb'im.

Neler düşündürdün iki saniyede.

Allah korusun ya."

Doğukan'ın kurduğu cümleyle kıkırdayarak, "Hayal mi ettin? Kıyamam sana," deyip gülümseyen emoji gönderdim. Gelen mesajın ardından, kısa bir süre sessizlik oldu. İçimde hafif bir heyecanla mesajının devamını beklemeye başladım. Neden bilmiyorum ama onu sinir etmiş olmak şu anki hislerime iyi gelmişti. En azından artık yalnız değildim. Biraz sonra Doğukan, "Tadım kaçtı," diye yazınca, kıkırtım bir anda kahkahaya dönüştü. Doğukan'ın da şu anda içten içe güldüğüne ama dışarıya karşı surat asıgına emindim. Kıyamadım ve geri adım atmaya karar verdim.

"Gel bir öpücük al benden, yerine gelsin."

"Öpücük."

"Neyse, buna da şükür."

"Fotoğraf beklemiyordun herhâlde."

"Olsa fena mı olurdu?"

Ateşlenirdim biraz daha."

"Sakın.

Doğa bak, sakın beni zor durumda

bırakacak bir şey söyleme."

**"Ateşteyim ateşte ateşte
aklımda gitti bir PÖH'e işte.**

**Hayır mı şer mi bilmem
ama ateşteyim ben ateşte."**

"Buna şükür."

"Samam, hadi ayıp olmasın adama.

Beni habersiz bırakma ama."

Tamam güzelim.

Çıkarken sen de haber ver."

"Veriiiiimmm..."

Doğukan'ın mavi kalp emojisini gönderdiğini gördüğümde kalbim pır pır etmeye başladı. Bu duygunun beni her defasında bu kadar derinden etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Ancak içten içe buna alışmak da istemiyordum. Çünkü bu heyecan, içimdeki aşktan besleniyordu. Ona kırmızı kalp emojisıyla karşılık verdim. Ardından Doğukan'ın mesaj ekranından çıktım ve hazırlanmaya devam ettim.

DOĞUKAN

Ömer amca, "Üsteğmenlik dönemimizdi sanırım," diyerek yeni bir uya başladı. Gözleri, geçmişin tatlı anılarında gezinen derin bir ifadeyle ırdıyordu. "Görev dönüşünde aynı karakolda rastlaşmıştık. Helikopterler bizi almaya gelecekti fakat hava şartları berbat durumdaydı. Kar benize kadar birikmişti ve soğuk iliklerimize işliyordu. Askerler bu zorlu ırtlar altında kapana kısılmış gibi hissediyordu ve bu durum onların moralini oldukça bozuyordu."

Ömer amca anılarını paylaşırken, annem hepsini biliyormuş gibi gümsüyordu. Babamların gençlik yıllarından kalan bu hatıra, belli ki her ıplantıda bir kere açılmıştı. "Ahmet'le birlikte askerlerin moralini yükseltmek ve motivasyonlarını artırmak amacıyla bir etkinlik düzenlemeye ırar verdik," diye devam etti.

"Kar futbolu."

"Kar futbolu mu?" dedim şaşkınlıkla. Bu, daha önce hiç duymadım bir oyun gibiydi. Annem neler olduğunu bilmenin etkisiyle kıkırdadı. Ömer amca da kahkaha atarak söylediği şeyi onayladı. Masada çocuklar ıncı herkes bu anıyı biliyor gibiydi.

"Evet, kar futbolu. Buz hokeyinin korumasız, sopasız ve pet şişelerle yapılan bir toppla oynandığını düşünün. Kafa göz yarma garantili bir ıence."

"Ahmet'in kaşı patlamıştı. Neden olduğunu sorduğumda tüfek çarptığını söylemişti. Eve bir geldi, her yanı mosmor."

Ömer amca, bulunduğumuz yere bakmadan güçlü bir kahkaha dahi attı. Kahkahası, restorandaki tüm dikkatleri üzerine çekmişti. "Sen bir di beni görecektin. Değil mi hanım?" diye eşine dönerek sordu. Eşi, hafıfca gülümseyerek başını onaylarcasına salladı. Çocuklarla birbirimize baktık Herkesin yüzünde benzer şaşkınlık ama keyifli bir gülümseme vardı.

Ömer amcanın anlattıklarını dinlerken, bir yandan da telefonumun titrediğini hissettim. Mesaj geldiğini anlayınca ortamın büyüsunü bozma mak için dikkatlice masanın altından telefonuma baktım. Doğa mesajınd bir fotoğraf göndermiş ve dışarı çıktığını haber vermişti. Fotoğrafi açtığım da, birkaç saniye boyunca donakaldığımı hissettim. Yaz ayı olmasın; rağmen Doğa'nın bu kadar açık giymesine gerek var mıydı? Onun rahat v öz güvenli duruşunu takdir etsem de içimde önlenemez bir kıskançlık v endişe duygusu belirdi. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı?

"Kalbim. Ben çıkıyorum."

"Çok güzelsin

Neden bu kadar özendin

Ne yapacaksınız!

"Yemek yeriz, belki sonra Kadıköy'de takılırız.

Malum ablamı bugün evde tutabileceğimizi sanmıyorum."

"Bu gece demek istedin sanırım.

"Küçük dilinin altında ufaktan

bir sitem seziyorum sanki."

"Küçük dilimin altına saklam

gereği duyduğumu sanmıyorum

Çıktın m

Bari üzerine bir şey alsaydın

"Çıktım. Minibüs durağına doğru yürüyorum.

GöMLEK aldım yanıma.

Belime bağladım, görmedin mi?"

**"Göbek ve kısa şort detayından dikkat edememişim.
Babaannem Aygöl'e 'Babanın parası az mı geldi kızım
bir büyüğünü alamadın mı?' diye sorardı.
Şimdi ne demek istediğini anlıyorum.
Etek, elbise çok tercih etmiyorsun diye sevinirken
yazın şort detayınla sevincimi kursağımda bıraktın."**

'Abartılacak kadar açık değil.

Sana fotoğraf atacağım diye kollarımı kaldırdım.

Hahah benim de anneannem bunu der.

Sürekli şort giymiyorum ki. Bu gece giyesim geldi."

"Bu gece.

**Geceye kadar kalacağını
bana önden yumuşattın yani."**

"Yani kalırsak...

Kalsam kızarmısın?

Kırk yılın başı çıkacağım."

"Kızmam.

Sadece eve dönene kadar huzurum kaçar.

Sürekli çıkmadığını biliyorum, çık tabii ki.

Ama ablan içkili mekânlara girecektir

ve bu gece içecek olan herkesin

dışarıda olduğuna eminim."

"Huzurum kalmadı dırırırırırır fani dünyada dırırırırır."⁶⁹

Erd, içmek ister ama ben içmiyorum,

o yüzden için rahat olsun."

"Hiç zamanı değil şebekliğin.

Sorun senin içmemen değil. Çevrenin içmesi.

Neyse. Dikkatli ol."

⁶⁹ Feri Tayfur - Huzurum Kalmadı şarkısı.

"Sen ne yapıyorsun?

Gittiniz mi yemeğe?

Hani bakayım."

"Evet."

"Gerçekten kızgınsın."

"Kızgın değilim.

Böyle durumlardan neden rahatsız

olduğumu bahsetmiştim.

Unuttuysan hatırlatmama gerek yok zaten."

"Unutmadım.

Ama kırk yılın başı çıkacağım için sorun olmaz diye düşündüm.

Kıyafetim de yaz için ideal ki zaten.

Her yerimi kapatan bir gömlek de aldım yanıma.

Akşama doğru üzerime geçireceğim."

"Tamam, sen öyle diyorsan.

Gittiğiniz her mekânın ismini istiyorum.

Atlamadan, saklamadan. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz."

"Ciddiyim."

"Ben de ciddiylim. Söz veriyorum, senden

habersiz adım atmayacağım."

"Sana güveniyorum."

Konuyu değiştirmek istercesine, "Yemek nasıl geçiyor?" diye sordu. O ana kadar düşüncelerimin saptığı istikamet bana bizimkilerle olduğumu bile unutturmuştu. Telefon ekranından başımı kaldırdığımda Ömer amcânın başka bir anıya geçtiğini duydum. Onların keyifli anlarına ve kahkahalarına kulak verirken, yüzümdeki tebessüme engel olamıyordum. Doğanın mesajını, "Güzel. Ömer amcadan babamla olan anılarını dinliyoruz," diye yanıtladım. Bu kısa cevabımın ardından onun ilgisini ve endişesini hissedeceğim şekilde, "İyi misin?" sorusu geldi. Bir an durup, içimdeki duyguları toparlamaya çalıştım. Kötü olmamı gerektirecek şey anlatılanlar değildi.

"Babamın nefes aldığı dönemleri dinlemek her zaman iyi gelir. Kötü olmadığı zamanlardaki acılar..."

Mesajımı hemen okumuştı ancak cevabının gelmesi biraz zaman aldı. Bu arada Ömer amcanın anlatmaya devam ettiği anıları dinlemeye geçtim. Onun kahkahaları ve samimi anlatımları, ortamı neşelendiriyor. Babamla paylaştıkları anıları dinlemek, içimde tatlı bir melankoli oluşmuştu. Telefonuma tekrar baktığımda Doğa'nın mesajı geldi.

İrgün bana da anlatır mısın o zaman?

İki babanla ve abinle nasıl bir ilişkin vardı, çok merak ediyorum.

Ne yararı kanatmamak için soramıyorum."

"İstediyini sor güzelim.

Senin kanattığın yarayı bile severim ben."

Minibüse biniyorum şimdi.

Her neyse sıkışık, yazamayabilirim."

"Doğa sen bana şu yemeği

zehirlemeye mi çalışıyorsun?"

Ah, aşk olsun ya.

İstediğin dağlara kar yağdırmamaya çalışıyorum işte.

Her şeyim adımları haber veriyorum."

*"Yağdırırsan donarak ölmeyi
göze alıyorsun demektir zaten.*

*Tamam, teşekkür ederim ama
biraz daha yumuşatarak mı söylesen?*

*'Yarı çıplak dışarıdayım ve sıkışık bir
minibüste yolculuk yapacağım,'
anlamına gelmeyen bir şeyler."*

Ne dediğin nedir gülüm.

Ben senin için yaşamayı göze almışım.

İyi!"

Kıskançlığımı basturmaya çalışarak göğsümde yer açmak istercesisi-

ne derin bir nefes aldım. Masadakilerin dikkatini çekmemeye çalışırken ekstra zorlanıyordum. Ellerim hafifçe titriyor ve kalbim hızla çarpıyordu. Toplu taşımada yaşananlar aklıma geldikçe, sinirlerim bozuluyor ve içimdeki öfke artıyordu.

Bu zamana kadar Doğa'nın çok fazla topi taşıma kullandığını duymamıştım. Genelde bir yere giderken ya yürürdü ya da taksiye binerdi. Ya da belki de bana söylemiyordu ama artık biliyordum ve bu duruma bir çare bulmam gerekiyordu. Masanın altından ellerimi ovuştururken aklımdaki düşüncelerle savaşıyordum. Doğa'nın güvenliği ve rahatlığı benim için çok önemliydi. Ona zarar gelebilecek her şeyi bu dünyadan silip atma fikri delice gelse de şu anda pek mantıklı düşündüğüm de söylenemezdi. Aklıma gelen ilk şeyi gerçekleştirmek için gerekli olan soruyu sormaya karar verdim. İçimdeki kıskançlık ve endişeyi kontrol altına alarak telefonumu elime aldım.

"Ehliyetin var mı senin?"

"Var ama araba kullanma tecrübem yok."

"Önceki yazdıklarını görmezden geliyorum.

Sana araba alacağız."

"Yok artık! Saçmalama.

Sanki marketten çikolata alıyor."

"Alacağız, konu kapandı."

"Senin bile araban yok.

Ayrıca ben böyle bir şeyi kabul edemem, üzgünüm."

"Ben motor kullanmaktan daha zevk aldığım ve

gerekli durumlarda annemin arabasını

aldığım için ihtiyaç duymadım.

Ama şu anda gerekli

İstedığın bir model varsa söyleyebilirsin."

"Kabul edemem, üzgünüm.

Bünyeme o konfor ters bir kere.

Ama kendine bir gün araba alırsan mutlaka Mercedes al.

Mercedes olsun, üç kuruş fazla olsun.”

**“O zaman bana alıyoruz ve
ben evlenene kadar sende bırakıyorum.**

Konu tartışmaya açık değil.

Hadi yazmakla uğraşma daha.

Dikkatli ol.”

“Tartışmaya açık ama zamanı değil.

Uygun bir vakitte konuşacağız.

Fotoğrafta atmadın ama neyse.

Olurum. Görüşürüz.”

“Fotoğraf mı istemişti? Ne zaman?” diye düşündüm kendi kendime. Doğa çevrim dışı olurken yazdığımız mesajları hızla gözden geçirdim. Ah, sahi! Konu konuyu o kadar hızlı açmıştı ki uygun bir zamanda çekip göndereyim diye düşünürken tamamen aklımdan çıkmıştı.

Masadaki duruma göz attım. Herkes keyifli ve sohbetin tadını çıkarıyordu. Bu anı ölümsüzleştirmek için harika bir fırsattı. İçimdeki telaşı bastırarak yanımızdan geçen garsona seslendim ve bir fotoğrafımızı çekmesini rica ettim. Garson, gülümseyerek telefonumu eline aldı ve bizi kadrajına yerleştirdi. O an, hepimizin yüzünde beliren samimi gülümsemeler, dostluğumuzun ve birlikteliğimizin ne kadar güçlü olduğunu vurguluyordu. Garson, birkaç kare çektikten sonra telefonumu geri verdi. Fotoğraflara hızlıca göz gezdirdim, hepsi harikaydı. Annemler de görmek istedi. Telefon elden ele dolaşırken içim içimi yiyordu. Şu anda minibüste kim ona temas ediyordu?

DOĞA

Hava gerçekten çok sıcaktı ve bu sıcaklık, ortamı yapış yapış bir hâle getirmişti. Her taraftan gelen yoğun ter kokusu, neredeyse nefes almayı bile zorlaştırıyordu. İçimde biriken rahatsızlık, ortamın sıkışıklığıyla daha

da artmıştı. Doğukan'ın kıyafetlerime yönelik eleştirileri ve bana araba almak konusunda emrivaki yapması, sinirlerimi iyice germişti.

Tüm bu olumsuzluklar, üzerimde bir baskı yaratıyordu. Sinirlenmiştim ve bu durumu daha fazla tolere edemeyeceğimi hissediyordum. Telefonumu kapatıp cebime zorla sokuşturdum. Ama o sırada tekrar bir mesaj geldiğini duyunca hafif bir inilti dudaklarımdan kaçtı. Bu ses, içimdeki sıkıntının bir yansımasıydı. Âdeta birkaç duvarın arasına sıkışmış gibi hissettiğimden telefonumu çıkaracak bir alan bulamıyordum. Gerçekten kokudan kusacaktım. Yazın toplu taşımalar yasaklanmalı diye düşünürken tekrar mesaj geldiğini hissettim. İçimdeki rahatsızlık daha da arttı. Bu kadar çok yazdığına göre okuduğum an kesin daha da çok gerilecektim. Ancak merak ve endişe, beni bu mesajı okumaya yöneltti. Telefonu zorla da olsa cebimden çıkardım ve ekranına baktım.

"Fotoğraf atacak uygun zamanı kolluyordum.

İstediğin zaman konuşalım. Fakat kararım kesin.

Trip mi atıyorsun?

Doğa."

"Ada mıydı ismi?

Karşına oturmuş, bu kızlar da ne kadar meraklı karşına oturmaya.

Yoksa orası da mı abinin yeri?

Kesin olan şey kabul etmeyeceğim.

Kendine alabilirsin tabii ki.

Evlendikten sonra da seve seve kullanırım

ama şu an olmaz, bu şekilde olmaz.

Çok istiyorsan Aygöl'e al."

"İçindeki öfkeyi abimden çıkarmazsan sevinirim.

Anlıyorum, pahalı hediyelerden hoşlanmıyorsun.

Buna saygı duyuyorum.

Hatta hoşuma da gidiyor ama içimden gelen

şeylere sürekli itiraz etmen biraz kırıcı.

Ayrıca Aygöl'ün arabası var."

"Özür dilerim. Kötü anlamda yazmamıştım.

**Kırılmamı istemiyorum ama
ben pahalı hediyeler isteyen ya da
bundan mutlu olan biri değilim.**

Tamam, önemsenmek harika bir duygu.

Sadece düşüncen bile yetiyor, icraata dökmene gerek yok.

Öyle mi? O gün arabasız gelince yok sandım."

**"Benim abimi kullanarak bahane uydurduğumu sanmak
ne zamandan beri iyi anlama geliyor?**

Tamam.

Alkol kullanacağı için gelmemiştir."

**"Onca insan varken neden hep
senin önün arkan sağın solun?**

Bu pek ikna edici bir cevap olmadı."

"Tuana'nın oturduğu sandalyeyi açıkladım.

Her ne kadar bahane sansan da durum buydu.

Ada babasıyla yer değiştirdiği için karşıma oturdu.

İkna etmeye çalışmıyorum."

"Neden değiştirdi?

Yandan seni görmesi zor mu oluyormuş?"

Minibüs son durağa vardığında hızla, "Kadıköy'deyim," diye mesaj attım ve kısa bir süreliğine mesajlaşmayı bıraktım. İnen kalabalığın arasına karışarak ablamla buluşacağımız yere doğru adımlarımı hızlandırdım. Kadıköy'ün canlı sokaklarında yürürken, düşüncelerim bir an olsun durmadan aklımda dönüp duruyordu.

Doğukan'ın çevresinde "aile dostu" adı altında çok kadın vardı. Bu durumla her karşılaştığımda içimdeki kıskançlık duygusu avını bekleyen bir panter gibi ortaya çıkıyordu. Tamam, belki kıskançlıktan biraz bahsediyordum ama çevresindeki kadınların fazla yakın ve samimi olması beni rahatsız ediyordu. Gerçi Doğukan'ın onlarla olan ilişkisine dostane

yaklaştığını bilsem de içimde bir türlü bastıramadığım kıskançlık hissi bu anlarda gün yüzüne çıkıyordu.

Bu kadınların Doğukan'ın hayatında yer alması benim için başa çıkılması zor bir durumdu. Kendi içimde bu duyguları kontrol altına almaya çalışırken, bir yandan da Doğukan'a olan güvenimi sürdürmek istiyordum. Ancak bazen, bu kadar yakın kadın arkadaşının olmasını kabullenmek gerçekten zor oluyordu.

Telefonumun ardı ardına titrediğini hissedince gelen mesajları okumak için ekranıma baktım. "Doğa. Küçük bir çocuk o. Yaptığın gerçekten ayıp." Küçük mü? Bu kelimeler içimde bir şimşek gibi çaktı. Benden sadece bir ya da iki yaş küçük olmalıydı. Allah aşkına, onlar küçükse ben Doğukan'ın gözünde neydim? Dayanamayıp mesajları açtım ve hem yürüyüp hem de daha fazla tutamayacağım kıskançlığımı kelimelere döktüm.

"Hiç de küçük durmuyor.

En az benim kadar var maşallah.

Ayıp neredeydi? Umarım o şekilde bitmez gece."

"Abartmasan mı güzelim?"

"Abarttığını düşünmüyorum.

İkiz kardeşi daha küçük duruyor."

"Yazdığın cümleleri bir daha oku."

"Okudum."

"Ve hâlâ tribine devam mı ediyorsun? Çok güzel..."

Özel bir dönemde olman bana

hadsiz şeyler yatıştırma hakkını sana vermez.

Hele de sevgimi bu tarz şeylerle

sorgulamak senin haddine değil.

Bu zamana kadar beni tanımadıysan

ve söylediklerini yapabileceğime

inanıyorsan yazık ama bana yazık.

Kendimi de sevgimi de sana anlatamamışım."

Yazdığı uzun mesajı rahatça okuyabilmek için olduğum yerde dur-

■ ■ ■

dum. Sokakların kalabalığı ve etrafımda dolanan insanlar bir anda arkasında kaldı. Gözlerimi telefondaki kelimelere odakladım ve derin bir nefes alarak mesajı okumaya başladım.

Her bir kelime, âdeta boğazıma düğümlenmiş gibiydi. Okudukça içimdeki duyguların yoğunluğu artıyordu. Her cümlenin etkisi, kalbime birer ok gibi saplanıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum, sanki boğazım sıkışmıştı ve kelimeler içimde hapsolmuş gibiydi.

Mesajın sonuna geldiğimde, gözlerimde hafif bir yaş birikmişti. Hissettiğim bu derin duygusal yoğunluk, düşüncelerimin netliğini kaybettiriyordu. Etrafımdaki dünyanın sesleri ve hareketleri bir an için durmuş gibi hissettim.

Bir adım atıp yürümeye devam etmeye çalıştım ancak bacaklarım sanki ağır bir yük taşıyormuş gibi hareket etmekte zorlanıyordu. İçimdeki bu karmaşık duygularla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Derin bir nefes daha alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. O an, içimdeki duygusal fırtınayı dindirmek için büyük bir çaba harcadım. Doğukan'ın da şu anda benim gibi hissettiğini bildiğim için birbirimize zaman tanımaya karar vererek yürümeye başladım. Telefonumu yavaşça cebime koydum. Zihnimde pişmanlığı susturmak için etrafımdaki dünyaya yeniden odaklanmaya çalıştım ama olmadı. Doğukan'ın yazdıklarından sonra onu bu kadar kırdığımı bilirken her şey düzelecekmiş gibi davranmam imkânsızdı. En azından özür dilemem gerektiğini düşünerek tekrar telefonumu çıkardım.

"Belki ben anlayamamışımdır.

Özür dilerim.

Üzerimdeki gerginlikten biraz abarttım."

"Neden gerginsin?"

"Bilmiyorum. Bir nedeni de yok aslında.

İçimden geliyor."

Regl dönemi yüzünden mi?"

"Sanırım..."

Kızılçık ferbeti kusturduğun dönemi artık anlıyorum."

"Lütfen soğuma benden."

**"Sana olan yangınım o kadar
büyük ki istesem de soğuyamam."**

"İster misin ki?"

"İstediğim gün şehadet haberim gelsin."

"Allah korusun. Tekrar özür dilerim."

"Dileme. Sen tüm kusurlarınla güzelsin."

"Kusurlu mu dedin sen bana şimdi?"

"Bundan bunu mu anladın?"

"Yok güzel bir şey dedin de..."

"Devamını getirme.

Güzel bir şey dedim."

"Samam samam.

Bu arada Starbucks'm

önünde ablamı bekliyorum.

Konum bildiriyorum.

Sahildeki Starbucks."

"Haber verdiğin için teşekkürler."

"Ne demek. Görevimiz."

"Bak şimdi..."

"Şaka şaka," diye yazıp tüm bu gerginliği yumuşatmak istercesine gülümsedim. Etrafımdan geçen kalabalığa kısa bir bakış attıktan sonra, "Ee... Fotoğraftan yemek bitmiş gibi görünüyordu. Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordum. Neyse ki Doğukan da gerginliği uzatma taraftarı değildi. "Anıtkabir'e gitmek istiyorlar ama ben eve geçeceğim," diye cevap verdi. Bu yanıtı okuduğumda kaşlarım istemsizce çatıldı. İçimde yaşadığımız tartışmaların bu kararda etkili olup olmadığına dair bir suçluluk hissi belirdi. Doğukan'ın eve gitmeyi tercih etmesinin ardında yatan sebebi merak ediyordum. Doğukan'a bu durumu doğrudan sormak istemedim çünkü bana, "Evet, senin yüzünden," derse kendimi gerçekten kötü hissederdim. Ben daha yeni dışarı çıkıyorken, onun eve kapandığını öğrenmek beni

ıçlıluk duygusuna hapsederdi. İçimde bir tür tedirginlik ve endişe vardı. u yüzden dolaylı yoldan sormak istedim. “Neden? Sen de gitseydin ya,” iye yazdım. Bu sorunun altında yatan, onun bu kararı bizim aramızdaki erginlikler yüzünden almış olabileceği korkusuydu. Aslında mesajı ya- arken, içten içe her gelen misafirini Anıtkabir’e götürdüğünü hatırlatarak iraz da sitem etmek istemiştım. Ancak Doğukan’ın cevabı öylesine sami- ni ve içtendi ki yaptığım imalardan bile utanmıştım.

‘Keyfim yok. Gidesim yok.

Şensiz nefes alasım da yok.”

“Benim yüzümden ...

Benim için nefes al.”

‘Artık sadece senin için.

İblan neredeymiş?”

“Vapurdaymış.”

‘Sen nerede bekliyorsun tam olarak?”

“Starbucks’ın önündeyim.

Boş yer yoktu, ben de ayakta bekliyorum.”

‘İnsanların gözünün önünde yani ...

Harika.

Bacaklarına bakanların ümüğünü sıkmak istiyorum.”

“Kimse bir yerime bakmıyor.”

‘Bilemezsin.”

“Biliyorum çünkü burada olan benim.”

‘Yanında olmamam erkekleri

bilmediğim anlamına gelmiyor.

Erkek, Ankara’da da aynı İstanbul’da da.

Hatta dünyanın her yerinde aynı.”

“Samam, haklısın.

Herkes bana bakıyor,

gözleriyle yiyorlar bacaklarımı.”

"Doğa."

"İstediğin bunu duymak, değil mi?"

"Bu zekâ sana fazla güzelim.

Birazını bana ver de eşitlenelim."

"Bana mı hakaret etti, kendine mi belli değil."

"Sen eşittir ben değil mi zaten.

Sana gelen söz bana söylenmiştir.

Senin canın yansa ben ağlarım bu saatten sonra."

Deniz gibi dalgalı duygularım, sonunda huzura kavuşmuştu. "Yahu..." yazarak aşk dolu bir emoji gönderdim. Tam bu sırada ablamın sesi kulaklarımda yankılandı, sanki gerçek dünyaya geri çekilmiş gibiydim. "Bu ne kalabalık ya?" diyerek söylene söylene yanıma geldi.

Kısa bir sarılmanın ardından, "Bir an sana hiç ulaşamayacağımı sandım," dedi yorgun bir tonda. "Önce bir kahve içebilir miyiz? Kendime gelmem lazım."

"Olur. Nereye gidelim?"

"Kalabalıktan uzak, kahvesi güzel bir yere."

Neresi olduğunu çok iyi biliyordum. Ablamın koluna girip yürümeye başladık. Bir yandan da Doğukan'a haber vermek için mesaj atmaya çalışıyordum.

"Ablam geldi kalbim şimdi.

Önce kahve içmek istedi.

Sanırım benim sevdiğim

kafeye gideceğiz. Haberleşiriz."

"Tamam güzelim. Dikkatli olun.

Ben de eve geçiyorum."

"Samam samam.

Sen de dikkatli ol."

DOĞUKAN

Uzak mesafe ilişkilerinde yaşanan en büyük zorluklardan biri, her şeyin normale dönüp dönmediğini anlamamanın zaman almasıydı. Tartıştığınız sevgiliniz, sizinle her zamanki gibi konuşmaya devam edebilirdi. Ancak yanınızda olmadığınız için bu konuşmaların ne kadar samimi ve gerçek olduğunu kestirmek zordu. Duyguların ne derece doğru yansıtıldığını ve ilişkinizin eski sıcaklığına kavuşup kavuşmadığını anlamak, bu mesafeler nedeniyle daha da karmaşık hâle gelirdi.

Bu anlarda sevgilinizin size karşı hislerinin samimiyeti hakkında şüpheye düşmeniz kaçınılmazdı. Mesajlarda ve telefon görüşmelerinde hissettiğiniz bu belirsizlik, içsel bir huzursuzluk ve endişe yaratırdı. Şu anda benim hissettiğim gibi.

Doğa ile sürekli gerilen konuşmalarımız sonunda tatlıya bağlanmıştı. Ancak onun yüzünü görmediğim için bu duruma tam olarak emin değildim. İçimde hafif bir tedirginlik vardı ve bu belirsizlik, düşüncelerimi daha da karmaşık hâle getiriyordu.

Tam bu düşüncelerle boğuşurken Doğa'nın bir fotoğraf attığını gördüm. Sanki düşüncelerimi duymuş ve bana içini rahatlatmam için bir mesaj göndermişti. Mesajı açtığımda, dalgalı saçlarından gördüğüm kadandaki arka plandaki dekorlar bana en sevdiği kafeye vardıklarını gösteriyordu. Doğa'nın gülümseyen yüzü ve etrafındaki samimi atmosfer, onun

gerçekten de huzurlu ve mutlu olduğunu gösteriyordu. Yani gerçekten de aramızdaki gerginlik tatlıya bağlanmıştı.

"Bak, neredeyiz?"

Neden buraya getirmedim ki seni ben?"

**"Son gün evden çıkmaya pek gönüllü olmadığın
için aklına gelmemiş olabilir.
Afiyet olsun."**

"Sana da çay söyleyeyim mi?"

"Ablanın garip bakışlarından çekinmezsen neden olmasın."

"Aklınızı kaçırmışsınız der bence."

**"Aşk bir noktada delilik
değil mi zaten?"**

"Öyle. Sen ne yapıyorsun?"

**"Musti'nin arabasını otoparkta
güvenli bir yere bıraktım.
Asansör bekliyorum."**

"Kullanmayacak mısın bir daha?"

Sahi, ne yapmış o? Sağ salim varmış mı?"

**"Acil bir durum olmadıkça kullanmam.
Varmış."**

**Yemekten aradı. Şimdiden özledim
seni Kurşun'um, diyordu en son."**

"Bayağı bayağı nasıl tanıştığımızı biliyor yani."

Kurşun Asker'e atıfta bulunduğunu sandığı için gülümsedim. "Evet ama Kurşun'um demesinin nedeni o değil," diye yazdım ve asansöre bindim. Ancak bir anda yaptığım hatayı fark ettim, telefon çekmeyecekti ve söylediğim şey yarım kalmıştı. Asansör yukarı çıkarken, mesajın devamını yazmaya başladım.

Kaşımdaki izi tanıştığımızdan beri merak ediyordu. O zamanlar ona anlatmaya hazır hissetmiyordum. Şimdi de hissettiğim söylenemezdi ama en azından bu yaranın bir kurşundan dolayı olduğunu bilmeye hakkı var.

Belki bir gün, abimle son anımızın nişanesi olduğunu da söyleyecek
artı bulabilirdim. Kim bilir...

Asansor durup evimizin olduğu kata ulaştığımda, telefonumda Do-
nun mesajı belirdi. Şaşkınlık dolu bir emoji göndermişti. "O iz kurşun
za mı? Ciddi ciddi kaşını kurşun mu sıyırdı?" Geçmişimden bir parça
çıkarmak, belki de içimdeki yükleri hafifletebilirdi. Yine de anlatmak is-
nediğime karar vermiştim. Kurşun yarası olduğunu ayrıca söylememe
rak kalmadığı için yazdıklarımı sildim. Evin anahtarlarını çıkarırken, bu
duyuyu kapatmak ve onun dikkatimi dağıtmak için bir bahane aradım.
ninle ben bir banyoya girsem olur mu?" diye yazdım, bu konu hakkında
la fazla konuşmaktan kaçınmak istercesine.

"tabii ki ama soruma cevap vermedin."

"Bence yeterli bir cevap verdim."

O zaman giriyorum ben güzelim."

Siz daha orada mısınız?"

indilik öyle gibi."

"Tamam güzelim."

Dikkatli olun. Görüşürüz."

örüşürüz."

Yalancı gibi hissetmemek için odama girdiğim gibi üzerimi çıkardım.
de kimsenin olmamasının verdiği rahatlıkla çıplak bir şekilde banyoya
tım. Kafamın içindeki tatsız anıların ağırlığından kurtulmak ve zihnimi
taz olsun arındırmak için kendimi bir an bile tereddüt etmeden soğuk
duşun altına attım. Suyun soğukluğunun bedenime çarpmasıyla âdeta
m kabuslar ve karamsar ruh hâli birer birer eriyip gidiyor gibiydi. Su
yından aşağı akarken, zihnimdeki tüm gün üzerimde olan karmaşık
ışkocelerin bıraktığı izleri temizliyormuşçasına bir ferahlık hissi yayıldı.
ter damla su, beni yenileyen ve huzura kavuşturan bir güç taşıyordu. Bu
tenden acele etmeden, içimde biriken tüm gerginlikleri ve endişeleri so-
la suya bırakarak duş almaya devam ettim.

Ne kadar süre duşta kaldığımı bilmiyordum ancak çıktığımda bed-
nem ve zihnimin tamamen gevşemiş olduğunu hissettim. Havluma sa-
yarak odama doğru yürürken içimdeki huzur ve rahatlama hissiyle

yavaş yavaş hareket ettim. Yatak odasına adım attığımda, telefonumun ekranında bir mesaj bildirimi belirdi. Saçımlı elimdeki havluyla kurularken yatağın üzerinde duran telefonumu elime aldım.

"Kalbim, biz kalktık şimdi."

Ablamın iş yerinden birkaç arkadaşı da gelecekmiş.

Beraber yemek yiyeceğiz. Haberin olsun."

"Hangi arkadaşları?"

"Söylesem tanıyacak mısın?"

"Tanımam gereken birilerini söyleyecek misin?"

"O yavuklusu dediğim kişi gelecekmiş.

Sanırım kızlı erkekli bir grup olacak.

Ama hepsi sevgili ya da evliymiş.

Bir sap ben kalacağım yani."

"Ne kadar rahattadım, anlatamam.

Ayrıca sen sap değilsin. Sözlüm var diyebilirsiniz.

Hatta istersen evlendim de diyebilirsiniz."

"Ablam gerçeği söylemiştir çoktan."

"Ablan zaten neden senin

özelini başkalarına anlatıyor ki?"

"O konuda biraz ben de rahatsızım.

Ama tanıştığım kadarıyla o kızlar

ağızdan laf almak konusunda iyiler."

"Anladım.

Bütün gece o grupla mı devam edeceksiniz?"

"O kadarını bilmiyorum kalbim.

Birazcık bu duruma da bozuldum.

Beraber plan yapmıştık ama o arkadaşlarını da dâhil etti.

Sevgili yaptığında doğrudan arkadaşları da hayatında aktifleşiyor

ve ben ikinci değil, bayağı üçüncü plana düşüyorum.

Küçükken ne güzeldik aslında.

"Beni hayatında öncelik yapardı."

"Kötü olmuş. Yine de tadını kaçırmalarına izin verme.

İsteyerek çıktın bu geceye sonuçta."

İstiyorum, şu anlık nötrüm.

Kırsam eve dönerim."

Soğuk duşun altına girmek âdeta mantığımı devreye sokmuştu. Eve girmesini istemiyordum. Hevesle bağladığı şeylerin sonucunu görmeliydim. Hiçbir şey yüreğinde 'keşke' olarak kalmamalıydı. Yanında olmadığım an olacaktı. O anların hepsinde benim dışımda kokusunu duyan herkes düşman olacaktım. Bu bir gerçektir. Fakat içimdeki bu kıskançlığın derecesini büyüyen bir bencilliğe dönüşmesine izin vermemeliydim. Onun hareketlerini kontrol etmek ve kendime göre yönlendirme isteği saf bencillikti ve ben bugün bunu çok fazla yapmıştım. Sevdığım insana güvenemem ve onun tercihlerine saygı duymam gerektiğini biraz geç fark etmişim. O ne karar verirse versin, onun yanında olacaktım. Onun sevdiği kişiye sonucunu görmesine ve kendi yolunu bulmasına izin verecektim.

Bak bak, inceden inceden

İdokundurmalar."

"Laf sokmak için söylemedim.

O kadar özenmişsin ki saçın makyajın giyimin.

Dışarı çıkmak istediğin belli.

O yüzden tadını çıkarmanı istiyorum."

Ula alla... Banyoda düşün kafana

darbe almış olabilir misin?"

"Bir ara kalbime darbe aldığım oldu

ama kafam yerinde şükür."

Aa... Aşk oldu ama."

"İyi ki de oldu.

Sadece kıskançlığın dozunu biraz abarttığımı fark ettim.

Giyinişine bu derece karışmamam gerekiyordu."

Direttiğinde bozuluyorum."

"Ama güzelim sen de utanmasan popo çizgini belli edecek bir şort giyecekmişin."

"Bak şimdi... Kendinle çelişiyorsun."

"Haksız mıyım ama?"

***"Tamam, kısa, kabul ediyorum
ama popo çizgimi gösterecek kadar değil."***

**"Yanımda giyersin, bakarsın
gözüküyor mu gözüküyor mu?"**

"Özellikle gösteririm o zaman."

Doğa'nın söyledikleri zihnimde canlandığında, yüzüme istemsizce yerleşen gülümsemeyi engellemek istercesine alt dudakımı ısırdım. Hayal bile içimde yakıcı bir yangın başlatmıştı. Başımı hafifçe *sen ihsan olmazın* dercesine iki yana sallayarak gülümsedim ve, "Ah güzelim. Ne yapacağız biz seninle?" diye sordum. Bana utanmış bir maymun emojisi gönderdi. "Özledim, ne yapayım. Bana dokunmanı, öpmeni, sarılmanı özledim." Bu cümlelere sadece derin bir iç çekebilirdim.

***"İnan bana, ben de seni ve senink
olan her şeyi çok özledim.
Az sabır."***

**"Sabııır ver Allaaaahımmmm
sabır ver banaaa..."**

**"Müsaitsen arayayım mı?
Sesini duymak istiyorum."**

**"Sana hep müsaidim.
Ara tabii ki..."**

Doğa'nın mesajını okuduğum anda içimdeki heyecan ve özlem hemen numarasını tuşladım. Beklemeye tahammül edemeyecek kadar sabırsızdım. Telefon çaldı ve hemen ardından Doğa'nın o tanıdık ve acı sesi duyuldu. "Kalbim," dediği anda içimde biriken aşk ve özlem dalgası

hır anda taşı. O an kalbim hızla çarpmaya başladı ve içimdeki duygular seni tüketecek kadar yoğundu. "Sana çok âşığım." Sesim titremişti sanki bunu gizleme gereği bile duymamıştım. Yatağıma otururken saçımı kurduğum havluyu yanıma bıraktım.

"Ben sana deliler gibi âşığım."

Doğa'nın gülümsemesi âdeta sesine yansımıştı ve bu gülümsemeyi hayal etmek şu anımı güzel kılan tek şeydi. Bu anı bozmak istemesem de, "Bugün için özür dilerim," derken buldum kendimi. Doğa'nın sesinde bir anlık bir duraksama oldu ama ardından tekrar sevgi dolu tonu geri geldi. "Önemli değil kalbim," dedi, sesinde anlayış ve affedicilikle. "Ben de biraz kışkırttım seni," derken kıkırdaması benim de yüzüme gülümseme yerleşmişti.

"Neredesiniz şimdi?"

"Boğa'ya geldik. Diğerlerini bekliyoruz."

Kıskançlık, derinlerde bastırmaya çalıştığım yerden yine baş göstermeye çalışıyordu ve kendime verdiğim sözü ilk dakikadan çiğnememek için kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Ancak bu kolay olmayacak gibi görünüyordu. Gelecek kişileri tanımıyordum, evli ya da nişanlı olmaları kıımı rahatlatmıyordu. Özellikle ablasının arkadaş potansiyeli düşünülünce şu anda Doğa'yı koruma isteğim ağır basıyordu. "Dikkatli ol, tamam mı?" Doğa çocuksu bir sesle, "Samam samam," dedi. Tıpkı ilk zamanlar olduğu gibi kedi gibi çıkmıştı sesi.

"Ve lütfen beni habersiz bırakma."

"Samam kalbim, merak etme."

"Ederim," dediğimde, gülümsediğini neredeyse hissedebiliyordum. "Edersın, bilirim," dediğinde ise ben de kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. Ancak ardından gelen sözler biraz can sıkıcıydı. "Şimdi kapatmam lazım."

"Geldiler mi?"

Bir çiftin geldiğini duyduğumda, bu haber yüreğime yumru gibi çarpmıştı. Şu anda orada olabilirdim. Biz de bir çift olarak geceye devam edebirdik. Kahrolası mesafeler...

"Tamam güzelim. Haberleşiriz o zaman."

“Sen ne yapacaksın?” diye sorduğunda evde olduğumu söyledim. Açıkçası eve gelmek dışında bir plan yapmamıştım. “Annenler ne zaman gelir?”

“Bilmiyorum.”

“Geldiklerinde haber verir misin?”

Kıskançlık konusunda onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Bunun keyfiyle gülümserken, “Veririm,” dedim. Doğa sevinçli bir ses tonuyla, “Seni çok seviyorum,” dedi. Bu sözleri duymanın yarattığı mutlulukla içim sıcacık oldu.

“Ben seni sevmekten de öteyim.”

DOĞA

Gece gerçekten çok hızlı başlamıştı ve biz de onun hızına ayak uydurmuştuk. Güneş battıktan sonra gökyüzü bir anda kararmış ve yerini şehrin göz alıcı ışıklarına bırakmıştı. Kadıköy, kendine has enerjisi ve hareketliliğiyle gece hazırды. Kalabalık caddelerinde yürüyen insanlar, restoranlarında ve kafelerinde toplanan gruplar, canlı müzik sesleri ve sokak sanatçıları semti âdeta yaşıatıyordu. Her köşe başında farklı bir hikâye, farklı bir anı vardı ve biz onların arasından ilerliyorduk.

Ablamın arkadaşlarıyla buluşma noktasında toplandığımızda geceye dair planlarımızı gözden geçirdik. Herkesin enerjisi yüksek ve keyfi yerindeydi. Eğlenceli bir gece geçireceğimiz daha ilk saniyeden bile belliydi. İlk durağımız, şehir merkezindeki popüler bir restorandı. Fast food konusunda bir numaraydı. Ayaküstü yemekten sonra oy birliği ile canlı müziğe gitmeye karar verdik. Tam mekânın kapısına geldiğimizde karşımda beliren kızla donakaldım. Bu şehir bu kadar küçük müydü?

"Herkesi iyi akşamlar."

"Aygül?"

Şaşkınlığımı gizleyemeden, ablamla sarılan kıza bakakaldım. Kollarındaki çantasını düzeltirken bana sarılmak için kollarını kaldırdı. "Nereden çıktın sen?" diye sorarak ona sımsıkı sarıldım. "Bu konuyu

Gölsüm sultanla konuşmalısın," dedi tatlı bir ifadeyle. Özel bir şakanın tadını çıkarır gibi gülümserken gözlerimi devirdim.

"Ben davet ettim."

Ablam yanımda belirirken, "Kavalyene en yakın insan buydu," dedi. "Biraz daha kısa, kalıpsız ve saçları uzun, o kadar." Aygöl benzetmesine kakhaha atarak, "Aşk olsun," dedi. Neden bilmiyorum ama içimden, "Ağ oldu zaten," diye geçirdim. Bu düşünce, resmen bilinçaltıma yerleşmişti.

"Abinden bahsetmişken, burada olduğundan haberi var mı?"

Aygöl göz kırparak, "Haber verme görevini sana bırakıyorum," dedi. Harika... Benim bu saatte, burada olmamı bile yeni yeni kabulleniyorken şimdi bir de kardeşini de bu grubun içine soktuğumuzu öğrenecekti.

"Yürüseniz mi artık? Arkamızdaki insanlar söylenmeye başladı."

Ablamın iteklemesiyle mekâna girdik. Bu geceye özel 90'lar temalı mekâna adım attığımız anda, bizi nostaljik bir atmosfer karşıladı. Mekânın duvarları, parlak neon ışıklarla süslenmiş ve 90'ların ikonik müzik gruplarının posterleriyle kaplanmıştı. Genel aydınlatmalar renkli ve dinamik bir şekilde düzenlenmişti, sanki içeri girerken zaman tünelinden geçiyormuş hissi yaratmak amaçlanmıştı.

DJ kabininin önünde, mekânın merkezinde kocaman bir disko topu vardı. Işıklar, dans pistine renkli desenler yansıtıyordu. İçeridekiler, bu geceyi biliyormuşçasına retro kıyafetlerle gelmişlerdi. Biz ise modern kıyafetlerimizle sanki gelecekte gelmiş gibi görünüyorduk. Bazıları çuktan 90'ların ikonik dans hareketlerini sergileyerek eğlenmeye başlamıştı.

"Bizimkiler bu tarafta," diyerek elimi tutan ablam beni kalabalık grupların arasından çekiştirmeye başladı. Ben de Aygöl'ün elini tutarak onu peşimden sürükledim. Kalabalığın içinden geçerken, insanların coşkulu ve neşeli hâlleri mekânın enerjisini daha da artırıyordu. Her köşede 90'ların ruhunu yaşatan bir detay vardı ve bu detaylar, geceyi daha da büyümlü kılıyordu.

Ablamın arkadaşlarının yanına vardığımızda Aygöl ile kendim� masanın kenarında bir yer bulduk. Bu anın tadını çıkarırken, bir anda Doğukan'a haber vermediğimi hatırladım. Telefonumu çıkarırken içimde hafif bir huzursuzluk belirdi. Resmen sözümü tutamamıştım. Kalp kalbe

karşımı gibi, telefonu elime almamla birlikte Doğukan'm mesajlarının ekranıma düşmesi bir oldu. Anladığım kadarıyla daha fazla beklemeye dayanamamıştı.

"Fıstığım ne yapıyorsun?"

Sesin çıkmıyor.

Habersiz bırakmayacaktın sözde."

Aygül'ün çoktan dans etmeye başladığını fark ettiğimde hemen bir fotoğrafını çekip Doğukan'a gönderdim. Fotoğrafi gördüğünde, "Aygül'ün orada ne işi var?" diye sordu. Harika... Şimdi bu durumu ona nasıl yumuşatarak açıklayacaktım?

Derin bir nefes alarak cevabımı dikkatlice düşündüm. "Ablam, yalnız kalmayayım diye onu da çağırmış," diye başladım. "Bu arada özür dilirim kalbim. Aygül'le konuşurken geldiğimiz mekânı haber veremedim. Şu anda 6:45'teyiz. Bu gece 90'lar temalı olduğu için buraya gelmek istedikler." Mesajı gönderirken içimdeki huzursuzluk biraz daha büyüdü. "Ablanla aralarının bu kadar iyi olmasına sevinsem mi üzülsem mi karar veremiyorum," yazdığında gülümseyen bir emoji gönderdim. "Valla seni bilmem kalbim ama ben Aygül'ü görünce sevindim. Herkes çift olunca canım sıkılıyordu." Mesajıma cevaben, "Yanında olmasına sevindim," yazdı. Ardından söylediğim mekânın neresi olduğunu sordu.

"Kaybedenler Kulübü"⁷⁰ diye bir film vardı,

izledin mi bilmiyorum.

Ona ait bir yer."

"İzlemedim.

Sen o mekândayken bana da

ilemek düşsün o zaman."

"İzle ya da izleme

beraber izleriz."

Bir anda çalmaya başlayan şarkıyı duyduğumda içimde bir coşku dalgası yükseldi. Şarkı, beni anında 90'ların büyümlü atmosferine geri götürdü ve çiminde tarifsiz bir heyecan uyandırdı. Mekânın içindeki herkes benim

⁷⁰ 2011 yapımı film.

gibiydi. "Allah! Çalan şarkıya bak!" yazarak ses kaydı almaya başladım.

Şarkının her ritmi ve melodisi, sanki ruhumu harekete geçiriyordu. Bir yandan şarkıya eşlik ediyordum, diğer yandan dans ediyordum. Ayaklarım âdeta müziğin ritmine göre kendi kendine hareket ediyordu. Ses kaydını tamamlayıp gönderdikten sonra telefonumu masaya bıraktım ve kendimi tamamen müziğin akışına bıraktım. Fakat Doğukan'ın mesajı gecikmemişti. Masanın üzerinde duran telefonuma bakarken şaşkınlıkla kaşlarım havalandı.

"Mahmure bu.

Annem dinlerdi."

"Rastık çekerek Mahmure,

yastık dikerek Mahmure.

Yaşar yuvada kuş gibi,

sek sek sekerek Mahmure.

Sahi onlar geldi mi?

Şıkır şıkır şıkır da tıkır tıkır tıkır da

fıkır fıkır fıkır da Mahmure."

"Az önce geldiler. Balkonda takılıyorlar.

Ben de odamdayım."

"Neden?"

"Rahatça eğlen, aklın kalmasın diye."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Ya sen nasıl bir adamın

Annen bir şey söylemedi mi?"

"Erken yatacağımı söyledim."

"Uyuyacak mısın?"

"Sen sağ salım eve dönmeden uyumam imkânsız."

"O tatlı dilin güler yüzün

İnan ki yürek hoplatıyor

*Farkında değil misin?
Herkes peşinden koşuyor.
Pişt, seni alan yaşadı.
Dertlerini de boşadı.
Mest oldu.
Vallahi jest oldu, oh-oh.”⁷²*

‘Mustafa Sandal’a mı geçtiniz?

O kız seni alan yaşadı olmasın.”

*“Yarım yarım şarkıları birbirine bağlamışlar
Ne yapayım sana uyarladım.
Biliyorsun yalnız 90’ları.”*

Senden beş sene daha çok.

İradaki şarkı benden sana gelsin o zaman.”

“Tamam, sonraki de benden sana.

Görüntülü arayacaktım ama içerisi çok karanlık, gördün.

İstersen arayayım?”

Sen rahatça eğlen.

Uşaklamak zorunda da değilsin.”

“Zorunda olduğum için değil,

istediğim için atıyorum.

Benden başka işin mi var yoksa?”

Konu sen olduğunda hiçbir iş öncelik değil.

alayamadın mı hâlâ?”

Bir anda Kenan Doğulu’nun tanıdık sesi hoparlörlerden yükseldi ve ben güzelden anlarım!” sözleri mekânı doldurdu. Şarkıyı duyar duymaz odadaki coşku patladı. Çığlık atarak ellerimi havaya kaldırdım ve Aygül ile birlikte ritme kapılarak dans etmeye başladım. İkimizin de heyecanını izlemizde görebiliyordum. Müziğin ritmiyle bedenimiz uyum içindeydi. Baza çağıra şarkıya eşlik etmemiz tamamen detoneydi. Yine de çok eğleneliydi. Bir an Doğukan’ın şarkının ne olduğunu merak ettiğini

İ. Mustafa Sandal - Jest Oldu şarkısı.

hatırladım. “Ben güzelden anlarım!” sözleriyle başlayan şarkıyı coşkulu mesaja döktüm.

“Ben güzelden anlarımmmmm!

Hislerim seni ele veriyor.

Sen sevicecek yarımısın

Ellerim hep seni arıyor.

Yerin yurdun yanımda

Nazlısın, hakkındır.

Buraya yazıyorum, benim olacaksın

Cilvelisin, yakışır. Buraya yazıyorum,

benim olacağışınnnnnn.”

“Göze geleceksin vallahi, kırk bir kere maşallah.

Nazar değmez inşallah.

Güzel parça.”

“Çok tatlısın, çooooook.

Seni veren Allah’a şükürler olsun

Çok güzelsin, çok

Ben güzelden anlarımmmmmmm!”

“Bakalım bana hangi şarkı çıkacak?”

“Bakalım. Hahahhaha...”

“Ne oldu?”

“Çeyizi düzmuş. Kimi bekler.

Köşede durmuş. Dönmek ister.

Şşıışt pöhümü baksana. Adımı sorsana.

Allah’ın aşkına. Şu ateşi yaksanaaaaa.”

“Şu kazaklı şarkı değil mi bu?”

“Yeeaaahhh. Bu kız beni görmeli

73. Kenan Doğulu – Ben Güzelden Anlarım şarkısı.

74. Kenan Doğulu – Ben Güzelden Anlarım şarkısı.

75. Mustafa Sandal - Bu Kız Beni Görmeli şarkısı.

Bana kazak örmeliilii.
Yalnız beni sevmeli artık.
Bu kız beni görmeli.
Bana kazak örmeli.
Muradına ermeli artıkkkkk!"⁷⁴

"Kazak mı öreceksin yoksa bana?"

"Elimden gelmez ki.
Yani denerim ama
giyebilir misin bilmiyorum."

"Örgü bilmiyor musun?"

"I-ih... Ablam ve annem çok yeteneklilerdir
ama ben beceremiyorum.
Birkaç kez denedim."

"Tek kusurun bu olsun."

"Kusur mu bu?
Öğrenirim senin için.
Kusurlu görme yani."

"Kusurlarına bile dşığım."

"Yan," yazarken bir anda Aygöl telefonu elimden kaptı ve abisine si-
tem dolu bir ses kaydı atmaya başladı. Mekânın içindeki müzik o kadar
yüksekti ki ne dediğini tam olarak anlayamıyordum. Kulaklarıma ulaşan
üdece boğuk sesler ve şarkının enerjisiyle yankılanan ritimlerdi.

Aygöl ses kaydını tamamladığında, telefonu bana geri verdi. Doğu-
kanla beraber mesajı dinlemeye başladık. Ancak gürültüden dolayı hiçbir
şey anlaşılmıyordu. Doğukan mesaj attı.

"Ne diyor o deli? Gürültüden anlamadım tam."

Bu mesajı gördüğümde Aygöl'e dönüp ne söylediğini sordum. Göz-
ünde hafif bir şaka ifadesiyle kulağıma doğru eğildi ve ses kaydında söy-
leneni eksiksiz olarak fısıldadı. Onun sözleri kulağımın içinde hafif bir
şoklanma hissi yarattı, bu durum beni gülümsetti.

سندال - Bu Kız Beni Görmeli şarkısı.

**"Yengemi bırak da dans et
Telefona çakıldı demiy**

"Dans etmek istiyor musun?"

**"Dansöz olma hayali olan biri
sorulacak soru mu bu**

"Hiç hatırlatma."

"Aygül telefonu bıraktıyın

"Tamam güzelim.

İyi eğlenceler."

"Kızdın mı?

"Hayır. Neden kızayım?

**Sana mesaj atmak zorunda
değilsin diyen benim."**

"Gözlerim gözlerinden geçerken

Ah yine tövbelerim bozuldu

Kim bilir kaç senedir sana ben

Hazırım böyle hadi gel hemen hemen

Fırtına bu, bu afet depremi

Yıldızları gel topla benden

Sarsıntılar dağıtsın bizi gel

Yeniden doğuş bu vazgeç kendinden

Ateşle barut ah yan yana durmaz

Gönül dilinden anla bir

Bir dokunursan ah dokunursan

Ellerin mızrap olur bedenim söz."

"Git hadi."

"Seni seviyorummmmm barutummm"

"Seni sevmekten de öteyim ateşim."

Telefonu bırakmak istemesem de Aygöl'ün ısrarı yüzünden istemeyerek de olsa telefonu cebime koymak zorunda kaldım. Onun enerjik ve kararlı hâli, beni de harekete geçirdi. Buraya aslında benim için gelmediğini biliyordum. Fakat artık beni yalnız bırakmamak için kaldığını hissediyordum. Çünkü ablamın benim varlığımı hatırladığını bile sanmıyordum.

Tarkan'dan "Aacayipsin" çalmaya başladığı an, Aygöl'le aynı anda birbirimize dönüp çılgık attık. Şarkının ilk notalarıyla birlikte içimizde patlayan heyecan ve mutluluk dalgası, âdeta mekâna yayılıyordu. Sanki aramızda görünmez bir ayna varmışçasına, senkronize hareketlerle şarkıya eşlik etmeye ve dans etmeye başladık.

"Başkası olma, kendin ol. Böyle çok daha güzelsin. Ya ben bana sahici ya da anda gidersin. Anasının kuzuusu ciğerimin köşesi kız bu neyin cazası kız hepsi senin miüüü?"

Mekânın enerjisi, bizi tamamen sarıp sarmalamıştı. Işıklar etrafımızda dönerken, biz de ufacık alanda kendi küçük dünyamızı yaratmıştık. Bir anda ablamın da bize katıldığını fark ettim. Kısa bir anlığına bile olsa bizimle dans etmesi bu anı daha özel kılmişti. Hep birlikte geçmişin anılarını canlandıran bu şarkının tadını çıkarıyorduk. Ta ki Aygöl bir yere bakarak duraksayana kadar...

Bir süre sonra Aygöl'ün yanına birkaç kızın geldiğini fark ettim. Okuldan ya da iş yerinden arkadaşları olabilirlerdi ama Aygöl'ün yüz ifadesinden anladığım kadarıyla pek hoşlandığı tipler değildi. O, onlarla konuşmaya başladığında fırsattan istifade ederek Doğukan'a yazmak için telefonu elime aldım. Ancak tam o sırada kolumdan bir çekilme hissettim.

Sanki Aygöl totosuna sensör takmış gibi beni fark etmişti. Bir anda kendimi Aygöl'ün yanındaki kalabalığın içinde buldum. İnsanlar etrafımızda dans edip şarkı söylerken, kulaklaruma bir kızın son söylediği cümleler çalındı.

"Başsağlığı için aradım ama numarasını değiştirmiş."

Gürültüden yanlış duymayı umduğum cümleye, "Sen selamımı da uzayemi iletirsin," şeklinde devam edince her şeyin doğruluğunu kesinkes bildim. İçimde bir an için ürperti hissettim ve, "İnşallah annesinden bahsediyorlardır," diye düşünerek duruma iyi yanından bakmaya çalıştım.

Aygöl soğukkanlılıkla, "İletirim tabii," dedi. Sonra yanında benim

olduğumu hatırlarmış gibi yaparak, "Aa ... Doğa daha önce iletir ama," diyip beni kendine tamamen çekti.

"Doğacığım Esin, abimin eski bir arkadaşı, liseden. Esin bu güzel, güzeli insan da Doğa, abimin sozlusü."

Kız böyle bir şey duymayı beklemiyormuşçasına şaşkınlıkla donakalmıştı. Beni karanlıkta ve sıkış tepiş mekânda baştan aşağı sızdı. Onun bende değerlendirmeci bakışları altında başımla memnun olduğumu ifade etmeye çalıştım ama içimdeki huzursuzluk çoktan yükselmeye başlamıştı. Bu bakışlar zihnimde tek bir ismi çağırıyordu ama kahretsin ki o isim beş yıl öncesinde kalmalıydı.

"Memnun oldum ve tebrikler. Doğukan adına mutluyum."

"Sen kimsin ki Doğukan'ın adına mutlu oluyorsun?" diye kız üzerine atılmak istedim ama dudaklarımdan sadece, "Teşekkür ederim" sözcükleri çıktı. İçimdeki öfke ve şaşkınlığı zorlukla bastırıyordum ki bakışlarını benden kinayeli bir hareketle çekip Aygül'e dönerek utangaç samimiyetsiz bir şekilde sordu. Tekrar görüşmekten falan bahsediyorlardı. Görüşüyorlar mıydı?

Yanımızdan ayrıldıklarında tüm tadımın kaçtığını fark ettim. Aygül bunu fark etmiş gibi mahcup bir ifadeyle bana dondu.

"Biraz emrivaki gibi oldu ama üzgünüm. Gerekliydi."

Sorun değil der gibi başımı sallasam da az önce yaşananlar benim için olmasa bile ilişkimiz için sorundu. Doğukan'ın eski kız arkadaşı olabilir miydi? Aygül'ün tanıtma şekline bakılırsa öyleydi ama kesinlik gerekiyordu. Bunu Aygül'e sorsam ayıp olur muydu?

"Abinin lisedeki yakın arkadaşı mı?"

"Ne?"

Aygül çalan şarkıların gürültüsünden söylediğim şeyi anlamayınca lafı dolandırmamam gerektiğiyle ilgili bir işaret diye düşündüm. Aygül'ün kulağına doğru yaklaşıp, "Abinin lisedeki sevgilisiydi o kız, değil mi?" diye sordum. Şaşkın bir ifadeyle geri çekildi. "Sen bunu nereden biliyorsun?" demesi hayatımın ısılamak istediğim atışlarındandı.

"Evet, o."

Yüreğime oturan ağırlığı kaldırabilene aşk olsun. Seneler son-

aramıy ama ulaşamamıştı. Ulaşıya ne olurdu? Doğukan açar mıydı ya eski bir arkadaş gibi konuşur muydu? Konuşursa ne olurdu? Geçmişti roklenir miydi? Peki Esin denen kız tekrar aramaya cesaret eder miydi? Sana Doğukan bana söyler miydi? Peki bu karşılaşmadan ona bahsetmem gerekiyor muydu?

Kafamın içi soru öbeği idi. Kendimi üniversite sınavındaki çözemediğim sorularda hissettiğim stresi yaşarken bulmuştum. "İyi misin?" Aygün'ün kolunu sıvazladığını bile yeni fark ediyordum. Yüzüme beni tanıyan insanların yemediği ama tanımayanların samimi bulduğu sahne bir anımsam yerleşti.

"Kıraç ağrım var ama iyiyim."

"Reçel mi?"

Yalan söylemek zorunda kalarak başımı onaylarcasına salladım. Beni unutmamış gibi bakması işimi kolaylaştırıyordu.

"Fre getmek ister misin?"

"Ablanda çok iyi olur."

"Seni bırakayım o zaman."

Aygün masanın üzerine yaydığı eşyalarını toparlamaya girişirken eniş oldum. "Lütfen sen eğlenceni bozma," dediğimde gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. "Abimi hiç tanımıyormuş gibi konuşuyorsun. Seni tek başına gönderdiğimi öğrenirse asıl eğlence başlar. Hadi gidelim."

DOĞUKAN

İçimde tarif edilmesi zor bir huzursuzluk vardı. Tam olarak kelimelere dökmek zor olsa da varlığını her an derinlerde hissediyordum. Bunun Doğa ile konuşmayı bıraktığım için olduğunu düşünmüştüm. Çünkü bir nevi boşluğa düşmüştüm sanki.

Annemlere uyduğumu söylediğim için yanlarına gidemiyordum, sevgilim dans edeceğini belirttiği için mesaj atamıyordum. Aklıma iki kıp geliyordu. Fakat ikisiyle konuşmak için saat fazlasıyla geçti. Kendimi oyalayacak bir şeyler düşünürken ekranıma bir mesaj düştü. Kaşlarım hızlı çatılırken Doğa'dan gelen mesajı açtım.

"Kalbim ben eve gidiyorum. Aygöl bırakacak.

Haberin olsun. Bu arada gerçekten de arabası varmış."

"Bir şey mi oldu?

İçti mi o?"

"Yok, olmadı. Geç olunca kalkalım dedik.

Kokteyl içti ama alkol yoktu sanırım."

"Dans edeceğini söyledikten sonra?

Sor. İhtiyse sen kullan."

"Ettik biraz. Yorulmuşum zaten..."

Kızın arabasını nasıl kullanayım kalbim?

Tarübem yok diyorum.

Ayrıca içmemiş, sordum şimdi."

"Neyse eve sağ salım git de konuşuruz.

Sırf arabayı kullanmamak için

yalan söylemiyorsun, değil mi?

Abisiyle konuşurkenki ses tonuna bak.

Bu zamana kadar içmemiş olman

şu anda bir çılgınlık yapmayacağın anlamına gelmiyor."

"Şu an sana sayıp sövüyor."

"Ben ona bir sayarsam sövmem için dua eder.

Neyse dikkatli olun.

Ablanlar gelmiyor sanırım."

"Yok. Geleceğim mi dedi de

keyfini kaçırmak istemedim."

"Keyif kaçıracak bir durum var yanı?"

"Yok bir şey..."

Eve gidince ararım anlarsın sesimden olmadığını."

"Ara. Bekliyorum."

Keskinlikle bir terslik vardı. Bir anda eve dönmesinin altında, onu rahatsız eden bir şeyler yaşanmış olmalıydı. Yanılmamıştım. İçimdeki hurnasızlık boşuna değildi. Durumun ne olduğunu öğrenmek için sabretmem gerektiğini biliyordum ama bu bekleyiş gerçekten çok zordu.

Zaman daha da yavaş akmaya başlamıştı sanki.

Her saniye, zihnimde çeşitli senaryolar canlanıyordu. Onu neyin bu kadar rahatsız etmiş olabileceğini düşünürken aklımı kaçırarak gibi hissediyordum. Kalbimdeki sıkışma hissi, endişeyle birleşerek daha da artıyordu. İşkence altındaydım. Bir yandan sabretmeye çalışıyor, diğer yandan hemen onu arayıp her şeyi öğrenmek istiyordum ama kahretsin! İstekleri ve kararlarına saygı duyacağını sözüm elimi kolumu bağlıyordu.

DOĞA

Doğukan'ın eve gittiğimizde beni sıkıştıracağıının sinyalleri şimdiden belliydi. Fakat ben hâlâ bu durumun bir konu olup olmamasına karar verememiştim. Meraklı yanım söyleyip tepkisini ölçmek istiyordu. Kızgın yanımsa istediğim gibi bir karşılık almazsam ne kadar yara alabileceğimi hesaplıyordu. Tek bildiğim, Engin konusunda onu ne kadar iyi anladığımdı. Doğukan'la konuşması bitirdiğim gibi telefonun ekranını kararttım ve başımı pencereden dışarı çevirdim. İstanbul'un bu saatlerini gerçekten seviyordum. Trafik yoktu, gürültü yoktu, şehir âdeta sakinleşmiş ve huzura kavuşmuştu. Gecenin karanlığında parlayan ışıklar, bu koca şehri izleyenlerine büyüleyici bir görsel şölen sunuyordu. Binaların, köprülerin ve caddelerin üzerine serpilmiş ışıklar, İstanbul'un güzelliklerini daha da belirgin hâle getiriyordu.

Ancak bu muhteşem manzara bile zihnimi Doğukan'dan alıkoyamıyordu. Şehrin sunduğu bu görsel şölenin ortasında bile aklıma gelen tek şey oydu.

"Ağrın nasıl oldu?"

Aygül arabanın içine usul usul yayılan slow şarkının sesini daha da kısıtı. İçimdeki duyguların karmaşası, müziğin dinginliğiyle tezat oluşturduğu için iyi olmuştu. "İyiyim," dedim ama sesimdeki gerginliği gizleyememişim. Aygül bana doğru kısa bir bakış attı ve, "Ama bir sorun var sanırım," dediğinde sıkıntılı bir iç çektim. Sanırım Doğukan'la konuşmadan önce Aygül'den birkaç tüyo alsam fena olmayacaktı.

"Eğer özel olmayacaksa birkaç soru sorabilir miyim?"

Sesimdeki tereddüdü gizlemeye çalıştım. Aygül hafifçe kaşlarını çatarak, "Dinliyorum," dedi. Bir yandan da birkaç aracı solluyordu. Gözlen yolda olsa da dikkatinin bende olduğuna emindim. Yine de yolun esli akışına dönmesini bekledim. Hızımız normale döndüğünde derin bir nefes alarak konuşmaya başladım. "Abin ve o kızın ilişkisiyle ilgili," dedim. kelimeler ağzımdan dökülürken merak ve endişe fazlasıyla belirgindi. Aygül'un kaşları yavaşça havalandırken, "Karnın ağrı mıydı, değil mi?" diye sordu. Tepkim kaçırılmamak içinse yolu kontrol ettiği gibi bana dikkatlice

aktı. Onun bu durumu anlamaya çalışması içimdeki karmaşık duyguları daha da derinleştiniyordu.

"Katlanılmayacak seviyede değil."

"Biliyordum."

Mahcup bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerinde hafif bir pişmanlık ve üzüntü vardı. "Keyfini kaçırdığımız için gerçekten üzgüyüm," dedi, sesi içten ve samimiydi. "Sen kaçırmadın," dediğimde itiraz eder gibi başını salladı. "Seni zorla yanımıza çeken benim. Abimden bahsetmeye başlayınca önünü kesmenin en iyi yolu seninle tanıştırmak olduğunu düşünmüştüm. Özür dilerim gerçekten." Pişmanlığını derinden hissettiğim için, "Sorun değil," deyip asıl konuya geçindim.

"Sence önünü kesebildin mi peki?"

Gözlerindeki merak ve şüphe, içimde hafif bir tedirginlik yarattı. Onun bu bakışları altında daha açık ve net olmam gerektiğini fark ettim. Derin bir nefes alarak konuyu açıklığa kavuşturmak için kelimelerimi dikkatle seçerek konuşmaya devam ettim.

"Yani abini unutabilmiş midir sence? Belli ki ara ara görüşüyorsunuz."

"Orada dur bakalım yengecik. Abime yanlış yapan kim olursa olsun, benim için biter. Sadece ara ara mekânlarda rastlaşıyoruz. Geçmişin hatırasına saygısızlık yapmıyorum, o kadar."

Cümlemi yarıda kestiği anda içimde bir suçluluk dalgası yükseldi. Kendimi kötü hissetmiştim çünkü farkında olmadan yargısız infaz yapmıştım. Kızın ifadesindeki ciddiyet, onda daha önce görmediğim bir ifadeydi ve bu durum beni daha da huzursuz etmişti.

Durumu toparlamak ve yanlış anlamayı düzeltmek adına, "Ben görüşünüz deyince öyle düşündüm. Özür dilerim," dedim. Sesimdeki samimiyeti ve pişmanlığı hissettirerek onun gönlünü almayı umuyordum. Neyse ki Aygül kinci biri olmadığını gösterdi ve yüz ifadesi yavaşça normale döndü. "Asıl soruna gelirsek de," dedi, gözlerinde hafif bir anlayış ve merak ifadesiyle bana doğru kısa bir bakış attı. Onun bu kısa bakışı bile içimdeki yoğun duygusunu artırmıştı. Koltuğun içine biraz daha gömülesim geldi.

"Eğer abim onu unutamasaydı seninle bir yola girmezdi. Sana bunu anlatı edebilirim."

Bu cevap beni her ne kadar mutlu etse de içimdeki huzursuzluğu tamamen giderememişti. "İlişkilerini ne kadar biliyorsun?" diye sordüğümde Aygöl hafifçe omuz silkti ve, "Çok fazla değil. O zamanlar küçüktüm. Benim kendi aşk acım bana yeter kafasında olduğum için abimi pek umursamazdım," dedi.

Onun bu sözleriyle bir an için küçük Aygöl'ün nasıl olabileceğini hayal ederken kendimi gülümserken buldum. O zamanlardaki saf ve masum halini düşündükçe içimde tatlı bir duygu belirdi. Ancak bu ifadeyi yanlış anlamasına mahal vermemek adına gülümsememi yüzümden saniyeler içinde sildim. Konunun özüne işleyen sessizlik içimdeki mutsuzluğun eseri idi. Zihnimdeki binbir düşünce tek bir noktada kesişmişti.

"Aşk acısı çekti yani."

Aygöl başını ciddi bir ifadeyle sallarken, "Çok uzun zaman," dedi. Geçmişte olmasına rağmen yüreğim bu hissi taşıyamıyordu. Başka biri için acı çekmiş olması hatta gözyaşı dökmüş olması bana ağır geliyordu.

"Ama unutalı da çok uzun zaman oldu. Aslında bunları abime sorsan daha net cevaplar alabilirsin."

Bu konuyu Doğukan'a sormam gerektiğini biliyordum ama ona bu soruları yöneltmekten de korkuyordum. "Sanırım bir şeyler sezdi. Evde sıkıştıracağını bildiğim için önce sana sormak istedim."

"Adam da hem polis hem özel harekâtçı hisleri var. Leb demeden Çorum'a gider, alır, gelir."

Abisi için söylediği şeye sonuna kadar katılırken gülümsedim. Fakat Aygöl fazlasıyla ciddi görünüyordu. Bir anda benimle göz göze geldi. "Ondan bir şey saklama," demesini beklemediğim için gülümsemem yavaşça silindi. "Saklamıyorum," dedim onu inandırmaya çalışarak. Aygöl söylediği şeyi tam olarak idrak etmemi istiyormuş gibi, "Aklına ne takılıyorsa sorman için doğru vakit de bu bence," dedi. Ardından tekrar yola döndü. "Öyle mi diyorsun?"

"İnan bana. Sana Esin'den bahsetmiş olması bile büyük gelişme. O kız hakkında senelerdir ağzundan tek bir kelime duymadım. Bu da sen sorarsan her şeyi anlatacağının kanıtı."

Göğsümdeki baskıyı hafifletmek için derin bir nefes aldım. "Eğer sor-

mak istiyorsan tabii ki. İstemiyorsan sorma ama şunu da unutma. Olur olmadık zamanda bu konuyu açarsan tartışabilirsiniz. Geçmiş kurcalıyor gibi görünmek istemiyorsan şimdi konuş."

Haklıydı ama ...

"Ben biraz korkuyorum." Sesimdeki tedirginlik ve belirsizlik açıkça hissediliyordu. Aygöl kaşlarını çatarak bana döndü. Gözlerindeki ciddiyet, içimdeki korkuyu daha da tetikledi. "Neden?" diye sorduğunda söyleyeceğim şeyin beni ipe astıracağını hissettiren bir ifadesi vardı. İçimdeki duygular ve düşünceler karmaşık bir şekilde dolaşüyor, doğru kelimeleri bulmak düşündükçe zorlaşıyordu. Bu nedenle aklımdaki en baskın duyguyu kelimelere döktüm.

"Onu hatırlatmaktan."

Duyduğu şeyle ifadesi hafifçe yumuşayan kız, belli belirsiz gülümsedi. "İnan bana, hatırlatacağın tek şey nefreti olur." Sözlerinin ağırlığı içimdeki düşünceleri derinleştirirken, alt dudagımı dişlemeyi bırakarak ona yanıt verdim. "Nefret, aşktan daha baskın bir duygudur ama," dedi gözlerimdeki ciddiyetle. "Eğer hâlâ ona karşı içinde nefret varsa, bu duygu aşktan besleniyor da olabilir."

"Sen abimin aşkına güvenmiyor musun?"

Bunu soracağını tahmin etmiştim. Bana inanmasını umarak, "Kendimdeki duygulardan daha çok güveniyorum," dedim. Aygöl hafifçe gözlerini kısararak bana baktı ve, "Bu söylediğin daha büyük bir sorun farkındasın, değil mi?" diye sordu. Onun bu sorusu, içimde bir ürperti yarattı. Sanki ağzımdan çıkan her kelime beni uçuruma biraz daha yaklaşıtıyordu. Konuşmanın her anında, adımlarımı daha dikkatli atmam gerektiğini hissediyordum. Aygöl'ün gözlerindeki ciddiyet ve merak, içimdeki tedirginlik ve mutsuzlukla birleşince ağzımdan çıkacak kelimeler daha da ağırlanıyordu.

"Bir gün bırakıp gitme ihtimalin varsa, keşke o yüzüğü."

Aygöl parmağımda döndürdüğüm yüzüğe kısa bir bakış attı. Cümlemin devamını aldığı derin nefese gizledi. Devam ettirmese bile ben ne söylemek istediğini çok iyi anlamıştım.

"Öyle bir ihtimal yok."

“Umarım.”

Arabanın içinde gıcırdayan bir sessizlik yayılmıştı. Evin yolunu tanıtmem dışında, ikimiz de bu sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmedik. İçimizdeki düşünceler, kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu.

“Teşekkür ederim eve kadar getirdiğin için. Yukarı gelmek ister misin?”

Aygül sorun olmadığını belirten bir ifadeyle gülümsedi ve, “Senin beni ağrılamaktan daha önemli işlerin var,” dedi. Onun bu sözleriyle birazdan olacakların habercisiydi. Ben de kibar bir tebessüm eşliğinde, “O zaman sonra görüşürüz. Tekrar teşekkürler,” dedim. Arabanın kapısını açtığımda, “Doğa,” diye seslendi. Tek ayağım dışarıda kalmış bir şekilde Aygül’e doğru döndüm. Sanki dakikalardır içinde tuttuğu şeyi söylemezse içi rahat etmeyecekmiş gibi bakıyordu.

“Ne hissediyorsan söyle ona. İnan bana, bu hayatta seni kalbiyle dinleyecek, anlayacak tek kişi abimdir. Sakın bir şeyleri saklayarak o sevgin heba etme.”

Eve girdiğim gibi, yorgun bir ifadeyle sırtımı çelik kapıya yasladım. Günün ağırlığı omuzlarımda hissediliyor, Aygül’ün söyledikleri ise aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Doğukan’dan hiçbir şeyi saklamak istemiyordum, daha önce bunu acı şekillerde tecrübe etmiştim. Ama şu anda soracaklarıma alacağım cevaplardan korkuyordum.

Bu korkum, Doğukan’a veya sevgisine güvenmediğimden değildi. İçimde, kül olmuş eski bir yangını yeniden alevlendirecek kıvılcımı tetiklemekten öte bir korku vardı. Onunla açık ve dürüst olmak, içimdeki huzursuzluğu hafifletmek için en doğru yol gibi görünse de alacağım cevapların ne getireceğini bilmemek beni endişelendiriyordu.

Korkunun ecele faydası olmadığını bilerek telefonumu elime aldım. Saat fazlasıyla geçti. Yolda bu kadar zaman kaybettiğimizi fark etmemiştim. Vardığımızı haber vermek için mesaj atmayı düşündüm. Ancak kalbimin beni beklediğini haykıran sesine yenik düşerek arama tuşuna bastım.

İkinci çalışta duyduğum tanıdık ses, üzerimdeki tüm yorgunluğu adeta nabız bir dokunuşla alıp götürdü.

"Güzelim."

"Kalbim, uyandırmadım, değil mi?"

"Gecenin başında, sen eve sağ salım varmadan uyumayacağımı söylemiştim. Gecenin sonunda bu durum şekil değiştirdi. Artık neyin olduğunu öğrenmeden uyumayacağım."

Duyduğum cümlelerin uzunluğuyla kaşlarım havalandı. Kafasının içinde bu sözleri birden çok kez tekrarlamış olmalıydı. Nefesimi sesli bir şekilde dışarı verirken hafif bir ironiyle, "Tek rakibin Bihter Ziya-gil mi be adam?" diye sordum. Sözlerim onun için şaka niteliğindeydi ama içimde biriken düşünceleri dışa vuruyordu. "Tabii, siz anneleri tarafından size emanet edilen çocuklara her bakımdan yetersiz gördüğünüz bir kadının annelik etmesine şiddetle karşısınız ama da der misin?" diye ekledim.

Doğukan'ın sabır dileyen nefesini duyduğum an, "Tamam, tamam, çıkmıyorum," dedim hafif bir gülümsemeyle. Yavaşça odama doğru ilerlerken, "Neden görüntülü aramadın?" diye sordu. Yüz yüze konuşmanın beni zorlayacağını söylemek istemedim. "Üzerimi değiştireceğim. İzlemek ister misin?" dedim hafif bir alaycılıkla. Tam da beklediğim gibi bu teklifi reddetti. Ama en azından gülümsediğini duyabilmişim, bu da içimdeki gerginliği biraz olsun hafıfletti.

"Giyindikten sonra ararsın."

Odama girer girmez, artık kaçacak bir yerimin kalmadığını fark ettim. İçimdeki çaresizlik sesime yansıdı ve, "Yarın sabah işe gideceksin," dedim neredeyse bir fısıltıyla. Doğukan'ın cevabı, her zamanki kararlılığıyla geldi. "Bu ne zaman seninle konuşmama engel oldu?"

"Hiçbir zaman," diye iç geçirirken, nefesim dışarıya fazlasıyla dertli bir şekilde çıktı. "Samam, konuşalım hadi."

"Üzerimi değiştireceğim demiştin."

"İki işi birlikte yapabiliyorum," dediğimde, telefonun ucundaki seslilik ne yapmaya çalıştığını anladığını belli ediyordu. Görüntülü konuşmak için ısrar etmek yerine sabırlı ve kararlı bir sesle, "Şimdi bana ne

olduğunu, dolandırmadan, saklamadan anlatıyorsun," dedi. Kendimi un
çuvalı gibi yatağa bıraktım ve, "Samam," dedim.

"Öncelikle korkulacak bir durum yok. İyiyim. Aygöl de iyi. Başımıza
aklında kurabileceğin hiçbir şey gelmedi."

Doğukan, "Tamam," dese de rahatlamış görünmüyordu. Ne oldu-
nu öğrenmeden rahatlayacak gibi de durmuyordu ama öğrendikten sonra
ben ne yapacaktım, işte onu bilmiyordum. "Telefonu kapattıktan sonra
masamıza birileri geldi. Aygöl'le konuşuyorlardı. Ben arkadaşlarıdır diye
çok umursamadım ama," Cümleler o kadar zor dökülüyordu ki dudakla-
rından birkaç kere yutkunmak zorunda kaldım. "Ama konuştuğu kişi se-
nin arkadaşınmış."

"Kimler? Erkek mi?"

"Esin ve arkadaşları."

İsim dudaklarımdan döküldüğü an, sanki kulaklarıma bir küfür gibi
geldi. Doğukan'ın sessizliği, aramıza on nefeslik bir boşluk soktu ve bu
boşluk, tüm korkularımı besleyen bir ana gibi oldu. Kalbimdeki endişe ve
tedirginlik, onun bu uzun sessizliğiyle daha da derinleşti. "Dinliyorum,"
dediğinde sesi fazlasıyla renksiz ve duygusuzdu. Bu kelimeler, içimde bir
ürpertiy yarattı ve onun tepkisinden daha da endişelenmeme neden oldu.
Onun bu ifadesiz sesi, sanki içinde bir fırtına koptuğunu ama bundan etbi-
lenmemem için kendini yıkıp geçtiğini hissettiriyordu. Bu korumacılığa
ağırlığı altında ezilmeye başlamıştım.

"Seni başsağlığı için aramış ama ulaşamamış. Ben konuşmanın o ku-
şuna yetiştim. Aygöl beni sözlün olarak tanıştırdınca senin adına mutlu ol-
duğunu söyledi ve gitti."

Sözlerimin ardından yine aramıza rahatsız edici bir sessizlik yayıldı.
Doğukan'ın cevabını beklerken sessizliğin altında daha fazla ezilmemek
için başka şeylere odaklanmaya çalıştım. Gözlerim odadaki detaylara ta-
kıldı. Kuruyan günebakanlarıma, önünde duran balerin ve kurşun askere
baktım. Bu bekleyiş, her geçen saniyenin ömrümden bir saat götürdüğü-
nü hissettiriyordu.

"Bu kadar mı?"

Doğukan'ın sesinde hiçbir vurgu yoktu. "Evet," dediğimde, aldığı ne-

İesi daha güçlü çekti. "Sen de bu durumdan rahatsız olup geceni bitirdin, doğru mu?" Onaylayan bir mırıltı çıkardığımda tekrar sessizliğe büründü. Ancak bu seferki sessizlik, diğerlerine kıyasla daha kısa sürdü.

"Öncelikle böyle bir olay yaşadığın için özür dilerim." Bu sözler, içimdeki karmaşayı daha da derinleştirdi. Abi kardeş, neden o kızın yaptığı hareketlerden dolayı özür diliyorlardı ki?

"Senin suçun değil," dedim. Doğukan'ın cevabı hemen geldi, sesi hâlâ oddıydı. "O zaman benim suçum olan şey ne?" diye sordu.

"Yani seni bu derece rahatsız eden, geceni bitirmene ve şu anda senden bile hissettiğim derin mutsuzluğa neden olan şeyi söyle bana. Belli ki benimle alakalı." Bu sözler, içimdeki tüm duygusal yükü ve tedirginliği daha da açığa çıkardı.

"Sadece ben biraz kuskandım."

"Hakkındır."

"Biraz da korktum."

"Neden?" diye sorduğunda kelimeler dilimin ucuna gelmeye çekindi. Sanki seslendirirsem gerçekliğini kabul edecekmişim gibi hissediyordum. "Çünkü," dedim ve duraksadım. İçimdeki duyguların ağırlığı altında nasıl söylemem gerektiğini düşünürken, "Saklamadan," diye uyardı. Haklıydı. Saklamak ya da söyleyeceklerimi yumuşatmak ne işime yarayacaktı ki? Derin bir nefes alarak içimdeki en büyük korkuyu dile getirdim.

"Seni kaybetmekten."

"Beni kaybetmekten," diye tekrarlaması sinir bozucuydu. Saçmaladığımı söylüyormuş gibi hissettiriyordu. "Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, o kadın seni unutmamış gibi görünüyordu. Seninle birlikte olduğumu öğrendiğinde beni öyle bir süzüşü vardı ki böcekmişim ve öldürülmem gerekiyormuşum gibi." Doğukan sessiz kaldı ve bu daha da sinir bozuyordu. Bunun etkisiyle, "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sorarken benim biraz da olsa yükselmişti.

"Seni çok seviyorum."

Bunu duymayı beklemediğim için ufak bir afallama yaşadım. "Bundan bir an bile şüphe duymanı istemiyorum." Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi cevap vermesi biraz korkutucuydu. "Ama mutsuzluğunun asıl

nedeni o kızın beni unutamaması değil ya da kıskandığı için sana attığı bakışlar da değil. Benim onu unutamamış olma ihtimalim, değil mi?" Yanılgımın içini kanatacak kadar dışlediğimi fark ettim. Ruhumun acısını sanki dişlerimin arasına toplamaya çalışıyordum. "Unuttuğunu biliyorum," derken çıkan sesim hislerimi fazlasıyla ele veriyordu. Doğukan'ın hafifçe gülümsediğini işittim. Ama bu seferki iki numaralı gülüşü olmalıydı.

"Ben de emin olmadığını biliyorum. Çünkü şu an evdesin."

Bu sefer sessiz kalan taraf ben oldum. Ne diyecektim ki ... "Doğam." Bu şekilde seslendiği her sefer tekleyen kalbim şu an güzel bir umutla doldu. "Aşkından şüphe duymana neden olduğum için özür dilerim. Benim suçum sana tüm hislerimi tam olarak yansıtamamış olmak." Böyle söyleyince kendimi çok daha kötü hissetmeye başlamıştım. "Bu noktada kıskanman, rahatsız olman, korkman normal."

"Ben bana karşı olan hislerini biliyorum ve güveniyorum ama bu kıskanmama engel olmuyor."

Bu cümleyi nasıl kurmuştum, bilmiyordum ama kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden dökülüvermişti. "Çünkü seni, sensizliğin düşüncesine bile tahammül edemeyecek kadar çok seviyorum."

"Ben aramıza ne kadar mesafe girerse girsin, kokunu tekrar burnumun ucunda duyabilmek için yaşarken... Sen bensiz kalabileceğini mi düşünüyorsun?"

Cevap vermedim. Daha doğrusu veremedim. "Sensizlik kelimesini bile içinde 'sen' geçtiği için severken gerçekten senden vazgeçebileceğimi düşünüyor musun?" diye sorduğuna buruk da olsa gülümsedim.

"Benim senden gidebileceğim mesafe sadece bir nefeslik. O da sadece bedenem. Ruhum mahşer günü sana sarılmak için o kalabalığın içinde bekliyor olacak."

İçimden, "Allah korusun," diye geçirdim. "Artık seni görebilir miyim?" diye sorduğunda hâlâ üzerimi değiştirmemiş olduğumu hatırladım. "Üzerimi değiştirip arıyorum," dedim. Rahat hazırlanmam için telefonu kapattı. Hızla üzerimi değiştirdim ve kendimi yatmaya hazırladım. Yatağına girerken bir yandan da görüntülü aramaya tıklamıştım.

Birkaç saniye içerisinde karşıma çıkan adamın yorgunluğu yüzünden

akunuyordu. Onun bu hâli, içimde bir şefkat ve endişe dalgası yarattı. Sadece birkaç saat uyuyacaktı, bu yüzden konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdim. "Hadi yatalım," dediğimde Doğukan, "Aklına takılan bir şey kaldı mı?" diye sordu.

Aklında hiçbir şey kalmamıştı, sadece içimdeki her an gidebilecekmiş korkusunu çözmem gerekiyordu. Bu da onun sorunu değildi, benim içimdeki derin bir korkuydu. Onun varlığı bile bana güven ve huzur veriyordu ama içimdeki bu karmaşıklığı çözmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Hı hı," derken yatağımdaki yerimi aldım. Doğukan'ı alıştığım yere bırakırken o da kendini yatağında kaydırdı ve beni görebilecek şekilde telefonunu komodinin üzerine dayadı. Gözleri uykunun kollarına teslim olmaya hazırlanırken, "Güzelim," diye fısıldadı. Onu dinlediğimi belli eden bir mırıltı çıkardım.

"Bana kazak örmelisin."

"Ha?"

Dudaklarımdan kaçan şaşkınlık nidasının ardından kıkırdadım. Doğukan derin bir iç çekerken, "Mavi olsun," diye fısıldadı. Sanki tüm bunların uykusunda söylüyormuş gibi hissettiren sesine, "Samam," diye karşılık verdim. "Sana mavi kazak öğreğim."

DOĞUKAN

Aşk insanı derinlemesine etkileyen ve dönüştüren bir güce sahiptir. Doğa hayatıma girdiğinden beri önem verdiğim değerler ve prensipler aşkın bu güçlü etkisiyle şekillenmişti. Hayatım daha anlamlıydı, çok daha neşeliydi, katı kurallarım fazlasıyla esnemmişti. Bu zamana kadar bu durumların hiçbirinden rahatsız olmamıştım. Aşkın hayatıma kattığı her şey benim için birer nimetti. Ancak bugün, olmaması gereken bir şey olmuştu. Az kalsın işe geç kalıyordum ve bu benim gibi disiplinli biri için yaşam felsefesinde asla olmaması gereken bir unsurdu.

Kabul edilemez bir hataydı.

Bu nedenle içimde her daim aktif olan volkan patlamak için enerji topluyor gibiydi. İş yerine âdeta bir barut fıçısı gibi gelmiştim ve geldiğim gibi nöbetim olduğunu öğrenmiştim. Bu haber, sınırimi daha da bozmuştu. Doğa'ya mesaj atmak istiyordum ama yeni gelen kurallar yüzünden nöbet boyunca telefonu elime almam bile yasaktı.

Siktiğimin kuralları.

Bu durum beni içten içe kemirirken zaman âdeta ağır çekimde ilerliyordu. İçimdeki öfke ve çaresizlik, her geçen saniye daha da büyüyordu. Tam isyan etmek üzereydim ki nöbeti devralmaya gelen devrem sadece nöbeti değil, aynı zamanda omuzlarımdaki ağır yükü de almıştı. Silahı teslim ettiğim anda derin bir nefes aldım ve hızla telefonuma sarıldım.

Doğa'nın gönderdiği günaydın mesajına ilâştirilmiş fotoğrafına bakarken içimden bir anda öfkenin çekilip alındığını hissettim. Onun masum ve huzur dolu yüzü, saatlerdir zihnimden geçen olumsuz duyguları alıp süpürmüştü.

"Günaydın kalbim."

"Şimdi günüm aydı işte."

"Yau... Neden günaydın yazmadın?"

"Uyuyakalmışım güzelim. İşe yetişmeye

çalışırken telefona bakamadım.

Mesai başlar başlamaz da nöbet kilitlediler.

Tam sana yazacağım sırada sen yazdın."

"Dün geç yattık tabii."

"Hangi ara uyuduğumu hatırlamıyorum.

En son sorun olmadığını söylediğin

an benim şalterler kapanmış sanırım."

"Ciddi misin?"

"Evet. Ne oldu?"

"Bana söylediklerini hatırlamıyor musun yani?"

"Fotoğrafla güne başladığımıza

göre kötü bir şey söylemiş olamam.

Ne söyledim?"

"Demek yalanmış."

"Ne yalanmış?"

"Söylediklerin..."

"Doğa."

"Hiç üste çıkmaya çalışma..."

"Ne söyledim Allah aşkına.

Söylersin artık?"

"Bana dedin ki..."

Ama şimdi söylersem ne anlamı kalacak.

Hatırlıyormuş gibi yapacaksın kesin."

"Gerçekten hatırlamıyorum güzelim

Söyle o yüzden."

"Öyle bir goto ay."

"Ayayım da ne oluyor, hiçbir şey anlamadım."

Dün gece benim için tatsız anıları anımsatan bir isimle kapanmıştı. Kendimi tamamen kaybetmemi gerektirecek bir şey yaşamamıştım ama yine de içimde derin bir acaba hissi vardı. Uykusuzluk ve nefret, sanki sarı hoş gibi aklımı bulandırmış olabilir miydi?

Bu düşünceler zihnimi meşgul ederken hızlı bir şekilde bir fotoğraf çekip sabırsızca gönderdim. Biraz sonra telefonumdan gelen bildirimle içimdeki gerginlik daha da arttı. Doğa'nın mesajını açtığımda ekranda, "Senin götünü yerim ama konumuz bu değil," yazıyordu. Onun bu esprili cevabını okuyunca içimde bir rahatlama hissettim. Benimle dalga geçiyordu...

"Bir şey söylemedim, değil mi?"

"Söyledin. Daha doğrusu istedin."

"Ne istedim?"

"Ne istemedin ki?"

Canımı istesen daha kolay verebilirim."

"Aklımı kaçıracağım düşünmekten

Yok, yok, yok. Kafamda hiçbir şey yok

En son aklına takılan bir şey

olup olmadığını sordum.

Yok dedin. Emin misin dedim.

Evet dedin. Sonrası yok.

Ne istedim?"

"A-ah, gerildi durduk yere."

"Gerenler utansın."

"Hiç de utanmam.

Sen istemeye utanmadıysan..."

"Doğa."

"Tamam, söylüyorum.

Benden istediğin şey...

Yıpmamı istediğin oma beni zorlayacak olan şey...

İdesem de nasıl yapacağımı bilmediğim şey..."

"Reklam arası da ver, tam olsun."

"Mantıklı.

Lamı cimi yok, Migros var.

Lamı cimi yok, sarı etiket var."

"Oysaki çok huzurlu uyanmıştım.

Kamerada horul horul uyuyan

sevgilimin sesleriyle güne hazırlanmış,

motor kullanırken bile onun o güzel

gürültülü sesi eşliğinde yolculuk yapmıştım.

Şimdi ise sabır dilediğim dakikalar geçiriyordum."

"Yalan söylüyorsun.

İşe yetlişmeye çalıştığını söylemiştin.

Huzurlu olman imkânsız."

Beni bu kadar iyi tanınması yüzümü gülümsetmişti. "Bu konuda da beni sinir etmeye çalıştığının farkındayım ama sormadan edemeyeceğim. Horluyor muyum?" Gülmekle gülmemek arasında kalırken, "Horlamak sıyılmaz. Sesli nefes alıp veriyorsun diyelim," yazdım. Bana şok olmuş bir emojiyle karşılık verdi. "Horlamak bu!" yazdığında bulunduğum yere bakmadan kahkaha attım.

"Ne zamandır horluyorum?

Ne zamandır saklıyorsun bu gerçeği benden?"

"Senin ne istediğimi

söylemediğin zaman kadar."

"Misilleme demek.

Horlamadığımı biliyordum."

**"Horlamadığını söyledim
Gürültülü nefes alışveriş sadece."**

**"Ay gerçekten horluyorum o zaman!
Başım mı yamuktu?
Dün biraz yorulduğum, ondan mı oldu acaba?
Seni hiç horlarken duymadım."**

"Kendi sesinden duymamışsındır."

**"Yetişin dostlaaar.
Kocacığım bana horlamasını
bastırarak kadar horladığımı söylüyor.
Nerelere gideyim? Kime sığınayım?"**

**"Yanıma gelebilirsin.
Benden başkasına sığınamazsın.
O sesi dışık olmayan kafalar çekmez."**

**"Abart abart!
Abartıyorsun, değil mi?"**

"Söyleyecek misin artık ne istediğimi?"

"Mavi kazak örmemi istedin."

**"Ciddi misin? Şarabı
nasıl içime işlediye artık."**

**"Sen de abartıyorsun, değil mi?
O kadar sesli horlamıyorum, değil mi?
Bu zamana kadar kimse şikâyet etmedi."**

"Doğa."

**"Ablam annem falan yanı.
Çok utandım."**

"Horlamıyorsun."

"Yalan söylüyorsun."

**"Hayda...
Beni gıcık ettiğin için nasıl"**

bir his olduğunu anlamamı istedim."

"Belden aşağı vurmak bu!"

"İnsan kıymetlisine kıyar mı?"

"Buradaki kıymetli ben miyim yoksa ufak Doğa mı?"

Dinlenme odasına henüz girmiştim ki tekrar kahkaha atmamak için yavaşça dişlemek zorunda kalmıştım. Onun bu esprisi, içimdeki tüm gerginliği bir anda dağıtmıştı. Gözlerimden yaş gelene kadar gülmek için kendimi zor tutuyordum. Doğa'nın esprili mesajını bir kez daha okudum. Bu kız deli olmalıydı.

"İsim mi taktın bir de?"

Bunu erkekler yapar güzelim.

**İkinci hayatında erkek
olmadığına emin miyiz?"**

"Nasıl yazacağımı bilemedim sadece.

Seninkinin var mı?"

"Bu konuşmanın suyu çıktı.

Ne yapıyorsun güzelim?"

"Yaşadığım şokları hazmetmeye çalışıyorum.

Ama aklım hâlâ küçük

Doğukan'ın gerçek isminde."

"Demek mavi kazak

örmeni istedim senden.

Sen ne dedin?"

"Öreceğimi söyledim. Sen ne diyorsun?"

"Neye?"

"Ona..."

**"Şu anda gülüyorum ama
bil bakalım kaç numara?"**

"2?"

"3."

373

"Samam, kapattım konuyu.

**Ne yaptığıma gelirse, tuvalete
gidecektim ama doluydu. Sonra içerisinin
de dolu olduğunu görünce odama geri döndüm."**

"Dolu?"

"Ablam eve arkadaşlar getirmiş."

"Harika haber,

Ayrı eve çıkmak için daha ne bekliyorsunuz?"

"Annem de onu diyordu.

Yeterince masraf yapmıyormuş gibi.

Doğa ayrı eve çıksın da daha çok para saçalım."

"Kirayı ablan mı ödüyor?"

"Annemler desteklese de büyük çoğunluğu onda."

"Ne masrafın var ki?

Devlet okulu kazanmışım

Alışveriş yapmıyorum

Sürekli yürüyor ya da minibüs kullanıyorum

Çok fazla harcama yaptığını hiç duymadım."

"Kiraya destek,

faturalara destek,

harçlık, okul için harcanan

fotokopi paraları falan..."

"Ayaklarının üzerinde durana kadar

tüm anne babaların yaptığı şey yani."

"Bazıları yapmıyor ama şimdi genelleme yapmayalım."

"Bazıları da çok fazlasını yapıyor.

Konumuz bu değil.

Bundan mı şikâyet ediyorlar?"

"Şikâyet ettiklerini söylemedim.

Sadece ayrı eve çıkma fikrine karşı çıkacaklarını söyledim."

"Maddi açıdan mı karşı çıkacaklar?"

"Bu konuşmanın sonu 'Eve çıkalım masraflar

teninden olsun'a gidiyor sanki..."

"Hayır. Böyle bir şeyi kabul edemem asla.

Evlenmeden olmaza doğru gidiyor."

"Birbirimizi tanımamız ne kadar güzel. "

"Ama evdeki kalabalık değil."

"Doğukan,"

Başımı kaldırıp kapının eşiğinde duran şefi gördüm. Telefonun ekranını karartıp ayaklanırken, "Evet şef," dedim. Her zamanki ciddi ifadesiyle, "Beş dakikaya odamda ol," dedi ve ben daha, "Emredersiniz," diyemeden görüşümden çıktı. Beş dakika onun için uzun bir zamandı. Bana bu toleransı tanıdığına göre konuşmamı bitirmemi istiyordu. Siktir. Sanırım çağırma nedeni de aynı şeyden dolayıcıydı. Beni havalimanının içinde meşgul ederken görmüş olmalıydı. Harika! Sağlam bir azar işiteceğim belliydi. Telefonumun ekranına düşen mesajları açtım ve şefin yanına gitmeden önce Doğa'ya cevap verdim.

"Samam, haklısın ama gerilmen için söylemedim.

Saklamak istemedim sadece

Ortaya çıkar mıkar al başına PÖH'ü ..."

"PÖH olduk yani."

"PÖH değil misin?"

"Saklamadığın için teşekkür ederim."

"Pöhüm.

Pöhüm pöhüm pöhüm.

Bu da öksürük gibi oldu."

"Beni yumuşatmaya çalıştığını

fark etmiyorum sanma.

Şef çağırıyor.

Bu konuşmaya virgül

Koyuyorum, devam edeceğiz."

**"Aa olmaz. Sen noktayla bütünleşmiş
adamsın. Virgül yakışmaz."**

"Ben yakıştıracığım seni. Bekle."

"Bekliyorum."

DOĞA

Kapana kısılmış gibi hissediyordum. Kendi evimde, odam dışında vakit geçirebileceğim tek bir yer kalmamıştı ve bu durum beni içten içe kemiriyordu. Her köşede bir engel vardı sanki. Resmen ablamın arkadaşları tarafından özgürlüğüm kısıtlanmıştı.

Yemek yemek istiyordum ama mutfaktan birilerinin sesi geliyordu. Banyo yapmak istiyordum ama bu kadar kalabalık içinde mutlaka birileri tarafından rahatsız edilirdim. Kitap okuyarak kafamı dağıtmaya çalışmam bile boşunaydı. Kapımın dışındaki gürültü gittikçe artıyordu. Kendimi dört duvarın arasında hapsolmuş gibi hissetmekten alamıyordum. Bir çıkış yolu arıyordum ama evden çıkmak dışında hiçbir şey bulamıyordum. Dünkü yorgunluktan sonra onu da ben istemiyordum.

Resmen vakit öldürmek için ufak odamın içinde volta atmaya başlamıştım. Her adımında içimdeki huzursuzluk ve öfke büyüyordu. Doğan'ın beklememi söylemesinin üzerinden bir saate yakın zaman geçmişti ki mesaj bildirimi ekranuma düştü. Telefonu elime alarak yatağa oturdum. Sanki araya zaman girmemiş hatta son mesajlarımız bile yazılmamış gibi konuya kaldığı yerden devam etmişti.

'Hem ablanın bu hareketlerinden rahatsızsın.'

Hem de ondan vazgeçemiyorsun. Anlamıyorum seni.'

"O benim ablam Doğan."

Konu vazgeçip vazgeçememek değ
Evet, rahatsız oluyorum an
onun hayatına ben sonradan dâhil oldu
Bu onun düzeniydi. Üniversiteyi kazanın
yanma taşınan benim
Dağdan gelip bağdakini kovmak ola
her yaptığına bir kulp bulsa
Zaten benim yanında olduğun süreçler
kendine fazlasıyla çekidüzen ver
Arada bir kendi evine arkadaşları
getirmesine karışmak istemiyorum

"Bu çekidüzen verdiği hâlse...

Neyse.

Tamam, nasıl biliyorsan öyle davran."

"Kızma lütfen
Kalbim insanlar senin, beni
doğrularımla yaşamak zorunda değ
Ablama sorsak o da bizim düşün
yapımızın tozunu almaya çalış

"Saygı duymak zorunda.

Burada sadece benim

demek istedin sanırım.

Çünkü senin onun düşüncelerine

ayak uydurduğun belli."

"Sen de saygı duymak zorunda
İlk tanıştığımızda hiç de say
duyan bir hareket yapmamış
Ayak uydurmuyorum. Bana dokunmay
yılan bin yıl yaşasın bana ne kafasından
Daha önce de bahsettim bunda

**Kafanın içinde ayrı ev muhabbeti döndüğünün
farkındayım bu arada ama çıkamam.**

**Bu evden çıktığım ayrı ev,
seninle yuvamız olsun istiyorum."**

"Duyduğuma emin olabilirsiniz.

Duymasaydım iş çok başka taraflara kayardı.

Bence gayet saygılı bir uyarıydı.

Yaka paça türlü bahanelerle

nezarete de alınabilirdi o piç kurusu."

"Doğukan."

"Şunu umarım beni

sakinleştirmek için yazmamışsındır.

Ne? Unuttum sanma o şeref yoksununu."

**"Yani onun için yazmamıştım ama biraz
olsun işe yaramasını isterdim.**

Bir şey mi oldu yine?

Ne güzel ponçik tonçik başlamıştık güne.

Sinir katsayın neden yükseldi senin?"

"İşe yaramadığını nereden biliyorsun?

Olmadı."

"O zamaaan biraz daha

yuvamızdan bahsedelimmmm.

Görev süren ne kadar Ankara'da?

Yani mesela biz evlensek ilk hangi şehirde oturacağız?"

"Pembe panjurları olsun diye emeklilik

hayali kadar uzak bir yuvadan bahsetmezsın umarım."

"Aman, bunda bile ters.

İnsanda heves bırakmıyor."

"Ortalık biraz karışık güzelim.

Ben sana sonra yazayım mı?"

İlk andan itibaren bir terslik olduğunu hissetmiştim. Bu huzursuzluk içimde büyüyen bir bulut gibi her geçen saniye daha da yoğunlaşıyordu. İlk başta, ablama olan kızgınlığımdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Fakat Doğukan'ın, "Ortalık karışık," diyerek üç saattir ortadan kaybolması içimdeki şüpheleri daha da artırdı. Belli ki sinirlerini geren, işle ilgili önemli meseleler vardı.

Sabretmeye çalıştım ama bekledikçe zaman daha da yavaş akması başladı. Saniyeler saatlere dönüşüyor ve her geçen an, içimdeki huzursuzluk büyüyordu. En sonunda dayanamayarak mesaj atmaya karar verdim. Parmaklarımı titreyerek telefonu elime aldım ve mesajımı gönderdim.

"Kalbim iyi misin?"

"Merak ediyorum da biraz."

"Senin çıkmıyor kaç saatli?"

Neyse ki çok bekletmeden cevap vermişti. Doğukan'ın mesajı, beklediğim bir nefes gibi içimdeki tüm tedirginliği hafıfletti. Ancak yine de içimdeki huzursuzluk tamamen kaybolmamıştı.

"Güzelim ben iyiyim, merak etme."

"Ufak bir sıkıntı vardı. Çözdük."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı yaptım ben de."

"Odamda müzik dinliyordum."

"Hâlâ ablanın arkadaşları evde mi?"

"Evet. Sanırım film izliyorlar."

"Anladım. Tüm gün evde mi duracaksın?"

"Yani aksi bir şey olmadığı sürece evden çıkasım yok."

"Odada sıkılırsın."

"Sıkılırsam çıkarım."

‘Dışarı mı?’

“Odanın dışına, evet.”

‘Anladım.’

“Hemen bozulma ya.

Salon kalabalık zaten, orada

takılmak istemiyorum. Herkes çift.

Hava çok güzel aslında. Belki Simge’yi

ararım. Müsaitse dışarı çıkarız.”

‘Ne yapalım. Denize düşen yılanı sarılır.’

“A-ah. Ayıp.”

‘Başka arkadaşın yok mu?

Yani sürekli ablan ya da

Simge’nin adını duyuyorum.”

“Var tabii ki ama yakın değiller.

Yani herkesle yakınlaşamıyorum.

Hayatıma çok fazla dâhil etmediğim

için de pek isimlerini duymuyorsun

Hem dinime küfreden Müslüman olsa.

Senden de Pera ve Musti dışında bir isim alamıyoruz.”

‘Ben de hayatıma olur olmadık

insanları sokma tarafında değilim.

O ikisi en yakınlarım olduğu için duyuyorsun.”

“Ne kadar da ben olan bir adam.”

‘Ne şanslı sen olan adam.

Sor bakalım Simge’ye.

Fanfinisi olmadan bir gün geçirir mi?”

“Unutmamış.

Yalnız bir iyi bir kötü haberim var.

Hangisini önce istersin?”

‘İyi olanı heba etmeyelim.

Kötüyü alayım.

**Zaten rezil gibi bir gün,
daha ne kadar kötü olabilir."**

"Hımms... Şimdi biraz karıştı cümleler,

Kötü haber şu anda

kiminle görüşüyor bilmiyorum."

"O zaman iyi haber eski görüştüğünden ayrıldı."

"İyi!"

"Harika haber. Gerçekten günüm harika devam ediyor."

"Deme öyle ya

Arayayım, bakayım ne diyecek!"

"Ara bakalım."

"Kalbim bu sefer gerçek anlamda

bir iyi bir kötü haberle geldim.

Hangisini önce söyleyeyimmmmm."

"Bu sefer hangisini istersen önce onu söyle."

"Sütten ağzım yandı diyorsun ha

Kötü haber Simge'nin işi varmış.

İyi haber iseee ablamlar dışarı çıkıyorlar."

"Sen de çıksaydın onlarla."

"Sen iyi değilsin. Neyin var?"

"Yorgun ve yorucu bir gündü.

Belki canın istiyordur diye düşündüm."

"Az kaldı Allah'tan mesainin bitmesine...

Yok seni özledim, beraber vakit

geçiririz diye iyi haber demiştim."

"Ben de seni özledim güzelim

ve sana çok ihtiyacım var.

Mesai bitsin ne istersen yaparız."

"İyi misin?"

Ne istersen miil?"

*"İyiyim güzelim. Yorgunum
Aye keyifsizim biraz sanırım.
Evet, ne istersen."*

"Açık çek! En sevdiğim."

"Korkmalı mıyım?"

*"Korkunun ecele faydası yok,
söz bir kere ağızdan çıktı.
Hazır ol yakışıklı."*

"Hazır. Dalma hazır."

*"Goto aysana bana.
Çok özledim."*

İsteğimi bekletmeden hemen bir fotoğrafını attı. Kaşları çatık, bakışları donuk, yüzünde yorgunluk izleri olan bir kareydi. Yine de kamera ya bakarak gülümsemeye çalışmıştı. Bu an, içimdeki tüm duyguları daha da yoğunlaştırdı. Onun canının sıkıntısını hissetmek, beni derinden etkiliyordu. Onun yorgunluğu, benim de ruhumda bir ağırlık yaratıyordu. Onun iyi olması, benim için her şey demekti. Onu güldürebilmek ve keyiflendirebilmek için her türlü çabayı göstermeye karar verdim. "Aa ... Benim yattığım koltuktasın," diyerek gülümseyen bir emoji attuktan sonra, "Ama başına uzanan bir botlu ayak yok," diye ekledim.

"Senden sonra bu koltuktan başka hiçbir yere oturmuyorum."

Mesajı okur okumaz yüzüme tatlı bir tebessüm yerleşmişti. Neden bilmiyorum ama mutsuzluğunun bir nedeninin de Musti'nin orada olmaması olduğunu hissediyordum. İçinde bir yerlerde onun eksikliği yaşadığını biliyordum. Belki o orada olsaydı, bu kadar bitkin olmazdı. İşte ne aksilik yaşandıysa güler geçerdi ama yoktu.

"Sen Musti'yi mi özledin?"

Bana gülümseyen bir emoji gönderdi. Ardından, "Yokluğunu hissettiğim doğru. Özlemek sayılır mı emin değilim," yazdı. Sanırım hislerini benden saklamaya çalışıyordu.

"Tabii, mesai de sürekli beraberliniz."

*Boşluğa düşmüş gibi olmuşsun.
Ama o da öyle hissediyordur eminim.
Hem onun şartları daha zorlu, öyle düşün.*

'Bilmem bugün konuşmadık.

Akşama öğreniriz ne kadar hissettiğini.'

"Senin yanında ben varım."

"Şu an yanımda olmana o kadar ihtiyacım var ki..."

"Müsaitsen görüntülü arayayım isterim."

Şu keyifsiz hâlimi

geçirebiliyor muyuz, bir bakalım.'

'Ara güzelim.'

"Arıyorum, hazır ol."

Ayna karşısında durup üstümü başımı düzelttim. Tepeden topladığım saçlarımı serbest bırakırken bukleye dönmüş saçlarım yüzüme düşüyordu. Saçlarımın en iyi şekilde durmasını sağlamak için parmaklarımı nazikçe buklelerimin arasından geçiriyor ve genel görünümümünden emin olmaya çalışıyordum. Normalde bu kadar takılmazdım ama onun beni en güzel hâlimle görmesini istiyordum. Çünkü, "Sana ihtiyacım var," demişti. Gerçekten de canının sıkınlığını kilometrelerce öteden bile hissedebiliyordum.

"Yorgunum," demişti. Ben de dinlensin istiyordum. "Keyfim yok," demişti. Onu keyiflendirmek için her şeyi yapabileceğimi biliyordum. Yeter ki gamzeleri gözlerine yerleşsin...

Ablamlar henüz evden çıkmadığı için odamda kalmaya karar verdim. Yatağımın üzerinde bağdaş kurarak oturdum ve görüntülü aramaya başladım. Doğukan'ın karşıma gelmesini beklerken, ekrandaki yansıma bakarak hâlâ bir yerlerimi düzeltiyordum.

"Selam güzellik."

Beni yine aşağıda, çenesindeki gamzesinin altından görebileceğim şekilde tutmuştu. Bu açı neden bilmiyorum ama her zaman içimi kırı kır yapıyordu. Belki de bu görüntü, en özel anlarımızı çağrıştırdığı içindi.

"Selam yakışıklı," deyip gözümü kırptım. Yorgun ve keyifsiz yüzüne,

seslerim biraz olsun can getirdi. Hafifçe gulumsemi. Televizyon gürültüsüne karışan konuşma sesleri arka planda bir uğultudan farksızdı.

"Oda kalabalık mı?" diye sorduğumda başını bir kez salladı. "Müsait değilken..." diye cümleye başlıyordum ki derin bir nefes aldı. Sanki içindeki sıkıntıyı geçirmeye çalışıyordu.

"Kapatma."

Bunu bana âdeta muhtaçmış gibi söylemişti. "Tamam," deyip gulumsemeye çalıştım. O, sessizliğini korudu. Ben aramızdaki gürültülü sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmedim. Ben onda soluklandım, o bende dinlendi. Bu sessizlik, aramızdaki bağın derinliğini hissettiren bir an oldu.

Bir anda kopan gürültüyle dikkati dağılmış bir şekilde başını kaldırdı. Kaşları çatılmıştı, gözleri baktığı yöne dikkat kesilmişti. Arka planda birinin, "Televizyonun sesini aç!" dediğini işittim.

"Hakkârî'nin güneyinden kara haber geldi."

Bir anda tüm sesler sustu sanki. Ne bir gürültü duyuluyordu ne de kendi aralarındaki konuşmaların uğultusu. Herkes pürdikkat televizyona odaklanmış gibi hissediliyordu. Ortamdaki sessizlik, bir anda ürkütücü bir hâl aldı.

Kulak kabarttığımda bedenimi bir ürperti kapladı ve işittiğim her sözcük beni biraz daha dipsiz bir karanlığa doğru çekmeye başlamıştı.

"Hakkârî'de devriye görevi yapan konvoya, bölücü terör örgütü menâkıplarınca güdümlü füze ile saldırı düzenlendi."

Pençesine düştüğüm korku hissi ile yürek dârhğı arasında çırpınan kalbim feryat figan bağıırıyordu. Yüreğim göğsümü delip çıkmak için çırpınırken aldığım nefeslerin hepsi boğazıma takıldı.

"Zırhlı araçta bulunan özel harekât polisleri Mustafa Aydemir ve Abdullah Şahin şehit olurken, 3 polis de yaralandı. Şehitlerin cenazesi."

Az önce duyduklarımın ima ettiği şeyi, mantıksal olarak anlama çabalarım konsantrasyonumu kaybetmeme neden oldu ve bunu ölümcül bir anı takip etti. Doğukan'ın dile dökülmeyenlerin tenhalığındaki bakışları televizyondan ayrılmıyordu. O kadar kıpırtısızdı ki arkadaki feryatlar olmasa görüntünün donduğuna yemin edebilirdim.

Ne diyeceğimi ne yapınam gerektiğini bilmiyordum. Doğukan'ın

kasılı çenesinin altından sadece ona bakıyordum. Zorla yutkunduğum izliyordum. Alıp verdiği nefeslerin bile ciğerlerine fazla geldiğine şahit oluyordum. Kor bir ateşti bu ayrılık. Asla sönmeyen, sürüklendiğin bilinmezlikte yanan ve en ufak bir rüzgârda alevlenen.

Acımasızdı. Amansızdı. Yüzüne vururdu acıyı.

Alay ederdi. Hapsederdi. Mahvederdi.

Bu duyguların ağırlığı altında sendeleyip yıkılmak üzere olduğumu görünce, "Doğukan," diye seslendim. Sanki orada olduğumu unutmuştum. Bana doğru baktığı anda gözler bebeklerine toplanan acıyla selamlaştılar ve vedalaştım.

DOĞUKAN

Ölüm denen şey, hayatın en keskin dönüm noktalarından biriydi. Hayatın akışını değiştiren, bir daha asla eskisi gibi olamayacak anların tetikleyicisiydi. Bu karşı konulmaz engeller, geçmek zorunda kaldığınız ve her adımda sizi derinden yaralayan, sizi siz yapan unsurların büyük bir kısmını alıp götüren zorlu süreçlerdi.

Ölümler, bir nevi hayatın kırılma anlarını temsil ederdi; bu anları aşmanızda sizden geriye çok az şey kalırdı. Kalan parçalar ise bu zorlu deneyimlerin izlerini taşıyarak ruhunuzda derin yaralar bırakırdı. Sizi yaşama-ya zorlardı, bir ölü gibi...

Bu üçüncü engelimdi, üçüncü dönüm noktam, üçüncü kırılmam, üçüncü ölüşüm...

Otuz saniye içerisinde, dünya tersyüz, hayatım altüst olmuştu. Her şey bir anda durmuştu. Zaman bile nefesini tutmuş, yaşama dair tüm renkler solmuş, dünyanın ışığı sönmüştü. Gözlerim karanlıktan elbet bir gün kurtulurdu ama içimdeki derin körlüğün kaderimde tekrar altı çizilmişti. Yaşama, yaşayanlara, en çok da yaşayamayacak olanların ardında bıraktıklarına kırgındım. Sanırım geride kalmakla lanetlenmişim ve hiçbir duanın beni kurtarabileceğini sanmıyordum. İsyan etmek değildi niyetim. Her canlı bir gün ölümü tadardı ve hayatın akışını altüst ederdi, bu gerçeği de kabul ediyordum ama ben zaten hayatın üstü

hayırlı olmadığı için altına geçmemiş miydim? Şimdi bu da neyin u-
siydi?

İnkâr etmeye hazır yanımda devredeyken bir anda çevrem kalabalık-
laşmaya başladı. Haberin sesini duyanlar, birer birer dinlenme odasına
doluşuyordu. Bir süre sonra herkesin gözleri benim üzerimde toplanmaya
başlamıştı. Bense dünya bir anda üzerime çökmüş ve o enkazın altında
kalmışım gibi hâlâ aynı yerde oturuyordum. Kalkmaya takatim yoktu.
Gözlerim, bir umut kırıntısı ararcasına ekranda geziniyordu. Çekmeye
gücüm yoktu. Zihnimde birinin çıkıp bir yanlışlık olduğunu söylemesini
bekliyordum. Susmaya tahammülüm yoktu. Bir mucize istiyordum. Bun-
ca kaybın ardından buna hakkım olduğunu düşünüyordum. Olmalıydı...

"Musti?" diye fısıldadım, sanki adını söylemekle onu geri getirebi-
lecekmişim gibi. Sözlerim boşluğa karışırken dipsiz bir kuyuya çekiliyor-
muşum gibi hissettim. Ekrandaki görüntüler, spikerin hüznü anonsları
ve çevremdeki acı dolu bakışlar umudumdan bir bir parça koparıyordu.
Yine de kırıntı kadar bile kalsa o umuda sarılmaya hazırdım ama Musti'nin
yokluğuna değildim.

"Arkadaşlar az önce gelen haber- Doğukan."

Şefin sesini işittiğimde başımı yavaşça ona doğru çevirdim. İçine düş-
tüğüm dipsiz kuyunun sonunda beliren zayıf bir ışık gibiydi ama o ışık da
hızla sönüyordu. İçimdeki umut kırıntısını da benden almaya çalışacaktı.
Buna izin vermeyecektim. Kararlılıkla oturduğum yerden ayaklandım. Bir
an bile duraksamadan, kimseye bir şey söylemeden kendimi odanın dışına
attım. Arkamdan birilerini gönderdiğini duyunca adımlarımı hızlandır-
arak bize ait özel alandan çıktım.

Kahretsin.

Daha önce fark etmediğim ama gözümün iliştiği yerlerdeki tüm an-
lar, üzerime karabasan gibi çökmeye başlamıştı. Uyanamıyordum. Hoş
uyansam ne değişecekti ki? Sanki bir labirentin içinde kaybolmuş gibiy-
dim ve her köşede Musti'nin hayaletiyle karşılaşıyordum. İnsanların yüz-
lerinde Musti'yi gördükçe, ortamın havası gittikçe basıklaşmaya başladı.
Nefes almak bile zorlaşmıştı, içimdeki kaosu dindirmek için umutsuzca
kaçacak bir yer aradım.

Ne yöne gideceğimi bilmez hâlde bir sağa bir sola ufak adımlar at-

Yordum, sanki dibi görünmeyen bir bataklıkta çırpınıyor gibiydim. Tam bu esnada adımı duydum. "Dogukan!" Çıkmazımı hissetmiş gibi iç hatlar kapısının oradan seslenen bir polis memuruna ilişti gözlerim. Herkesin aksine, o bana bir çıkış yolu sunacak kadar cesaretliydi.

Acil çıkış kapısını açtı ve başını bir kez *git hadi* dercesine salladı. Bu hareket, fırtınalı bir denizde yol gösteren bir deniz feneri gibiydi. Minnetçiliğimi belli etmeye çalıştığım bir kırık tebessüm dudaklarımın kenarına yerleşti.

Kendimi bir an için bile olsa bu kâbustan kurtulmuş hissettim. Havalimanının dışına adım atana kadar durmadım ve koşar adım yürüdüm. Gözlerime doluşan yaşların beni ne zaman yarı yolda bırakacağını bilmiyordum. Tek bildiğim daha önce yaptığım hataları yapmayacak olmamdı.

Ağlamamak, içsel bir mücadeleydi. Acılarım ve üzüntülerimle başa çıkmak için bir tür savunma mekanizmasıydı. Eğer ağlarsam, buna neden olan her şeyin gerçekliğini kabul etmiş olurum. Babamın ölümünde bu gerçeği acı bir şekilde tecrübe etmiştim. Her gözyaşı, içimdeki kederin dışı vurumu gibi yıkıp geçmişti. Abimin şehitliğinde, bu durumu mümkün olduğunca geciktirmeye çalışmışım. İçimdeki acıyı, gözyaşlarıma dökmek için direnmişim. Ancak Doğa'nın birkaç cümlesi, aylarca tuttuğum gözyaşlarını serbest bırakan bir kahramandı. Musti'nin de o yaşlanı benimle beraber mezara götürmek istiyordum.

Doğa... Benim güzel kuğum... En zayıf olduğum anda beni görsün istememişim. Onun hüznü gözlerine bakmak, orada bana acıdığını görmek istememişim. Kendimi savunmasız ve kırılgan hissettiğimde, onun bana acıyan gözlerle bakmasına dayanamıyordum.

Telefonu yüzüne kapatmışım. Çünkü Doğa'nın sesi, içimdeki tüm duyguları harekete geçirecek kadar güçlüydü. Ona doğru bir adım atmak, sanki içimdeki karanlığa karşı bir mum yakmak gibiydi. Ama ben bu ışıyı görmek istemiyordum çünkü o ışık beni gerçeğe daha da yakınlıktıracaktı.

Dışarı çıktığım an, ilk hissettiğim şey esen deli rüzgardı. Yüzüme tokat gibi çarpması, ölümün amansızlığını yansıtıyordu. Rüzgârın sıcaklığı, o ölümün Musti'ye ait olduğunu. Kalabalık girişten uzaklaşırken sanki dünya üzerime çökmüş gibi gözlerimi kapattım. Derin derin nefes almaya

çalıştım. Cigerlerimde alazlanan her solukla kendime verdiğim sözleri hatırlattım. Musti'ye verdiğim sözleri...

Gökyüzüne bakarak, "Allah'ım, yardım et," diye yalvardım. "Ruhumun fırtınalarını dindir, kalbimdeki yıkımı onar. Rahmetini esirgeme. Bu zorlu süreçte bana sabır ve sükûnet bahşet, yalvarırım. Senin yardımın olmadan ben bunun altından kalkamam. Ne olur beni yalnız bırakma." İçimdeki bu dua, yüreğimin en derin köşelerinden yükseliyordu. "Allah'ın yardımına muhtaçtım, rahmetine ve şefkatine sığınyordum. O olmadan bu acıyla başa çıkamayacağımı biliyordum. Sen büyüklüğünü esirgeme, yalvarırım."

Yüreğimdeki acıyı tarif edebilecek kelimeleri bulmak, sonsuz bir boyluğa seslenmek gibiydi. Her şey anlamsızlaşmıştı, kelimeler mi yeterli gelecekti? İçimde büyüyen bu derin kederi dile getirememenin çaresizliği boynumu büküyordu.

O an... Konuşmadan da beni anlayacak tek kişi zihnimde belirdi. Hayatımın her anında yanımda olmuş, en zor anlarımda bile başımı eğmemeye izin vermemiş çocukluğum, Pera. Geçmişteki karanlık anlarımda bana ışık tutan, umudumu yeniden yeşerten dostuma şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordum. Çünkü içimdeki bu tanıdık ama yeni olan acıyla başa çıkacak gücü artık kendimde hissetmiyordum.

Titreyen ellerimle telefonumun tuşlarına dokundum ve numarasını çevirdim. Haberleri görmüş müydü? Eğer görmediyse, ona bu gerçeği nasıl söyleyecektim? Sonrasında ne olacaktı? Hiçbir şey bilmiyordum. Tek düşünebildiğim şey, ona ihtiyacım olduğuydu ama telefonu kapalıydı. Ağlamaklı bir gülüşle başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. O bile matem havasına bürünmüştü. O an, gözlerimden süzölmeye çalışan yaşlarla savaştan bir savaşçı gibi hissettim. Titreyen bedenimi yönetmek, depresyon sırasında yıkılmamak üzere olan bir bina misali zor ve zahmetliydi. Korumak üzere olan maviliğe bakarak bu hüznün denizinde kaybolmamak için çabalıyordum. Yine de gökyüzü genişti. Belki içimdeki acıyla beni de yutardı.

"Doğukan amirim."

Arkamdan gelen sesi duymazdan geldim ama gelen kişi konuşmayı kararlı gibiydi. "Mustafa," derken yutkunduğunu duydum. Bu başarabildiği için imrenmiştim. "Mustafa amirimin, cenaze törenine katılacak mı-

anır?" Bu sözler, yüreğimdeki yarayı bıçakla deşer gibiydi. Canımı acıttı. Bunun hiddetiyle arkamı döndüm. Bakışlarımdaki ofke, adamın yüzündeki ifadeyi değiştirdi. Gözlerinde beliren korku, söyledikleriyle canavarın inine girdiğini gösteriyordu. "Katılacaksınız otobüs kalkıyor, haber vermek istedim," diye devam etti, sesi titremişti. Cümlesi havada asılı kaldı, o anın ağırlığı altında eziliyordu. Daha fazla bir şey soylmesine gerek olmadığını seri bir şekilde üzerine doğru yürüyerek gösterdim.

"Nereden kalkacak?"

DOĞA

Bir damla gözyaşına kaç acı sığardı ya da ne kadar büyük kederleri misafir ederdi minicik bir damla içine?

Doğukan'ı izlerken, yanaklarımdan süzölen tek bir damla gözyaşı, içimdeki derin acının bir dışa vurumuydu. O görmeden sessizce silmişim gözyaşımı. Bu hareket, onun yükünü hafifletmek ve ona güçlü görünmek için yaptığım bir fedakârlıktı. Ancak içimde kopan fırtınayı dindirmek için yeterli değildi. Telefon, ucundaki karmaşadan dolayı beklenmedik bir anda kapanmıştı. Bu ani kapanış, içimdeki baraj kapaklarını açmıştı. Sonu yokmuş gibi görünen gözyaşları yüreğimden taşmıştı.

"Doğa, güzelim biz çıkı-"

Kapıyı aralayan ablam, başını içeri doğru uzatmıştı. Beni ağlarken görmeyi beklemiyor olacak ki, "Doğa," dedi endişeyle. Sesindeki tedirginlik, gözlerimde biriken yaşları daha da belirginleştirdi. Odaya girip beni kollarının arasına aldığı anda, sarılmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anladım. Onun sıcak kucagında hıçkırma hıçkırma ağladım.

Bu zamana kadar yakınlarımdan bir kişi bile şehit düşmemişti. Bu anı tecrübe benim için bir ilkti ve taşıyamayacağım kadar ağır gelmişti. Kalbimdeki bu derin yara, göğsümde sanki parçalanmış bir taşın verdiği ağırlığı hissettiriyordu. Ben böyle hissediyorsam, kim bilir Doğukan ne haldeydi?

"Doğa korkutma beni. Allah aşkına, ne oldu?"

Sesi endişesini ele veriyordu. Daha fazla belirsizlikte bırakmamak için titrek nefesler almaya ve ağlamamı kontrol altında tutmaya çalışıyordu. İçimdeki acıyı bastırmak, boğulmak üzere olan birinin son bir çabasıyla nefes almaya çalışması gibiydi. "Mu-musti," derken iç çekişlerim kekeleyip me neden oluyordu.

"Musti şehit oldu."

Ablam hiçbir şey söylemedi. Sessizliğinde, kelimelerin yetmediği duygular vardı. Musti'yi tanımasa da kim olabileceğini tahmin ediyordu. Sırtımı usul usul okşarken, her dokunuşu içimdeki acıyı bir nebze olsun hafifletmeye çalışıyordu. "Başın sağ olsun," diye fısıldadığını duydum. Bu fısıltı, içimdeki acıyı daha da deşti. Acı onun bile sesine bulaşmışken, benim yüreğimden nasıl arınacaktı?

"Vatan sağ olsun."

Bir süre daha ablama sarılarak ağlamaya devam ettim. Gözyaşlarımla dolu anlar, ablamın kollarında bir nebze olsun teselli buluyordu. Odanın kapısından birkaç kişinin bize bakıp gittiğini hissediyordum. Gözlerindeki merak ve endişe, içimdeki acıyı daha da belirginleştiriyordu.

Sabırsızlanan arkadaşlarını daha fazla bekletmesini istemediğim için usulca ayrıldım. Ablamın kollarından ayrıldığım an, içimdeki destek kaynağından kopmuş gibi hissettim. Hâlâ nefeslerim titrek, gözlerim yaşlıydı ama en azından ruhumu yorgun düşüren o ilk atağı ablamın kollarında atlatabilmiştim.

"Senin için ne yapabilirim?"

Ellerimi sıkı sıkıya tutan ablama bakarken bu sorunun aslında yanlış kişiye yöneltildiğini fark ettim. Şu anda destek olunması gereken kişi ben değildim, Doğukan'dı. Babasının ve abisinin ardından en yakın arkadaşımı da benzer bir acıyla kaybetmişti. Abisinden sonra bana sığınmıştı ama şu anda gözyaşlarını dökebileceği bir omuz bulabileceğinden şüpheliydim. Çünkü bir ölüm yaşandığında herkesin kuyusu kendine derin olurdu.

"Doğukan'ın yanına gitmem lazım."

Burnumu çekerken elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Ablam bu

İkin mantıklı bulmuş olacak ki, "Hemen uçak biletlerine bakalım," dedi. Telefonunu kotunun arka cebinden çıkarırken, "Ankara'da mı olacak?" diye sordu. Son vazifesini yapmak için arkadaşının cenazesine katılmak için izin alabilir miydi? Ablam Ankara uçuşlarını kontrol etti. Yarın sabaha kadar hiç uçak yoktu. Gerçi yarın sabah Ankara'da olup olmayacağı bile kesin değildi.

"Sivas'a bakar mısın?"

Ablamı uçuş sayfasında bırakırken, kendi telefonumdan son dakika haberlerine girdim. Yüreğim parmak uçlarıyı esir almışken son dakika haberlerini kontrol ettim. Yazılanlarla yüzüm tekrar ağlayacakmışım gibi buruştu. Şehitlerin memleketlerine gönderildiği yazıyordu. Yani bu demek oluyordu ki cenaze töreni için en geç yarın sabaha kadar vaktim vardı.

"Sivas'a sadece yarın öğlen uçak var."

Kader, pis bir oyun oynuyor gibiydi ama ben Doğukan'ı bu oyunu bozacak kadar çok seviyordum. "Üzgünüm Doğa," dediğinde stresten parmağımdaki tektaşla oynamaya başlamıştım.

"Otobüs... Otobüsle gidebilirim."

"Şimdi çıksan bile öğlen saatlerinde ancak varırsın. Cenazenin ne zaman olacağını biliyor musun?"

Bilmiyordum. Doğukan'ın gidip gitmeyeceğini bile bilmiyordum ama içimden bir ses gideceğini söylüyordu ve ben içimdeki sese güvenmek istiyordum. İstanbul- Sivas arası ne kadar sürüyor diye baktım. 14 saat yazısını görmek ufak bir hayal kırıklığı yaşamama neden oldu. Otogara gidene kadar en az iki saat geçerdi. İlk arabaya bilet buldum diyelim, 16-17 saat yolda geçirmek zorunda kalacaktım.

"O zaman araba... Arabayla daha hızlı olabiliriz."

Çoğul konuşmamdan dolayı mı yoksa olmayan arabamızın planını yapmamdan kaynaklı mı bilmiyordum, ablamın kaşları çatıldı. Yüzündeki endişe ve belirsizlik, içimdeki huzursuzluğu daha da artırdı. Onun desteğine ihtiyacım vardı ama bu durumda ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyordu. "Benimle gelirsın, değil mi?" diye sordum, sesimdeki umutsuzluk ve çaresizlik barizdi. Ablamın gözlerinde, bir tür çıkmaza düşmüş gibi bir ifade belirdi. İçindeki duygusal karmaşa, yüzündeki her çizgiye

yanımdı. Ona yük olmak istemiyordum ama bu zor durumda yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

"Erkek arkadaşının arabası var. Onunla gideriz. Bir günlük işten izin alırsın. Olmaz mı?"

"Doğacığım," dediği anda yüzümde hüsrana dolu bir gülümseme belirdi. Bana bu şekilde seslendiğine göre kesinlikle itiraz edeceği bir şey bulmuştu. "Yarın çok önemli bir toplantımız var. İzin istesek bile ikimiz birden vereceklerini sanmam. Gökay'la sen baş başa gitmezsin, benimle otobüse binmen sana bir şey kazandırmaz." Bu sözler pamuk ipliğine bağlı umutlarımı koparıp attı.

"Anladım."

"Lütfen kızma bana." Tekrar ellerimi sıkı sıkı tutan ablam, "Senin için soracağım ama ümitlenmeni istemiyorum," dedi. Gönülsüzce yapacağı işten hayır gelmeyeceğini bildiğimden, "Gerek yok," dedim. "Ben otobüse giderim." Ablam koruma iç güdüsüyle, "Doğukan orada olacak mı?" diye sordu.

"Olur mutlaka."

"Yani bilmiyorsun."

"En yakın arkadaşını son yolculuğuna uğurlamak isteyeceğini biliyorum."

"Ya töreni kaçıırırsan ve o geri dönerse. Oraya tek gitmeni istemiyorum."

Alay eden bir kahkaha sonu gelmez bir şekilde içimde yankılandı. Bu konuşmanın asıl neresiyle dalga geçmem gerektiğiyle ilgili karar veremiyordum. Oraya tek gitmemi istemiyordu ama benimle de gelmiyordu. Ah, pardon... Gelemiyordu. Bir anda gözleri parlayarak, "Aygül," dedi. "Onun bu durumdan haberi var mı? Belki o da abisinin yanında olmak istiyordur. Üstelik arabası da var."

Ortaya attığı fikir, karanlık bir gecede parlayan bir yıldız gibi içimde bir umut ışığı yaktı. Haberi olmasa bile abisinin yanında olmak isteyeceğine emindim. Ablam numarasını söylerken kendi telefonumdan hızlıca tuşladım ve vakit kaybetmeden aramaya bastım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Bugünün tatil olduğunu umursamadan sabırsızca aramaya devam ettim.

ler çalış. İçimdeki umudu ve telaşı daha da büyütüyordu. En sonunda çıkan telefonun ucunda cılız bir ses duyuldu. "Efendim?" Bu saatte uyuyamazdı, değil mi?

"Merhaba Aygöl. Ben Doğa."

"Yenge?"

Benim aramamı beklemediğini belli eden ses tonu şaşkındı. Fakat bu baskın olan duygu, benim aramamdan dolayı, "Bir şey olmuş," korkusuydu. Yattığı yerden kalktığını duyabileceğim kadar sesli hareket etmişti. "Abime bir şey mi oldu?" Sesi titremişti. Yutkunamadım. Abim iyi yemekten bile bir an için utanmıştı. Kısacık ömründe ailesinden iki kişinin şehit haberini almış birine bu durum nasıl açıklanırdı?

"Abime bir şey olmadı."

Biraz olsun rahatlarmış bir nefes telefonun ucunda duyuldu. Yine de bir terslik olduğunu biliyordu. "Ama yaz günü burnunu tıkatacak kadar hasta olmadıysan seni ağlatacak bir şey olmuş." Nefesim titrekledi. Abimle göz göze geldiğimde daha fazla konuşamayacağımı anlamıştı. İzin isteyerek telefonu kulağından çekti ve hoparlöre aldı.

"Aygöl merhaba. Nasılsın?"

"Merve abla, konuyu uzatmadan sadede mi gelseniz?"

Ablam bana anlamlı bir bakış attı. Konuya doğrudan girmenin Aygöl için daha yaralayıcı olabileceğini düşündüğünü anladım. Ama bu acı haberi alıştırarak nasıl vereceğimizi bilmiyordum. Ablam, "Musti'yi tanıyor musun?" diye sorarken sesi titriyordu. Telefonun ucundaki ufak sessizlik, Aygöl'ün ne söyleyeceğimizi anlamaya çalıştığını gösteriyordu. Bir süre sonra, "Aygöl?" diye seslendi ablam, hâlâ hatta olup olmadığını anlamak için. Derin bir nefes alan kız, "Buradayım," dedi. "Abimin en yakın arkadaşlarından biri. Ona mı bir şey oldu?" Aygöl'ün sesi, her yeni kelimeyle korkusunu belli edecek kadar azalmıştı. Hiçbir şeyden haberi olmadığını anladığımızda ablam, "Ee şey," diye başladı. Acı haberi vermenin zorluğu, sesine yansıyor. "Bunu sana ben söylemek istemezdim ama..." Kelimeler düğümlendiği anda Aygöl'den gelen cevap içimizi acıttı.

"Vatan sağ olsun."

Tecrübe, insanı acı haberlerin girizgâhlarında bile ustalaştırıyordu.

Aygül içindeki derin acıyla bu kelimeleri güçlükle söylemişti. "Abim... O nerede?" Ablam en zor görevi yerine getirmiş gibi telefonu bana uzattı. Ben de içimdeki hüznü bastırarak, "Haber aldığımızda mesaideydi," dedim.

"Beraber mi aldınız?"

"Görüntülü konuşuyorduk."

Nefeslerine sakladığı hüznle, "Nasıldı?" diye sordu. Aklıma ilk gelen şey, "Güçlü," olmuştu. Haber aldıktan sonra konuşmamış, bağırmamış, ağlamamıştı. İçi ne kadar titrerse titresin, dışı çelik gibiydi. Metanetini korurken fazlasıyla güçlü görünüyordu. Sanki o da bu durumda ustalaşmış bir savaşçı gibiydi.

"Fakat ruhunun küçük bir çocuktan farksız olduğuna eminim."

Vaktimizin daraldığını bildiğim için, "Yanına gitmek istiyorum," diye konuya girdim. "Gitmeliyiz," diye karşılık vermesi yanılmadığımı gösteriyordu. "Fakat Sivas'a uçak bileti yarın öğlene kadar yok," dediğimde, "Sivas'ta gömüleceğine emin misin?" diye sordu. Sorusu karşısında asıladım. Doğukan'la olan konuşmalarımızın içinden Musti'ye ait olan detayları zihin okyanusumdan çekip çıkardım. Musti'nin neşeli ve enerjik hâli, şimdi acı bir hatıra olarak karşımda duruyordu. Düğünde halay baş olduğu anları ve Sivaslı olduğu gerçeğini tekrar hatırlayınca, içimde bir şeyler yerine oturdu.

"Haberde memleketinde diyordu. Sivaslı diye biliyorum."

Bu kelimeler, içimde bir yürek burkulması yarattı. "Ben de sadece ailesiyle orada yaşadıklarını biliyorum. Sanırım annesi Sivaslıydı. Doğum yeri başka bir yer diye hatırlıyorum." Kafa karışıklığım iyice artmıştı. Memleket doğduğun yer mi olurdu, doyduğun yer mi? Bunun tartışmasına girecek zamanımız yoktu. "Neyse buluruz," diyerek üzerine çöreklenen hüzünden biraz olsun sıyrılan kız, mantıklı tarafına yüklenmeye çalışmıştı.

"Ben kime soracağımızı biliyordum. Olmadı kanaldaki arkadaşlara ulaşmaya çalışayım. Haberı mutlaka onlar da girmiştir. Cenazesinin nereye nakledildiğini öğrendiğim gibi geliyorum."

"Abine söyleme."

Paniklemiştim. Yeterince sorunu yokmuş gibi bir de bizim için dertlenmesini istemiyordum. İçimdeki karmaşa ve endişe, nefes alışlarımı bile hızlandırmıştı. Aygöl ise benim tam aksime sakin ve kararlı bir sesle, "Merak etme," dedi.

"Sen de hazırlan. Oyalanmadan yola çıkmamız lazım."

DOĞUKAN

Son yolculuğa uğurlamak ...

Hayat döngüsünün tamamlandığını gösteren, bir veda değil de özgülüğe kavuşulan bir bayramdı. Çünkü ölüm, ruhun sonsuzluğa uzanan yolculuğuydu; içinde barındırdığı bilinmezlik, ne kadar korkutsa da aslında huzur doluydu.

Ölümlerin en güzeliydi şehit olmak. Rabb'imiz tarafından sonsuz bir onura ve şerefe davet edilmektir. Yaşayanların gözünde vatani, milleti ve sevdikleri için canını feda ederek tüm fedakârlıkların ve kahramanlıkların en büyüğü olarak anılmaktı. Peki ya geride kalanlar için ölüm neydi? Sorsam sıralanacak kelimeler belliydi: yas, keder, özlem, öfke ve tamamlanmayacak bir boşluk ... Ama aslında tüm bunları kapsayan tek bir cevap vardı, sınav. Asla geçemeyeceğin ama yine de girmek zorunda bırakıldığın kahrolası bir sınav!

"Herkes buraya baksın."

Saatlerdir yoldaydık ve mola vermeden en hızlı şekilde Musti'yi son yolculuğuna uğurlamak için hareket ediyorduk. Sivas'a girdiğimizi fark ettiren şehir hareketliliği artarken şef, otobüsün ön kısmında, hepimizin onu görebileceği yerde durdu. Tek tek gözlerimize bakmaya cesareti yoktu belki ama ona baktığımızdan emin olmak istiyordu.

"Şehidimizi baba evinden alacağız arkadaşlar."

Hayalet bir el uzanıp boğazımı tutmuştu. Yutkunmama izin veriyordu ama bir yandan da zorlaştırıyordu. "Nasıl bir ortamda olacağımı biliyorsunuz. Metanetinizi korumanızı ve Mustafa'yı en iyi şekilde temsil etmenizi istiyorum." Öğrendiğim bilgiye göre dün gece ailesinin Musti'yi Hakkâri'den alıp dönmesi gece yarısını bulmuştu. Bu nedenle cenaze töreni sabahın erken saatlerinde gerçekleşecekti. Eşyaları arasından çıkan vasiyette gömülmeden önce babaevini ziyaret etmek istediğini yazmıştı. Bu nedenle morg yerine kendi evinde bekletiliyordu.

"Yaklaşık on dakika sonra evlerinin önündeyiz. Bizi bekliyorlar. Herkes görevini biliyor. Tek bir aksaklık bile istemiyorum."

Şefin kibar ama sert uyarısına herkes sessizce başıyla onay verdi. "Ve dikkatli olun. Böyle törenlerde dostla düşmanı ayırt etmek zor olabilir." Çünkü bu törenler, en savunmasız olduğumuz anlardı. Dikkatimizin dağılık olduğu, açık hedef hâline geldiğimiz zamanlardı. Birçok törende keskin nişancı olarak yerimi almıştım ama bu seferki yüreğimi tam on ikiden vurduğu için keskin olan şey acımdı.

Şefin söylediği gibi on dakika sonra Musti'nin evinin bulunduğu sokağa girmiştik. Burası, tek katlı evleri ve geniş bahçeleriyle bilinen eski bir yerleşim yeri idi. Sivas'ın yerlisi olan halk, burada yaşıyordu ve her sokağa yayılan samimi mahalle havasıyla buraya ruhlarını katmışlardı.

Daha önce birkaç kez geldiğim bu yerin, böylesine hüznün dolu bir atmosferde karşıma çıkacağım asla düşünmezdim. Bir sonraki gelişimin Musti'nin düğünü olacağını sanıyordum.

"Geldik arkadaşlar."

Otobüs kalabalığının arasında ağır ağır ilerlerken, etrafımızdaki hüznün ağıtlara ve ağlama seslerine dönmeye başladı. Biraz ileride duran cenaze nakil aracı hâlâ boştu. Belli ki Musti'nin naaşı koymak için bizi bekliyorlardı. Otobüsün içindeki herkes, bu son vedanın ciddiyetini ve ağırlığını hissederek berelerini takmaya, kamuflajlarını düzeltmeye, silahlarını ve içindeki mermileri kontrol etmeye başladı. Göz göze geldiğim herkesin bu ana hazır olmadıklarını anlayabiliyordum.

Otobüs, hüznüyle yüklü bir yerde yavaşça durdu. Şef bize son bir kez uyarı dolu bir mesaj attı, sanki bir komutanın son bir talimatı gibiydi. Hepimiz koridorda sıraya girerken önümüzdekiler bana yol verdi. Kimseyle göz

göze gelmek istemedim. Sadece başımı hafifçe eğerek teşekkür ettim. Şifin arkasına geçtiğimde, onun varlığı bir kaya gibi sağlam ve güven verici gelmişti.

Kapılar açıldığı an, teker teker arabadan indik. Ölümün ağırlığı daha yoğun bir şekilde üzerimize çökmüştü. Yine de her birimiz, sessiz ama kararlı adımlarla yürümeye başlamıştık. Etrafımızdaki matem havası adeta bir yankı gibi bizi sarıyordu. Ayaklarımızın altındaki mıcırların ritmik sesi insanların dikkatini çekiyordu. Hüzünlü bakışlar tek tek bize dönüyor, yolumuzda olanlar kenara çekiliyordu. Görüşümüz açıldıkça adım atmak zorlaşmıştı.

Musti'nin evi, bahçesindeki renk renk çiçeklerle, ağaca kurulmuş ypranmış hamakla ve eski tahtalardan yapılmış derme çatma çardakla bir hatıra denizi gibiydi. Bu hatıralar, içimde kopan fırtınaların yankısıydı. Her bir köşe, birlikte paylaştığımız güzel anıların derin izlerini taşıyordu.

Bahçenin ortasına üç sandalye üzerine konulmuş al bayraklı tabut, sanki ayaklarıma prangalar bağlamıştı. Her adımım bir öncekinden daha zor atılıyordu çünkü her adım, içimdeki hüznün ve kaybın ağırlığını daha da derinleştiriyordu.

Tabutun yanında bekleyen iki kişi, hüzün dolu bakışlarla oğullarına son kez veda ediyorlardı. Zahide teyze, oğluna sarılmış, sessiz gözyaşlarını onunla paylaşıyordu. Bu anne-oğul arasındaki derin bağ, acının en sessiz ve güçlü ifadesiydi.

Ali amca bir eliyle yeşil bereyi göğsüne bastırmış, diğer eliyle kansasının omzunu sıkıca tutmuştu. Uzun süre ağladığını belli eden gözleri, oğluna derin bir özlemle bakıyordu. Tarıfsız acısı duruşundan bile belliydi.

"Abi!"

Evlerinin kapısından kopup gelen bir feryat, sessizliği delip geçti. Herkes bir anda başını o tarafa çevirdiğinde, Melis'in bize doğru koştuğunu fark ettim. "Doğukan abi!" diye ağlayarak haykıran kıza doğru yönelen adımlarım seri bir şekilde hızlandı. Güçsüz bedeniyle kollarımın arasına sığındı. Titreyen bedenini tutmak oldukça zordu. Saatlerdir gözlerimi bulandıran yaşlardan biri yanağımdan süzüldü. Melis'in titreyen sesiyle, "Canım çok acıyor abi," dediğini duyduğumda, onu daha sıkı sardım. O an, içimdeki tüm sevgiyi ve şefkati ona vermek istiyordum.

"Ben onsuz ne yapacağım?"

Bu sözler, hâlihazırda bekleyen yaşlardan birini daha düşürdü. Ağlamamak konusunda kendime verdiğim sözü hatırlarken göğsümü rahatlatmaya çalışan bir nefes aldım. Abi kardeş arasındaki bağın ne kadar kuvvetli olduğunu ve bu bağın kopmasıyla yüreğin nasıl bir boşluğa düştüğünü çok iyi biliyordum. Usul usul saçlarını okşarken, sesimdeki şefkati ve kararlılığı hissettirmeye çalıştım. "Yaşayacaksın," diye fısıldadım sadece onun duyacağı şekilde.

"Onun için daha güçlü nefesler alacaksın. Kardeşler bunu yapar."

O an, onun gözlerinde beliren yaşlar, benim içimdeki acıyı daha da derinleştiriyordu. Abimi kaybettiğim anlara yakından tanık olduğu için söylediklerime cevap vermedi. Sadece göğsümde başını yukarı aşağı kıpırdatarak, "Tamam," demiş ve ağlamaya devam etmişti. Bir süre daha ona sıkı sıkı sarıldım. Arkamdaki hareketliliğin bizimkilerin taziyesinden geldiğini biliyordum. Fakat başka bir his, başımı omzumun üzerinden geriye doğru çevirmeme neden oldu. Ali amca, ağır adımlarla bize doğru yürüyordu. Onu en son gördüğümünden beri yirmi yaş yaşlanmıştı sanki. Dik duruşundan eser kalmamış adamla göz göze geldiğimiz anda daha fazla adım atamayacakmış gibi durdu.

Melis kollarımın arasından çıkarken, "Babamda bir emanetin var," dedi. Sorgularcasına kaşlarını çatarken Melis'e baktım. Kızarmış gözlerine tezat bir şekilde gülümsemeye çalışmıştı. Omuz silkerken, "Abim işte," dedi ağlamaklı bir sesle. Kafam karışmıştı. Bana gitmem için izin verince Ali amcaya doğru yürüdüm ama bu seferki adımlarım daha güçsüzdü.

"Oğlum."

Ali amcanın sesi, yüreğime dağ gibi ağır bir yük bıraktı. Elini öpmek için uzandığımda her zamanki gibi öptürmedi ve beni kendi evladına sarılabir gibi kolları arasına aldı. İç çekişleri arasında sırtımı hafifçe dövüyordu, bu hareketi acısını kontrol etmekte zorlandığını gösteriyordu. Bir baba şefkatiyle sarılan adama, ben de bir oğul gibi karşılık verdim.

"Gitti yigidi," dedi. "Gitti aslanım. Gitti." Kelimelerin tükendiği ve kının zirveye ulaştığı bu an, içimizi derinden sarsıyordu. "Onu cennete emanet ettim ama ben cehennemde kaldım. Doğukan. Hiçbir sevap beni

buradan kurtaramaz ki." Bu sözlerin üzerine ne diyeceğimi bilemeden göğsümde ağlamasına izin verdim. Ali amcanın gözyaşlarını paylaştıkça verdiğim sözün altında eziliyordum. Daha fazla sarılırsak tutamayacağımı bildiğimden yavaşça kollarının arasından çıktım.

"Vasiyetinde sana bunu vermemi istedi."

Öleceğini rüyasında görmüş, giderayak bir de vasiyet mi yazmıştı?

"Musti!" diye inledim için için. Ali amca cebinden çıkardığı beyaz bir zarfı bana uzattı. Üzerinde onun el yazısıyla "KURŞUN'UM" yazıyordu. Bu kelimeyi bir daha onun ağzından duyamayacak olmak, ödeyeceğim en ağır bedellerdendi. Elime aldığımda ilk düşündüğüm şey ağır olduğuydu. Kim bilir ne koymuştu içine...

"Sen de geldiğine göre, oğlumu toprağına kavuşturabiliriz."

Gözlerimi elimdeki zarftan ayırdım. Kaşlarım çatılırken Ali amca elinin tersiyle gözyaşlarını silerken diğer eliyle babacan bir şekilde yavaşça omzumu sıktı. "Bize bıraktığı vasiyetlerinden biri de buydu oğlum," derken ruhumu bir anda kara yangınlar sardı, söndüremedim. Ben daha Ali amcanın söylediği şeyi hazmedememişken arkamdan Melis'in sesi gelmeye başladı.

"O deli fişek ne yapar, eder, yanına gelir. O gelmeden ne namazımı kılmı ne beni toprağına verin. Ona da söyleyin, başımdan bir an bile ayrılırsa benim de iki elim yakasında olur. Mahşerin aramızdaki güreşe hazır olduğunu sanmıyorum."

Kim bilir kaç kez okuduğu yazıyı ezberinden bana söylemişti. Yutkunmakta zorlanırken elimdeki zarfı usulca kamuflajımın içine koydum. Gözlerim tabutun başında bekleyen ekip arkadaşlarıma kaydı. Zahide teyze hâlâ tabuta sarılmış bir şekilde duruyordu. Daha yanına varmamıştı ki başını kaldırdı ve geriye doğru çevirip bize doğru baktı. Daha doğrusu bana...

Yüzümde sanki Musti'yi görüyormuş gibiydi. Dudağının kenarına yerleşen ufak kıvrımla oturduğu yerden kalkmaya çalıştı. Sendeleyince yanındakiler onu tuttu. Ben de adımlarımı hızlandırdım. Onu tutan elleri üzerinden silkeleyip bana doğru adım atmaya çalıştı. Bacaklarının titrediği savruk adımlarından belliydi. Ona yaklaştığımı görünce ellerini yüzümü sevmek ister gibi havaya kaldırdı. Sorgulamadan elleri arasına girdim.

izesizce akan gözyaşlarıyla yanaklarımı sevdi. Ardından başımı kendine doğru çekti ve alnımı bir anne şefkatiyle öptü.

"Rabb'im oğlumu peygamberimize komşu eylesin."

Güçsüz, titrek sesiyle ettiği duaya, "Âmin," diye fısıldayarak karşılık verdim. En büyük çılgınlık bir fısıltı gibi gelirdi ya. Tam da öyle bir andaydım. Beni tekrar yüzümü göreceği şekilde kendinden uzaklaştırdı. "Oğlumun yaşayamadığı yılları da sana versin. Versin ki sen hep nefes al inşallah." Bu duaya, "Âmin," demeye utanmıştım. Bir süre daha yanaklarımı seven kadın, şefin komutuyla hıçkırarak beni bıraktı.

"Şehidi al!"

Ağlayışlar, haykırışlar ve ağıtlar havada yankılanarak güçlendi. Ekip arkadaşlarım Musti'nin tabutunu omuzlarken, ben de Zahide teyzeyi kızına emanet edip hızla koştum. En öndeki yerimi aldım. Cenaze arabasına uygun adımda yürürken mümkün olduğunca dik durmaya çalışıyordum. Yine de başım hafifçe tabuta doğru eğilmişti.

"Sırf mahşerde güreşmeyelim diye."

Sanki beni duyacakmış gibi fısıldamıştım. O sırada deli bir rüzgâr esti ve tabutun üzerindeki al bayrağı dalgalandırdı. Bakışlarım Musti'ye doğru döndü. Beni duymuş muydu? Burada mıydı? Yoksa cennetinden kahkahasını bir rüzgâr olarak mı göndermişti?

"Dikkatli olun, yavaş!"

Cenaze arabasının yanına geldiğimizde tabutu dikkatli bir şekilde omuzlarımızdan indirdik. Yavaşça araca yerleştirirken şefin görevi biten personelin otobüse dönmesini emrettiğini duydum. Yanına gittiğimde bakışları bana çevrildi.

"Şefim, izniniz olursa Mustafa'yla gitmek istiyorum."

Sorgulamadı. Başını tamam anlamında sallarken, "Dikkatli ol. Camide görüşürüz," dedi. Musti'yi araca bağlama işi bittiğinde yanına geçip oturdum. O an aracın önüne oturan adam, ufak camdan bana doğru baktı. Gururlu bir ifadeyle başını teşekkür eder gibi salladı. O vasiyetini gerçekleştirdiğimi sanıyordu. Bense can dostumla beraber daha fazla vakit geçirmek için uğraşıyordum.

Yola çıktığımızda ellerimi tabutun üzerine koydum. "Şimdiden iki

elim yakanda bak," derken buruk bir tebessümle tabutunu okşadım. Kırperten bir rüzgâr daha esti. Hareket hâlinde olduğumuz için bu çok normaldi ama Musti ile konuştuğuna inanan tarafım daha ağır basıyordu.

"Çek ellerini üzerimden. Ben henüz başından ayrılmadım."

Bir rüzgâr daha... Ağlamaklı bir ifadeyle gülümserken aklıma bana hazırladığı zarf geldi. Bu zarf, sadece bir parça kâğıt değil, aynı zamanda Musti'nin son arzusu ve hatırasıydı.

Onu okumak için daha iyi bir zaman olamazdı. Bir elimi tabuttan ayırmazken diğeriyle cebimden zarfı çıkardım. Tek elimle açamayacağımı anlayınca izin isteyerek elimi çektim. Zarfı açıp içindekileri kucağıma döktükten sonra tek elimi tekrar Musti'ye yasladım.

Beyaz bir kâğıt, bir kurşun ve isminin yazılı olduğu çelik bir künye...

Elimdeki bu emanetler, onunla olan bağımızın son bir kanıtıydı. Boğazımdaki o tanıdık hisle dörde katladığı kâğıdı açtım. El yazısıyla yazılmış uzun bir mektup düştü önüme. Gözlerim ilk cümlelere ilişti.

"Çatma! Kurban olayım çehreni ey nazlı hilal. Kahraman ırkıma bir gül, ne bu şiddet bu celal?"⁷⁸

İçimdeki tüm sesler sustu. Kalbim feryat figan bağırırken yüreğim göğsümü delip çıkmak için çırpınıyordu. Yüzüme yerleşen gülümseme fazlasıyla eksikti. Yine de zirvalıklarına alıştığım dostumdan geldiği için fazlasıyla sahiciydi.

"Bu zarf eline geçtiğine göre ben şehitlik mertebesine ulaşacak kadar şanslıyım. Kızma o yüzden bu nereden çıktı diye Kurşun'um. Ben bu mesleğe adım attığım ilk gün yazdım vasiyetimi. Ara ara eklemeler çıkarmalar yaptım sadece. Fakat şu anda elinde tuttuğun şeyi, Hakkâri'ye yola çıkmadan birkaç saat önce, sen karşı kanepede horlarken yazıyorum." Titrek bir nefes alırken onu yolcu etmeden önceki geceyi düşündüm. Alt tarafı bir saat gözümü kapatmıştım ve o bana veda mektubu yazmak için ayakta mı kalmıştı yani?

"Allah biliyor ya, bu görevden sağ çıkamayacağımı hissediyorum ve bunun için çok hevesliyim. Ardımda sizleri gözünü yaşlı bırakacağımın da farkındayım. Ağlamayın lan. Hep söylediğim gibi güle oynaya, şarkı türkü ile gönderim."

78. İstiklal Marşı.

*beni. Anam sizin yerinize de ağlar zaten. Bir de ağlarken çok çirkin oluyorsun
Doğru Şimdi karizman bozulmasın o kadar insan içinde."*

Ağlamaklı bir kahkaha attım. Sırf beni güldürmek için yazdığını,
"Güldün değil mi?" sorusuyla anlamıştım.

*"Aferin. Hep gül Kurşun'um. Bu hayat seni ağlattı ama sen inadına gül.
Mutlu ol, mutlu olduklarının peşinden gitmekten korkma. Yanlış yollara sa-
parsan diye sana özel yaptırdığım künyeyi gönderiyorum. Baban ve abinin-
kinin yanına iştirirsen, hep yanında olurum. Yanlışla sürüklenirken batırım
şeyler, anlarsın belki bir şeyler. İliştirmezsen de olurum ama sen yine de boy-
nunda beni de taşı istiyorum."*

Gözlerim kucagımda duran asker künyesine kaydı. Babamın, abinin-
kinin bire bir aynısını yaptırmıştı. Adı, soyadı, kimlik numarası, memle-
keti, kan grubu... Hepsi eksiksizdi. İsteğini bekletmeden yapmak için
boynumdaki künyeleri çıkardım. Musti'nin künyesini diğerlerinin yanına
iştirirdim ve boynuma takıp kamuflejimin içine sakladım. O an bir rüzgâr
daha yalayıp geçti bedenimi. Mutlu olmuştu, değil mi?

*"Sen, nefes almayanlara bile sahip çıkacak kadar yüce gönüllüsün. Sen-
den en önemli isteğim, Melis'i yalnız bırakmaman. Anam babam bir yolunu
bulur ama kız kardeşim sana emanet."*

Göğsümdeki baskıyı rahatlatacak bir nefes almaya çabaladım. Başa-
nırlığı devamlının beni daha çok sarsacağını bilmemden kaynaklıydı.

*"Abisi ol. İlk ciddi ilişkisinde önce senden onay alsın. Baş sıkıştığında ilk
sana koşsun. Düğününde kuşağını sen bağla, abisi olarak sen mutluluğunda
da mutsuzluğunda da yanında ol. Gözüm, olmayan damadı şimdiden tutma-
dı zaten."*

Acemice yaptığı gülümseme işaretinin üzerine bir damla gözyaşı
düştü. Devamlının geleceğini bildiğim için başımı kaldırdım ve acımı ha-
lîfetmeye çalışan bir derbeder gibi derin nefesler aldım. Camiye yakla-
şığımızı uzaktaki minarelerinden fark etmiştim. Mektubumun çok az bir
kısmı kalmıştı. Yarım kalsın istemiyordum. O burada, yanımdayken, ta-
butuna bile olsa dokunabiliyorken okumak istiyordum. Bu yüzden biraz
daha hızlandım.

*"Düğünün için verdiğimi sözleri tutamayacağımı için şimdiden özür dile-
rim ama bil ki o anların hepsinde orada olacağım. Biraz uzakta ama bir duu*

kadar yakın... Pera benim yokluğumu hissettirmemeye çalışır zaten, emim.
Şahitlik imzasını atarken benim yerime de ufak bir şeyler karalasın, söylerim.
Ha bir de, unutulmama izin vermemesi için şu kitabımı da bir an önce yazın.
En azından bu dünyadan bir Musti geçti desinler, sevdiğine değil ama rüyale
rında gördüğü mutluluğa kavuştu diye sevinsinler... ”

Dur durak bilemeyen acı, raydan çıkmış bir tren gibi bana çarptı. Bir
kaç damla yaş daha yanaklarımdan süzüldü. Bir yandan son satırları oku-
ken diğer yandan tabutunu okşadım.

”Bir şeyler daha yazacaktım ama kıpırdanımdan dikkatim dağılıyor. O
kurşun, sana şunu hatırlatsın. Tek bir kurşunun bile kalsa bu hayatta, ne
hâlâ bedenindeyken hiçbir şey için geç değildir. Savaşmaya devam et! Seni ca-
nımdan öte seviyorum can dostum. Allah’ıma emanet ol. Yanıma gelmek için
acele etme, biraz kafa dinlemek istiyorum hurilerimle. Mektubuma burada
son verirken baban ve abine selamlarını iletceğimi bilmeni isterim. Hoşça kal
Kurşun’um. Hakkım sana sonuna kadar helal olsun.”

DOĞA

Geçmek bilmeyen zamana mahkûm olurduk çoğu zaman. Saniyeler sanki birer yüzyıl gibi gelir, âdeta zamanın akışı dururdu. Her geçen dakika, sabrınızdan ufak bir parça koparır ve esen rüzgâra savururdu. Bu rüzgâr sadece sabrınızı değil, aynı zamanda umutlarınızı da alır, uzak diyarlara sürüklerdi. Ardında bıraktığıyla derin bir yürek yarasına neden olurdu. Acının derinlerinde vurgun yemesi gibi hissederdiniz.

Her şey geçerdi de nefes almanızı sağlayacak olan zaman bir türlü geçmezdi ve siz bu acımasız mahkûmiyetin içinde, çaresizliğin pençesine düşmüş gibi kıvranırdınız.

Aygül'ün gelmesi ve yola çıkmamız iki saati bulmuştu. Gece ile şafak arasındaki bu belirsiz zaman, ağır adımlarla ilerleyen bir kaplumbağa gibi, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Arabanın içindeki ölüm sessizliği de bu hisse hiç yardımcı olmuyordu. Camı araladım ve rüzgârı içeriye misafir ederken başımı gökyüzüne doğru çevirdim. Gece karanlık bir pelerin gibi etrafımızı sarmışken, gökyüzünde parlayan yıldızlar, sanki meleklerin gözyaşları gibi yansıyor. Sam rüzgârının fısıltısı, kulağıma birer ağıt gibi geliyordu. Kederimi rüzgârın tahtına oturtup özgürleştirmek, içimde derin acıyı hafifletmenin bir yolu olabilir miydi? Gözlerimi kapattım ve yüzümü yalayıp geçen rüzgârı hissetmeye çalıştım. Rüzgârın dokunuşuyla, içimde biriken tüm hüznlerin dağılması için dua ediyordum.

Doğukan'la yalnızca iki kez mesajlaşmıştık. Bu mesajlar, sadece nerede olduğunu söyleyecek kadar kısaydı. Her iki mesaj arasında geçen zaman sanki bir ömür gibi gelmişti. Tahmin ettiğim gibi havalimanından bir otobüs kaldırılmıştı. Musti'ye olan son görevlerini yerine getirmek için vardiyasındaki tüm arkadaşları ve şefiyle yola çıkmışlardı.

Aynı anda, aynı yöne, farklı araçlarla hareket ediyorduk.

Onların bizden önce varacağını tahmin etmek zor değildi. Aygöl ceza törenine dair tüm bilgileri çalıştığı kanaldan almıştı. Mola vermeden saatlerimizi geçirmiştik. Yorulduğunu görebiliyordum ama şoför koltuğuna oturacak cesareti kendimde bulamıyordum. Hoş, onun da bu konuda bir teklifi olmamıştı.

Bana sürekli uyumamı, enerjiye ihtiyacım olacağını söylüyordu ama kırıklarım, sanki kaşlarıma mihlanmış gibiydi. Zihnimde dolaşan düşünceler, gözümü kapatmamı imkânsız hâle getiriyordu. Oraya vardığımda ne yapacağımı, nasıl davranacağımı, ne diyeceğimi bilmiyordum. Daha önce hiç ölümle yüzleşmemiştim. Bu acı dolu anlarda, nasıl teselli edileceğini bilmiyordum.

"Geldik."

Törenin yapılacağı caminin önünde muazzam bir kalabalık vardı. Arabaya yer bulmak için birkaç kez caminin etrafında dolaşmak zorunda kalmıştık. En sonunda iki arka sokakta yer bulabilmiştik. Gerekli hazırlıklarımızı yapıp arabadan indik. Bulunduğumuz yerden bile havayı kaplayan matemi iliklerime kadar hissettim. Hüzün, âdeta havada asılı kalmıştı ve her nefes alışımında ciğerlerime işliyordu. Duyduğum ağlama seslerine kanşan haykırışlar, ayak bileklerime görünmez külçeler bağlanmış gibiydi. Her bir adım atışımda, bu ağırlık daha da artıyordu. Adım atmak, bu yaşım kadar hiç bu kadar zor gelmemişti. Her bir adım, içimde derin acının izlerini peşime katarak geliyordu. Aygöl ise fazlasıyla dirayetliydi. Kalabalığı, basın kartıyla savuşturuyor ve bir yandan da beni çekiştiriyordu.

Camiye girdiğimiz anda omuzlarıma bıraktığım eşarbi saçlarıma doladım. Aygöl avlunun içine doğru ilerlerken elimi bir an bile bırakmadı. Parmaklarının sıkılığı, içindeki duygusal yükü ve gardının yavaşça düşmeye başladığını hissettiriyordu. Onun elimi bu kadar sıkı tutması, içindeki korku ve hüznü bir nebze olsun paylaşmak istemesindendi.

İçimde biriken acıyı bir kenara bırakıp, bu sefer ben ona güç vermem çalıştım.

Avlunun ortasına geldiğimiz anda, ayakların hareket etmeyi ke-
llerideki musalla taşının üzerine yerleştirilen al bayrak sarılı tabut, tuva
acımasızlığıyla gerçeği yüzüme çarptı. O ana kadar içimdeki bir yerin bu
gerçeği inkâr etmeye hazır olması, ne kadar da acınası bir histi. Gerçekle
yüzleşmek, içimdeki tüm inkâr duvarlarını yıkmıştı.

Tabutun baş kısmına yerleştirilen yeşil bere, içimdeki hüznü daha da
derinleştirdi. Doğukan'ın beresiyle ilgili söyledikleri bir bir aklıma dokun-
tu. Her bir kelime, içimde derin izler bırakarak zihnimde yankılandı.

*"Bere namustur güzelim. Ancak öldüğümüzde başımızdan ayrılır. O da
tabutumuza konmak için."*

Yutkunmak ne kadar zor olabilirdi? Sanki tüm acım boğazımda birli-
mişti ve ben yutkunmaya çalıştıkça canım daha çok yanıyordu.

Gözlerim tabutun baş kısmında, dik bir şekilde bekleyen sevdiğime
kaydı. Olmaması gereken kadar güçlü, düşmana korku salacak kadar cıd-
diydi. Onun duruşu, fırtınalı bir denizde sabit kalan bir kaya gibiydi. Dış-
ından bakıldığında, dalgalar ne kadar şiddetli olursa olsun, kaya yerinden
kıpırdamazdı. İçindeki fırtınayı kontrol altında tutmayı başarıyordu. Her
nefes alışında, içindeki acıyı bastırmak için çelikten bir zırh giydiğini bili-
yordum. Hüznünü onu tanımayan biri anlamazdı. Çevresinden birçok in-
san geçiyor, tabuta onlarca el dokunuyordu ve o hâlâ en yakın arkadaşını
biri zarar verebilecekmiş gibi gözünü üzerinden ayırmıyordu.

"Ben ailesini bir göreyim."

Aygül'e cevap vermek yerine, başımı tamam anlamında salladım.
Onun yanımdan ayrılmasıyla birlikte adımlarım ağır ağır Doğukan'a do-
ru aktı. Her adım içimdeki hüznü daha da derinleştiriyor, yüreğimdaki acı
âdeta ayaklarıma dolanıyordu.

Doğukan'ın gözlerindeki pusu, şu ana kadar ağlamadığını gösteriyor-
du. Ama ona baktığımda, ruhumun her köşesi gözyaşı döküyordu. Tabu-
tun yanına gelene kadar beni fark etmemişti. Sanki diğerlerinden farklı
bir enerji hissetmiş olacak ki durduğum anda bakışlarını Musti'den bana
kaydırdı.

Savunmasızlığı, ilk o an kendini belli etti. Her daim sert bakan gözleri, orada olmamı beklemediği için hafifçe çatıldı. Ama bu tepkisel bir hareketti. Sonra o sert bakışlar, kahverengi gözlerimin üzerinde durduğu anda, ben olduğumu iyice idrak etti. Bu fark ediş, içindeki buzları eritmiş gibi gözlerindeki bakışlar bir nebze olsun ısındı. Gözleriyle, "Buradasın," dediğini hissettim. Akciğerlerimde alazlanan soluğu bir süre tuttum. İçimden, "Buradayım," kelimesi aktı, gitti. Sarılmak istiyordum, sarılmaya ihtiyacı olduğumu görüyordum ama elim kolum bağlı bir şekilde sadece karşısında bekliyordum.

Tek bir kelime dahi etmemiştik. Sadece birbirimize olan ihtiyacımızı gözlerimizle gidermeye çalışıyorduk. Dışarıdan bakanlar bizi iki heykel zannedebilirdi. Ta ki uçurumun kenarından atılcasına büyük bir cesaretle Doğukan'ın yanağına elimi koyana kadar. Akmayan gözyaşını silecekmişim gibi yaparken başını hafifçe avucumun içine yasladı ve gözlerini kapattı. Bunun etkisiyle birkaç damla bu hareketiyle serbest kalmış, parmaklarına doğru süzülüyordu. İçindeki sönmeyen ateş, aldığı her nefesle arlanıyor gibiydi. Derlerdi ki bir insan sevdiği birini kaybettiğinde yüreğine kırk ateş düşermiş. İçi öyle tüketircesine yanarmış işte. Kırk çıkana kadar her gün bir ateş sönermiş kendiliğinden ama o son ateşin sönmeye niyeti hiç olmazmış. Dağlar dururmuş yüreğini. Doğukan'ın içindeki kırk ateşte hâlâ yanıyordu sanki. O yangın yüreğine taht kurmuştu. Zaman bile kaldıramamıştı yerinden, bir yenisi geldiğinde.

Şefinin de burada olduğunu bildiğim için gönülsüzce elimi yanağından çektim. Sıcaklığımı kaybettiği an kirpikleri aralandı. Birkaç saniye içerisinde kan çanağına dönmüş kara gözlerine bakarken, "Aygül'ün yanındayım," diye fısıldadım. *Tamam* der gibi gözlerini yavaşça kapatıp açtı. Konuşmadan anlaşmak ilk kez bu kadar ağırdı. Gerisin geri dönerken Musti'nin tabutuyla karşı karşıya geldim. Elim belli belirsiz üzerine koyarken parmaklarımın titrediğini görüyordum. Doğukan'a ne kadar düşkün olduğunu biliyordum. Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım beni yan yolda bırakırken hafifçe baş kısmına doğru eğildim ve sanki beni sadece o duyabilecekmiş gibi fısıldadım.

"Bana emanet. Gözün arkada kalmasın."

DOĞUKAN

İnsan seli...

Şu anda bulunduğum ortamı tarif edebileceğim iki kelime buydu. Bir yanım Musti'ye sahip çıkanları, onu son yolculuğuna uğurlamak için akan edenleri gördükçe gururlanıyordu. Diğer yanım ise, kalabalığın arasında sıkışıp kalmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Herkesin arasında var olmanın ironisi, beni daha da izole ediyordu.

Ağlayan, haykıran ve başsağlığı dileyenlerin arasında, içimdeki yalnızlık her şeyden daha gürültülüydü. Herkesin arasında olsam da kendimi hiçbir yere ait hissetmiyordum. Sanki insanların arasında kaybolmuş bir ruhtum. Bu derin yalnızlık, kalabalığın gürültüsüyle daha da belirginleşiyordu. Ara ara yüzümü yalayıp geçen rüzgâr olmasa, bu acı daha da dayanılmaz olacaktı. Rüzgâr, sanki içimdeki yalnızlığı dindirmek ister gibi yüzümü okşuyordu. Ben buradayım diyordu.

Beklemediğim bir anda o rüzgâr burnuma tamdık bir koku taşıdı. Gözlerimi Musti'den sadece o an ayırdım. Karşımda tanıdık bir yüz belirmişti. Burada olmamalıydı ama o buradaydı. Nasıl gelmişti, kiminle gelmişti, neden bana haber vermemişti kafamın içinde milyonlarca soru dolaştı. Fakat şu an için hiçbirinin önemi yoktu. Hasret olduğum, tek bir kez sarılmak için canımı verebileceğim, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu görene kadar fark edemediğim güzel kuğum tam karşımdaydı. İçimdeki karanlığa güçlü bir ışık sızdı, umut doluydu. Dalga dalga büyüyen yalnızlık ve çaresizlikten belki de tek kurtuluşumdu.

Elini yanağıma koyduğunda zaman durdu. Bir anlığına tüm dünya hareket etmeyi kesti. Sadece ben ve Doğa vardık. Kalbimin derinliklerinde hissettiğim o ağırlık bile, artık daha katlanılır hâle gelmişti. Onun burada, benim için olduğunu bilmenin verdiği huzur tarif edilemezdi. Yüreğimdeki en derin acıyı sarmak için gelmişti. Bir kere sarılması yetecekti belki de...

Orkek hareketlerle elini benden uzaklaştırdıktan sonra, sessizce duvarlarını kıpırdattı. "Aygül'ün yanındayım."

Gözlerim bir anlık kararlılıkla kalabalığı taradı. Kardeşimin nerede olduğunu bildiğimden önce Zahide teyzeyi buldum. Ardından Melis'e sıkı sıkı sarılmış Aygül'ü gördüm. Onun benzer bir acıyı yaşamış biri gibi Melis'i sarması, içimde başka bir sızıyı uyandırmıştı. Abimden sonra yaşadığı zor günleri hatırlamasını istemezdim. Ama Doğa'yı yalnız bırakmadığı için de ona minnettardım.

Doğa'nın bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissedince gözlerimi yana çevirdim. Bana yanımda olduğunu hissettiren bir gülümsemeyle bakiyordu. Konuşmam doğru olmayacağı için gözlerimi yavaşça kapatıp açtım. Beni anladığı gibi arkasını döndü. Titreyen parmaklarıyla Musti'nin abutunu dokunmadan sevdi ve başına doğru eğilerek anlamadığım bir şey fısıldadı. O an esen rüzgâr, saçlarını bana doğru savurdu. Kokusu burunuma dolduğu gibi ciğerlerime hapsedmek için derin bir nefes aldım. Ne yölediyse Musti'nin hoşuna gitmiş olmalıydı.

Bir gözü arkada kalmış gibi ilerleyen Doğa, Aygül'ün yanına ulaşana kadar gözlerimi ondan çekmedim. Güvenli alana geçtiği andaysa bakışlarını tekrar can dostuma çevirdim. İçimden, "Ne dedi sana?" diye sordum. Yaprak bile kıpırdamadı. "Aranızda mı?" diye sorduğumda hafif bir rüzgâr esti sanki. Yüzüme asmadığım tebessüm bir anlık gözlerime yerleşti. "Seni ne aklımı mı kaçınıyorum?" Sorumun ardından tenimde en ufak bir rüzgâr hissetmedim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Delilik en çok sana yakışıyordu be Musti'm ama seni bu yolla hissetceksem zırdeli olmaya da razıyım."

DOĞA

Acı çekmek, ölmekten daha çok cesaret isterdi. Çünkü en acılı ölüm, yaşamaktı.

Aygül'ün yanına gittiğimde dikkatimi ilk çeken şey Musti'nin anne-

siydi. Yakasında 'Şehit annesi' yazısı vardı ama sanki o gömülmesi unanmış bir cesetti. Öylesine cansız duruyordu ki büyük ihtimalle içindeki tüm acıyı tüketmişti. Yerine kalan şey derin, anlamsız bir boşluktı. Cenazelerinden yaşlar sessizce dökülürken sadece oğlunun tabutunu izliyordum. "Başınız sağ olsun," dedim kısaca. Başını o kadar ağır hareketlerle salladı ki takatinin kalmadığını anladım. Onu dünyaya bağlayan tüm ipler kopmuş gibiydi ve son kalanı sıkı sıkıya sarılmış gibi kızının elini tutuyordu. Göz yaşları içindeki kızın bakışları bana kaydı.

"Doğa, Doğukan abimin sözlüsü."

Aygül benim kim olduğumu söylediği anda annesinin elini bırakan kız ayaklandı ve boynuma sıkı sıkıya sarıldı. Ne yapacağımı bilemedim. "Rabb'im Doğukan abimi korusun," derken boğazıma oturan kor, caya cayı yakıyordu kelimelerimi. Hıçkırıklarını gizlediği boğazımdaki başkaları ipe asılmışım gibi hissettirmişti. Nefes almayı bile unutturacak kadar ağırdı yükü. "Âmin," demeye utanır mıydı insan? Utanıyordu işte.

Cenaze namazının başlayacağı duyurusu geldiğinde yüreğimde bir sıkışma hissettim. Doğukan, arkadaşlarının yanında, en ön safta yerini aldı. Ona baktıkça üzerime kara bulutlar üşüştü ve bu kaderin hüznü yüreğimi dağladı. Gözlerimdeki yaşlar, içimdeki acının bir yansıması olarak süzüldü. İmam, yüksek sesli dualarıyla namazı kıldırırken gözümü bir an bile sevdiğim adamdan ayırmadım. O da en sevdiği arkadaşından...

"Allahü Ekber, Allâhü Ekber, Lâ ilâhe illâllahü Vallâhü Ekber, Allâhi Ekber ve Lillâhi'l-Hamd."

Hep bir ağızdan söylenen Teşrik tekbiriyle tüylerim diken diken oldu. Musti'nin tabutu tören kıyafetli polislerin omzuna yüklendi. Kucağında fotoğrafını tutan polis sert adımlarla kalabalığı dağıtıyor, diğerleri onun açtığı boşluktan ilerleyerek bekleyen cenaze nakil aracını doğru yürüyordu. Peşindeki tüm özel harekât polislerinin başı dikti ama benim dikkatimi çeken sadece Doğukan'dı. Özlem sinmişti bakışlarına şimdiden. Veda ediyordu için için dostuna ama gururlu duruşunu asla bozmuyordu.

Tabutu araca yükledikleri an, polis sirenleri çalmaya başladı. Siretlerin sesi, hüznün ve acının kulaklarımızdaki yankısıydı. Mezarlığa kadar konvoyla gidileceğini anladığımda gözlerim Aygül'e kaydı. Mesajı almış

İbi hızla hareketlendi. Kalabalık da aynı düşünceyle araçlarına yöneldiği için geldiğimiz yönden dönmek biraz daha kolaylaştı.

Tam camiden çıkmak üzereyken bir his beni arkaya bakmaya zorlandı. Aramızda onlarca insan vardı ama Doğukan'ın da bakışları beni bulmuştu. Tıpkı benimkilerin onu bulması gibi...

Bana doğru koşar adım yürüdüğünü fark ettiğimde gerisin geri döndüm. Aygöl'ün arkamdan seslendiğini duyuyordum ama ona cevap vermekle zaman kaybetmek yerine sevdiğim adama doğru koşturuyordum.

DOĞUKAN

Aşk; birine derin bir tutkuyla sarılma, onunla bir bütün olma arzuydu. Gözlerinde bir ışık, kulaklarında bir ses, içinde bir nefesti. Ona kucak açarak, dış dünyayı tamamen unutmaya istediği. İnsanın kalbine sığacak bir liman arayışıydı. Aşk, sarılarak ruhunu sevdiğine akıtma ihtiyacıydı. Şu anda ikimizin de istediği şey buydu.

Önüme çıkan insanlara çarpmamaya dikkat ederek, koşar adım yürüdüm. Doğa ise yolunu kesenleri itmekten çekinmiyordu. Başına taktığı ipek eşarp saçından sıyrılıp düştü. Onu yerden almak için geri dönmek yerine daha da hızlı bana doğru koştu. Saçma değen bir şeyin yerde kalmasını istemezdim. Neyse ki peşinden gelen Aygöl, eşarbbı yerden aldı.

"Kalbim!"

Derin bir iç çekişle kollarımın arasına girdi. Ona sarıldığım an yaşadığım kâbus bir anlığına pembe bir rüyaya döndü. O çiçeksi kokusu beni sarmalarken gözlerimi kapattım. Kayıp cennetime kavuşmuş gibi hissediyordum. Burnumu saçlarımda gezdirdikten sonra derin bir nefes aldım ve başını öptüm. Bu hissi çok özlemiştim ama şu anda hissettiklerim özlem-den çok daha öteydi, ona muhtaçtım.

Bir süre sonra nerede olduğumuzu hatırlamış olacak ki kollarımın arasından çıktı. Benden uzaklaşmasına izin vermeden ellerimi yanaklarına yerleştirdim. O ise kamuflajımın göğsünü sıkı sıkıya tutmuştu. Kalbimden

geçenler, akıl süzgeçime uğramadan dilimden döküldü. "Sen benim canım
sın," dediğimde kaşları hafifçe havalandı. Nefret ettiğim kelimeyi kullanmam
olmam onu şaşırtmıştı. Sanırım bu kelimeyi bir tek konu o olduğunda
vebılırdım.

"Canlı kalan tek yanımsın. Eğer bir gün sen de gidersen..."

Cümlemin devamını getiremedim. Yutkunmaya çalışırken, tüm gücümü
toplayıp onu tekrar kendime doğru çektim. Gözyaşlarım yüreğimde
fırtınalar koparıyor, her bir damla içime akarken, dışarıya tek bir damla
dökülmesine izin vermiyordum. İçimdeki hüznü ve acıyı sadece onun varlığıyla
hafifletmeye çalışıyor, bu anın içinde kayboluyordum.

"Doğukan!"

Sabırsızca adımı çağıran bir ses duydum. "Bizimle mi geliyorsun?"
Bu soruyu yöneltene bakmama bile gerek yoktu. İsteksizce Doğa'yı burakarak,
"Mezarlığa gelecek misiniz?" diye sordum. Doğa, "Sen nereye, buraya,"
dediğinde minik bir gülümseme yüzüme yayıldı ve onu alnından öptüm.
Bu, şu anda duymak istediğim tek şeydi. Kısa bir an oraya nasıl gideceğimizi
düşündüm. Musti'nin yanında olmalıydım ama cenaze aracına ikisini bindiremezdim.
Her ne kadar buraya tek gelseler de bundan sonra onları tek başlarına da bırakamazdım.
Ne yapacağım konusunda kararız kaldığım anda güçlü bir rüzgâr estiğini hissettim.
Doğa'nın saçları otobüse doğru savrulmuştu. Gerçekten aklımı kaçırıyor olmalıydım.
Aygül'le göze geldiğimde başımı yürümesini söylercesine hareket ettirdim.
Arından Doğa'dan ayrıldım. "Hadi o zaman," diyerek parmaklarını kendi
parmaklarıma kenetledim ve onu bizim otobüsümüze doğru çekiştirmeye başladım.

"Ama Aygül..."

"Arkamızda."

Söylediğimin doğruluğuna bakmak için omzunun arkasından başımı geriye çevirdi.
Rahatlamış olacak ki adımlarıma ayak uydurmaya başladı. Bir süre sonra senkronize
bir şekilde koşturuyorduk.

Herkes çoktan araçlarına binmişti. Otobüsün dışında bekleyen şefin meraklı bakışları
eşliğinde otobüsün yanına vardık.

"Şef!"

"Abi."

Aygül'le aynı anda konuşmuştuk. Başımı nefes nefese yanıma ula-
şan kardeşime çevirdim. Sarılmak istediğini biliyordum ama vaktimiz
yoktu. Tekrar şefe döndüğümde açıklama yapmama bile gerek olmadığını
bakışlarından hissettiriyordu. Yine de onun onayını sözlü olarak almadan
hareket etmek istemedim.

"Kardeşim ve sözlüm beni yalnız bırakmamak için gelmişler şef. Size
sormadan otobüse davet ettim ama onların yalnız başına kalma."

"İyi yapmışsın. Geçin hadi."

Sözümü tamamlamama bile izin vermeyen şef, başıyla otobüse
binmemizi işaret etti. Minnettar bir tebessümle teşekkür ettim. Önden
Aygül'ü, ardından Doğa'yı bindirip peşlerine takıldım. Aygül kendine
önlerde yer bulurken, Doğa ne yapacağımızı sorgularcasına omzumun
üzerinden bana bakmıştı. Bakışların üzerinde olmasından utanmış görü-
nüyordu. Elimi hafifçe beline koyarak onu arkaya doğru ilerlettim. Doku-
nuşumdan etkilenmiş gibi duruşu dikleşti. Ekipten biri bize yer vermek
için yan koltuktaki arkadaşın yanına geçti. "Eyvallah kardeşim," diyerek
boşalan iki koltuktan cam kenarının olduğu yere onu oturttum. Yanındaki
yerimi aldıktan sonra kucağında duran elini sıkı sıkıya tuttum.

"Burada olmamız doğru mu?"

Gerginliğini başparmağımın elinin üstünü okşayarak geçirmeye ça-
lıştım. Ardından bakışlardan kaçmak için koltuğun içine gömülmüş olan
güzel kuğuma baktım. "Musti'ye göre doğru," dediğimde kaşları çatılırken
"Ne?" dedi. Buruk bir ifadeyle tebessüm ederken, "Boş ver," dedim ve eli-
nin üzerini dudaklarıma doğru götürdüm. Koltuğun içine daha da gömü-
lürken yanakları pembeleşmişti.

Konvoy hareketlenirken siren sesleri kulakları yırtacak kadar şiddetli
bir şekilde yankılandı. Otobüsün içinde çıt çıkmadığı için dışarıdaki sesler
daha da net duyuluyordu. Sirenlerin acı dolu yankıları, kaybımızı derinleş-
tiriyordu. Herkes, bu hüznün dolu anın ağırlığı altında sessizce oturuyordu.

Gözlerini benden ayırmayan Doğa'nın dayanamayıp başını göğsüme
bastırdım ve burnumu saçlarının arasına gömdüm. Onun varlığı, en derin
yaraları saran bir merhem gibiydi. Onun kokusu, içimdeki tüm acıyı ve
hüznü hafifletiyor, bana her şeyin geçeceğiyle ilgili umut veriyordu. Derin

bir nefes alarak içimdeki tüm birikmiş duyguları usul usul saçlarına aktırmaya başladım. Sessizce saç telleri yaralarını sarıyordu.

Mezarlığa varana kadar pozisyonumuzu bozmamaya özen gösterdim. Kalabalık, mezarlıkta da devam ediyordu. Otobüs uygun bir yer zar zor yanaşırken, herkes aşağı inmek için ayaklanmıştı. Bense yarıya kadar kıpırdamamıştım. Çünkü bu otobüsten indiğim an can dostuma kesin bir veda edeceğimin farkındaydım. Yolun sonuna gelmiştik ve ben hâlâ hazır değildim. Otobüs durup kapılarını açtığında benim aksime herkes oyalanmadan aşağı indi. Başını göğsümden kaldıran Doğa'nın meraklı bakışları yoğunlaşırken derin bir nefes aldım.

"Siz burada kalın."

Ayaklanıp koridora çıktım. "Dışarı çok kalabalık. Otobüste beklemeniz güvenliğinizi için önemli." Aygöl tahmin ettiğim gibi hemen itiraz etti ve ben daha sözümü bitirmeden otobüsten indi. Onun cesaretine kapılan Doğa da ayağa kalktı. "Sen otobüste bekle bari," dedim. İtiraz etmedi ama kabul de etmemişti.

"Seni bırakmak istemiyorum."

Onu burada tek başına bırakmak mı daha güvenliydi yoksa kalabalığın içinde yanımda olması mı? Bu soru, zihnimin derinliklerinde yankısını henüz bitirmişti ki cevap niteliğinde elimi uzattım. Buruk da olsa gülümseyerek parmaklarımızı kenetledi. Otobüsün içinde önde ilerlerken aşağı indikten sonra Doğa'yı korumak için önüme aldım. Sırtını göğsüme yaslayınca içimde bir huzur dalgası yayıldı ve istemsizce gülümsedim. Ufak ufak adımlar atarak kalabalığı yarıdık ve dualar eşliğinde gömülen Musti'ye ulaştık.

"Bana biraz izin verir misin?"

Doğa'nın bakışlarındaki ürkeklik, hüznünden daha baskındı. Daha önce bir cenazeye katılıp katılmadığını sorgulatmıştı. Başını tamam anlamında sallasa da elini bırakmadan önce onu Aygöl'e emanet eder gibi kardeşime baktım. Mesajımı anında alan kardeşim gözlerini tamam der gibi kapatıp açtı ve Doğa'nın yanına doğru hafifçe kaydılar. Bakışlarımı tekrar sevdiğim kadına doğru çevirdim. "Birazdan geleceğim," diye fısıldadım ve cevap vermesini beklemeden mezarın olduğu alana girdim. Toprak atanlardan birinin küreğini aldım ama kimsenin benden almasına izin ver-

meyecektim. Usul usul yükledim küreğime kara toprağı. Diğerlerinin sarurup atmasının aksine yavaşça, incitmeden döktüm tahtalarının üzerine. Toprağına bile kıyamıyordum ki... Her toprak parçası, yüreğimdaki yükü daha derinden hissettiriyordu. İçim titrerken, "Seni soracaklar bana," diye fısıldadım. Bu kelimeler, sanki rüzgârla taşınarak mezarın derinliklerine iniyordu.

"Öldü mü diyeceğim şimdi yoksa dönecek mi?"

Cevap alacakmış gibi birkaç saniye bekledim. Kalabalıktan dolayı mı bilmiyorum, hiç rüzgâr hissetmemek canımı daha çok yakıyordu. Toprağın altına girince iletişimimiz kesilecek miydi?

"İkisi de imkânsız be oğlum. Bir daha buralara geri dönmeyeceksin ama benim için de hiçbir zaman ölmeyeceksin. Peki ben şimdi sensiz ne yapacağım?"

DOĞA

Musti'yi bir avuç toprağı emanet etmiştik.

Annesi, isminin yazılı olduğu tahta parçasına gözyaşları eşliğinde su dökmüş, ardından al yazmasını oğlunun boynuna bağlar gibi usulca düğüm atmıştı. Kız kardeşi abisinin toprağına sarılmıştı. Bir şeyler söylüyor, karşılık alamadıkça hıçkırıklarıyla yeri göğüs inletiyordu. Şehit babası metanetini korumaya çalışırken yeşil bereyi tahtanın üzerine geçirdi. Elleri titriyordu ama en çok yüreğı üşüyormuş gibiydi.

Bu hüzünlü ortamda sığınacağım kişi de dağ gibi yanında durup benden destek almasını isteyeceğim kişi de aynıydı. Doğukan'ın elini biraz daha sıkı tutarken diğer elimle koluna doğru sarıldım. Gözleri bir an bile Musti'nin mezarından ayrılmıyordu. Fakat yaptığımı fark etmiş gibi kenetli olan parmaklarımızı sıkılaştırmıştı. İmam son görevini yerine getirdikten sonra yanımızdan ayrıldı. Kalabalık da yavaş yavaş dağılıyordu.

"Yüreğıne ateş düşmüş kara haber var"

*Gelen olmaz giden olmaz ah şeker ağlar*⁷⁹

Bir şarkı mırıldanan Doğukan'a doğru başımı çevirdim. Bu anda böylesine beklenmedik bir şey karşısında şaşkınlığımı resmeden gözlerim, şarkıyı kendi kendine mırıldanmış gibi duran adamdan ayrılmıyordu. Onun sesi, ortamın kasvetine bıçak gibi saplanmıştı. Birkaç kişinin de benim gibi şaşkınlık ve merak içinde olduğunu üzerimize çevrilen bakışlardan anlıyordum. Herkes bu anın tuhaf huzurunu hissetmiş, derin bir sessizlikte Doğukan'ın sesine kulak veriyordu.

"İşte geliyor uzaktan beze sarılmış

Akrabalar her bir baştan başa şaşırmış

Anam koşar yalın ayak yarı delirmiş

Gelir anam gelir desem desem yalandır

Güzel anam canım anam kolay değildir."⁸⁰

Fakat bu şaşkınlık hâli üzerlerinden çabuk atılmış gibiydi. Birkaç farklı erkek sesi de kulağıma çalındığında, mezarın etrafındakilere baktım. Şarkı mırıldananların hepsi özel hareket kamufleji giymişti. Hepsi arkadaştaştı, dosttu, yoldaştı. Musti'nin şarkılarla arasının ne kadar iyi olduğunu hatırlayınca, bu yaptıklarının onun için ne kadar kıymetli olduğunu anladım. Şarkıların yankısı, sanki Musti'nin ruhuna bir selam gönderiyordu. Ancak anlamayan birkaç kişinin garip bakışları hâlâ üzerlerindeydi.

"Kahpe fişek nasıl delmiş kaşın arasını

Birdenbire donup kalmış gözün karası

Elde vardır bir tek oğlun kanlı beresi."⁸¹

Doğukan son sözleri daha da vurgulu bir şekilde söylediği anda Musti'nin annesinin göğsünden güçlü bir haykırış koptu. Gök delindi sanki. Acı üzerimize yağmur gibi yağarken hepimiz ıslandık. Hem üşüten hem de yakan bir acıydı bu. Hep bir ağızdan şarkıyı söyleme devam ettiler. "Kolay değil," dedikçe çığlık çığlığa ağlayan insanlara karışan seslerin hepsi için için kanıyordu. Doğukan'a tekrar baktığımda gözlerinden akanmayan yaşların altında ezildiğini fark ettim. Sözler, ailesinin hıçkıklarını

79. Duman - Kolay Değildir şarkısı.

80. Duman - Kolay Değildir şarkısı.

81. Duman - Kolay Değildir şarkısı.

noktalandı. Doğukan sesli bir şekilde yutkunurken gözlerimin içine baktı. Benden izin isteyen bakışlarının ardından elimi bıraktı. Kara toprağa ayak basarken peşinden gidişini izledim.

"Vasiyetiymiş."

Aygül konuşana kadar yanımda olduğunu bile unutmuştum. Duyduğum şeyin gerçekliğiyle tüylerim diken diken oldu. Hangi ara bunu öğrenmişti? Aygül de abisinin hareketlerini takip ederken, "Bir gün ölürsem beni şarkı türküyle yolcu edin. Arkamdan zırl zırl ağlamayın demiş," dedikten sonra derin bir iç çekti.

"Annem sizin yerinize de ağlayacaktır zaten."

Boğazıma kırk düğüm atıldı. Her düğümün ortasına da o kırk ateş kondu. Doğukan'ı daha da iyi anlarken Musti'nin yanına çömeldiğini gördüm. Önce ellerinin kirlenmesini umursamadan toprağını okşadı. Bu sırada diğer elini göğüs cebine doğru soktu. Çıkardığı fularla kaskatı kesildim. Bu Anıtkabir'den bana aldığı fuları. Boynumda dolaştırdığı, ayrılığımızdan önce kanı dursun diye eline sardığı ipek fuları. Atmamıştı, yıkamamıştı. Kurumuş kanlı lekeleri bulunduğu yerden bile belliydi. Fulann ortası avucunun içine gelecek şekilde yerleştirdi. Musti'nin toprağından bir avuç aldı ve içine koydu. Hıçkırıklarımı tutabilecekmişim gibi ellerimi ağzuma bastırdım.

"Babam..."

Aygül'ün konuşmakta zorladığını fark ettim. Yutkunamayışlarının ardından gelecek gözyaşlarını çok iyi biliyordum. Onu rahatsız etmemek için sadece dinlediğimi belli edercesine başımı salladım. "Babam ve abimin topraklarını da saklıyor." Cığırımı solduran bir nefes aldım. Doğukan'dan gözlerimi ayıramıyordum. Fuların uçlarını dikkatlice toprağın üzerine kapatmıştı. Önce dudaklarına ardından alnına koydu. Bir şeyler söylediğini dudaklarının sessiz kıpırdayışıyla anladım. O kadar dikkatli bir şekilde cebine yerleştirdi ki sanki Musti'nin ruhunu acıtmaya çalışıyordu.

Ardından çömeldiği yerden kalktı ve Musti'nin annesinin yanına gitti. Üzerinin kirlenmesini umursamadan kadının yanına çöktü ve elini tutup öptü. Tam alnına götürdüğü sırada kadın hıçkırarak Doğukan'ı bağına bastı. Sanki bir ana son kez oğluna sarılıyormuş gibiydi. Doğukan'ın

yüzünü göremiyordum ama bedeninin kaskatı kesildiğinin fark edebiyordum. Kadın hafifçe sağa sola sallanıyordu. Usul usul, acıtmadan sırtını oğlunun.

"Allah'ım sizi korusun. Hiçbirinizin ayağına taş değmesin. Evlatlarım."

DOĞA

Mezarın başında kalan son kişiler ailesi ve bizdik. Sanki bu bir yarışmaydı ve Musti'yi en çok seven kişiyi mezardan ayrılan son kişi belirleyecekti. Bunun annesi olduğunu anlamak için yarışmaya gerek yoktu. Yine de ekip arkadaşları dâhil sevenleri son dakikaya kadar şanslarını zorlamışlardı.

Bir süre sonra şefin emriyle otobüse doluşmuştuk. Doğukan kaşla göz arasında ne konuşmuştu bilmiyordum ama şef bizi caminin orada indirmeyi kabul etmişti. Onlar yola devam ederken biz de Aygül'ün araba-sına doğru ilerledik.

Üçümüzden de çıt çıkmıyordu. Doğukan'ın botlarından çıkan sert sesler, bizim ufak adımlarımıza karışıyordu. Arabaya yaklaşırken Doğukan, Aygül'e doğru elini uzattı. Ne olduğunu anlamasına rağmen salağa yatmayı tercih eden kız, abisinin eline bir beşlik çaktı. Doğukan ya sabır dercesine başını savurdu. Ardından elini açıp kapatarak, "Anahtarı ver," dedi.

"Olmaz."

"Ver şu anahtarı Aygül."

"Üzgünüm, canım kıymetli, bu hâlde araba kullanmana izin veremem."

Oysaki Aygül de yorgundu, uykusuzdu ama belli ki abisinin daha

fazla yorulmasını istemiyordu. "Buradan ayrılmak için kafamı meşgul etmem gerek. O yüzden ver şu anahtarı." Doğukan'ın inadını benden dolayı iyi bilmesi gerekiyordu. Aygöl sıkıntıyla nefesini üflerken cebinden çıkardığı anahtarı abisinin avucunun içine bıraktı. Doğukan'ın kilidi açmasını arka kapıyı açan kıza garip bir bakış attım. O da bakışlarıyla bana ön tarafa oturmamı işaret ederken, "Biraz uyusam iyi olacak," dedi. Aslında bunun altında, "Abimin sana ihtiyacı var," cümlesinin olduğunu anladım. Doğukan şoför koltuğundaki yerini alırken ben de diğer tarafa dolandım. Yanına oturduğumda arabayı çalıştırdı. Beresini başından çıkarıp torpidoyu fırlattı.

O an... Kısacık bir anda beresinin ne kadar temiz olduğunu fark ettim. Sanki hayalet bir el göğüs kafesimden girdi ve kalbimi, Musti'nin beresindeki kurumuş kanı hatırlatarak sıktı. Nefes almaya çalıştım ama her nefeste daha da boğuluyordum.

Yaşadığım hüznün, beni âdeta karanlık bir denize çekiyordu. İçimdeki en derin yaraları yeniden açmıştı sanki. Bir süre önce Doğukan da buna benzer bir an yaşamıştı. Ölmemişti belki ama ölümden dönmüştü ve benim bundan haberim günler sonra olmuştu. Eğer o gün, o kör kurşun onu bu dünyadan alsaydı diye düşündüm bir an. Ruhumun ürpertisi bedeni me yansımış gibi titredim. Doğukan'a baktım. Tüm ciddiyetiyle yola koyulmuştu. Ölüm burnumuzun dibindeyken sonsuza kadar yaşayacakmış gibi kararlar aldığı için ona bu sefer daha çok kızdım ama bunu acısı varken dillendiremezdim. Bana doğru kaçamak bir bakış attı. Düşüncelerimden sıyrılırken gülümsemek için çabaladım.

Arabanın içine saplanmış sessizliği çekip çıkarmak istercesine radyoya tıkladı ve telefonu bana uzattı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken, "Arabaya bağlar mısın?" diye sordu. Telefonu elime aldığımda kilit ekranında bize rastlamak biraz olsun iyi hissettirmişti. Sanki adadaki günlerimiz asırlar öncesinde kalmış gibiydi.

"Şifre doğum günüm."

Artık zihnimden çıkarmadığımı tarihi telefona girdiğimde kabul etmedi. Kısa bir an şüpheye düştüm. Gün ve ayı mı tam yazmalıydım yoksa yılını mı? Bir kere daha, yanlış basma ihtimaline karşı tarihi ikili ve yavaş bir şekilde girdim. Geçersiz şifre! Hadi ama! Altı tane sayıda ne kadar hata yapabilirdim ki?

Telefonun kilitletmesinden korktuğum için bir süre hareketsiz kaldım. Bu sefer de diğer seçeneğimi girdim. Geçersiz şifre! Sıkıntılı bir iç çekerken, "Harika!" diye düşündüm. Bir hata daha yap Doğa ve telefona beş dakika veda et.

"Gün, ay ve yılı iki haneli yaz."

Doğukan göz ucuyla beni takip etmiş olmalıydı. "İlk ikisini o şekilde denedim zaten. Olmadı," diye cevap verdim. "Doğum günüm," diye altını çizdi. Zaten doğum gününü yazıyorum diyecektim ki ufak bir aydınlanma yaşadım. Yılım değiştirerek girdim. Ana ekran açıldı. O an beni selamlayan resim sadece bana aitti. Hangi gün olduğunu düşünmeme bile gerek yoktu. İlk kez beraber sinemaya gittiğimiz gün, gizli çekilmiş bir kareydi. Doğukan bu fotoğrafı gerçekten seviyor olmalıydı.

"Musti ile ortak bir listemiz var."

Müzik uygulamasına girdim. Söylediği listeyi arayıp buldum. İçine girdiğimde çoğunluğunun türkü olduğunu fark ettim. Yüzüme buruk bir tebessüm yerleşti. Daha birkaç gün önce türkülerle ilgili onlara fikir verdiğimi hatırladım. Şu anda gördüklerimin hiçbirisi benim türkülerimin yanından geçmiyor diye düşünürken bir türkü dikkatimi çekti.

Fıldır Fıldır Hayriye ...

Tükendiğini düşündüğüm yaşlar, daha güçlü bir şekilde görüşümü bulanıklaştırdı. Burnumu sesli bir şekilde çekmeye başladım. Doğukan'ın bana baktığını hissettim ama ona bakacak cesareti kendimde bulamamıştım. Sanırım hangi şarkıda takılıp kaldığımı anlamıştı. "Musti ekledi," dedi kuru bir ses tonuyla.

"Düğünümüzde beni oynatmak için notalarını bulup çalışacaktı."

İçimde bir şeyler yerinden oynayıp dağılmıştı. Bir çocuk gibi ağlamak için kendimi zor tutuyordum. Fakat arkamızdan gelen iç çekişlerden anladığım kadarıyla Aygül daha fazla dayanamamıştı. Omzumun üzerinden başımı arka koltuğa çevirdim. Cenin pozisyonuyla uzanmış kızın yürü koltuklara dönüktü. Fakat titreyen bedeninden acıyı daha fazla kaldıramadığını anladım. Belki babasını hatırlamıştı ya da çok yakın zamanda kaybettiği abisinin yokluğu yerinde kıpırdanmıştı. Belki de hepsiyle beraber Musti'nin acısını da taşımak zor gelmişti yüreğine...

Çok bile tutmuştu kendini.

Onu acısıyla baş başa bırakmaya içim elvermese de bize arkasını da, nüş olması, istediğinin bu olduğunu düşündürmüştü. Bu yüzden onu döndürüp türkülerden birine tıkladım. Arabanın içi Zara'nın sesiyle doldu

"Değmen benim gamlı yaslı gönlüme

*Ben bir selvi boylu yardan ayrıldım."*⁸²

Doğukan göğsünü şişiren derin bir nefes aldı. Arabanın içine bu su damlası gibi düşen sessizlik halkaları sonsuzluğa yayıldı. Doğukan'ın türkülere eşlik eden sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Cümleler hafif kalıyor, yaşananların ağırlığı karşısında. Bu yüzden belki de şarkı mırıldanmak en çok iyi kolay iletişim şekli gelmişti.

Dakikalar saatlere dönerken gökyüzü de gittikçe parlaklığını kaybediyordu. Ankara sapağına yaklaştığımızı gösteren tabelayla o ana kadar düşünmediğim durum aklıma geldi. Doğukan bizi İstanbul'a götüreceği gibi duruyordu ve sonra tek başına geri dönecekti. Belli ki bu geceki me-saisi için izin istemişti. Onu yalnız bırakmak istemiyordum. En azından bir süreliğine...

"Nereye gidiyorsun?"

Düşüncelerimi teyit etmek için sorduğum soruyla bakışlarını bana çevirdi. "İstanbul'a," dediğinde kendime hayali bir beşlik çaktım. Tam da tahmin ettiğim gibiydi. "Bizi bırakmak için mi?" Soruma başını evet anlamında sallayarak karşılık verdi. "O zaman ben İstanbul'a gitmek istemiyorum." Duyduğu şey karşısında yolu kontrol ettikten sonra tekrar bana döndü. Şaşırılmıştı ama bir o kadar da ne yapmaya çalıştığını anlamış gibi mutlu olmuştu. Yine de söylediğim şeyden emin olmadığını hissettiren bakışları fazlasıyla karışık.

"Bir süre seninle kalacağım," dediğimde arkamdan bana katılan bir ses yükseldi. "Ben de!" Aygül oturduğu koltuktan öne doğru kaydı ve ba-

82. Zara - Değmen Benim Gamlı Yaslı Gönlüme şarkısı.

ını ikimizin arasından uzattı. "Kanalardan birkaç gün için izin aldım. Sen nereye ben," derken gözleri bana değdi.

"Biz oraya."

Doğukan omzunun üzerinden başını hafifçe kardeşine doğru çevirdi. Ardından yola dönmekten önce bakışları birkaç saniye benim üzerimde oyalandı. Cevap vermedi ama cevap niteliğinde bir hareketle çoktan Ankara sapağına dönen sağ şeride geçmişti. Kendimi razı etmek için dil dökmeye o kadar hazırlanmıştım ki bir an afalladım. Aygöl'e baktığımda keyifle arkasına dayanmış olduğunu gördüm. Bakışlarımız kesiştiği anda hafifçe gözünü kırptı. Fakat o an başka bir gerçek yüzüme çarpmıştı. "Hep beraber nerede kalacaktık?"

"Bizde."

Başımı Doğukan'a o kadar hızlı çevirdim ki boynum acıdı. Sesli düşünmemden daha çok etkileyen şey söylediği kelimenin gittiği yerd. "Bizde" derken annesiyle yaşadığı evden bahsediyor olamazdı, değil mi?

"Olmaz."

Doğukan itiraz edeceğimi biliyormuş gibi, "Onu sen nereye biz oraya demeden önce düşünecektiniz," dedi. Onu ben demedim desem de umursamadı. Çaresizce Aygöl'e baktım. Hareketleriyle *ben karışmam, aranızda halledin* dedi resmen. Annesiyle tanışmak için çok erkendi. Özellikle böyle bir anda tanışmam ne derece doğru olurdu? Ayrıca evleri müsait miydi bakalım diye düşünürken hatırladığım kişilere can simidi gibi sarıldım.

"Ama misafirleriniz var."

"Aa, Ömer amcalar hâlâ bizde mi?"

Aygöl tekrar aramıza katılmıştı. Doğukan başını onaylarcasına sallarken, "Bildğim kadarıyla en son bizdelerdi," dedi. İşte bu harika haberdi. "Demek ki evde yer yok. Size rahatsızlık vermek istemem," diyerek tutunduğum en iyi bahanenin işe yaramasını umuyordum. Fakat Doğukan boş kürek çektiğimi, "Öncelikle siz kelimesinin içinde sen de varsın," diyerek göstermişti.

"Abim haklı. Artık evin tek kızı değilim."

"Ayrıca benim odam bildğim kadarıyla boş."

Yaşadığım şaşkınlıktan Aygöl'ün cümlesinin yarattığı mutluluğu es

geçtim. Gözlerim fal taşına dönerken, "Annenin evinde senin odanda mı kalacağım?" diye sordum. Aygöl de bunun doğru olmayacağını anlamış olacak ki onun odasında birlikte kalmayı teklif etti. Fakat bu da doğru gelmiyordu. O kadar insanın içinde benim ne işim vardı ki? Üstelik belki onun odasında kalanlar vardı. Evleri ne kadar büyük olabilirdi ki?

"Apartı ayarlayamaz mıyız?"

"Ne apartı?"

Doğukan'ın bakışları fazlasıyla uyarıcı bir tepkiyle bana döndü. Aygöl'ün hiçbir şey bilmediğini hatırladım. Kahretsin... "Apart... Otel ya da apartta kalabilirim anlamında demiştim." Şüpheli bakışları eşliğinde abisiyle benim aramda mekik dokudu. Belli ki ne olduğunu anlamıştı ama nasıl ve hangi ara olduğunu henüz çözememişti. Derin bir nefesin ardından, "Kalamazsın," diyen Doğukan tartışmanın bittiğini belli eden bir ses tonu kullanmıştı.

"Gerekirse benim odamda tek kalırsın ama tek başına otel ya da apartta kalamazsın."

DOĞA

Sanki kalan yolumuz yapılan emrivakiden sonra üç kat kısalmıştı. Göz açıp kapayınca kadar Doğukanların sitesinin önünde bulmuştuk kendimizi. Bir yanım onun adım attığı sokaklarda, yaşadığı evde, uyuduğu odada, kısacası soluk aldığı yerlerde olacağım için mutlu ve hevesliydi. Diğer yanım ise annesiyle tanışacağım için gergin ve korku doluydu. Kafamdan milyonlarca soru geçiyordu. Beni beğenir miydi? Oğluna yakıştırmıydı? Ailemi sorar mıydı? Geçmişimi sorgular mıydı? Evlilik konusunda baskı yapar mıydı? Ve daha nice... Üstüm başım bile ilk tanışma için uygun değildi. Üstelik...

“Elimiz boş geldik.”

Otoparka arabayı park eden Doğukan hangi ara inmiş ve benim olduğum tarafa doğru dolanmıştı bilmiyordum. Kapımı açarken bana minicik de olsa tebessüm ederek baktı. “Elimiz dolu geldik.” Onun sırf bu görüntüsü için bile o eve girmek boynumun borcuydu artık. Hâlâ inmediğimi görünce vazgeçmemden korkar gibi elini bana doğru uzattı. İmasına gülümsemeye çalışırken elini hafifçe tuttum. O ise benim aksine daha sıkı tutarak beni kendine doğru çekip arabadan indirdi. Saniyeler içinde kollarının arasındaki yerimi aldım. Düşmemem için bir elini sırtıma koyarken diğeriyle kapıyı kapattı. Çenesinin altından ona bakmak kalbimi bir tık daha hızlı attırmaya başladı. Zihnime yersiz tonla

düşünce dolarken sadece nefeslerime odaklanmaya çalıştım. Onu ka-
özlemiştim ama şu anda bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Gidelim mi artık?"

Aygül çoktan oturdukları apartmana yönelmişti. Sarmaş dolaş balk-
mizden ayrılmak istemiyordum. Yine de onun mahallesinde, evinin ba-
lunduğu sitede bu kadar yakın durmanın uygunsuz olduğunun da farkın-
daydım. "Başka şansımız var mı?" diye sorarken yarım adım geniledim.
Doğukan bıyık altından bir gülüşle burnumu sıktı.

"Kaçabilirsin ama sadece yorulursun."

Gülümsemeye çalıştım. Yorulacaksam da mutlaka dinleneceğim be-
an bulurdum. Şu anda annesiyle tanışmaya gerçekten hazır değildim. Hala
surtımda olan elini yavaşça belime indirdi. Ürpertimi gizlemeye çalışırken
parmaklarını benimkilerin arasında hissettim. "Hadi," diyerek bana güven-
verici bir gülüşle baktı. Sanırım daha fazla ayak diremenin anlamı yoktu.
Derin, cesareti ruhuma dolduracak bir nefes aldıktan sonra, "Gidelim,"
dedim ve Doğukan'la el ele yürümeye başladım.

Gözlerimi gireceğimiz apartmanda dolaştırırken birçok dairenin
balkonda oturduğunu yeni fark ediyordum. Kahretsin! Annelerinin de
balkonda olma ihtimali utanarak başımı eğmeme neden oldu. Kalbim de-
licesine çarpıyor, bu etkiyle midem bulanıyordu. Stresli olduğum anlarda
kusma hissim had safhaya ulaşıyordu. Umarım ilk tanışmamız böyle iç-
renç bir konuyla taçlanmazdı.

Asansöre bindiğimizde ellerimin terlediğini hissettim. Doğukan
bundan yine rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aygül utandığının far-
kındaymış gibi bizim tarafa bakmamaya çalışıyordu. Dairelerinin bulun-
duğu kata geldiğimizde kapılar hızla açıldı. Dışarıya adımını atan ilk kişi
Aygül oldu. Doğukan önden geçmem için bekliyordu. Bense hâlâ bir ihti-
mal kaçabilmeyi umuyordum.

"Hadisenize!"

Aygül'ün fısıltısı, apartman holünün boşluğu yüzünden yankılanma-
tı. Beraber asansörden indik. Doğukan, Aygül'ün önünde beklediği kapı-
ya doğru ilerlerken artık beni çeğiştirmeye başlamıştı. O hızlı olduğu için
değildi, benim ayaklarım geri geri gittiğindendi.

Aygül zili çaldığı an nefesimi tuttum. Usul usul Doğukan'ın arkasına doğru sokulmuştum. Kapı hemen açılmadı. Bu nefesimi biraz olsun rahatlamış bir şekilde vermemi sağladı. Bu duruma iyi yönünden bakmak gerekiyordu. Sonuçta balkonda oturmuyorlarsa çoktan kapının açılması gerekiyordu, değil mi?

"Kim o?"

Kapının ardından tatlı, naif ve kesinlikle gençlere özgü bir ses yükseldi. Eğer bu tını annesine aitse, kesinlikle sesi de görünüşü gibi yaşını belli etmiyordu. "Davetsiz misafirler." Aygül durumumuzu açıklayacak en iyi benzetmeyi yapmıştı. Birkaç saniye içerisinde kapı aralandı ve şaşkınlığını gizleme gereği duymayan kadın, "Aygül!" diyerek görüşüme girdi. Bembeyaz, kısa ama bir o kadar hareketli saçlarıyla kızına sıkıca sarıldı. Kesinlikle fotoğraflar güzelliğini tam olarak yansıtamıyordu.

"Nereden çıktın sen?"

Aygül, belli ki Musti'nin cenazesine gideceğini haber vermemişti. "Anlatırız," dediğinde çoğul konuştuğunu fark eden kadının bakışları bize döndü. Doğukan'ın heybetli görüntüsünün arkasına saklanmakla hata etmiştim. Çünkü kadının odağı tamamen oğlundaydı. Dolayısıyla beni de göz ucuyla bile olsa görüyordu. Kadının yüzündeki ifade saniyeler içinde acı ve şefkat karışımı bir duyguyla kaplandı. Hem çok iyi bildiği hem de taptaze bir duyguyu yüreğine misafir etmiş gibi duruyordu.

"Oğlum..."

Titreyen sesi insanın yürek telini sızlatacak kadar güçlüydü. Ev terlikleriyle dışarı çıkan kadın sarılmak için oğluna yaklaştı. Ellerimizi ayırmaya çalıştım ama Doğukan o kadar sıkı tutmaya başlamıştı ki ayırmaya izin vermeyi bırak, bu uğurda canımı bile acıtmayı göze alabileceğini gösteriyordu. Pes edip sadece aramıza bir adımlık mesafe koydum. Annesi sarıldığı anda tek koluyla karşılık verdi. Bunu fark ettiği için mi bilmiyorum, kadının gözleri üzerime çevrilmişti. Kim bilir hakkımda neler düşünüyor-du şu anda? Yüzü o kadar mimiksizdi ki ne düşündüğünü anlamak güçtü. Tüm dua hakkımı iyi şeyler olması için kullanmıştım.

"Başımız sağ olsun."

Kadın oğlunu kollarında teselli ederken gözlerini bir an bile benden ayırmadı. O kadar gerilmiştim ki yer yarıp içine girsem, "Ah!" demezdim.

"Vatan sağ olsun," diyerek annesinden ayrılan Doğukan, sıranın bana geldiğini gösteriyordu.

"Anne tanıştırayım."

Doğukan az önce bıraktığım bir adımlık mesafeyi kapatmak isterken sine beni yanına çekti. Fakat oğlu daha tanıştıramadan kadın, "Doğa, değil mi?" diye sordu. Bir an adımlı unuttum. Birkaç saniye geç de olsa başımda evet anlamında salladım. Ardından konuşmamanın kabalık olduğunu düşünerek, "Evet efendim," dedim. Adımı unutmamasına inanamıyordum. Nihayet yüzünde samimi bir gülümseme yakaladığım kadın, "Ben de Gülsüm," dedi. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp beni de tıpkı diğer iki çocuğu gibi kollarının arasına aldı, şefkat ve sevgiyle. Hiç tanımadığı birine bu şekilde yaklaşmasının tek bir nedeni olabilirdi, Doğukan annesine beni fazlasıyla güzel anlatmıştı.

"Hoş geldin ve teşekkür ederim kızım."

Afallamamı yakalayan Doğukan belli belirsiz gülümserken yine görürdü. "Korktuğun gibi olmadı, değil mi?" diyen bakışlarını hemen anladım. Ne hissetmem gerektiğini bilmezken sadece, "Hoş bulduk," diyebilirdim. Kadın birkaç saniye sonra benden ayrılırken elini üzerimden çekmemişti. "Hadi içeri geçin," diyerek çocuklarına baktı ama, "Tam yemeğe oturmuyorduk. Kaynanalarınız sizi sevecek," derken bana doğru minicik bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. Yanaklarımın ısındığını hissederken gülümsemeye çalıştım.

"Bu gecelik beni mazur görün."

Doğukan'ın ricasıyla oğluna dönen kadın, "Bir şeyler yemen gerekiyor," dedi. Doğukan bu konuları daha önce de çok kez yaptıklarını belli eden bir ses tonuyla, "Sadece uyumam gerekiyor anne," dedi. Bunu kabalıktan kaçmak için söylediğine o kadar emindim ki. Tıpkı istese de uyuyamayacağını bildiğim kadar...

"Tamam oğlum. Nasıl istersen."

Oğlunun yanağını anlayışlı bir gülümsemeyle sevdi. Daha sonra bana dönerek, "Sen bizimle yersin, değil mi?" diye sordu. Kahretsin! İlk kez geldiğim bir yerde yalnız başıma olma düşüncesiyle donakalmışım gibi hissettim. "Aç değilim," demeyi düşündüm ama bunun kabalık olup olmayacağına karar veremedim. Üstelik açlıktan midem senfoni orkestra-

ına donmuştu. Reddetmek istemiyordum ama Doğukan olmadan da o ortamda oturma fikrinden hoşlanmamıştım. Hâlâ elini tuttuğum adama baktım. Birkaç saniyelik sessizliğim sırasında aklımdan geçenleri okumuş olacak ki, "Yer anne, yer," dedi. "Ben de üzerimi değiştirip gelirim birazdan." Benim için göze aldığı şey çok değerliydi ama ona istemediği bir şey yaptırmak istemiyordum. En azından bu gece.

"Sen dinlen."

"Sensiz imkânsız."

Gözlerim büyürken yanımda annesinin olduğunu hatırlatan bir bakış attım. Doğukan'ın umursamaz havası tüm apartman holünü sarmış gibiydi. Gülsüm Hanım oğlunun söylediğini duymazdan gelerek kızına doğru yürüdü. "Hadi kızım, sofraya Nazlı teyzene kaldı. Gidip abinler gelece kadar son hazırlıkları yapalım."

İkisi beraber bizi beklemeden içeri girmişti. Doğukan beni kapının önüne doğru ilerletirken, "Özür dilerim. Düşüncesizlik ettim. İlk kez geldiğin bir yerde seni yalnız bırakacağımı düşünemedim sadece," dedi. Gerçekten mahcup olmuş görünüyordu. "Özür dilemeni gerektirecek bir durum yok. İstemiyorsan yemek yemek zorunda da değiliz."

"Zorundayız. Hadi gel."

Kapının önüne geldiğim an eşiğe çakıldım. Ayakkabılarımı çıkarma bahanesiyle oyalanıyordum. Sanki bir adım atınca hayatım bambaşka bir yöne evrilecekmiş gibi hissediyordum. Bu iyilik mi getirirdi yoksa kötülük mü, emin olamıyordum. Karmakarışık duygular içerisindeydim ama en çok korkuyu ve heyecanı yüreğimden hissediyordum. Doğukan'ın kulağıma doğru yaklaştığını alıp verdiği nefesten anlarken ürperdim. "Eğer biraz daha oyalanırsan, seni kucığıma alarak eve sokacağım." Panikle gözlerim büyürken içeri doğru büyük bir adım attım. Doğukan'ın yüzüne yayılan gülümseme beni kandırdığının en büyük kanıtıydı. "Alacağın olsun," diyerek gözlerimi kıstım. İplerini gevşettiği botlarını dışarıda bırakarak içeri girdi. Kızgın kumlardan serin sulara atlanmış gibi hissettiği bir ifade yüzüne yerleşmişti. O botlarla hareket etmek fazlasıyla zor olmalıydı.

"Hoş geldin."

Kapıyı arkamızdan kapatan Doğukan'a söyleyebileceğim tüm kelimeleri bir anlığına içime hapsettim. Cümlesi aranızdaki sessizlikte asılı

kaldı. Cevap veren nitelikte başımı sallasam da gelişimin hoş olup olmadığını emin değildim. Her evin kendine has bir kokusu olurdu. İçerideki kokumu atar atmaz beni karşılayan hava nostalji kokuyordu. Antikacılara baktığımda bir kokuydu sanki. Gözlerimi holde dolaştırdım. Ardından ufak çekimlerle adımlarla koridorda ilerledim. Duvarlarda asılı olan fotoğraflara, tabloları baktım. Biraz ilerideki gömme nişin içindeki eski eşyalara ...

“Annem tam bir koleksiyoncudur.”

Doğukan da benimle beraber yavaş adım atıyordu. Sanki ilk kez giriyormuş gibi baktığım her köşede o da biraz oyalanıyordu. “Geçmişte ait ne varsa onlarla yaşamaya bayılır. Sahip olduğu hiçbir eşyasını atmaz. Daha doğrusu atamaz.” Belli oluyordu. Evin basit bir koridoru bile müze andıracak kadar eşya ile doluydu. Yine de bu kalabalık rahatsız etmiyordu. “Garip bir bağ kuruyor eşyalarla. Bizimkileri de atmamıza izin vermedi. Sanki onlar giderse boşluğa düşecekmiş gibi hissediyor sanırım. Hayatından eşyaların değil de anıların yok olacağını düşünüyor. Bu nedenle her zaman biraz kalabalıktır.” Biraz vurgusuna imalı bir bakış atında gözlerini devirdi. “Tamam, kabul. Fazla kalabalık ...” Hafif bir kükürtüyle önüne döndüm. Çift kanatlı ahşap kapının eşigine geldiğimizde duraksadım. İçerideki gürültü sofranın burada kurulduğunu gösteriyordu. Kimseyle göz göze gelmek istemediğim için başımı öne eğdim. Fakat Doğukan bu durumdan kaçamadı.

“Evlat!”

Kaçmaya yer bırakmayan bir seslenişti. Doğukan kapının eşiginde durup ona doğru gelen adama döndü. “Ömer amca.” Kırış kırış bir yüz. En az altmış yılın çizgileri... Askerlikten kalma olduğunu düşündüğüm bir yarası izi... Çukura kaçmış çakır gözler... Dünyanın kahrına dayanmaya çalışan ve hâlâ geleceğe karşı umudu olan bir adamdı.

“Vatan sağ olsun.”

Doğukan’ı babacan bir tavırla kucakladı. O an kim bilir kaç evladını bu şekilde uğurladığını düşünmeden edemedim. Gözleri bir başka bakıyordu çünkü. İçine yüzlerce acı gizlemiş gibi titriyordu göz bebekleri. Doğukan cevap vermedi. Yüzünün yandan görünüşünü, aklımdaki düşünceler eşliğinde izledim. Tıpkı yüksek bir dağın zirvesindeki korunaklı, ulaşılmaz ve kendinden emin bir kale gibi dikiliyordu adamın kolları ar-

unda. Hiçbir şeyin kendisine daha fazla zarar veremeyeceğini haykırıyor gibiydi.

"Merhaba kızım."

Çakır gözleri benimle buluşan adam, usulca sarıldığı çocuktan ayrıldı. Tokalaşmak için elini uzatırken kibarca karşılık verdim. "Ben Emekli Albay Ömer Akçay." Memnun olduğumu dile getirirken kendimi tanıttım. Dudaklarına küçük ama fazlasıyla samimi bir tebessüm yerleşti.

"Hadi sizi tutmayayım. Yemekte bol bol konuşuruz zaten."

Gülümsemekle yetindim. Doğukan yolu göstermek adına önüme geçti. Peşinden ilerlerken adımları önceye kıyasla biraz daha hızlıydı. Yemeğe bekledikleri için olduğunu düşündüm. Fakat odasına girdiğimiz gibi Doğukan'ın adımları yavaşladı. Sanki gücünün son damlalarını buraya kadar kullanmıştı. Kapıyı arkamdan usulca kapattım. Doğukan yatağı ve duvar arasındaki ufak boşluğa çökerek oturdu. Bacaklarını ufak bir çocuk gibi kendine çekmişti. Cebinden çıkardığı fuları sıkı sıkıya tutarken iç çekişleri hıçkıklara dönüştü.

Koskoca odanın bir köşesine çöküp gözyaşları ve titreme içinde acı çekmesini izledim. Bu gidişin telafisi hiçbir zaman olmayacaktı.

Hissettiği acı bir an öyle bir yankıya dönüştü ki...

Sanki derimin altında benden daha büyük bir şey vardı ya da beni yutmuş büyük bir boşluktu bu. Doğukan'ın çaresizliği ve güçsüzlüğü bir korku dalgası gibi ruhumu alabora etti. Gözlerim şömineye atılmış bir odun gibi çatırdayarak yanmaya başladı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir yanımda onu yalnız bırakmam gerektiğini, acısını tek başına yaşamasının ona daha iyi geleceğini söylüyordu ama kalbim... o böylesine savunmasızken sarıp sarmalamak, tüm yaralarını sarmak istiyordu. Gözyaşları sel olup kalbime doluyordu.

Sonu yokmuş gibi görünen hıçkırıklarına daha fazla dayanamayıp yanına gittim. Sırtımı duvara yaslarken onu da göğsüme doğru çekmiştim. Karşı koymadı. Toprak kokusunun yayıldığı fuları göğsüne sıkıca bastırdı.

"Çok canım yanıyor."

Kalbim yerinden sökülüyormuş gibi geldi. Titreyen bedenini sakinleştirmek istercesine okşarken, "Biliyorum," diye fısıldadım. Özüntüsünü

taşımak istemiştım ama acısının altında eziliyordum. Geceye karışan hıçkırıklarına sadece birkaç kez, "Biliyorum," diyebilmişim. Onu savunma lığı karşısında ruhumu kara yangınlar sardı. Söndüremedim. Gözyaşları daha da harlıyordu ateşi sanki. "Nefes alamıyorum," dediğinde gözlerini kapattım.

"A-la-mı-yo-rum."

Titrek nefeslerimi tutmaya çalışırken ne demem gerektiğini bilmiyordum. Yanında olduğumu hissetmesi için saçlarını usul usul sevdurdum. "Kardeşimdi o benim," dediği yerde birkaç damla gözyaşı saçlarına doğru düştü. "Kimi sevdiysem," deyip susunca saçlarını öptüm. Başını yavaşça kaldırdı. Kızarmış kan çanağından farksız gözleriyle bana bakarken, "Sen de ölme, tamam mı?" diye sordu. Aslında bu bir soru değil, hayatının en büyük temennisiydi.

"Benden önce sakın ölme."

Cevap vermedim. Veremedim. Konuşursam hıçkırıklara boğulacağımı biliyordum. "Sen hiç ölme," dediği yerde gözlerimden birkaç damla yaş daha fırar etti. "Gerekirse ben senin yerine de öleyim ama ne olur, sen beni arkanda böyle çaresiz bırakma." Daha fazla tutamadığım hıçkırıklarımı Doğukan'ı tekrar kendime çektim. Bu sefer bana sıkıca sarıldı ve ikimiz de ağlayarak içimizi boşaltmaya çalıştık. Sanki bir anda tüm sesler susmuştu ve gecenin sessizliği sadece bizim ağıtlarımızla doluyordu.

Ne kadar süre o şekilde kaldığımızı bilmiyordum. Fakat kapının tıklatıldığını duyduğumda elimin tersiyle göz yaşlarımı sildim. Doğukan da gözlerini kamufleajının koluna silmek için aramıza biraz olsun mesafe koydu. Bu sırada boğazını temizledi ve ağlamaklı sesinden sıyrılarak, "Bir dakika," dedi. Önce kendi yerden kalktı, ardından beni kaldırdı.

"Abi sofa hazır. Sizi bekliyoruz."

Birkaç küfür mırıldandığını duydum. Ardında, "Geliyoruz birazdan," dedi. Musti'nin toprağını yatağının başucundaki komodinin içine bırakırken oradaki iki cam kavanoz dikkatimi çekti. İçi toprak doluydu ve üzerinde birer künne vardı. Sanırım Aygöl'ün bahsettiği şey buydu.

"Ben üzerimi değiştireyim. Sonra elimizi yüzümüzü yıkar, sofrayı geçeriz."

Rol yapmak zorunda kalacağını bildiğimden, "Gerçekten gelmek zorunda değilsin," dedim. İtiraz eder gibi başını sallarken, "Sen nereye ben araya," demesi gülümsetmişti. Arabadaki konuşmamıza ithafta bulunduğundan, "O tam tersi değil miydi ya?" diye sordum. Dudaklarının kenarına yerleşen ağlamaklı bir tebessümle beni kollarının arasına aldı. Sıkıca sarılırken başını saçlarımin arasına gömmüştü. Sanki kokumu içine çekerek sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı saçlarıma doğru.

"Hayatuma girdiğin için, yanımda olduğun için, göğsünde ağlamama izin verdiğin için ama en çok da ... Nefes aldığın için çok teşekkür ederim."

DOĞUKAN

Doğa'nın sırf benim için kararlarından vazgeçmesinden mi, annemin acıyı en iyi anlayacak kişi gibi beni şefkatle sarmasından mı yoksa yıllarca babamın yanında gördüğüm, daha sonra da gördüğüm hiçbir anda habamın eksikliğini yaşatmayan Ömer amcanın aynı şefkatle beni kucaklamasından mı, bilmiyorum, kendime ağlamayacağıma dair verdiğim sözü çiğnemiştım. Gözyaşlarım yüreğimdeki artçıları koca bir depreme dönüştürmüş, ruhum bir dağ gibi çökmüş, bedenim olduğu yere yıkılmış ve ben bu enkazın altında kaybolmuştım. İçimde hissettiğim o karmaşık duygular ve içsel fırtınaların yakınlarım olmadığında daha kontrol edilebilir olduğunu bir kez daha anlamıştım. Tıpkı denizin ortasındaki bir fırtınanın karaya vurmak üzereyken sakinleşmesi gibi onlar da benim dik duruşumu elimden almışlardı. Bunun olacağını biliyordum. Bildiğim için yemeğe katılmak istememiştım. Fakat artık bir önemi yoktu.

Ben içim tükenircesine ağlamıştım, Musti'yi sonsuzluğa yolculamıştım.

Yemeğe katıldığımızda masadaki ölüm sessizliği, zamanla yerini ufak sohbetlere bırakmıştı. Hatta ara ara anlatılanlardan dolayı yüzümüzde tebessüm olduğu bile oluyordu. Bu anların hiçbirinde gözlerini benden ayırmayan Doğa'ya her şeyin yolunda olduğunu hissettirmek için daha anlamlı bakışlar atıyordum.

Yemek bitip, masa toplandıktan sonra yorgun olduğumu söyleyerek izin istemiştim. Herkes anlayışla karşılarken Doğa gelmek ve gelmemek arasında kararsız kalmış gibiydi. Daha doğrusu, "Ben de geleyim," demeyi utanmış gibi görünüyordu.

"Ben odada olacağım. Gelmek ister misin?"

Etrafımızdaki insanlara ufak bir bakış attıktan sonra, "Uyumayacağım mısın?" diye sordu. Başımı hayır anlamında sallarken, "Uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedim. Doğa beklenen yardım eli ona uzatılmış gibi, "Ee... O zaman ben de geleyim. Bir şeyler izleriz istersen?" diye sordu. Fark etmez dercesine omuz silktim. Anneme dönerek, "Müsaadenizle ben de kalkayım," derken daha cümlesi bitmeden ayaklanması belli belirsiz bir gülümsemeyi dudaklarımın kenarına yerleştirdi.

"Ben de odama geçiyorum gençler ve kendini genç hissedenler."

Aygül, ilgiyi Doğa'nın üzerinden çekmek ister gibi lafa karışmıştı. "Cümleten iyi geceler," diyerek yanımıza gelen kız, *daha ne burada dikiyorsunuz, yürüsenize bakışı atınca gülümsemem minnet duygusuyla büyüdü.* Hep beraber salondan çıktık. Yatak odamın kapısına geldiğimizde, "Kapınızı açık bırakmanızı tavsiye ederim," dedi ve geri geri kendi odasına doğru yürümeye başladı.

"Ve uyumayacağım. Başınız sıkışırsa seslenmeniz yeter."

Elimi nazıkçe Doğa'nın beline yerleştirerek odanın kapısını açtum. "Neden öyle bir şey söyledi?"

"Akli sıra, herkes ayaktayken yakınlaşmayın demeye çalışıyor," dediğimde gözleri utançla büyüyen kız, "Sevişmek için mi odaya geldiğimizi sanıyor?" diye sordu. Yanakları şimdiden kızarmaya başlamıştı.

"Sanmıyorum. Sadece ileri görüşlülüğünü konuşturuyor."

"Ne?!"

Doğa'nın şok nidasına gülümserken, "Sadece takılıyorum," dedim. Elini göğsüne yerleştirip derin bir nefes aldı. "Sen yine de kapıyı açık tut. Herkes böyle düşünmesin." Kapatmak üzere olduğum kapıyı, Doğa'nın isteği üzerine hafif aralık bıraktım.

Az önce geldiğimizde inceleme fırsatı bulamamış gözleri odanın içinde dolaşırken, "O kadar da büyük değilmiş," dedi. Ardından omzunun

ızından bana bakarak imalı bir gülüş gönderdi. Onun odasına ilk girdi-
ğimde söylediğim sözle bana sataşmıştı. Gülümsedim ve bunun gözlerime
cılar ulaştığına yemin edebilirdim. Bize dair en ufak bir ayrıntıyı unutma-
nası, sanırım bana verebileceği en değerli şeydi.

Koleksiyonumun olduğu dolaba geldiğinde sanki ilk kez görüyor-
nuş gibi hepsini inceledi. Bir anda dikkat kesilince neye baktığını tahmin
ettim. Çekingen bir tavırla elini uzattı. Önündeki eşyaları dağıtmamaya
özen göstererek fotoğraf çerçevesini eline aldı. Gözleri içindekileri tarar-
ken usulca yanına gittim.

“Bunlar...”

Gördüklerinden emin olmak ister gibi bana baktı. Başımı emin olma-
sını ister gibi salladım. Çerçevenin içinde bana attığı ilk fotoğraf, Şırnak’ta
gerçek olduğuma inanması için topladığım kurumuş papatyalar ve 28 da-
kikayı her baktığımda bana kanıtlayacak olan saç teli vardı. Doğa’nın göz-
leri buğulanmaya başlarken, “Bunları sakladığına mı şaşırmalıyım yoksa
bu şekilde saklamandan dolayı mı duygulanmalıyım karar veremiyorum,”
dedi. Sesi titremeye başlamıştı. Bunlarda bu kadar etkilendiyse diğer sak-
ladıklarını görmemesi daha iyiydi.

“Bu huyum annemden geçmiş olabilir.”

Söylediğim şeyin gittiği yeri anlayınca ağlamaklı bir ifadeyle güldü.
“Çok güzel olmuş,” dediğinde şakaklarına uzun bir öpücük bıraktım.

“Çünkü sen güzelsin.”

DOĞA

Bir insana değer vermek, ona verilebilecek en önemli hediye idi ve
Doğukan hayatıma girdiğinden beri hediye paketleri arasında kalmış bir
çocuk gibi mutluydum.

Bana dair en ufak bir şeyi bile saklaması anılarımıza ne kadar önem
verdiğini gösteriyordu. Üstelik sadece saklamakla kalmamış, onu korunaklı

bir yerde sergilemişti. Bu da sevgimize sahip çıkışının güzelliğini tüm dünyaya göstermek çekinmemesinden kaynaklanıyordu.

“Çocuklar müsait misiniz?”

Hayatımda elimde tuttuğum en değerli çerçeveyi yerine diklerken koyarken kapının tıklatıldığını duydum. Doğukan, “Gel anne,” dediğini bile kapıyı açmama nezaketini gösteren kadın, “Sen gel de yer yatağını indirelim,” dedi. Doğukan sorgulamadan annesinin uzaklaşan adım sesleri takip etti. Kapıdan çıkmadan önce onu tutup durdurmamla bakışları bana döndü. “Sen aynı odada kalmak istediğimizi mi söyledin?”

Sesimi mümkün olduğunca kısık tutmaya çalıştım. Başını hayır anlamında sallarken, “Söylesem bilirdin, senden ayrı hareket etmedim ki,” dedi o da benzer bir fısıltıyla. Haklıydı. Baş ve kuyruk gibi o nereye giderse ben de peşinden ilerliyordum. O zaman Gülsüm Hanım neden bize sormayı reği duymadan direkt hazırlıklara başlamıştı? Rahat bir kadın izlenimi vermiyordu. Özellikle de yemek sırasında gözü sürekli bizim üzerimizdeydi. Yediğim lokmalar bile sayılıydı. Tamam, baskıcı biri gibi de durmuyordu ama beraber aynı odada kalmamıza izin verecek bir tip kesinlikle değildi.

“Aygül söylemiştir belki.”

Başımı itiraz eder gibi salladım. Arabadaki tavrına bakılırsa onun söylemesi de imkânsızdı. “Ayrıca burada kalacağını bildiğini nereden çıkdın? Sadece yatağı indirelim dedi.” Doğru. Belki de Aygül’ün odasına kalmak için yatağı indirmemizi istemişti. “Gerçi Aygül’ün yatağının altın sürgülü bir yer yatağı var.” Bir anlık rahatlamam yerini daha güçlü bir teşa bıraktı. Kesinlikle bu odada beraber kalmamız için hazırlık yapıyordu.

“Neyse. Anlarınız şimdi,” diyerek kolunu elimden kurtardı ve annenin yatak odasına doğru ilerledi. Tırnaklarımı yemeğe başlarken kapı eşliğinden karşı odadaki hareketliliği izledim. Yüksek gardırobun en iç kısmında beyaz bir örtüye sarılı rulo şeklindeki bir yatak indiren Doğukan ufak bir zorlanma yaşamamış gibiydi.

“Sen onu götür oğlum. Doğa’yı da buraya gönder. İsteddiği nevreş takımını seçsin.”

“Yer yatağında ben yatarım anne.”

“Zaten sen yatacaksın Doğukan. Senin çarşafalarında mı kızı yatacağız

Kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladı. Doğukan kucakladığı yakla annesinin odasından çıktı. Hâlâ bıraktığı yerde olmamı beklemiyor-muş gibi, beni gördüğü an duraksadı. Yüzündeki ifadeyi anlamak neredey-se imkânsızdı ya da belki de ben şu andaki paniğimden hiçbir şeyi doğru-
durüst anlayamıyordum. "Annem nevresim seçmen için seni çağırıyor," derken tekrar yürümeye başladı. Odaya rahat girebilmesi için önünden çekildim. Yanımdan geçtiği sırada, "Sanırım seninle baş başa konuşmak istiyor," diye fısıldadı. Harika! Sanki yeterince telaşlı değilmişim gibi bir de gerginlikle boğuşacaktım. Benimle ne konuşacaktı ki? Yoksa beni sınava mı tabi tutacaktı? Belki de aynı odada kalma olayı bile bir sınavdı.

"Allah'ım sen bu sınavlardan alnımın akıyla geçmeyi nasip eyle," diye dua ederek karşıdaki odaya doğru yürüdüm. Ürkek adımlarım fazlasıyla yavaştı ama göz açıp kapayıncaya kadar koridoru aştırmıştı. Annesinin oda kapısının önüne geldiğimde titreyen ellerimle kapıyı tıklattım. Dolapları karıştıran kadın omzunun üzerinden bana baktı.

"Gel Doğa."

Derin bir nefes alarak odaya girdim. Yatağın üzerine düzgünce yerleştirilmiş, kolalanıp ütülenmiş gibi duran birkaç nevresim setine baktım. Doğukan'ın yanıldığını, gerçekten de beni nevresim seçmek için çağırmış olmasını umdum.

"Biraz konuşalım mı?"

Fakat tüm umutlarım suya düştü. "Ne hakkında?" diye sorarken gerginliğimi belli etmemeye çalıştım. Gülsüm Hanım yanımdan geçip odasının kapısını kapattı. Harika! Şimdi istesem de yaşadığım stresi saklayabileceğimi sanmıyordum.

"Geç, otur kızım."

Yatak odasındaki berjeri işaret etti. İtiraz etmeyi düşündüm, kapıya yakın olmak istedim ama birkaç saniye sonra kendimi koltuğa otururken buldum. Gülsüm Hanım karşıma gelecek şekilde yatağının ucuna ilişti. Gözleri bir süre üzerimde dolaştı. Kucağımda birbirine kenetlediğim ellerimde haddinden fazla oyalanmıştı. Parmağımdaki yüzüğe takılı kaldığını, "Zevkli oğlum benim," demesiyle anladım. Sanki orada olduğunu unutmuşum gibi gözlerimi kısa bir an tektaşına kaydırdım. Hafifçe başparmağında oynarken gülümsedim.

“Seni seçmesinden belli.”

Duyduğum iltifatla başımı kaldırırken ne diyeceğimi bilmiyordum. Sadece hafifçe gülümseyebilmişim. “Bu yaşına kadar onun hiçbir seçimi ne karışmadım. Bundan sonra da karışacak değilim. Çünkü onun birinin en doğrusu ve hayırlısı olduğuna emin olmadan hareket etmeyeceğimi biliyorum.” Omurgamdan aşağı istem dışı bir ürperti indi. Güzel şeylerden bahsediyordu ama üzerimdeki baskı bunu kötüye çekmeye fazlasıyla kararlıydı. Bu konuşmanın sonu, “Sen oğlum için doğru ve hayırlı olan değilsin,” ile bitirse şaşırmayacaktım.

“Ama bu oğlumun seçimlerini kendi içimde sorgulamadığım anlamına gelmez. Seninle daha önce tanışmak istememin nedeni de buydu. Karışmak için değil, sadece içimin rahatlaması için.”

Zihnimden geçen karamsar düşünceleri bir kenara bıraktım ve içimdeki çekici laf kalabalığını büyük bir merakla dinlemek için kulak kesildim. “Doğukan benim tek oğlum,” derken boğazı önceki kayıyla düğümlenmiş gibi yutkunamadı. İçindeki keder, bir volkan gibi patlamaya hazır görünüyordu. Acısı, o söylemese bile duruşundan taşıyor, gözlerinde hüznle birleşip dışarı çıkmak için can atıyor gibiydi.

“Onun mutlu olacağına, her zaman destek bulacağına ve her şartta onun soyadını gururla taşıyacağına inandığım birine emanet etmek de babasına verdiğim sözün borcu.”

Omuzlarıma yüklenen sorumluluk, Gülsüm Hanım’ın dilinden çıkınca daha da ağırlamıştı sanki ama hepsini kaldırabileceğime inanıyordum. “O her ne kadar duygularını saklayabildiğini düşünse de ben aldığı nefesten bile ne hissettiğini bilirim. Tıpkı gittiği operasyondan aldığı yarının acısını gözlerinin titreyişinden hissettiğim gibi.” Şaşkınlıkla hafifçe dudaklarım aralandı. Ne düşündüğümü anlamışçasına, “Evet, yaralanan döndüğünü hatta hastaneden çıkar çıkmaz senin yanına geldiğini biliyorum,” dedi. Kahretsin. Aygöl bunları da mı ağzından kaçırmıştı?

“Öğrenmemem için çok çabaladı ama ben bir anneyim. Üstelik özel kuvvetlere yıllarıyla beraber canını da vermiş bir eşe ve bir oğula sahibim. Onlardan kaptığım bir şeyler olsun, değil mi?”

Tatlı ama fazlasıyla buruk bir tebessümle bana bakınca aralık olan dudaklarımı hızla kapattım. “Senden bir anne olarak tek bir ricam var güzel

kızını," dediğinde konuşmanın özüne geldiğimizi hissederek duruşumu dikleştirdim. Geldiğimden beri ilk kez konuşurken, "Eğer yapabileceğim bir şeyse," dedim cılız bir sesle. Oturduğu yerden uzanıp kenetli ellerimi kendi avuçlarının içine aldı. Bu teması beklemediğim için kaskatı kesildim. Benimkilerin aksine elleri sıcacıktı. Bu da karşımdaki rahatlığını ve sakinliğini gösteriyordu.

"Doğukan dışarıdan ne kadar çelik gibi duran bir adam olsa da içi paramparça olmuş bir çocuk. Babasından sonra büyüyememiş, abisiyle büyümek zorunda bırakılmış bir yetim."

Doğukan'ı bu şekilde hayal etmek canımı yakmıştı. Gözlerim dolmaya başladığında ellerimi sıkı sıkıya tutan kadın aynı buğulu ifadeyle gözlerimin içine baktı.

"Lütfen oğlumun Yaradan'dan gelen yaralarına yârin neden olduğu ıstıraplar ekleme, olur mu?"

Bu oğlunu üzmememi söylediği çok ağır bir sözdü. Kalbim sıkışmış bir hâlde atarken, boğazımda düğümlenen hıçkırıklar dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. İçimde kopan fırtınalar, kendini tutmaya çalışan ruhla çarpışıyordu. Konuşamayacağımı bildiğim için başımı söz verir gibi salladım. Benim aksime gözyaşlarının akmasını durdurmayan kadın bir eliyle uzanıp yanağımı şefkatle okşadı. "Teşekkür ederim," derken sesi xoğuklaşmıştı.

"Ailemize hoş geldin."

DOĞUKAN

Kapıyı kapatırken göz göze geldiğim annemle içeride, özellikle benim duymamı istemediği bir konuşma geçeceğini anladım. Yüreğimi deyin bir kaygı ve zihnimi kemiren merakla kapalı olan kapıya bakakaldım. Anki arkasındaki manzarayı görebilecekmişim gibi gözlerimi bir an bile yerinden çekmiyordum.

Konuşacakları şeyin içeriğini öğrenme arzusu, âdeta bedenimi ele

geçirmişti. Sessiz ama sabırsız adımlarla kapıya yöneldim. Kapalı olmanın fırsat bilerek başımı yaklaştırdım ve içeride konuşmalara kulak kabarttım. Kalbim, sanki birazdan bir sırra erişecekmişim gibi hızla atıyordu. Fakat bir şey duyduğum söylenemezdi. Yine de bir fısıltı, bir cümle kırıntısı yakalamak için nefesimi bile tutmuştum.

"Ne yapıyorsun sen orada?"

Aygül'ün arkamdaki sesiyle irkildim. İşaret parmağımı dudaklarıma götürürken kapıdan usulca uzaklaştım. "Annem, Doğa'yı yanına çağır dediğimde kaşları merakla havalanan kardeşim bu durumdan zevk aldığı gibi kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Sanırım senin duymanı istiyorlardı kapı kapalı olmazdı," dediğinde gözlerimi kıstım. Aygül kükürde bir sesle, "Merak iyidir iyi," dedi ve pırpıplar gibi koluma vurdu.

"Adamı canlı tutar."

Koluma bir kez daha vurmasına izin vermeden gerilerken, "Sen neyi odanda değilsin?" diye sordum. Aygül iki elini dua eder gibi havaya kaldırdı. "Yüce Rabb'im, beni bu manzaradan mahrum bırakmamak için tutaklarını getirdi." Hafifçe havada duran ellerine vurdum. "Allah'ı pis emellerle karıştıрма," dediğimde tek kaşını kaldırarak yine kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

"Yaptığın şeyin pis bir şey olduğunu kabul ediyorsun yani."

"Saçmalama."

Tam o sırada annem kapıyı açtı. Yakalanmanın verdiği hisle ikimiz de kaskatı kesildik. "Çocuklar, ne yapıyorsunuz burada?" Annem sorgulayarak bakişları, Aygül'le aramızda mekik dokuyordu. Arkasındaki kız kucağında tuttuğu neyresimlere sıkı sıkı sarılmıştı. Bana bakarken gözlerindeki buğulu dikkatimi çekti ve bu hoşuma gitmemişti.

"Tuvalet kavgası anne."

Aygül'ün zor durumlardan kendini kurtarma mekanizması yine ikimiz için çalışmıştı. Annem bu yaptığımızı ayıplar gibi cıklarken, "Sanki evde başka tuvalet yok," dedi. "Geç kızım, sen benim odamdakini bul lan. Bunun için kavgaya etmekten bıkmadınız." Ayaküstü azarımızı da içtikten sonra annem Ömer amcaların yanına doğru yürümeye başladı. Aygül yanımdan geçip banyoya girmeden önce, "Bir şey değil," dedi.

Onun kapıyı ardından kapatmasıyla Doğa ile koridorda baş başa kaldık.

"İyi misin?"

Soruma başını evet anlamında sallayarak cevap verirken burnunu çekmesi tam bir tezat oluşturunuyordu. "Ağladın mı sen?" diye sorduğumda Dunyanın en saçma şeyini duymuş gibi kaşlarını çatı. "Hayır, o nereden çıktı?" Odaya doğru yürüdü. Peşinden girip kimsenin bizi duymaması için kapıyı kapattım.

"Annem canını sıkacak bir şey mi söyledi?"

"Hayır Doğukan, anneni tanımıyor musun? Sence öyle bir şey yapar mı?"

Yapmazdı. Yine de bu hâlde olmasının bir nedeni olmalıydı ama belli ki konuşmak istemiyordu. Belki de annemle arasında kalması gereken bir konuydu. Ne kadar merak edersem edeyim, saygı duymak zorundaydım. Doğa yere koyduğum yatağa temiz nevresimleri sermeye başlarken, "Orada ben yatacağım," dedim. "Yatağımdakileri oraya serelim." Doğa umursamadan çarşafı havalandırıp yatağın üzerine serdi. Elleriyle düzeltirken, "Doğa," deyip yanına çömeldim. Fazlalıkları yatağın altına sıkıştırırken, "Efendim kalbim," diye cevap verdi ama bana bakmıyordu. Uzanıp çenesini tuttum ve başım bana doğru çevirdim. Buğulu gözleri daha da dolmuştu. Saygı duyacağımı yeni söylemişken beni bu kadar kışkırtmamalıydı.

"Ne oluyor?"

"Benimle uyumayacak mısın?"

Şaşkın bir ifadeyle bakarken, "Bunun için mi ağladın?" diye sorduğumda başını evet anlamında salladı. Arabada böyle bir şey istemediğini söylememiş miydi? Gülmekle ağlamak arasında kalırken onu tutup kendime doğru çektim. Başım göğsüme yasladıktan sonra şakaklarım öptüm. "Komik değil," dedi güldüğümü hissetmiş gibi.

"Değil."

"Gülüyorsun ama."

"Gülüyorum."

Hafifçe ona sarıldığım koluma vururken, "Gülme," dedi. Ardından başını daha rahat bir pozisyona getirdi. Bir süre sessizce sarmaş dolaş oturduk. Belli ki o annemle olan konuşmalarını kafasının içinden geçiriyordu.

Ben de Musti'nin yokluğunu bir anlık unutmanın verdiği azabı çekti-
dum. Hayat bu kadar hızlı devam etmemeliydi. Edecekse bile şu an da
zaman değildi.

"Ne düşünüyorsun?"

Doğa başını hafifçe kaldırıp bana doğru baktı. Gözlerini görebilmek
için ben de başımı eğdim. Düşüncelerimi onunla paylaşmak istemediği
için, "Uyuyalım mı?" diye sordum. Fark etmez der gibi omuz silkti. "Uy-
yabilecek misin?" Deneyeceğimi söylediğimde başını tamam anlamadı
salladı. "O zaman şu yatağı bitirip yatalım," derken kollarımın arasında
çıktı.

O yatağı hazırlarken ben de ona uyabilecek kıyafetlerime baktım.
Hepsi bol gelecekti ama en azından ölü toprağının kokusu sinmemişti.
Ona kıyafetleri uzattığımda sorgulamadan giyinmeye başladı. Rahat be-
setmesi için arkamı döndüm ve onun aksine üzerimdekilerden kurtulmak
için soyundum. Yatağa sadece iç çamaşırımla girince, "Pijama giymeyecek
misin?" diye sordu.

"Uyurken üzerimde kıyafet olmasından hoşlanmam."

Bu söylediğime şaşırmış gibi göründü. "Ama her zaman üzerinde
kıyafet olur," dediğinde ona katılan bir baş hareketle cevap verdim. "Ra-
hatsız olmaman içindi ama madem artık odama kadar girdin, bu duruma
alışsan iyi olur." Yorganın ondan taraf olan yerini açtım. Usulca yanına so-
kulurken, "Aa, ablama haber vermeyi unuttum," dedi ve gerisin geri dönüp
telefonunu eşyalarını bıraktığı yerden aldı.

"Işığı da kapatır mısın?"

Doğa odanın ışığını kapatırken başucumdaki lambayı yaktı. Pa-
maklarını göremeyeceğim bir hızla mesaj yazarken yanıma geldi. "Ta-
mamdır," deyip telefonu komedinin üzerine bıraktı. Ardından bana dö-
nerek kollarımın arasına girdi. Başını çıplak göğsüme yasladı. Parmakları
yeni yeni kapanan kurşun yarımın üzerinde belli belirsiz dolaştı. Tekrar
burnunu çekmeye başlamıştı.

"Acıyor mu hâlâ?"

Yüreğimde öyle bir acı vardı ki bedenimdekilerin hepsini anlamı-
laştırıyordu. "Hissedemiyorum." Parmakları boynumda asılı olan künye

leri tek tek ayırdı. Üç tane oluşuyla kaşları çatılmıştı. "Bunlar..." derken tek tek künyelerde yazılanları ışığa tutarak okumaya başladı.

"Ben bu künyelerin senin olduğunu düşünüyordum."

"Artık benimler."

Başını kaldırıp gözlerimi içine bakarken "Ama sana ait bir künye yok," dediğinde gülümsedim. Yüzüne düşen saçları kulağının arkasına ittikten sonra alnuna uzun bir öpücük bıraktım. Çünkü hâlâ nefes alıyordum. "Hadi uyuyalım," dediğimde bu konu hakkında konuşmak istemediğimi anlamıştı. Başına göğsümde rahat bir yer yaptı. Saçlarını usul usul okşamaya başladım. O ise künyeleri avucunun içine almıştı. Sanki sorumluluğumun ağırlığına destek olmak istiyordu.

"İyi geceler kalbim."

"İyi uykular güzel kuğum."

DOĞA

Uyku ölümün küçük kardeşiydi. Her sabah da yeniden dirilişe gebeydi. Arada geçen kısa zaman aslında elindeki en değerli armağandı. Ne yaşayacağın, kiminle olacağın ve geride ne bırakacağın bu kısacık zaman diliminde işlenirdi.

Geç saate kadar açık olan kirpiklerim alışkanlığın getirdiği merhabayla birbirinden ayrıldı. Beynim ilk önce nerede olduğunu idrak etmekte zorlandı. Yalnızca birkaç saniye... Gözlerim duvardaki Türk bayrağı ve Fenerbahçe bayrağıyla buluşunca birkaç gündür olanlar zihnime dolup. Bakışlarım gecenin bir yarısı yarım yamalak hazırladığımız yerdeki boş yatağa kaydı. Gerçekten de içinde yatılmış gibi duruyordu ama şu anda bedenimin her yerinde hissettiğim sıcaklık bununla ilgili en ufak bir edişeye yer bırakmıyordu. Doğukan bedenimi sıkıca sarmış, göğsünü sırtıma, popomu kasıklarına, bacaklarını da bacaklarına yaslamıştı. Uyumak üzereyken kesinlikle pozisyonumuz bu değildi. Belli ki kendimi ölüm hatline teslim ettiğim anda sırtımı dönmüştüm ve Doğukan da onu yaşamı tutmaya çalışan en önemli şeymişim gibi bana sıkı sıkıya sarılmıştı. Kaç pozisyonu en sevdiğim şekillerden biriydi ama bu düşünceyle tarifsiz bir acıyla canımı yakmıştı.

Uyuyup uyumadığını anlamak içim kulak kesildim. Uyku nefesi almadığını fark edince kolları arasında usulca döndüm. Bitkin bakışları, göz

göze geldiğimiz an hafifçe ısındı. "Günaydın," derken başımı boyun boşluğuna yerleştirerek sıkıca sarıldım. Cevap vermedi. Onun yerine derin bir iç çekerek kollarını sıkılaştırdı.

"Uyuyabildin mi?"

Başımın üzerinde kalan çenesinin iki yana sallandığını hissettim. Bu hayır demekti. Dün gece dökülen içinden sonra ne bir gözyaşı dökmüştü ne de biraz fazla kelime çıkmıştı dudaklarından. Sanki tekrar bir ağlama krizine girmeyi konuşmayarak engelliyordu ya da kelimeler bile ağır geliyordu diline yaşadıkları yüzünden.

"Horladım mı?"

Aklıma gelen, belki biraz olsun onu keyiflendirebilecek sorunu utanarak sordum. Ufak bir gülümseyiş duyduğum an sanki gün aymıştı. Başımı kaldırıp yüzündeki gülüşü kaçırmamak için Doğukan'a baktım. Mini minnacık bir şeydi ama oradaydı işte. "Bu sessizlik ve bu gülüş," derken dudaklarının kenarına hafifçe dokundum. "Horladın demek mi?" Dudakları parmak ucuma kaydı ve usulca öptü.

"Sesli nefes aldın diyelim."

Bu sefer ona kızmak yerine kıkırdamıştım. Çünkü bir anlığına bile olsa normale dönmüş gibi hissetmemiz bunu hak ediyordu.

"Bugün ne yapalım?"

"Yaşayalım."

Duyduğum cümle boğazıma sert bir darbe almışım gibi nefesimi kesti. Doğukan beni tekrar göğsüme doğru çekti. Başımı tutan eliyle ufak ufak saçlarımı severken sırtındaki ellerim nazikçe kaslarını okşuyordu. Ardından Adalar'da bana yaptığı şey aklıma geldi. Dikkatini biraz olsun dağıtmak adına parmak uçlarımı çıplak sırtında hareket ettirmeye başladım. Gülümsediğini işittim. Dikkatini yazdığım şeye çektiğimi biliyordum. Fakat o benim gibi sesli düşünmek yerine tüm harflerimi içinden birleştiriyormuş gibi suskundu.

"Seni hiç bırakmayacağım."

Cümlemi bitirdiğim an nokta bile koymuştum sırtına. Elleri hafifçe gevşeyince ona bakmamı istediğini anladım. Başımı kaldırdım. Gri ve kırmızı karışımı gözlerine baktım. "Söz mü?" diye sordu. Yutkunuşundan

öptüm. "Söz." Tam da bu anda telefonum titremeye başladı. Roman'ın anılarımızın katili olan ablamın aradığına emin olarak gözlerimi devirdim. Kendimi hafifçe geriye attım ve komodinin üzerindeki yanıp sönen eltraş görebileceğim şekilde kendime çevirdim.

"Annem"

Bu aramayı beklemediğim için ufak bir panikle doğruldum. Ses aramak için anneme bile erkendi. Bir terslik olduğu düşüncesi kalbimi titretirken telefonu elime aldım. Doğukan, benim telaşımın aksine yatağına yattığı yerden doğruldu. Onun yanında annemle konuşmak istemiyecektim ama yapmaktan başka çarem yoktu.

"Alo?"

"Günaydın kızım."

Ses tonunun normalligi, anneme çaktırmayacağım rahatlamış bir nefesi beraberinde getirdi. "Günaydın anne. Hayırdır bu saatte?" diye sordum. "Uyandırdım mı?" diye başka bir soru yöneltti. Soru soruyum açardı yoksa açacağı konuyu mu yumuşatırdı, şimdi öğrenecektik. "Yok kalkacaktım şimdi."

"Ablan ne yapıyor?"

Bugün önemli bir toplantısı olduğu için benimle gelmediğini hatırlarken, "İşe gitmiş olmalı. Bugün önemli bir toplantısı vardı," dedim. Annem rahatlamış bir ifadeyle, "Oh, çok şükür," diye fısıldadı. Bu tepkim hafifçe kaşlarımın çatılmasına neden olurken, "Ne oluyor?" diye sordum. "Hafta sonu buraya gelmeniz lazım." Konuya dank diye girmesi, "Ne?" diye şaşkınlıkla çıkışmama neden oldu. Doğukan'ın tepkimin ardından ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi bana bakıyordu.

"Ablana görücü gelecek."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken hızla Doğukan'a doğru döndüm. Oda'nın sessizliği içinde annemin söylediklerini duymuş gibiydi. Hızla yataktan kalkmasıyla hafifçe sarsıldım. Kaşları olabildiğince çatılmış, hâlihazırda kaçık olan keyfi tamamen yok olmuş gibi bana bakıyordu. Öfkesi ve hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Önceki konuşmalarımızı yalnızca çıkaracak bu durumu nasıl aklayacağımı düşünmeyi sonraya bırakarak derin bir nefes aldım ve anneme cevap verdim.

"Anne, ablam bu söylediğini duyunca sence oraya gelir mi?"

"Söylemeden getireceksin işte."

"Yalan mı söylememi istiyorsun?"

"Hayır, gerçeği biraz çarpıtmanı. Annemleri özledim, gidelim iki uç günlük, de."

"İnanmaz ki."

"Neden?" diye sorarken, annemin bozulduğunu belli eden sesi, "Özlemedin mi beni?" sorusuyla daha da belirginleşti. Yatak odasının içinde dolaşan sadece baksırıyla dolaşan Doğukan'ı izlerken, kafamı toparlamak bir hayli zorlaşıyordu. "O nasıl soru anne, özledim tabii ki ama hani okul açılmadan gelelim diye konuşmuştuk ya? Ne bu acele der diye diyorum."

Annem kısa bir süre sustu. Kırılan gönlünü alacak vaktim yoktu. "Tamam, ben bir yolunu bulmaya çalışacağım," dediğimde keyiflenen sesi, "Tamam kızım, sana güveniyorum," cümlesine büründü. O an, içimdeki karmaşık duygular, Doğukan'ın oda içinde dolaşan gölgesiyle daha da derinleşti.

"Fakat çok heveslenme. Ablam diğerleri gibi bunu da reddedecektir."

Doğukan tıslayan bir gülüşle karşılık verdi. Annemin onu duyabileceği ihtimalini bir anlık unutmuş gibiydi. Şok ve endişe karışımı bir hisle susmasını işaret ettim. Dudaklarını sessizce, "Özür dilerim," diyerek kıpırdattı. Annem, "Orasına sen karışma," diyerek çıkışırken, "Hafta sonu bekliyorum o zaman," dedi.

"Tamam anne."

"Sen de dersini çalış, yaz okulundan da kaldığını duymayacağım."

"Tamam anne."

"Hadi, Allah'a emanet ol kızım."

Annemin aramayı sonlandırmasıyla telefonu yatağa bıraktım ve hızla kalkıp odanın bir ucunda kendine kıyafet seçiyormuş gibi duran sevgilimin yanına gittim. Aklının bende daha doğrusu annemle konuştuğumuz şeyde olduğunu biliyordum. Sırtı bana dönük olduğu için kollarımı beline doladım ve başımı sırtına yasladım. Temasımla askıları sağa sola çekmeyi bıraktı. Sırt kasları dâhil tüm bedeni gergindi ve bunun benim temasımdan kaynaklı olmadığı geçmemesinden belliydi.

"Kafandan geçeni paylaşmak ister misin?"

"Ablanı istemeye mi geliyorlar?"

"Evet."

"Bu çok sık olur mu?"

"Çok sık değil ama arada oluyor."

Kollarımı hafifçe gevşettim ama üzerinden çekmedim. Yüzümü gereğim şekilde önüne doğru döndüm. Kaçacak yeri kalmayınca bakışlarını bana çevirdi. Sanki dilinin ucunda tonlarca kelime birikmişti ve söyledikten sonra ne olacağını bilmiyormuş gibi susuyordu. "Sor hadi" dediğimde derin bir iç çekti.

"Bu durum ablanın hayatında biri varken gerçekleşiyor, farkındamısın?"

Doğukan'ın kafasındaki düşüncelerin bulutlandığını görebiliyordum; belki bizim geleceğimizin nasıl şekilleneceğini düşünüyordu, belki de kendi iç dünyasında kopan fırtınalardan sağ çıkmayı umuyordu. Sıkıntısı ablama görücü gelmesi değildi. Hayatında birileri varken geliyor olmasındı. Haklı olarak bizim ilişkimizi sorgulamıştı. "Evet. Çünkü abla sevdiğilerinden anneme hiç bahsetmiyor." Doğukan kafa karışıklığıyla bakışlarını çattı. "Görücü geldiğinde bile mi?" diye sorduğunda başımı omuzlarına salladım. Kafası daha da karışmış gibi duruyordu. Haklı olarak nedenini sorgulamıştı.

"Annem bir erkek arkadaşı olduğunu öğrenirse evlenmeleri için baskı yapar çünkü."

"Hani annen bu konularda baskıcı değildi?"

Aylar önceki konuşmamıza atıfta bulunduğunu fark edince, "Yanlış kelime kullandım," dedim. "Baskı yapmaz aslında, sadece her konuşmada ilişkilerinin ciddiyet durumunu sorgular. Bu da ablanın isteyeceği en son şeylerden biri." Doğukan'ın yüzünde hafif bir gerilim olduğunu görebiliyordum, içi gram kadar bile rahatlamış görünmüyordu. Aklından geçen düşünceleri bir bir tahmin edebildiğimden, "Merak etme, öyle bir konuşma açılırsa senden bahsedeceğim," diyerek ona güven vermeye çalıştım.

"Söz mü?"

Belli ki bu sözlerimin etkisi sınırlıydı. Hâlâ yüzünde endişesini ve

reddütlerini görebiliyordum. O an, ona ne kadar değer verdiğimi ve onunla olan ilişkimizin benim için ne kadar önemli olduğunu hissettirmek istedim. Onun yanımdaydım ve her zaman yanında olacaktım. Duymaya belki de en çok ihtiyacı olan yemini gözlerinin içine bakarak fısıldadım.

"Söz."

Nihayet bana sıkıca sarıldı. "Sana güveniyorum," dediğinde, gülümseyerek başımı göğsüne yasladım. Saçlarımın tepesini öpmesi, içimde derin bir huzur yarattı. "Ablana söyleyecek misin?" diye sorduğunda derin bir iç çektim. Bu kara haberi vermek için uygun zamanı beklemek istiyordum. Çünkü söyledığım an deliye döneceğini biliyordum. Şimdiden söylersem annemi arayıp kavga ederdi ve bu konu mutlaka bana dönerdi. Buradaki günlerimi annemin dırdırı ile berbat etmek istemiyordum. Fakat annemin istediği gibi de ablamın arkasından kuyu kazamazdım. Aynı durum benim başıma gelse güvenimin sarsılması yerine gerçeği bilmek isterdim. Gitmeyeceksem de kendi bahanemi bulma hakkımın elimden alınmasını istemezdim.

"Söyleyeceğim ama şimdi değil."

Doğukan kararına saygı duymuş olmalı ki nedenini sorgulamamıştı. Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Acıktın mı?" diye sordum. "Hayır. Sen aç mısın?" Acaba benim bahanemle akşamki gibi ağzına birkaç lokma atarmıydı? "Birazcık." Verdiğim cevabı tatlı bulmuş gibi gülümsedi. Alnıma ufak bir öpücük bıraktıktan sonra benden ayrıldı.

"Annem gitmiştir büyük ihtimalle ama hazırlarız bir şeyler. Üzerimi giyineyim, mutfığa geçelim."

Doğukan'ın evinde içinde dolaşırken bile giydiklerine dikkat etmesi takdire şayandı. Bunun nedeni misafirlerinin olması da olabilirdi ama hazırlanması kahvaltı yapmak için fazla uzun sürmüştü. On dakikacık kadar...

Beraber odadan çıktık. Gerçekten de içeriden hiç ses duyulmuyordu. Aygül'ün kapısı ve salonun kapısı kapalıydı. Annesinin yatak odasının

kapısı açıktı. Her şey derli topluydu. Misafir odasına kısaca göz attığımda Ömer Bey ve Nazlı Hanım'ın da orada olmadığını fark ettik.

"Gitmişler."

Doğukan bana katılan bir mırıltı çıkardı. "Çocuklar evde galiba," dedi. Ben mutfaka girdik. Kahvaltı masasının hazır ve nazır bir şekilde beklediğini görmek bugünün güzel geçeceğinin kanıtı gibiydi. "Uyandırılmıyorsa," dedi. "Boş ver," dedi. "Uyanırlarsa gelirler." Açıkçası yanımda olmamalarına sevinmiştim. Çay altını açtıktan sonra masaya göz gezdirdi.

"İstediğin özel bir şey var mı?"

Masaya kısa bir bakış attım. Her şey o kadar özenli hazırlanmıştı ki aklıma isteyebileceğim hiçbir şey gelmiyordu. "Bunlar bile çok," dedi. Kibarca gülümsedim. "Senin var mı?" Doğukan başını hayır anlamında sallarken, "Çay kâfi," dedi. Neden bu cevap beni şaşırtmamıştı?

"Gerçekten yemeyecek misin?"

"Kahvaltıyla çok aram yok zaten, biliyorsun."

Bu söylediğine katılmıyordum. Yanımdayken gayet güzel yiyordum ama üstüne gitmek istemedim. Doğukan her zamanki sandalyesine otururken bu sefer karşısına oturan ben oldum. Sessizce çayın fokurdamasını beklerken sevdiğim adamı izledim. İki günde en az yirmi yaş almış gibiydi. Kahrı saçlarındaki beyazları çoğaltmış, yüzündeki çizgileri derinleştirmişti sanki. Yine de dünyanın en güzel manzarasına bakıyordum. En eşsizine...

"Ne zaman gideceksin?"

Böyle bir soruyu beklemediğim için afalladım. Neyse ki mantıgımbuk devreye girmiş, bu etkiyi ışık hızıyla üzerimden uzaklaşmıştı. "Ne zaman gitmemi istersin?" Doğukan ciddi ifadesine rağmen hafifçe tebessüm etti. "Gitmeni istediğimi kim söyledi," demesi benim de yüzüme benzer bir tebessüm yerleştirmişti. "Ama hafta sonu Bursa'da olman gerekiyor. O yüzden sordum."

"Bursa'dan giderim."

Doğukan da bu cevabını beklemiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Abiyle gitmen gerekmez mi?" Damağını şaklatırken masadaki salatalık da

ımlarından birini aldım. "Eve beraber gireceğimiz şekilde bir ayarlama yapmamız yeterli," dedikten sonra ağzıma atıp çiğnemeye başladım. Doğukan çiğneyişime bakıyordu ama beni gördüğünden bile şüpheliydim. Geri planda bir şeyler düşündüğünü belli eden ifadesi hoşnutsuzdu. Yine de bana bu kadar dikkatli bakması utanmama neden oldu.

"Karşılamaya gelmiyorlar mı?"

Başımı hayır anlamında sallarken ağzımdaki lokmayı hızlıca yuttum. "O şanslı kızlardan değiliz," dedim. Doğukan bu cevaba içerlemiş gibi baktı. Bense umursamaz bir tavırla omuz silktim. Açıkçası annemin boyunduruğu altına ne kadar geç girersem ve erken çıkarsam benim için daha iyiydi.

"Ablan gerçeği öğrendiğinde yine de gitmek isteyecek mi peki?"

"Sırf hayır dediğinde gelenlerin ve annemin yüzlerinin hâlini görebilmek için gider."

Ben kıkırdasam da Doğukan ciddiyetini korudu. "Erkek arkadaşına söyler mi sence?" Daha önceki hiçbir sevgilisine gelen görücülerden bahsetmemişti. Buna da bahsedeceğini sanmıyordum.

"Daha çok yeniler. Bence söylemez. Evlilik meraklısı gibi görünmekten hoşlanmaz çünkü."

"Anladım."

Aklıma ilk gelen şeyi söyleyerek sanırım hata yapmıştım. Doğukan çay doldurma bahanesiyle karşımdan kalksa da yüzündeki hayal kırıklığını görebilmiştim. Kahretsin. Neden tüm olayları bizimle bağdaştırıyordu ki?

"Bu, bizim meselemiz değil."

Doğukan çayları doldururken sessiz kaldı. "Allah korusun, böyle bir şey başımıza gelmez." Gıcık olmuş bir gülümseme işittiğime yemin edebilirim. "Bana inanmıyor musun?" Çaylarla bana doğru gelen adam, "Buna ne engel olacak?" diye sordu. Çay bardaklarını masaya koyarken sanki bir şey hatırlamış gibi yaptı.

"Aa, doğru. Okulun var, değil mi?"

Evlilik durumunu geciktirmemiz, annemlere ondan bahsetmemem ve annesiyle tanışmak için acele etmemem sanırım ona böyle bir

şey yaşasak ablam gibi saklayacağımı düşündürmüştü. "Dogukan, ben ablam değilim." Milyonuncu kez söylediğim cümleye hoşnutsuz bir le-
bessümle karşılık verdi. Konuyu kapattığını belli edencesine, "Hadı, ben
şeyler ye," diyerek bakışlarıyla masadakileri işaret etti. "Sonra havalıma
nına gitmemiz gerek." Bir an beni erkenden postalayacağını düşündüm.
Bunun tedirginliğiyle çayını içişini izledim. *Ne oldu* diye sorar gibi göz
kırpıttı ama o da sözünün çıkacağı yeri çok iyi biliyordu aslında.

"Madem hafta sonuna kadar beraberiz, şeften izin almam gerekiyor.
Ufak birkaç işim daha var. O yüzden karnım biraz hızlı doyursan iyi olur."

DOĞA

Öncekilere kıyasla daha sessiz bir kahvaltı yapmıştık. Aygöl olsaydı belki daha konuşkan olabilir, en azından tek kişilik dev kadro oynamak zorunda kalmazdım. Doğukan'a kızamıyordum, acısı çok tazeydi ve konuşmak istemiyordu. Üstelik "görücü" olayı da tuz biber eklemişti. Yanında olmamdan rahatsızlık duyuyor mu diye zaman zaman düşündüğüm oluyordu. Ancak bazen öyle bir bakışım yakalıyordum ki gidemiyordum. O anlarda, iyi ki kalmışım diyordum.

"Doydun mu?"

Son lokmamı çiğnerken hafifçe, "Hı hım," dedim. "Sen de çaya doydun sanırım." Doğukan son yudumunu içti ve, "Çaya doydum, evet," dedi. Yüzünde mimik kıpırdamamıştı ama ben imasıyla yanıp tutuşmuştum. Zaten gece boyunca çıplaklığını sergileyerek beni fazlasıyla zorlamıştı. Bir de konuyu bu noktalara dokundurması aklımı kaçırarak gibi hissetmeme neden oluyordu. Utançtan bakışlarımı kaçırarak, "O zamaaan," dedim ve konuyu değiştirecek bir şey bulmaya çalıştım. "Hazırlanıp çıkalım mı?"

"Olur."

Tabaklarımızı alıp kalktım. Doğukan ikisini de elimden alırken, "Sen hazırlan, ben toplanım," dedi. İtiraz etmeye kalktığım anda ise susturmak için dudaklarıma hızlı bir öpücük bıraktı. Böyle bir şeyi beklemediğim için kısa bir an donakaldım. O da bu hâlimden yararlanarak,

"Banyo yapmak ister misin?" diye sordu. Hafifçe kaşlarım çatıldı. Neden şimdi böyle bir şey sormuştu ki?

"Kokuyor muyum?"

"Kokuyorsun."

Doğukan'ın verdiği cevap endişeyle gözlerimin büyümesine neden oldu. Boş bulunup üstümü başımı koklamaya çalıştım. İnsanlar kendi kokularını duymazdı ama kötü koksam duyardım. Duyardım, değil mi?

Masayı toparlamaya devam eden Doğukan kıpırdamadığını görünce durup bana baktı. Yüzümün aldığı şekil nasıldı bilmiyordum ama Doğukan gülmek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Çok güzel kokuyorsun."

Telaşımı fark edip daha fazla eziyet etmemek için mi bunu söylemişse yoksa beni mi eyliyordu? "Yalan söylemiyorsun, değil mi?" diye sormamla elindeki zeytin ve peynir tabağıyla burnumun ucuna kadar girdi. "Ben sana hiç yalan söylemedim," derken nefesi yüzüme çarptı. Beni konudan koparmaya yetecek bir hamleydi. Odağım dudaklarına kaydı.

"Yoldan geldik. Belki rahatlamak istersin diye banyo yapmanı söylemiştim. Yoksa kokun için kurşun atar, kurşun yerim."

Uzanıp alınımdan öptü. Ardından elindekileri buzdolabına yerleştirmeye devam etti. Bu evde banyo yapmam, özellikle de sabah yapmam fark edilirse garip karşılanabileceği için odaya döndüm. Yanıma fazla eşya almadığım için ciddi ciddi dünkü kıyafetlerimi kokladım. Kötü kokmuyorlardı ama iyi koktukları da söylenemezdi. Doğukan'ın giysi dolabını açtım ve giyebileceğim kıyafetleri incelemeye başladım. O sırada gözüme askıda duran temiz kamufrajları takıldı. Geçen haftalardaki konuşmamı aklıma geldi. Kamufrajlarını üzerimde görmesi onu biraz olsun keyiflendirir miydi?

Bunun merakıyla kamufrajları askıdan aldım ve hızla giymeye başladım. Fakat her parçada bir kat daha şaşıırıyordum. Doğukan'la boy farkımızdan dolayı pantolonun paçaları uzun gelmişti. Fakat beden olarak tam uymuştu. Hatta popomu fazlasıyla sıkmış ve ortaya çıkarmıştı. Neyse ki kombat⁸³ fazlasıyla boldu. Yoksa depresyona girmem an meselesi olacaktı.

83. Askeri kamufraj üstü.

“Gelebilir miyim?”

Kapının tıklatılmasının ardından gelen sese, “Bir dakika!” diye cevap verdikten sonra alelacele saçlarımı atkuyruğu yaptım. Yeşil beresini başıma takarken aynanın karşısına geçtim. Üstümü başımı düzeltip son kez hâlime baktıktan sonra yüzüme ciddi bir ifade takınarak, “Gelebilirsin,” dedim. Doğukan’ın kapıyı açmasıyla eşiğe çakılması bir oldu. Gözleri baştan aşağı beni süzerken yüzünde garip bir gurur ifadesi belirmişti. Olduğum yerde tam tur dönerek incelemesine yardımcı oldum.

“Nasıl ama? Özel harekâtçı olsam düşmana korku salar mıydım?”

Doğukan içeriye girip kapıyı arkasından kapattı. Bana doğru her adım attığında dudaklarının kenarındaki tebessüm artıyordu. Tam önümde durup beresini başımdan aldı. “Bere namustur,” deyişi zihnimde yankılanırken suratım asılmıştı. Birkaç dakika taktığım için namusundan olacak değildi ya? Tam surat asmak üzereyken bereyi elinde çevirip tekrar başıma yerleştirdi. Ön yargılı davrandığım için utanmıştım. Berenin duruş şeklini ayarladıktan sonra hafifçe saçlarımı düzeltti. Bu kadar yakınımda olması ve ciddiyetine eklediği o minicik tebessümü onu öpme isteği uyandırıyor-du. “Düşmanı bilmem ama,” derken sesi titremişti.

“Sana gözü değenin nefesini kesebilirim.”

Çok abartılı bir şekilde gülmemek için yanağımın içini dişlemeye başladım. Sanırım bu beğendim demektir. Birkaç adım geri atarak beni yine baştan aşağı süzdü. “Selam dur!” Verdiği komutla elim ayağıma karıştı. Elimi alnuma tuttum. Ardından beni uyardığı anlar aklıma geldi. Parmak uçlarımı şakaklarıma doğru çektim. Doğukan hoşuna gitmiş bir ifadeyle, “Olacak olacak,” dedi ve göğsünü şişirecek bir nefes aldı.

“Sen bana çok fazlasın be güzelim.”

Bu söz iyi bir şeye mi çıkıyordu, emin olamadım. “Ne kadar bu hâlde olmanın tadını biraz daha çıkarmak istesem de gitmemiz lazım,” dediğinde “tat çıkarma” konusunun önceki konuşmalarımızdaki “fantezi” ile ilgili olup olmadığını düşünmeden edemedim. Daha sonra da böyle bir dönemde Doğukan’la yakınlaşma hayali kurduğum tüm anlarda olduğu gibi kendime kızdım.

“Hadi hazırlan. Giyinince haber verirsin.”

Kapıya doğru yönelen sevgilime, "Gitmene gerek yok," dedim. Kapının kolunu tutmuştu ki duraksadı. "Senden rahatsız olmam, biliyor musun," diye eklediğimde gülümsediğini hissettim. Bana doğru bakmadı, kapıyı açıp çıkmadan önce tat çıkarmanın fanteziyle ilgisi olduğuna em olacağım bir cümle kurdu.

"Sana bu kadar hasretken durmam çok zor, ben de onu biliyorum. Hazırlanınca seslen. Misafir odasındayım."

Doğukan'ın odadan çıkmasıyla üzerimdeki kamufajları çıkardım. Geri yerine astıktan sonra kıyafet seçmeye vaktim kalmadığı için oyalanmadan kendi kıyafetlerimi giydim. Saçlarımı açtım. Ellerimle dalgalarını güzelce tarafım. Aynadaki yansımaımdan pek hoşlanmamıştım. Yorgun ve fazlasıyla solgun gözüküyordum. Yanıma makyaj malzemesi almadığım için pişman olacağım hiç düşünmemiştim. Bir de Doğukan bu hâlimden etkilendiğini ima ediyordu. Allah aşkına, Habeş maymunu gibi gözüküyordum. Benim neyimden etkileniyordu?

Kendime acıma batağına batmak üzere olduğumu fark ettiğimde silkelenip kendime geldim. Önemli olanın kalp güzelliği olduğunu kendime hatırlatarak odadan çıktım. Öz güven bana sonradan eklenmiş gibi yürüdüğümü fark edince "Ne yapıyorum ben?" diye sorguladım kendimi. Ardından daha normal bir şekilde yürümeye devam ettim.

Söylediği gibi Doğukan'ı misafir odasında bulamayınca mutfığa gittim. Burnuma gelen sigara kokusuyla hafifçe kaşlarım çatıldı. En son aylar önce sigarayı, benim yanımda bıraktığını söylemişti. Yeniden mi başlamıştı?

Neredeyse bir hırsız sessizliğinde parmak ucunda balkona doğru yürüdüm. Görüşüme giren Doğukan'la adım atmayı kestim. Önünde telefona gözünü dikmişti. Yüzünde bir tebessüm vardı ama sigarayı içişinden o bile dert kokuyordu. Musti ile videolarına baktığını havaya yayılan seslerden anlayabiliyordum. Neden sigara içtiğini de... Belli ki sadece bir seferlik yaktığı bir sigaraydı ya da bundan sonraki gülerin ilk nefesleriydi.

"Hazır mısın?"

Geldiğimi görmüş olamazdı. Bu hisler ise yalnızca özel hareketçilerde olabilirdi. Kalan adımlarımı tamamlayarak balkona çıktım. Sigarasını hızlıca söndürürken, "Kusura bakma, kokusunu duymanı istemedim," dedi. Eliyle açık havadaki dumanı dağıtmaya çalışırken yerinden kalktı.

"Yeniden başladığını bilmiyordum."

"Yeniden başlamama gerek olacak büyüklükte acı yaşayacağımı tahmin etmiyordum."

Verdiği cevabın ardından beni baştan aşağı süzdü. "Hazır görünüyorsun," dedi cevapsız bıraktığım sorusuna. "Bana beş dakika ver. Hemen hazırlanıp geliyorum." Doğukan'ın yanımdan koşar adım geçmesi acelesi olduğunu gösteriyordu. Fakat bu acele, soracaklarımdan kaçmak için miydi yoksa beni bekletmemek için mi, bilemiyordum.

Havanın güzelliğini fark edince içeri girmek yerine Doğukan'ı balkonda beklemeye karar verdim. Sandalyeye oturduktan sonra telefonumu elime aldım. O sırada ablamın mesaj attığını gördüm. Ne yaptığımı merak etmişti. Saati kontrol ettiğimde şu anda öğle arasında olması gerektiğini düşündüm. Belki gün içinde vaktim olmaz diye aramaya karar verdim. Çalış sesi eşliğinde dün gece karanlıkta fark etmediğim birçok ayrıntıya göz gezdirdim. Burası birkaç blokluk bir siteydi. Eski ama bakımlı bir yapılaşma vardı. Her yer olabildiğince yeşildi. Apartmanlara giden yollar iki yanı rengârenk çiçeklerle kaplı olan taş patikaları andırıyordu. Birkaç ağacın altında çardakların olduğunu fark ettim. Blokların tam ortasında ise çalışmayan bir süs havuzu vardı.

"Efendim?"

Bugün tarihe geçmeliydi. Ablam uzun süre çalma sesini dinlemek zorunda bırakmadan telefonunu açmıştı. "Abla müsait misin?" diye sorarken gözlerim karşı bloğa doğru kaydı. Tam karşıma denk gelen balkonda oturan kadının gözleri üzerimdeydi. Belli ki onun yaydığı yoğun enerji yüzünden bakışlarım o tarafa çekilmişti. Gülsüm Hanım'ın yaşlarında olmasından dolayı biraz utanmıştım. Büyük ihtimalle tanışıyorlardı ve şu anda benim kim olduğumu sorguluyordu. Görüşünü biraz daha azaltabilmek için sandalyede kadına arkamı dönerek oturmaya başladım.

"Pek değil kuzum. Projedeki düzeltilecek yerlere bakıyoruz. Onun bir Şey mi var?"

Bir an boş bulunup, "Senin için evet," dedim. Neden böyle bir Şey yapmıştım ki? Artık geri dönüşü de olmazdı.

"Ne oldu?"

Sıkıntılı bir i çekerken, "Aramızda kalacağına söz verirsen anlatacağım ama özellikle anneme bu konudan asla bahsetmeyeceksin. Söz mi?" Ablamın arkasındaki gürültünün azaldığını hissederken, "Söz," deyince daha net duydum. "Şimdi ne olduğunu anlat ama lütfen uzatma. Gerçekten çok sıkıŐtım." Birkaç saat önce annemin söylediklerini en ufak bir yerini atlamadan anlattım. "Yine mi ya?" deyiŐindeki bıkkınlığı son birkaç aydır duymuyordum. "Ne zaman vazgeçecek bu kadın?"

"Evlendiğinde."

Hafiften kıkırdamıştım. Ablam bozuk attığını belli eden bir ses tonuyla, "Gülme Doğa," dedi. "Senin de bu durumları yaŐaman yakınde Okulunun bitmesine ne kaldı." Gözlerimi abartılı bir Şekilde devirirken kl tablasındaki sigara izmaritiyle oynamaya başladım. "Okulum bittiği gibi evleneceğim için benim için abalamasına gerek kalmayacak." Ablam ukala bir sırtıŐıla, "Evlilikte bok var çünkü," dedi. "Evlene de gr ebenim Şeyini."

"Ben daha iyisini greceğime eminim."

Ablamın iğrendiğini belli eden sesi kulağıma doldu. Kıkırdadım. "Gidecek miyiz?" diye sorduğumda, "Tabii ki ... Bu eğlence kaçar mı?" diye cevap verdi. "Sen ne zaman döneceksin?" Birkaç gün Doğukan'ın yanında kalmak istediğimi söylediğimde, "Tamam, Bursa'ya geçerken haberleŐelim," dedi. Tam da düşündüğüm gibi ...

"Başka söyleyeceğin önemli bir Şey yoksa benim kapatmam lazım."

"Yok. Kolay gelsin."

"Tamam kuzum, sen de dikkatli ol."

Telefonu kapatmamla ayaklandım. Çaktırmadan karşıdaki kompa ya baktığımda balkonda olmadığını gördüm. Diken üstünde durduğunu o ana kadar fark etmemiŐtım. Doğukan'ın hazırlanmış olabileceğini düşünerek içeri girdim. Tam mutfaktan çıkmıştım ki kardeşinin oda

sından çıkan sevdiğimi gördüm. Fakat onu bu şekilde görmeyi beklemiyordum. Ayaklarım olduğu yere mihlandı. Üzerindeki motor kullanacağını belli eden tüm korumalarıyla her zamankinden çok daha seksi görünüyordu. Fotoğraflar resmen bu güzelliği baltalıyordu. Elinde iki tane motor kaskı, kolunun altında da bir ceketle bana doğru gelmeye başladı.

“Motora mı bineceğiz?”

Doğukan şaşkınlığıma hafifçe gülümserken, “Sözüm vardı,” dedi. Ben ne zaman verdiğini bile unuttuğum sözü, o sanki o günden beri düşünüyormuş gibiydi. “Umarım bu ceket sana olur,” derken elindeki motorcu montunu bana uzattı. “Aygül’le bedenleriniz çok farklı olmamalı.” Dışarıdaki havanın sıcaklığım düşünürsek bu montla pişeceğim kesindi. Elime alsam da montu üzerime geçirmedim.

“Giymek zorunda mıyım?”

Doğukan tek dizinin üzerine çökerken kalbim arsızca çarpmaya başladı. Zihnim bizi çoktan Galata Kulesi’nin tepesine ışınlamıştı. Sanki o günkü gibi şaşkın, mutlu ve heyecanlıydım. Kaskın içinden çıkardığı iki dizliği kotumun üzerinden geçirirken, “Motor kullanmak tehlikeli değildir,” dedi.

“Tehlikeli olan korumasız motor kullanmaktır.”

Tekrar ayağa kalkıp montu giymeme yardım etti. Fermuarını benim yerime çekerken, “Ve senin güvenliğinin her şeyden önemli,” dedi. Karşı koyamayacak kadar büyülenmiştim. “Beni öper misin?” Fermuarımı boğazıma kadar getirdiği sırada duraksadı. Sanki söylediğim şeyi anlayıp anlamadığını sorguluyordu. “Beni öper misin?” dedim tekrar, tane tane. Doğukan’ın kaşları şaşkınlıkla havalansa da fermuarı tutan eli boynuma doğru kaydı. Kan dolaşıma sızan beklenti dalgası ısırap vericiydi. Birkaç saniye içerisinde dudakları benimkilerle buluştu. Beynim tatlı tatlı uyuşmaya başladı. İsteddiğimi elde etmenin hazzıyla daha da coşkuyula karşılık verdim. Önce hafif olan dokunuşları benim istekli oluşumla sertleşti. Ağzımı keşfe çıkan dilinin her darbesi özlem içeriyordu. Elleri saçlarımın arasına daldığı anda hafifçe inledim. Bu onu fişeklemiş gibiydi. Duyularını işgal etmesini ve aklımın köşelerini bulanıklaştırmasını görmezden gelmek istiyordum. Kendimi ona tamamen teslim etmeye

hazırdım. Bunu ne kadar istediğime şu an daha da emindim. Sıra değ
di belki ama bu işler planlanarak olmazdı ki ...

Bir anda arkamızdan bir kapı kapanma sesi duyuldu. Kahretsin, o
zaman açılmıştı ki? Doğukan'la nefes nefese birbirimizden ayrıldık ve a
miz de sesin geldiği yöne baktık. Şu anda hiçbir hareketlilik yoktu. "A
gül mü sence?" diye sorduğumda panikten sesim cılızlaşmıştı. "Sanmam
derken bana doğru döndü.

"O olsa kesin laf sokacak bir şey söyleyerek yanımızdan geçerdı."

Evet, artık ben de Aygöl'ü tanıyordum. Kesinlikle bunu yapardı. Gü
mekle gülmemek arasında gidip gelirken Doğukan, "Gidelim mi artık
diye sordu. Başımı onaylarcasına sallayıp, "Gidelim," dedim. İkizlerden
biriyle denk gelmemek için oyalanmadan evden çıktık.

Gergin bir heyecan hissediyordum. Bir uçaktan aşağı atlamadan be
men önce de buna benzer bir şeyler hissedeceğimi düşünüyordum. Hiç
uçaktan atlamamıştım. Daha önce hiç motora da binmemiştim. Bu bilin
mezlikler arasındaki heyecanım adımlarıma yansımış, hızımı kesen tek şey
asansör olmuştu.

Otoparka indiğimizde Doğukan beni üzeri kılıfla kapalı olan moto
runa doğru çekti. Kılıfı beraber kaldırdık. Altından çıkan mat siyah Har
ley-Davidson ile küçük dilimi yutacaktım. Gerçekten fotoğraflar hiçbir
şeyi yansıtmıyordu. Tehlikeli bir serüvene çıkmak üzere olan birisinin
hem kabına sığamayan hem de ürkek hâliyle ellerimi deri koltukta dolaş
tırdım.

"Çok güzel."

Doğukan'ın gülümsediğini ona bakmasam da biliyordum. "Topark
ması zor oldu ama eski hâinden çok daha iyi durumda." O an daha önce
kaza yaptığını hatırladım, ardından vücudundaki derin yara izleri aklıma
geldi. Omurgamdan aşağı korku dolu bir ürperti indi. Doğukan bunu
kaçırmamıştı. "Korktun mu?" Yalan söylemek istemediğim için, "Kazan
hatırlayınca evet," dedim. Hafifçe kaşları çatılırken, "Sana kazanın nasıl
olduğunu hiç anlatmadım ki," dedi. Vücudundaki izler yeterince anlan
diyemedim.

"O zamanlar toydum. Merak etme, seni tehlikeye atacak hiçbir şey
yapmam."

Korkuyordum ama ona güveniyordum da. Kaskımı giymeme yardım etti. Ardından kendi kaskını takıp motora bindi. Bana doğru elini uzattı. Şöylediği şekilde, ondan destek alarak motora oturdum. İçimde keyifli bir heyecan ve gerçek bir haz belirtisi olarak beliren kalp çarpıntım, kafa karıştıncıydı. Ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Doğukan'ın beline ürkekçe dokunduğum sırada, "Hayır," dedi. İki elimi belinden kopardı ve beni ona yapışacağım kadar kendine çekti. Ellerimi önünde duran motorun üzerine koydu.

"Buradan tutarsan ikimiz için de daha iyi olur."

Nedenini merak etsem de sorgulamadım. Ellerimi bıraktığı yerde sabit tuttum. Artık göğsüm onun sırtıyla bir bütündü. Motoru güçlü bir kükreyişle çalıştırdı. Otoparktan çıkarken bu hisse alışabileceğimi düşünmüştüm. Ancak yola çıktığımız anda tek rakibimizin Türk Hava Yolları olduğunu düşünmeye iten bir hız ulaşmıştık. Bedenim o kadar kasılmıştı ki neden belinden tutturmadığını anlamıştım. Büyük ihtimalle onu sıkarak ortadan ikiye bölebilirdim şu anda.

Ellerimin de terlediğini hissetmeye başlamıştım. Sanki hız yüzünden ellerim gittikçe kayıyordu. Bunu fark eden Doğukan tek eliyle iki elimi motordan aldı ve beline dolamama izin verdi. Sanırım artık üzerimdeki şoku attığım için onu nefessiz bırakacağımdan korkmuyordu. Artık tam anlamıyla tek vücuttuk. Başımı sırtına yasladım. Araçları sollarken sağa sola yatırdığı motor yüzünden birkaç çığlık atmıştım. Fakat bu tamamen refleksten öte gelen bir şeydi. Yoksa korkmuyordum. Özellikle de Doğukan'ın sıcaklığını hissederken hiçbir şeyin bize zarar veremeyeceğini düşünüyordum. Onun bile...

DOĞA

Az esen rüzgâr ateşi körüklerdi. Çok esen ise söndürürdü. İlk tecrübemde bedenimi yalayıp geçen rüzgâr ne korkumu körüklüyordu ne de heyecanımı söndürüyordu. Bir süre sonra hıza alışmıştım. Doğukan'a sarılmış, sert rüzgârın etkisini bir nebze de olsa bedenini siper ederek azaltmıştım. O ise bundan hiç rahatsızlık duymuyormuş gibi hızına hız katmıştı. Tecrübe böyle bir şeydi. Rüzgârın bile hangi yönden savuracağını hesaplıyor gibi hamleleri vardı.

Hayal ettiğimden daha kısa sürede havalimanına varmıştık. Doğukan kapıdaki polis memurlarına hafifçe elini kaldırarak selam verdi. Göğsünde tüfek tutan adamlardan baş selamıyla karşılık aldığını gördüm ve gözlerinin kısa bir süre benim üzerimde dolaştığını...

Neyse ki yüzümde kask vardı. Yoksa meraklı bakışların ufacık teması bile utanmama neden olmuştu.

Hızımız daha normal bir seviyeye gelmesine rağmen hâlâ sertliğini üzerimde hissediyordum sanki. Doğukan'ın beline işkence yapmayı bırakırken etrafa bakındım. Herkesten farklı bir yöne doğru döndük. Motoru onlar için ayrıldığını düşündüğüm bir yere park ettik.

Motoru durdurduktan sonra kafasından kaskı sıyıran Doğukan tek eliyle saçlarını karıştırdı. Ardından omzunun üzerinden bana baktı. Yüzündeki o tebessümü öpmek için beni durduran şey sadece kafamdaki kasktı.

ıktı sanki. Ya da ben içindeki acıyı bildiğim için böyle görüyordum.

Eşyalarımı kucaklayıp yanına gittiğimde elimi tuttu. Gözler kenet-nmiş ellerimize kaydı. Yanındakiler şaşırılmış görünüyordu. Yine de Do-ukan beni tanıştırdığında memnun olduklarını söylemeyi ihmal etme-nişlerdi. El ele daha önce yürüdüğümüz yolda ilerledik.

“Burada beklesen senin için sorun olur mu?”

Zihnim ilk geldiğim anı ziyaret etmişti. O gün duyduğum heyecan ve mutluluk şu anda yerini kurgunluk ve hüzne bırakmıştı. Uyuyakaldığım koltuğa baktığımda aklıma Musti ve Doğukan'ın eğlendiği anlar geliyordu ve içim çekiliyordu sanki. “Hemen gelirim,” dediğinde başımı tamam an-lamında salladım.

DOĞUKAN

Özlemin acısı, zamanın akışında bile silinmeyecek kadar derin ve kalıcıydı. Hayatımızda iz bırakan insanların yokluğu, ardında bıraktıkları hatıralarla dolu bir hapishaneden farksızdı. Müebbet yediğiniz, firar etse-niz bile özgür hissetmeyeceğiniz bir kapandı ve her kayıp bu kapıyı biraz daha sıkıştırdı. Size yaşamanız söylenirdi. Kimse hayata yer kalmadığını fark etmezdi.

Musti'yi toprağa emanet edeli sadece bir gün olmuştu ama ben onun yokluğunu iliklerime kadar hissediyordum. Şimdi telefona çalsa ve o şen sesiyle benimle uğraşsa... Bundan rahatsız olduğumu belli etsem ama iç-ten içe keyiflensem ... Nöbete adını yazdım dese, bir parça kızsam... Te-lefonu hangimiz yüzümüze kapatacağız diye yarışsak... Ardından tekrar birbirimizde buluşsak... Sesinin yankısı, gülüşünün sıcaklığı, gözlerinde-ki parıltı... Hepsi, zamanın ötesinde birer anı olarak kalmıştı. Hatırlamak için nefes almam yeterdi ama nefes aldıktan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilecek kadar çok tecrübem olmuştu. Yine de özleminiz çoğu zaman daha baskın gelirdi. Şu anda havalimanında nefes alacak cesa-reti bulabilmem gibi...

Açık olan kapıyı tıklatarak masasında oturan adamın dikkatini üzerine çektim. Gözlerimiz kesiştiği anda, yorgun ve üzgün bakışlarını bana çevirdi. "Gel Doğukan," derken başını elleri arasından kurtarıp arkasına dayandı. Yüzündeki çizgiler, yaşanan acının derin izlerini taşıyordu. Omuzları daha önce görmediğim kadar çöküktü. Bu seferki şehidi kaldıramamış gibi görünüyordu.

"Şef, müsaadeniz olursa yıllık iznimi kullanmak istiyorum."

Sivil olsam da resmiyetteki kurallarımıza dikkat ederek masasının önünde esas duruşa geçtim. O, benim durumumu anlayarak hafif bir tebessümle karşılık verdi ama bu tebessüm bile onun içindeki derin üzüntüyü gizleyemiyordu. "Sen istemeseydin ben zorla kullandırıacaktım," derken dün mezarlıktan ayrılırken söyledikleri aklıma geldi. "Sana dün den başlatalım demiştin," derken masasının üzerinde duran kâğıtların en üstündekini çekip bana doğru uzattı.

"Kaç gün istiyorsan yaz ve imzala. Gerisini ben hallettiririm."

DOĞA

Odaya girmemle birkaç özel harekât polisinin radarına girdiğimi hissettim. Onların olduğu tarafa bakmadan boş tekli koltuklardan birine oturdum. Doğukan'ı gördükleri için kim olduğumu sorgulamıyorlardı ya da asıl onu gördükleri için merak ediyorlardı. Bilmiyordum. Tek bildiğim gözlerimin sürekli uyuduğum koltuğa kayması ve bana hissettirdikleriydi. Kuruyan göz pınarlarımın beni ne zaman yarı yolda bırakacağını bilmediğim için bu dürtüye direnmeye çalıştım.

"Başınız sağ olsun."

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Hatta başımda dikilen PÖH'ün ne zamandır orada olduğundan bile emin değildim. Başımı Ken'in canlı versiyonuymuş gibi duran adam çevirdim. 30 yaşında var ya da yoktu. Temkinli duran ifadesiyle, "Mustafa'nın kardeşi misiniz?" diye sordu. Neden böyle bir benzetme yaptığını sorgulayan ifadem çatılmıştı.

"Kaybınız, kaybımızdır. Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Musti'nin kardeşi değilim ama düşünceniz için teşekkürler."

Adam fazlasıyla şaşırmış gibi görünüyordu. "Ben Mustafa'nın en yakın arkadaşıyla geldiğinizi ve yüzünüzdeki hüznü görünce..." O konuşurken ben de parmağımdaki yüzüğe dikkatini çekmeye çalıştım. Çocuğun şaşkınlığı bir kat daha artarken, "Anladım," demekle yetindi ama sanki aklından bambaşka şeyler geçmişti.

"Yine de başınız sağ olsun."

"Vatan sağ olsun."

Tam o sırada kapının eşiğinde gördüğüm Doğukan'ın bakışları yanımdaki adamdaydı. Bir anlığına aralarının iyi olmadığıyla ilgili bir izlenim almıştım. "İyi günler," diyerek yanımdan ayrılamadan Doğukan aramızdaki mesafeleri kapattı. "Cenk," dedi başımda dikilen adama bakarak.

"Doğukan başımız sağ olsun."

Teşekkür eder gibi başını sallayan sevdiğim, "Bir sorun mu var?" diye sordu. Adının Cenk olduğunu öğrendiğim adam başını hayır anlamında salladı. "Mustafa'nın kardeşi olduğunu düşündüm. Başsağlığı dilemek istemiştım." Doğukan'ın kasılı olan çenesinden dişlerini sıktığını anlamak zor değildi. "Sözlüm Doğa," diyerek beni tanıştırdıktan sonra, "Sen yine de Musti'nin kardeşini görsen de bir şey deme, olur mu?" diye sordu. Aslında bu bir soru değildi. Düpedüz tehdit içeren bir uyarıydı.

Adam cevap vermedi. Doğukan da cevabını beklemedi zaten. "Gidebiliriz," derken elimi tuttu. Tutuşu hafif olmasına rağmen fazlasıyla güçlüydü ve beni arkasından koşturmaya yetiyordu. Bir anda ne olduğunu anlayamamıştım. Amirle mi aralarında bir sıkıntı olduğunu düşünürken havalimanından çıktık. Nefes nefese kaldığımı hissedince elimi elinden kurtarmaya çalıştım. Başaramayınca yürümeyi reddettim. Neyse ki Doğukan çabamı fark etmiş, adımlarını uydurabileceğim şekilde yavaşlatmıştı.

"Ne oluyor? Şefinle sorun mu oldu?"

"Hayır."

Adımlarımı hızlandırarak önüne geçip onu durdurdum. "O zaman ne oldu? Neyin siniri bu?" Sorumla öfkesini ciğerlerine hapseden bir nefes aldı. "Sana değil," dediğinde *e bir zahmet* bakışı attım. "O..." derken

bir anda sustu. Fakat bu sessizliğine tonla küfür saydığını fark etti.

"O adamlıktan nasibimi almamış, aynı üniformayı giydiğim kurtarıcıların utanç duyduğum herifin cüreti beni sinirlendiren şey."

Ne olduğunu anlamamıştım. Fakat Doğukan'ın öfkesine bakılınca pek de hoş şeyler yaşanmamıştı. Verdiği cevaplar beni sorulmayacak sorular için kaşıyordu. "Musti'nin kardeşi sanmış. Piç kurusu. İyi alıştı kardeşlere..." Duyduğum cümleyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aygöl'le bir ilgim mi vardı? "Neyse," diyerek kendini sakinleştirecek derin bir nefes daha aldı. "Yıllık iznimin bir bölümünü aldım. Evrak işleri uzun sürdü, kusuruna bakma." Heyecan ve beklenti hissi damarlarımda dolarken, "Ne kadarlık bir bölümünü?" diye sordum.

"Seni sağ salım Bursa'ya bırakıp geri İstanbul'a götürecek kadarlık kısmını. Şimdi bu süreçte ne yapmak istediğine karar versen iyi olur ama önce bu yerden uzaklaşalım."

DOĞA

Benimle vakit geçirmek istediğini biliyordum. İzin aldığı, beraber günlerimiz olduğu ve benimle Bursa'ya geleceği için aşırı mutluydum ama sanki bu şehirden de işten de bir süre uzaklaşmak istediği için bu kadar acele etti diye düşünmeden de edemiyordum. Çünkü bulduğu her fırsatta gitmek istediğim yere karar vermem konusunda beni sıkıştırıyordu.

Onunla bambaşka bir şehri keşfetme fikri fazlasıyla cazipti. Fakat Aygöl de onun için stajından izin almıştı. Ankara'daydı. O kadar iyiliği dokunan kıza, "Biz gidiyoruz," demek haksızlık gibi hissettiriyordu ama öte yandan onu da alıp bir yere gitmek de anlamsızdı. Gerçekten zorlu bir çıkmazın içinde kalakalmıştım.

Havalimanına geldiğimizden daha yavaş bir şekilde yolculuk ediyorduk. Yine de hâlâ geçtiğimiz her yer bulanık görünüyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye bağırdığımda beni duymadığını belli etti.

"Nereye gidiyoruz?"

Kasklarımıza rağmen kulağına yaklaşıp bağırmıştım. "Sürpriz!" diye bağırdı o da bana doğru. Ardından başka bir şey daha söyledi. Hiçbir şey anlamadığım için, "Ne?!" diye bağırdım. "İnterkom!" dediğini duydum. O ne demekti?

Hızımız gittikçe yavaşlarken kırmızı ışığa yaklaştığımızı fark ettim. Doğukan onu daha rahat duyabileceğimi düşünerek "İnterkom motordayken

rahat konuşmamızı sağlayan bir cihaz. Aygöl'ün kaskında da olması gerekiyor," dedi. Kasklar arasında rahat konuşmayı sağlayan şeyler mi vardı? "Kaskı takarken açtım diye hatırlıyorum. Bozuldu mu acaba?" Kırmızı kaskta durduğumuzda biraz daha rahat oturdum. Doğukan başını bana doğru döndürerek, "İnince hatırlat bakayım," dedi.

"Tamam!"

Doğukan tekrar önüne döndü. Ben de etrafımızdaki arabalara bakmaya başladım. Yan arabada taş çatlasın yedi yaşında bir çocuk vardı. Gözleri motorda hayranlıkla dolaşıyordu. Gülümsedim. Tabii ki kasktan bunu görememişti. Bakışları bize kayınca hafifçe el salladım. Bunu fark eden Doğukan'ın bakışları da yandaki arabaya kaydı. Çocuk utanmış, önüne dönmüştü. Fakat yüzündeki tebessüm bu hareketimizin hoşuna gittiğini gösteriyordu. Doğukan önüne döndü ama ben hâlâ gözlerimi çocuktan ayırmıyordum. Erkek çocuklarını gerçekten çok seviyordum.

"Neyse ki çocuk!"

Doğukan'ın bağırarak söylediği cümleye, "Anlamadım?" diye tepki verdim. Hafif hafif olduğumuz yerde gaz verirken, "Başka bir erkeğe bu kadar uzun bakmana izin vereceğimi düşünmüyorsun herhâlde," dedi. Arından başını tekrar çocuğa doğru çevirdi. Uyarı dolu bir bakış attığını emindim. Allah'tan kaskının siyah camı vardı.

"Ha, izin verdiğim için de şansını zorlama istersen."

Güçlü bir kahkaha atarken kollarımla onu daha sıkı sardım. "Mete han'a da mı bunu yapacaksın?" diye sorduğumda bedeninde gezinen ellerime baktı. Koruyucu kıyafetlere rağmen ona dokunmam hoşuna gitmiş gibi başını geriye doğru attı. Tam o sırada ışık yeşile döndü. Dikkati dağıldı için, "Yeşil!" diye bağırdım. Anında kontrolü eline aldı ve yeni yeni hareketlenen arabaları geride bırakmak istercesine gazı kökledi. Kıkırdarak başımı sırtına dayadım.

Bir süre sonra trafik kalabalıklaşmaya başladı. Bakanlıkların yanından geçtik. Milli Kütüphane yazan büyük alanda gözlerimi gezdirdim. Gitmeden mutlaka buraya gelmeliyiz diye düşünürken bir anda yavaşladık. Nereye geldiğimize baktığım sırada sağımızda kalan binaya daha doğru önündeki devasa buz patenlerine gözüm takıldı.

"Buz pateni mi yapacağız?"

Doğukan otopark kısmına girip motoru durdurdu. Kaskını çıkarıp eliyle saçlarını karıştırırken, "Listemizde var diye hatırlıyorum," dedi. Aşk ile yapılacaklar listesi... Bunca olaydan sonra nasıl aklına gelmişti? Tüm keyifsizliğine rağmen beni mutlu etmek için mi buraya gelmiştik yani?

"Bir maddeyi clemeye hazır mısın?"

Sorusunun ardından kaskını çıkarmama yardım etti. Adrenalin şimdiden damarlarımda dolaşmaya başlamıştı. Yine de istemediği bir şeyi yapmak zorunda hissetmemesi için, "Bugün yapmak zorunda değiliz," dedim. "Evet, zorundayız," derken kaskı eline alıp sağını solunu incelemeye başladı.

"Daha çok vaktimiz olacak."

"İnterkomunu kırmış bizimki."

"Başka bir zaman gelebiliriz."

"Neyse, zaten bayağı eskimiş kaskı. Tamir edilmezse ikinize de yenisini alırız."

"Doğukan!"

Söylediğim her şeye alakasız cevaplar veren adam nihayet susmuştu. "Bu anın aklımızda güzel kalmasını istiyorum. Hatırladığımızda buruk olmamızı değil." Başım bana doğru çevirdi. "Şu anda buz pateni yaparsak buruk mu olacaksın?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. "Ben seni düşünüyorum."

"O zaman buz pateni yapmalıyız."

Kaşlarımı söylediklerimiz şeylerin tezatlığıyla çatarken, "Doğa'm," dedi. "Beynimi bir şeylerle oyaladığımda acımı daha az hissettiğimi dün gece fark ettim. Musti'ye verdiğim sözü tutabilmem için bir şeyler yapmalıyım. O yüzden beni düşünüyorsan şimdi benimle buz patenine gelirsin."

Birkaç saniye gözlerinin içine baktım. "Bunu beni razı etmek için söylemiyorsun, değil mi?" diye sorduğumda hafifçe gülümsedi. "Gerçekten düşünmemeye ihtiyacım var," dediğinde ona inanmayı tercih ettim.

"Yalnız daha önce de söyledikim gibi, ben hiç buz pateni yapmadım."

Hafif bir gülümsemeyle, "Biliyorum," dedi. "Ne şanslıyım ki bu ilkini de paylaşmak için buradayım." Her şeyin olumlu tarafından bakmak zorunda mıydı? "Daha nicelerine diyelim o zaman," diyerek gergin bir

şekilde gülümsedim. O fazlasıyla rahat bir ifadeyle, "Hepsine talibim," dedi ve motordan inineme yardım etti. "Hadi bakalım." Kalbim neredeyse beni boğarken -çünkü ağzımdan fırlamaya çalışır gibi gırtlığımı oturmıştu- yürümeye başladık.

Binanın içine girdiğimiz anda üzerimdeki motor montuna yığılmıştim. Dışarıdaki sıcak havadan buz gibi bir atmosfere girmek yine de ürpermeme neden oldu. Kayıt işlerinden sonra patenlerimizi aldık ve oze eşyalarımızı emanete bıraktık. Kenardaki banklara oturup ayakkabılarımızı değiştirirken, "Kesin düşeceğim," dedim. Doğukan'ın yumuşak kahkahası büyük alanın içinde süzülüp göğsüme çarptı ve bir anlığına turn endişemi unutturdu.

"Buna izin vermem."

"Seni de düşürürüm o zaman."

"Tekrar beraber kalkacaksak sorun değil."

Onunla laf dalaşına giremeyecek kadar stresliydim. Patenleri giydiğimde ayağa kalkmakta bile tereddüt ettim. Küçük bir çocuğun yokuşa aşağı koşması gibi hissediyordum. Biraz heyecan, biraz da düşeceğim korkusu...

Doğukan usta bir hareketle ayaklandı. Sanki boş vakitlerinin hepsinde paten kayıyordu. Önüme geçip elini uzatırken, "Merak etme. Seni hiç bırakmayacağım," dedi. Bunu biliyordum. Benim asıl korkum benim yüzümden ona zarar gelmesiydi. Parmaklarını kıpırdatarak, "Hadi," dedi sabırsızca. Korkunun ölümüne faydası yoktu, değil mi?

Doğukan'ın elini sıkı sıkı tutarak ayaklandım. İlk başta dengemi bulmakta zorlandım. Aslında topuklu ayakkabı giymekten pek farklı değildi. Fakat ben topuklu ayakkabı giymeyi de çok sevmiyordum ki...

"Ufak adımlar atmaya çalış."

Henüz piste çıkmamamıza rağmen verdiği komutlar her an düşebileceğim ihtimalim varmış gibiydi. Doğukan buzla kaplı alana sanki yalnızca basıyormuş gibi rahatça geçti. Pistin soğuğu yüzüme çarparken, "Ay yapamayacağım sanırım," dedim. Tam vazgeçeceğim sırada kolumdan çekilmem ve ufak bir kayma eşliğinde çılgılık atmam bir oldu. Gözlerimi sıkıca kapatıp düşeceğim anı beklemeye koyuldum. Yalnızca birkaç saniye...

Fakat soğukla buluşmak yerine bedenim daha da sıcak bir temasla kaplanmıştı. Gözlerimi açtığımda Doğukan'ın kolları arasında olduğumu fark ettim.

"Düşmene izin vermem demiştim."

"Kalbim yerinden çıkacak sanki," dediğimde burnumun ucunu öptü. İçimden çocuksu bir coşku koptu. Sanki tüm ruhumu gülüşü sarmıştı. Kalbimin tam ortasına parlak bir güneş doğdu. "Sıkıntı değil. Benim göğüs kafesimde ona da yer var." Bacaklarım bedenimi taşımakta zorlanıyormuş gibi titriyordu. Doğukan ayaklarımın üzerinde durmam için bir süre uğraştı. Başarısız olunca beni koltuk altlarımdan destekledi. "Sadece adım atacaksın," dediğimde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Senin için söylemesi kolay."

Doğukan usul usul ellerini dirseklerime kaydırırken, "Benim adımlarımı taklit etmeye çalış o zaman," dedi. Sanırım bunu yapabiliyordum. Gözlerimi sakince ayaklarına çevirdim. Ufak adımlarla geri geri kayarken bir yandan da beni çekiyordu ama o kadar dengesiz hareket ediyordum ki üç adımda bir durmak zorunda kalıyordu. Attığım çıgıllıkların yankısı ise cabasıydı.

Çevremizden geçip gidenleri kıskanmaya başlamama ramak kala, "Çok beceriksizim, değil mi?" diye sordum. Normalde bu kadar beceriksiz değildim. En azından ilk tecrübemi kolay atlatırdım ama şu anda yeni yürümeye başlayan bir bebeğin toyluğuyla hareket ediyordum. Doğukan hesap yapar gibi gözlerini kısıncı, "Aşk olsun!" diye carladım. Bir numaralı kahkahasıyla bana baktı. Bu gülüşü görmeyeli o kadar uzun zaman olmuş gibi geldi ki...

"Oldu zaten," derken kollarımızı iki yana açarak bana doğru yaklaştı. "Hem de en eşsizi." Nefesi yüzüme çarptığı anda bir anlığına nerede olduğumuzu unuttum. Çünkü onun dışındaki her şey önemsizleşti. "Ayrıca," diyerek tekrar eski pozisyonumuzu alırken bu sefer ellerimden tutmuştu. "Senin kusurlarını bile sevdiğimi söylemiştim," derken bir yandan beni çekiktirmeye devam etti. Duyduğum şeyle kaşlarım çatılırken, "Ben kusurlu muyum yani?" diye sordum. Söylediği şey her ne kadar güzel bir anlama gelse de başka açıdan bakıldığında kırıcıydı. Doğukan cevap vermeyince hem bozulmuş hem de sinirlenmiştim.

"Buz pateni yapamıyor olmak ne zamandan beri kusur sayılıyor? İyi misin bana?"

Trip atmak için ellerimi onunkilerden sertçe kurtardım. Bana doğru geldiğini fark edince aramıza duvar örüyormuş gibi kollarımı göğüsüm üzerinde bağladım. Aslında niyetim yeni bir yakın temasa karşı gardımı korumak ve sorumun cevapsız kalmasını önlemektir. Doğukan'ın kolları hafifçe havalandı. Sanırım benden böyle bir şey beklemiyordu. Fakat beni konuşmak yerine beni baştan aşağı süzüyor olması barm telime basmakla farksızdı.

"Konuşmayacak mısın?"

Sesim buzun üzerinde yankılanınca çevremizdeki birkaç göz üzerimize çevrildi. Özür dileyen bakışlarımdan sonra tekrar Doğukan'a döndüm. Yüzünde keyifli, bir o kadar da gururlu bir ifade vardı. Ne var dercesine başımı sallayınca gözlerindeki gamzeler parladı.

"Başlangıç için hiç fena değil."

"Ne başlangıcı?" diye sormama kalmadan aramızdaki beş adımlık mesafe dikkatimi çekti. Hangi ara benden uzaklaşmıştı, bilmiyordum ama beni tutmadığını fark ettiğim anda bacaklarımın titremesi geri geldi. En çok on saniye sonra da popom soğuk zeminle buluştu. Kotuma rağmen buzun yakıcı hissini hissetmek işkence gibiydi. Doğukan gülmemek için kendini tutuyormuş gibiydi. Kayarak yanıma geldi ve önümde çömeldi. Yalandan bir, "İyi misin?" sorusuna gözlerimi kısarak karşılık verdim.

"Çanak çömlek patlamasının dışında mı? Harikayım. Sabahtan beri olan ateşimi aldı."

Doğukan verdiğim cevaba kahkaha atarken birkaç gündür olan keyifsizliğini unutmuş gibiydi. "Düşe kalka öğreneceksin," diyerek ayaklarımla elini kalkmam için uzattı. "Haklısın," diyerek elini tutup kalkmam çalıştım. Daha doğrusu o çalıştığımı düşündü.

Var gücümle Doğukan'ı kendime doğru çektim. Onun cüssesinde biri için imkânsız zorlamıştım. Fakat evren benden yanaydı. Boşluğuna gelmiş olacak ki bir anda üzerime doğru düştü. Dengesiz bir hareket olduğu için geriye doğru savrulmuştum ama kafamı zemine çarpmak yerine Doğukan'ın elinde hissetmişim. Refleksiyle afallarken başımın yanında uzanan diğer koluna baktım. Elini buza dayamıştı ve tek kolla şınav çekti.

ırmuşçasına üzerimde asılı kalmıştı. Zerre kadar zorlandığını görmemek ise cabasıydı.

Çok yakınımdaydı ve bu yakınlık bana bambaşka anılarımızı hatırlatıyordu. Şu an üzerinde iki seksen uzandığımız buz eritecek kadar ateşli olanlarını...

"Beraber kalkacağız demiştik, değil mi?"

Neyse ki mantığım hâlâ devredeydi ve beni insan içinde yapacağım hareketlerden koruyordu. "Haklısın," derken gözlerinin sürekli dudaklarına kayması işimi hiç kolaylaştırmıyordu. "Kalkalım o zaman," diyerek başımın altındaki elini çekti. Saç diplerim soğukla yüzleşirken ürperdim. Doğukan ellerini başımın iki yanında sabitledi. Sınav çeker gibi bir pozisyon aldıktan birkaç saniye sonra yüzüme doğru eğildi. Nefesimi tuttum. Bir an beni öpeceğini sanmıştım ama o sadece yerdeki buzdan destek almak için yakınlaşmıştı. Saniyeler içinde kendini geriye doğru gitti ve neredeyse zıplayarak üzerimden kalktı. Şaşkın bir edayla ayaktaki duruşuna bakarken, "Micheal Jackson mısın be adam?" diye sordum ve şarkısını kendime göre uyarladım.

"Eni vici vokke eni vokke vokke vici."⁸⁴

Doğukan'm şaşkın ama bir o kadar keyifli kahkahasıyla, "Kalk hadi," deyip yine elini uzattı. Bu sefer ayaklarını yere daha sağlam basarken beni uçarak ayaklandırdı. Saniyeler içerisinde kollarının arasındaki yerimi aldım. "Uçacaksın, uçacaksın, havalara uçacaksın. Ayağını yerden kesicem seni kalbime konacaksın,"⁸⁵ diyorsun yani." Üzerimdeki buz temizlerken, "Eni vici den sonra ne haddime," dedi. Fakat hâlâ gülümsüyor olması tüm saçmalıklarımın en güzel ödülüydü.

Hayatımda hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum. Düşe kalka öğreneceğiz cümlesinin hakkını verecek kadar düşmüş, Doğukan'ın yardımlı olmadan kalkmayı öğrenecek kadar azmetmiştim. Neyse ki en

84. Michael Jackson – Smooth Criminal şarkısı.

85. Gülben Ergen – Uçacaksın şarkısı.

sonunda buz pateni pistinden çıkarken kendi başıma minicik de oluyordum. Yabilmeyi başarmıştım. Kenardan kenardan da olsa ...

Fakat her yanıma ağrıyordu. Özellikle de mabadım. Kesin bir yerlere morarmıştı. Yine de geçirdiğimi her bir dakikaya değerdi.

"Bir tanesiiiiii tamaaaam ..."

Listedeki buz pateni maddesini silerken aslında çok fazla maddeler yazmadığımızı fark ettim. "Bu yaptığımız hareketler danstan da sayılır mence?" Motorun yanına gelen Doğukan bana doğru bilmiş bir ifadeyle bakarken, "Afrika'da evet," dedi. Kısa bir an hareketlerimizi kabile dansı gibi hayal ederken kahkaha attım.

"Uganda buganda kabilesinin buzdaki aşk ateşi."

Belli belirsiz gülümsediğini gördüm. Gerçekten de acısına bir tane mola vermişti ve şimdi yine tahtına kurulmasını izliyordum. Eğer yaptığımız şeyler onu bu psikolojiden kurtaracaksa tekrar tekrar düşmeye de saçmalamaya da razıydım.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"İznimizde nereye gitmek istediğine karar verdin mi?"

Hah... Son bir saattir bu soru nerede diye telaşlanmaya başlamıştım ben de. Doğukan kaskımı takmak için bana doğru geldi. "Aslında aklımda seninle görmek istediğim çok şehir var," diyerek saçlarımı topladım.

"Sanırım bir ama geliyor."

Onun bozulmasına odaklanmadan, "Ama," dedim uzatarak. "Bu dönemde seninle olmak isteyen ailene haksızlık yapmak istemiyorum. Aygül bile senin için izin almış." Doğukan sıkıntılı bir iç çekerken kaskı başıma geçirdi.

"Ama kelimesinden sonra gelen her şey büyüğü bozar."

"Hayır hayır," diyerek Doğukan'ın kolları arasına girdim. Kafamdaki ağırlık yüzünden tam olarak yaklaşmamıştım ama en azından yüzünü görabiliyordum. "Gerçekten seninle gitmek istediğim çok yer var."

"Sadece ailene."

"Benim ailem sensin."

Sözümü kestiği kelimelerle içimde büyük bir mutluluk patlaması

hıçsettım. Kalbım hızla atıyor, bu güzel anın tadını çıkarıyordu. Ancak bir yandan da olan bitene inanamıyordum. Gözlerim şaşkınlığımı belli edecek kadar büyülmüştü. Resmen duyduklarımın gerçekliğini sorguluyordlardı. "Evlendiğinde karın ve çocukların senin ailen olur. Anne baba kardeşler geniş ailendir," diye devam etmesiyle ne diyeceğimi bilemedim. Aklımdan geçen ilk şey, "Ama biz evli değiliz," oldu ve Doğukan böyle düşünmemden pek hoşnut olmamıştı.

"Ben seninle gönülden evliyim."

Etrafımdaki her şey daha parlak ve canlı görünmeye başladı. Mutluluğum, şaşkınlığımın verdiği heyecanla karışıyor, kalbim yine fazla mesai yapıyordu. Başumdaki kaskın aramıza daha fazla girmesine izin vermeden çıkardım. Kaskı elimde tuttuktan sonra parmaklarımın uçlarına çıktım ve Doğukan'ın dudaklarına bu söylediklerinin ödülü olarak minicik öpücük bıraktım. Elleri anında belimdeki yerini aldı ve uzaklaşmama izin vermedi. Öpücüğüme daha uzun ve şehvetli bir karşılık verirken elimdeki kaskla beraber boynuna sarıldım. Onu bir nefeste içime çekecek kadar çok özlemiştim ve şu anda bulunduğumuz yeri önemsemeyecek kadar istiyordum. Fakat Doğukan'ın her zamanki kontrol mekanizması devredeydi. Derin bir iç çekişle beni öpmeyi bıraktı ve alnını alnıma dayadı. Nefes nefese kalmıştım.

"Ne diyorduk?"

"Ha?"

Dudaklarından öncesini hatırlamakta zorlanmıştım. Doğukan'ın çarpık gülümsemesiyle bana bakması da işimi kolaylaştırmıyordu. Neyse ki nefeslerim düzeldikçe ne konuştuğumuzu hatırladım. Yüzümde açan gülleri solduracağını bilsem de, "Yine de şu an Aygöl de aیلenden," dedim. "Onunla da vakit geçirmelisin." Doğukan cümlemi düzeltircesine, "Geçirmeliyiz," dedi. Başımı ona hak verdiğimi gösterircesine sallarken, "Geçirmeliyiz," dedim ve onu razı etmeye başladığıma inanarak cümlemi devam ettirdim.

"En azından birkaç gün. Söz veriyorum, Bursa'ya gitmeden seni bir yere kaçıracam."

Doğukan kabullenmek zorunda kalmış bir edayla benden uzaklaştı. "Şimdilik sürpriz olsun diyorsun yani," dediğinde kıkırdarak, "Sürprizler

sırayla, unuttun mu?" diye sordum. Bu zamana kadar birbirimizden habersiz yaptığımız her şey kader tarafından mı bilinmez bir sıra içerisindeydi. Şimdi sıra bendeydi. "Tamam," diyerek kabullenişini sıkıntılı bir nefesle sağdırdı.

"Arayalım bakalım, ne yapıyormuş?"

Doğukan telefonunu cebinden çıkarıp Aygöl'ün numarasını tuşladı. Aramayı açmasını beklerken tek koluyla da beni tamamen sarmış, alnıma ufak öpücükler bırakmaya başlamıştı ve bu his harikaydı.

"Ne yapıyorsun küçüğüm?"

O an zihnimde çalan Sezen Aksu içimi burkmuştu. Bu adamın ne güzel seslenişleri vardı, kalbe dokunmasını nasıl biliyordu böyle? Çenesini göğsüne yaslayarak ona bakmaya başladım. Çenesinin altından onu izlemeyi çok seviyordum. O da bakışlarını bana çevirirken, "Hallettik," dedi. Sanırım sabah eşyaları almak için odasına girdiğinde nereye gideceğimizi den bahsetmişti.

"Şu an Bahçeli'deyiz."

Resmen bakışlarıyla bile beni seviyordu. Aygöl bir şeyler sormaya başlayacak ki, "İşimiz vardı," dedi ve dayanamayıp burnuma minik bir buse bıraktı. Gülümserken başımı göğsüne yasladım. "Sana her şeyi haber vermek zorunda olduğumuzu bilmiyordum." Aygöl'ün bıdır bıdır arkadan bir şeyler söylediğini işitiyordum. Belli ki sitem ediyordu sanırım ya da Doğukan'ın söyledikleri bana öyle düşündürüyordu. "Neyse. Kim var evde?" diye sorduğunda misafirleri olduğunu hatırladım. Tabii ya... Kızı yalnız başına çocuklarla bırakıp çıkmıştık. Sitem etmesi gayet normaldi.

"Tamam, geliyoruz o zaman. Kararlaştırır, çıkarız."

Aygöl'ün hâlâ sesini işitirken Doğukan telefonu kapatıp cebine sokmaya başladı. Şaşkın bir bakışla, "Hâlâ konuşuyordu," dedim. Umursama bir tavır takınarak, "Cırtlak sesine daha fazla tahammül edemedim," dedi. Mesesi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmama neden oldu. "Çö ayıp." Doğukan'ın yüzüne keyifli ve çapkın bir tebessüm yerleşti.

"Onun için çok uygun bir yer biliyorum. Hadi gidelim."

DOĞA

Bu motorla gezme işini sevmeye başlamıştım.

Sürekli Doğukan'a sarılıyor, tek vücut olduğumuz anları cümle âleme duyuruyordum. Sitelerinin olduğu sokağa geldiğimizde hızımız yavaşladı. Aruk alıştığım için kollarımı gevşettim ve daha rahat bir şekilde oturmaya başladım.

Açık otoparka girerken bahçede, çardaklarda hatta çalışmayan havuzun etrafında bile insanlar olduğunu fark ettim. Havanın tadını çıkarmak isteyen tüm site sakinleri belli ki kendini dışarı atmıştı. Bu biraz utandırıcıydı. Çünkü özellikle otoparka yakın olan iki çardaktaki kadınların gözleri üzerimize çevrilmişti.

“Bize bakıyorlar.”

Yarım ağızla söylediğim şeyi başımızdaki kasklara rağmen duyan Doğukan, “Çok normal,” deyip motoru durdurdu. “Kendimi bildim bileli buradayım ve birçoğu benim bebekliğimi biliyor.” Harika! Kendimi beğendirmem gereken bir ton insan vardı yani ... “Sakin ol,” diye fısıldarken kaskını çıkardı.

“Sadece yanımda ilk kez birini gördükleri için merak ediyorlardır.”

O zaman eve kadar kaskımı çıkarmasam hiç fena olmazdı. Motor-dan inmem için elini uzatan Doğukan’dan destek aldım ve kendimi rezil

etmeden aşığı indim. Peşimden motordan inen sevdiğim her zaman duğı kaskımı çıkarmak için uzandı.

İşte başlıyorduk.

Kask kafamdan uzaklaştığı anda kendimi çok savunmasız hissettim. Saçlarımı şefkatle düzelten sevgilime bile bakasım gelmiyordu. Fısıldamalar duyuyordum. Hatta yanımıza giderek yaklaşan sesler bile işitiyordum. Kahretsin, kadın sesi miydi o?

"Reks!"

Bir anda, siyah-kahverengi tüyleri parlayan koca bir Alman kurd bize doğru koşmaya başladı. Ufak bir çığlık attım. "Reks!" Sahibi tasmanayı yakalayana kadar Reks bizim yanımıza ulaştı ve az kalsın üzerime atılacaktı. Refleksle Doğukan'ın kucığına tırmanmamla bu temastan kıl payı kurtuldum. Kulağıma dolan gülüşme sesleri etrafı kapladı. En yakındaki ses, sevdiğim adama aitti ama bu anın paniğı içinde zerre kadar umurumda değildi.

"Çok özür dilerim. Uslu dur oğlum."

Genç bir kızın sesine benziyordu. Havlayarak önümüzde volta atan köpeğı bakmayı reddettiğim için kim olduğunu görememiştim. "Doğukan abi, senin geldiğini görünce bir anda koşmaya başladı. Yıkalayamadım."

"Sorun yok," diyen sevgilim hâlâ gülüyordu. Hem de bir numara kahkahasıyla. Bunun hesabı sorulacaktı ama ayaklarım yere bastığından "Reks, nasılsın evlat?" Doğukan'ın hafifçe eğildiğini fark ettiğim an tekrar bir çığlık attım ve kollarımı daha sıkı boynuna doladım. Sanırım köpeğı seviyordu. Köpekleri ben de çok seviyordum ama uzaktan.

"Bu güzel kız mı kim?"

Köpeğın havlayışlarından bile anlam çıkaran sevdiğim, "O ömrümün geri kalanı," dedi. "Adı Doğı." Uzaklaşırken beğeni sesi yükseldiğini işitemem yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Reks denen köpek yeniden havladı. "Evet, çok şanslıyım," diyen Doğukan'ın sesindeki o yumuşak hava içimi ısıtmıştı.

"Tanışmak ister misin?"

Bunu bana mı sormuştu? Yoksa o heybetli köpek, gayet benimle bir-

sumet kurmak istiyormuş gibi koşmuştu. Başımı usulca geri çekerek Doğukan'a baktım. Bakışlarındaki aşka şahit olurken bunun kopege mi yoksa bana mı olduğunu ayırt edememiştim. Annesinin kedisinden bu derece hoşlanmayan biri köpeklerle âşık olabilir miydi? Sahi... Duman'ı dün hiç görmemiştim, sesini de duymamıştım. Neredeydi?

"Hoşt demek için pek uygun bir zaman değil."

Doğukan'ın fısıltıyla söylediği cümleyi başta anlamadım. Ardından parmağımdaki yüzük sanki kendini hatırlatmak ister gibi ağırlaştı. Yüzüme esprimin tebessümü yerleşirken kulağıma doğru yaklaştı ve sadece benim duyacağım bir fısıltıyla, "Korkma, ben yanıdayım," dedi. "Sana zarar vermesine izin vermem."

Bu güvenceyle usulca kucağından indim. Fakat ayaklarım yere bastığı gibi köpeğin havlaması bir oldu. İrkilerek Doğukan'ın daha çok göğsüne girdim. Barış imzalama fikri için sanırım zamanlamamız yanlıştı.

"Ben Ece."

Köpeğini tasmaından çeken kız gülümsemişti. Tokalaşmak üzere bana doğru bir el uzandı. Benimle tanışmaya çalıştığını fark edince, "Memnun oldum. Ben de Doğa," dedim ve alelacele elini sıktım. Gözlerimi Reks'ten ayıramadığım için kızı alıcı gözle bakamıyordum ama sanırım lisede olmalıydı.

"Memnun oldum. Reks, Doğukan abinin eline doğdu. O yüzden araları benden bile iyi. Korkuttuysak özür dilerim."

Köpek birkaç kez daha havladı. İrkilmemek için kendimi kastım. Doğukan'ın belimde duran eli de buna fazlasıyla yardımcı oluyordu. "Sorun değil. Doğukan'ın ebe olduğunu bilmiyordum," dediğimde karşımdaki kız kıkıltılarla gülmeye başladı. Bir anlığına yanlış bir şey söylediğimi düşündüm. Çekinerek Doğukan'a baktığımda onun da gülümsediğini görmek biraz olsun rahatlamama neden oldu. Bir gün dilimin filtresizliği beni zor durumda bırakacaktı ama bakalım ne zaman?

"Seninle oynamadan salmayacak biliyorsun, değil mi abi?"

Doğukan bunu biliyormuş, hatta hazırmış gibi kıpırdandı. Montunu çıkardığını görünce, "Nereye?" diye sordum. "Buradayım, merak etme," derken kaskının yanına, motorun üstüne montunu bıraktı. Benden birkaç

adımı uzaklaşması bile telaşlanmama neden oluyordu. Reks bacakları etrafında dolaşmaya başladı. Doğukan tişörtünün kollarını yavaşça katlarken bir yandan da, "Oyun mu oynamak istiyorsun?" diye sordu. Allah'ım tüm kol kasları gözler önündeydi ve etrafımız kalabalıktı. Reks birkaç kere havlayınca kaslarını havalandı. Gerçekten de birbirleriyle iletişimleri vardı ya da hayatımda gördüğüm en akıllı köpek.

"Seni neyle oynatabiliriz?" diye kendi kendine konuşan sevgili mevrana baktı. "Ben topunu getireyim," diyen kız koşarak yanımdan ayrıldı. Bu süre zarfında köpeği hırçınca seven Doğukan'ın korkusuzluğunu izledim. Hayran olunacak cinstendi. O boyutta ve sertlikteki bir köpek ağzını açarak elini, kolunu ısıırıyordu ama gık demiyordu. Hatta daha çok ısırması için onu zorladığı bile söyleyebilirdi.

Ece yanıma dönene kadar ikisinin yaşadığı aşkı izledim. Biraz vahşet, biraz şefkatli ama bolca sevgi doluydu. Resmen biraz daha bakarsam ben köpeği kıskanacaktım. Ece'nin getirdiği rengârenk topu eline alan Doğukan avucunun içinde zıplattı. "Gel bakalım," diyerek bana doğru yürümeye başladı. Panik bedenime geri dönerken ne yapacağımı şaşırdım. Bana sevdirtmeye çalışmazdı, değil mi?

Reks tüm ilgisini Doğukan'a vererek yanımdan geçip gidince derin bir nefes aldım. O sırada Doğukan'la göz göze geldik. Gülümseyerek bana göz kırpması nefesimi veremememe neden oldu. Kahretsin, halka açık bir yerde bu kadar yakışıklı olduğu için kesinlikle cezalandırılması gerekiyordu.

Açık otoparkın en boş yerine gidişlerini izlerken Ece'nin de yanımda durduğunu hissettim. Göz ucuyla baktığım kız mutlulukla ikisini izliyordu. Kim bilir, bu ana kaç kez şahit olmuştu? Topu benden uzak bir tarafa fırlatırken, "Yakala oğlum!" diye bağırdı. O sırada odaklandığım tek şey kaslarındaki ekstra şişlikti. Reks havlayarak topun peşinden koştu. Çimlerin arasında bulduktan sonra koşturarak Doğukan'ın yanına döndü. Ellerini dizlerine koyarak bekleyen adam köpeği haşince severken topu aldı ve bir kez daha fırlattı.

Doğukan çocukluğuna dönmüş gibi davranıyordu. Kahkaha atarak oynamalarını izlerken nedense ben de gülümsüyordum. Bir köpeği bile bu kadar kolay etkisi altına alan bir adamın beni neden etkilediğini çok düşünmemek gerekiyordu.

"Onları çok uzun zamandır böyle görmemiştim."

Yanımdaki kızın sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Bana bakmıyordu ama gülümsemesi buruklaşmıştı. "Yani Olcay abiyi kaybettiğimizden beri," derken benim ona baktığımı hissetmiş olacak ki bakışlarını bana çevirdi. "Ona iyi gelmişsin belli." Hafifçe gülümsedim. Kız tekrar onüne döndü ve, "Bu kadar yeter Reks!" diye bağırdı.

"Doğukan abilerin işleri var!"

Köpek itiraz eder gibi havlıyordu. Doğukan nefes nefese doğrulmuştu. Ece, Reks'in tasmağını yakaladıktan sonra, "Yine oynarsınız," dedi. "Şimdi eve gitmemiz lazım." Reks hâlâ havlıyordu ama sahibi bunu umursayacak gibi değildi. Köpeğı çeğiştirerek yürümeye başladığında Doğukan da bana doğru gelmeye başladı.

"Sıkıldın mı?"

"Seni izlerken mi? İmkânsız," dediğimde gülümsedi. Motorunun üzerinden eşyalarını almasını izlerken, "Demek ki erkek çocuklarıyla anlaşabiliyorsun," dedim. Konuyu yine Metehan fikrine getirmeye çalışırken, "Köpeklerle," diye düzeltti. Umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Sonuçta o da bir erkek." Doğukan bir elini boşa çıkararak benimkini tuttu. "Komutlarıma uyan bir erkek," dediğinde kaşlarım hafifçe havalandı.

"Ve eğer onu her gördüğünde az önceki gibi kucağıma turmanacaksan evin her köşesi için Metehanlar yapabiliriz."

Bunu söyledikten sonra yanağıımı sesli bir şekilde öptü. Gözlerim fal taşına dönerken bizi hâlâ izleyen üç beş kadının bakışlarıyla karşılaştım. "Doğukan!" dediğimde, "Ne?" dedi gülümseyerek. "İnsanlar bize bakıyor." Benim fısıldamama rağmen o bağırarak, "Hangi insanlar?" diye sordu. Ardından çardaktaki kadınlara baktı.

"Aşkuma şahit olan komşularımızdan mı bahsediyorsun?"

Bunu kadınlara duyurmak istercesine bağırmişti. Utançtan kaçacak yer ararken, "Doğukan ne yapıyorsun?" diye sordum ağzımın içinden. O ise kahkaha atarak kolunu boynuma doladı ve saçlarıma uzun bir öpücük bırakırken yürümeye başladı.

"Seni seviyorum. Sen ne yapıyorsun?"

Yanından geçtiğimiz kadınlara başıyla selamladı. Kadınların kıkırdayan

ve beğendiğini belli eden ifadelerine bakmayı reddetsem de görmemek değildi. Hatta aralarından biri sabah balkonda gördüğüm kadındı. Fakat diğerlerine göre daha ciddi duruyordu. Hepsini arkamızda bırakırken Doğukan'a doğru baktım.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Sor güzelim."

"Balkonunuzun tam karşısındaki dairede oturanlar kimler? Az önce çardaktaydı hatta."

Doğukan'ın kaşları hafifçe çatıldı. "Kimden bahsediyorsun?" diye sorduktan sonra arkaya bakacak gibi oldu ama onu hemen dururdum. Hâlâ gözleri bizim üzerimizde olabilirdi ve ben onlardan konuştuğumuzu bilmelerini istemiyordum. "Mutfaktaki balkondan bakınca tam karşı bloktaki daire."

"Süheyla teyzeler mi?"

"Bilmem, onlar mı?"

Doğukan kısa bir an düşündü. Ardından, "O olması lazım," dedi. "Neden sordun?" diye sorduğunda apartmana girmiştik. "Sabah da şimdi de bana çok ciddi bakıyordu." Doğukan beni asansörlere doğru çekeşirken gülümsedi. "Geline bakıyordur." Hafifçe kaşlarım çatıldı. Asansörün kapıları açıldığında benden ayrıldı. Fakat bu sadece birkaç saniye sürmüştü. İçeri girdiğimiz gibi beni belimden kendine doğru çekti. Kapılar kapanırken, o da benim dudaklarıma kapanmıştı. Kalbim heyecanlı gümbürderken karşılık vermekte birkaç saniye geciktim. Zihnimden tonla şey geçiyordu. En basitinden asansörde kamera var mıydı? Hoş... Olsa öpüşmeyi başlatmazdı, değil mi?

"Gelini derken," dedim bulduğum kısacık arada. Doğukan cevap vermek yerine beni öpmeye devam etti. Ne kadar istemesem de onun enfe tadını damağımdan uzaklaştırdım. Bozulmamıştı. Hatta aksine keyfini belli edecek şekilde gülümsüyordu. "Cevap verecek misin?" diye sorduğumda aramıza biraz daha mesafe koydum.

"Süheyla teyze annemin kankasıdır. O yüzden gelini dedim."

Bu harika bir haberdi gerçekten. Acaba birbirleriyle yorumlaşma adı altında doldurma yapıyorlar mıydı? Çünkü benden hoşlanmadığı fazlasıyla belliydi. "Ne oldu?" Düşüncelerimin huzursuzluğunu hissetmiş olacak

ki, "Sanırım beni sevmeyi," diye cevap verdim. Sonuçta saklamama gerek yoktu. Doğukan bunu umursamadı. Belimden beni tekrar kendine yapıştırdı. Ardından boşta eliyle saçlarımı yüzümden çekti ve tatlı bakışlarıyla yüzümü ezberlemek ister gibi her milimine göz gezdirdi.

"Ben sevdikten sonra kimseye söz düşmez. Ha, olur da konuşan olursa sadece gözümden düşer, merak etme."

Kapı açıldığında beş karış suratlı bir Aygöl görmeyi beklemiyordum ve açıkçası bu hâlini garipsemiştim. Gözlerini abisinin üzerinde dolaştırırken, "Görmeyeli performansını kaybettin sanırım," dedi. Hafifçe kaşlarım çatılırken, "Ne performansı?" diye sordum. Bakışlarım Doğukan'a çevrilse de cevap yine Aygöl'den gelmişti.

"Hız. Sözde tek rakibi Türk Hava Yolları'ydı bir dönem. Hey gidi hey. Yaşlılık işte."

Doğukan kardeşinin suratını avuçlayarak geriye doğru hafifçe itti. Nihayet abi-kardeş olduklarına dair bir ibare görebilmiştim ve bu garip bir şekilde normal hissettirmişti. "Acil gelmemiz gereken bir durum mu vardı? Biz Reks denen bir köpekle aşağıda oyun oynadık da. Doğukan hiç bahsetmedi aciliyetten." Aygöl gözlerini kısarak, "Demek Reks," dedi. Ardından kısılmış gözlerini bana çevirdi.

"Beni burada, iki ergenle yalnız bırakıp aşağıda gülüp eğleniniz demek."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden dudaklarım sürekli açılıp kapanıyordu. Yaşları bizden birkaç yaş küçüktü. Sadece buna bakarsak biz de ergen sayılmaz mıydık? "Sağıma dönüyorum derbeder, soluma dönüyorum aşk sakızı. Biraz daha gelmeseydiniz, 'İmdat!' diye bağırıyordum balkondan." Böyle söyleyince biz kesinlikle ergen sayılmazdık.

"Biz ergen değiliz yalnız."

Misafir odasının kapısında beliren Ada kollarım göğsünün üzerinde bağlayarak eşiğe dayandı. Bir an düşüncemi sesli dile getirdiğim için tedirgin olmuşum. Fakat kızın bakışları Aygöl'ün üzerindeydi. "Genç

yetişkiniz,” demesiyle alaycı bir kahkaha atan Aygöl, “Bir de böyle bir şey çıkarmışlar,” dedi bıkkınca.

“Genç yetişkinlermiş. Totomun yetişkinleri.”

Hâlâ açık olan çelik kapıyı sertçe kapattı. Çıkan ses evin içinde de apartman holünde de yankılanmıştı ve ister istemez irkilmeme nedeni oldu. Doğukan beni yanına yamacına çekerken arkada daha oturmamış bir erkek sesi duyuldu.

“Aygöl abla seni terbiyeye davet ediyorum.”

Aygöl salonun kapısında duran Arda’ya doğru yürürken, “Neden kuzum?” diye sordu. “Damsız almıyorlar mı yoksa?” Dayanamayıp neye kahkahamı aralarındaki gerginliğe doğru patlattım. Tüm gözler üzerine döndü. Bir anda ergenlerin, pardon genç yetişkinlerin, hiddetini üzerine çekmemem için Doğukan’ın eli ağzımla buluştu.

“Ben ona gerekli cezayı veririm. Siz devam edin.”

Başka bir şey söylememden korkuyor olacak ki eli ağzımda odasına doğru sürüklendim. Arkamızdan kapıyı kapatırken hâlâ atıştıklarını duyuyordum. Doğukan elini ağzımdan çekti. Fakat nefes almama fırsat vermeden yerini dudakları aldı. Böyle bir şey beklemediğim için nefesim ciğerimde takılı kaldı. Ellerini başımın iki yanından kapıya dayandı. Beni kapı ile arasına sıkıştırmıştı ve dudakları ciddi anlamda arzusunu belli edercesine coşkuluydu. Adama adrenalin yarıyordu sanırım.

“Bu ceza mı ödül mü? Sesinizi duyuyoruz!”

Aygöl’ün kapının önündeki tepkisiyle öpüşmeyi kestim. O kadar utanmıştım ki yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim. Kardeşi yüzünden yarım yalan öpüşmemiz öfkesini körüklerken, “Ne mutlu sana!” diye bağırdı kapının ardından.

“Hâlâ duyabiliyorken git, müzik dinle!”

“Doğukan!” diye uyardım sessizce. Hiddetli bakışlarını bana çevirdiğinde yanlış bir tepki verdiğimi fark ettim. Saygısızlığa tahammülü yoktu ve sanırım özeline burnunu soktuğu için bu derece sinirlenmişti. Haklıydı ama yine de tehdit etmesine gerek olacak kadar önemli bir durum yoktu ortada.

“Bu bir teklif mi? Olur, canlı müziğe gideriz.”

Doğukan'ın gözlerinden ateş fırladığını gördüm. Benden uzaklaşırken kapıyı kırarak gibi açtı. Tam zamanında arkasından çekilmiştim. Yoksa büyük ihtimalle dolaba sinek gibi yapışacaktım. "Ağzından çıkana kulağın duyuyor mu senin?" Kardeşinin üzerine yürüdüğünü fark ettiğim Doğukan'ı kolundan tutarak durdurmaya çalıştım. "Biz dün nereden geldik Aygül?" Kahretsin. Bunu ima edene kadar bir anlığına ben de Musti'yi unutmuştum ve bunun için kendime çok kızgındım.

"Ben nereden geldiğimizi hatırlıyorum ama sen belli ki Mustafa abinin vasiyetini unutmuşsun."

Aygül'ün niyetinin iyi olduğunu biliyordum ama şu andaki dikkafalı hâlinin durumumuza hiç de iyi gelmeyeceğinin farkındaydım. Doğukan yüzüne küfretmiş gibi bakan kardeşine, "Beni ağlamadan yolcu edin dedi. Her gününüzü güle oynaya geçirin demedi," diye çıkıştı.

"Eminim deme şansı olsaydı onu da derdi."

"Aygül."

"Ne?!" Burun buruna gelmişlerdi ve sesleri koridorda yankılanıyordu. İkizler kendi alanlarına geri kaçarken ben ortada kalmıştım. Bir şey söylemeye de korkuyordum. Çünkü direkt günah keçisi damgasına hazır ve nazırdım. "Sen..." Sesinin hâlâ öfke taşıdığını fark eden Doğukan durdu. Derin bir nefes alarak hareketsiz kaldı. Kendini sakinleştirmeye çalıştığını fark ettiğim için ben de sesimi çıkarmadım. Neyse ki Aygül de daha fazla üzerine gitmemişti.

"Sen ne yapmak istiyorsan yapabilirsin."

Artık sesi alıştığım tonda ama hâlâ korkutucu derecede ciddi çıkıyordu. "Ama benden seninle eğlenmemi bekleme." Aygül yandaş arar gibi koluma girdi. "İyi o zaman, biz de yengemle gideriz." *Bozma beni* der gibi kolumu sıktığım hissettim ama ondan yana olursam bizim aramızın bozulacağım biliyordum. "Orada dur bakalım," diyerek beni kolumdan kendi tarafına çeken Doğukan, "Yandaş arıyorsan git az önce tartıştıklarını yanına al ama eminim, onlar bile yas ne demek biliyordur," dedi.

"Yasın ne demek olduğunu senden öğrenmeyecek kadar çok kaybım oldu, merak etme."

Gerçekten şu andaki kavgalarının sadece gerginliklerini atmak iste-

melerinden kaynaklı olduğunu biliyordum ama sanki biraz kurucu olmaya başlamışlardı. Aralarının abilerinin kaybindan sonra kötüleştigi duyulur lürse ilişkilerinin benzer bir zarar görmesi an meselesiydi. Duruma el atarak, "Doğukan," dedim. Neyse ki hâlâ beni duyuyordu. Başını bana doğru çevirdiğinde öfkenin arkasına gizlediği acıyı fark ettim. Kardeşinin teklifindeki asıl maksadı göremeyecek kadar körleştirmişti bu acı onu.

"Aygül'ün söylemek istediği şey, Musti şu anda bizi nasıl görmek istiyorsa onu yapalım."

"Onun isteğine..." derken sanki dilinin ucuna gelen küfürlerle bile küfretmişti. Beni dinlediğini fark ettiğimde konuşmaya devam ettim. "Ben bile ne kadar zamandır tanıyorum. Müzikle arasının iyi olduğunu biliyorum. Hani Aygül belki onun için böyle bir teklifte bulunmuştur."

"Allah'ım! Sen nasıl bir dengeyle bu çiftleri birleştiriyorsun. Biri zeki küpü, diğeri sinir."

Doğukan bir şey söyleyecek gibi oldu. Aygül'e hiç yardımcı olmuyorsun bakışı attıktan sonra tekrar ellerimin altındaki gergin bedene döndüm. "Gitmek zorunda değiliz ama böyle güzel bir fikir sunduğu için de kardeşine yüklenme. Haberi aldığı gibi senin yanında olabilmek için saatlerce araba kullandı. Belki işini tehlikeye atacak bir izin aldı. İnan bana, yasına saygı duyuyor."

"Bu şekilde yanımda olacaksa izin almasaydı keşke."

"Bak işte! Yaranamadım sana, yaranamadım. Ne yaptıysa bana dayanamadım."⁸⁶

Aygül işi Cankan şarkısıyla şakaya vurmaya çalışıyordu. Doğukan'ın o şarkıdaki espriyi bile göremeyecek kadar öfkeliydi. Gerginlik bana bile fazla gelmişti.

"Ben balkona çıkıyorum. Lütfen ikiniz aranızdaki sorunu çözmeden yanıma gelmeyin."

86. Cankan - Yaranamadım şarkısı.

DOĞUKAN

Doğa ikimizi de azarlayıp yanımızdan ayrıldığında, içimde bir öfke kasırgası kopuyordu. Mutfığa girdiği anda görüşümden kayboldu ve ben, hiddetle Aygöl'e döndüm. "Güzel şeyleri berbat etmekte üstüne yok," dedim, sesimdeki öfke ve hayal kırıklığı açıkça hissediliyordu.

Aygöl gözlerini kısarak bana karşılık verdi. "Güzel şeylerden kastın sevgilinle odanda öpüşmen miydi?" Sözleri, içimdeki ateşi daha da körük-lüyordu. "Aygöl!" diyerek üzerine yürürken, o da bana diklenerek burnu-mun dibine kadar girdi.

"Musti abi her gününüzü güle oynaya geçirmeyin dediyse, bulduğunuz her fırsatta sevişin de dememiştir bence."

Demek ki sabah evden çıkmadan önce bizi gören yine oydu. Sözleri-nin bitmesine yakın, kolunu sertçe yakaladım. İçimde her daim patlamaya hazır öfke kaynıyordu. "Canını yakmak istiyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Aygöl, gözleri dolmuş bir şekilde bana baktı.

"Yakmadığını mı sanıyorsun?"

Her bir patlama anı, geride telafisi zor kurgunluklar ve yaralı ruhlar bırakırdı. Sözleri mi hayal kırıklığı dolu bakışları mı bilmiyorum kontrol mekanizmamı harekete geçirdi ve elimi kolundan çekti. Çıplak teninde çıkan beş parmağımın izine baktım. Pişmanlık, içimi kemiren bir kurt gibiydi. Öfkeme yenik düştüğüm anı, o parmak izlerinde tekrar tekrar yaşıyordum. Bu birkaç saniyelik bir kâbustu ama vicdan azabını günlerce çektirecek kadar etkiliydi.

"Kolumdan bahsetmiyorum."

Titreyen sesiyle bakışlarımı Aygöl'ün yüzüne çevirdim. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı. İkimiz de içimizdeki acı ve öfkeyle savaşıyorduk ama duygularımızın ağırlığı altında ezildiğimiz farkına çok geç varmıştık.

"Sana kendini iyi hissettirmek için yaptıklarım benim canımı yakıyor artık."

"Özür dilerim."

"Kendinden dile. Çünkü o öfke bizim sadece canımızı yakar ama... tüketir abi."

Beni kışkırtan ve öfkemin alevlenmesine neden olan oydu. Şimdi pişmanlık ve suçluluk duygularımı manipüle ederek vicdanıma oynuyordu. İçimdeki öfkeyi ve pişmanlığı birbirine karıştırarak daha da yoğunlaştırıyor, beni duygusal bir çıkmaza sürüklüyordu.

Aygül, son sözünü söyleyip kırıncılığını bana bırakarak odasına gitti. Onun arkasından bakarken içimdeki pişmanlık ve öfke dalgaları arasında boğuluyordum. Derin bir nefes almaya çalıştım ancak bu nefes bile içimdeki yangını söndürecek güçte değildi. Doğa'nın yanına gitmeyi düşündüm fakat tamamen sakinleşmeden onun da karşısına çıkmak istemedim.

Sakinlemek için odama dönmeye karar verdim. Fakat bu düşünceme tam tezat bir şekilde kapıyı camları titretecek güçte çarptım. Aslında bu çarpış, içimdeki öfkeyi değil, hayal kırıklığı ve suçluluğu dışarı vurmıştı. İçten içe yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Hayatıma kaldığım yerden devam etmek için fazla aceleci davranmıştım. Aygül haklıydı. Düşünmemek için yaptıklarım, onun söylediğinden daha masum değildi. Ya sızma sahip çıkıyorsam, her anlamda çıkmam gerekirdi. Çıkmıyorsam da kimseye kızmaya hakkım yoktu.

Sıkıntılı bir iç çekerken yatağıma oturdum. Oda'nın havasının vakumlanıp basıklaştığını hissedince başımı pencereye doğru çevirdim. Açık ama perde bile kıpırdamıyordu. Musti'yi toprağa verdikten sonra rüzgâr la olan iletişimimiz kopmuş gibiydi. Onun varlığına dair bir işaret bulma umuduyla defalarca rüzgârı test etmiştim. Ancak her seferinde, sanki rüzgâr da onunla birlikte gitmiş gibi sessizdi. Bugün motoru normalden hızlı kullanmamın sebebi de buydu; belki hızla akan rüzgâr, onun ruhunu hissettirebilirdi. Ancak ne kadar hızlanırsam hızlanayım, tenimde farklı bir esinti hissetmemiştim.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Kalbim hızla çarparken, perdeyi bir hışımla açıp başımı dışarı çıkardım. Ağaç yaprakları hafifçe kıpırdıyordu, bahçede oynayan çocukların saçları rüzgârla dans ediyordu, balkonlardaki ipe asılmış çamaşırlar belli belirsiz sallanıyordu. Fakat bana ulaşan en ufak bir rüzgâr yoktu.

"Musti... Neredesin?"

DOĞA

Yazın ılık nefesi akşamüstü serinliğine sinmişti. Yaprak çıtırtıları, kuş sesleri ve aşağıdan gelen konuşma sesleri birbirine karışıyordu. Batmak üzere olan güneşin gökyüzünü boyadığı insanı rahatlatan o renk cümbüşü, blokların arasından sızıyordu. Yüzüme sıcak bir turuncunun yerleştirirken gözlerim karşı balkondaydı. Süheyla denilen kadın yoktu. Fakat mutfağa açılan kapı açıktı. Bana neden o derece ciddi baktığımı anlamakta zorlanıyordum. Sanki sadece merak değildi konu. Acaba Gülsüm Hanım mı bir şeyler söylemişti? Kötü bir şeyler...

İçeride duyduğum sesler kesilmişti. Doğukan'ın içindeki öfkeyi atış şekline sanırım bir tek Aygül dayanabiliyordu. Belki de bunun nedeni ikisinin de aynı acılara birlikte göğüs germeleriydi. Beraber düşmeleri, yine beraber kalkmayı öğrenmeleri...

Ben bu yaşıma kadar yakınım dediğim kimseyi kaybetmemiştim. Aynılıkların da ölüme benzeyen bir yanı vardı ama gerçek ölümü en yakınım diyebileceğim birinden hiç tatmamıştım. Bu yüzden sonrasında ne hissedeceğimi tam olarak kestiremiyordum. Doğukan gibi öfkeli mi olurudum yoksa Aygül gibi acımı eğlenceyle mi gizlerdim? Belki de sadece içime kapanırdım ya da kendimi akışa bırakırdım.

Yanımdaki hareketlilikle başımı Doğukan'a çevirdim. Sandalyeye oturmak yerine tam yanıma çömelmiş, sırtını duvara yaslamıştı. Bacaklarını

kendine çekerken kollarını dizlerine yaslamıştı. Bir an aylar oncesine zihnim o huzursuz anılardan çıkmak için debeleniyordu. Ayrılıkların, çekten de ölüme benzeyen bir yanı vardı ve ben o iki ay boyunca aşık bir kadının, ölüme hayran bırakan bir adam yüzünden nasıl acı çektiğimi unutamıyordum.

"Aranızdaki sorunu çözdünüz mü?"

Kendimi anda kalmaya zorluyordum. Doğukan tam karşısındaki noktaya odaklanmışken başını hayır anlamında salladı. Sanırım gözleri dalmıştı. "Peki çözmek için bir şey yaptın mı?" diye sorduğumda bakışlarını zorla o noktadan kopardı. Böyle bir şeyi duymayı beklemediği belliydi. "Kötüleştirmek için yaptım," dediğinde kaşlarını çattım. Doğukan bacaklarıyla kolları arasında kalan boşluğa doğru eğdi.

Sandalyeden kalktım ve tam önüne oturdum. Ne yapmaya çalıştığımı görmek için başım kaldırmıştı ama benimle göz teması kurmuyordu. Bacaklarını iki yana aralarken ileriye doğru uzattım ve kendi bacaklarımı da onunkilerin üzerine yerleştirdikten sonra kendimi biraz daha ona doğru çektim.

"Ne oldu?"

Siyah gözlerine hayal kırıklığı serpilmişti sanki. "Boş ver," dediğinde gözlerini kaçırarak gibi oldu ama buna müsaade etmedim. Ellerim iki yanağına koyarak onu bana bakmaya zorladım. "Anlatırsan dinlerim biliyorsun," dediğimde avucumun içini öptü. "Biliyorum." Sessizliğini ama anlatmak istemiyorum demesine yormuştum. Kardeşiyle arası bozuk olduğu için keyifsizdi, kardeşinin onu anlamamasından dolayı mutsuzdu ve belki de şu anda benim de onu haksız bulmamdan korkuyordu. Bugün yaptıklarından sonra bu imkânsızdı. Sırf benim mutluluğum için kan kısıp kızılçık şerbeti içen adama sırf kardeşine o toleransı tanımadığı için haksızın diyemezdik ki ...

"O zaman burada sessizce oturalım. Ne dersin?"

Teklifimle kaşları hafifçe havalandı. Gözlerinde yüzen kargaşayı görebiliyordum. Ne söylemek istediğimi anlamamıştı. "Hiçbir şey yapmadan, pozisyonumuzu bozmadan oturalım. Sadece sen ve ben. Gerekecek kadar konuşmayalım bile. Nasıl iyi hissedeceksen?" Göz bebeklerine yerleşen rahatlamayla yanağını avuç içime yasladı. Ardından

arucumun içini usulca tekrar öptü. Ben de yeni çıkmaya başlayan şakallarını okşadım.

“Teşekkür ederim.”

Doğukan’a şefkatle bakarken, “Asıl ben teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Acına rağmen bugünümü güzel kıldığın için.” Doğrulup bana sıkıca sarıldı. Ben de kollarımla sarabileceğim kadar sıkı sardım onu. “Keşke iki kolum daha olsaydı da daha çok sarabilseydim seni,” dediğinde boynuna doğru gülümsedim.

“Ahtapot fantezim yok yalnız.”

Doğukan’ın da gülümsediğini hissederken, “Yalnız onun sekiz kolu var,” demesi hemen savunma mekanizmamı devreye sokmama neden oldu. “Senin dört kolun olacak da benim olmayacak mı? Dört artı dört sekiz eder şekerim.”

Doğukan’ın garip bir iç çektiğini duydum ama arasında kıkırdama benzeri bir tını da eklemişti sanki. “Matematığı güçlü insanları sevdiğimi söylemiştim, değil mi?” Kafasını dağıtmış olmamdan mutlu olurken, “Birden çok kez,” dedim. Tarçın kokusunu en yoğun aldığım yere, boynuna başımı gömdüm. “Seni çok seviyorum,” dediğimde sırtımdaki elleri sıkılaştı. Beni kendine daha çok yapıştırmıştı.

“Ben seni sevmekten de öteyim.”

“Ey ahali!”

Bir anda balkon kapısında beliren Aygöl yerdeki sarmaş dolaş hâlimize garip bir ifadeyle baktı. “Sandalye diye bir şey üretildi. Haberiniz var mı?” Doğukan yeni yeni sakinleşmişken yine ellerimin altındaki bedeninin gerildiğini hissettim. Fakat neden bilmiyorum, bu seferkinin öfkeden olduğunu sanmıyordum.

“Şu anı bozmanın umarım geçerli bir nedeni vardır kardeşim.”

Doğukan kardeşine bakmak için başını kaldırdı. Aramıza ufak bir sessizlik yerleşince ben de Aygöl’e baktım. Kesinlikle koridorda bıraktığımız kız değildi. Bu sefer öfkesini değil, kurnalığını şakalarına saklamayı tercih etmişti. Benim yanlarında olmadığım sürede bu ikili ne yaşamıştı Allah aşkına?

"Valla iyi ki bozdum. Çocuğunuz olmayacak yoksa. Soğuk tapanmışsunuz."

Doğukan ise gıcık olmuş bir ifadeyle nefesini dışarı üflledi ve bakanlarını kardeşinden uzaklaştırdı ama hâlâ onun yüzünün görüşünde olduğum için bıyık altından ufak bir gülüşü yakalamıştım.

"Neyse. Annem aradı. Akşama balık yemeğe gidecekmişiz."

Doğukan duyduğu plana sessiz kaldı. İlk saniyeden reddetmemiş olması bile mucizeydi. "Buna da karşı çıkmazsın herhâlde," diyen Aygüle baktım. Göz göze geldiğimiz anda bana ufak bir göz kırptı ve, "Hadi hazırlanın," diyerek içeri girdi.

"Ve yerden kalkın! Ben yeğen istiyorum!"

O kadar çok bağırıyordu ki büyük ihtimalle aşağıda oturan insanlara bile kulağına gitmişti bu muhabbet. Utançtan yanaklarımın ısındığını hissettim. Doğukan, "Sanırım ben de istiyorum," dedi.

"Yeğen mi?"

Damağını şaklatırken, "Çocuk," dedi. Gözlerim hızla büyürken, "Sen kimsin ve benim Doğukan'uma ne yaptın?" diye sordum. "Ben bir şey yapmadım," dedikten sonra işaret parmağıyla kalbimin üzerini gösterdi. "O yaptı." Parmağının gösterdiği yere bakarken hafifçe gülümsedim. "Yalnız kız halaya çekermiş." Doğukan'ın ifadesi bir anda dehşetle kaplandı. "Allah'ım, sanırım çok büyük konuştum," dediğinde kıkırdadım.

"Metehan olsun diye dua edeceğimi hiç tahmin etmezdim."

"O da dayıya çekermiş."

"Bildiğim kadarıyla bir dayısı yok?" Bu bir soruydu. "Benim de bildiğim kadarıyla yok," dediğimde derin bir nefes aldı. "Belirsizlik bile Aygül'den iyidir." Tatlı bir kahkaha atarken, "Saçmalama," dedim. "Kız duyacak şimdi. Hem yazık değil mi Akşın'a?"

"Valla asıl doğarsa yazık olacak bu haberden sonra."

"Kardeşin çok tatlı bir kere."

"Fazla tatlı. O kadar tatlı ki bayıyor bir süre sonra."

"Çok ayıp!" desem de hâlâ güldüğüm için beni ciddiye aldığını sanıyordum. "İyi hatırlattın," derken bir anda beni kucağına tamamen çekti

ve yerden destek alarak ayaklandı. Panikle attığım cıglık duşmeyeceğimi fark ettiğim an kıkırtıya dđnüřtü. Doğukan beni izleyerek içeri girerken, "Kendim yürüeyebilirim," dediğimde omzunu silkti.

"Seni bir adım ötemdeyken bile özlüyorum. Bu yüzden fırsatım varken yaptıklarımđan dolayı beni yadırgama."

DOĞA

“Burası beni getirmek istediğin yer mi?”

Etrafında yüksek binaların bulunduğu tek katlı bir balıkçının önünde taksiden inmiştik. Yemyeşil bir bahçesi nostaljik ışıklarla süslenmiş. Hava gündüze rağmen serinleşse bile dışarıda oturulmayacak gibi değildi. Fakat ahşap masa ve sandalyelerden Gülsüm Hanımlarınki haricindeki her şeyin hepsi boştu. Gördüğüm kadarıyla restoranın içinde de oturan müşteriler yoktu. En son Doğukan’ın buraya geldiği zaman bile tek tük de olsa insanların olduğunu anımsamıştım.

“Yani bu şekilde hayal etmemiştim ama evet.”

Doğukan’ın da bakışları bahçede dolaştı. Gülsüm Hanım oturduğu yerden kalkmış ve bize doğru el sallamıştı. Sanki boş masaların arasında onu fark edemeyecekmişiz gibi. “Yine çok mu erken geldik? Kimse yok” Doğukan bilmediğini belli eden bir omuz silkmenin ardından elimi tuttu. “Öğreniriz birazdan.” El ele sarmaşıklarla kaplı bahçe kapısından girdik. Yerdeki rengârenk çiçeklerin arasındaki ışıklar göz alıcıydı.

“Hoş gelişler ola.”

Duyduğum aksanlı karşılamayla önüme döndüm. Restorandan çıkmış gibi duran, gözlerinde gençlere özgü bir ışıltı olan adam nereden baksan 70’li yaşlarının başlarındaydı. Yıllara meydan okurken saçlarını düşen aklardan nasibini almış, yine de dik duruşundan taviz vermemişti.

Bakışları Doğukan'la buluştuğunda bir anlığına donuklaştı. Sanki bedenini buradaydı ama buz mavisi gözleri ruhuyla beraber bilinmez bir diyarı ziyaret etti. Kısacık gibi gelen zamana, benim bilmediğim kim bilir kaç anı yerleştirmişti. Bakışları iyice üzerine odaklandığı sırada donukluğunu bertaraf etti. Bu sefer buruk da olsa daha canlı bir hâl aldı.

"Ela edo," diyerek kollarını açan adamın Rum olduğunu anlamıştım. Fakat ne söylediğini anlamamıştım. Doğukan'ı babacan bir tavırla sarmalarken, "Pligomeno liontari mou," diye fısıldadığını duydum.

"Gel buraya yaralı aslanım, dedi."

Aygül bakışlarımdan anlam çıkarmış olacak ki bana açıklama gereği duymuştu. Minnettar bir gülüşle teşekkür ettim. Tekrar sarılan ıkiliye bakarken yüreğim parça parçaydı. Hüzünlü, zamanın yavaşça akmasını sağlardı ve ruhun derinliklerinde yankılanan duyguları ortaya çıkarırdı; her nefes, bir hatırayı daha derinleştirirdi. Çok uzun yıllardır tanışıyor olmalıydılar ve bu adam sanki Doğukan'ın acısını yüklenmek ister gibi sarıp sarmalamıştı onu. Eksikliklerini gidermek ister gibi...

Aygül, annelerinin yanına doğru ilerledi. Doğukan, adamdan zorla da olsa ayrıldı. Baktığı ilk kişi ben oldum. Uzanıp elimi tutarken yavaşça kendine doğru çekti.

"Dima, bu güzel kız Doğa. Sözlüm."

Adının Dima olduğunu öğrendiğim adam, bu takdimle bana baktı. Şaşırmış görünmüyordu. Buz mavisi gözleri kısılmıştı ama bu tamamen gülümsemesinin etkisiydi. Ne yapacağımı bilmez hâlde elimi tokalaşmak üzere uzattım. "Memnun oldum." Fakat tokalaşmamı es geçip beni de en az Doğukan kadar candan bir şekilde sarılarak karşıladı.

"Ben de güzel kızçe, ben de."

Sırtımı usul usul okşamış, ardından benden uzaklaşmıştı. "Hadi geçin bre. Gözlerimiz yollarda kaldı." Doğukan'ın elini tekrar tuttum. Üçümüz yan yana yürümeye başladık. "Dima işler ne durumda?" diye sorduğunda özel bir durumun tadını çıkarır gibi gülümseyen adam, "Telaşlandırarak durumda değiliz şükür," dedi.

"Ama saat erken de değil. Burasını ilk kez bu kadar boş görüyorum."

Doğukan'ın sırtına birkaç kez vuran adam, "Bu gece uzun olacak

aslanım," dedi ve izin isteyerek yanımızdan ayrıldı. Hiçbir şey anlamamıştım. Benimki normaldi ama Doğukan da hiçbir şey anlamamıştı

"İyi akşamlar."

Masadakileri selamlarken Doğukan'ın bakışları uzayıp giden masaya takıldı. Sekiz kişilik masa için çok fazla sandalye vardı. "Hoş geldiniz çocuklar." Gülsüm Hanım bize sarılmak için yanımıza kadar gelmişti. Bu sefer önce bana, ardından oğluna sıkıca sarıldı. "Hoş bulduk da," diye Doğukan'ın sesindeki merak ve şüphe fazlasıyla belliydi.

"Bu masa neden kalabalık olacakmışız gibi düzenlenmiş?"

Annesi sıcak bir tebessümle oğlunun sırtını okşarken, "Belki olur, kim bilir," dedi. O an gözlerim Aygül'e kaydı. Yüzünde keyifli bir tebessümle abisi ve annesini izliyordu. Ona baktığımı anladığında bana yavaş göz kırptı. Sanırım bu mekânın boşluğu da masadaki fazla tabakların rumlusu da oydu.

"Kimi çağırıyorsunuz?"

Doğukan duyduklarından hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı. "Mekânın boş olmasının nedeni de siz misiniz?" diye sorduğunda tek bir kelimenin karşısındakileri ipe astıracağını hissettiriyordu. Dima'nın itiraz eden sesi yükseltti.

"Onların suçu yoktur bre. Bu gece için tüm düzenleme bana ait."

Bile isteye mekânını sadece bizim için kapatmış mıydı yani? "Bu gece?" Doğukan sorgulamasına devam ederken adamın yüzü metanetini belli edercesine kasıldı.

"Şehidimiz var. Yası da bizim, hatıraları da..."

Duyduğum cümle beni iliklerime kadar sarstı. "Yabancılar gereksiz yok." İçime ateş düşüren mutsuzluk ve acı dalgası gözlerime dolmaktaydı. Doğukan ruhunun gölgelerinde saklanan hüznünü de yanımıza misafir ederken, "Eyvallah!" dedi. Gözleri tekrar masanın boş kısımlarında doluyordu. Demek ki gelecek kişiler yabancı değildi.

"Müsaade var mı Karahanlı Ailesi?"

Derin ve kadifemsi bir erkek sesi üzerimizden tıpkı bir okşama gibi geçip gitti. Herkesle beraber arkamı döndüm. İçeri giren dokuz kişi

grubun sadece üçü kadındı. Onlar da eşlerinin ya da sevgililerinin ellerini tutmuş, gülümseyen yüzlerle bize doğru yaklaşıyorlardı.

“Siz...”

Doğukan'ın sayıklar gibi çıkan sesi gelen kişileri tanıyordu. Hepsinin gururlu ve dik duruşları dikkatimi çeken ilk detaydı. Yaşları değışkendi ama bizden büyük oldukları kesindi. Saç tıraşlarına bakılırsa asker olmaları muhtemeldi ya da özel harekâtçı. Fakat daha önce hiçbirini görmemiştim.

Aralarından biri öne çıkarak Doğukan'a dostane bir şekilde sarıldı. Birkaç adım gerileyerek ikisinin selamlaşmasına izin verdim. Sanki ikisinin hüznü de birleşmiş ve ortak bir acıda buluşmuşlardı.

“Başın dik, vatan sağ olsun koçum.”

Duyduğum cümle boğazıma yumru gibi oturdu. Arkadakilerin sabırsız nefesleri yüzünden sarılmayı kısa kesen adam masadaki diğer kişilerle selamlaştı. Özellikle Ömer amcanın yanına gittiğinde hazır ola geçti.

“Üsteğmen Murat Burak Kayakurt. İyi akşamlar komutanım.”

Doğukan gelen herkese bir parça acısından dağıtıyor gibiydi ya da hepsi o acının ne demek olduğunu bildiklerinden gönüllü olarak yükünü paylaşıyorlardı. Beklemediğim bir anda koluma giren Aygöl'e bakışlarımı çevirdim. Murat Burak denilen adama hayran bakışları dikkatimden kaçmadı. “Bunlar kim?” diye sorduğumda tatlı bir iç çekişi bile beğeni doluydu. “Olca abimin timi,” derken zorlanmıştı ama. “Yani timiydi. Sağ olsun hiçbirini beni kırmadı ya da belki de Doğukan abimin acısını kıramadılar. Bilmiyorum.” Masada yerini alan herkese ufak bir bakış atarken yüzündeki tebessüm buruklaştı.

“Ama burada oldukları için fazlasıyla mutluyum. Sanki Olca abim de birazdan şu kapıdan girecekmiş gibi hissettiriyorlar.”

Masadaki herkes yerini almaya başlamıştı. Nereye oturacağımı bilmez hâlde ortada kalakaldım. Doğukan yanıma gelip, “İyi misin?” diye sordu. Yaşananlardan etkilensem de iyiydim. “Gel seni tanıştırayım,” dediğinde utana sıkıla onu takip ettim. Masadaki askerler ve eşleriyle beni tek tek tanıştırdı. Hepsi artık beni Doğukan'ın sözlüsü olarak biliyordu ve gözlerindeki ifade fazlasıyla ailedenmiş gibi hissettiriyordu.

“Oturalım mı?”

Başımı olur anlamında sallarken beni yönlendirmesine izin verdim. Masanın ortasında durduğunda kafa karışıklığıyla Doğukan'a baktım. Lesi ve askerler arasındaki sınır gibi olan sandalyelerden birini oturma için çekmişti. Gözlerim masanın başındaki yere kaydı. Daha önce gördüğüm sandalye boştu ve karşısında yine Ada oturuyordu. İçim parça parça olurken sesimi çıkarmadım ve Doğukan'ın çektiği sandalyeye oturdum. Dokunsalar ağlayacak gibi hissettiğim için kimseyle göz teması kurmadım.

Doğukan'ın sıcaklığı gittikçe azaldı. Yerine oturduğunu düşünürken birkaç dakika sonra karşımdaki boş sandalye hareketlendi. Başımı kaldırdığımda Doğukan'la göz göze geldik. Bana hafifçe göz kırpmasından Ömer amca ve Murat Burak üsteğmenin arasındaki boş olan sandalyeden birine oturdu. Şaşkınlıkla gözlerim masanın başındaki boş sandalyeye kaydı. Sanırım ne düşündüğümü anlamış olacak ki ona doğru yaklaşmamı işaret etti. Masanın üzerine doğru hafifçe eğildim.

“Asma güzel yüzünü ey sevgili. Bundan gayrı benim yerim senin başıma nefes ötendir.”

Masadaki gürültü, sesini fısıltıya dönüştürmüştü. Benim için kedi yerinden mi vazgeçmişti yani? Bana aşk dolu bir bakış attıktan sonra yanındaki adama döndü. “Mubuka buraya otursana,” diyerek aralarında kalan boş sandalyeyi işaret etti. Mubuka ... Ne kadar garip bir takma isimdi. Bir bakıma adı ve soyadını boşa kullanmadığı bir yaratıcılıktaydı. Peki imza gibi...

“Böyle iyi,” diyen adamın bakışları masanın diğer ucundaydı. Ağul'le bakıştıklarını gördüğümde kaşlarım havalandı. Ya bizim bilmediğimiz sadece ikisinin bildiği bir konu vardı ya da aralarında yakın bir ilişki...

DOĞUKAN

Mahşerimini bir arada görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bu anın kıymetini daha da derinden hissediyordum. Her birinin yüzünde

Abimden bir parça görmüştüm sanki; onun gülüşü, bakışı, hareketleri... Hepsinde ondan bir iz vardı. Bu an, içimde hem bir hüzün hem de tarifsiz bir mutluluk yaratmıştı.

Burada oldukları için gerçekten çok mutluydum. Onların varlığı, acılarının en derinlerinde yalnız olmadığımı hissettiriyordu. Abimin yerini doldurmak ister gibi bana kucak açmışlar, acılarımı hafifletmek için ellerinden geleni yapmak için gelmişlerdi. Her biri, içimdeki yaraları sarmak için buradaydı. Onların varlığı, bana abimle olan bağımızı hatırlatıyordu. Sanki onun ruhu, bu dostların içinde yaşıyordu ve beni koruyordu. Ölumsuzlük varsa, işte o şu anda abim için geçerliydi.

"Herkes tamamsa alayım bre siparişlerinizi."

Dima gözleri ıslık ışık masadakilere göz gezdirdi. "Bir kişi daha gelecek Dima ama sen siparişlere başla istersen." Aygöl'ün cevabıyla kaşlarım çatıldı. Masadakilere göz gezdirme ihtiyacı hissettim. Abimin timi, ailem ve misafirlerimiz tamdı. Başka kim gelecekti ki?

"Hah, geldi."

Masadaki herkesle beraber bakışlarım restoranın girişine çevrildi. Önce hayal gördüğümü sandım. Onu en son bıraktığım hâl kesinlikle bu değildi ama yara bere içindeki yüzüyle gülümsemeye çalışırken bakışlarının doğrudan beni bulması onun olduğunu kanıtlamıştı. Gözlerim, bir kabusun ortasında açıldı sanki.

"Pera ..."

Annemin iç çekişi eşliğinde ayaklandım. Pera'ya doğru çekilen ayaklarım koştuktan farksızdı. Ona doğru yaklaştıkça, yüreğimdeki korku ve endişe büyüdü. Çocukluğumun yüzünde belirgin olan acı kalbime kör bir bıçak gibi saplandı. Öldürmemişti ama onu bu hâlde görmek canımı haddinden fazla yakmıştı. Nefes almakta zorlanıyordum, boğazımda düğümlenen hıçkırıklar ve kalbimdeki yoğun çarpıntı, bu anın gerçekliğini daha da keskin hâle getiriyordu.

Onun yaralı bedeniyle göz göze geldiğimde, içimde tarifi imkânsız bir acı hissettim. O kadar ağır yürüyordu ki o masaya yaklaşmadan ben ona ulaşmıştım.

"Geç kaldım."

Nefes nefeseydi ve her aldığı nefes ciğerine batıyormuş gibi yü-
nü buruşturuyordu. Eli kaburgalarında dolaşınca titrek bir nefes aldı.
Gözlerimde biriken yaşlar, içimdeki tarifsiz acının eseri idi. Onun acı-
m paylaşmak, içimdeki bu dayanılmaz ağırlığı hafifletebilecek tek şey
Dengede durmasını sağlamak istercesine öne atıldım. Elini havaya kaldır-
arak beni durdurdu. Bakışları arkamdaki bir noktaya kayınca beni engeli-
mesinin nedeninin Doğa olduğunu anladım ama o bu hâldeyken ne
ona dokunmadan duracaktım ki? "Ne zaman oldu bu?" Onu bu hâlde gör-
meyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. "İki gün önce. Abartılacak bir şey
yok. Ufak bir kaza," derken yaşadığı olayı basite indirmeye çalışmıştı ama
gördüğüm manzara asla ufak bir şeyin sonucu olamazdı.

"Ben televizyondaki haberi görünce..."

Devamını getiremedi. Zaten getirmesine de gerek yoktu. Ben ne gö-
düğünü daha onu gördüğüm ilk anda anlamıştım. Çocukken yaşadığı bir
kaza yüzünden kafatası çatlamıştı ve bunun etkisiyle beyin damarlarına
birine kan akışı durmuştu. Hayatına pek bir engeli yoktu ama ağlamak
üzülmek, strese girmek oldum olası ona yasaktı. Çünkü o anlarda baygı-
lığı kaçınılmazdı. Belli ki bu sefer kendini korumaya alamamıştı ve ben
bunu şu anda öğrenmenin verdiği vicdan azabı karşısında eziliyordum.
Nasıl bu durumun peşine düşmezdim, bana dönüş yapmadığı için ne
şüphelenmezdim...

"Geç kalmadın Pera abla. Tam vaktinde geldin. Hoş geldin."

Aygül'ün sesi kendinden önce yanımıza geldi. Pera buğulu gözleri-
benden ayırmazken, "Kaldım," dedi. Sesi titremişti. "Çok özür dilerim, bu
sefer yanında olamadığım için," dediğinde daha fazla dayanamadım. Dik-
katli bir şekilde kollarımın arasına aldığım kızın dudaklarından ufak bir
hıçkırık kaçtı. Onu sarabileceğim kadar sıkı sardım. "Başımız sağ olsun"
demesiyle gözümden birkaç damla yaş düştü. "Sen sağ ol asıl," derken de-
vamı geldi. Tıpkı her kaybımızda olduğu gibi sessizce akıtıyorduk gözyaş-
larımızı.

"Ben mezarlığa gelmek iste-"

Konuşamadığını fark edince, "Şşt!" diyerek onu susturmaya çalıştım.
"Şu anda buradasın. Önemli olan o."

"Dogito, benim canım çok acıyor."

"Benim de," derken usul usul saçlarını sevdim. "Ama geçecek, biliyorsun," dedim herkesin bana söylediği gibi. "Buna da alışacağız." Oysaki o da çok iyi biliyordu ki ne geçecekti ne de bu acıya alışacaktık. "Bu sefer alışmasak olmaz mı?" derken bir anda bizi saran rüzgârla ağlamaklı bir ifadeyle güldüm. Gözlerimi kapattığımda Musti'nin de bize sarıldığını hayal ettim. Tıpkı eski günlerdeki gibi...

Gelmek için illa Pera'yı bekledin kıskanç herif diye içimden geçirirken, "Alıştırmaz ki bu deli," dedim. Pera'nın söylediğim şeyi sorguladığını, "Ne?" derkenki şaşkınlığından anladım. Ona aklımdan geçen delice düşünceleri anlatmalıyım ama daha uygun bir vakitte.

"Geçmiş olsun."

Doğa'nın çekingen sesiyle yavaşça Pera'dan ayrıldım ama ayakta durmasına destek olmak için tek kolumla onu sarmıştım. Bu yakınlığımızı yanlış anlamamasını ummaktan başka çarem yoktu. Pera gözyaşlarını elinin tersine silerken, "Teşekkür ederim," dedi. "Nasılsın?" Doğa usulca yanımıza yaklaştı. Ne yapacağının merakıyla beklerken o da Pera'yı kollarını arasına aldı.

"İyi olduğun için çok iyiyim."

Şaşkınlığımı gizlemeye gerek duymadan, Pera'yı Doğa'ya emanet ettim. Sarılan iki kıza bakarken, ne düşünmem gerektiğini kestiremiyordum. Sanki bilmediğim bir sır vardı ortada. Doğa, yavaşça Pera'dan ayrıldı ama koluna girmeyi ihmal etmedi. Göz göze geldiğimizde şüpheyile, "Siz?" diye sordum. İkisi birbirine bakıp gülümsedi. "Ne ara bu kadar yakın oldunuz?" diye sorduğumda Doğa hafifçe omuz silkerek bana döndü. Aralarındaki dostluğun sırrını ve samimiyetlerini anlamakta zorlanıyordum. Bu ani yakınlık, içimde hem merak hem de hayranlık uyandırıyor.

"Biz İstanbul'da buluştuk."

Kaşlarını çatarken, "Ne zaman?" diye sordum. Gözlerim Pera'ya kaydı. Hayatı boyunca benden hiçbir şey saklamamıştı. Şimdi bu neyin nesiydi? İçimdeki merak ve hafif bir öfke, zihnimde fırtınalar estiriyordu. "Ona kızma," diyerek araya giren Doğa'nın sesi bir denizin dalgaları gibi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Sana söylememesini ben istedim. Ancak arkadaşlığı konusunda samimi olduğuna bu şekilde güveneceğimi söyledim ve," derken bakışlarını tekrar Pera'ya çevirdi. Gözleri sevinçle parlamıştı.

"Anladığıma göre fazlasıyla samimiymiş."

Karmakarışık olmuştum. Bir yanım hayatım boyunca bana en yakın olan, her sırtımı paylaştığım insana duyduğum kırgınlıkla savaşıyordum. Diğer yanım ise hayatım olan kadın için bunu yapmasından dolayı mutluydum.

"Kızdın mı?"

Pera'nın sorusuna derin bir iç çekerek karşılık verdim. "Belki biraz dedüğimde mahcup olacakmış gibi görünen arkadaşım ters köşe yaptı. 'Aman, ateş olsan cürmün kadar,' diyerek Doğa'nın kolunu sıkı sıkı tuttu. İşin tuhaf tarafı ikisi suçlu olmasına rağmen sanki ben onlardan biriymişim gibi davranmalarıydı. Umanım bu dostlukla pabucum dama atılmazdı.

DOĞA

Doğukan için önemli olan birine sırtımı dönmeyerek ne kadar doğru bir karar verdiğimi bir kez daha anlamıştım. Sırf benim güvenimi kazanmak için en yakın arkadaşına buluştuğumuzu söylememişi, rahatsız olacağımı düşünerek en çok ihtiyacı olduğu anda sarılmasını engellemek istemişti. Aramıza girmek için değil de yanımızda olmak için vardı ve biraz kalsın kıskançlığımla bu dostluğu baltalayacaktım.

İyi ki o gün Pera'ya mesaj atıp buluşmak istemiştım. İyi ki onu tanımaya çalışmıştım. İyi ki güvenebileceğim birine daha sahip olmuştum.

"Daha fazla ayakta kalma."

Pera'ya yürümesi için yardım edeceğim sırada kolunu nazikçe elinden kurtardı. "İyiym beeeen. Kaç kilometre yol geldim, birkaç metrede mi sorun yaşayacağım, Allah aşkına." Bana bakıp hafifçe göz kırptı. Sınırım diğerlerini daha fazla telaşlandırmak istemiyordu. O yavaş yavaş yürümeye başladığında biz de onun adımlarına eşlik ettik. Dayanamayıp bu hâlde oluşunun aklıma ilk gelen nedenini sordum. "Kaza mı geçirdin?" Başını hayır anlamında sallarken Doğukan'a ufak bir bakış attı. Sanki onu susturmaya çalışmıştı. "Sakarlığıma geldi," derken bakışları

ıkrar bana döndü. "Ufak bir düşüş yaşadım." Pek ufak görünmüyordu ama ...

"Herkes iyi akşamlar."

Masadakilere göz gezdiren kız teker teker herkese hafif bir baş selamı verdi. "Pera'm, güzel kızım." Gülsüm Hanım, Pera'ya sarılmak için masanın etrafından dolaştı. "Ne oldu sana böyle? Geçmiş olsun kuzum," diyerek dikkatli bir şekilde kollarının arasına aldı. Onu gerçekten çocuklarından ayırmıyor oluşu Doğukan'ın neden çok yakınım dediğini kanıtlar nitelikteydi. Pera bu özel muameleden sıkılmış gibi görünse de Gulsum Hanım'ın sarılmasına samimi bir karşılık verdi.

"Azıcık yüzüme renk gelsin istedim."

"Yalnız mor ve kırmızı senin rengin değil," diyerek elini belime doğru atan Doğukan haylaz, çocuksuz bir gülüşle Peralara bakıyordu. Gözlerini kısarak karşılık veren kız sessizce dudaklarını kıpırdatarak anlayamadığım ama Doğukan'a uzun zamandan sonra güçlü bir kahkaha attıracak bir şeyler söyledi.

"Hadi herkes yerine!"

Başına gelecekleri biliyormuş gibi atışmanın önünü kesen Gülsüm Hanım, Pera'ya yürürken eşlik etti. Doğukan şakaklarıma ufak bir öpücük bıraktıktan sonra yerine geçmek için benden ayrıldı. Onlar yan yana karşıdaki yerini alırken ben de sandalyeme oturdum. Arkadaşının rahatını her şeyden üstün tutan adama hayran hayran bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Elinde kalan tek gerçek dostuna ...

Bir anda mekânda göçmen türküleri yankılandı. Dima herkes yerini aldığı gibi masayı donattırmaya başladı. 75'lik şişeler her iki kişinin arasına kondu. Doğukan'la göz göze geldim. İçkili ortamlardan hoşlanmadığını biliyordum. Şişeyi eline aldığı anda Dima'mn çalışanına geri vereceğini düşündüm. Fakat o şişeyi açıp önce benim bardağıma ardından kendinin-kine doldurdu. Dumura uğramış gibi hissettim. "Ama sen ..." derken hafifçe gülümsediğini gördüm.

"Çıkıntılığa gerek yok. Masada durduğu sürece de sıkıntı yok."

"Bana da koy o zaman."

Pera boş bardağını Doğukan'a doğru salladı. Şişenin ağzını sıkı sıkıya

kapatan sevgilim, "Sen kazana düştün," dedi. Söylediği şeyi anlamaya çalışırken kaşlarını çatıttım. "Trakya'da doğduk diye de bu muamele yapamaz ama ya." Pera'nın isyankâr tepkisi ve yüzünün aldığı şekle tebessüm etmek elde değildi.

"Sadece Trakya değil sirtakiciğim."

"Allah aşkına sadece bir kere oldu. Halay bilmiyordu adamlar."

Şaşkın bakışlarımı en sonunda fark etmiş olacaklar ki bana Selanik'te gittikleri restoranın taverna çıktığını ve Pera'nın önünde duran bardağı sanıp kafaya diktikten sonra mekândaki insanlarla yaptığı sirtakiyi anlatırlar. Kahkaha atmamak için kendimi tutarken masanın ucunda bir huzursuzluk hissettim.

"Rakının acısı kalpteki sancıyı alır beyler. Hadi bakalım."

Adının Kadir olduğunu anımsadığım adam kadehini kaldırıncaya dek katimiz ona kaydı. Herkes kadehlerini eline alırken Doğukan'ın da aldığı görüldü. İçmese de gerçekten bu ortama ayak uyduruyordu. "Rakı sofrasına herkes kabul edilmez" sözünün hakkını verdiğini görünce ben de kadehimi elime aldım.

"Mustafa kardeşimiz ve Olcay abimizin şerefine!"

Kadehler havalandıktan sonra dudaklara gitti. İçmeyenler olarak biz bardaklarımızı yerine koyduk. O sırada Kadir derinlerden gelen türkçe dertli bir şekilde eşlik etmeye başladı.

"Bir ay doğar ilk akşamdan geceden neydem neydem geceden

Şavkı vurur pencereden bacadan

Dağlar kışımış yolcum üşümüş nasıl edem ben

*Uykusuz mu kaldın dünkü geceden neydem neydem geceden"*⁸⁷

Masadaki tüm uğultu bıçak gibi kesilmişti. Herkes Kadir'i dinliyor, bazıları ara ara rakılarından yudumlar alıyordu.

"Yüce dağ başından aşırdın beni neydem neydem yâr beni

Tükenmez dertlere düşürdün beni

Dağlar kışımış yolcum üşümüş nasıl edem ben

87. Cengiz Özkan - Bir Ay Doğar İlk Akşamdan Geceden şarkısı.

Madem soysuz göynün bende yoğudu neydem neydem yoğudu.”“

Bu türküyü Olcay abi için söylediğini düşünmüştüm ama *soysuz gön-*
lun derken çektiği iç başka bir yarası olduğunu hissettirmişti. Turku yerini
başka bir tanesine bırakırken herkes daha da sessizleşti. Aygül’ün abisine
baktığını gördüm. Doğukan’ın ise sadece bana. Sanki türkünün sesi biraz
daha yükselmişti.

“Mağusa limanı, limandır liman, anıman amman

Beni öldüründe yoktur din iman

Uyan abim uyan, uyanmaz oldun

Yedi bıçak yarasına dayanmaz oldun.”“

Doğukan ısrara dayanamayıp türküyü söylemeye başlamıştı ama
daha ilk saniyeden olabilecek tüm duyguları hissettirmişti. Bir anlığına
sanki bütün Ankara susmuştu. Özellikle Ali’m diyen yeri *abim* olarak de-
ğiştirmesi herkesin bir kez daha kadehlerine davranmasına neden oldu.
Aygül’ün gözleri dolu dolu türküyü eşlik ettiğini gördüm. Gülsüm Ha-
nım’ın ise sessizce ağladığını. Sanırım bu gece en çok Olcay abinin yok-
luğunu hissettirecekti. Doğukan bana bakarak türküyü söyledi. Ben ona
bakarak acısını taşıdım. Türkünün bitişi tekrar kadehlerin havaya kalkma-
ıyla noktalandı.

Herkesin yarası kendine göre acımış gibi duruyordu. Balıklar geldi,
türküler devam etti. Gece başladığı yavaşlıkta ilerlerken ara ara güldüğü-
rüz anlarda olmuştu. Özellikle anılarından bahsettikleri zamanda. O ka-
r çok askerî olaya şahit olmuştum ki bu insanları ne kadar az tanıdığımı
üşünmeden edememiştım. Televizyonda birkaç saniyelik gördüğümüz
aberler meğer aslını ne kadar az yansıtıyordu.

Pera İstanbul’a geri döneceği için geceden erken ayrılmıştı. Sadece
rkaç saatliğine, o hâlde bu kadar yol katetmesi arkadaşına verdiği değe-
n kanıtıydı. Kalması için ısrar etmemize rağmen bizi dinlemedi. Tam onu

1. Cengiz Özkan – Bir Ay Doğan İlk Akşamdan Geceden şarkısı.

1. Selda Bağcan – Mağusa Limanı şarkısı.

taksiye bindirip yerimize oturduğumuz sırada restoranın hoparlorunda güçlü bir müzik yükseldi. Aygöl, harmandalı zeybeği türküsüyle masanın ortasındaki geniş alana doğru ilerledi. Gözleri abisinden başka kimsenin görmüyor gibiydi. Birkaç saat önce kanlı bıçaklı olan ikiliden birinin yaz bayrak salladığını görmek içimi rahatlatmıştı. Doğukan'a baktığımda başını iki yana salladığını fark ettim. Gözleri beni bulduğundaysa içimde garip bir sızı hissettim. Nedenini anlamasam da benden izin istediğini düşünüyordum için gülümsedim ama o bunu karşılık oturmaya devam etti.

"Abin için."

Gülsüm Hanım'ın sesiyle başımı ona doğru çevirdim. Gözlerinde perişan bakışıyla oğluna yalvarıyordu sanki. Olcay abinin böyle gecelerde harmandalı oynayıp oynamadıklarını düşündüm. "Ve Musti için," diye bağırın Aygöl'e karşı koyup koyamayacağını merakıyla Doğukan'a baktım. İçli bir nefes alırken bana baktı. "Hadi," dercesine başımla kalkmasını işaret ettim. Sanki sadece benim komutumla bedeni hareketlenmişti. İzin isteyerek uzun masanın etrafından dolaştı. Geriye doğru dönüp benden karşılıklı duran iki kardeşe baktım.

İkisi de dik, gururlu ve bir o kadar ciddiydi. Efeler gibi olan duruşların kalbimi delicesine çarptırıyordu. Harmandalı oyununa çok fazla sıkılmamıştım ama izlediğim kadarı bile heyecanın damarlarımda arınca dolaşmasına izin veriyordu.

Doğukan'ın iki kolu aşağı sarkmış, sol ayağı hafifçe öndeydi. Aygöl de benzer bir hareketle bekliyordu. Göz temaslarını hiç kesmezlerken masanın bir ritmini beklediklerini anladım. Bir anda güçlü bir haykırış duyuldu. Kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladı. İşareti veren Doğukan'ın ikisinin de kolları havalandı ve zeybek duruşu aldılar. Belli ki bu oyunu birlikte birden çok kez oynamışlardı.

Birbirlerinin etrafında salına salına dönmeye başladılar. Doğukan özellikle benim karşıma geldiği anları dizlerini yere vurmak için kullanıyordu. Her seferinde de elleri yeri, kalbini dövdükten sonra beni işareti veriyordu. O anlarda gözleri üzerimde hissetmek utanmama neden oluyordu. nefesimi kesen görüntüyü bir an bile kaçırmamak için kirpiklerimi kırpmıyordum.

Bitirmek üzere duruşlarını aldıklarında alkışlar ve ısıklıklar başladı.

ıktı. Aygöl'ün yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Doğukan kardeşine sarıldıktan sonra alnını öptü.

Masaya dönerlerken hâlâ alkışlar devam ediyordu. Aygöl yerine geçmişti ama Doğukan tam önümde duruyordu. Ne yapacağını kestiremediğim için bir anlığına kalbim atmaya kesti. Elini bana doğru uzatmasıyla nefesimle beraber kalp atışım da hızlandı. Benden de harmandalı oynamamı beklemezdi, değil mi?

Neyse ki türkü değişmişti. "Ben bir göçmen kızı gördüm"⁹⁰ sözlerini içeren tatlı bir tını arkadan çalıyordu. Doğukan'ın eli havada kalmıştı. Tüm gözler üzerimizdeyken, "Hadi," dedi tıpkı az önce benim ona yapışım gibi.

"Bir maddeyi daha silelim."

Bu kadar insanın önünde dans mı edecektik yani? Utanç tüm bedenimi yakarken Doğukan'ın parmakları sabırsızca kıpırdandı. Onu daha fazla mahcup etmemek için elini sıkıca tuttum. Beni sandalyemden çekip alırken tekrar alkış ve ıslıklar yükseldi. Gerçekten şu anda bacaklarımla beni nasıl taşıdığına şaşırıyordum. Neyse ki birkaç saniye içerisinde Doğukan tüm ağırlığımı yüklenmişti.

"Alayım seni ... Alayım da kollarımla sarayım seni..."⁹¹

Gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadan dans etmeye başladık. Şanki o an bize bakan herkes yok oldu. Hatta tüm şehrin ışıkları söndü ve ay ışığı sadece bizim üzerimize titredi. Aşk dolu bakışlarında güzel olan tüm duygu kırıntılarına şahit oldum.

"Gözlerin gecenin en parlak yıldızı," diye fısıldadı bir anda. "Gülüşün en karanlık sabahı bile aydınlatan bir güneş."

"Bana şiir mi yazıyorsun?"

Doğukan ufak bir kahkaha atarken, "Sana şiir yazmak ne haddime," dedi ve ardından alnıma uzun bir buse kondurdu.

"Varlığın şiir gibi sinmiş üzerime. Hangi kelime bu güzelliği tam olarak anlatabilir ki ..."

90. Melihat Gülses – Ben Bir Göçmen Kızı Gördüm şarkısı.

91. Melihat Gülses – Ben Bir Göçmen Kızı Gördüm şarkısı.

DOĞA

Güneş arsızca perdelerin arasından sızarken kirpiklerim yeni güne umutla aralanmıştı. Doğukan'ın kollarında uyandığım içindi belki de bu his. Onun nefesi bana ne olursa olsun, bir gün her şeyin yoluna girecekti hissettiriyordu.

Başımı sevdiğim adamın kalp atışlarından çekmek istemediğim içi hafifçe yukarı kaldırdım. Gözleri kapalıydı. Umarım bu gece biraz olsun uyumuştur diye düşünürken göz bebeklerinin kıpırdadığını fark ettim. Çenesindeki gamzeyle günaydınlaşıırken ufak bir buse bıraktım üzerine. Yüzüne saniyesinde tatlı bir tebessüm yerleşti.

“Bu nasıl güzel bir günaydın.”

Uyku mahmuru sesinden öpmek için hafifçe kendimi yukarı kaldırdım. Bu hareketimle gözleri aralandı ve bana fazlasıyla alıştığım tutkuya baktı. Dudaklarına ufak bir öpücük bırakırken derin bir iç çektiğini dedim. Hazırlıksız yakalanan sevdiğime daha fazla eziyet etmemek için hafifçe geri çekildim ama o uzaklaşmama izin vermeden beni sırtüstü yatıp yatırdı ve dudaklarıma yapıştı. Dilinin ağzımı istila etmesine heyecanla karşılık verdim.

Ona temas etmediğim her an özlüyordum. Adadaki hallerimizi de çok özlemiştim. Ellerinden biri saçlarımı, diğeri yüzümü okşuyordu ve ben bambaşka yerlerimde dolaşmasını arzuluyordum.

Heybetli vücudunun altında kıvranan bedenimi hissetmiş olacak ki beni öperken bir yandan gülümsemeye başladı. İşte bu devamının geleceğinin sinyaliydi ve fazlasıyla sinir bozucuydu. Yine de trip atmak yerine nefesimin yettiği yere kadar onu öpmeye devam ettim.

Beni kendinden zorla ayırırken, "Durmaliyiz," diye fısıldadı ve alnını alnıma yasladı. Nefes nefese inip kalkan göğüslerimiz birbirine değiyordu ve bu fazlasıyla ateşleyici bir etkiydi. Ellerimi saçlarında dolaştırırken biraz çekmiş olacağım ki hafifçe dudaklarıma doğru inledi. Kahretsin.

Sesini bu şekilde kullanması günaha çağrı gibiydi ve ben cehennemden zerre kadar korkmuyordum. Tekrar dudaklarına yöneldiğimde benden önce davrandı. Fakat şaşırtmaca yaparak dudaklarım yerine önce burnumu, ardından yanaklarımı, çenemi, alnımı, dudağımdan uzak her yeri öptü. Hüsrân duygusu tenimin altında karıncalanırken şansımı daha fazla zorlamamam gerektiğini anladım ve dün gece balkondaki muhabbetimizden beri düşündüğüm soruyu yönelttim.

"Babaannen hâlâ yaşıyor mu?"

"Ne?"

Doğukan'm şaşkın kahkahası yüzümü yalayıp geçti. "Libido düşürmekte Doğa gibi olun," dediğinde gözlerimi hafifçe kıstım. "İstedığının bu olduğunu düşünüyordum," dediğimde hâlâ gıcık bir edayla gülümseyordu.

"İnan bana, her anlamda hazır oldayken düşünmek istediğim en son kişi babaannem."

Ne dediğini anladığım gibi tüm yüzümün ısındığını hissettim. Doğukan gülümseyişi eşliğinde kendini yana devirip sırtüstü yatağa uzandı. "Ve evet yaşıyor," dediğinde parıldayan düşüncelerle yan döndüm. Başımı elime yaslarırken, "Nerede yaşıyorlar?" diye sordum. Doğukan başını bana doğru çevirdi. Yüzünden sorgular demeti geçtiğini görebiliyordum.

"Memleketimde."

"Yani nerede? Selanik'te mi yoksa Edirne'de mi?"

"Çoğunlukla Edirne'de."

"Selanik'e gidiyorlar mı?"

"Daha çok Drama'ya gidiyorlar."

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, "Yunanistan'ın tümüne tohum serdiniz be kardeşim," dedim. Doğukan gülmekle gülmemek arasında iken, "Kardeş deme lazım olur," dedi. O da bana doğru yan döndü, aynı benim gibi başını koluna yasladı.

"Büyükbabam Selanikli, babaannem Dramalı. O yüzden göçmenimden bahsederken Selanik diyorum ama onların evleri Drama'da."

"Vay be ... İkisi de hayatta mı?"

Doğukan başını evet anlamında sallarken saçlarımla oynamaya başladı. "Hayırdır. Soyağacımı mı çıkaracaksın?" Sorusuna gözlerimi kısıp bakarken, "Evleneceğim adamın köklerini merak edemez miyim?" diye sordum. Bir anda kalbinden vurulmuş gibi elini göğsüne koydu ve kendini, "AH!" diyerek geriye attı.

"Neyim dedin?"

"Cıvıma."

"Bir daha söyle."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Surat asacağım sırada tekrar bana doğru döndü. "Sadece senin yüzünden duymak hayal gibi ve ben uyanmak istemiyorum." Beni duygudan duyguya savuran adama, "Müstakbel kocacığım," diye seslendim. Yüzü iğrenir gibi buruşurken, "Şu anda kâbus gördüğüme eminim," dedi. "Lütfen biri beni uyandırсын." Kıkırdayarak kolunu çimdirdim. Kaslarından biraz zorlanmıştım ama boş bulunup verdiği acı dolu tepkiyle başardığımı anladım. "Hanım çindiği mi attın sen bana?" diye sorarken bir yandan kolunu sıvazladı. Omuz silkerek, "Uyanmak istedin," dedim. Gözlerini tehditkar bir şekilde kısarken, "Sen görürsün," dedi. Bir an benzer bir karşılık verdiğini düşündüm ama o göz açıp kapayıncaya kadar üzerime çıktı.

"Doğru noktalar neresi olabilir?"

Kendi kendine konuşuyormuş gibi duran hâline, "Sakın," dedim. "Gıdıklamayı aklından bile geçirme." Doğukan beni umursamadan ilk önce koltuk altlarımı denedi. "Hiç hoş değil," desem de gıdıklanmadığımı anlamıştı. Ardından boynuma ve köprücük kemiklerime usul usul dokundu. İçim kıpır kıpır olmuştu ama başımı hayır anlamında salladım.

Dudakları düşünceli bir edayla sarktı. Bu pozisyondayken nereden

gıdıkladığımı asla bulamazdı. Bir anda düşüncelerimi duymuş gibi yatağın ayakucuna kaydı ve elleri her milimimi keşfedercesine bacaklarımda jolaştı. Kahretsin. Dizimin arkasına geldiği anda ufak bir kıkırtı dudaklarımdan kaçtı.

Umut ışığı gözlerinde parlarken tek kaşı havalanmıştı. O yeri aklına kazınmış gibi devam ederken bir anda ayaklarımdın altına dokundu ve ben yüksek sesli bir kahkaha attım. "Aha!" diyerek zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. Ardından beni yatakta kıvrandıracak kadar hızlı bir şekilde bulduğu noktalardan gıdıklamaya başladı.

Gülüşüm çılgıkvari bir tona dönüştü ve odanın içinde yankılanıyordu. Bir an nerede olduğumuzu hatırlayarak kendimi kontrol altına almaya çalıştım ama sadece çalışmıştım. Çünkü hanım çımdığının bedelini ödemedi duracak gibi durmayan adamın elleri altında kıvranıyordum.

"Özür dilerim!"

Nefes nefese çıkan sesimle duraksadı. "Özür dilerim, vallahi billahi tallahi özür dilerim." Benimle birlikte gülen Doğukan nihayet beni bırakmıştı. Nefeslerimi kontrol altına almaya çalışırken, "Vicdansız," dedim.

"Bunu kolumu morartan kişi mi söylüyor?"

"He... Abart abart."

"Bak."

Kolunu burnumun ucuna kadar soktu. Hafif kızarmıştı ama morluk yoktu. "Hani morluk," dediğimde, "Nefesin değdi ya geçmiştir," dedi. Romantikliğine göz devirmemek için kendimi zor tuttum. Bir süre sakinleşene kadar sessiz kaldık. "Sesimiz çok gitmiş midir?" Doğukan umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Sen neden babaannemlerin nerede oturduğunu merak ettin?" Hah... Bir anlığına unuttuğum konuyu hatırlatması iyi olmuştu. Uzandığım yerden doğruldum ve oturup bağdaş kurdum. "Madem sen benim memleketime geleceksin," diyerek saçlarımı kulağımın arkasına ittirdim.

"Ben de senin memleketini görmek isterim."

Doğukan'ın sorgular bir şekilde kaşları havalanırken, "Memleketimi mi yoksa babaannemleri mi?" diye sordu. "Her ikisini de. Hatta inşallah dördününü de. Bir gün Yunanistan'a gidersek Selanik ve Drama'yı da ge-

zeriz." Doğukan tatlı bir gülüşle, "Babaannemle tanışmak istediğimi misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken, "Sevdiğini söylüyor musun. Sevilen bir babaanne nasıl bir şey, merak ediyorum," dedim. Verdiği cevapla bir numaralı kahkahasını atan Doğukan, "Sen delisin," dedi.

"Babaannem sana bayılacak."

"Umarım," diye iç geçirirken, "Bu gidiyoruz demek mi oluyor?" diye sordum. Gülümsemesi hâlâ yüzündeyken başını evet anlamında salladı.

"Sen istedikten sonra cehennemin yolları bile bahar bahçe bahar. Kahvaltıdan sonra çıkarız."

DOĞA

Bir insanı tanımak istiyorsan onunla uzun yolculuk yapın derlerdi. Rahat alanını geride bırakıp bilinmezliğin başladığı o yolculukta birinin nasıl hareket ettiğini, ne gibi kararlar aldığını, nelere tahammülü olup, nelere dayanamadığını ancak bu şekilde öğrenildiği savunulurdu.

Bizim ilk uzun yolculuğumuz yas içinde geçtiği için fazlasıyla sessizdi. İkinci uzun yolculuğumuz hâlâ yasin gölgesinde olmasına rağmen daha normal seyrinde devam ediyordu. Hatta diğerine göre fazla gürültülü.

“Çocuğumuz musun lan sen bizim? Gittiğimiz her yerdesin.”

“Ararsın bu günleri Doğukan Karahanlı. Eşinle rahat gezmek için çocuğu bana kilitleyeceğin zamanlarda bu sözünü sana hatırlatırım.”

“Öncelikle aklı başında olan hiç kimse evladını seninle yalnız bırakmaz. Ayrıca ben nereye gidersem ailem de oraya gelecek, aksi mümkün değil.”

“Neyim var be benim?”

“Neyin yok ki.”

“Söyle hadi. Söyle!”

Kahvaltıda Edirne’ye gideceğimizi söylemiştik. Masadakiler şaşırsa da Aygöl bu duruma en çok sevinen olmuştu. Babaannesini ne kadar özlediğinden bahsedip duruyordu. Bu ailenin baba tarafına olan aşkı gözlerimi

yaşırtacaktı. Tabii ki bizim hayal ettiğimiz yolculuk onun da yanın-
gelmesi değildi ama bu kadar heveslenmişken kursağında bırakmak
memiştim. Doğukan'a kalsa o kursağı sıkıp atardı.

"Ah ah, Olcay abim olaydı."

"Ama yok."

"Olaydı işte. Beni yanından ayırmazdı."

Doğukan'ın dikiz aynasından kardeşine attığı bakışın altında der-
anlamlar yatıyordu. Bildiğim kadıyla askeri okuldan sonra sayılı gör-
müşlerdi. Yani bu da demek oluyordu ki Aygöl sırf abisine yüklenebilmesi
için olayları biraz çarpıtiyordu.

"Hey gidi hey. Bir zamanlar en çok sevdiğin abin kim diye sorduk-
rında hep Doğukan Karahanlı derdim ağzımı doldura doldura."

"Olcay Karahanlı olmasın o."

"Hayır, ilk seni söyledim."

"Hayret. Oysaki Olcay abin seni yanından ayırmazmış ama neden
benim gibi bir vefasızı sevdin acaba?"

Arabanın içindeki ilk saatler sürekli atışmayla geçmişti. Abi kardeş
arasına girmemek için mümkün olduğunca onlara bakmamış, camdan
dışarıyı izlemiş, inceden çalan şarkılara içimden mırıldanarak eşlik etmiş-
tim. Hayat bir şekilde devam ediyordu ama nasıl devam etmesi gerektiğini
yalnızca bizler belirleyebiliyorduk işte.

"Yenge!"

Söz sırasının bana geldiğini anladığımda başımı sola doğru, omzum-
dan geriye çevirdim. Arabaya oturduğumuzdan beri çenesi durmayan kı-
zın bir gram yorulduğunu hissetmiyordum. "Acıktın mı?" Böyle bir soru-
duymayı beklemediğim için kaşlarım havalandı. "Pek sayılmaz," dediğin-
de suratını asıp geriye yaslandı.

"Ben acıktım."

Doğukan'ın içinden bir şeyler mırıldandığını duydum. "Sonra çocuk
deyince bozuluyorsun." Tekrar kendini öne doğru atan kız başını abisine
doğru uzattı. "Babalığını sorgulatma bana bak!" Doğukan yolu kontrol
edip kardeşine doğru baktı.

"Sorgulasana Allah aşkına. Nasıl bir baba olurum ben? Anlat biraz hadi."

Adam yeni yeni baba olma fikrine sıcak bakmaya başlamıştı. Aygöl'un ağzından çıkabilecek her şey bizim geleceğimize patlayabilirdi. Konu istemediğim yönlerde doğru evrilmeye başladığında, "Siz neden bu kadar gerginsiniz?" diye sorarak araya girdim. "Yoksa babaannenizi düşündüğüm kadar sevmiyor musunuz? Gidiyoruz diye yaşadığınız gerginliği birbirinizden çıkarmasanız mı acaba?"

İkisi de susup bana baktı. Doğru bir noktaya atış mı yapmıştım, emin olamamıştım. Kaşlarım hayretle havalandırken, "Yalan mı söylediniz bana?" diye sordum. İkisi de aynı anda, "Hayır," dedi. Neyse ki aynı dili konuşmaya başlamışlardı.

"O zaman sorun ne?"

"Sorun şu orta koltuktan bile aramıza girmeye çalışan küçük."

"Allah allah, ne yapacaktım? İstersen bagajda seyahat edeyim, ha?"

Doğukan'ın gözleri heyecanla parladı. "Hiç fena fikir değil," dediğinde elimin tersiyle koluna vurdum. "Vur yenge. Bir tane benim için, bir tane de tüm kardeş hakları için vur." Doğukan kardeşine doğru ters bir bakış attıktan sonra konuyu tekrar onların üzerinden almaya çalıştım.

"Ben hâlâ soruma cevap alamadım."

İkisi birbirine gıcık olmuş bakışlar atarlarken bir anda sakinlediler. Aygöl kendini geriye doğru attı. Sanırım bu muhabbetten uzak kalmak istiyordu. Doğukan bu harekete memnun olmuş olmasına rağmen ihale ona kalmış gibi hissettiği için sıkıntılı bir nefes çekti.

"Babaannem çok tatlı kadındır. Çok severiz."

"Sanırım bir 'ama' geliyor bundan sonra."

Tıpkı geçen gün onun yaptığım yapmam hafifçe gülümsetmişti. "Ama büyükbabam fazla despot bir adamdır. Değişmez kuralları, öngörülmez öfkesi ve sert mizacıyla babaannemin tam tersi biri." Bir an durup anlattıkları gibi olan iki insanın nasıl bir ömrü paylaştığını düşündüm. İlişkilerdeki denge bu demek olmamalıydı çünkü. "Belki babaannem de çok minnoş biri değildir ama büyükbabam o kadar otoriter ki kadının yaptığı her hareket bize Allah'ın lütfu gibi geliyor." Doğukan, Aygöl'ün yaptığı

açıklamaya ek olarak, "Babamın vefatından sonra bu hâle geldi bu arada. Aygöl o zamanları çok hatırlamaz ama ben çocukken daha normaldim. Abimin cenazesinden sonra ise hiç yüz yüze görüşmedik," dedi. İkisinin açıklamalarıyla şaşkınlığın yerini ufak bir korku sardı. Edirne'ye giden konusunda yanlış bir fikir mi ortaya sürmüştüm?

"Beni nasıl karşılarlar?"

İkisi de bilmediklerini belli eden ifade takındılar. "Abim bizimle birlikte hiçbir kız arkadaşını tanıştırmadı. Bırak onların elini öpmeye götürmeyi."

"Buradaki hiç kelimesi çok yerinde oldu. Acaba hiç kız arkadaşı oldu mu?"

"Adamın arkasından aşk hayatını mı tartışacağız Aygöl?"

"Bir başsavcı muhabbeti dönüyordu cenazede. O kadın kimdi?"

"Toprak."

"O kim?" diye sorduğumda Doğukan'ın bakışları bana çevrildi. "Abimin soruşturmasını yürüten başsavcı." Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi olurken, "Abin soruşturma mı geçirdi?" diye sordum. Bana hep örnek örnek bir asker olduğundan bahsettiğini anımsıyordum. Onun izin giymek istediğini ... Bu da neyin nesiydi şimdi?

"Şu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Aman, bu da ucundan dedikoduya değdik mi kızgın demir muamelesi yapıyor."

Doğukan'ın ters bakışları tekrar kardeşiyle buluştu. Benimse aklım sadece bana nasıl tepki vereceklerindeydi. Bu kız nereden çıktı derlerse oturup ağlamayacağımı garanti edemezdim. Bir an belki de Aygöl'ün beyüzden bizimle geldiğini düşündüm. Ortamı yumuşatmak için ya da belki acil durumda benim arkadaşım diyebilmek için ...

Bilmiyordum.

Şu saatten sonra da yaşayıp görmekten başka çaremiz yoktu.

Aygöl sürekli mola verdiriyor, Doğukan da açığı kapatmak isterce-

ne gazı köklüyordu. Gerçekten de hız sevdasını bir gün konuşmamız gerekecekti.

"Babaannemi arasa mıydık?"

Yaklaştıkça gerginliği ayyuka çıkan Aygöl, "Yemek falan hazırlardı en azından," diye devam etti. Acaba buradaki yemek büyükbabası mıydı? "Ne zaman onu yemeksiz gördün? Emin ol, annem aramıştır." Doğukan Edirne'ye yaklaştığımızı gösteren tabelayı geçtiğimiz gibi bir sapağa girdi. "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda, "Köye," cevabını almayı beklemiyordum.

"Köy mü? Köyde mi yaşıyorlar?"

Doğukan'ın başı onaylarcasına sallandı. "Savaş döneminde göçen tüm yakınlarıyla beraber büyük dedelerimiz yakınlarda bir köye yerleşmiş. Göçmen köyü diye de anılır," dediğinde kaşlarım havalandı. Ailesini düşündüğümde hiç köyde yaşayan büyükleri olabileceğini düşünmemiştim.

"Köy dediğine bakma sen. Gidince görürsün."

Aygöl yine aramızdaki ufak boşluğu doldurmuştu. "Şu arabaya bindiğinden beri ilk kez doğru bir şey söyledi," diyen Doğukan'a uyarın bir bakış attım. O ise pişmiş kelle gibi gülümseyerek kardeşine baktı. "Anneler araları iyi o zaman?" Aklım hâlâ beni sevip sevmeyeceklerindeydi. Yol boyunca konuyu bir şekilde aklımdaki sorulara getirsem de istediğim cevapları bir türlü alamamıştım. "Babamlar beş kardeşmiş," dediğinde gözlerim büyüdü. Eski insanların bu cesareti her zaman beni şaşırtıyordu. Bu devirde iki çocuk bile fazlasıyla göz korkutucuydu.

"Hepsi erkekmiş."

"Miş dediğine göre," dediğimde başını onaylarcasına salladı. "İkisi bebekken ölmüş, bir tanesi askerlik döneminde ince hastalığa yakalanmış ve vefat etmiş. Bir amcam kalmış geriye. O da şu anda Drama'da yaşıyor." Duyduklarım karşısında ne demem gerektiğini bilmiyordum. Tüm evlatlarını toprağa veren bir ana babanın acısını anlamam mümkün değildi. Fakat tahmin ettiklerim bile nefeslerimi zül hissettiriyordu boğazımda.

"Geldik."

Gösterişli bir köy tabelasının altından geçtik. Bir anda sanki her yer yeşile boyanmıştı. Ağaçlar heybetli, altında kalan otlar bakımlıydı. Belki

de bu yüzden havası köye gelmişiz gibi hissettirmiyordu. Asfalt yolun yanına sağlı sollu yerleşmiş evler fazlasıyla bakımlıydı. Gerçekten de bu demeye bin şahit gerekiyordu. Yanından geçtiğimiz insanların başı bu doğru çevriliyordu. Meraklı bakışların bizi takip ettiğini hissederken kesin bir yöne doğru yürüdüğünü gördüm.

"Bu insanlar büyükbabamlara mı gidiyorlar?"

Aygül de benim gibi etrafımızdaki insanlara şaşkınca bakıyorlardı. Doğukan ise yüzünde ne olduğunu anladığını fark etmiş bir ifadeyle gülümsüyordu. "Davul zurna mı o?" Uzaklardan gelen müzik sesi, tıpkı da gece dinlediklerimizi andırıyordu. "Göçmen köyümüze hoş geldin," diye Doğukan arabayı sola doğru kırdı. Önümüzdeki insanlar hızla çekilirken geniş bir bahçeye girdik. İçinde iki katlı beyaz bir evin olduğu, bahçesinde u şeklinde uzun bir masa kurulmuş ve sayamayacağım çok insanın dolduğu geniş bir alandı bu bahçe. Elden ele masaya bir şeyler taşınıyordu. Bir grup kadın bir şeyler açıyordu. İki kişi bir köşede koyun olduğunu düşündüğüm şeyi çeviriyorlardı. Her yer ıslık ıslıldı. Düğün yeri gibi...

Bahçeye girmemizle tüm gözler üzerimize çevrildi. Yaşadığım bahçenin ardından bile katlanılmayacak seviyeye gelmişti. Doğukan arabayı durdururken, "Hazır mısın gelin hanım?" diye sordu. Aygül çoktan kapıyı açmıştı.

"Neden hepsi bana bakıyormuş gibi hissediyorum?"

"Belli ki biri sadece bizim değil, senin geleceğini de haber vermiş."

O kadar içten bir şekilde gülümsemişti ki... Keşke onun kadar rahat olabilseydim diye düşündüm. Hoş, kendi ailemle onu tanıştırdığımda da onun kadar keyifli olamazdım sanırım. Özellikle annemle. "Hadi," diye sevdiğim arabadan indi. Tek başıma arabada kalmam daha çok dikkat çeker diye peşinden indim. Gözlerimi mümkün olduğunca kalabalıktan uzak tutmaya çalışıyordum. Doğukan yanına gelene kadar beni bekledi. Elimi tutmadı ama tutmuş kadar yakınımdaya yürümeye başladı. Adımınımı bekliyor, sakın olmamı belli edercesine gülümsüyor ve gözlerini Aygül'ün elini öptüğü adarımdan ayırmıyordu.

Hazır ilgisi üzerimizde değilken torununun yanaklarını seven adamı inceleme fırsatını kaçırmadım. 80'lerine merdiven dayamış adam çoktayı yüz hatlarına sahipti. Acılarından diye düşündüren bu ifadesi dik dur-

suyla tezat oluşturuyordu. Kalın kaşlarının altındaki sert bakışları, pala denebilecek bıyıklarının altındaki çizgi bálindeki dudakları ve tıpkı Doğukan'ın çenesindeki gamzesiyle hem fazlasıyla tanıdık hem de yabancıymış gibi hissettiriyordu. Giyiniř olarak dizilerde izlediğimiz ağalara benziyordu. Göçmenlerde ağa olur muydu, işte onu bilmiyordum.

Doğukan'ın ona doğru geldiğini gördüğü anda Aygöl'ü yanına çekti. Kehribar olduğunu anladığım tespihli olan eli havaya kalktı. Bir an Osmanlı tokadı yiyecekmişiz gibi hissederken kalbim gümbürdemeye başladı. Adamın eli kaldırdığından hızlı bir şekilde yere indi. O an arkasındaki hareketlilik dikkatimi çekti. Bir koyunun dualarla boğazı tek seferde keşildi. Etrafa sıçrayan kan üzerime gelmiş gibi irkildim. Bu zamana kadar kurban kesimine hiç denk gelmediğim için nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim.

Adam arkasını döndü. Dizinin üzerine çöküp kurban verilen hayvanın başına elini koydu. Bir şeyler mırıldandığını gördüm ama gürültüden hiçbir şey duyamıyordum. Ardından boğazındaki taze kana parmağını bastırdı ve ayağa kalktı.

Sert, otoriter ve kararlı adımlarla üzerimize doğru yürümeye başladı. Doğukan her adımda duruşunu biraz daha dikleştirmişti ama ben sanki içime çekiliyordum. Adam tam önümüzde durdu. Uzun bir adamdı ve yakından çok daha korkutucuydu. Belki bana bunu düşündüren arabada duyduklarımıdı. Gerçi hiçbir şey söylemeseler de benzer şeyler düşüneneğime emindim.

Kana bulanmış parmağını Doğukan'ın alnına usulca sürdü. Göğsünü şişirecek kadar nefes aldığını gördüğüm sevdiğime bakmaya bile çekiniyordum. Cebindeki mendili çıkarıp parmağında kalan kanı sardı. Doğukan elini öpmek için uzandığında torununu içine sokmak istercesine sandıldı. Donakaldım ve bu histe yalnız değildim. Aygöl'ün de bakışları bunu beklemediğini gösteriyordu.

Adam mendilli elini sırtına bastırmıştı torununun. Diğer eliyle ise saçlarını seviyordu titreye titreye. Gözleri kapalıydı ama kırışmış kaz ayaklarındaki yaşlar ağlamak üzere olduğunu ele veriyordu. Kalbin hüznle dolduğunda, gözlerin ruhunun sessiz çığlıklarını fısıldardı ve bu adam da torununun kulağına usulca içinden geçenleri fısıldadı.

"Bundan gayrı o ölümün gırtlığına dayanırımı da yine de vaktim onu koynuna torun. Varın benim nefesim sana nefes olsun ama kesilmesin, sonsuz olsun."

Bir süre sonra torunundan ayrılan adam ellerini kollarına koydu, hafifçe sıkarak sarstı. "Hoş geldin yiğidim. Baban gibi, abin gibi kara hırsın yerine sen geldin ya..." Bir anda güçlü bir nidayla kükredi.

"Çalın oradan bir Mavrova⁹²!"

"O ne?" diye düşünürken bir anda kulağıma hareketli bir melodi dolmaya başladı. Adam keyifli bir gülümsemeye tekrar torununa sarıldı. Ardından yanlarında duran beni fark etmiş olacak ki çenesi dikleşti. Doğukan'ı serbest bırakırken, "Kimdir bu nazlı?" diye sordu. Nazlı mı? O ben miydim? Doğukan ciddi durmaya çalışsa da dudakları çoktan kırılmıştı.

"Büyükbaba, sözlüm Doğa."

Adamın kaşları çatılırken, "Bre deyyuz! Hadi bana istetmedin, anladık, sözüne çağırmaya da mı layık görmedin?" diye sordu. Hiddetinde irkildim. Doğukan'ın yüzündeki gülümsemeye dair olan kıvrıntı kadar hareket de yok oldu. "Kendi aramızda verdiğimiz söz büyükbaba. Sensiz gider miyim hiç?" Adamın bana bakmasa da göz ucuyla izlediğini bildiğim için kıpırdamadan duruyordum.

"Elini öptürmeye getirdim. Bak bakalım, bizim aileye girmeyi hak edecek mi?"

İkisi de özel bir şakanın tadını çıkarır gibi gülümsemeye başladı. Adam Doğukan'ın yanağını biraz sert bir şekilde severken, "Zordur," dedi. "Ama bu kızda o göz var." Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken bana bakmadan bunu nasıl anladığını düşündüm.

"Her baba yiğidin harcı değildir, bu kadar yakınında karşıma çıkmak."

Yakın? Nasıl yakın? Elini bile tutmuyordum Allah aşkına, nerem yakındı? Adam bana doğru döndüğünde düşüncelerimi susturdum. Kalın kaşları altındaki ciddi bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü. Ardından öpmem için elini uzattı. Kalbim delicesine çarparken iki elimle elini tuttum ve önce dudaklarıma sonra alınıma koydum. "Olur bu kızçeden, olur," dedi.

92. Mavrova'dan Aldım Sümbül şarkısı.

keyifli bir şekilde. Ardından arkamdaki birine doğru, "Aşure Hanım!" diye seslendi.

"Gel de gelin kızımızla tanış!"

Gelin kız? Resmen gerginlik ve heyecandan bedenim titriyordu. Ben kendimi böyle bir aileye hazırlamamıştım. Arkamda duyduğum adım sesleriyle hafifçe döndüm. Aygül babaannesi olduğunu anladığım kadına doğru koştu. Elini öpüp sıkıca sarılırken kadının yüzünde güller açıyordu.

"Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz."

Doğukan hafifçe kendini bana doğru itti. Bir şey söylemek istediğini anlayınca başımı uzun zamandır görmediğim bir keyifle duran adama çevirdim. Gözüme ilk takılan alındaki kurumuş kandı. Babaannesini işaret ettiğini birkaç saniye geç fark ettim. "Ne yapayım?" dercesine başımı salladım. "Git," diyor gibiydi. Ondan önce mi gidecektim?

"Bizim ailede kadınlar bir adım öndedir kızım. Gelinlerimiz de baş tacımızdır."

Büyükbabasının açıklamasıyla ne diyeceğimi bilemeden önüme döndüm. Duygudan duyguya savruluyordum sanki. O yüzden mi Aygül hiçbirimizi beklemeden koşmuştu? Torununa sarılmış olan kadının beni süzdüğünü fark ettim. Gözlerindeki gamzeler aynı Doğukan'ınkiler gibi gerçektir. "Öpeyim efendim," diyerek iki elimle elini tuttum. Tam öpeceğim sırada beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Mısır unu kokuyordu sanki. Usul usul sırtımı döverken hafif hafif de sallanıyordu. Fazla candandı ve bu kesinlikle hazırlıklı olduğum bir şey değildi.

Elimi kolumu nereye koyacağımı bilmezken Aygül'ün gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm. Şu andaki acemi hâlimden fazlasıyla memnun görünüyordu. Arabada söyledikleriyle uzaktan yakından alakası olmayan insanlarla ilgili kandırılmış hissediyordum.

"Hoş geldin kızım."

Benden ayrılan kadına gülümseyerek, "Hoş buldum," dedim. Benim ardından Doğukan da babaannesinin elini öptü. Onu bir başka seven kadının gözleri acısını gizlemeye çalışıyor gibiydi. Yanımızda sabırsızlanmaya başladığını hissettiğim büyükbaba bahçedeki tüm insanlara seslendi.

"De haydi, herkes sofraya! Bu gece düğünüm var mare!"

DOĞA

Bir insan ailesine ne kadar bağlıysa, köklerine, köklerinin tutunduğu toprağa, toprağın bulunduğu vatana o kadar bağlıydı. Doğukan'ın yüreğindeki vatan aşkının bir nedeninin de ailesinin birbirine olan bu son derece sevgisi olmalıydı.

Her aile bir tarihe sahip olurdu. Okumasını bilene o tarih destan anlatırdı. Şu anda masada oturan insanların aile bağları o kadar kuvvetliydi ki sanki yüzyıllar ötesine dayanıyordu. İmrenmişim. Kendi ailemin kötülüğünden değildi bu duygu. Gerçekten sevilmenin ne demek olduğunu gördüğüm içindi.

Benim ailemin de güzellikleri vardı ama Doğukan'a baktığımda yüreğime dolan huzurun hiçbirini, hiç kimse bana yaşatamamıştı. Ne annem babama bakarken böyle bir şey hissetmiştim. Ne babaannemle büyükbaban arasında bunu görmüştüm. Hem yakın hem uzak bir aileydi bizimki. Kuralların duygulardan önce geldiği, el âleme göre şekil alan bir bağ. Sevgi tabii ki vardı ama saygı için rol yapman gerekirdi. Çünkü hiçbir zaman olduğun gibi kabul görmezdin.

Kusursuzu isteyen bir ailen varsa tek bir kusurun bile yük olurdu ama şu anda, onca kalabalığın içinde gözlerini gözlerimden ayırmayan adam için tek bir kusurum bile sevicek bir ayrıntıydı. Doğukan'a bakarken kendimi bu hayata aitmiş gibi hissetmiyordum. Hayatım boyunca bu kadar şanslı olmamıştım çünkü.

Ölmüş olmalıydım ve bir yerde yaptığım bir iyiliğin mukâfatı olarak cennete alınmıştım. Yoksa Rabb'im neden beni bir meleklerle ödüllendirsin ki ...

"Yoruldu mu kızım?"

Aşure babaannenin yaşanmışlıklarla dolu eli yumuşacık bir hareketle sırtımı sevdi. Sanki içimdeki hüznü iyileştirmek için nazık bir dokunuşturdu. Gülümsedim ama biraz daha bana böyle şefkatli davranırsa ağlayabileceğimi gösteren gözyaşlarımı da gözümle iliştiirmiştim. Sanırım bu hâlimi fark etmiş olacak ki yanımdaki torununa döndü.

"Sen evi gezdirdin mi gelinimize? Hadi bir götür bakalım, belki bir ihtiyacı vardır."

Ağlamamak için kendimi kasmam bir işe yaramamıştı. Sessiz bir yaş yaşağımdan hızla düşerken Aşure babaanne yakaladı. Kimsenin görmesine izin vermek istemezcesine, "Ha benim güzel kızım," diyerek yaşağıyı sevdi. "Hadi bakalım."

Doğukan'ın arkamda ayaklandığını hissettim. Minnet dolu bir bakışla kalkarken bakışlarımı herkesten sakındım. En çok da endişesini konuşmadan bile hissettiğim adamdan.

Elini belli belirsiz belime yerleştirerek beni yönlendirdi. Eve çıkan birkaç basamağı tırmanırken sessiz kaldı. Fakat içeri adım atar atmaz beni elimden tutup sağdaki bir odaya doğru çekti. Burası tam bir köy evi gibi işlemeli örtülerle kaplanmış, sedirli bir odaydı.

"Ne oldu?"

Duyacağı şeyden korkuyormuş gibiydi ses tonu. "Biri yanlış bir şey mi yaptı?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. "Babaannen mi bir şey dedi?" Sanki evet desem tüm aile bağını koparacak gibi duruyordu. "Hayır," derken titrek bir nefes kaçı dudaklarımdan. Doğukan endişeyle ellerini yüzümde dolaştırırken "Ne oldu o zaman güzelim?" diye sordu.

"Sadece bir an senin adına mutlu oldum, kendi adıma ne kadar şanssız olduğumu düşündüm."

Doğukan söylediğimden hiçbir şey anlamamış gibi duruyordu. Alnındaki kan izi hâlâ orada duruyormuş gibi baktım. "Kimse nefes aldığım

için bana kurban kesmedi ya da eve geliyorum diye bayram sofrası kurmadı. Gözümün içine bakıp sevdiğim yemekleri, hepsini yiyemeyeceğimi bilmesine rağmen hazırlamadı ya da Aygöl'ün rahatlığı gibi davranmadı izin vermedi."

Her bir cümlede biraz daha titreyen sesim, en sonunda gözyaşlarını beraberinde getirdi. Doğukan beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Ben aslında buraya gelirken, gerçekten de baba tarafının sevilme ihtimaline tutunmuşum sanırım. Babaannemi seviyorum demekle o kadar hınlıydın ki." Usulca saçlarımı seven Doğukan'ın şefkati bile şu anda gözümü kaplıyordu. Taşımayı çok istiyordum ama ya bir gün yorulursam diye ödeyip kopuyordu. Alışık değildim bu kadar sevilmeye...

"Konuşabilir miyim?"

Başımı evet anlamında salladım. Beni kendinden biraz uzaklaştıran yüzümdeki saçları çekmeye çalıştı. Amacı gözlerimi gözlerinden ayırmak olduğunu anlayınca biraz daha dik durdum.

"Nefes aldığın her dakika için gerekirse Rabb'im benim ömrümden alsın. Alsın ki senden önce göçeyim bu dünyadan, sırat köprüsünden gerekirse ben seni geçirebileyim."

Buruk bir şekilde gülümserken saçlarıma kırılacak bir şeymiş gibi muamele yapıyordu. "Sadece bana geldiğin günler değil, benim için aldığın nefesin olduğu her gün bana bayram. Sevdiğin yemeklerin hepsini yapabilir miyim bilmem ama gözünün içine bakıp her bir lokmayı ellerimle yedirebilirim."

Uzanıp önce alnımı ardından gözlerimi kısıp ama şefkatle öptü. "Eksik hissettiğin ne varsa tamamlamaya hazırım." *Biliyorum* dercesine başımı salladım. "Baba tarafı da olmaya hazırım," dediğinde ağlamaklı bir kahkaha attım. "Sizin türünüzü çoğaltmamız lazım zaten," dediğimde gözlerini devirmeye çalışan Doğukan, "Konu neden yine Metehan'a geldi?" diye sordu. "Bak, bizim ailede kadınlar daha el üstünde tutulur."

"Sülale diyebilmek için soyun devamı da önemli ama."

Bir anda dış kapının açıldığını duyduğumuzda birbirimizden ayrıldık. Gelen kişinin büyüklerden biri olduğunu düşünürken hızlıca gözyaşlarımı sildim. Fakat görüşüme giren Aygöl'le daha fazla kendimi toparlama gereği duymadım.

“İyi misiniz?”

“En güzel anların katili de geldi.”

Aygül ablsine bakarak gözlerini kısarken, “Belli belli, yengem mutluluktan ağlıyor herhâlde,” dedi. “Katılmış.”

“Neyse ne. Neden geldin?”

“Büyükbabam geç oldu deyip geceyi bitirdi. Sanırım babaannemin isteği idi.”

O an kalbim tatlı bir çarpıntıyla titredi. Beni daha fazla zor durumda bırakmak istemediğini anlamıştım. “Baktım gelin kızımız ortalık toplamaktan sıvışmış. Ben neden duruyorum dedim.”

“Ortalık mı toplanacak?”

Yardım etmek için hareketlenirken Doğukan’dan önce Aygül yolunu kesti. “Sen önce bir kendini topla. Bizimkiler mutluluk gözyaşı olayını yemez.”

“Aygül.”

“Söyle kurbanım.”

Bir an bizim muhabbetimizi duyduğunu düşünüp telaşlandım. Hissettiklerim ne kadar masum olursa olsun, dışarıdan bakan biri için yanlış anlaşılabilirdi. Fakat daha sonra katil demesine laf çarpıttığını anladım. Sanırım bozulduğunu her fırsatta dillendirecekti.

“Git babaanneme yardım et.”

Yok ya bakışı atan kız, “Kaç kişilik o sofraya, biliyor musun sen?” diye sordu. “Hem yorgunum ben.”

“Taş taşıdın sanki.”

“Attığın taşlara göğüs gerdim, yetmez mi?”

“Keşke göğüs gereceğine kafa atarak uzaklaştırsaydın. Belki şans bize güler, davranışların değişirdi.”

“Çok arayacaksın beni.”

“Ne olur meşgule at.”

Yine birbirleriyle atışmaya başlayan ikilinin gerginliğinden uzaklaşmak için, “Ben yardım ederim,” dedim. Elimden tutarak beni durduran Doğukan, “Üzülerek Aygül’e katılmak durumundayım,” dedi.

"Büyükbabamlar gelmeden elini yüzünü yıka. Ben gider, ne yapılacak yaparım."

"Saçmalama."

"Banyo merdivenin yanındaki kapı." İtiraz etmeme izin vermedik elimi öptü ve beni Aygöl'le baş başa bırakıp çekip gitti. "İyi misin?" diye sorarken samimiyeti tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

"Sizin ailenizde kötü olma şansım yok."

"Bizim ailemizde kötü olma şansın yok yengeciğim. Bizim."

DOĞUKAN

Doğ'a'nın söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Onun aile konularındaki kurgunluğu, yüreğimde daha önce açılmayan yeni bir yaraya neden olmuştu. Her kelimesi sanki o yaranın hassas noktalara dokunuyor, duygusal yönden beni kıvrandırıyor. Doğ'a'nın kurgunluklarının ve hayal kırıklıklarının derinliği, beni düşündüğümde daha fazla etkilemişti.

Onun ailesini tam olarak tanıımıyordum ama kendi aileme her baktığımda onların benim için her zaman en iyisini yaptığını düşünürdüm. Sevgilerine, saygılarına, bağlılıklarına ve koruyuculuklarına her zaman minnettardım. Ancak Doğ'a'nın bu geceki gözyaşları, bana ilk kez yanlış bir şeylerin içinde olduğumu hissettirmişti. Onun bu acılarına ve eksikliklerini hissetmek, içimde derin bir suçluluk ve pişmanlık duygusu yaratmıştı.

Doğ'a'nın ailesine olan kurgunluğu ve hayal kırıklıkları, kerdimi sorgulamama neden oldu. Daha önce bu durumu nasıl fark edememiştim. Onu eksik hissettirdiğimiz için kendime o kadar kızmıştım ki masayı toplamaya yardım ederken de yatakların hazırlanması sırasında da ağzımı bıçak açmamıştım. Hatta konuşmak zorunda kalmamak için yorgun olduğumu bahane edip yatma işini daha erkene aldırıştım.

Şimdi çocukluğumda abimle paylaştığım odada tek başıma tavana izliyordum. Tavandaki rustık lambadan yayılan hafif bir ışık, benim için

anılarımızı aydınlatmaya yeterdi. Ahşap pencereler, önünde nazikçe asılan nostaljik perde, yerdeki desenli halı, karşılıklı duran eski çekyatlar, bulunmayan soba, ufak bir dolap ve yanındaki küçük masa... Odanın her köşesi, yaşanmışlıkların sessiz tanığıydı. Bu odanın kokusu bile anılarla doluydu, sanki her nefeste o günlere dönüyordum.

Nereye baksam abimle olan bir anım canlanıyordu. Kıkırdamalarıyla paylaştığımız sırlarımız ve hayallerimiz, bu dört duvar arasında saklanıyordu sanki. Onunla geçirdiğimiz mutlu anılar, şimdi içimde bir hüznün izini yaratıyordu.

Buraya onsuz adım attığım çok zaman olmuştu ama ilk kez tekrar bir adım olacağımıza dair umudum yoktu. Kalbimi en derin yerinden yarayan gerçek, bu odadayken tarifsiz bir acıya ve özleme sebep oluyordu. Benim, bu odaya uğramamalıydı. Burası her zaman abimin sesiyle yankılanmalıydı ya da en azından benim hatıralarımda o şekilde kalmalıydı.

Yattığım yerden doğruldum ve kapüşonlumu üzerime alarak odadan sessizce çıktım. Evden çıt çıkmıyordu. Herkesin de benim ardından nemi fark edince daha sessiz hareket etmeye karar verdim. Biraz hava alıp, bir sigara yakıp, şanslıysam Musti ile konuşup salonlardan birinde oturmaya karar verdim. Usul usul merdivenlerden inmeye başladım. Ahşap basamaklar hafifçe gıcırıyor ama bu ses bile evin sessizliğini bozmaya yetmiyordu.

Altı katın tüm ışıkları kapalıydı. Bu evde zifiri karanlıkta ilerlemek benim için çocuk oynacağıydı. Kendimi bildim bileli eşyaların yeri değiş-trimemişti ve ben çocukluğumdan beri gece evden kaçmak konusunda uykusuzdum.

Tam dış kapıya yönelmiştim ki sedirli salonda bir hareketlilik hisset-tim. Kalbim bir an hazırlıksız yakalanmış gibi tekledi ama bu tamamen beklenmişti. Elim silahuma gitti. Siktir. Odada bıraktığım birkaç saniyede ak-lım düştü. Bir an merdivenlerin olduğu tarafa bakarak odadan silahımı almanın bana kaç dakika kaybettireceğini düşündüm. Eğer içerideki hare-ketlilik yabancı birine aitse bir dakika bile onu elimden kaçırmaya yeterdi. Silahlarımı karanlık holde dolaştırırken silah gibi kullanabileceğim bir şey bulundum. En iyi ihtimal ortadaki masanın üzerinde duran mermer kül tablasıydı.

Hırsuza kendimi fark ettirmemek için parmak ucunda ortada duran masaya doğru gittim. Ellerimi sert dantel örtünün üzerinde dolaştırdım. El yordamıyla bulduğum küllüğün ağırlığını ölçtüm. Doğru noktaya vurduğun takdirde öldürücülüğü kesindi.

Usul usul sedirli odanın yapısına yanaştım. Pencereden süzülen bahçenin ışığı salonu hafifçe loşlaştırıp, işimi kolaylaştırmıştı. Bakışlarımı içeri çevirdiğimde sedirde oturan birini görmeyi beklemiyordum. Bakışlarımla o kişiye dikkat kesildiğimde büyükbabam olduğunu anladım. Titrek nefesleriyle sedirin köşesine bağdaş kurmuş, pencereden dışarıya bakıyordu. Elindeki tesbihin tıkırtıları, odanın sessizliğini bozuyor ama aynı zamanda bir ritim veriyordu. Aklındakilere yardımcı olan bir ritim...

"Geleceğini bilidim torunum. Gel buraya bakayım."

Yalnız kalmak istediğini düşünerek tam geri döneceğim sırada büyükbabamın söylediği söz, olduğum yere çakılmama neden oldu. Burada olmasının nedeni ben miydim? "Sen neden uyumadın büyükbaba?" diye sorarak salona girdim. Tam ışığı yakacağım sırada, "Işığa ne gerek var, bırak karanlık bazı şeyleri örtsün," dedi. O an sesindeki tınının titrekliliği dikkatimi çekti. Ağlamış mıydı?

Işık düğmesinden elimi çekip büyükbabama doğru yürüdüm. Bakışlarını bana çevirmişti. Sırtı pencereye dönük olduğu için yüzünü seçemiyordum. Fakat, "Bir şeylerin değişmediğini görmek çok güzel bre," demesiyle huzunlu iliklerime kadar hissetmiştim. Yakınında bir yere oturana kadar yüzüme bakan adam derin bir iç çekip başını tekrar pencereye doğru çevirdi. Bahçedeki ışıklar, yüzündeki derin çizgileri daha da oymuş, içini derinleştirmişti sanki. Uzaklara daldırdığı gözleri geçmişin hüzünlü anılarına hapsolmuş gibiydi. Büyükbabamın yaşadığı kayıpları ve acıları duyundukçe, içimdeki bencilliği fark ettim. Ben babamı kaybetmişim, o ne öğünü. Ve ben o günden sonra buraya neredeyse hiç gelmemiştim. Ben abımı kaybetmişim, o ise ilk torununu. Kıymetlisini... Ondan sonra ne bu topraklara adım bile atmamışım.

Tek dayanağı bizken, ona en önce sırtını dönen de bizdik. O ise hâlâ bizi bekleyen yerde kalmıştı. Hatta benim gece dışarı kaçmalarımı bile unutmuştu. Fakat şu anda burada olmasının başka bir nedeni olduğunu hissediyordum.

"Bir kaybın daha olmuş."

Başını yavaşça bana doğru çeviren adamın gözleri buğulandığını belli etmesine parlamıştı. "Başın sağ olsun koçum," dediğinde Musti'nin acısı-
ağırlığıyla, "Vatan sağ olsun," dedim. "Olsun tabii," derken sayıklar gibi
mış sesi. Sıkıntılı bir iç çekerken başını tekrar pencereden dışarı baktı.

"Bu hayatta vatandan daha önemli hiçbir şey yok."

O an dakikalardır nereye baktığını anladım. Onun yaşlı, bilge gözle-
de yaşamın tüm deneyimlerinin bir yansımasını görmek mümkündü.
yıkacak bir şey bulamadığım için sessiz kaldım ama büyükbabam çok
m süre sessiz kalmış birinin açlığıyla, "Ama vatandan sonra en önem-
er," diyerek aramızdaki ufak boşluğu doldurdu. Bana doğru dönerken
pıhl elinin işaret parmağını söyleyeceği şeyi daha etkili kılmak ister
i doğrulttu.

"Aile."

Yokluğumuza sitem edeceğini düşündüğüm sırada, "Evlilik, sadece
nsanın bir araya gelmesi değil," diyerek konuya girdi. İşte bunu bekle-
yordum. "Evlilik, iki ruhun, iki hayatın daha da önemlisi iki ailenin bir
ya gelmesi, büyümesi ve olgunlaşmasıdır," derken sesi yaşının getirdiği
tizlikle doluydu.

"Sevgi, saygı ve sabır, bu yolculuğun temel taşlarıdır. Herkes için, her
an."

Büyükbabamın içime işleyen sözleri, sadece bir nasihat değil, aynı
unda yaşamın özünü anlatan bir ders gibiydi. Can kulağıyla dinle-
ni gözlerini bir an bile üzerimden çekmemesiyle anlamıştım. "Bir-
z atacağınız her adım, size yeni bir şeyler öğrettiği gibi bizim de
liklerimizin üzerinden geçecek." Bağdaş kurduğu bacaklarını açarak
rdığı yerden bana doğru biraz daha yaklaştı ve sesini sanki bir sır
lapı gibi alçalttı.

"Ama her şeyi bilmek zorunda değiliz. Sizin çözebildikleriniz, bizim
ızda kördüğüm olur, çözülmedikçe büyür, büyüdükçe işin içinden çı-
karsınız."

Bu konuşmanın Doğa'nın ağlamasıyla ilgili olduğunu düşünme-
başlamıştım. Aramızda bir sorun olduğunu ve ister istemez onlara

yansıttığımızı sanıyordu sanırım. Büyükbabamın bu konudaki endişelerini anlıyordum, ilişkimizdeki sorunları ve nasıl üstesinden geleceğimizi anlamamda kendince rehberlik etmeye çalışıyordu. Büyük ihtimal de bunun nedeni babam ve abimin eksikliğini hissetmemem içindi. Ancak durum düşündüğünden çok daha karmaşıktı.

"Kavgalarınız, kırgınlıklarınız tabii ki olacak ama önemli olan, bu anlarda bile birbirinize olan sevginizin ve saygınızı kaybetmemeniz. Birlikte büyümek, birbirinizi her zaman desteklemek, evliliğin en büyük sırlarından biridir." Cevap veremediğim için başımı sadece onu dikkatle dinlediğimi belli edercesine sallıyordum. "Evlilik, sabır ve fedakârlık gerektirir. Ama doğru kişiyle bu yolculuk hayatının en güzel deneyimi olur ve gördüğüm kadarıyla sen doğru olanı bulmuşsun." Büyükbabamın onayını almama gerek yoktu. Yine de onun yanımda olduğunu bilmek, fark etmediğim büyüklükte bir dayanak gibi gelmişti.

"Bu konuşmayı ilk abinle yapacağımı düşünmüştüm."

Bu sözleri, büyükbabamın canı yanıyormuş gibi söylemişti. "Allah," derken derin bir iç çekti, gözlerindeki hüznün derinleşti. "Senin acını bana yaşatmasın," diyerek yavaşça ayağa kalktı. Görevini yerine getirmenin verdiği rahatlıkla, "Hadi ben yatıyorum," dedi. Ardından bana dönüp, "Sen de dışarıda kendini çok üşütme. Buranın ayazını unutmuşsundur," diye ekledi, giderayak soktuğu lafla gülümsedim. "Allah rahatlık versin büyükbaba," dediğimde o da hafif bir tebessümle karşılık verdi.

"Bu gece verir. Selametle..."

Bu sözlerle birlikte, ikimizin de yüzünde kısa bir süreliğine huzur ve rahatlama belirdi. O salondan çıkarken, ben de onun oturduğu köşeye geçtim. Tam da düşündüğüm gibi doğup büyüdüğü tek katlı evi gören bir manzaraya bakıyordu. O evden, ailesiyle olan anılarından hiçbir zaman vazgeçmemişti. Ne kadar kayıp verirse versin, sırtını dönmemişti. Sanırım artık tam anlamıyla onu örnek alma zamanı gelmişti.

Sıkıntılı bir iç çekerken dışarı çıkmaktan vazgeçtim. Aileme, abimle olan anılarıma sarılmak için geldiğim sessizlikte odama döndüm. Yatağıma uzandığım an Doğa'nın uyuduğu odaya doğru döndüm. Duvarın arkasında onun da bana doğru donuk olarak uyuduğunu hayal etmek yüzümde tatlı bir tebessüm yaymıştı. Zihnim bu huzurlu anın keyfiyle doldu ve ke-

der ruhuma işleyerek tanıdık bir şiire dönüştü. Uyandığında yüzünde
ölülük ibaresi görebilmek için bu şiiri Doğa'ya mesaj atmaya karar ver-
ti. Telefonumu kapüşonlumun cebinden çıkardım ve zihnimden tek-
lâfım mısraları mesaja döktüm.

*"Apansız uyanırsan gecenin bir yerinde.
Gözlerin uzun uzun karanlığa dalarsa.
Bir sıcaklık duyarsan üşüyen ellerinde ve
saatler gecikmiş zamanları çalarsa.
Bil ki seni düşünüyorum.
Gecelerden bir gece uyanırsan apansız.
Uzaklarda elemli, garip bir kuş öterse.
Bir ceylan ağlıyorsa dağlarda yapayalnız.
Ve bir gün kabrimde bir günebakan biterse...
Bil ki seni canımdan bile çok seviyorum."*⁹³

Tam telefonu başucumdaki masaya bırakmak üzereydim ki ellerimin
sında titredi. Kaşlarımı çatarak gelen mesaja baktım. Doğa'dandı. Bir
uyandırdım diye düşünerek telaşlandım. "Uyumadın mı? Kimin şiiri
!" mesajını ekrandan okuyunca onun da uyumadığını anladım ve me-
sa tıkladım. Hâlâ çevrim içiydi.

*"Bir oda yanımda, bir duvar ötemdeyken çok zor.
Ümit Yaşar Oğuzcan'ın şiiri.
Sen neden uyumadın?"*

*"Nefesim sanırım nefesine.
Yükbakanla konuşuyorsunuz sanırım?"*

*"Konuştuk biraz.
Duydun mu?"*

*"Duydum ama anlamadım.
Konuştunuz?"*

"O bize kalsın."

*İmam, kalsın, söyle hadi."
Ümit Yaşar Oğuzcan - Birgün şiiri.*

"Büyükbabam ve bana anlamında dedim."

"Tuh be yemedi..."

"Sen nasılsın?"

"İyiyim, merak etme.

Hadi uyuyalım, sabah burada

horozlar erken ötermiş."

"Kim dedi Allah aşkına onu?

O yanında horul horul uyuyan oturan tavuk mu?

Ne zaman horozun ötüşünü duymuş da vaktini bilmiş."

"Valla bana öyle dedi.

Erken başlıyor hayat, yatalım dedi,

yattık ama ben uyuyamadım."

"Köyde hep erken başlar.

Ama o yanındakinin bundan

haberi olduğunu sanmıyorum.

Büyük ihtimalle seni kaldırtıp kendi

yokluğunun fark edilmemesini sağlayacak."

"Yine kandırıldım."

"Daha önce ne zaman kandırdı ki?"

"Kandırdınız. Arabada,

Hiç anlattığınız gibi insanlar

değiller, kanlı parmak izi..."

Son yazdığı şeyi garipsesem de gülümsemiştim. "Kanlı parmak izi mi?" Kurban kesilirken alınma sürülen izden bahsettiğini söylediğinde kahkaha almaya başladım. Hatta sesimi diğer odadan duyduğunu, "Kahkaha emojisünden çok daha iyi oldu bu," demesiyle anladım. Bu kızın hayal dünyası kesinlikle hukukla harcanıyordu. Yazdığı diğer mesaja cevap vermeye başlarken bile saçma bir şekilde gülünüyordum.

"Emin ol, en son görüştüğümüzdeki

halinden eksik yoktu, fazlası vardı.

**Sanırım abimin cenazesinden sonra
bir şeylerin farkına varmış.
Mesela nefes alan, soyunu devam
ettirecek tek erkek olmam gibi."**

"İncanın oğlu yok mu?"

**"Üçüzleri var Allah bağışlasın.
Onlar da kız. Onlar da tedavi ile oldu zaten."**

"İladım.

"İmin kaybının

ılası da olmuş desene."

**"Keşke yaşasaydı da büyükbabam
sertliğine devam etseydi."**

"İzir dilerim."

"Dileme.

**Gezme şansımız olmadı ama sevdin
mi köyümüzü, insanını?"**

"İrdim....

"İzi konuşmaları anlamadım

ne davranışları çok sıcaktı hepsinin."

"Yaşlılar hâlâ eski dillerini devam ettiriyorlar.

**İnan bana, Drama'da daha
fazlasına şahit olacaksın."**

"Gider miyiz bir gün?"

"Bir gün..."

"İnşallah o günler çok uzakta değildir."

"İnşallah.

"Yarın ne yapmak istersin?"

Sorumun ardından saate baktım. Bir saate şafak sökerdi. "Daha
koyun bugun," diye mesajımı düzelttim. Doğa bilmediğini söyleyerek
bana atmıştı. Memleketimi görmek isteyen o olduğu için kararı

onun vermesi gerektiğini söylediğimde her zamanki hazırcevaplılığıyla konuştu.

**"Memleketine ilk kez gelen benim,
en azından seçenek falan mı sunsan acaba?"**

"Doğru

Köyde kalabiliriz. Gece olduğu için görmedin

ama evin arkasında büyük bir çiftlik var.

Aynı zamanda köyün çıkışına doğru tarlalarımız var.

Babaannem orada olacaktır."

Şok dolu bir emojiyle, "Tarlaya mı gidiyor bu yaşta?" diye sordu. Babaannem, gençliğinden beri tarlada çalışmaktan asla vazgeçmemişti. Onun elleri, çalışkanlığın ve emeğin izlerini taşıırken, yüzündeki kırışıklıklar birer hikâye anlatıyordu. Onun yaşını düşündüğümde, sadece yılların sayısını değil, aynı zamanda geçirdiği zorlu günleri ve elde ettiği bilgelikleri de hissediyordum. Fakat ilk kez babaannemin yaşının abartılacak boyutta olup olmadığını sorgulamıştım. Onun gücü, enerjisi ve azmi, her zaman beni hayran bırakmıştı. Benim gözümde yedi yaşında da aynıydı, yirmi yedi yaşında da. Sanki onun varlığı, yaşının ötesinde bir anlam taşıyordu. Yaşı ne olursa olsun, benim için her zaman genç ve dinamik kalacaktı.

"Bu yaşta tarlaya gittiği için bu kadar dinç.

Sırt kasları benden serttir."

"Onu sarılırken fark ettim.

Siz bu köyün zenginlerindensiniz sanırım.

Büyükbaban ağa falan mı?"

"Biri çok fazla doğu dizisi seyretmiş sanırım.

Ağa değil. Bu köyde ağa yok.

Saygı görülen biridir sadece."

"Asmalı Konak fanı biri olarak

ıslıyorum, Doğuluları severim.

Anladım."

"Bunu tayin dönemimizde hatırlatırım."

"İy yakın mı yoksa?"

Değildi ama öyle demiştin.

Değeri mi gelin gideceğim ben?"

"Daha var.

**O işler öyle olmuyor ama ilk
evin doğuda olabilir tabii ki.**

"İşler gıcınca altın isterim."

"Benim ağırlığım çok olur be güzelim."

"İş ağırlığımca olacak o.

Ama senin kilon daha cazip geldi şu an."

"Bakarız."

"Bakarız mı? O derece misiniz?"

"O derece neyiz?"

"Zengin."

"Ben basit bir özel harekât polisiyim."

"Ama soyun sopun zengin.

Delaysıyla sana kalacak mallarla

ka de müstakbel zengin oluyorsun."

Para muhabbetleri oldum olası hoşlandığım konular değildi. Annem ve babam varlıklı ailelerden geliyordu. Bana da kendi ailemden kalacak mallar vardı ama bu benim şu anki hayatımı etkileyen bir şey değildi. Köyde, insanların beni olduğum gibi görmelerini ve anlamalarını istiyordum. Kimsenin bana sadece mal varlığı üzerinden bakmasını istemiyordum. Maddi varlıklar, hayatımın merkezinde yer almamalıydı. Bu yüzden, diğer konuşmalardan kaçınmayı tercih ediyordum. Bu düşüncelerle sohbeti yeni bir yön vermek için konuyu değiştirdim.

"Köyde mi kalalım yoksa

Edirne'ye inip gezmek mi istersin?"

"Kasayı kapat diyorsun.

Akladım mı.

Edirne çok uzak mı?"

"Maksimum yarım saat sürer."

"O zaman bugünlük köyde kalalım.

Hem sizinkilerle vakit geçiririz hem köyü gezeriz.

"Sen nasıl istersen..."

"Şu anda uyumamı istiyorum."

"Şu anda seninle uyumak istiyorum."

"Ben de."

"Bir çılgınlık yapar mısın benimle?"

"Neymiş o?"

"Üzerine kalın bir şey giy.

Kapını tıklattığım anda dışarı çık."

"Aygül uyanır."

"Benim odama kadar gelen

seslerinin arasında benim tıklamamı

duyarsa alnından öperim onu."

"Abartma."

"Neyse..."

Hazırlan, geliyorum."

"Samam samam."

DOĞA

Cenazeye giderken yanıma hiç kıyafet almadığım için Aygül buraya gelirken benim için birkaç yedek kıyafet getirmişti. Fakat özellikle basen bölgem bana göre çok dar olduğu için getirdiklerinin sadece üst kısımları bana uymuştu. Onlar da göğüslerimi çok belli ettiği için giymeye çekinmiştim. Doğukan gibi çıplak da yatamayacağım için sevgilimin yanına

yedek eşofmana çökmüştüm. En azından uyurken giyerim, kimse
ez nasılsa diye düşündüğüm için dert etmemiştim ama şimdi fazla-
benim olmadığı belli olan eşofman altı, tişört ve kapşonluyla cümle
: kendimi göstermeye gidiyordum.

Kapının tıklatıldığını duyduğum anda neredeyse bir hırsız edasıyla
ın içinde hareket ettim ve kapıyı usulca açtım. Koridorun loş ışığına
ını dönmüş sevdiğimin yüzünü net seçemesem de gözlerinin yara-
bir çocuk gibi parladığını görebiliyordum.

"Hazır mısın?"

Ne kadar az ses, o kadar az yakalanma riski diye düşündüm. Fısıltısı-
apımı evet anlamında sallayarak karşılık verdim. Uzanıp elimi tutarken
elinin işaret parmağını da dudaklarına götürerek sessiz olmamı belli

Parmak ucunda ilerleyerek merdivenleri inmeye başladık. Alt ka-
ışığı kapalı olduğu için yürümekte biraz zorlanıyordum. Doğukan
bu duruma fazlasıyla alışıkmiş gibi rahatça hareket ediyordu. Birkaç
: önüme çıkan eşyalara çarpınca telefonunun ışığını yakmayı akıl etti.
Lah razı olsun be," diye söylendim. Gülmemek için kendini tuttuğunu
lıp nefeslerden anlayabiliyordum. Ayakkabılarımızı dolaptan aldık.
rtıç yerden kilitli olan kapıyı olabilecek en az gürültüyle açarken kal-
m bile atmamı kesmişti sanki. Neden bu kadar telaşlandığımı bilmiyor-
m ama ilk kez geldiğim evde, hırsız gibi yakalanma fikrini düşündük-
: panikliyordum.

Kapının açılmasıyla bedenimi yalayıp geçen rüzgâr ürpermeme ne-
ke oldu. Burada hava yazdan dönmüştü ve ayaz kışı kışkandıracak kadar
ırmı. Doğukan kendi ayakkabılarını giydikten sonra benimkileri giyme-
ne yardım etti. Ben daha bir şey diyemeden önümde çömelip bağcıklarını
: bağladı ve ardından yerlerde sürünen eşofman altını paçalarını birkaç
kez katedi.

"Aman da aman, malı da ne kıymetliymiş."

Fısıltımın ardından ayağa kalkarken, "Kendine hakaret edeni de ilk
kez görüyorum," dedi. Hazırcevaplılığıyla başa çıkabileceğimi sanmıyor-
dum. "Hadi," diyerek tekrar elimi tuttu. Gökyüzü henüz aydınlanmamış-
: Fakat bahçedeki ışıklar yolumuzu aydınlatıyordu. Doğukan beni evin

arkasına doğru çektiştirken etrafa bakınmaya çalıştım. Bahçeleri ciddi anlamda çok büyüktü ve çiftlik dediği yer, karanlıkta bir hayli korkutucu duruyordu. Neyse ki o tarafa gitmek yerine beni başka bir yere doğru çektiirdi. Bayır yukarı tırmanıyormuşum gibi hissettim. Yolun sonunda, bahçenin en tepe noktasında bulunan tek katlı kerpiç bir binanın önünde durduk. Sökmekte olan şafağın çok az renginin vurduğu bu bina, yalnızlığa ve karanlığa gömülüydü sanki. Bir kapısı, iki küçük penceresi vardı. Depo gibi bir yer olduğunu düşünmeme yetecek büyüklükteydi. Çatı ahşaptandı ama sanki samanımsı bir şey de vardı üzerinde.

"Tırmanabilir misin?"

Doğukan yüzüme küfretmiş gibi bakmış olacağım ki, "Tamam," dedi. Başını kaldırıp çatı kısmıyla aramda ne kadar mesafe kaldığını hesaplamaya çalışmış gibiydi. Bana göre çok fazlaydı. Ona göre iki sıçrayışta çıkardı. "Çatıya mı çıkacağız?" diye sordüğümde başını evet anlamında salladı. Bir daha alıcı gözle gördüğüm ahşap uzatma direklerine baktım.

"Bizi taşıyacağına emin misin?"

"Abimle beni taşıyordu."

"Sorması ayıp kaç yaşındayken?"

Sanırım yine onun bam teline basacak bir sızlama yaşatmıştım. Soruma cevap vermedi ama, "Merak etme, düşmene izin vermem," dedi. "Göründüğünden daha sağlamdır."

"Burası ne ki? Depo mu?"

Doğukan başını hayır anlamında salladı. "Büyükbabamın babası savaştan kaçtığında ailesiyle buraya sığınmış." Gözlerim şaşkınlıkla büyürken depo sandığım ama aslında bir zamanlar ev olan yere baktım. "Çok uzun yıllar burada yaşamışlar. Hatta büyükbabam burada dünyaya gelmiş," dediğinde patavatsızlık yaparak, "Burada?" diye evi gösterdim.

"Ama burası çok küçük."

"O dönem onlara yaşamak için fazlasıyla büyük gelmiş."

Savaştan kaçan bir ailenin başını sokacak bir yer bulabilmesi ve yadigarlarına pıkredebilmesini düşünemediğim için kendime kızmıştım. "O dönemio anısı için mi tutuyorsunuz? Yani gördüğümü kararıyla her yer

yla yenilenmiş." Doğukan belli belirsiz gülümserken, "Büyükbabam i yeri ve şartları unutmamak için gözünün önünden ayırmaz bu evi. ılı bakımını yaptırır hatta bazı geceler burada kalır," dedi. Ciddi misin bi bakınca, "Korkma, bu gece değil," diyerek gülümsedi. Derin bir alırken eve tekrar alıcı gözle baktım.

"Hadi, elime bas, seni yukarı çıkarayım."

"Anlamadım?" diye sevdiğime döndüğümde parmaklarını birbirine demiş ve basabileceğim şekilde yere doğru eğilmiş olduğunu gör-. "Elinden destek alıp yukarıdaki ahşaplara tutunacaksın ve sonra ani yukarı doğru çekeceksin. Hadi," dediğinde ağzından çıkanların etten kulağına ulaşır ulaşmadığını düşündüm. Hareket etmeyince nı bana doğru çevirdi.

"Beni mancınıkla fırlatsan daha kolay çıkartırsın, yemin ederim."

Doğukan çocuksu kahkahasını gecenin sessizliğine karıştırdı. "Sana eniyorum," dediğinde tekrar yukarı baktım. İmkânı yoktu. "Sorun şu en kendime güvenmiyorum. Allah aşkına, bu göt kalkar da bu kollar ır mı?" Bu sefer kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. İldiği yerden doğrulurken, "Abartma," dedi. Abartma mı? Allah aşkına, an gözünde neydim ben? Sporcu falan mı?

"Gerçekten kendimi çekemem. Farkında mısın bilmiyorum ama özel rekâatçı değilim."

"Ama özel harekâtçı eşi olacaksın. Hadi."

Bir an aklıma gelen düşüncenin dehşetiyle gözlerim yuvalarından kaçak gibi oldu. "Yoksa imza atmadan önce bizi de sınavlara mı tabi tutuyorlar?" Doğukan'ın sorduğum soruya ciddi bir ifadeyle, "Evet," diye cevap verdi. "Halat tırmanamayanlar maalesef ki PÖH eşi olamıyor." Ciddi imadığını umut ediyordum ama ya ciddiyse? Suratım asılmış olacak ki Doğukan beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Sadece araştırılacaksın ama spor testine kimse seni sokmayacak, uzak etme."

"Nasıl araştırılacağım?"

Doğukan sabırsız bir nefes alırken, "Bunları yukarıda konuşabilir zina?" diye sordu. "Biraz daha oyalanırsak gün doğumunu kaçıracağız

da." Şaşkın bir heyecanla gözlerim parlarken, "Sen romantik misin?" diye sordum.

"Eğer izin verirsen."

Bu söylediğine biraz bozulmuştum. Yine de heves ettiği bir şeyi kurasığında bırakmamak için uzatmamaya karar verdim. Kollarımı sıvamaya başladığımda, "Düşersen senin suçun," dedim.

"Düşmene izin vermem," derken tekrar az önceki pozisyonunu aldı. "Göreceğiz." Tek ayağımı birleştirdiği ellerinin arasına yerleştirdim.

"Üç dediğimde uzanabileceğin kadar yukarı uzan. Ahşabı tuttuğun anda sakın bırakma. Söz veriyorum, düşmene izin vermeyeceğim ama sen de biraz çabala."

Omzuna sıkı sıkı tutunurken, "Hakkını helal et," dedim. Doğukan gözlerini devirdiğini hissettiren ses tonuyla, "Abartma seviyeni aşağı çekersen yukarı tırmanabilirsin," diye cevap verdi. Yeterince gergin değilmişim gibi bir de sürekli soktuğu laflarla iyice şişmiştim.

"Tamam, say."

Doğukan gerçekten hazır olup olmadığına baktı. Hazır değildim ama hazırmışım gibi başımı salladım. "Bir... İki... Üç!" Doğukan beni var gücüyle yukarı itti. Kısa bir an uçtuğumu düşündüm. Neyse ki gözümün önündeki ahşapları tutmayı akıl edebilmişim. Fakat stresten avuçlarımla terlediği için çok fazla tutabileceğimi sanmıyordum.

"Kayıyorum."

Ellerimi düzeltmeye çalıştım ama bu durumu daha kötü hâle getirdi. Yanımda bir hareketlilik hissettiğimde başımı hafifçe Doğukan'a çevirdim. Göz açıp kapayınca kadar düz duvara tırmandı ve çatıdan uzanıp bileğimden beni sıkı sıkıya yakaladı.

"Tuttum seni."

Rahatladığım söylenemezdi. Ne zaman ki bedenim samanumsı çatıya yerleşti, o zaman derin bir nefes aldım. "Yapabileceğini biliyordum," dediğinde *canım burnumda* bakışı attım. Doğukan erkeksi bir kıkırtıyla yanıma uzandı. Ben de onun gibi sırtüstü döndüm.

"Bunun bir de inişi var."

) daha kolay."

ula diyecek bir hâl var sende."

Doğukan gülümseyerek beni göğsüne doğru çekti. Sıkıca sarılırken bu saçlarımın arasına gömdü. "Çok özledim," dediğinde, "Ben de" ç geçirdim. Bir süre kıpırdamadan sadece özlemimizi giderdik. da ağarmakta olan gün gecenin karanlığını silmeye başladığında rim nihayet alacakaranlığa alışmıştı. Baş başa kaldığımız vakit azal-ıu. Aklımda tonlarca soru dolaşırken bir yerden başlamam gerekti- lüşündüm.

"Benim neyimi araştıracaklar?"

"Ne?"

Başımı kaldırdım ve çenemi Doğukan'ın göğsüne yaslayarak göz- ün içine baktım. "Evlenmeden önce araştırılacağımı söyledin ya." anımla oynamaya devam ederken, "Siciline, yüz kızartıcı suçun olup adığna, işine gücüne, ailene falan bakılıyor ama senin dert etmene ge- yok. Sonuçta hâkim olmak isteyen biri olarak bunlara dikkat ettiğini yorum," dedi. Sicilim temizdi. Yüz kızartıcı suçum da yoktu. İşim gü- n de Allah'ın izniyle okulum biter bitmez olacaktı. Fakat ailem neden şunlıyordu ki?

"Ne oldu?" diye sorduğunda hafifçe omuz silktim. "Aileden kastın ne nede? Anne, baba, kardeşler falan mı?"

"Özel durumlar olmadığı sürece evet."

"Özel durumlar?"

Doğukan'ın ifadesi bir anda ciddileşirken, "Ailenle ilgili bir korkun nı var?" diye sordu. Aklıma gelen olayları söyleyip söylememek konu- mda kararsız olduğum için sessiz kaldım. Doğukan yattığı yerden doğ- tınca ben de kalkmak zorunda kaldım. Ondan ayrıldığım için mi yoksa tındığı ciddi ifadeden dolayı mı bilinmez, tenim buz gibi soğukla bü- ttekti. Ürpeldim. "Var mı?" diye sorusunu tekrarladığında başımı hayır nımında salladım.

"O zaman neden bu durumu bu kadar sorguladın?"

Omuz silerken, "Konuyu sen açtın," dedim. "Ben de merakıma ye-

nik düştüm." Doğukan fazlasıyla ciddi bir ifadeyle, "Böyle konuları merâi ederek çağırma," dedi. "Bu iş bizi fazlasıyla aşar çünkü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Müdahale edemeyeceğimiz durumları düşünmek bile istemiyorum diyorum."

"Tamam," derken bu anı mahvetmeyecek başka bir soru düşündüm. "Şiir okumayı çok mu seviyorsun?"

"Kitap okumaktan daha çok," dedi ama sanki az önceki konuda takılı kalmış gibiydi. Bu anı kolay kolay hafızasından silemeyeceğe benziyordum. "Onu anladım zaten," diyerek tekrar koynuna sokuldum. Neyse ki uzak durmak yerine kollarını bana doladı. "Sana verdiğim kitaplar gen gelmedi henüz."

"Hepsi bitti."

"Ne zaman?"

"Aynı kaldığımız dönemde yanımda götürdüm."

O zamanları hatırlamak istemediğim için kendimi bu cümleden çekip çıkardım. Anıların derin sularında boğulmak yerine dikkatini başka bir yöne çekmek için bir soruyla konu değiştirdim. "Peki, en sevdiğim şair kim?" diye sordum. Doğukan kısa bir an düşündü ve gözleri hafifçe parlarken, "Ümit Yaşar Oğuzcan," dedi. "En sevdiğin dediğin için o. Yoksa birden çok sevdiğim şair var," diye ekledi hafif bir gülümsemeyle. Aldığım cevap içimde bir rahatlama hissi uyandırdı. Konuyu geçmişin hüzünlü anılarından biraz olsun uzaklaştırabildiğimi hissettim.

"O zaman bana ezberinde olan en sevdiğin şiirini okur musun?"

"Şimdi mi?" Başımı evet anlamında salladım. Doğukan kısa bir an durdu, gözlerinde acı dolu bir duygu canlanmıştı. "Aynı kaldığımız dönemde, okuya okuya ezberlediğim bir şiir var aklıma gelen." Bu sözler kalbimde garip bir sızıya neden oldu. Neden sürekli konu dönüp dolaşıp ayrıldığımız o iki aya gidiyordu? İçindeki bu duygusal fırtınayı bastırmaya çalışarak, "Dinlemeyi istiyor musun gerçekten?" diye sordu. Bu anın acısını tekrar yaşayacağımı bilsem de başımı evet anlamında salladım.

"Yalnız şiir okumak konusunda iyi değilimdir."

Olun," dedim, sevdiğime sımsıkı sarılarak. O günleri hatırlayacağı için içimde buruk bir hüzün vardı. Onun yanında olduğumu, onu ırakmayacağımı, her kelimedede hissettirmesini istercesine daha da nıldım. Kalbimin atışları onun kalbiyle uyum içinde atarken, bu anın sünün tadını çıkarmaya çalıştım.

"Uykuların kaçır geceleri, bir türlü sabah olmayı bilmez.

Dikilir gözlerin tavanda bir noktaya,

Deli eden bir uğultudur başlar kulaklarında

Ne çarşaf hâlden anlar ne yastık.

Girmez pencerelerden beklediğin o aydınlık.

Onun unutamadığın hayali,

Sigaradan derin bir nefes çekmişçesine dolar içine.

Kapanır yatağına çaresizliğine ağırlarsın.

Sevmek ne imiş bir gün anlarsın."⁹⁴

Kalbim, Doğukan'ın sesinde yankılanan şiirin her kelimesinde çarpıdu. Aynı kaldığımız dönemin acısı ve özlemi, içimde yeniden canlanırdı. Onun sesi, şiirin her bir dizesinde beni geçmişe götürmeye yemin niş gibi ydi.

"Bir gün anlarsın aslında her şeyin boş olduğunu.

Şerefın, faziletin, iyiliğın, güzelliğın.

Gün gelir de sesini bir kerecik duyabilmek için,

Vurursun başını soğuk taş duvarlara.

Büyür gitgide incinmişliğın kırılmışlığın.

Duyarsın,

Ta derinden acısını, çaresiz kalmışlığın.

Sevmek ne imiş bir gün anlarsın."⁹⁵

Güneş, gökyüzünü kucaklamaya başlamıştı. Ufukta beliren ilk ışık keneleri, karanlığın örtüsünü yavaşça aralarken, gökyüzü altın sarısına

⁹⁴ Cengiz Yapar Oğuzcan - Bir Gün Anlarsın şiiri.

⁹⁵ Cengiz Yapar Oğuzcan - Bir Gün Anlarsın şiiri.

boyandı. Derin bir iç çekince, başımı kaldırıp gökyüzünü izleyen sevdiğime baktım. Onun silüeti, bu büyüleyici manzara karşısında bir heykel kadar durağan ve etkileyiciydi.

Gözleri mi buğulanmıştı yoksa söken şafak mı beni yanıltıyordu? Işığın oyunları, gözlerinin derinliklerinde duygularını daha da belirgin hâle getiriyordu. O an, içimdeki duyguların yansımalarını onun gözlerinde buldum. Her bir ışık huzmesi, sevdiğimin kalbindeki acıyı ve hüznü aydınlatıyordu. Gözlerinden süzülen yaşların, şafağın ilk ışıklarıyla birleşip parladığını gördüm.

*Bir gün anlarsın tadını sevilen dudakların.

Sevilen gözlerin erişilmezliğini.

O hiç beklenmeyen saat geldi mi?

Düşer saçların önüne, ama bembeyaz.

Uzanır, gökyüzüne ellerin.

Ama çaresiz,

Ama yorgun,

Ama bitkin.

Bir zaman geçmiş günlerin hayaline dalarsın.

Sonra dizilir birbiri ardına gerçekler, acı.

Sevmek ne imiş bir gün anlarsın.⁹⁶

Bakışlarımı ondan ayırmayınca, o da gözlerini bana çevirdi. Gözlerinin derinliğinde, ayrılığın ve yeniden bir araya gelmenin izlerini gördüm. Acı, mutluluk, korku ... O an, tüm duygularının yoğunluğunu siyahlıklarında görebiliyordum. Usul usul severken saçlarımı, titreyen bir sesle şiirin kalan kısımlarını okumaya devam etti.

*Bir gün anlarsın hayal kurmayı;

Beklemeyi, ümit etmeyi.

Bir kirlü gömlek gibi çıkarıp atasın gelir

Butun vücudunu saran o korkunç geceyi.

Lanet edersin yaşadığına...

96. Ümit Yapar Oğuzcan - Bir Gün Anlarsın şiiri.

Aziden ne kalmışsa yırtar atarsın.

Uman bir çiçek büyür kabrimde, kendiliğinden.

İeni sevdiğimi işte o gün anlarsın."⁹⁷

⁹⁷ Ümit Yağar Oğuzcan - Bir Gün Anlarsın şiiri.

DOĞA

Horozlar gerçekten de erken ötüyordu bu köyde. Henüz güneş bile doğmanın farkında değildi. Doğukan'ın şiirinden sonra aramıza giren ilk korkutucuydu. Belki geçmişî hatırlamıştı ya da şu anda sorduğum ya takılı kalmıştı. Belki de geleceğin belirsizliği üzerinde çırpınıp durdu. Her zamanki gibi benden bir açıklama bekliyordu, farkındaydım şu anın güzelliğini bozacak her şeyden uzak kalmak istiyordum. Her alden...

"Tüüüü sana Doğukan Karahanlı!"

Uzaktan gelen tanıdık sesle başımızı geriye, büyükbabalarının evi-kinci katına çevirdik. Aygöl odamızın önündeki balkona çıkmış, avaz bağınıyordu ya da sabahın erken oluşu bana böyle hissettirmişti.

"Millet sevgilisini samanlığa götürür. Sen dama mı çıkardın?"

Doğukan'ın öfkeyle hiddetlenen bedeni ayağa kalkarken çatının ha-çtırdadığını duydum. Ufak bir çığlık atarak tutabileceğim bir yer m. Akluma milyon tane düşme şekli gelmişti birkaç saniye içerisinde. ıkan'ısa kardeşine doğru gergince bakıyordu.

"Tek bir kelime daha edersen..."

"Hiç utanma da kalmamış."

"Aygöl!"

Doğukan'ın seslenişi sanki dağa taş çarpmış, yankılanarak tüm köyü ırmış. Babaannesi evin arka tarafına doğru dolanırken, büyükbaba-lla görünürde yoktu. Doğukan gibi ayağa kalkamasam da dizlerimin ne çoküp oturdum.

"Milleti başımıza toplamadan insek mi?"

Sorum üzerine bakışlarını bana çeviren Doğukan'ın öfkesinde göz-örür bir azalma oldu. Hatta utanmasa gülebilirdi bile. "Sen ne ya-man orada?" diye sorduğunda ne yaptığuma bakmak için gözlerimi

dolaştırdım. Düşebilme ihtimaline karşı samanumsı çatıdan medet umu-
yormuşçasına avuçlamıştım.

"Kendimi sağlama alıyorum."

"Samanla mı?"

"Eldeki imkânlar bu."

Doğukan kahkaha atmamak için zor dururken Aşure babaannenin
sesi aşağıdan duyuldu. "Yine mi dama çıktın sen mari?" Şimdi gülmemek
için kendini tutma sırası bendeydi. Babaannesinden bu yaşında azar yiyen
sevdiğime baktım. Bozuntuya vermemeye çalışsa da yakalandığı için biraz
gergindi.

"Büyükbaban görmesin. Daha önceki hasarınızı yeni toplattı."

"Önceki hasar?"

İçime kaçmış gibi çıkan sesimle Doğukan'a baktım. "Önceki hasar
ne? Hani bu çatı bizi taşırdı?" Doğukan gayet rahat bir şekilde, "Taşıyor
işte," dedi. Fakat her kıpırdadığında ufak bir çatırtı sesi yükseliyordu.

"İn kızanım sen aşağı. Bakma bizim bu deliye. Eskidir bu ev. Yıkılır-
rır vallahi."

Demesi kolaydı da nasıl ineceğimle ilgili en ufak bir fikrim yoktu.
"Atla aşağı, tutarım ben seni." Doğukan bir anda yanımdan geçerken,
"Orada dur bakalım Aşure Sultan," dedi. "Ben varken sana düşmez sevdi-
ğimi tutmak."

"Ne dedi babaanne o? Ben mi tutacağım dedi?"

Aygül hâlâ evin balkonundan bağııyordu. Doğukan ona doğru sert
bir bakış attı. "Ah ben burada olmayacaktım," gibi bir şeyler söylendi. Fa-
kat ardından derin bir nefes alarak bana döndü.

"Ben aşağı iniyorum. Sen de yavaş yavaş kenara yaklaş."

"Ne demek aşağı iniyorum," diyemeden Doğukan çivileme kendini
aşağı saldı. Çığlık atarak çatının kenarına doğru emekledim. Sanırım çatı-
daki ahşaplardan destek alarak kendini aşağı sallandırmıştı ve ben o kadar
paniktim ki tüm hareketlerini kaçırmıştım.

Üzerindeki tozu silkeledikten sonra başını bana doğru kaldırdı. Elle-
rini iki yana açarken, "Gel hadi," dedi. Babaannesi de torununu destekler

gelişimini salladı. Gerçekten atlamamı mı istiyordu bunlar? Eğer bunu sorarlarsa aklını kaçırmış olmalıydılar. "Korkma, tutacağım seni."

"Yok, ben almayayım."

"Sana zarar gelmesine izin vermem."

"Biliyorum ama burayı sevdim de aslında. Geri kalan ömrümü burada devam ettirebilirim."

"Doğa."

Babaannesinin yanında olduğunu belli eden bakışlarının ardından, "Hadi güzelim," dedi. Sanırım cesur olmamı istiyordu ama bende cesaretim bile yoktu şu an. "Yengeeee!" diye bağırarak Aygül'e doğru baktım.

"Güvenme abime! Bana da ağaçtan atlamamı söylemişti. Tutacağım dedi. Sonuç olarak bacağım bir ay alçıda kaldı."

Duyduklarım karşısında dehşetle Doğukan'a baktım. "Yanlışın var mıydım?" derken tüm kelimeleri dişlerinin arasında eziyormuş gibi görünüyordu. "Sadece bileğin zedelenmişti ve sargıdaydı ama merak etme. Biraz daha devam edersen seni yalancı çıkarmamak için oraya gelip itinaylı bacağımı da kuracağın şekilde o balkondan atacacağım." Aygül'ün neden bu ara abisiyle uğraştığını anlamıyordum. Sataşarak kafasını dağıtmaya mı çalışıyordu yoksa aslında hep böyleydi de ilk tanıştığımız zamanlar kendini tutuyor muydu?

"Doğa. Bakma sen ona güzelim. Gel hadi."

Daha fazla direnmenin anlamı yoktu. Usulca çatıdan ayaklarımı sarkıttım. Birkaç saman parçası bu hareketimle savruldu. Ağır çekimdeymiş gibi mi düşmüşlerdi yoksa onlara göre mesafe çok mu fazla olduğu için bana mı öyle gelmişti, emin olamadım. "Çok yüksek," dediğimde gözlerini devirecek gibi olan sevdiğim, "Zıplasam ayağınızı yakalarım Doğa. Allah şüküne bırak kendini aşağı," dedi.

"Tamam, ne kızılıyorsun?"

"Kızıyorum ama herkes bize bakıyor."

Boyle söyleyince babaannesi ve Aygül'den bahsetmediğini anladım. Sırtındaki gözlerin varlığını hissederken utançla Doğukan'a baktım. Ellerini beni yakalayacakmış gibi tutuyordu. Ona güvenmemi istiyordu. Bile bile aşağı atlar mıydı insan? Atlardı.

“Sen atlayanı tuttur ya Rabb'im. Tutana da güç kuvvet ver.”

Gözlerimi kapattım. Bildiğim duaları okumaya başlarken kendimi aşağı saldım. İçim çekilir gibi oldu bir an. Fakat bedenimde hissettiğim darbeyle ayaklarımın usulca yere konması bir oldu. Önce tek gözümü açarak durum kontrolü yaptım. Doğukan'ın kollarındaydım ve ayaklarım yere basıyordu. Ardından iki gözüm de açıldı. Babaannesi başını iki yana sallayarak, “Ben kümesten yumurta alıp dönene kadar üzerinizi değiştirin,” dedi.

“Büyükbabanız kahvaltı masasında sizi bekliyor.”

DOĞA

Buğçeye kurulmuş sofra, sabahki rezilliğimize rağmen gülen yüzler ve çocukluk anılarıyla dolu bir sohbet. Doğukan'ın yüzündeki o çocuksu gülümseme. Gamzelerini gözlerine taşıyarak attığı her bakış ve aşkını iliklerine kadar hissettirdiği anlar...

Bir ilişkiden daha fazla ne istenebilirdi ki?

Nefes alması. Daha fazlasına kimsenin ihtiyacı yoktu.

Doğukan, telefonunun çalmasıyla ciddi bir ifadeye büründü. İzin isteyerek masadan kalkarken gözlerim gidişini takip etti. İşle alakalı olduğum anlamak zor değildi. Ruh hâli ne kadar kolay değişebiliyordu.

"Yenge senin de telefonun çalıyor."

Aygül söyleyene kadar telefonumun çaldığını bile fark etmemiştim. Kızgınlığımın cebinden çıkarırken, "Yoksa abim seni aramak için mi vakti?" diye sordu. Sesinde takılmanın belirtisi olan hafif bir alay vardı. Gülüp geçtim, onun bu şakasını ciddiye almadan. Annemin aradığımı görmek kısa süreli bir kalp spazmı geçirmeme neden oldu. Saat yine çok erkendi ve bu saatte aradığına göre Bursa işiyle alakalı bir gelişme olmalıydı. Büyükbaba ve babaanneye doğru dönerken içimdeki gerginliği saklamaya çalıştım. "İzninizle benim de bunu açmam gerekiyor," diyerek kibar bir şekilde izin istedim.

"Tabii kızarım. Rahatına bak."

Teşekkür edip ayağa kalktım. Doğukan'ın gözleri, anında beni buldu. Telefondaki kişiye bir şeyler anlatıyordu ama gözleri bana soru sormakla meşguldü. "Annemle konuşacağım," dediğimde başını tamam anlamına salladı. Biraz uzaklaşarak telefonu açtım.

"Ay Doğa, neredesin Allah aşkına kızım?"

Annemin sitemli nefesini duymak gözlerimi devirmeme neden oldu. "Sana da günaydın anne," dedikten sonra biraz alaycı bir şekilde devam ettim. "Aradığın zamanlarda saatin erken oluşunu da göz önünde bulundurursan bu kadar telaşlanmazsın. Hani bazı insanlar bu saatte uyuyabiliyor ya."

"Maşallah, sen uyanalı bayağı olmuş ama. Dile bak, anne terliği özlemini içinde belli."

"Ne oldu anneciğim, sabah sabah bu kadar acil olan ne peki?"

"Hiç dönüş yapmadın bana. Ablanla gelecek misiniz?"

Birkaç gündür annemi aramayı es geçtiğim doğrudu. İçimde hafif bir suçluluk hissetsem de o kadar keyifliydim ki annemin anlatacaklarını duymak yerine bu mutluluğu yaşamayı tercih etmiştim. İyi ki de öyle yapmıştım. Çünkü annemin sitemli sesi, bu mutluluğun üzerine hafif bir gölge düşürmeye şimdiden başlamıştı.

"Ne zaman çağırdın da gelmedik anne? Hayır, öyle bir şansımız varsa neden daha önce bize eziyet ettin?"

Bu sitemkâr hâlim annemi rahatsız etmiş olacak ki, "Ne oluyor kızım sana böyle?" diye çıktı. Aslında alıştığımından farklı bir durum yoktu. Sadece bulunduğum ortam ve üzerimdeki hissettiğim bakışlar daha çok gerilmeme neden olmuştu. "Bir şey olduğu yok anne. Ablamı arayıp söyleyemediğin şeyler için bana hesap soruyorsun." Annemin şaşkınlığı sesine yansırken, "Gelip gelmeyeceğinizi sormak ne zamandan beri hesap sormaya giriyor?" diye sordu. Fakat sesi çok kolay şaşkınlığından sıyrılmış ve yerini öfkeli bir siteme bırakmıştı. Bulunduğum yerin havasından, suyundan mı bilmiyorum bana da garip bir cesaret gelmişti.

"Geleceğimizi biliyorsun. Buna rağmen sorman hesaba girer, nerede kaldınız gibi."

"Ben gelince sana bir hesap sor. O ses ne?"

Bir anda yanı başımda öten horozun sesiyle kaskatı kesildim. Kalbim la çarpmaya başlarken, beynim hızla bir yalan düşünmeye çalışıyordu. Dudaklarım mühürlenmişti. Annemin sesi telefonda daha da yüksek sesle başladı, "Horoz mu o? Neredesin sen?" diye sertçe sordu. Harika! Birin ortasında horozu nereden bulacaktım?

Gözlerim panik içinde etrafı tararken, aklımda beliren her yalan anın yok oluyordu. Ta ki ilerideki masaya ilişene kadar. "Kahvaltı," desem de bannın akla yatkınlığını birkaç saniye daha düşündüm.

"Köy kahvaltısı yapmaya geldik."

Gerçeğin çarpıtıldığı yalanlar tam bir kurtarıcıydı. Annemin bekledi, "Kiminlesin?" sorusu hiç gecikmemişti. Gözlerim istemsizce Doğuya kayarken, içimde coşkulu bir dalga yükseldi. O anda keşke onunla buluşumu söyleyebilseydim diye düşündüm. Ama bu gerçeği saklamanın rekhliliğini hatırlayarak, "Kiminle olabilirim anne?" dedim, sesimde sahicir masumiyetle. "Okuldan arkadaşlarla geldik," diyerek ekledim, anne- a şüphelerini yatıştırmayı umarak.

"Yaz okuluna gezdiğin için kaldın. Ne yapacaksın? Okulunu mu uzaksın?"

Hayatım boyunca, derslerim yüzünden annemin yaptığı baskı beni ırnyaya taşımıştı ancak bu baskı beni aynı zamanda hayattan koparmıştı. ırnyyla dolu bir yolculuk yaparken, sosyal yaşamım ve kişisel mutluluğım arka planda kalmıştı. Nihayet, ilk kez yaşadığımı hissediyordum, gırlüğün ve mutluluğun tadını çıkarıyordum. Ancak o, yine bunu burndan getirme derdindeydi.

Kaçırdığım dersleri bilse, büyük ihtimalle bana hayatı zindan eder- . İçimde, onun beklentilerini ve baskılarını karşılayamamanın getirdiği çululuk duygusu büyüyordu. Her ne kadar derslerimde başarılı olsam da ı başarıların arkasındaki baskı ve stres duygusal yükten başkası değildi.

"Bugün dersim yok anne ve notlarım gayet iyi. Merak etme, bu sene emın olacağım."

"Göreceğiz bakalım. Ne zaman geleceksiniz?"

Arduğum nokta atışı annemin verdiği cevapla içimde hafif bir zafer ı uyandırdı. Bir de hesap sormadığını mı söylüyordu! "Ablamın iş

durumuna göre bakacağız anne,” dedim, sesimde belirgin bir kararlılıkla. Ama annem hâlâ *yani bu ne demek oluyor* diye sorgulamaya devam ediyordu. Onun bu ısrarcı hâli, ağzımdan net bir cevap almadan durmayacaktı, bunu biliyordum. Annemin soruları ve baskısı altında kalmışken, içimdeki sabrı korumaya çalıştım. Onun endişelerini anlıyordum ama aynı zamanda kendi yaşam alanımı da savunmak istiyordum. “Ablama neden sormuyorsun? Sonuçta işten çıkacak ve enerjisi olup olmayacağını bilecek kişi o.”

“Ne bu tavırlar Doğa? Arkadaşlarının yanında benimle bu şekilde mi konuşuyorsun?” Annemin sesi, telefonun dışından duyulacak kadar yükselmmişti. O sırada, Doğukan telefon görüşmesini bitirmiş, masaya geçmek için beni bekliyor gibi duruyordu. Göz göze geldiğimiz anda, gözlerindeki endişeyi fark ettim. İyi olup olmadığımı sorgulayan bakışları, içimde bir sıcaklık hissettirdi. Merak etmemesi için zorla da olsa gülümsemeye çalıştım, onun içini rahatlatmak için.

“Kimsenin yanında değilim. Konuşmak için masadan uzaklaştım.”

Annem birkaç saniye sessiz kaldı, bu sessizlik içimde bir fırtınanın habercisi gibiydi. “Sen beni bir görüntülü arasana,” dediğinde gözlerim dehşetle büyüdü. Panikle, “Neden?” diye sordum, sesimdeki endişeyi saklayamadan. “Arkadaşların kim, göreyim bir,” dediğinde kalbim hızla atmaya başladı. Kahretsin. Şimdi ne yapacaktım? Şehrin ortasında horoz ötüşüne bile zar zor bir yalan bulmuşken, bu yeni talep her şeyi daha da karmaşık hâle getirecekti.

Doğukan, telaşımı fark etmiş olacak ki çatık kaşlarıyla bana doğru gelmeye başladı. Onun yaklaşması, içimdeki gerginliği artırıyordu. Bir şey sorar endişesiyle, “Tamam, arıyorum,” dedim ve telefonu annemin suratına kapattım. Derin bir nefes almaya çalıştım ama içimdeki panik ve korku buna izin vermedi.

Tam da düşündüğüm gibi Doğukan yanıma gelir gelmez, “Ne oldu?” diye sordu. İçimde biriken telaşı bastırmak için derin bir nefes aldım. “Annem görüntülü konuşmak istiyor,” dedim, sesimdeki endişeyi gizleme gereği duymadan. Doğukan telaşımın kaynağını anladığında an, “Neredeyim dedin?” diye sordu.

“Arkadaşlarla köy kahvaltısı yaptığımızı söyledim.”

Bir an gülmekle gülmemek arasında kalmış gibi arkasındaki masaya
k. "Arkadaşların çok genç gerçekten," dediğinde, ben de istemsizce
rkhaba ve babaanneye doğru baktım. Yanaklarımı şişirerek derin bir
esfledim, acınacak hâlime gülmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Ne yapacağım şimdi?" diye sordum çaresizce. Doğukan durumu
ha değerlendirip, "Arama," dedi. Ama tam o anda, elimdeki telefon
mıya başladı. Gözlerim dehşetle büyüdü. "Bak... Benim aramama ge-
t kalmadı," dedim, telefonu ona göstererek

"Açma."

"Ne kadar parlak fikirleri var benim müstakbel kocacığımın."

Doğukan'ın yüzü son kelimeyle buruştu ve kaşlarını çatarak, "şu ke-
xyi bir daha kullanmayacaksan bir yolunu bulacağım," dedi. İçinde bir
amazlık kıvılcımı taşıyan bir gülümsemeyle, "Söz veremem," dedim.
cevap onun gözlerinin hafifçe kısılmasına neden oldu, içindeki karışık
ığılan gözlerinde okuyabiliyordum.

Tam o anda, annemin araması durdu ama neredeyse anında tekrar
naya başladı. Kalbim hızla çarparken, "Ve bir yol bulacaksan lütfen
de et. nc alış idam fermanı niteliğinde olur çünkü," dedim.

Doğukan düşünceli bir ifadeyle kirli sakallarını kaşıdı. Gözlerinde
na bir kararlılık vardı, sanki bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Ardından
usunu dönüp kardeşine baktı, bakışlarıyla bir şeyler anlatmak istercesi-
'. "Gel benimle," diyerek elimi tuttu ve beni yanında götürdü. Adımları-
z hızlandıkça, içimdeki telaş yerini hafif bir güven duygusuna bıraktı.

Koşar adım masaya dönerken, büyükbabanın orada olmamasına şk-
tim. Onun yokluğu, bu anın ağırlığını biraz olsun hafifletmişti.

"Aygl, kayınvalidemle benden önce tanışmaya hazır mısın?"

"Ha?"

Ağzına gözleme tıkmakla meşgul olan kız şaşkınlıkla, "Ben ne alaka
!" diye sordu. O sırada babaannesi sessizce masadan kalktı. Ya bu du-
ma şahit olmak istemiyordu ya da zor durumda kalmamam için eşini
alayacaktı. Onun bu hareketi içimde büyük bir minnettarlık hissettirdi,
k Kaf Dağı kadar büyük bir iyilik yapmış gibiydi.

Doğukan durumu hızlı açıklamak adına, "Annesi arkadaşlarıyla

kahvaltıda diye biliyormuş,” dedi. “Sen de arkadaşımı gibi selam ver ve yemeğine devam et.” Bu planın işe yarayacağını umarak gözlerimle destek arayışı içinde Aygöl’e çevirdim.

“Abi ben senin kardeşinim, farkında mısın?”

“Ama bu onu bilmiyor.”

“Ama öğrenecek? Ne yapacaksınız? Ömrü hayatınız boyunca aile toplantılarında beni saklayacak mısınız?”

Bu mantıklı bir cevaptı ancak içimde bir huzursuzluk yaratmıştı. “Çok cazip gelse de şu an o zamanları düşünmek için erken,” dedi Doğukan, dudaklarından çıkan her kelime kalbime birer iğne gibi saplanıyordu. Bunu benim istememe rağmen *erken* kelimesi, onun ağzından çıkınca içimde derin bir sızı yarattı.

“Hem o zamana kadar unuttur.”

“Alzheimer mı kadın?”

“Allah aşkına Aygöl, ufacak bir selam istedik. Ne bu ahiret soruları?”

“Aman iyi be,” diyerek ellerini çırpıp kız ağzını peçeteye sildi. Bakışlarını bana çevirip, “Hukuktan mı arkadaşınım?” diye sordu. Başını evet anlamında sallayınca, “Adaletle attığım ilk adımın yalan olması peki,” dedi alaycı bir ifadeyle. “Neyse. Ara bakalım.” Utana sıkıla yanına oturdum. Doğukan rahat konuşmamız için bizden uzaklaştı.

Annemin araması çoktan kapanmış ve tekrar çalmamıştı. Bu, âdeti kıyamet alametiydi. İçimdeki endişe ve korkuyla bundan sonrasının ne getireceğini bilmeden annemi görüntülü aradım. Daha ilk çalışında, ekrana gelen annemin çatık kaşları, kalbimi delicesine çarpıyordu. Sanki onun bakışları, tüm duygularımı ve düşüncelerimi okur gibi sert ve sorgulayıcıydı.

“Neden açmıyorsun telefonumu?” diye sordugunda, aklıma gelen ilk bahaneye sarıldım. İçimdeki panik ve telaşı bastırarak “Şarjım bitmek üzereydi. Suratına kapanmasın diye powerbanke taktım,” dedim. İkna olmuş gibi gözükmesine de sesini çıkarmadı.

“Göster bakalım arkadaşlarını,” dediğinde, içimde hafif bir gerginlikle telefonu Aygöl’e çevirdim. “Merhaba!” diyerek büyük bir coşkuyla elini sallayan Aygöl, “Nasılınız?” diye sordu. Annemi ekranda yarım yamalak

iyordum ama her zamanki gibi el âleme gösterdiği iyi yüzünü takındı-
fark ettim. Bu durumu hafifletmek için annemin yüzündeki gerginliği
çeyen gülümsemesini izledim.

"Afiyet olsun kızım. İyiyiz şükür, sen nasılsın?"

"Çok teşekkür ederim. Ben de iyiyim."

Aygül'ün saygısı, konuşma tarzından bile belli oluyordu. Annemin
nın ama sorgulayıcı tonla, "Okuldan mı arkadaşsınız Doğa ile?" diye
ması, bana inanmadığını gösteriyordu. Bu durum biraz onur kırıcıydı
a bozuntuya vermedim. "Evet efendim. Yaz okulunda tanıştık," dedi-
de annemin ifadesi daha da sorgulayıcı bir hâl aldı.

"Aynı sınıfta değilsiniz o zaman?" diye sordu annem, gözleri şüpheyile
almıştı.

Aygül'ün göz ucuyla bana baktığını fark ettim. "Aynı sınıftayız efen-
n," dedi fakat sesindeki tereddüt hissediliyordu. Ardından durumu kur-
maya çalışarak, "Yaz okulunda az öğrenci olduğundan dolayı kaynaş-
ık daha kolay oldu," diye ekledi. Annem ipucu bulan birinin heyecanıyla
söylediğini de kaçırmamıştı.

"Demek dersten kalan az kişisiniz."

Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.
konuşmanın ardından yapılacak konuşmayı çok iyi biliyordum, gazam
übarek olsundu. "Dersten kaldığımızı mı söyledi Doğa size?" Aygül'ün
etlenmedik sorusu, gözlerimi ışık hızıyla açmama neden oldu. Kalbim
da çarpmaya başladı. Tabii ki aileme gerçeği söylemiştim ama Aygül'ün
ı sorusu işleri daha da karmaşık hâle getirmişti. Allah aşkına, osuruktan
mı kapan bir anneye bunu söyleyerek neyi amaçlıyordu? Gerçi annemin
mı biri olduğunu bilmiyordu ki...

İçimde hafif bir panik ve şaşkınlıkla annemin tepkisini beklemeye
çalıştım. "Evet. Yaz okuluna o yüzden kalınmaz mı?" Annemin yüzün-
lek sorgulayıcı ifadeyi gördüğümde, içimdeki endişe daha da arttı. Aygül
k fazlasıyla rahattı.

"Hayır efendim. Yaz okulu dönem sırasında aldığınız notları yükselt-
mek için de kullanılır. Haberiniz var mı bilmiyorum ama Doğa sınıftaki en
f öğrencilerden ve dersimizin hocası biraz sıkıntılı biri. Tüm sınıfı yaz

okuluna bırakacak notlar verdi. Doğa ve birkaç kişi dersten kalmadı ama derecesini etkilememesi için yaz okulunda dersi tekrar almaya karar verdi. Size bunu anlatmadı mı?”

Aygül biraz sinirlenmiş miydi? Tek bir nefese sığdırdığı cümlelerin ardından derin bir nefes aldık. Ben neden nefesimi tutmuştum, bilmiyordum. “Hayır. Sadece bir dersten yaz okuluna gideceğini söyledi,” dediğinde Aygül’ün yüzüne kınayan bir tebessüm yerleşti. “O zaman kaldığını düşünmeniz normal. Keşke siz sorsaydınız.” Sormamıştı. Sadece kalmamın verdiği öfkeyle beni suçlamış, aşağılamış, geleceğimi kendi ellerimle mahvettiğimden bahsedip durmuştu. Hoş, haklıydı ama şu anda yüzündeki dumuru görünce bunu bilmesine gerek yok diye düşündüm.

“Neyse kızım. Ben daha fazla kahvaltınızı bölmeyeyim. Afiyet olsun tekrar. Doğa’yı verir misin telefona?”

“Tanıştığınıza çok memnun oldum. Tabii ki. İyi günler.”

Aygül telefonu elime tutuştururken yüzündeki bariz belli olan gıcık olmuşluğu gördüm. Sanırım sorgulanmak hoşuna gitmemişti. “Efendim anne?” dediğimde bana ciddi ama bir o kadar da keyifli bir ifadeyle baktı. “Bak bu kızdaki iyi avukat olur,” dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. “Nasıl çatır çatır savundu seni.” Gülümsemeye çalıştım. Fakat alttan alta beni ezdiğini bildiğim için buna sahici bir hava katamamıştım.

“Neyse, hadi tutmayayım sizi daha fazla. Cuma gecesi gelmeye çalışın. Cumartesi insanlar gelecek.”

Aygül’ün bakışlarını üzerimde hissederken, “Tamam bakarız,” dedim ve hafifçe elimi sallayarak, “Görüşürüz anne,” deyip telefonu kapattım. Kapandığına tam olarak emin olduktan sonra, “İnsanlar?” diye soran Aygül, merakına yenik düşmüş gibi görünüyordu.

“Ablama görücü geliyor.”

“Merve ablaya mı? Onun sevgilisi yok muydu ya?”

Ben de telefonun gerçekten kapanıp kapanmadığına baktıktan sonra, “Var,” dedim. “Ama annem bilmiyor.” Kafasının içinden tonla soru geçtiğini gösterinden görebiliyordum. Neyse ki Doğukan da bunu fark etmişti.

“Ben senin kadar sorgulamadım ailemi. Hadi, bitirdiysen kahvaltını toplamaya başla. Köyü gezelim biraz.”

Doğukan uzun bir cümle kurmuştu ama ben *ailem* kelimesinde takılı
ıştım. Gözlerim mutlulukla buğulanırken bana aşkla bakan adamın
sını zar zor seçiyordum. Beni kollarının arasına almasıyla titrek bir
ı aldım. "İyi misin güzelim?" diye sorduğunda başımı evet anlamında
dım ama çoktan gözyaşlarımı tişörtüne akıtmaya başlamıştım.

"Doğa?"

"Seni çok seviyorum." Gülümsediğini işittiğim Doğukan'ın saçları-
ber bir telini kokusunu içine çekerek öptüğünü hissettim. "Ben seni
ekten de öteyim."

DOĞUKAN

Köyün sessizliği, kuş cıvıltıları ve rüzgârın hafif fısıltılarıyla bozuluyordu ama bu uğultu fazlasıyla huzurluydu. Eski evleri, taş duvarları, dar sokakları ve köy meydanını gezmek benim için nostalji kuşağından farksızdı. Bir zamanlar çocukluğumun geçtiği yerler beni geçmişe, saf ve masum günlerine götürmüştü. Her köşe, her taş, her ağaç benim için aynı anıya ev sahipliği yapıyordu ve onlara bakarken geçmişini yad etmek bir süredir üzerimde olan hüznü birkaç saat bile olsa iyi gelmişti. Çünkü hepsinde ya babamdan iz vardı ya abimden ya da ikisinden de...

Açık hava çarpmış olacak ki bu akşam yataklara erken gitme isteği kızlardan gelmişti. Aile içindeki hızlı bir yemekten sonra herkes odalarını dağılmıştı. Tekrar büyükbabama yakalanma riskini göze alamadığım için yatak odamdan kıpırdamamıştım. Fakat ufak bir sigara içsem fena olmayacaktı. Tam ceketimin içindeki zulamdan bir dal çekmek üzereyken telefonumun ekranı mesaj gelmiş gibi yandı. Sanki Doğa ne yapacağımı anlamış ve beni durdurmak için harekete geçmişti.

"Geldik mi yine bir akşam vaktine?"

"Sabahların sana kavuşma kokusunu seviyorum."

"O nasıl bir kokuymuş?"

*"Biraz heyecan, bolca mutluluk,
en çok özlem ve çokça keyif içeren bir koku."*

Kırmızı... Kokuya bak."

"Yoruldu mu bugün?"

Tam köyün etrafında o kadar tur attık ki

her bir nevi hacı olmuş olabiliriz.

Yollarım kopuyor."

Suratının aldığı şekli hayal etmem gülümsememe neden oldu. "Tek-
leni kabul etseydin sen de," yazdığım da gözlerini deviren bir emoji attı.
Ya sırtında taşıyayım diyorsun ya da el arabasında. Hangisinden daha
ok utanacağıma karar veremedim." Ufak bir kahkaha atarken sanki Do-
ğanın yüzünü görebilecekmişim gibi başımı diğer odayla aramızdaki du-
vara çevirdim. Bugün onu çok daha fazla özlemiştim sanki...

"El arabasıyla yolculuk zevklidir."

'İyül'ün keyfinden anladım zaten."

"Kucağımda taşımamı istemediğin için

sırtım demiştin bu arada."

"Derince insan bakmıyormuş gibi bir de

im köyü kucağında nasıl gezeyim kalbim?"

"Neden? Babaannem babamı

sırtına vurur, tarlaya gidermiş."

"Eminim babam 64 kilo değildir."

"64 kilo musun?"

Kadınların boy ve kilosunu anlayabilen biri değildim. Orantıları er-
leklere göre çok farklıydı. Açıkçası merak ettiğim bile söylenemezdi ama
Doğanın söylediği şeyle ufak bir şaşkınlık yaşadım. "Erkeğin maaşı ka-
dının kilosu sorulmaz," diye mesaj attı. Bu söz beni güldürdü ama yanlış
anladığımı fark ettim. Hemen, "Sormadım ki," diye cevap verdim. O ise az
önceki sorumu seçip, "Bu ne?" yazdı. Ben de onun babama 64 kilo dediği
yanı seçtim ve, "Buna cevap," yazdım. Gözlerini devirdi. Harika beş dakika
çerçevesinde ikinci göz devirmesi...

"Ben oraya 94 de yazabilirdim."

**"O zaman altın konusunda benim
kilomu seçmemize şükrededim."**

"Boyuma göre kilom iyi bence."

"Bence de."

"Sence de demek. İyi olmasa ne olur?"

"Ne anlamda?"

"Şişman olsam ne olur?"

**Hoş, şimdi de zayıf sayılmam
ama daha şişman olsam mesela?"**

"Benim işime gelir."

"Neden?"

Kimse bakmaz diye mi?"

"Hayır."

Seni daha çok sevebilirim diye."

"Seni şapşık."

"Ne?"

"Gerçekten 100 kilo olsam beni sever misin?"

"Severim."

**"Yalancıyı dilenci?" dediğinde yüzümü buruşturarak, "Çirkinleş-
tik mi biraz yine?" diye sordum. Bu tarz yazıların gittiği küfürler ondan
gelince hiç hoş olmuyordu. "Birazcık," yazdı tüm sevimliliğini emojiyle
aktararak. Yorgun olduğunu söylediğini hatırlayınca uyumasını söyledim.**

"Çok yorgunum ama uyuyacak gibi de değilim."

Sanırım bir nevi adrenalin patlaması yaşıyorum."

"Yarın daha yorucu bir gün olacak."

"Haklısın."

Yine sabaha karşı bir çılgınlık yapar mıyız?"

"Yapacağımız en büyük çılgınlık..."

"Neymiş?"

Aklıma gelen delilikle oturduğum yerden ayaklandım. Telefonumu
çın üzerine bırakırken Doğa'nın telaşlı bir emoji'nin ardından, "Kal-
bim yazdığını gördüm. Cevabı birazdan yüz yüze vereceğim için kapıya
girişürüdüm.

DOĞA

Bir anda kapının tıklatılmasıyla başımı kapıya doğru çevirdim. Bu
amen insani bir refleks. Doğukan'ın geldiğini tahmin ettiğim için te-
lefon ekranını kararttım ve yatağıma bıraktım. Kalbim henüz sabahki
uyanış atamamışken bir yenisine daha hazır mıydı, emin değildim.
At kendim kaşınmıştım.

Aygül'ün uyuyup uyumadığını kontrol ettikten sonra sessizce yatak-
kalktım. Kapıya doğru parmak ucunda ilerledim. Usul usul araladığım
kapıdan uzanan el, açmamı bile beklemedi. Önce bileğimi tuttu. Ardın-
casıcaklığı avuç içlerime kayd ve göz açıp kapayıncaya kadar beni açtı-
rarak aralıktan çekip çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

Fısıltımı kendim bile duymakta zorlanıyordum. Yine de Doğukan
nı işaret ederek beni kendi odasına doğru sürükledi. Allah aşkına!
Bu odada büyükbabaları yatıyordu ve o beni şu anda odaya atmakla
ılgıldu. Gerçekten yaptığımız şey büyük bir çılgınlıktı. İçeri girene ka-
etraftaki her sese kulak kesildim. Kapıyı aramızdan sessizce kapattı
ve kez kilitleti. Bunu her ne kadar ben istemiş olsam da içim hiç rahat
ıktı.

"Burada olmam doğru değil."

Doğukan insanın kasıklarına sancı gönderen bakışıyla, "Burada ol-
ma hayatımdaki en iyi yanırlardan," diye fısıldadı ve kelimelerinin son
derini yutmamı sağladı. Sıcaklığı saniyeler içinde tüm bedenimi sardı.
Önce heyecandan çarpan kalbim şu an arzuyla dolup taşıyordu. Kısa
zaman önceki bir öpüşmenin ardından kendini hafifçe geriye çekti. "Teknik

olarak," derken nefes nefeseydi ve verdiği her nefes hâlâ ıslak olan dudaklarını ürpertiyordu.

"Babaannemler uyanana kadar beş saatimiz var."

Anladığımı belli ederek başımı salladım ve, "Beş saat," diye tekrarladım. Parmakları henüz tenime değmese bile pürüzsüz, kadifemsi dokunuşları zihnimde canlanmıştı ve bu beni kuşkurtıyordu. Kanım alev alevdi. Uzun zamandır yokluğunu hissettiğim adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı. Daha güçlü, daha hızlı bir şekilde tüm bedenimi kapladı.

Ellerim talepkâr bir şekilde boynuna kaydı. Bir süredir tıraş olmaması için uzayan saçları çekilecek kıvama gelmişti. Hafif bir iç çekiş, dudaklarına kapanan arzulu bir öpücüğe dönüştü. Dillerimiz birleşmemiş, sanki dans etmeye başlamıştı. İniltiler ve mırıltılar eşliğinde yavaş, baştan çıkarcı bir görsel şölendi bu.

"Seni... çok... özledim."

Öpüşmemiz sırasında bulduğum kısa üç aralıkta cümlemi tamamlayabilmiştim. Doğukan benim ağırlığımı kucaklarken dudaklarına doğru kıkırdadım ama o fazlasıyla ciddi bir ifadeyle beni öpmeye devam etti. Kafasında ne zaman durması gerektiğini hesaplamaya çalıştığını fark edebiliyordum. Fakat nedense bugün fazlasıyla kararsız hissettiriyordu. Benim de heyecanı nefes kesen dilsiz isteklerim hareketlerime yansımıştı sanki ve bu gece verilen kararın benden yana olmasını dilemekten başka çarem yoktu.

DOĞA

İnsanların neden köy yaşamını tercih ettiklerini şimdi daha iyi anladım. Şehrin kalabalığından uzak, gürültüsünden izole ve sorumluların farklılaştığı bir dünyaydı burası. Bir kere burada her şey doğaldı. Ekmek, insanı, sebzesi, hayvanı... Ekmek parası kazanmak yerine ekini kendin yapıyordun mesela. Manav market dolaşp iyi bir meyve almak yerine dalından yiyordun. Çekinmeden komşundan eksik olan ihtiyacını isteyebiliyordun. Komşu komşunun hâlâ bu köyde külüne baktı. Bunu görebiliyordun. El değmemişin güzelliği burada daha da belirliyordu.

Fakat fazla doğallık alışmamış bünyeleri çarpıyordu bir yandan ya da ahlaki hayat çok erken başladığı için bir türlü uyanasım gelmiyordu.

"Erken öten horozu ne yapıyorlardı?"

Pencereden arsızca içeri sızan sesle yastığı başıma bastırdım. Sabahın şaklarıyla birlikte gelen bu gürültü, huzurumu bozuyordu. Doğukan'ın imsesini duyabiliyordum ama ona bile bakacak enerjiyi gözlerimde bulamıyordum. Yorgunluk tüm bedenimi sarmıştı. Horoz sesine karışan rık sesiyle kaşlarım çatıldı. Bu sesler, sanki derinlerden geliyordu ya da ben de ben yastığı başıma çok fazla bastırduğum için öyle hissediyordum.

"İçindiğim günler oldu

Bırakıldığım şeyler oldu

Hiçbirini yansıtmadım

*Konuşmaksa bir hayal oldu.*⁹⁸

Yastığı çekip Doğukan'a baktığımda, şaşkınlıkla dolu bir hayranlık hissettim. Hangi ara banyo yapmıştı bu adam? Beline sardığı havlu, yeni kurulandığı belli olan parlak kasları ve hâlâ kurulamaya devam ettiği saçlarıyla karşımda duruyordu. Su damlaları güneşin ilk ışıklarıyla birlikte parlıyor, kaslarının üzerinde adeta dans ediyordu. Bu manzara, sabahın erken saatlerinde bana hoş bir sürpriz gibi gelmişti. Gözlerim, istemsizce onun bu etkileyici görünüşüne takıldı ve içimde sıcak bir his yayıldı.

"Üzülmem mi, bozulmam mı

Kırılmam mı, dağılmam mı of

Kadersiz miyim neyim

*Oyuncağın mıyım neyim.*⁹⁹

Müzik sesi kesinlikle bizim odadan gelmiyordu ama şölenin yankılan duvarlarımızın arasındaydı. Sözlerin anlamını kavradıkça gözlerim büyüdü ve Aygül'ün bizi duyup duymadığını düşünmeden edemedim. "Aygül sanırım odada olmamamı şenliklerle kutluyor," dedim hafif bir alayla. Gülümseyen Doğukan yanıma gelip alnımı öptü. "O şenlik bana ait," dedi sesinde tatlı bir melodiyle.

Birkaç saat önceki hâllerimiz aklıma geldiğinde, yanaklarımdan kızarmasını engelleyemedim.

"Of of kömür gibi yanıyorum

Of of ayıp mudır seviyorum

Of of hislerimle oynuyorsun

Gır gır geçip duruyorsun

*Neden böyle yapıyorsun of.*¹⁰⁰

"Bizi duymuş olabilir mi?"

Doğukan şarkı sözlerine kafa yormuş gibi, "Sanmıyorum," dedi ama sesindeki kuşkuyu gizleyemedi. "Hasta o zaten. Boş ver sen onu

98. Gülşen - Of Of şarkısı.

99. Gülşen - Of Of şarkısı.

100. Gülşen - Of Of şarkısı.

alı banyo yap, sonra da çıkalım." Onaylayarak yataktan kalktım ve, "İmam," dedim içimde hafif bir gerginlikle. "Saat kaç?" diye sordum. "Halisi uyanmış mıydı acaba? Hoş, bu yüksek sese uyanmamalarının önemi yoktu."

"07.15"

Aygül'ün odasından yükselen müzik bir anda değişti. "Petek Dinçöz ne?" diye sorduğumda, gözlerim şaşkınlıkla büyümüştü. Bu beklenmemiş müzik seçiminden dolayı şaşkınlığımı gizleyemedim. "Repertuvarına önem," diye mırıldanan Doğukan'ın alaycı sözleri, kahkahamı bastır-
mak için dudaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

*"Sana verdiğim tavizlerin
Yansıma kendime verseydim
Hiçbir derdim kalmazdı benim
Senin kadar kendimi sevseydim.
Süpürge ettim saçlarımı
Kabullendim suçlarımı
Yerine ben içtim, sakinleştirdim
İçmediğin ilaçlarımı."*¹⁰¹

Ufak bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan. Sözlerin devamını bildiğim için; "Sanırım bu şarkı sana," dedim, gözlerimde hafif bir alayla. Doğukan başını görebilecekmiş gibi bitişik olan duvara bakıyordu, gözlerinde şak duyguların ifadesi vardı. Onun bu hâli, içimdeki gülme isteğini de artırdı.

*"Hasta ettin sen beni hasta
Hasta olan sendin aslında
Yeni reçeteme seni yazmadı doktor
Kullanma diyor onu bir daha asla."*¹⁰²

Gülsem mi ağlasam mı bilemezken, "Seni duymuş," dedim. Ardından odada ufak bir aydınlanma yaşadım. Eğer şu anda bu konuştuklarımızı şuysa, geceyi de...

Petek Dinçöz - Hasta Ettin şarkısı.

Petek Dinçöz - Hasta Ettin şarkısı.

"Ben ona yeni reçete yazarken sen yıkan güzelim. Hadi."

Doğukan hızlı bir şekilde üzerini giymeye başladığında odadan  ktım. Yıkandıktan sonra temiz bir şeyler giymek istiyordum ama bu şarkılardan sonra Ayg l'le yüz yüze gelmek isteyip istemediğime emin değil dim. İlk geldiğimde havluların yerini de söyledikleri için direkt banyoya doğru yürüdüm ve kapıyı ardımdan kapatırken çalan şarkıyla kahkahamı gizleme gereği duymadım.

"Allah belanı versin! Allah seni kahretsin. Bana gelen sana gelsin ya-
aaaaar!"

Her yanım beyaz sabun kokuyordu. Banyodan çıkıp şampuan var mı diye sormaya üşendiğim için altın külçeleri gibi dizilmiş beyaz sabunlardan biriyle yıkanmıştım. Havluya sarılıp banyodan çıktığımda kendimi yaşlanmış gibi hissediyordum. Beyaz sabun kokusunu severdim ama sadece temizlik ürünlerinde, tenimde bu kokuyu duymak en az 30 yaş atmışım gibi hissettiriyordu.

Mecburen eski kıyafetlerimi tekrar giydikten sonra banyodan çıktım. Müzik sesi ya da bağırış işitmediğim için ortalığın sakinleştiğini anlamıştım. Hızla kapısı açık olan odaya koşturdum. Aygöl yoktu. Büyük ihtimalle kahvaltıyı hazırlamaya yardım ediyor diye düşündüm. Kapıyı arkamdan kapattım ve hızlıca üzerime dışarıya çıkarken giyeceğim kıyafetleri geçirdim. Saçımdaki havluyu çekip çıkardığım anda, kapının tıklatıldığını duydum. Gelenin Doğukan olduğunu tahmin ettiğim için kapıya doğru, "Gelebilirsin," diye seslendim.

Kapı usulca açıldı. Aralıktan başını uzatan Doğukan odanın içini kolaçan etti. Yalnız olduğumu anlayınca tamamen içeri girdi. Odanın havasını kokladığını fark ettim ve sanki bu kokudan pek hoşlanmamıştı. "Sabunla mı yıkandın?" diye sorduğunda, saçlarımı taramak için havluyu kucığıma koyuyordum. "Şampuanları göremedim. Çok mu kötü kokuyor?" diye endişeyle cevap verdim. Doğukan yanıma otururken, "Farklı sadece ama kötü değil," dedi ve elimdeki tarağı nazıkçe aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Saçlarımı tarayacağım."

Şaşkın bir kayıtsızlıkla Doğukan'a baktım. O sırada kucığımdaki havluyu nazıkçe çekerken, "Dön bakalım," dedi. Biraz utanmıştım. "Şey... Benim saçlarım kolay açılmaz ama," dedim çekinerek. Tatlı bir gülümsemeyle gözlerinin içine baktı ve, "Zoru severim," dedi.

"İmkânsız sadece biraz zaman alır."

İparet parmağıyla tekrar sırtımı dönmemi gösterdi. Dediklerini yaptım. Hafif nemli havluyu dikkatli bir şekilde omuzlarıma yerleştirdi. Ardından

İnman çorman duran saçlarımın ucundan başlayarak yavaş yavaş, her bir telinin canını acıtmaktan korkar gibi özenle taramaya başladı. Her hareketinde nazik ve sabırlıydı. Garip bir şekilde saçlarım hizaya geldiğinde, onun dokunuşunun etkisiyle içimde tatlı bir huzur belirdi.

"Bu işte iyisin bayağı."

Doğukan'ın gülümsediğini işitirken, "Bir kız kardeşim olduğunu mutuyorsun," dediğini duydum. Konusu açılmışken, "Sahi Aygöl nerede?" diye sordum.

"Babaannem kavga ettiğimizi görünce onu tarafsız bölgeye aldı."

"Tarafsız bölge?"

"Mutfak."

"Anladım," demekle yetindim. Doğukan saçlarımda gittikçe yukarı tırmıyordu. Nasıl bir sabır vardı adamda, anlamış değildi. Ben olsam çoktan kuru huter girmiştim hepsine. O ise nazik dokunuşlarla tırıyordu saçlarımda. Sanki her bir telini sever gibi...

"İşte oldu."

Son dokunuşlarımı da saçlarımı geriye tarayarak yaptı. Dökülen saçları bir araya topladı. Çöpe atacağını düşünürken o avucunun içinde ıslıkladı. "Kurutma makinesini alıp geliyorum," derken oturduğu yerden kalktı. Saçlarımı kurutmayı sevmediğimi unutmuş muydu?

"Ben saçlarımı kuru-"

"Hemen dönerim."

Sanırım ezbere bildiği cevabı duymaya bile tahammülü yoktu. Kapıyı aralık bırakarak odadan çıktı. Yokluğundan istifade ederek telefonuma göz attım. Ablama iyi olduğumun mesajım attım ve bugün Edirne'yi gezdiğimizden bahsettim. Aile grubundaki hafta sonu imalı mesajları sildim. Tam telefonu elimden bırakıyordum ki Doğukan tekrar odaya girdi. Çok da yeni durmayan kurutma makinesini kapının yanındaki prize takarken, "Sen yorulma, ben hallederim," deyip ayaklandım.

"Bundan hiç şüphem yok ama saçlarına dokunma şansımı elimden kaçırsın."

Ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine baktım. Fazlasıyla ciddi görünüyordu. Önüne geçmemi işaret etti. Bir anda gürültülü bir fan sesi

odanı içini doldurdu. Doğukan bile yüzünü buruşturmuştu. Kıkırdayarak ona sırtımı döndüm. Doğukan saçlarımı kurutmaya başlarken bir yandan da elleriyle saçlarımı tarıyordu. İlk sıcağın direkt saçlarıma gelmesini engellediğini ve kabarmasından şikâyet ettiğim saçlarımı bu şekilde dizginlediğini çok sonradan fark ettim. Yüzümü ona doğru dönerken, "Alışırım ama buna bak," dediğimde gururlu bir edayla gülümsedi. "Alış diye yapıyorumdur belki," deyip göz kırptuktan sonra saçlarımla ilgilenmeye devam etti.

Bir süre sonra ısındığını kokusundan anladığım makineyi kapattı ve dikkatlice kenara bıraktı. Saçlarımı elleriyle sevdi, sevdi, en son olarak beni kendine çekip uzun bir şekilde öptü. O kadar şefkat doluydu ki içim onun her bir dokunuşla mest olmuştu.

"Bugün yağmur yağacak sanırım. Kapüşonluyu yanına al."

Her zamanki hava durumu raporuna, "Emredersiniz!" diye cevap verdim. Sanırım doğru bir duruş sergilemiş olacağım ki, "Olmuşsun sen," dedi ve duruşunu dikleştirdiği özel harekâtçı ruhuna büründü.

"Aferin asker!"

"Sol!"

Hazırlanıp mutfaga indiğimizde Aygül'ün bahçedeki masaya bir şeyler taşıdığını gördüm. Bize bakmıyor, yüzüne astığı sitemi hareketlerindeki sertlikle vurguluyordu sanki. Sanırım ben banyodayken sağlam bir kavga yaşamıştı.

"Babaaanne, biz çıkıyoruz."

Aşure babaaanne ocağın başından bize doğru baktı. "Kahvaltı hazır mı?" Doğukan yaşlı kadının yanına gidip yanaklarını öptü. "Kahvaltıya gotureceğim gelinini," dediğimde kadın şüpheyle torununun suratını inceledi.

"Kanndaşınla küs olduğun için sofraya oturmamazlık yapmıyasun?"

Doğukan sadece gülümsemekle yetindi. Gerçekten o yüzden dışarıda kahvaltı yapmıyacaktık, değil mi? Konuyu değiştirmeye çalışarak

lerden istediğini bir şey var mı?" diye sordu. Babaannesi bunu yutacağını gösteren bir bakışla, "Var," dedi. "Aygül'e sarıl, öyle git."

"Merkezden dedim babaanne."

"Benim merkezimi sizsiniz. Hade bakem."

Elinin temiz üstüyle torununu hafifçe itekledi. "Elinde kalanın kıynı bil," dedi, sesi biraz sert ama bir o kadar da bilgeceydi. Doğukan annesinin itişinin hızıyla bir çırpıda yanıma geldi. Emrivakiden mi söylediği şeyden dolayı mı bilmiyorum, suratı asılmıştı. Allah aşkıranım saat içerisinde ne olmuştu böyle?

"Aygül de gelmeyecek mi bizimle zaten?"

"Hayır."

Çok net bir cevap olmuştu. "Neden?" diye sorduğumda bana ters, u sormamam gereken bir bakış attı. Az önce saçlarımı kurutan adamla ıktan yakından alakası yoktu. Sanırım Aygül yine bam teline basacak şeyler söylemişti. Öfkesini üzerime sıçratmamak için şimdilik sessiz mayaya karar verdim.

Ayakkabılarımızı alıp dışarı çıktığımız sırada Aygül yolumuza çıktı. manlaması harika olan kız durmasaydı az kalsın abisine çarpacaktı. "Ya-ş!" diyen Doğukan'a cevap vermeden yanımızdan geçmek için hamle ıpan kızı, bu sefer Doğukan'ın hareketi durdurmuştu. Abisinin yüzüne ılmayan kız sinirli bir üflemeyle diğer tarafımıza yönelmişti ki Doğukan ıkarı yolunu kesti. Bu onu gıcık etmek için miydi yoksa bir barışma adımı mıydı karar veremiyordum.

"Çekilir misin?"

"Geçiş ücretini verdikten sonra çekilirim."

Bu söylediğinin aralarındaki bir şaka olmasını umdum. Aygül o an, ı kez abisinin gözlerinin derinliklerine baktı. Sanırım böyle ortak bir şa-bılan yoktu ya da Aygül şu anda hatırlayamıyordum. Kaşlarını çatarak abi-ne bakarken, "Büyükbabamın evinde haraç mu kesiyorsun?" diye sordu. "Burası senin kadar benim de-" derken cümlesini devam ettirememesinin ırdenı Doğukan'ın ona sıkıca sarılmasıydı. Kafa karışıklığıyla kaşlarım ırdelendi. Bu adamın duygusal dengesizliği ciddi anlamda şaşırtıcıydı. ırdenim öfkesi kardeşini görene kadar sürmüştü. Aygül ilk andaki şokunu

atlatıktan sonra kollarını abisine sardı ve gözlerini sıkıca yumdu. Yüzünde hafif bir rahatlama ve sadece anıların oluşturabileceği samimiyette bir tebessüm vardı. Doğru tahmin etmiştim. Aralarında böyle bir şaka vardı ve Aygöl'ün hatırlaması zaman almıştı. Doğukan, yumuşak ve içten bir sesle, "Seni seviyorum küçüğüm," dedi. Titrek bir nefes alan Aygöl biraz daha sarılırlarsa ağlayacakmış gibi duruyordu.

"Ben de seni seviyorum koca adam."

Bu sözler, Doğukan'ın dudaklarından ufak bir tıslama kaçmasına neden oldu. Sanırım bu anın duygusallığı ve içtenliği onun da hoşuna gitmişti. "Aferin benim kızanlarıma." Babaannesinin keyifli sesiyle ayrılan ikili hâlâ buruk ama sevgi dolu görünüyorlardı.

"Şimdi gidebilirsiniz, sağlığınızdı başka da bir şey istemem."

"Nereye gidiyoruz?"

Aygöl'ün bakışları abisiyle aramda dolaştı. Benimse odağım sadece Doğukan'dı. Bir cevap vermesini beklerken, "Biz gidiyoruz," demesini beklemiyordum. Her şeye rağmen hâlâ inadına devam mı edecekti yani? Yoksa bu sadece baş başa olmak istemesinden mi kaynaklanıyordu? Fakat böyle bir olaydan sonra yalnız olmak ona mutluluk getirmezdi. Aygöl'e bakarak, "Tabii ki sen de geliyorsun," dedim. Doğukan bana uyarı dolu bir bakış attı. Görmezden gelerek gülümsedim. Sonradan pişman olacağı bir şeyi engellediğim için bana teşekkür edeceğini biliyordum.

"Yok yenge, siz gidin."

"Olmaz öyle."

"Olur olur."

Abisinin söylediğine gücenmiş olmalıydı. Demek ki bu olayı sadece benim söylediklerimle çözemeyecektik. Doğukan'a kaş göz yapmaya çalıştım ama hiç umursamadı. "Aygöl gelmiyorsa ben de gelmiyorum," dediğimde tek kaş havaya kalktı. Babaannesinin keyifli bir mırıltı çıkardığını duydum. Onu arkama aldığım için çenemi meydan okumamı desteklercesine havaya kaldırdım.

"Beni tek başıma gönderebilecek misin?"

Kaşları karşı atakla havalanırken, "Yine de gideceksin yani?" diye sordum. Gardımı korumak için kollarımı göğsümün üzerinde bağladım

ne de kalacaksın yani?" O da aynı benim gibi kollarını göğsünde bağla-
tım, neden şişen kol kasları dikkatimi dağıtıyordu ki?!

Tam o anda aramıza giren Aygöl, "Tamam tamam," dedi, sesi uzlaş-
tı. "Geliyorum. Tartışmayın benim yüzümden," diye ekledi. "On
kaya hazırlanırım."

Elime'ye varır varmaz soluğu Karaağaç yolunda almıştık. Aygöl bi-
ze binmek konusunda ısrar ederken, ben sessiz kaldım. Tedirginliğimi
Doğukan, kardeşini susturmuştu. Sanırım bu, ondan beklenme-
k bir hareketti. Aygöl fazla abartılı bir şaşkınlıkla, "Sen bisiklet sürme-
başmazdın," dediğinde, içimde fark etmediğim bir durumun acısını
etmeye başlamıştım. Bisiklet sürmeyi sevdiğini motosiklet kullanma-
dan anlamam gerekirdi. Adalar'da da ona bisiklete binme fırsatı verme-
şim. Onu sevdiği şeylerden mahrum ediyor olmak, daha ilk dakikalar-
ın tadını kaçırmıştı. Neyse ki kahvaltı için geldiğimiz mekân, hepimizin
tatmini aç karnımıza çekmişti.

Limon adındaki mekânda dolu dolu bir kahvaltı yaptıktan sonra Lo-
n Anıtı'nı gezmiş, kara trenin önünde fotoğraf çekilmiştik. "Hadi şim-
Beyazıt Külliyesi'ne gidelim." Doğukan kardeşini duymazdan gelirken
marut kaldırımlı yollarda sarmaş dolaş yürümeye devam ettik. Arka-
dan, "Beyazıt Külliyesi," diye tutturan Aygöl'ün aklında gizli bir plan
mış gibi hissediyordum.

"Çok ters şu anda."

"Saçmalama."

"Gitmeyeceğiz."

"Neden? Korkuyor musun?"

Doğukan omzunun üzerinden kardeşine ters bir bakış attı. Fakat
ne kurt düşürmüştü. "Neden korkuyorsun?" diye sorduğumda başını
na çevirdi. "Korkmuyorum."

"Mumyalardan korkuyor yenge, inanma."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalanırken, "Gerçekten mi?" diye sordum.

Doğukan gözünü yürüdüğümüz yoldan ayırmazken, "Korkmuyorum," dedi. "Sadece hoşlanmıyorum." Bu basbaya korkuyorum demekti. Gülmemek için yanagımı dişledim. "Ama çok istiyorsan gidelim," diyerek ters köşe yapan Doğukan tekrar kardeşine doğru baktı.

"Delileri su ve müzik sesiyle tedavi ediyorlarmış. Bir bakalım, işe ya-
nyor mu?"

Aygül kazdığı kuyuya düşmüş gibi gözlerini kıstı. Doğukan'sa bu durumdan fazlasıyla keyifliydi. Sonuç olarak bahsettikleri külliye gitmemiştik. Sarayıçı denen geniş çimenlik alana gitmiş, yağlı güreşlerin yapıldığı yerleri gezmiş, av köşkünde kahve içmiştik.

Çok hızlı ve yorucu tempomuz merkeze geldiğimiz anda duraksamıştı. Ezan sesini duyduğumuz anda hareketlenen Doğukan'ın namaz için Selimiye Camii'ne doğru gittiğini bahçe kapısına varana kadar fark etmemiştim. Elimin üzerine ufak bir öpücük bırakarak, "İkinci namazım kılıp geliyorum," dedi ve koşturarak aramızdaki mesafeyi açtı. Şaşkınca peşinden bakakaldım. Aygül bunu fark etmiş olacak ki açıklama ihtiyacı hissetti.

"Abim her geldiğinde üç camiden birinde mutlaka bir namaz vaktini geçirir. Şanslısın ki Selimiye Camii'ne yakındık. Çok etkileyici bir yapı var ve imamına baylıyorum. Aşırı orijinal bir adam."

Mimar Sinan'ın ustalık eserim olarak bahsettiği caminin adını çok duymuştum ama ilk kez ziyaret etme fırsatı bulmuştum. Yapısını yakından ilk kez inceleyeceğim için heyecanlıydım. Fakat beni asıl merakta bırakan ikinci söylediğiydi.

"İmamı orijinal derken?"

"Nadi Hoca ya. Mutlaka televizyonda görmüşsündür."

Başımı hayır anlamunda salladım. Gördüysem de hatırlamıyordum. "Her yere bisikletle gider, hep beyaz giyer ve uzun beyaz saçları vardır. Selimiye Camii'nin tüm haberlerinde o olur. Gerçekten görmedin mi?" Biraz kendimi zorladım, acaba böyle bir şey gördüm mü diye düşündüm ama emundim, görmemiştim. "Maalesef görmedim," dediğimde anlayışla gulumsemi. "O zaman görünce ne demek istediğimi anlayacaksın." Sanırım Aygül bu camiye sandığımdan daha sık geliyordu.

göl'le birlikte taş avluya girdik. Uzaktan büyüleyici mimarisi ya-
daha da heybetli gelmişti gözüme. Her bir taş, her bir kemer, ta-
rinliklerinden bize sesleniyor gibiydi. Muazzam bir işçilik vardı.
henüz içine bile girmemiştik ...

"Ç camii dediğin hangileri?"

Aygül birkaç fotoğraf karesi yakalamaya çalışırken, "Selimiye'nin ya-
Ş Şerefeli'nin kapısı, Eski Camii'nin yazısı. Abim namazını kulsın, gi-
repsine. Zaten yürüme mesafesindeler," dedi. O sırada Doğukan'ın
iki çeşmelerden birine oturduğunu fark ettim. Gömleğinin kollarını
kıvrırmış, ayakkabılarını ve çoraplarını dikkatlice çıkarmakla meş-
. Ardından kot pantolonunun paçalarını özenle sıyırdı.

Doğukan, büyük bir huşu içinde abdest almaya başladı. Elleri, ya-
e kararlı hareketlerle suyun altında dolaşırkenki sakinliği, yüzüne su
ırkenki dinginliği, benim bile içime huzur veriyordu. Her hareketi,
ik bir özenle yapıyor, ibadetinin anlamını yüceltiyordu. Suyun cil-
emas ettiği anları hayranlıkla izledim. Bir insana her şey mi bu kadar
şırdı?

"Sen de kılacak mısın?"

Hazırlıksız yakalandığım soruya başımı hayır anlamında sallayarak
ap verdim. Kıyafetim uygun değildi. Daha da önemlisi ... "Açıkçası hiç
naz kılmadım." Aygül şaşırılmış göründü ve bu beni utandırmıştı. Bu za-
ma kadar annemin namaza teşviklerine kulak asmadığım için pişman
kığım hiç aklıma gelmezdi.

"Sen kılacak mısın?"

"Adet dönemindeyim ama olmasaydım, kıldardım."

Neden bilmiyorum bu cevap daha da utanmama neden oldu. Doğu-
un abdest almasını bitirdiğini görünce yanma gittik. Kenardaki kâğıt
kılarla kendini kurularken, "Size sormadım ama kılacak mısınız?" diye
ordu.

"Mazeretim var. Asabiyim ben."

Aygül'ün birkaç günlük gerginliklerinin nedeni de bu şekilde anlaşıl-
tı. Doğukan da kardeşinin ne söylemeye çalıştığını anladığı için direkt
benden bana çevrildi. Ah ... Ona da bilmediğimi söylersem daha çok

utanmama neden olacak bir şey duyar mıydım? Sonuçta annemlerle cami cami gezdiğim dönemleri biliyordu. Bir tanesinde bile namaz kılmadığımı öğrenince ayıplar mıydı?

"Namaz kılmayı bilmiyormuş Doğa."

Ben daha ne söylemem gerektiğine karar verememişken Aygöl bombayı patlatmıştı. Doğukan'dan kınayan bir tepki beklememe rağmen o sadece sakın bir sesle, "Öğrenmek ister misin?" diye sordu. Bu nazik teklifine gözlerindeki samimiyet ve yumuşaklık da eklenince kalbimden vurulmuş gibi oldum. Açıkçası bu konuda bana anlayış göstermesini beklemediğim için bir an duraksadım, ne diyeceğimi bilemedim. Onunla birlikte bu anı paylaşmak, ilişkimize yeni bir ilk daha katmak istiyordum ama ...

"İstesem de kıyafetlerim uygun değil ki."

Doğukan alıcı gözle beni baştan aşağı süzdü. "Onu ayarlarız sen istedikten sonra," dediğinde daha fazla sunacağım bir mazeret kalmamıştı. "O zaman isterim." Doğukan'ın gözlerinde parıltı tüm yüzünü aydınlatmış sanki.

"Ben Arasta'dayım. Bitirince ararsınız."

Aygül yanımdan ayrılırken Doğukan dibime kadar girdi. "O zaman önce abdest almayı göstereyim."

Bozulmuş bir edayla, "O kadarını biliyorum yani," diye ekledim ve çantamı boynumdan çıkarıp Doğukan'ın eline tutuşturdum. Az önce onun kalktığı yere oturarak hızlıca abdestimi aldım. Kurulanarak ayağa kalktığımda beğeni dolu bir bakış görmeyi beklemiyordum.

"Namaz kılmadık dediysek dinden uzağınız demedik herhâlde."

"Esağfurullah. Hadi gel."

Elimi tutmadı ama her an tutacakmış gibi yakın bir şekilde yürüdü. Beraber camının içine girdik. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, bir anda soğukla bütünleşmiş halılara basmam işkence gibi gelmişti ya da ayaklarım terlediği için oyle hissettirmişti. Doğukan kapının kenarında duran askudan bir başörtü uzattı.

"Temiz mi?"

Soruma attığı bakışla gerekli cevabı almıştım. Saçlarımı alelacek enseme topuz yaptıktan sonra başörtüyü annemden gördüğüm şekilde

ırlaktım. O da ayakkabılarımızı korumalı bir yere bıraktı. "Çok ya-
Öyle güzel bakıyordu ki bana, göz bebekleri saf bir masumiyetle do-
Teşekkür ederek bakışlarımı kaçırdım. Bir sürü kişi namaz kılmaya
nıştı. Bir çocuk halılarda sevinçle yuvarlanıyordu. Onu izlerken Do-
ın kapalı bir yerin önüne kadar gittiğini bile fark etmemiştim.

"Üzerine kapüşonluyu giy. İçeride mutlaka etek vardır. Onu da altına
ırsın. Temiz mi diye sorma. Namaz kılan insan pis olmaz."

"Sen nerede olacaksın?"

Büyük camların önünü göstererek, "Tam orada. Sen de paravanın
tarafında arkama geçersin. Cemaat şeklinde kıyarız," dedi. Kafam
mış bir şekilde bakınca bana nasıl kılacağımızı anlattı. Neyse ki söyle-
tuhanı ezbere biliyordum.

"Hadi bakalım. Daha fazla vakti geciktirmeyelim."

Doğukan'ın söylediği yere girdim. Neyse ki kadınların kısmı boş-
hışap paravanların arkasındaki askıda gerçekten de söylediği şeyleri
uştum. Hızlıca üzerime giydim ve Doğukan'ın olduğu yere doğru
rdım.

"Hızırım," dediğimde bana doğru bakmadı. Sadece başını tamam an-
nda salladı ve ahşap paravanın tam önünde durdu. Duaları benim de
bileceğim şekilde okuyordu. *Uydum imama* dediğim için bir tık rahat
m da yine de onun hareketlerine kendimi uydurmaya çalışıyordum.
iminde garip bir heyecan huzura gebe kalmış gibiydi.

O önde, ben arkada ...

Aramızda kalan paravana rağmen sanki yanı başımdaydı. Birlikte
ğımız şeylerin belki de en anlamlısı bu olmuştu.

Doğukan'ın rehberliğiyle namazı kıldık. Sağına soluna bakarak selam
lıktan sonra biraz dizlerinin üzerinde oyalandı. Tesbih çektiğini gör-
ı. Bu sefer dualarını içinden okuyordu. Hayatımda istediğim her şeye
ptim. En çok da Doğukan'a. Bu yüzden dua etmek yerine onu izledim.
ın aklıma ilk Ankara'ya gittiğimde bana sarılırken ettiği dua geldi. Yine
mele mi ilgiliydi acaba duaları?

Bitirdiğini bana bakmasıyla anlarken oturduğum yerden ayaklan-
ı. Üzerimdekileri çıkartıp yanına gittim. "Başörtün kalsaydı keşke,"

dediğinde camide biraz daha oyalanacağımızı anladım ya da beni o şekilde biraz daha görmek istemişti. Gidip almayı düşünürken bu sefer elimi tuttu.

"Neyse ters laleyi de göstereyim, çıkarız."

"Ters lale?"

"Rivayete göre, caminin yapılacağı arsa üzerinde bir lale bahçen bulunmaktaymış. Bu arsanın sahibi kadın, başlarda arsasının satılmasını istememiş. Mimar Sinan çok aşındırmış yollarını. En sonunda Mimar Sinan'dan camide bir lale motifi olması şartıyla arsasının satılmasına razı olmuş. Mimar Sinan da hem sözünü tutmak hem de kadının tersliğini belli etmek istercesine lale motifini ters olarak yapmış."

"Hadi be. Kadın bir şey demiş mi?" Eğilerek girdiğimiz ufak alandaki taşa oyulmuş laleye yakından baktım. "O kadarını bilmiyorum." Eğildiğim yerden Doğukan'a doğru baktım. "Hayret. Senin gibi tarih kurdu bu bilgiyi nasıl es geçer?" Kinayem onu güldürmüştü. "Maalesef her bilgi kitapta olmuyor," derken elimi tutup kalkmama yardım etti. "Ama senin için bir kez daha araştırırım, söz." Minnettar bir ifadeyle gülümserken Aygül'ün bahsettiği hocayı da uzaktan görmüştüm. Tam da anlattığı gibiydi gerçekten ve bu adamı gerçekten hayatımda ilk kez görüyordum. Daha önce görseydim mutlaka hatırlardım.

"Çıkalım mı?"

Doğukan'ın teklifini kabul ederek yürümeye başladım. Beraber ayak kabılanımızı aldık. Doğukan yine giymeme yardım etti. Fakat bu sefer dikeninde poşetler olan Aygül'e yakalandık. Neyse ki laf sokmak yerine sessizce yanına gitmemizi beklemişti. Arasta'da olmayacak mıydı? Sanırım onun gezmesinden daha uzun süre camide oyalanmıştık.

"Şimdi ne yapalım?"

Çömeldiği yerden kalkan Doğukan'ın sorusuna cevap arar gibi Aygül'e baktım. "Acıktınız mı?" diye soran kız, "İsterseniz tava ciğeri yiyebilirsiniz. Sonra da bahsettiğim diğer camileri dolaşırız ama önce şu poşetleri arabaya bırakabilir miyiz?" Bir an ciğer fikriyle kusacakmış gibi yüzüm buruştu. Doğukan bunu fark etmiş olacak ki, "Düşündüğün gibi bir ciğer değil," diye açıklama yaptı. "Döner gibi, pek ciğer yediğini anlamazsın."

‘Cıger cıgerdir,’ derken ismini bile ağızıma almak mide bulantımı artırdı. Doğukan sıkıntılı bir iç çekerken, ‘Yemek işi iptal,’ dedi.

‘Hadi güzelim. Biz de Arasta’yı gezelim, biraz kokulu sabun incele de fin yerine gelsin.’

DOĞA

Sayılı gün gerçekten de hızlı geçiyordu. Cuma günü gelmiş çatmış ve biz saat gece yarısı vurmuş da bal kabağına dönmüşüz gibi İstanbul yoluna koyulmuştuk. Masal gibi birkaç günü ardımızda bırakarak ...

"Bu deli oğlan sana emanettir kızanım. Dizginlemek de sende şahlandırmak da aman ha, ipleri sıkı tutasın."

Aşure babaannenin ayrılırken kulağıma söylediği cümle her ne kadar delicesine bir mutluluk oluştursa da sorumluluğu ağırdı. Her babayiğidin harcı değildi bu emaneti taşımak ama ben kendime güveniyordum. Canım pahasına, o ağırlığın altında ezileceğimi bilsem de sadece Doğukan'ın mutluluğu için hareket edecektim bu saatten sonra.

Yanımda oturan Doğukan'a başımı çevirdim. Hüznü çehresini çevrelemişti. Sanki zaman onun için daha yavaş akıyordu. Ruhunun derinliklerinde yankılanan tüm duygular ayaklanmıştı. Aldığı her nefes bir hatırasını daha içine kazıyordu sanki. Ayrılık vakti geldiği için böyle olduğunu düşündüm.

Çünkü aynı şeyleri hissediyordum.

Aygul de buruk bir vedaya hapsolmuş gibi sessizdi. Arabanın içi içinde gıcırdayan bir sessizlik ve buna karışan radyoda çalan slow şarkılar vardı ve kimse bu huznı bozma ihtiyacı hissetmiyordu.

İstanbul'a girdiğimiz anda derin bir nefes almıştım. O nefese ne çok

ırlamıştım aslında. Sanki bir süredir uçuyordum ve artık ayaklarımın yere değdiğini hissediyordum. Önce Aygül'ü evine götürmüştük. Ne kadar ısrar ederse etsin, Doğukan kardeşinin arabasını almamıştı. Zaten ihtiyacı da yoktu. Ablamla bu gece hep birlikte yola çıkacağımız konusunda konuşmştık. Tabii arabayı Doğukan kullanırsa ...

"Ne yapmak istersin?"

Sorumun bir önemi yokmuş gibi Doğukan hafifçe omuz silkti. Sahtan beri çok konuşkan olduğu söylenemezdi ama saatler ilerledikçe bu suskunluğu yüreğimi daha çok daraltıyordu. Vapura doğru yürürken bir anda durdum. Bu konuyu çözmeden o vapura binmek istemiyordum. Doğukan birkaç adım önüme geçti ama daha fazla ilerlemesini kenetlenmiş ellerimiz engellemişti. Bana doğru merakla dönerken hızla aramızdaki alımları kapattım ve sıkıca sarıldım. Buna ihtiyacı varmış gibi saniyeler içinde kollarının bedenimi sardığını hissettim.

"Şimdi sana bir şey soracağım ama bana dürüstçe karşılık vereceksin."

Kaşlarını çatıldığını hissettiren bir ses tonuyla, "Her zaman," dedi. Ona daha sıkı sarılmaya çalışırken, "İyi misin?" diye sordum. Bunu her zaman bana soran o olurdu ve şu anda onu çok iyi anlıyordum. Göğsünü aldığı nefesle şişirirken, "İyiyim," dedi. "Sadece bir his var. Tarif et desen edemem ama içimi ince ince kemirdiğini söyleyebilirim." Çenemi göğsüne dayadım. Bakışlarından bile rahatsızlığını hissediyordum.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanların sonuna geldiğimiz için mi yoksa Bursa'ya gidip ablamın görücüleriyle haşır neşir olacağım için mi bu his?"

Soruma kırıntı kadar bir tebessüm bıraktı ve eliyle başımı tekrar göğsüne bastırdı. Sanırım başka bir şeydi ama ne olduğunu o da bilmiyordu. Gözlerim karşı kıyılarda dolaştı. Onun mutluluğu için hareket edeceğimi kendime hatırlatarak, "Kanlıca'da yogurt yiyelim mi?" diye sordum.

"Ya da Üsküdar'a giderken alsın mı bizi de bir yağmur?"

Doğukan'ın kusacık attığı kakhaha bile ömre bedeldi. "Çok güzel olurdu. Eğer dersin olmasaydı." Ders mi? Ne dersi? Ders nereden çıkardı? Daha da önemlisi o bunu nasıl unutmamıştı? Yüzünü göreceğim anında hafifçe uzaklaşarak, "Ciddi ciddi son günümüzü dersle heba etme-

mi mi istiyorsun?" diye sordum. Fakat sanki bu soru ona ağır gelmiş gibi yutkunamadı.

"Yani tatilimizin son gününü."

Açıklamam sanki işleri daha da beter yapmıştı. "Fazlasıyla ders kaçırдың. Aygül'ün söylediği gibi bir şey olmadığını da biliyoruz. Annenle papaz olmak istemezsin sanırım." Zaten iki gün anneme fazla fazla doydum, neden şimdi hatırlatmıştı ki... Ama haklıydı. Haftaya sınavına girecektim ve şimdiden en önemli dersleri kaçırmıştım.

"Tamam. Bir şartla."

"Neymiş o şart?"

"Sen de derse benimle gireceksin."

"Saçmalama," diyerek gülümsedi. İtiraz istemiyormuşçasına başımı salladım. "Aksini düşünme bile. Ya benimle derse girersin ya da okulun kapısına bile uğramayız." Doğukan bir süre düşündü. Sanırım teklifimin artılarını eksilerini düşünüyordu. "Hocan benim öğrenci olmadığımı anlar," dediğinde omuz silktim.

"Kendi sorunu."

"Anladığı anda senin de sorunun olur."

Açıkçası bunu zerre kadar umursamıyordum. "O zaman benim de bir şartım var," dediğinde merakla ağızdan çıkacak kelimeleri beklemeye koyuldum. "Birbirimizi tanımıyor gibi davranacağız. Eğer beni fark ederse asla kendini açık etmeyeceksin." Bu damarlarında adalet dolaşan biri için fazlasıyla zordu. "Yan yana oturacağız ama değil mi?" dediğinde gülümseyerek şakaklarımı öptü.

"Aksi ihtimal dâhilinde bile değil."

"Sabaha karşı bir vapur sefası gibi gir ömrüme. Soğuk sarsın ama üşütmesin, manzara alsın ama götürmesin. İlla gitmek çözecekse ömrümüzdekileri ve biri gidecekse bu şehirden..."

Doğukan'ın bana baktığını hissettiğimde, başımı Kız Kulesi'nden

u doğru çevirdim. Gözlerimiz buluştuğunda, bir zamanlar aynı yerde
söylediği sözleri hatırlamış olmamdan dolayı şaşırdığını fark ettim.

“Bu vapur gitsin. Sen gitme benden...”

“Hatırlıyorsun,” dedi. Onunla yaşadığım bu özel anları saniyesi sani-
ne hatırlıyordum. “Teşekkür ederim,” dediğinde, “Ne için?” diye sor-
m. Bana öyle güzel baktı ki mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

“Bize dair en ufak şeyleri unutmadığın için.”

“Hiçbir zaman,” diyerek verdiğim sözü öpücüğümle mühürledim ve
bından başımı göğsüne yaslayarak İstanbul manzarasını izlemeye de-
n ettim.

Yolda çok fazla vakit kaybettiğimiz için Kadıköy’e indiğimiz gibi koş-
arak boş bir taksi bulmuştuk. Rica minnet arka yollardan bizi trafige
umayan taksici sayesinde dersi kaçırmaktan kıl payı kurtulmuştum.
menlikten geçerken Doğukan’ın misafir kartını almasına rağmen oya-
dığını fark ettim. Yine. O an zihnim aylar öncesine gitti sanki. Ufak bir
lmlanma yaşarken yanıma gelen adama değil de arkasından bakan gü-
lük görevlisinden gözlerimi ayırmıyordum.

“Ne oldu?”

Sorgularcasına havalanan tek kaşım bana tehditvari bir hava katma-
ı diliyordum. “Benimle ilgili haberleri sana o veriyordu, değil mi?” Do-
an neyden bahsettiğimi çok iyi biliyordu ve buna rağmen salağa yatar
i. “Anlamadım sevgilim,” dedi. “Hadi geç kalıyoruz.” Gözlerimi kısar-
tırıf edene kadar durmamaya karar verdim.

“İki aylık ayrılığımızda Musti ve Aygül’ün dışında birinin daha sana
er uçurması gerekiyordu. En azından okuldaki durumları... O adam-
leğil mi?”

Doğukan boşa çaba harcadığını hissetmiş olacak ki derin bir nefes
.“Tabii ya...” diyerek gözlerimi devirdim. Nasıl o dönem aklıma gel-
nişti?

“Hadi derse geç kalıyoruz.”

“Bu konu kapanmadı yalnız.”

Doğukan omuzlarımdan beni geri döndürürken yine sessiz kaldı.
bında değildi, aslında sustuğu şeyler bende çok fazla şey kırılıyordu.

Beraber fakülte binasına girdiğimizde, tüm gözlerin üzerimize çevrildiğini fark ettim. Önden yürüyerek yol gösteriyordum ama Doğukan'ın olan ilgiyi de net bir şekilde görebiliyordum. Özellikle kızların ilgisi... Ve bu fazlasıyla sinir bozucuydu. Daha da can sıkıcı olan şey, şu anda elini tutup onun tamamen bana ait olduğunu gösterememektir.

"Önden gir ve yanını bana ayır."

Doğukan koridorda oyalanırken, ben sınıfa girdim. Her zamanki yerimden ziyade, amfideki kalabalığa karışabileceğimiz ortalara oturdum. Sanki birini beklemiyormuş gibi çantamı yanıma bıraktım. Kahretsin, hiçbir notumu getirmemiştim. Yanımdaki kızdan en azından kâğıt ve kalem isterken, arkamdan birinin, "Affedersiniz," dediğini duydum.

Bu ses, her zaman nazikti ama şu anda kelimeler, dudaklarından bir şür nahifliğinde dökülüyordu.

"Yanınız boş mu acaba?"

Rolüne kendini o kadar kaptırmıştı ki az zorlarsa beni bile ilk tanışmamızın olduğuna inandırabilirdi. Acaba özel harekât olmak yerine hukuk tercih etseydi ve biz aynı sıraları paylaşıydık nasıl hissederdim? "Tabii, buyurun," diyerek çantamı kucağıma doğru çektim. Doğukan teşekkür ederek yanıma oturdu. Bana bakmıyordu, ben de ona bakmıyordum ama göz ucunun yüzümün sınırlarında dolaştığını hissediyordum. Kokusu burnumdaydı. Sıcaklığı bana değmese bile hissediliyordu. Artık emindim, aynı sıraları paylaşıydık çok daha fazla yaz okuluna kalmam gerekirdi.

"Şey, alacak mısın artık?"

Bana kâğıt kalem uzatan kız tamamen unutmuştum. Teşekkür etmek için ona doğru döndüğümde gözlerinin Doğukan'ın üzerinde dolaştığını fark ettim ve bu aşırı sinir bozucuydu. "Teşekkürler," derken kibar olmaya çalıştım ama ses tonum kızın fark etmediği ya da görmezden gelmeyi seçtiği bir uyarı taşıyordu.

"Fazla kaleminiz var mı acaba?"

Kalbimin gümbürdemesi sınıfın gürültüsünden bile duyulabilecek yükseklikteydi. Doğukan sözde genel sormuş gibi yaparak bana bakmıştı. Kızın uzattığı kâğıt ve kalemi önüme çekerken ona doğru baktım. O ka-

ıraklıydı ki yanımdaki kıza hak vermemek elde değildi. İyi ki hukuk
buluyordu yoksa hâkimlik hayalim katillik kariyerine evrilirdi.

"Derse hazırlıksız mı geldiniz?"

Ses tonum onun kadar kontrollü değildi. Dışarıdan bakan biri çok
rahatlıkla bu durumdan rahatsız olduğumu anlardı. Doğukan ciddiyetini
ortaya çıkarırsa da gözleri sıcacık bir ifadeyle yüzümü izliyordu.

"Bende var. Buyurun lütfen."

Bu kız bizi mi dinliyordu? Terslediğimi düşündüğü için mi böyle cil-
di konuşmuştu? O yoksa ben varım mı diyordu? Bakışlarını yanımdaki
kızı çevirdim. Ona baktığımın bile farkında olduğunu sanmıyordum. Do-
ğukan'a bakışları kur yapan bir hâl almıştı. Uzattığı yeni kaleminden gözleri-
ni Doğukan'a çevirdim. Siyah gözleri kıza değmemişti bile. Bunun verdiği
üretle kızın elindeki kalemi kendime aldım ve daha önce bana verdiği
klemi Doğukan'a uzattım. Başka bir kızın elinin sıcaklığını hissetmesine
umumülüm bile edemeyecektim.

"Ama..."

Bir şey söyleyecekmiş gibi olan kıza, "Ne oldu canım?" diye sordum
kızın gözleri. Gözlerini nihayet Doğukan'dan bana çevirdi. "O kalemi be-
ndiye uzatmıştım," dediğinde yüzüme gamsız bir hava takındım.

"İkisi de senin kalemin değil mi? Ha bu, ha o, ne fark eder?"

Haklı oluşuma bir cevap bulamayınca önüne dönen kızıdan bir süre
gözlerimi ayırmadım. Ardından hâlâ uzattığım kalemi almamış olan
Doğukan'a döndüm. Yüzündeki kıskançlığımdan fazlasıyla keyif almış ifa-
nı muncıklamak istedim. "Teşekkür ederim," diyerek kalemin ucundan
kızın elini tuttum. Fakat ben bırakmak yerine onu kendime doğru çektim.

"Bir daha derse hazırlıksız gelmeyin."

Cumleyi tane tane kurmam Doğukan'ın gülmemek için alt dudaklarını
sırtına neden oldu. Başını iki yana sallayarak bıraktığım kalemi aldı
kızın eline doğru döndü. Bir anda daha fazla gözü üzerimizde hissettim.
ki çok geçmeden hoca sınıfa girmişti ve kızların oynamak istediğim
kızın eline doğru çevrilmişti. Rahat bir nefes almam Doğukan'ın belli
bir tebessümle başını iki yana sallamasına neden oldu. "Gülme,"
kızın ağzının içinden.

“Ders bitsin, sana kalem koleksiyonu yapacağım.”

Her zamanki gibi hoş beş etmeden derse başlayan adam neyse ki çok fazla bizimle göz teması kurmuyordu. Dersin ortalarına gelmiştik ki arkadan fısıltılı bir uğultu hissettim.

“Silah mı o?”

“Gerçekten silah.”

“Daha önce derste görmedim bu çocuğu.”

“Zaten öğrenci gibi durmuyor, baksana.”

“Sınıfa silahla mı gelmiş?”

“Hocanın haberi var mı?”

“Silahı var,” gibi cümleler silsilesiyle gözlerimi Doğukan’a çevirdim. Sanırım o da konuşmaları duymuş olacak ki oturuşunu dikleştirirken üzerini düzeltti. Bakışlarımı arka tarafa çevirdiğimde öğrencilerin endişelerini yüzünden okuyabiliyordum. Biraz daha konuşurlarsa dikkatleri üzerimize çekeceklerdi. Kötü olan tarafsız silahlı bir öğrencinin sınıfında olduğunu öğrenen hocanın yapabilecekleriydi.

Doğukan cüzdanını çıkarıp içini açtı ve hocanın dikkatini çekmeyecek şekilde arka tarafa doğru tuttu. Konuşmalar ışık hızıyla kesildi. Belli ki polis kartım göstermişti. Herkesin gördüğüne emin olduktan sonra cüzdanını kapattı ve tekrar kotunun arka cebine koydu. Kısacık gözleri bana ılıştığında güven verircesine göz kırptığını gördüm. Fakat şimdi neden beraber gözükmememiz gerektiğini anlamıştım. Gerçekten de hoca öğrenci olmadığını anlarsa başıma iş açılabilirdi ve Doğukan her zamanki gibi bunu çok önceden düşünmüştü.

Dersi vukuatsız olarak tamamlamıştık. Fakat faydası olmuş muydu, ondan emin değildim. Tarçın kokusu bu kadar yoğun burnuma dolarken dokunabileceğim kadar yakın olmasına rağmen temas etmemek için uğraşırken, yine de başarısız olup kollarımızın ya da bacaklarımızın birbirine değdiği anlara şahit olurken, bakışlarımın bile değmesine izin vermezken nasıl derse odaklanmamı bekliyordu ki...

Hele de etrafta onu suzen bu kadar insan varken ...

Ablamın çıkış saatine daha zaman olduğu için eve geçmiştik. Yiyecek yerler hazırlayarak zaman kaybetmemek için eve sipariş vermeye karar niştik. Ben salonda ne yiyeceğimize karar vermeye çalışırken, Doğu-bir anda ufak bir işi olduğunu söyleyerek evden çıkmıştı. Bu gizem klimiydi, emin değildim ama bu şekilde gidişi bende bir şeyleri tetik-ıştı. Pencereye koşup nereye gittiğine bakmak istemiştım ama gözden olmak konusunda ustalaşmış gibi yoktu. Tıpkı o gece gibi ... Kendimi ü bir şey olmayacağına inandırmaya çalıştığım on beş dakika geçmişti apı çaldı. Telaşla açtığımda Doğukan elinde bir buket günebakan ve az bir poşetle içeri girdi. Endişem yerini kafa karışıklığına bırakırken, ne?" diye sordum. "Sözüm," derken günebakanları elime tutuşturdu. ları nereden bulmuştu?

"Kurumuş olanları atma vakti geldi."

Üzümünü ye bağını sorma moduna geçtim. Yine de kaşlarım çatı-en, "Ben böyle bir söz hatırlamıyorum," dedim. Salona girerken, "O um kendime verdiğim sözdü," dedi ve elindeki poşetin içinden bir am-kutusunu çıkardı. "Bu sana sözümdü," dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla alandı. Salonun avizesine destek ihtiyacı duymadan uzandı ve ömrü nek üzere olan ampulü değiştirdi. Yanıma gelip ışığı kontrol ederken, n hiçbir sözünü unutmaz mısın?" diye sordum.

"Sana dair hiçbir şeyi."

Kalbim mutluluktan sıkışmaya başladı. "Yemekler ne oldu?" diye sor-unda telaştan unuttuğumu fark ettim. "Ee ne yiyeceğimize karar ve-edim. Biraz da sen düşün, ben çiçeklerimi vazoya koyup geliyorum." donu onun eline tutuşturdum ve yatak odasına gidip kurumuş güne-anlanımın durduğu vazoyu aldım. Atmaya bir türlü elim gitmemişti ı güzel şeyler de hatırlattıkları söylenemezdi. Mutluluklar geldiğine e acılara veda vaktiydi.

"Soyledim."

Vazoyu içindeki yeni günebakanlarla başucuma koyduğum sırada fukan yatak odasının kapısında belirdi. "Umarım hamburgere hayır nezsin," dediğinde kıkırdadım. "Ne zaman dedim ki?" Arkamdan laşu ve kollarını belime dolarken çenesini omzuma yasladı. Gözleri

günebakanların üzerindeyken, "Böylesi daha iyi," dedi. Sırtımı ona doğru yaslarırken, "Ama iki gün onları göremeyeceğim," dedim hüzünle.

"Sonra hep seninleler ama."

"Haklısın," derken iç çektim. "Sonra hep benimlesin."

"Ben hep seninleyim."

Gülümseyerek başımı Doğukan'a doğru çevirdim. "Sen hep benim-sin," dediğimde onaylayan bir mırıltı çıkardı ve dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. Kollar arasında ona doğru döndüm. Öpüşmeyi biraz daha uzatma taraftarıydım ama bir an yapılacak işler zihnime dolunca Doğukan'dan uzaklaşmak zorunda kaldım.

"Hadi, yemekler gelene kadar eşyalarımı hazırlayalım."

Doğukan telefonumu uzatırken, "Ablan da benzer bir mesaj attı sanırım," dedi. Açılmamış mesaja tıkladım ve gerçekten de bavulunu hazırlamamı istediğini gördüm. Harika! İş üstüne iş...

Doğukan yatağıma otururken ben de yanıma ne alacağımı düşünmeye başladım ama sadece düşünmekle kalmıştım.

"Çok açık."

"Çok güzel."

"Dikkat çekici."

"Fazla şık."

"Vücudunu fazla sarar..."

Doğukan seçtiğim her kıyafete bir yorum yaptığı için bir türlü çantamın hazırlığını bitirememiştim. Zaman kaybetmemek için emri üzerine ablamın çantasını hazırlama görevini de yerine getirdim. Neyse ki onun kıyafetlerine karşan biri olmadığı için çantası on dakika içinde hazırды.

Kapı çaldığında Doğukan yemekleri almak için yanımdan ayrıldı. Onun yokluğunu fırsat bilip elime ilk geçen kıyafetleri çantama tıktırdım. Salona gittiğimde Doğukan'ın yiyeceğimiz şeyleri orta sehpaye hazırladığını gördüm. Hatta yine yarım kalacağını bilse bile bir film bile açmıştı. Ablamın çıkış saati yaklaştığı için mi bilmiyorum ama lokmalar hep boğazuma dızılmıştı. Doğukan ise adamakıllı hiçbir şey yememişti. Onun da benden farksız olduğunu bildiğim için yemesi için ısrar etmedim.

Ablam geldiğinde oyalanmadan yola koyulduk. Tam da söylediği gibi kızı Doğukan'a kilitleyen ablam arka koltuğa iki seksen yayılmıştı. ın olduğu için mi yoksa neden Bursa'ya gittiğini bildiği için mi bilimsizliğiyle keyifsizdi.

"Yoğun bir gün müydü?" diye sordum, omzumun üzerinden başımı çevirerek. Arka koltuktan bana bet bir bakış atan ablam, "Fazlasıyla," yanıtladı. "Siz neler yaptınız?" diye ekledi. Musti'nin vefatının ardındanımızdan geçen olayları kısa bir özetle anlattım.

Ablam, Doğukan'a bakarak, "Başın sağ olsun," dedi. Dikiz aynasınablama bakan sevdiğim, son zamanlarda sıklıkla duyduğum üç kez bir araya getirdi. "Vatan sağ olsun," diye yanıtladı, sesi derin ve alıydı. Acısını yerinden oynatmışız gibi buruklaştı. Bu durumu farkı ablam, konuyu değiştirmeye çalışarak, "Demek Doğukan'ın ailesiyle ın," dedi. Ardından, bir ok gibi saplanan soruyu sordu. "Bizimkilerle ınan tanışacak?"

Gerildim. Bu sorunun cevabını çok iyi bildiğini biliyordum ve ablam ına bunu hatırlatmak ister gibi iğneliyordu. Doğukan'ın bakışları üzele olmasa da ilgisinin tamamen benim söyleyeceklerimde olduğunu ıdıyordum. Kalbim hızla atmaya başladı, kelimelerimi daha dikkatli neye karar verdim.

"Okul biter bitmez inşallah."

Ablamın meraklı bakışları ve Doğukan'ın sessiz ilgisi arasında bu ımla içimde bir tür ağırlık hissettim. Ablamın *hadi bakalım* diyen ıme, "Herkes sen değil," diyerek karşılık verdim. "Bazı insanlar sevmeyle evlenme hayali kurabiliyor."

"Saygı duyanım."

Doğukan'ın dikiz aynasından ablama baktığını hissettim. Sanki bir ırmak istiyor ama nereden başlayacağını bilmiyor gibiydi. Ablamla ıze gelmiş olacaklar ki, "Sor hadi," dedi. Doğukan derin bir nefes ala- ıktır bakışlarını yola çevirdi.

"Bir insan evlenmeyecekse neden sevgili yapar ki?"

"Evlilik sorumluluğunu almaya korkan ama seilmeyi seven insanla yapar."

"Peki hayatınıza aldığınız insanlar bu düşüncenizi biliyor mu?"

Başını evet anlamında sallayan ablam, "İlk günden itibaren hem de," dedi. Doğukan düşünceli bir edayla alt dudaklarını işledi. "Ne oldu?" diye sordugundan başını hiç der gibi salladı. "Sevdiğiniz çok emin olmayı derim," derken yine ablama bakmıştı. Bu sefer ablam sanki yarasına dokunmuş gibi sessiz kaldı.

"Madem evliliğe bu kadar karşısınız, neden görücü gelmesine izin veriyorsunuz?"

Sanırım bu soru, aklındaki bir başka soru işaretini geçirmek içindi. Ablam alaycı bir kahkaha patlatırken, "Annemle tanışmadığı ne kadar belli," dedi bana bakarak. Ardından Doğukan'a bakışlarını çevirdi.

"İnsan annesini seçemiyor ama kayınvalidesini seçebilir. Bence biraz daha düşün."

"Abla!"

"Ne?" diyerek tersleyen ablam, "Madem evleneceksin, annemin nasıl biri olduğunu bilmesinde bir sakınca görmüyorum," dedi. Belki konuşmaya daha da devam ederdi ama ona öyle bir bakış atmıştım ki susmak zorunda kalmıştı.

On yargı kötü bir şeydi ve annem bizim gözümüzden bakıldığında kimsenin tanışmak istemeyeceği biriydi. Belki o gün geldiğinde Doğukan'a bize davrandığı gibi davranmazdı. Yani ... Umanım.

Doğukan konudan rahatsız olduğumu fark edince daha fazla sormadı. Kalan yolu sakın, sessiz ve buruk kalplerimizle tamamladık. Burs'a tabelasını gördüğüm anda boğazıma acı bir tat yükseldi. Doğukan'ın gündüz hissettiği o şey, sanki şimdi benim yüreğime taht kurmuştu. Otogar tarafına dönen sevdiğime bakarken, "Nereye?" diye sordum.

"Sizinkilerle bugün tanışmayacağımıza ve benimle şu anda görülme fazlasıyla sorun yaratacağını öğrendiğime göre ilk otobüsle Ankara'ya dönsen iyi olacak."

Yüreğimin sızladığını hissederken, "Ciddi misin?" diye sordum. Do-

ıkıntılı bir nefes aldı, göğsünü şişirip bir an duraksadı fakat cevap
i. Onun beni zor durumda bırakmak istemediğini biliyordum. Bel-
uraya bir umut annemlerle tanışmak için gelmişti. Belki karşılan-
lıp ciddiyetini belli edecekti. Ama benim söylediklerimden sonra,
düşüncelerin esiri olduğunu anlamıştı. Bakışlarındaki hayal kırıklığı
burkucuydu.

ncak yapamazdım. Şu anda annemin karşısına Doğukan'ı çıkar-
her şeyi tepetaklak ederdi. Önce okulumu bitirmeliydim ki kendi
nımın üzerinde durabildiğim gibi alabileceğim her cevaba karşı dik
nılmeliydim. Fakat bunu ona söyleyemezdim. Çünkü ailesiyle tanış-
ı sonra benim ailem tarafından istenmemeyi hak etmiyordu.

"Siz buradan devam edersiniz."

Otogarın misafir araç yerinde durduğumuzda içimdeki tüm sesler
ı. Kalbim avaz avaz *gitme* diye bağırırken, yüreğim göğsümü delip
ak için çırpınıyordu.

"Seni yolcu etmeden olmaz."

Doğukan gibi ben de kemerimi çözdüm. Bana doğru döndüğünü,
nı yanağıma nazikçe yerleştirdiğinde fark ettim. Hareketlerim bir anda
nısladı. O an, onun dokunuşunun sıcaklığı ve içtenliği beni sararken za-
rı durdurdum. Gözlerimiz buluştuğunda, içimdeki tüm duygular daha
ı yoğunlaştı.

"Saat çok geç oldu güzelim. Bu saatte otogarda olmanız doğru olmaz."

Saat gece yarısını geçmişti. Fakat bu benim umurumda bile değildi.
Ulan bizi yalnız bırakmak için mi Doğukan'ın söylediğini doğru buldu-
pandan mı yoksa bana destek olmak için mi bilmiyorum oyalanmadan
nıktan indi. Bana çok güzel bakan adamın avuç içine yasladım başımı.
"Yarınızda sen olacaksın," derken yalvarıyormuş gibi çıkan sesini par-
nıkuçlarıyla okşadı sanki.

"Ama ben gideceğim."

Gerçek olan ama duymaya hiçbir zaman alışamayacağım cümleyle
fırtınası sıkıca yumdum. Birbirine sarılan kirpiklerim bile tutamamıştı
kız damla gözyaşını. "Şşş..." diyerek beni kendine çekti ve daracık ala-
nı oturma sıkı sıkı sardı. Bırakmak istemiyormuşçasına karşılık verdim.

Gözyaşların pervasızca kirpiklerimden süzölmeye devam ederken, "Gitme," diye fısıldadım. Doğukan'ın gülümsediğini işitirken, "Böyle derne gidemem," demesi Taksim'deki ilk buluşmamıza götürmüştü beni. Sanki bir asır geçmişti üzerinden ama o zamanki acısı bile hâlâ kalbimdeydi.

"Gitmeni istemiyorum."

"Doğa."

"Bu gece daha kal. Beraber olmayalım ama bu şehirde olduğunu bilelim."

"Güzelim."

İleraz edeceğini bildiğim için, "Gitme Kurşun Asker," diye fısıldadım. Sıkıntılı bir nefes alarak beni istemeye istemeye kendinden ayırdı. Gözlerim de onunla beraber hafifçe aralandı. Bana masum bir tebessümle bakıyordu.

"Aynı gökyüzünü her an paylaşıyoruz, unuttun mu?"

Unutmamıştım ama şu anda bunu istemiyordum. İki yanağımı avıkladı ve ona bakmam için beni zorladı. Başparmaklarıyla yanaklarımdaki yaşları silmeye çabaladı. "Hem yarın mesaim var." Önüme işini koymasından nefret etmişim bir an. "Hatta biraz daha oyalanırsam büyük ihtimalkle geç kalacağım."

"İnşallah bilet bulamazsın."

Çocuksu bedduamı gülümseyerek karşıladı. Beni hafifçe kendine çekerek alnımı öptü. O anın sıcaklığı ve içtenliği içimde derin bir yankı buldu. Gidene mi zordu yoksa kalana mı? Hoş, ikimiz de bu şehirde değildik ki ortada bir kalan olsun. Ama biliyordum ki yan yana geçirdiğimiz her uzun vakit, ayrılıkları biraz daha zorlaştırıyordu.

Doğukan'ın bakışlarında, ayrılığın ağırlığını ve derinliğini gördüm. Onun varlığı, her şeyi daha anlamlı ve değerli kılıyordu. Ancak bu anın içinde, ayrılmanın verdiği acı ve hüznü de vardı. Gözlerimde beliren yaşlarla içimdeki duygulara hâkim olamıyordum. "Hadi bakalım," diyerek beni kendinden ayırdı. "Sil gözyaşlarını," dese de o siliyordu her birini tek tek. Onun da gözleri pusluydu. "Fazla mı ağlak olduk ne?" dediğinde buruk bir ifadeyle gülümsedim. O da Taksim'deki ilk karşılaşmamızı hatırlıyordu. Aksini düşünmek saçmaydı zaten.

"Daha fazla zorlaştırmayalım bu durumu."

Gıtme vakti gelmişti işte. Gözyaşlarım daha da hızlı akmaya başladı. Doğan beni avutmaya çalışır gibi, "Hâlâ yıllık iznim duruyor. Hem bu baş başa kalacağımız bir şeyler planlarsınız, ne dersin?" dedi. Düşünce-ye heyecanlanmaya yeterdi. Tabii kalbimdeki bu isimlendiremediğim his-lerdi. "Nereye istersen oraya gideriz." Kabullenmekten başka ça-ğırılmıyordum gibi hissettim.

"Seni çok seviyorum."

"Ben seni sevmekten de öteyim güzelim."

Cümlesini noktalar gibi uzun uzun öptü beni. Nefes almayı bir an düşünmeden, istemeden, izin vermeden. Ardından alnımı alnına yas-ladım. "Arabadan inme," diye fısıldadı.

"İstersen gidemem."

Hâlâ nefeslerimiz düzene girmemişti ve konuşmak çok zordu. Yine "O zaman ineceğim," dedim. Gülümsediğini gördüm ama cevap ver-meye yerine tekrar dudaklarımla buluştu dudakları. Fakat bu seferki çok kısa sürdü.

"Sakın inme."

Fısıltısı yalvarır gibi çıkmıştı. Beni bırakması ve arabadan inmesi bir-az ve danışıklı dövüş gibi ablam onun yerini aldı. Sanki tüm bu anı be-riyorlardı. Ablam arabayı çalıştırırken Doğan geri geri adım at-maya başladı. Uzun yola gider gibi, belki de hiç dönmeyecekmiş gibi gör-ünüyordu yüzüme ve sözünü dinlemek kalbimi çok zorluyordu.

"Eve gidince mesaj atarsın."

Bir yandan ağlarken, diğer yandan başımı onaylarcasına sallıyordum. Doğan elini vedalaşır gibi havaya kaldırdı. Sanki uzaklaştığım anda hıç-lıçkına ağlayacakmış gibi duruyordu ama yine de gülümsemeye ça-ğırıyordu. Görüşümden çıkana kadar el salladım. O da beni göremeyene-ye olduğu yerde bekledi.

Ablam otoparktan çıkarken, "Sanki bir daha görüşemeyecekmisiniz an-na drama yaptın Doğa," dedi. Bu uyarısı beni sarsarken içimdeki em-niyet neyden kaynaklandığını anlamamı sağlamıştı. Neden bilmiyor-um ama gerçekten de bir daha görüşemeyecekmiş gibi hissediyordum.

"Dur abla."

Bana kısacık bir an bakan ablam hâlâ yola devam ediyordu. Oto gardan çıkmıştık ve yol fazlasıyla ıssızdı. "Dur dedim sana!" Sesimi yükseltmemle yolu kontrol eden ablam dörtlüleri yakarak sağa çekip durdu. "Ne oluyor Allah aşkına?" Kapıyı hızla açtım. İneceğimi anlayan ablam kolumu tutarak beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?" Sorusuyla beni geri çekmeye çalışırken, "Bırak abla," diye yalvardım. Kolumu kurtarmaya çalıştım ama o kadar sıkı tutuyordu ki başaramamıştım.

"Yalvarırım abla, bırak. Ona bir kere daha sarılmam lazım."

Ablam endişeyle bana bakarken, "Tamam kapat kapıyı, geri dönelim," dedi. Buradan dönmemiz bize zaman kaybettirirdi ve Doğukan'ın o sürede gitmeyeceğinin bir garantisi yoktu.

"Sen dön gel ama ben gidiyorum."

Var gücümle kolumu çektim. Canım çok acımıştı ama şu an buna odaklanarak vakit kaybedemezdim. Arabanın kapısını bile kapatmadan gerisin geri koşmaya başladım. Yanımdan geçen arabaların farları gözümü alıyordu. Otobüsler gözüme daha da korkutucu geliyordu ama bunların hiçbiri beni durduramamıştı.

Otogarın içindeki tek tük insanların dikkatini çekecek kadar hızlı koştuğumu fark ettim. Gişeleri tek tek kontrol ederken nefes nefeseydim. Benliğimin en derin yerine bir kesik atmıştı sanki. İçimde sessiz, kontrolsüz bir çılgılık yükseldi ve ruhumun derinliklerinde yankılandı. "Bu sefer olmaz," diye fısıldarken etrafa bakınmaya devam ettim. Bilet yerlerinde göremeyince otobüslerin olduğu alana çıktım. Sağıma soluma bakarak ne tarafa olabileceğini hesapladım. Uzaklarken bir yerden Ankara arabasını son çağrı yapıldığını duyduğumda tekrar koşmaya başladım.

Otobuse yaklaştıkça yakınında kimsenin kalmadığını gördüm. Hızla camların ardında oturanları kontrol ettim. Yoktu. Şoför ve muavin bana deli gormüş gibi bakıyordu. Deliydim belki de ama bu arabada olmadığımı gördüğünde daha da delirmiştim. Tam diğer arabalara hakmak için banyo çevirdiğimde içeriden çıkan adamı gördüm.

"Guzelün?"

Beni görmeyi beklemediği o kadar belliydi ki. "Sen burada-" derken

ak kucagına atladım. Otobüsteki herkesin bizi izlediğini bilmeme, nâda tanıdıklar olabileceğini düşünmeme rağmen boynuna sıkıca lım.

"Buradasın," dediğimde cevap vermedi. "Seni bulamayacağım diye korktum." Sanırım sözünü dinlemediğim için kızmıştı. Bana her za- ti gibi sanılmıyordu sanki ya da bu içimdeki korkudan dolayı benim şükuruntumdu.

Yavaşça Doğukan'dan ayrıldım. Gözlerinin otobüste olduğunu fark ce hareketlerinin tutukluğunu anlamıştım. Sanırım o birinin bizi gör- bimalinden bana kıyasla daha tedirgindi. Gözleri bana çevrildiğinde çe kaşları çatıldı.

"Ablan nerede?"

"Geliyor."

"Sen nasıl geldin buraya?"

"Koşarak."

Muavinin aşağıda yolcu kalmamasını söylerken Doğukan birkaç da- ı müsaade istedi. Ardından tekrar bana baktı. "Sana arabada kalmanı adım." Sözünü dinlemediğim için kızgın olması umurumda bile de- ti.

"Son bir kez daha sarayım istedim seni. Bir parça bırakayım dedim dimden."

Bakışları hafifçe ısınırken bu sefer o beni göğsüne doğru çekti. "Ben inle ne yapacağım?" diye sayıkladığını duydum. Cevap vermek yerine u da sıkı sarıldım bedenine. Onlarca gözün yükünü sırtlanırken sadece n tadını çıkardım.

"Oh, iyi bari yetişmişsin."

Ablamın sesini duyduğumda titrek bir nefes aldım. Muavin tekrar lenince vaktine geldiğimizi anladım. Olsun... Bir kez daha sarıl- ım ya. "Seni çok seviyorum," dediğimde saçlarıma uzun bir öpücük atı.

"Seviyorum benim hislerimin karşısında çok basit bir kelime. Ben la meftunum. Vurgunum. Senin yoluna ölürüm ben."

DOĞUKAN

İçimdeki huzursuzluk, İstanbul'a geldiğimiz anda daha da ağırlaşarak içime oturmuştu. Daha önceleri bunun yaşadığım yastan hatta yasımı çıkarttığı şekilde yaşayamamanın verdiği azaptan olduğunu düşünmüştüm. Fakat İstanbul'a gelince bunun sadece yasımdan dolayı olmadığını anlamıştım. Bu sefer de veda edeceğimize yüklemiştim tüm iç sıkıntımı. Her yatağımda kara bulutlar toplanmış, fırtınanın habercisi gibi bir ürpertiyle doluydum. Kalbimin attığı her vuruş, yaklaşan tehlikenin adımımı anımsatınca beni ailesiyle tanıştırmak istemeyen birinin şehrine gitmem için huzursuz olduğumu düşünmeye başlamıştım. Birileri bizi bekleyecek ve bir şeyler ters gidecek gibi ...

Fakat Doğa yanımdan ayrılınca ve ben tüm şehirleri arkamda bırakınca içimdeki bu huzursuzluğun başka bir nedenden kaynaklandığını düşünmeye başlamıştım. Ne olduğunu bilmiyordum. Sadece çok güçlü bir duyguyu hissediyordum. Bir yılanın kıvrılarak ruhumu sarması ve zehirli bükümlerle zihnimi doldurması gibiydi. Her nefes alışımında, ciğerlerime gelen havanın ağırlığı artıyor, içimdeki endişeyi daha da derinleştiriyordu. Derinlemekten ve bunun sadece hüsnükuruntum olduğunu düşünmekten başka çarem yoktu.

Telefonumun titremesi benim derin düşüncelerimden çekip aldı. İçimdeki karanlık manzaradan, dışarıdaki ışıkların loşlaştırdığı oto-

büsün içine çevirdim. Gece yarısı olduğu için otobüs sessizliğe bürün-
müştü. Yolcuların çoğu koltuklarına yaslanmış, hafif motor sesi eşliğinde
de huzurlu bir uykuya dalmışlardı. Otobüsün tüm ışıkları sönük olduğu
için insanları rahatsız etmek istemiyordum. Bu nedenle mümkün oldu-
ğunca sessiz hareket ederek telefonumu cebimden çıkardım ve ışığı
mesajları okuyabileceğim kadar azalttım.

"Kalbim biz eve geldik.

Nasıl geçiyor yolculuk?"

"Senden uzaklaşırken mi?

Daha iyi yolculuklarım olmuşt.

Annenler bir şey dedi mi?"

"Geleceğimizden ümidi kesmiş sanırım.

Uyuyorlar. Biz de ses çıkarmadan odalara dağıldık."

"Yarın mı geleceklerdi?"

"Görücüler mi?

Evet, yarın akşam geleceklerini söylemişti annem.

Sabah net saatini öğrenirim."

"İyi bakalım."

"Sana buradaki odamı göstereyim mi?"

"Otobüstekiler de uyuyor.

Ses çıkarmam doğru olmaz.

Işığı bile en düşükte kullanıyorum."

"Sen ve herkesi düşünen o ince tarafın.

Fotoğraf atayım o zaman."

"Eğer sorun olmayacaksa."

"Neden sorun olsun?"

Soylediğim şeyi garipsediğini belli eden bir emoji atmıştı. Ardından
da birkaç kare fotoğraf ekranıma düştü. O an bu odayı hiçbir zaman canlı
kanlı göremeyeceğimi hissettim. Fakat bu düşünceyi anında zihnimden
uzaklaştırdım. İçimdeki karamsarlığın beni daha fazla dibe çekmesini ist-
emiyordum. Odasını yakından incelemek için fotoğrafları tek tek açtım

**"Ablan yetişmeseydi ve ben otobüse binip
gitmek zorunda kalsaydım
hâlâ kızgın olurdum.**

"Ablam gelmeden gitmezdin ki..."

**"Bunu bilmene rağmen gelme
apayrı bir sorun zaten.**

"Son kez sarılmak istedim."

**"Neden sürekli bunu söylüyorsun;
Bizim için bir son yok
Sonsuzluk var."**

"Yani uzun süre görüşemeyeceğimiz için dedim.

Neden bu kadar kızgınsın?"

**"Kızgın değilim. Sadece üzgünüm
Seni arkamda bıraktığım için
Yarın ne olacağını bilmemenin
verdiği gerginlik de var tabii ki."**

"Anlatayım hemen," diyerek beni rahatlatmaya çalıştığı bir emoji gönderdi. "Ablamı ürkütmemek için normal bir ev oturması gibi görücü-ler gelecek. Laf arasında asıl sebepleri geçecek. Ablamın ağzı yoklanacak. Ablam istemediğini söyleyecek. İstiklal Marşı. Kapanış." Bu durumu fazlasıyla alışıktır olması işi şakaya vurarak durumu hafifletebileceği anlamına gelmiyordu.

**"Sondaki yazdıkların olmasa pek
komik bir durum değildi ama."**

"Gül diye yazdım. Başarılı olduğuma sevindim.

Merak etme, ben de o anlarda seninle konuşuyor olacağım.

Hatta istersen görüntülü de ararım."

**"Annen de onu diyordu zaten
Doğa ablasının görücü görüşmesin ki,
hiç bilmediğini sevgilisini görüntülü**

arasın da ortamı gösterebilirsin."

"Hı... Yine rolleri değiştik sanki.

"İz benim dilimle konuşmaya başladı."

"Dil dile değmeden dil öğrenilmez demişler."

Tatbiyesiz."

"Gerçekten senin gibi yazıyorum.

Neyse, yokluğunu hissettiğimde

kendime sarılıyorum artık."

"Her şeyin de iyi tarafından bak..."

"Her şeyin değil, seninle ilgili

olan konuların iyi tarafları...

Kötü taraflarını görmeye tahammülüm yok."

Doğa bir anda çevrim dışı oldu. Sıkıntılı bir iç çekerken başımı pencereden dışarıya doğru çevirdim. Camın buğusunu ellerimle temizleyip, dışındaki manzarayı daha net görmeye çalıştım. Yol kenarındaki ağaçlar, hızlı geçen gölgeler gibi belirsizdi. Uzaklarda yanıp sönen ışıklar, yaklaşan bir mola yerinin işaretleriydi. Şu anda tek bir dal sigara için her şeyimi verebileceğimi düşünürken otobüs sağ şeride geçmeye başladı. Dua kapımın açık oluşu tekrardan sigaraya başlamam gerektiğinin işareti miydi? Doğuya mola vereceğimizi haber vereceğim sırada mesajı ekranıma düştü.

"Üzünden mi gidiyorsun?"

"Neden gittiğimi söyledim."

"Mesai için bahanesi bence."

"Belki de."

"Biliyordum."

"Ne mutlu sana."

"İlemlerle tanıştırmadığım için kırgınsın, değil mi?"

Söylediğin her şey aslında bahane."

"Ben bahane uydurmam. Olanı söylerim.

Söylediklerimin hepsi de olan şeyler.

Ayrıca annelerle tanışmak gibi bir düşüncem yoktu.

Ta ki sen bizimkilerle tanışmak isteyene kadar.'

"Aha! Bu yüzden bozuk atıyorsun."

"Bozuk attığım yok.

Sadece düşüncene ve isteklerine saygı duyuyorum."

"Açıklayabilir miyim peki neden tanıştırmak istemediğimi?"

"Gerek yok.

Tahmin edebiliyorum aileni artık."

"Yine de açıklamak istiyorum. Lütfen."

"Açıklayacaksan da meşajla olmasın güzelim.

Yarın ya da öteki gün müsait

bir zamanda ararım, konuşuruz."

Otobüsün yavaşladığını hissettiğinde yolcular hafif bir hareketle irkildi. Motorun uğultusu azaldı ve otobüs ışıklı bir binanın önünde, diğer otobüslerin yanında durdu. Gece yarısının sessizliği, bir anda yerini hafif bir hareketliliğe bıraktı. Yolcular, koltuklarından kalkıp yavaşça otobüsten inmeye başladılar. Ortalık sakinleyene kadar camdan dışarıya baktım. Yağmur yoktu ama bütün otobüsler mola yerinde hortumla yıkandığı için yerler tamamen ıslaktı. Dışarıya adım attığında serin bir gece havası yüzüne çarptı. Ürperdim. Evden arakladığım birkaç dal sigaradan birini yakarken binanın köşesine doğru çekildim. Sert rüzgâr işimi zorlaştırıyordu.

"Şimdi değil Musti. İnan bana, sırası değil," diye söylenerek en sonunda sigaramı yaktım. Derin bir nefes alıp başımı gökyüzüne doğru çevirdim. Rüzgâr bu sefer daha sert bir şekilde yüzüme çarptı. Arsızca gülümserken, "Tekrar başlamadım, korkma," diye iç geçirdim. "Sadece bazen bir şeyleri düşünmememe iyi geliyor. Bu ara idare et beni be Musti." O sırada cebimdeki telefon titredi ve ben sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırıp telefonu çıkardım. Okuduğum soru kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"O zamana kadar böyle mi olacaksın peki?"

"Nasıl?"

'Meşajdl.'

**"Senden bir nefes öteye gidemiyorum.
Nasıl mesafeli olabilirim ki?"**

6 saat Bursa-Ankara arası?"

"Bilmiyorum."

rin, seni denemiştim."

"Sana da aferin. Hâlâ deniyorsun."

an ya, hemen alınacak bir şey buluyorsun."

"Uyuyacak mısın?"

uyuyım mı?"

"Yarın yorucu bir gün olacak."

cin için de."

"Ben bu kalabalıkta uyuyamam.

Mesleki deformasyon.

Ama sen uyu."

zaman uyuyana kadar konuşalım.

ma olarak değil mesajla..."

"Tamam."

ı arada şimdi baktım, yaklaşık 6 saat sürecekt,

lalarla belki biraz daha fazla."

"Mesaiye yetişeceğim yani."

'e mesaiymiş be!"

**"İnan bana, senden önceki beni tanısan,
şu an böyle bir cümle dahi kurmaya korkarsın."**

'dedit mi bu?"

"Sadece gerçek.

Vatan sana canım feda diyen Doğukan'dan,

Vatanım Sensin¹⁰³'e dönen bir adamım ben."

bu... Seni yalar yutarım."

"Doğa."

¹⁰³ 6. 2016 yapımı tv dizisi.

"Samam samam.

Hazır mısın peki iş başı yapmaya?"

"Hazır. Daima hazır."

"Sormaya korkuyorum ama

iyisin değil mi? Yani sırf burada kalmamak

için işe dönmeye çalışmana gerek yok."

"Konuyu sürekli orada kalmamama mı getireceksin?

Ayrıca bir şehidin ardından ne kadar iyi olunabilir,

sevdiğini geride bıraktığında ne kadar yaşanabilirse o kadarım.

Hayat bir noktada devam ediyor, değil mi?"

"Ediyor mu?"

"Doğa. Etmek zorunda.

O zaman ölenler de gidenler de bir hiç uğruna..."

"Anladım samam. Ben sadece iyi olmamı istiyorum.

Hep mutlu olmanı, yüzünün gülmesini."

"O zaman evlen benimle."

"Evet dedim ya..."

"Hayır şimdi, hemen yarın. Yıldırım nikâhıyla."

"Sanki biz daha önce bu konuyu konuştuk."

"Ve sen yine beni reddettin."

İçimden geçen tek şeyi söylemiştim. Reddeceğini bile bile hem de Kabul etseydi, bu mola yerindeki Bursa'ya dönen başka bir otobüsün başında bile gitmeyi göze alır, onu evinden aldığı gibi nikâhı basardırırdı ama o beni şaşırtmamıştı.

Bazı hareketleri ciddi anlamda kafamı karıştırıyordu. Ailemle tanışmak istiyor ancak kendi ailesiyle tanıştırmıyordu. Konuyu evliliğe kadını taşıyor ama evlenelim dediğimde kaçıyor. Onun bu tutarsız tavırları içimde sadece onun çözebileceği bir düğüm oluşturuyordu. Bir yandan bana olan sevgisini ve bağlılığını hissettirirken, diğer yandan geleceğimizi ilgili tereddutlarıyla beni şaşkına çeviriyordu. Onun bu tutumları, ben

çalışmaya itmekten başka bir işe yaramıyordu. Neden bilmiyorum ama
hep olası kötü durumlar için açık kapı bırakıyordu ve bu durum beni
içine yıpratıyordu. Sanırım içimdeki adını koyamadığım o huzursuz-
luk um olarak buydu. Üzgün bir emoji gönderdiğini görünce derin bir
nefes aldım. Ne derse desin, onun suratını astığını hayal etmek bile canımı
sıcaltıyordu. Konuyu uzatmamaya karar vererek, "Aşk olsun ya," ya-
pıma cevap verdim.

"Oldu zaten. Hem de en eşsizi."

'Ea bulunmazı...

Benim gözlerim kapanıyor gibi.

Sesim çıkmazsa bil ki sesli nefes alıp veriyorum."

"O sese can kurban....

Hadi, eziyet etme kendine.

Kapat gözlerini."

'Kapat gözleceeriniiliii

Kimsce görmesssinn

Yalnız benim içinnnn

Baak karaa karaa"¹⁰⁴

"Gözlerin kimseye ümit vermesin...

Yalnız benim için bak kahvenin en güzeli tonu."

"Yau. Gerçekten güzel mi?"

"Kalbinin aynası nasıl çırkın olabilir?"

'Gözleer kalbin aynasıdır. Dırırırım

İlalen nedir bilmez onlar. Dırırırmm"¹⁰⁵

"Hadi uyu güzelim sen.

Bu yol bu şarkılarla bitmez."

"Sanki Şakşuka söyledik, lafa bak."

"Şakşuka?"

¹⁰⁴ Emel Sayın - Bak Yeşil Yeşil şarkısı.

¹⁰⁵ Selami Şahin - Gözler Kalbin Aynasıdır şarkısı.

Molanın bittigini haykuran muavinle elimdeki sigara izmaritini çöpe attım ve Doğa'nın yazdığı şeyleri okuyarak otobüse doğru yönlendim. Sağırım bir şarkı yazıyordu ama sözleri fazlasıyla garipti.

"Dırı dırı dırı dırım. Dırı dırı dırı dırım

Dırı dırı dırı dırım. Dırı dırı dırı dırım

Yine bana tadını tattıramadın

Yine kalamadık baş başa

Ayarını canım tutturamadınnnnn

Yediremedin şakşukaaa

Şakşukaaa şakşukaaa şakşuka şakada şukaaa

Tadamadımnnnn

Yiyemedimnnnn

Şaka da şukaaa"¹⁰⁶

**"Umarım şakşuka bir şeylere
taktığın bir isim değildir."**

"Ooo... Sen fena...

Şakşuka yiyelim mi dediğimde anla bendeki yangını."

"Doğa."

"Tarif edeyim öğreteyim sanaaa

Hoşuna gider bak şakşukaaaa.

Canım istiyor pişir de yiyeyim.

Doyayım haan di tika basa..."¹⁰⁷

**"Mercimekten şakşukaya terfi eden
bir neslin öncüsüyle birlikteyim."**

"Daha ne istiyorsun?"

"Seni...

Sadece seni."

"Ben de seni, hep seni, tek seni."

106. Tarık Mengüç - Şakşuka şarkısı.

107. Tarık Mengüç - Şakşuka şarkısı.

"Sonsuza kadar mı?"

"İb'im izin verdiği sürece."

"Hadi uyu."

"da otobüste ne yapacaksa artık ... Uyu da uyu."

"Ne yapabilirim Allah aşkına?"

"koltuktaki kadını dürtebilirsin mesela."

Bunu söylediği an gözlerim ister istemez önümdeki yolcuya kaydı. n koltuğumda kadın yok," dediğimde savunduğu şeylerden vazgeçme-
ekmiş gibi duran Doğa, "Arkadaki kadının üzerine koltuğunu yatırırın
ıman," dedi. Neden sürekli kadınlarla bir şey yapabileceğimi düşün-
du ki? Yazacaklarımı doğrulamak için otobüsün içini kontrol ediyor-
ş gibi yaparak arkamdaki adama baktım. Göz göze geldiğimiz andaysa
ifbir baş selamı vererek tekrar önüme döndüm.

"Arkamda da kadın yok."

im ülkenin erkekleri

otobüse mi doluştunuz?

ımda kadın var diyeceğim

ı alacağım cevaptan korkuyorum."

"Diğer sırada iki kadın var, evet."

eee? Uykum kaçsın diye söylüyorsan başardın.

loğraf at çabuk!"

"Nasıl atayım?"

laul alarsan at!

r dakika içinde o fotoğraf ekranıma düşecek!

ıdı...

ı...

ı...

ı...

ı...

ı...

Tek tek saniyeleri saymaya başlayınca, "Ciddi misin?" diye sordum.
saniyeleri saymaya devam etti. Belli ki ciddiydi. Yakalanırsam beni ne

hale sokacağının farkında mıydı? "Doğa ayıp olur güzelim," yazdığım da bile umursamadı. Saniyeleri 40'lı sayılara gelmişken pes ettim ve onu kırmamak için gizli bir fotoğraf çektim. Işıklar henüz sönmediği için şanslıydım. Yoksa olası bir flaş patlama durumunu nasıl açıklardım, bilmiyordum. Doğa fotoğrafa bakar bakmaz göz deviren bir emoji attı. Neden bu kadar memnuniyetsizdi ki?

"Ama bunlar nereden baksan üniversiteli."

"Nereden bakmamı istersin?"

"Sana bir yer söylerim ama..."

"Çok uygun kaçmaz şimdi."

"Anladım ben, merak etme."

**Benim gözümün senden başkasını
görmeyeceğini ne zaman anlayacaksın?"**

"Görmüş işte. Yanında olduklarını görmüşsün."

"Allah aşkına Doğa."

**Sen söyleyene kadar önüm, arkam, sağım,
solumdaki kimseye dikkat etmedim."**

"Ondan mı aramama izin vermedin?"

"Doğa."

Konu tatsız yerlere gitmeden kapatalım."

"Sana iyi yolculuklar, bana da iyi geceler."

Bir anda çevrim dışı oldu. Söylediğim şeyi yanlış anlama ihtimaline sanılarak, "Doğa. Ne demek bu şimdi?" yazdım. Kendimi açıklamadan önce mantığının devreye girmesini ve tekrar çevrim içi olmasını bekledim. Fakat on dakika olmuştu, o son attığım mesajı bile okumamıştı. "Gerçekten trip atıp gittin mi?" diye sordum ufak bir kızgınlıkla. Onca yaşadığımız olaydan sonra bu yaptığına mantıklı hiçbir şey bulamamıştım çünkü ve o yine mesajımı okumamıştı. Tıpkı gece boyunca attığım hiçbir mesajı okumadığı gibi...

DOĞA

Kulağıma ne kuş cıvıltıları dolmuştu ne de horoz ötüşü. Sabahın sessizliğinde tek duyduğum, kalabalık bir kadın grubunun sözde fısıltılı konuşmalarıydı. Kadınların enerjisi ve hareketliliği o kadar fazlaydı ki sabahın dinginliğini bozan bir tür gürültüye dönüşmüştü. İçimde hafif bir uyuşuklukla onların konuşmalarının arasında kaybolmuş gibi hissedirdim. Başımı yastık ve yatak arasına sıkıştırdım. Gözüme aynı benim gibi yatak ve duvar arasına sıkışmış telefonum takıldı. Uyku sersemi onunla fırlattığımı düşündüm. Saatin kaç olduğuna bakmak için elime alırken panikle gözlerim açıldı. Doğukan'dan gelen zilyon tane mesaj vardı ve ben ona gıcıklık yapmaya çalışırken uyuyakaldığımı şu anda fark ediyordum. İçimde yükselen pişmanlığın yarattığı azapla mesajları açtım.

'Doğa. Ne demek şimdi bu?'

'Gerçekten trip atıp gittin mi?'

'Bunca yaşadığımız şeyden sonra

başka kadınlarla ilgileneceğimi nasıl düşünürsün?

Ne yaşadın da bir türlü bana güvenmiyorsun?

Gıvını sarsacak ne yaptım bu zamana kadar?'

'Güzelim... Uyumadığını biliyorum.'

'Aklarımda olduğun için arayamıyorum da güzelim.'

Allah aşkına bakar mısın şu mesajlara artık?"

"Şu anda yaptığın şey sevgime haksızlık.

Yakıştırdığın şeyin çirkinliğinden bahsetmek

bile istemiyorum. Konuyu kapatmak istedim.

Trip atarak çekip gitmeni değil."

"DOĞA."

"Gerçekten sakın kalmaya çalıştıkça beni zorluyorsun."

"Tamam. İyi geceler."

"Mola verdik."

"Sanırım gerçekten uyudun.

En azından birimizin uyuması güzel."

"Yola devam ediyoruz. Haber vermek istedim."

"Ben seninle gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum."

"Beni böyle çaresiz bırakıp gittiğin için teşekkürler."

"Bir mola daha verdik ve sen yine yoksun."

"Uyuyakalmış olmanı diliyorum.

Lütfen uyuyakalmış ol."

"Devam ediyoruz."

"Seni seviyorum inatçı keçi."

Kahretsin. Mesajları okuduktan sonra attığı birkaç fotoğraf karesine bakarken yataktan doğruldum. Mola yerlerini, bazen de çaresizliği yüzünden okunan kendi fotoğraflarını atmıştı. Sıkıntılı bir iç çektim ve bağdaş kurarak oturmaya başladım. Trip atıp uyuduğumu sanmış, neredeyse yarım saatte bir mesaj atmıştı. Haklıydı. Onun tarafından bakınca görünen tam olarak buydu. Ancak iyi geceler derken ki niyetim bu değildi. Biraz gıcıklık yapıp konuşmaya devam edecektim hatta ona yol boyunca eşlik etmek istuyordum ama ben uyuyakalmıştım. Kıyafetlerimi bile değiştirmemişim. Bu durumu nasıl açıklayacağımı bilemezken önce, "Kalbim," yazıp utanmış ve şaşırmış bir emoji gönderdim. O küçük ifade şu andaki yüzümü bire bir yansıtıyordu. Dogukan çevrim içi olmayınca onu beklemek yerine kendimi açıklamaya karar verdim.

**"Başta gıcık olduğum için cevap verdim
ama sonra uyuyakalmışım.
Hiç ama hiç duymadım yazdığını.
Özür dilerim merakta ve çaresiz bıraktığım için.
Gerçekten amacım aslında o değildi
Sadece biraz bozulmuştum o kadar."**

"Günaydın."

**"Günaydın kalbim.
Bana çok kızdın, değil mi?"**

**"Kızgın değilim.
İfade edilemeyen kızgınlıklar kırgınlığa dönüşür
neden dün gece boyunca hissettiğim
hiçbir şeyi anlatamadım sana."**

**"Kırgınsın o zaman.
Keşke kızgın olsaydın.
Onun telafisi daha kolaydı
Özür dilerim..."**

"Özür dileme. Sorun yok."

**"Bence var.
Attığın fotoğraflarda bile
bir sorun olduğu belli."**

"Senden haber alamıyorken normal değil mi?"

"Ama iyimmişsin. Uyuyakalmışsın. Artık sorun yok."

Suratımı astığım bir emoji gönderdikten sonra yeniden uyanmış gibi sıfırdan başlamak isteyerek, "Günaydın kalbim," yazdım. O da, "Günaydın güzelim," diye mesaj attı ve erken kalktığıma deyindi. Bir anlığına dışarıda kaosu unuttuğumu fark ettim. Hayret annem hâlâ nâvâ kapıma dayanmamıştı, şaşkındım. "Ev ahalisi o kadar ses yapıyor ki anlamak mümkün değil." Mesajı attıktan sonra gözüm saate takıldı. Altı saat çoktan geçmişti ama o bana indiğini haber vermemişti. Yolda bir trafik mi olmuştu yoksa mesajlarına cevap vermememden dolayı beni

cezalandırıyor muydu karar veremezken ne yaptığını sordum. Ufaktan çoktan inmiş olması gerektiğinin ve bana haber vermemesinin de altını çizdim.

"İndim. Fakat şarjım o kadar azdı ki
iş yerine geçince sana haber verecektim.
İdareli kullanmaya çalışıyordum.

Ama trip atarak uyuyakaldıktan sonra,
her şeyi haber veren birine bunun da lafını sokmazsın be güzelim."

"O zaman havalimanındasın?
Aman iyi ya. İyi ki uyuyakaldık,
bitmez bu konu şimdi."

"Hayır. Önce eve uğradım.

Kamufajlarım evde, unuttun mu?

Şimdi çıkıyorum.

Her ne kadar benzemeye can atsam da bu konularda zıtız.

Yani ben sen değilim güzelim, konu çoktan bitti."

"Aa, o zaman tutmayayım ben seni...

Bence bulduğu her yerde laf sokarak
tam anlamıyla benimle aynısın."

"Sorun değil, konuşabiliriz.

Musti'nin arabasını çalıştırıyorum şu an.

Kardeşine verene kadar aküsünde sıkıntı olmasın."

"Aa ... Doğru arabası sendeydi, değil mi?

Ne zaman gelecekmiş kardeşi?"

"Bilmiyorum ama okulu başlar
onun da yakında."

"Bak bak tüm
üniversitelerin takvimini de bilir."

"Sadece tahmin."

O an daha önce aklıma gelmeyen bir gerçekle yüzleşmiş oldum. Me-

"Doğru. Neren asi..."

"A-ah ciddi beni asi mi görüyorsun?"

Tam o sırada beklenen oldu ve kapım tıklatıldı. Evde birileri olması baskın yapar gibi gireceğine emin olduğum annem, "Doğacığım müsait misin?" diye sordu. Bu anlayışı fırsat bilerek Doğukan'a hızlıca bir dakika beklemesini söylediğim bir mesaj attım. Anında bir terslik olduğunu düşündüğünü belli etti. "Hayır hayır. Annem kapıda. Yazacağım birazdan," diye mesaj attıktan sonra telefonla oynadığımı düşünmemesi için kenara bıraktım. "Gel anne," derken parmağımdaki yüzüğü çıkarıp avucumun içine sakladım. Kapıyı açan kadın birkaç saniye bile olsa onu beklettiğim için sinirlenmiş görünüyordu.

"Uyandın mı kızım? Günaydın."

Sorusunu içeridekilere duyurmak istercesine yüksek, "Hâlâ yatıyor musun sen? Kalkıp bir işin ucundan tutsana," cümlesini sadece benim duymama yetecek kısıklıkta söylemişti. Gözlerimi devirdiğim anda, "Sakın bana ters bir cevap verme, canım burnumda zaten," dedi ve olmayan kelimeleri de ağzuma tıktı.

"Şu üzerindeki kıyafeti de değiştir. Buruş buruş olmuş."

Konuşmama ihtiyaç duymadığı için sessiz kaldım. Gözleri yatağımdaki çantaya takıldı. Suratı hafifçe buruşurken, "O çantanı da yere indir. Kim bilir nerelerde gezdi," dedi. Suskunluğum devam etse de içimde öfke nöbeti geçirir gibi bağırıp çağırıyordum.

"Hadi kızım. Hazırlansana."

"Tamam anne. Sen git misafirlerinin yanına, hazırlanıp geleceğim"

"Ben bilirim bu geleceğin sözlerini. Hazırlanana kadar buradayım." Annem söylediğini kanıtlamak istercesine arkasından kapıyı kapattı. "Çattık," diyemeyişimi bir nefese sığdırdım ve ayaklandım. Çantamı açma bahanesiyle anneme sırtımı döndüm ve ne yaptığımı görmeyeceğinin rahatlığıyla telefona gelen mesajları ekrandan hızlıca okudum.

"Tamam güzelim. Sen rahatına bak."

Ben de kapıları kilitledim şimdi motoruma doğru yürüyorum.

Yazarsan ve görmezsem telaşlanma.

ine gittiğim gibi ilk fırsatta sendeyim.

arıyorum ve çok özledim.”

çimden binlerce kez onu sevdiğimi söyledim. Kelimelerle ifa-
kemesem bile hissetmesini istedim. Daha fazla oylanmamak için
ınu açtığım sırada, bir günebakan çiçeği yatağımın üzerine düştü.
nlıkla gözlerim büyüdü, kıyafetlerimin üzerine iliştirilmiş bir not
ımini çekti.

“Bir gün, oradaki en karanlık anlarına güneş gibi doğacağım. Sadece
ımanı bekle.”

Doğukan'ın kendi el yazısıyla yazdığı bu not, umut ışığı gibi yüreğim-
akıntıya içime doğdu. Hangi ara bunu yazmıştı, günebakanla beraber
ama koymuş, bilmiyordum. Fakat iyi ki böyle bir sürpriz hazırlamıştı.
kırım dolarken anneme bunu fark ettirmemek için notu yüzüğümle
ber hızlıca kıyafetlerimin arasına sakladım ve giyeceğim şeyleri çıkar-
ı başladım.

DOĞUKAN

Musti'nin şehitliği içimde yeri dolmayacak bir boşluk oluşturmuştu. Fakat bu boşluk havalimanına gelmemle sanki sonsuz bir uçurum gibi yüreğime yerleşmiş ve her nefes alışımda biraz daha derinleşmeye ant içmişti. Kara delik gibiydi bir nevi; bugünün neşesini, yarına dair tüm umutları içine çekmekten bir an bile tereddüt etmiyordu.

Burada onsuz olmak hiç bitmeyecek bir kışa yakalanmışım gibi hissettiniyordu; soğuk, karanlık, depresif ve yalnız. Oysaki ortam, her zamanki gibi hareketliydi. Herkes hayatına kaldığı yerden devam ediyordu. Vasiyeti yüzünden benim de yapmam gereken şey buydu ama her adımda Musti'yle olan anılarım zihnimde canlanırken yüzündeki o eğlence gülümsemeyle bana, "Kurşun'um," diye başlayan tonla cümle kurarken bu çok zordu. Alışmam zaman alacaktı ya da ben bir görevlendirme isteyerek bu yerden çekip gidecektim. Tıpkı abimden sonra olduğu gibi...

Sıkıntılı bir iç çekişle nöbet saatimin yaklaştığını fark ettim. Son bir çay daha içip kalkmayı düşünürken telefonum titredi. Bu küçük titreşim adeta yalnızlığımın içinde bir umut ışığı gibiydi. Ruhumun karmaşıklığını teselli edecek tek kişi mesaj atmıştı.

*"Kalbim kusura bakma,
bir türlü telefonu elime alamadım.*

Ne yapıyorsun?

özledim çok çok...”

“Sorun değil. Yoğun olduğunu tahmin ettim.

Nöbete gideceğim birazdan.

Ben seni çok daha fazla özledim.”

Her bir anda daha da kalabalıklaştı.

Kafadan bir ses çıkıyor, emre dönüşüyor.

Ben dayanamadım odama kaçtım.”

“Şimdiden mi?”

Her kırıdan beri akşam için

Yımalı bir hazırlık var.

Her ki görücü gelmeyecek

Her direkt nişan takacağız.”

“Belli ki bu sefer fazla istekliler.”

Her, ben de şaşkıyım.

Her öğrendiğime göre babamın

Her okul arkadaşının oğluymuş.

Her nikaları mı ne varmış ama

Her adamı daha önce görmedim.”

Yazdığı son cümleyle tek kaşım havalandı. “Görmem mi gerekiyor?” diye sorduğumda babasının çocukluk arkadaşlarını genel olarak tanıdığını söyledi ama bu adamın adını ilk kez duymuştu. Bu bile huzursuzluğun sebebiydi. “Zaten herhâlde ilk ve son görüşümüz olacak,” yazdığında başcasına gülümsedim. “Bence çok emin olma,” dedikten sonra olayın kahramanının bu konu hakkındaki düşüncesini merak ettim. Araba-kızılca kıyameti koparacak gibi duruyordu ama belli ki henüz dişlerini sermemişti.

“Ablan ne diyor bu duruma?”

Her şey diyemiyor. Çünkü uyuyor.

Her keyfini kaçırmayalım, güzellik uykusunu alsın dediler.

Her şey sürüyor, ceza bana kaldı.”

“Bizimkinde de o çalışır.”

"Duy da inanma, gör de inkâr et.

Bunlar gelinlikle bile bana iş yaptırır."

"Kaçırayım mı seni

"Kaçırsana."

"Gelmezdin ki...

"Aşk olsun...

Gitmeseydin görürdün gelip gelmeyeceğimi."

"Aşk oldu ama biraz nazlısı

"Kız evi naz evi."

"Sonunda vuslata ermek varı

o naz da güzel çektiirdiği hasretlik de

"Sen ne güzel bir adamsın," yazıp kırmızı bir kalp gönderdi. Onu gülümsediğini hayal ederek, "Sen çok güzel bir kadın olduğun için güzel kalbime uğradı," yazdım ve daha da mutlu etmek için mavi bir kalp gönderdim.

Doğa anında bana bir fotoğraf attı. Elinde İstanbul'daki evden çıkmadan önce kaçak göçek yerleştirdiğim günebakanı tutuyordu. Yüzündeki tebessüm görmekten asla bıkmayacağım bir gün doğumu gibiydi, sanlı her defasında yeni bir umut doğuyordu. Aile evine gitmekteki çekincelerini bildiğim için yanında beni hissetmesini istemiştim. "Sabah bunu görmek o kadar iyi geldi ki," yazısını okuduğum an başardığımı anladım.

"Sen hep iyi ol güzel kuğum.

"Sahi... Az önce neden emin olmamamı söyledin?"

Bu konuşmayı nerede söylediğimi düşündüm ve sonunda aklıma, geçmişle ilgili olan konuyu konuştuğumuz geldi. Dönüp dolaşıp sürekli bu mevzuya gelmek, dengesiz ruh halimin daha da bozulmasına neden oluyordu. O an, içimdeki huzursuzluğu yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

"Anlattıklarından anladığım kadarıyla annen bu sefer daha kararlı. Sen bile şaşırmışsın, baksana," yazıp gönderdim. Kalbimdeki endişeyi ve şaşkınlığı kelimelere dökmeye çalışarak bir yandan da onun tepkisini merak ettim.

'Ablam daha da kararlı ama.

Ne yapacak annem? Adamları

kaçırmamasın diye beni verecek hâli yok ya."

Doğa'nın beklenmedik cümlesi, içimdeki huzuru bozan bir yankı gibi yarıldı. Ruhum sarsıldı sanki. Kelimeler, âdeta birer ağır taş gibi omuzlarıma yüklendi. Cümlelerin gittiği yer, şakasına bile tahammül edemeyeceğim bir noktadaydı. Korku ve endişe, zaten fırtınalı bir gökyüzünün karanlık bulutları gibi üzerimde büyüyordu. Kelimelerin gücü ise bu hisleri, bir kaseğâ misali yüreğimde dönüp durmaya başlamıştı ve huzurumun pamuk püğüne bağlı olduğunu bir kez daha hatırlattı.

"Allah aşkına bugün bu tarz yorumlar,

benzetmeler ya da herhangi bir cümle kurma.

Otobüsle geliş altı saat, motorla onu yarı yarıya indiririm.

Seni o evden telli duvaklı çıkaramam belki

ama bir daha girmemen için elimden geleni yaparım."

'Samam, haklısın, yersiz oldu.

Abla valla niyeti bozdu, kaçıracak beni."

"O işin esprisiydi. Ailenin rızası olmadan

senin de mutlu olmayacağını biliyorum.

Ama... Önüme böyle bir durumla

gelirlerse rıza mıza dinlemem.

O noktada sadece senin ne istediğinin bir önemi kalır."

'Sakin olur musun biraz?

Öyle bir durum yaşanmaz,

yaşanmasına izin vermeyeceğimi söyledim."

"Senden tek bir ricam var.

Benden hiçbir şey saklama.

Özellikle de bu konularda.

Söz ver."

'İzleniyor musun bana?"

**"Tüm kalbimle inanmak istiyorum.
Ama gördüklerim ve söylediklerinden
sonra ufacık bir açık kapı bırakıyorum."**

"Bu çok kırcı.

Ama haklısın. Kendim ettim, kendim buldum.

Keşke bu kadar anlatmasaydım sana ailemi."

"Harika,

**Söz istememin üzerine ne
kadar yerinde bir cümle oldu."**

"Bu zamana kadar anlattığıma göre

bundan sonra saklamamın bir anlamı yok.

Söz veriyorum tabii ki de sana her şeyi anlatacağım.

Hoş, anlatmadan da anlıyorsun zaten."

"Kendi başıma anlamak mesele değil.

Önemli olan sevdiğimden duymak.

Sözüne inanıyorum."

"Sözüne inanıyor, bana inanmıyor şaka gibi."

"İkisi de aynı şey değil mi?"

Doğa bir anda çevrim dışı oldu. Geceki hislerim henüz geçmemişti. Yüreğimde yeni bir çaresizliğe ihtiyaç yoktu. Nöbete gitmek için dinlenme odasından ayaklanırken, "Güzelim?" yazdım. Ne cevap vermişti ne de mesajımı okumuştı. Bir an müsait olmama durumunu düşündüm. Nöbete geçtiğimi ve bir süre telefona bakamayacağımı haber verdim. Yine cevapsız kalınca korkularım daha baskın geldi.

"Lütfen beni böyle gönderme yine."

"Annem odaya geldi kalbim, yazamadım.

İçeri çağırıyor.

Seni çok çok seviyorum. İyi nöbetler."

"Ben de seni sevmekten de öteyim.

Haberleşiriz aşkım."

mi? Ah kalbim..."

Ona ilk kez aşkı demiştim ve o da bundan hoşlandığını belli eden emojilerle beni ödüllendirmişti.

DOĞA

Sanırım şu iki gün düşündüğümde de zor geçecekti. En azından be-
kari...

Ablam uyurken her şeyin hallolması için uğraşan annemin çırpını-
şına kadar da acınasıydı. Sanki geceye kadar ona çaktırmasa gelen görü-
şünü kabul edecekti ya da fark ederse bir anda ablam çekip gidecekti. Hiç
ablama söylemiş olabileceğimi düşünmüyordu?

Öte yandan, benim de acması durumum annemden farksızdı. Doğu-
ru gerçekten çok özlemiştim. Birkaç günü yan yana geçirmek şifa gibi
ve de ayrılıktan sonrası bir o kadar zehir olmuştu. Tekrar sarılacağımız
günü, otobüse bindiği anda hayal etmeye başlamıştım. Camdan bana el
lirış, otobüs gözden kaybolana kadar bana baktığını bilmek ve belir-
liğin olan yolculuk içimi kemiriyordu. Hele de ona son kez sarıldığım
günü...

İşte bu hepsinden beterdi.

"Doğa! Hadi kızım!"

Fısıltısıyla bile bağırabilen bir anneye sahip olmak, sanırım Allah'ın
bana bir cezasıydı ya da sırf büyük kızı için küçük kızını harcayan bir an-
nenin yarattığı dramdı. Belki de ikisi de.

"Geldim."

Mutfaka doğru attığım miskin adımlarımı hızlandırdım. İçerisi tam
tam baba günüydü ama kimseden çıt çıkmıyordu. Korku dağları değil
de ki ablamı bekliyordu. "Teyzene yardım et kızım. Şu yaprak sarmala-
rının arasından." Annemin bu telaşı ve hazırlıkları, sanki bütün mahalle-
de yemek için yapılmış gibi görünüyordu. Her köşede bir yemek

hazırlığı, her tezgâhta bir telaş vardı. "Allah aşkına anne. Kızım tamam derse, mahalleye yemek dağıtacağım gibi bir adak mı adadın? Çaya gelmiyor mu bu insanlar? Sanırım bir hafta bizde kalacaklar?" dedim içimde biriken tüm şaşkınlık ve sitemle.

"Sus sen. El âleme görücüsünü sadece bir çayla uğurlamış dedirtmem ben."

"Sen dua et de üç hayırla uğurlama bu sefer."

"Ağzını hayra aç ve elin çalışsın. Hadi."

Anneme daha çok çene yarıştırabilirdim ama gittikçe yükselen gerilimin üzerime sıçramasını istemiyordum. Biliyordum ki sıçrarsa beni yakardı. Zaten içimdeki özlem ateşiyle yanıyordum, daha fazlasına gerek yoktu.

Teyzemin karşısına oturup yapraklardan birini önüme aldım. Annemin, "Saçlarını topla," diyen komutuyla gözlerimi devirdim. Saçlarımı parmağımla döndürerek topuz yaptım, tokam olmadığı için saçımı saçımla bağlamış gibi oldum. "Ellerini yıka şimdi," diye devam etti annem sert bir tonla.

Komutlar... Komutlar... Komutlar.

İçimde biriken sıkıntı nefesimle birlikte dışarıya çıkarken, masadan destek alarak ayaklandım. Tam lavaboya uzanmıştım ki annemin sesi tekrar yankılandı: "Ne zaman burada ellerimizi yıkadığımı gördün? Banyoda yıka gel. Hadi." Annemin gözleri önünde defalarca ellerimi yıkamıştım ama belli ki teyzemlerin yanında inkâr modunu açmıştı. İçimden geçenleri basturarak, "Tamam," diye cevap verdim ve mutfaktan çıktım.

Banyoya gireceğim sırada, ablam odasından çıktı. Esniyordu, geriniyordu ve rahattı. İçimdeki tüm gerginlik ve sıkıntı yüzüme vurdu. Bakışlarım annemin baskısından ve evin kurallarından sıkılmış bir ruhun yansımasını taşıyordu.

"Günaydın."

"Gün ayalı çok oldu gelin hanım."

Ablamın gözleri çarptığım laftan dolayı kısılırken, "Ne oldu şimdi?" diye sordu. Başımla mutfakı işaret ederek, "Gittiğinde ne olduğunu görürsun," dedim. Ablamın bakışları arkamdaki bir noktaya kayarken, "Gorebim

alım," dedi. Tam yanımdan geçeceği sırada kolunu tutarak ablamı durdum.

"Sakın bildiğini belli edip annemi benim üzerime salma."

Ablam gücenmiş bir bakışla, "Ne zaman yaptım?" diye sordu. Zihinde buna örnek birçok anı birikmişti ama söylemek yerine sessizliği tercih etmiştim. O mutfığa yönelmişken ben de banyoya girip rımı yıkama bahanesiyle biraz oyalandım. Doğukan'ın mesaj atıp atmadığına baktım. Daha sonra nöbette olduğunu hatırladım. Yine de onu sevdiğimi söylediğim bir mesaj yazdım.

"Ne zaman vazgeçeceksin anne?"

Banyoya kadar gelen yüksek volümlü ses ablama aitti. Ah! Duruma dahale edebilmek için telefonu cebime sokuşturdum ve banyodan çıktım. Mutfığa doğru koştururken hâlâ annemin sesini duymamış olmak inlikle hayra alamet değildi. Ya insan içinde sesini yükseltmek istemişti ya da ablamın suyuna gitmeye çalışıyordu.

"Bir de salak yerine koyup akşam günü var diyorsun ya. Sen ne zaman akşam gününde bizim evde olmamıza izin verdin?"

İşte bu doğruydı. Annem kadın günü yaptığı günlerde işleri bize tırır ama sonra bizi evden kovardı. Bu artık aile geleneği gibi olmuştu. Mutfak kapısının eşiğine gelmemle annemin ne yapacağını bilmez babıyla karşılaştım. "Kızım mutlu olduğunu görmek istemem suç mu?" diye sorarken bile sesini kontrol etmesi fazlasıyla tedirgin ediciydi.

"Mutluyum ben anne, sorun da bu. Sen bunu görmüyorsun?"

Annem yine sessizleşti. Fakat ablamın insan içindeki bu bağışları, içindeki sıkıntıyı ve gerginliği artırarak onu âdeta bir fırtınanın içine sürtüyor gibi görünüyordu. "Evini barkını kurmanı istiyor canım annem." Annem her zamanki gibi ara bulucu moduna girmişti. Fakat bu iyimserlik açısı, ablama hiçbir zaman işlemezdi. "Benim evim de barkım da var. Koca boyunduruğuna girmemi istiyor. Büyük ihtimalle de el âlem kızı da kaldı muhabbeti yapmasın diye istiyor."

"Saçmalama Merve. Hangi anne kızının mutsuz bir evlilik yapmasını ister?"

"El âlem âşığı bir anne mesela?"

"Doğa!"

Annemin bakışları ve hiddeti bana çevrilince irkildim. Gayet güzel gidiyordu, konu neden bana döndü diye düşünürken, "Sen mi söyledin ablana?" diye sordu. Bana gelince kontrollü sesinden eser kalmamıştı. Öfkesinden kaçabilecekmişim gibi kendimi biraz daha kapı eşiğinin arkasına sakladım. Annemin yüzündeki öfke, âdeta alev alev yanan bir ateş gibi üzerime doğru geliyordu. O an, içimdeki korku ve endişe bir kat daha arttı. Ablam anında duruma müdahale ederek, "Birinin söylemesine gerek mi var?" diye çıkıştı. Sesinde kararlılık ve annemin öfkesine karşı koyan bir güç vardı.

"Buraya gelmek istemesi bile, benim her şeyi anlamama yetti anne, merak etme."

Ablamın bu sözleri, annemin öfkesini çatırdattı. Yüzündeki ifade, şaşkınlıkla karışık bir kurnalık içeriyordu. "Sanki anne baba evine değil de hapis haneye geliyor, lafa bakar mısın?" derken bir an için sesinin titrediğine bile yemin edebilirdim.

"Çok da farksız sayılmaz, ha anne?"

"Merve, kurnacı oluyorsun tatlım. Biraz sakinleşir misin?"

Teyzem ablamın yanına gitmiş, kollarını sıvazlıyordu. "Hadi gel, biraz konuşalım," diyerek onu mutfaktan çıkarmaya çalışırken ablam anneme attığı ters bakışları sürdürdü.

"Ha, son olarak."

Mutfak kapısından çıkmadan önce duran ablam, "Bir kızın evde kalırsa diğeri düşündüğünden hızlı evlenir. Doğanın kanunu bu, unutma," dedi. Burada bahsettiği şey doğa anaydı ama ismimin böyle bir cümlede geçmesi bile dehşete kapılmama neden oldu. Ablama ne yapıyorsun sen dercesine baktım ama o pimi çekilmiş bombayı mutfağın ortasına bıraktıktan bana göz bile değdirmeden mutfaktan çıkmıştı.

"Bu yüzden mi derslerin kötüleşti?"

Mutfakta kalan herkes gibi sessizliğe gömüldüm. Ağzımdan çıkacak her kelimenin aleyhime delil olarak kullanılacağını biliyordum. Annemin bakışları üzerimdeyken âdeta bir buz kesilmiş gibi hissettim. "Bu yüzden mi okulunu uzatmayı goze aldın?" diye sordugunda, içimde derin bir suç

uygusu belirdi. Direkt onun yüzünden değildi ama evet, notlarımın pesinde etkisi vardı. "Kim o adam?" diye sorduğunda derin bir nefes. Annemin öfkesi ve merakı yüzünden okunuyordu. Söylemek için bir zaman olduğunu düşünmüyordum. Hayır, Doğukan'ı kabul etse bile şu anda etmeyeceği kesindi. İçimdeki tedirginlik, annemin yüzünde daha da yoğunlaştı. Doğukan'ın adını ağzımdan çıkaracak cesaret bulamadım.

Babam mecazi anlamda dedi anne."

Babama hiç öyle gelmedi. Zaten bir süredir şüpheleniyordum. Kim o?" derçekten mi anne? Bunca gözün önünde bile beni azarlamaktan çekinmiyor musun? Annem üzerime doğru gelince birkaç adım gerilemek için ama olduğum yere mihlanmış gibiydim. Kalbim hızla çarparken, annemin adımları sanki zamanın yavaşlamasına neden oldu. Tüm öfkesiyle yaklaşmak içime işlediği bir yavaşlıktı. Yüreğimdeki korku uyandırdı ve ben için ne yapacağımı bilemedim.

Babam o anda, "Hayatım," diyerek mutfak kapısında beliren babam geleneği üzerine damlamıştı. Annem bakışlarını kocasına çevirdi. Babamın kolları göstererek, "Poşetleri nereye koyayım?" diye sordu.

Tepeme! Gel tepeme koy!"

Babam da öfkesinden nasibini almıştı. Karısının bu hâllerine fazlasıyla sıkılan adam hiç istifini bozmazken, "Doğa holde kalan poşetleri derçer misin kızım?" diye rica etti. Nedense bunu beni kurtarmak amacıyla söylediğini hissediyordum. "Getireyim baba," derken anneme arkamı döndüm.

Kızının sevgilisi varmış, biliyor musun?"

Babamla göz göze geldik. Şaşırmıştı ama annemin aksine daha anlamlı bir ifade vardı. "Sevin o zaman. Bir kızını evlendirmekle uğraşmaya-ya, ne mutlu sana." Bu görücü olayları babamın da çok hoşuna giden bir şey değildi ama evdeki otorite olan anneme o bile karşı gelelemiyordu. Annem en ufak bir karşı gelişte bir ay aynı evin içinde yüz yüze gelmedik-likliyordu. Trip konusunda annem tam bir efsaneydi.

"Hadı kızım, sen poşetleri getir. Sonra da bana güzel bir Türk kahvesi içelim. Ne zamandır elinden içmiyorum."

"Ne kahvesi Allah aşkına? Yapılacak tonla iş var."

Babam anneme cevap vermek yerine, "Hadi kızım," dedi başıyla gitmemi işaret ederek. Sanırım annemle baş başa kalmak istiyordu. Açıkça bu durum işime geldiği için koşarak çıkmıştım mutfaktan ve poşetleri geri dönmek için fazlasıyla oyalanmıştım.

DOĞUKAN

Çok fazla düşünüyordum.

Mustı'yı, Doğa'yı, geleceği, gelmeyeceği...

İçsel seslerim sürekli birbirine karışıyordu. O kadar fazla düşünüyordum ki her bir düşünce diğerine eklenirken sonsuz bir zincir oluşturuyordu ve o zincir ruhuma dolanıp beni boğuyordu. Yorgundum, çaresizdim, ükenmiştim.

Düşüncelerimin önünü kesmek için şefin yanına gidip bana ekstra işler vermesini istemiştim. Fakat onların bile zihnimdekileri durduramayacağını anlayınca pes etmiştim. Saçma sapan dosya işlerinin sonuncusunu balledikten sonra Doğa'nın çok uzun zamandır sessiz olduğunu fark ettim. En son huzursuz gidişi aklıma takılınca dayanamayıp mesaj attım. Sanki bunu bekliyormuş gibi çevrim içi olup mesajımı okudu.

"Güzelim ne yapıyorsun?"

**Banyo yaptım şimdi kalbim.*

Ütüm başım yemek kokuyordu.

Nöbetin bu sefer uzun sürdü."

**Sıhhatler olsun.*

Fark etmişsin.

Nöbetten sonra şefin yanına gittim.

O da sağı olsun birkaç iş kilitledi
O yüzden biraz işim uzadı'

"Çünkü sana ihtiyacım vardı.
Teşekkür ederim.
Mis gibi konuyorum kokla bak."

"Sen hep mis gibisin de ne oldu?"

"Yoruldum sadece..."

"Neden ben başka bir
şey olmuş gibi hissediyorum?"

"Yani biraz annemle atıştık.
Ondan da canım sıkkın ama çok değil."

"Ne sebeple?"

"Ya odama geldi seninle konuşurken.
Hazırlıklara yardım etmem için mutfağı çağırmıştı.
Neyse ablam da uyandı.
Ben elimi yüzümü yıkarken atışmışlar sanırım.
İhale bana patladı."

"Devam et."

"Ablam yersiz bir şeyler söyledi.
Annem okuldaki kalan derslerimden seni çözmeye çalıştı."

"Ne söyledi?"

"Babam araya girip beni kurtardı ama
annem saatlerdir misafirler gitsin baş başa kalalım
ben sana yapacağımı bilirim bakışı atıyor.
İşte beni istediğı gibi çabuk evlendirmişime gelen bir cümle.
Annem de hemen anladı tabii."

İçimde karmaşık bir duygu yoğunluğu oluştu. Bir yandan Doğay
zor durumda bıraktığını düşündüğüm için ablasına olan öfkem, beni u
nırlendiriyordu ama diğer yandan beni söyleyebilmesi için kardeşine bir
alan yarattığı için minnettardım.

**"Ablana söyleyecek çok sözüm
var ama ablandır. Susuyorum.
Beni biliyorlar mı yani artık?"**

**ır. İnkâr etmeye çalıştım.
m araya girince kapandı gibi konu.
hald senden eminmiş gibi bakıyor bana annem."**

"Teşekkür ederim."

**İbim lütfen.
çekten söylemenin sırası değildi."**

"Bana tam zamanı gibi gelmiş üstelik."

**ırır hayır. Okulu uzatmışken,
lan ders bırakmışken,
et sevgilim var demek
ıdı ayağıma sıkmaktan farksız."**

"En kötü ne olur?"

ladem okumaya gönlün yok evlen derler."

"Bizim istediğimiz bu değil mi zaten?"

kın okulumu bitirmek istiyorum."

"Ben de okulunu bitirmeni, hayallerini

gerçekleştirmeni istiyorum

ve bu konuda her zaman yanındayım.

Evlendiğimizde okula göndermeyeceğimi

salan mı sanıyorsun?"

'Ciddi ciddi şu anda evlenelim

deem evlenecek gibi konuşuyorsun."

"Aksi bendeki sevdaya ters."

'Ama bu durum da bizimkilere ters."

"Neden?"

İstemeyecekleri bir damat mıyım?"

'Hayır tabii ki... "

"O zaman sorun ne?"

"Konuyu kapatabilir miyiz?"

"Neden kaçıyorsun Doğa?"

Bana söylemediğin şey ne?"

"Bir şeyden kaçmıyorum

Farkındaysan bu durumu da

anlattım sana, saklayabilirdim değil mi?"

"Zorlamasam saklayacaktım."

"Hayır, saklamayacaktım," dediğinde geçmişteki yaralarımın kıpırdadığını hissettim. İçimde bir yerlerde acı bir dokunuşla yankılandı bu kelimeler. Bunun yarattığı histen mi yoksa Doğa'nın yazdığı tüm mesajlara birleşiminin verdiği sinirden mi bilmiyorum ama o an içimdeki öfkeyi dizginleyemedim.

"Aa doğru. Doğru zamanı bekleyecektin, değil mi?" diye sordum, içimdeki kızgınlık ve hayal kırıklığı her kelimede yankılanıyordu. Mesaj gönderir göndermez ise pişmanlık içimi sardı. Ne kadar sinirlenirsem sinirleneyim, onu kıracak bir şey yapmak istemiyordum.

**"Hayır ama mesaj yerine
arayarak anlatabilirdim."**

"Ailenin beni neden kabul etmeyeceğini

inanıyorsun söylersin!"

İçkim yok, kumarım yok, mesleğim var.

Çok şükür maddi durumum iyi.

ailem saygın. Sorun ne?"

"Öyle bir inançım yok. Sadece planlarım

var ve ailemi tanıyorum.

Sorun yok."

"Arasaydın o zaman

Bir telefon uzağındayım ve ben seni ailem

yanında olduğun için istediğim zaman

arayamıyorum ama sen bunu yapabilirsin

kalabalık ve odama giren çıkan belli değil.

Yüzden ben de burada o kadar rahat değilim."

"Doğru ya. Biri benimle konuştuğunu falan anlar.

Sonra evlenmek zorunda kalırız.

Pardon kalırsın.

Çünkü belli ki benimle evlenmek
isteyeceğini bile söyleyemeyeceksin."

'Doğukan.

Yeterince zor bir gün geçirmemişim

gibi üstüme gelmesen mi?"

"Zor mu?

Zor bir gün mü geçiriyorsun?

Sen zor ne demek bilmiyorsun Doğa.

Zor dediğin şey nefes aldırılmaz.

Şhit olmuş arkadaşının toprağı soğumamışken

onun iz bıraktığı yerlerde yaşamak zordur.

Zor olan aşık olduğun, bir ömür geçirmek istediğin kişinin

ailesi tarafından zorbalandığını görmektir.

O kişiye sunduğun her çıkış yolunun

önüne serdiği engellere ruğmen

yine de başka bir yol bulmaya çalışmak zor olan.

Sevgilisi olduğunu annesi fark ettiği için trip atması

ya da okulu bırak evlen o zaman demesinin yaşattığı

çaresizlik sana göre zor olabilir ama bana göre değil.

Çaresi olan hiçbir şey zor değil.

Tubil o çareyi gerçekten istiyorsan."

Dayanamamıştım. İçimde biriken ne varsa mesaja dökmüştüm ve bu sefer zerre kadar pişman değildim. Tüm duygularımı, düşüncelerimi ve öfkemi kelimelere dökmüştüm. Kalbimde biriken tüm duyguları, düşünceleri, acıyı, sıkıntıyı, öfkeyi mesajın satırlarına sığdırmıştım. Her bir

kelimem fırtına taşıyordu. Karşımdakini yıkıp geçecek kadar güçlüydü ama ben ilk kez bunu önemsememiştim. Çünkü artık bazı şeyleri tutmak ta zorlanıyordum. Yüreğimde biriken bu duygusal yükten kurtulmak beni özgürlüğe kavuşturmuş gibi rahatlatmıştı. Doğa içerisini hazırlayacağını söyleyerek sonra konuşmayı teklif etti. Kaçıyordu. Kaçmak her zaman kolay olardı. Ona bu alanı tanımak adına, "Bence de sonra konuşalım," yazdım. "Sen git ablanın saadetini hazırla ama kendininkini herkesten sakla, tamam mı?" Mesajımı okur okumaz, "Tamam," yazdı. Bir tamam kelimesinin içinde o kadar çok cümle yüklemişti ki ...

"Güzel."

"İyi."

"Git hadi."

"Seni seviyorum."

Gittim."

"Ben seni sevmekten de öteyim."

Gil."

DOĞA

Doğukan'ın söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Evin içinde gezinen bir hayalet gibiydim, âdeta ruhum bu ortamdan çekilmişti. Gelecek misafirlere hazırlık yapıyordum ama zihnim hep veremediğim cevaplarla dolup taşıyordu. Her hareketimde, Doğukan'ın sözlerinin yankısı vardı.

Haklıydı. Onun açısından baktığımda ondan utanıyormuşum, saklıyormuşum, istemiyormuşum gibi algılanıyordu. İçimde bu durumu açıklayamamanın getirdiği bir ağırlık vardı. Oysaki durum çok farklıydı. Beni anlamasını beklemiyordum çünkü aile yapılarımız ve değerlerimiz çok zıddıydı.

Ama biliyordum ki anneme kendimi ve sevgimi anlatabilirdim. Anlamadığı noktada da sevdiğim adamın dik duruşundan güç alabilirdim.

ler ne olursa olsun, bu yolda Doğukan'la birlikte yürümeye kararlıyım. Akat sonrasında olabilecekleri az çok tahmin ediyordum. Annem sert ve cımasız olacaktı. Kırıp geçecekti. Doğukan bunu hak etmiyordu. Biz hak etmiyorduk. İçimdeki bu sevgi, bana yeni bir hayat ve yeni bir başlangıç veriyordu. Kuracağım aile için köklerimden ayrılmam gerekecekse, bunu yapacaktım. Doğukan'ın da bunu bilmesi gerekiyordu. Tabii önce ablamın görücü olayını alnımızın akıyla atlatmalıydık.

Her şey hazırды. Misafirlerin eli kulağındaydı. Ablama ne kadar kızgın olursam olayım, nasıl olduğuna bakmak için odasına gittim. Kapıyı tıklatıldığında içeriden, "Gel," sesi haricindeki her şeyi duyuyordum. Usulca kapıyı araladım. Gözlerim krem rengi, onun tarzına hiç uymayan bir elbiseyle yatağının önünde volta atan ablama takıldı. Bu elbiseyi yanıma aldığımı hatırlamıyordum. Hatta böyle bir elbisesi olduğunu bile sanmıyordum. Zihnimde beliren tek isim, planlarının ne kadar derin ve öngörülü olduğunu bir kez daha gösterdi. Belli ki annem, ablamın daha önce yaptığı her şeye hazırlıklıydı. Fakat ablam bunu nasıl kabul etmişti, işte onu bilmiyordum.

İçeri girdiğimi hissedince gözleri bana ilişti. Saniyelik, tepkisel bir hareket etti. Ardından hararetle konuşmasına geri döndü. Yapılı duran saçlarını sürekli karıştırması benim ruhumu daraltmıştı. Sanırım arayan sevgilisiydi. Çünkü sürekli bu geceki durumla ilgili bir şeyler açıklıyordu.

"Allah kahretsin!"

Telefonu sinirle yatağına fırlattı. Az kalsın sekip bana çarpacaktı. Ablam voltasına devam ederken eli ayağı titriyor gibiydi. "Ne oluyor?" diye sordum korka korka. Durup bana öyle bir baktı ki burnumu bu işe sokmam gerektiğini anladım.

"İçerideki saçmalık dışında mı?"

Ya da sokmam iyi olmuştu. "Nasıl oldu bilmiyorum ama sevgili eniştenin görücü geleceğini öğrenmiş. Bil bakalım kimin dediği çıktı?" Bu bir soru muydu emin değildim ama, "Kimin?" diye sordum boş bulunup.

"Doğukan'ın!"

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Bir an hangi söylediği doğru çıktı diye düşünürken, "Beni sevesi tuttu!" diye ekledi. "Görücüye çıkmayacakmışım. Şimdi hemen İstanbul'a dönmezsem bu ilişki bitermiş."

Ablam sinirle inerken ayağını yere vurdu. Sanırım durum görünenden de ciddiydi.

"Kabul etmeyeceğini söylemedin mi?"

"Söyledim ama bu onun umurunda değilmiş. Ona saygısızlıkmuş, a-
leme neden ondan bahsetmemişim de bilmem ne."

Yerde duran çantasına bir tekme attı ve sessiz de olsa çığlıklı bir ink-
meyle yatağına oturdu. Kafa derisini yolmak ister gibi saçlarını kaşırdı.
Bu hâli biraz kafa kaşırtıcıydı. "Neden bu kadar sinirlisin?" diye sor-
duğumda bakışlarını bana çevirdi.

"Çünkü haklı. Benim burada ne işim var?"

Her şeyin en başına dönmüş gibi hissediyordum. Ablama doğruür-
kek adımlar atarken, "O zaman anneme ilişkin olduğunu söyle," diye her
zamanki teklifimi sundum. "En azından görücüyü reddetmenin acısı
daha az yaşar." Ablam, dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi kahkaha
attı. Kahkahası, odanın sessizliğini yırtarak yayıldı ve yüzündeki alaycı
ifade, içindeki şaşkınlık ve inançsızlığı yansıtıyordu. "Anneme?" diye sor-
du, sesi hem hayret dolu hem de alaycıydı. Bu basit kelime, annemle olan
ilişkimizin ne kadar karmaşık ve çözülmesi zor olduğunu bir kez daha
hatırlattı.

"Sence onun onayından geçmemiş biriyle evlenme şansımız var mı?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için sessizliğe büründüm, kelimeler
boğazımda düğümlenmişti. "Bizim bulacağımız kişi isterse dünyanın en
düzgün insanı olsun. O yine bir kulp takar, istemez, bilmiyor musun?" Bu
gerçeğin yarattığı ağırlıkla sıkıntılı bir iç çektim. Ablam bakışlarını üzerim-
den çekip yere kilitledi.

"Bazen şeytan git, kabul et gelenleri, evlen. Sonra da her günü anne-
nin burnundan getir, diyor."

"Saçmalama."

Nefesini dışarı üfleyerek kendini yatağına doğru geri atan ablam ne ki-
yafetinin buruşmasını ne de saçlarının bozulmasını umursamıştı. "Ruhlar
dünyaya gelmeden önce hangi aileyi istediklerini seçerlermiş. Biz mız-
şist falan mıydık acaba?" Bu soruyla kükürdamama engel olamadım. Sanırım
bu bulasıcıymış gibi ablam da ağlanacak hâlimize gülmeye başladı.

ekilecek çilemiz varmış."

evabıyla başını bana doğru çevirdi. "Sıçayım derbeder ruhumuza o!" derken kapı çaldı. Gülmemeye çalışırken ablama susmasını söyledim. Ablam ise aksine ağlamaklı bir ifadeyle olduğu yerde tepinmeye başladı.

"Merve! Doğa!"

Teyzemin sesi yana yakıla bizi aramış gibi çıkıyordu. Ablam yattığı en bir hışımla kalkarken, "Abla sakın ol," diye fısıldadım. O ise elininyle beni kapının önünden uzaklaştırdıktan sonra sertçe kapıyı açtı.

"Ne oldu teyzoş? Azrail kapımıza dayandı da son ricamızı sormaya geldin?"

Panik ve heyecan arasındaki bir ifadeyle karşımıza dikilen kadın, "Azmi geldi bilmem ama ben sizi annenizin gazabından korumaya gelin," dedi. "Misafirler geldi. Annen nerede kızlar diye söyleniyor. Hadi lin artık." Ablam kız evinin nazlanması gerektiğini savunurken, teyzem amyanın en saçma şeyini duyuyormuş gibi yüzümüze bakıyordu.

"Hadi bu seferki görücülere kapıyı Doğa açsın. Hatta açmasın. Görücü değil mi bunlar? Kapı açılmıyor diye ne kadar para koparırsa cebine alsın. Ben arkadayım kardeşim."

İstese de annemin böyle bir şeye izin vermeyeceğinin rahatlığıyla sesimi çıkarmadım. Teyzem yaşına başına bakmadan gözlerini devirerek, "Onu düğününde yapar. Hadi bakalım," dedi ve ablamı kolundan tutup sürüklemeye başladı. Ablam geriye doğru dönerek bana çaresiz ve acınası bir bakış attı.

"Düğünün... Düğünün mü dedi o?"

Ciddi anlamda ablama şu anda üzülüyordum ve bu ana daha fazla şabı olmamak için telefonuma bakma bahanesiyle biraz ablamın odasında oturdum. Doğukan hâlâ mesaj atmamıştı ve bu his beni hem sinirlendiriyor hem de içimi kemiriyordu. Görücü geleceğini bile bile neden bu kadar sessizdi? Bu derece mi kızmıştı söylediklerime? Asıl kızgın olması gereken kişi bendim.

"Doğa gel buraya!"

Annemin dişlerini sıkı sıkı duyduğum sesiyle telefonumu kumaş

pantolonumun cebine koydum ve kalabalığa doğru yürüdüm. Ablam yüzüne yerleştirdiği sahte gülümsemesiyle kapıyı açmıştı. İçeri giren iki kişi sonradan görme gibi hissettirmişti ya da ben kökten varlıklı insanlarda 100 zamanlarda fazla haşır neşir olduğum için bana öyle gelmişti. Ablamın müstakbel eşi olduğunu düşündüğüm adam taş çatlasın 35 yaşındaydı. Bakımlı, düzgün giyimli, biraz da mahalle abilerini andırıyordu. Arkasından gelen erkek ise 30 bile değildi. Saç tıraşı ve duruşu anında onun polu ya da asker olduğunu ele vermişti. Annem bu çocuğu nasıl evine kabul etmişti?

"Hoş geldin Makbuleciğim."

Annem, kuyumcu dükkânı gibi gezen kadına candan bir şekilde sarıldı. "Hoş bulduk cancağızım," diyen kadınla ister istemez kaşlarını barılandı. Annemin adını biliyor muydu yoksa kendini böyle daha bir soyetek mi hissediyordu? Babamlar çocukluk arkadaşı kavramından bir tık uzak mesafedeydiler sanki. Hatta annemlerin yakın arkadaş olması daha inandırıcıydı.

"Çocuklar nasıl büyümüş, maşallah."

Annemin cümlesine misilleme yapar gibi kadının gözleri önce ablamın üzerinde ardından benim üzerimde dolaştı. "Kızların da maşallahı var. Doğa mı bu? Daha dün parka gidelim diye tuttururdu." *Parka gidelim* diyeceğim kadar eski ve yakınımız mıydı yani? "Hadi geçin içeri. Kapıda kaldık böyle." Annem yabancılara takındığı o coşkulu ifadesiyle misafirleri içeri buyur etti. Herkes salondaki yerini aldığında ablamla benim payıma düşen ikramları hazırlamak olmuştu. Ablam çayları doldururken, "Hepsinin içine tükürsem fark edilir mi?" diye sordu. Kıkırdamamı engellemeden, "Şekerini önden koyup karıştırdık deriz," dedim. Ablama sınırsızca gözleri kısıılırken yüzündeki gülümseme hainlikle parlıyordu. Belli ki yandaş bulması hoşuna gitmişti.

"Tatlı yiyelim tatlı konuşalım ayağına içiririz tükürüklü çayları."

Ciddi ciddi bardaklara tükürmeye başlayan ablamı durdurmaya çalıştım. Fakat geç kalmıştım. Kaşıkla da karıştırarak tükürüğünü iyice çay yedirirken "Şimdi biraz daha iyiyim," dedi. "Afiyet olsun cancağızlanma." Kahkahamı son anda ellerimle yakalamıştım. O da gelen kadını eğreti bulmuştu belli ki.

"Kızlar çaylar hazır mı?"

Görücü olayını koordine eder gibi sürekli ortalıkta dolaşan teyzem sadaki tabakları elime tutuşturdu. "Teyze, senin bizden yana olman olmaz mı?" Teyzem de eline tabak alırken, "Ben sadece ablamın çene- den kurtulmaya çalışıyorum. Bence siz de itaat edin, rahat edin," dedi. Üstünden ablamın elindeki tepsiye baktı. Kaşları hafifçe çatılmıştı.

"O çaylar neden köpüklü?"

"Bilmem," diyen ablama kaşıkla köpüklerini toplamasını söyledi. Ab- lam, "Ama tadı belki köpüktedir," derken o kadar tepkisizliği hayran oluna- rlı. "Sen neden gülüyorsun?" diye soran teyzemle gülüşümü öksürüğe çevirerek, "Gülmüyorum," dedim.

"Ben tabakları götüreyim."

Hepimiz mutfaktan çıktık. Önce kuyumcu teyze ve yanındaki peşin eren amcaya tabakları uzattım. "Teşekkür ederim güzel kızım." Kadının nasıllahlı cümlelerini duymazdan gelerek mutfağa dönüp iki tabak daha aptım. Teyzem elindekileri annelere verdiği için ben de iki adama ta- uklarını götürdüm. Büyük oğlan çay dağıtan ablamı süzerken, sanki yaşça küçük olanın da gözleri benim üzerimden ayrılmıyordu.

Herkes ikramlarını alınca kapının yanındaki sandalyeye oturdum. Cebimdeki telefonu çıkarıp Doğukan'dan mesaj gelip gelmediğine bak- tım. Yoktu. Mesaiden çoktan çıkmış olmalıydı. Eve mi gitmişti? Neden çıktığını haber vermemişti?

"Doğacığım."

"Hı?"

Boş bulunup ağzımdan kaçan nidayla başımı kaldırdım. Sanırım hoş beş etme sırası ablamdan sonra bana gelmişti. "Okul nasıl gidiyor?" So- rusuna tam, "Uzatmalı," diyecektim ki annem öne atıldı. "Çok güzel ma- nıllah. Sadece bir dersin hocasıyla sıkıntısı varmış. Onu da yaz okulun- da verecek." Bana gülümseyerek bakan annemin alt yazısında, "Hele bir verme de okulu uzat, bak neler oluyor sana," mesajım okuyunca sadece gülümseyebilmişim.

"Bizim Semih'le aynı yaştasınız."

Sanırım küçük oğlundan bahsediyordu. Kaşlarım hayretle hava-

lanırken nasıl aynı yaşta olabileceğimizi düşündüm. Sanırım o anlarda da alıcı gözle bakmış olacağım ki çocuk hafifçe gülümsedi. "Hatırlıyor musun beraber parkta oynadığınız zamanları?" Ne parkmış kardeşim demek isterken, "Pek değil," dedim. Yanımda oturan ablam yarım bir ağızla, "Hadi gidin parkta oynayıp eski günleri yad edin derse şaşırmayacağım," dedi. Susması için hafifçe bacağımı onunkine doğru çarptım.

"O da bu sene polis akademisinden mezun oldu."

Kadının cümlesiyle ablam yudumladığı çayı kahkaha atacakken boğazına kaçırması bir oldu. Özür dileyerek peçeteyi dudaklarına siper etti. Sözde öksürüklerini saklamaya çalışıyordu ama gördüğüm kadarıyla tek derdi gülüşünü anneme belli etmemekti. Annemin gerilim dolu bakışlarını üzerimizden çekmek için, "Hayırlı olsun," dedim ve çocuğa belli belirsiz gülümsedim.

"İstanbul'da çevik kuvvet şu an."

Bütün annelerin tavrı neden aynuydı? Çocukları olabilirdik ama çok şükür Allah bize de konuşma yeteneği vermişti. Neden böyle ortamlarda sürekli dilsiz muhammesi görüyorduk ki? "Ne mutlu ona. Ayacağına taş değmesin." İyi niyetli dileğime teşekkür edince en azından çocuğun dilsiz olmadığını ve sesinin görünüşünden çok daha genç çıktığını anladım. Bu ortamdan kaçmak adına boşalan bardakları bahane ederken ablamın da peşimden geldiğini duydum.

"Kızım emniyet müdürlüğüyle anlaşman mı var?"

Ablama susmasını işaret ettikten sonra çayları doldurmaya başladım. "Yalnız senin PÖH bu bebeyi harcar, ben diyeyim." Ablam bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki çaydanlığın fokurtusundan zar zor duymuştum.

"Hangi PÖH?"

Bir anda mutfağı dolduran ses, anneme aitti. Donakalmıştık ve bardaktaki çay taşıp tüm tezgâha yayılmıştı. Ablamın özür diler gibi bana baktığını hissediyordum. Annem, "Merve, sen içeri geç," derken kendime gelir gibi oldum ve çaydanlığı tekrar ocağa bıraktım. Tezgâhı silmek için bez ararken, annemin gözlerinin yakıcı etkisini fazlasıyla hissediyordum.

"Anne düşündüğün gibi bir."

"Merve, sana içeri gitmeni söyledim."

"Olmaz. Ne konuşacaksan benim yanımda konuş," diyerek ablam
ümde âdeta etten bir duvar gibi durdu. Annemin gözlerinde parlayan
le, içimde bir ürperti yarattı.

"Öyle mi?" diyen annem, mutfak kapısını sessizce kapattı. Sesindeki
şıkluk ve kararlılık, ortamın gerilimini daha da artırdı. "Tamam o za-
un. Sen de dinle," diye ekledi ve bize doğru adım adım yaklaşmaya başla-
ı. Annemin üzerimize doğru geldiğini görünce, tezgâhı silmeyi bıraktım
e derin bir nefes aldım. "Demek erkek arkadaşın bir PÖH."

Kendime verdiğim sözü daha ilk dakikadan çiğneyecek miydim?
Annem böylesine öfkeli dururken, gerçekten Doğukan'dan bahsetmek is-
iyor muydum? İçimde bir cesaret dalgası kabardı, nefesimi tuttum ve o
nın ağırlığını hissettim.

"İnkâr etmeyecek misin?" diye sorduğunda içimdeki deli cesaretiyle,
"Hayır," dedim. Sözlerim âdeta havayı yarararak ona ulaştı. "Evleneceğim
adamin mesleği Polis Özel Harekât." Cesaretim karşısında şaşkınlıkla du-
ran annem, gözlerimdeki kararlılığı okudu. "Evleneceğin adam," diyerek
söylediğim cümlelerin altını çizdi. Sesi, içimdeki cesareti sarsmaya çalışır
gibi yankılandı.

Annemin öfkesi ve şaşkınlığı, kalbimdeki sevgiyi ve bağlılığı daha
da perçinledi. Bu an, cesaretimin sınandığı bir an olarak zihnime kazındı.
Eğer bu savaşı kazanırsam bizi başka hiçbir şey yıkamazdı.

"İş o kadar ciddi, ha?"

Artık daha fazla saklamanın bir anlamı yoktu. O sırada geldiğimden
beri takamadığım tektaş yüzüğü cebimden çıkarıp parmağıma geçirdim.
Annem şok olmuş bir edayla yüzüğü inceledi. Gözlerindeki şaşkınlık ve
hayal kırıklığı, yüzünün her hattında belirginleşiyordu. "Siz İstanbul'da
neler çeviriyorsunuz?" diye sorarken sesi titriyordu, sanki iğrenç bir tattan
kurtulmak istiyor gibiydi.

"Biz sizi okumaya diye gönderirken, siz tanımadığınız adamlarla ne-
ler yapıyorsunuz böyle?"

Annemin sözleri, öfkeme bir bıçak gibi saplandı.

"Anne sözlerine dikkat et."

Ablam konunun gidebileceği yeri anlamış olacak ki araya girdi. "Asıl

siz hareketlerinize dikkat edin," diyerek üzerimize gelen annem ciddi anlamda bizden iğreniyor gibi bakıyordu. "Sen avukat olacak biri olarak gideceğin bir polise mi gönlünü kaptırdın?"

"İçerideki çocuk da polis."

"Onun seninle bir ilgisi yok."

"Annesi hiç öyle bir imaj sergilemiyor ama," diye çıktığımda annemin kaşları daha da çatıldı. Fark etmemiş olamazdı. "Ölürüm de bir polisle evlenmene izin vermem. O içerideki de dâhil." Ama belli ki umuna mamıştı. Söylediği şey, evdekileri düşündüğümüzde içimi rahatlatıyordu. Fakat asıl konu Doğukan olduğu için o rahatlama zehir olmuştu.

"Ayrıca o yüzüğü takan her kimse, seninle evleneceğini mi düşünüyorsun?"

Kalbim, göğsünde bir kuş gibi çırpınıyordu. Annemin son sözü, içindeki sevgiye ve bağlılığa bir bıçak gibi saplanmıştı. "Kızım senin dayanılsız da olsa darbeden içeri alındı, farkında mısın? Baban sırf bu yüzden memuriyetinden oldu. Neler yaşadığımızı unuttun mu?" Ablamın bana baktığını hissetsem de gözlerimi annemden ayıramıyordum. Parmağındaki yüzük sanki her kelimedede biraz daha ağırlaşıyordu. Göğsümün ortasına tekme yemişim gibi giren sancı daha önce aklıma gelen ama düşünmek istemediğim bir şeydi.

"Senin bile avukatlığın, hâkimliğin askıdayken o adamın gerçekten seninle evlenebileceğini mi sanıyorsun sen? O istese bile mesleği izin vermez. Senin için mesleğini bırakmasını mı isteyeceksin? Zaten bunu yaparsa da onun polisliğinden de vatan sevgisinden de şüphe ederim."

Yüreğime toplanan acı gözlerimi doldurmaktaydı. Doğukan'ın söyledikleriyle annemin ithamları birleşince gerçek yüzüme tokat gibi çıkmıştı. Çok zor dönemler geçirmiştik bu konudan dolayı ve hâlâ geçirmeye devam ediyorduk. Doğukan araştırılacağını söylediğinde aklıma ilk gelen şey bu olmuştu. Dayım, çalıştığı yerdekilerin kurbanı olmuştu ama dışarıdan bakan biri maalesef ki bunu böyle düşünmüyordu. Araştırıldığımı darbeci birinin yegeni olarak anılıyordum ve bu babamı bile mesleğinden etmişken Doğukan'ın böyle bir olayla yaşayacağını imtihanı düşünmek bile istemiyordum.

Milyon kez ona sorduğum sorunun cevabı zihnimde çınlayıp dur-

rdı. Mesleğine aşıktı. Belki de benden daha çok ... Bu olay duyulursa
yük ihtimalle evlenmemize izin verilmeyecekti. O zaman kavuşmamız
ın tek bir seçeneğimiz kalıyordu. İlişkimizin başındayken birden çok
z mesleğini benim için bile bırakmayacağını söylemişti. Belki şu anda
aşünceleri değişmiş olabilirdi ama benim ondan bunu istemeye hakkım
oktu. Ablam düşüncelerimin altında ezildiğimi hissetmiş gibi kolunu
ına doladı. Annemse hâlâ bu ilişkinin yanlışlığını haykırıp duruyordu.

“Çıkar o yüzüğü parmağından. Kimse o çocuk, onun hayatını da
mesleğini de elinden alma. Öteki tarafta bu vebalin altından aşkla maşkla
ırtılamazsın.”

DOĞUKAN

Telefon bir araç değil de uzvum gibi elime yapışmıştı. Her gelen bildirim sesiyle kalbim hızla çarpıyordu ama beklediğim mesaj bir türlü gelmiyordu. İçimde büyüyen huzursuzluk, âdeta bir sis gibi zihnimi kaplamıştı. Her saniye, ona ulaşamamanın verdiği çaresizlikle doluydum. Kalbimdeki endişe, bir türlü yakamı bırakmıyordu. Zihnimde sürekli olarak Doğa'nın mesajını beklerken, ruhumu saran huzursuzluk ve çaresizlik giderek daha da sıklaşıyordu.

Saatler geçmişti. İşten çıkmış, eve gelmiş, banyomu yapmış hatta yemeğimi bile yemiştım. Ancak bu rutinin hiçbir şeyi değiştirmedığını fark ettim. İçimdeki duygusal dalgalanmalarla başa çıkamayınca daha fazla annemin yanında kalmak istememiştım. Kendimi odama kapatmıştım ama bu sefer de duvarlar üzerime gelmeye başlamıştı. Camı açmak, volta atmak, yatmak, uyumaya çalışmak ... Bu hisse hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu.

İsteme töreni ne zaman başlayacaktı, bilmiyordum ama bu saate kadar çoktan bitmiş olması gerekiyordu. Aklımda *bir terslik mi olmuştu* sorusu donup duruyordu. İyimser tarafımsa en sonki konuşmamızdan sonra bana kızgın olduğu için yazmadığını söylüyordu. Bilemiyordum ama zaman geçtikçe ve Doğa'nın WhatsApp'a gidip çıktığını gördükçe ikinci ihtimale daha çok yaklaşıyordum. Bu belirsizlik, içimde derin bir yara açıyor ve duygusal olarak daha da yıpranıyordum.

Sonunda dayanamayarak içimde biriken tüm hisleri mesaja dök-
mekte karar verdim. Yine. Fakat bu sefer bir öncekine göre kırmamaya
çalışıyordum.

"Belki yazarsın diye bekliyorum saatlerdir.

Ben mesaj attığım için zorunlu hissetme kendini istiyorum.

**Geçen gün öylesine söylediğin görüntülü aramayı bile
olur da ararsan diye bekledim.**

**Seni beş saniyecik görebilmek için
motor kullanırken bile ayırmadım elimden telefonumu.**

Ama yok.

Senden bana gelen hiçbir şey yok.

Umarım her şey yolundadır.

**Umarım sadece yoğunsundur ve bana mesaj
atacak fırsatı bulamamışsındır.**

Gerçi son görülmenden girip çıktığın da belli ama neyse."

Rahatlamış mıydım emin değildim ama en azından içimdeki duygu-
ların birikip beni tüketmesinin önüne geçmiştim. Doğa son mesajı gön-
derdiğim gibi çevrim içi olmuştu. Telefonun elinde olduğunu fark ettiren
bu hareket nedense daha çok kırılmama neden olmuştu. Bu gece içimin
rahat olmayacağını bile bile, ufacık bir mesajı bile bana çok mu görmüştü
yani?

"Sana bakmak için girdim her seferinde.

Mesajını görmeyince de kapattım çıktım.

**Ben de senden bekledim, en sonki konuşmamızdan sonra
rahatsız etmek istemedim biraz da."**

"Sen beni rahatsız etmezsin ki.

Keşke yazsaydın be güzelim.

**Ne hâlde olduğumu bilsen,
yazmadığın her dakikaya küfredersin."**

"Ben de senden farklı değilim kall

Şu an sana sarılmaya o kadar

ar ki

Sana sarılayım, sen saçlarımın her bir telini tek tek sev.

**Başımın üzerinde bir sıcaklık hissedeyim,
anlayayım dudaklarınla saçlarım buluştu.**

Sonra dudaklarım kışkırsın saçlarımı...

Belki de en çok saçlarımı..."

"Çok seviyorum her bir ipek parçasını

Boynuma dolanıp sallandırırsa beni

idam sehpasında gıkım çıkmaz

Öyle bir aşk bendeki.'

"Allah korusun."

"Rabb'im asıl seni korusun.

Sensizlik yüzü göstermesin bana.'

Bu yazdıkları normal zamanda içimde tarifsiz bir mutluluk uyandır-
dı ama şu anda huzursuzluk başköşeye geçmek üzereydi. Doğa sadece gü-
lücük koymakla yetinmişti. Bu bile bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu.
"Cevabını duymaya korkuyorum ama bir şey mi oldu?" diye sorduğumda,
kalbim hızla çarpıyordu. Mesajımı gönderir göndermez, içimdeki endi-
şe daha da artmıştı. Doğa'nın birkaç dakika boyunca cevap vermemesi,
içimdeki huzursuzluğu ve tedirginliği yoğunlaştırmaktan başka bir işe ya-
ramıyordu. Zihnimde olasılıkların ve senaryoların döndüğü bu bekleyiş,
çaresizlikten kaygıya dönüyordu ve beni negatife çekecek daha güçlüydü.

"Yoo... Sadece kavgalıydık ya.

Annem de klasik triplerinde,

o yüzden bir an seni ne kadar özlediğimi hissettim.

Sensizlik çok zor. Burada olsan koşarak gelirdim sana."

"Gitti mi görücüler? Ablan ne dedi?

O yüzden mi yüklüyor sana?

Sensizlik ölüm gibi ama kessen bileklerimi bir damla kan

akmayacak cinsten bir ölüm. Kanım da canım da sensin.

O yüzden mi gilmemi istemedin?

Kaçabileceğin bir yer olsun diye mi'

**İtiler. Ablam görüştüğüm biri
ar diye bombayı paltattı.
İrücüler gidene kadar sessiz olan ev,
Ben kaos. Ben de odama kaçtım.
İurunun yanında yaş da yanar hep.
İnmem için bir ayırım yok.
İma sorun değil, ben sıramı savdım."**

Sıramı savdım mı demişti? Annesiyle büyük bir tartışma yaşamıştı rani. Ne hakkında? O yüzden mi canının sıkıntılığını bu derece hissedirdim? "Seni çok seviyorum Kurşun Asker, kaçacağım bir yer değil, sığınacağım yuvam olsun diye ama sorun yok," yazdıktan sonra bana bir fotoğraf attı. Odasında, loş ışık altında uzanmıştı. Yanında beni hissetmesi için koyduğum günebakanı kalbinin üzerine koymuştu. "Buradasın," yazmıştı fotoğrafın altına. Suratında bir gülümseme vardı ama asla Doğa'ya ait değildi. Kendi kavgasının izini mi taşıyordu, içerideki kanksun etkisi miydi, emin olmam gerekiyordu.

"Suratın neden asık?"

"Müsaitsen arayabilir miyim?"

**"Sana müsait olmayan zamana
bile düşman olurum ben."**

DOĞA

Önce ben, ardından ablam, annemin evde terör estirmesine neden olmuştuk. Misafirleri uğurlamayı bile zor bekleyen kadın, kapıyı kapattığı anda konu komşuyu umursamadan bağırmaaya başlamıştı. Annemin ofkesi, adeta bir bumerang gibi evin içinde dolaşüyor, sahibine döndüğü anda daha da güçleniyordu. Babam, annemin hedefi olmamam için beni odama göndermişti ama ablamı yalnız bıraktığım için içim hiç rahat değildi. Hoş, başıma ne geliyorsa onun boşboğazlıklarından geliyordu ama

yine de annemin karşısında dayanıksız kalması suçlu hissetmeme neden oluyordum. Çünkü bu kadar sinirlenmesinin asıl nedeni Doğukan'ı öğrenmesiydi.

İçimdeki korku, âdeta bir karabasan gibi üzerime çökmüştü. Doğukan'sız ne hâle geldiğimi iki ayda tecrübe etmiştim ve şimdi bir ömür onsuz kalma ihtimaliyle karşı karşıyaydım. Benden ayrılmamı istemişti. Öl dese daha kolaydı. O andan beri zihnimden bir an bile ayrılmayan görüntülerin hepsi Doğukan'la mutlu olduğumuz anlara aitti. Terazinin bir kefesine anılarımızı koyuyordum. Diğerine de karanlık geleceğimizi... Onun dengesizliği benim annemin sözlerine olan esaretimi güçlendiriyordu. Göğsümdeki kuş kanat çırpırmaktan yorulmuştu. Yine de içimdeki karanlığı dağıtmak için son canıyla çabalıyordu.

Babamı dinleyip odama gelmişti. Özellikle başucumdaki lambayı yakmış, odayı loşlaştırmıştı. Ani bir girişte uyuyor numarası yapabilmek için yatağıma uzanmışım ve saatlerdir hasret olduğum adamın mesajlarını okumuştum. Sitem etmeye çalışmıştı ama bu seferki diğerine göre daha yumuşaktı. Beni kırmaktan korkan kalbinden öpmek istemiştin. Evdeki durumları, annemin söylediklerini ve yüreğimdeki çaresizliği yansıtmamaya çalışsam da hissettiğini mesajlarından anlıyordum. Fotoğraf atmam bile işe yaramamış görünüyordu. Bu işin peşini rahatlamadan bırakmayacağını bildiğim için görüntülü aramayı teklif etmiştim. Belki beni canlı kanlı görürse, içindeki şüphelerden kurtulurdu. Belki onunla yüz yüze gelmek, içimdeki duygusal karmaşayı ve belirsizliği de bir nebze olsun hafifletebilirdi. Ancak burada da bana sağlam bir rol yapmak düşünüyordu. İçimdeki korku ve endişeyi gizlemek, ona güçlü ve kararlı bir şekilde görünmek zorundaydım.

Kulaklığımı takana kadar o beni aramıştı. Ekranda beliren görüntü içimdeki tüm huzursuzluğu hem geçiren hem de katlayan adamın yüzüydü. Günlerin yorgunluğu, sanki yanından ayrıldığımda bir anda üzerime çökmüştü. Gözleri bile bir başka bakıyordu, sadece endişeli ya da tedirgin değil, derin bir kurnazlık vardı o bakışlarda. Ve ben, bu kurnazlığın nedenini çok iyi biliyordum.

"İyi misin güzelim?"

Sesini duyduğum an derin bir nefes aldım. Annemin söylediğini

ünden içimde şahlanmış ağlama isteğine karşı koymak çok zordu. Bir rü geçirmek istediğin adamla nefes aldığın bir saniye bile zül olur muy-
Olurdu.

İçimden sessiz bir çığlık attım. Onsuzluğu seçebilecek kadar cesur
ıldım. Gözlerimin sızlamasına bile onunla olduğum için gülümseye-
: "Seni gördüm ya, artık iyiyim," dedim. Doğukan beraber uyuduğu-
n yatağın üzerinde oturmuş, dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Oysa-
sadece birkaç gün önceydi. Nasıl da bir asır geçmiş gibi hissettiriyordu
lemim.

Bir süre sessizce baktık. Gözlerinin derinliklerinde, kafasından ge-
n soruların hepsini görebiliyordum ama beni zorlamak istemediğinin
e farkındaydım. Belli ki birbirimize kırgın geçirdiğimiz dakikalar, onun
iline biraz olsun ket vurabilmişti. O an ikimizin arasında sessiz bir an-
aşma varmış gibi susuyorduk. Her bir bakış, isyan etmeme neden olacak
adar yaralayıcıydı.

"Gelmemi ister misin?"

Duyduğum soru, yüzüme buruk, ezici bir tebessüm yerleştirirken
gözlerim doldu. "Motorla üç saate gelirim," dediğinde içimde derin bir
yankı buldu. Gelirdi, biliyordum. Benim için her şeyi göze alır ve her riske
girerdi. Ama ondan bunu istemeye hakkım yoktu. Hislerimi kontrol altına
almak için derin bir nefes aldım.

İlk günden koymuştu bu konudaki tavrını. Haklıydı da. Bir amacı
vardı bu yaşamda. Babasının ve abisinin izinden gitmek istiyordu. Onun
yüreğindeki vatan sevgisini anlamam güçtü ama tahmin edebilirdim. O
sevgiyi gözlerinde, her adımunda ve her sözünde görebiliyordum. Kendi
sevdama karşılaştırmam doğru olmazdı belki ama biliyordum ki bir seçim
parası olsa ...

"Aşkım?"

Derin düşüncelerimden kısa bir iç çekişle çıktım. Onun dudakların-
dan çıkan sıradan bir kelime bile içimi titretiyordu. İkinci kez bana, "Aş-
kım," demişti ve bu kelimeyi ondan bir daha duyamayacak olmanın ağır-
lığı şimdiden yüreğime çökmüştü. Bu sözler, kalbimde derin bir iz bıraktı
ve içimdeki acı daha da katlanılmaz hâle geldi.

Titreyen sesimle, "Aşkım," diye karşılık verdim. Gözümden arsız

birkaç damla yaş süzüldü, yanaklarımda ıslak bir iz bırakarak. Onun yüzünde, sanki acı çeker gibi bir ifade belirdi.

“Sarılacak mesafede değilim, yapma.”

Sesi kelimeleri, kelimeler ise benim ruhumu okşuyordu. Buruk bir edayla gülümserken elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. “Çok özledim sadece,” dediğimde bildiğini ve aynı şeyleri hissettiğini belli eden bir iç çekti.

“Bunu istersen bağıra çağıra haykır ama ben yanında yokken ağlama.”

Her zaman yanımda olabilecek miydi? Buna izin verecek miydim? “Denerim,” diyerek buruk bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Sana gelmeyi çok isterdim ama yarın işe gitmen gerekli. Benim yüzümden şefinle papaz olmanı istemiyorum.” Onu denemek için söylediğim bu cümleyle nefesimi tuttum. Eskiden beni seçmesi için yalvaracağım konuda, şu anda işini seçmesi için ayaklarına kapanabilirdim.

Doğukan söylediklerimi umursamayan bir tavırla, “Sen iyi olacaksın sorun değil,” dedi. Sevgisi ve fedakarlığı yüreğime kor taneleri gibi düştü ve geçmişim de şimdiki de geleceğim de yakıcı yaralar açtı. Bunların arasıyla gözyaşlarım daha da hızlı süzölmeye başladı. Annem haklıydı sanırım. Gerçekleri bilirse, onun hayatını da mesleğini de elinden alacaktım. Çünkü bir zamanlar duymak için deli olduğum şeyi yaşıyordum. Anladım ki artık onun hayatında ilk sırada ben vardım. Onun bana her şeyi gözle alarak koşulsuz destek vermesi, içimdeki huzursuzluğu ve suçluluğu artırıyordu. Kendi mutluluğumu seçerken, onun hayatındaki büyük amacını ve vatan sevgisini engellemezdim. Buna hakkım yoktu.

“Doğa, ne oluyor güzelim?”

Vedanın ağırlığını taşımakta zorlanıyorum diyemediğim için, “Hiçbir şey. Sadece çok özledim,” diyebildim. Doğukan bunu bekliyormuş gibi, “O zaman geliyorum,” deyip yatağında hareketlendi. Yapacağı çılgınlığı ne kadar ihtiyacım olsa da, “Hayır hayır hayır, lütfen kalbim,” diye itiraz ettim.

“Gelsen bile bu evde ablanı yalnız bırakamam. Zaten sabah erkenden yola çıkacağız. Lütfen, sadece uyuyalım, olur mu?”

Doğukan hazırlanmaya başlamışken duraksadı. Söylediğim şeyleri

antına doğru gelse de kalbinin itiraz ettiğini yüzünden okuyabiliyor-
m. Düşüncelerinde bir çatışma yaşıyordu ama yine de düşünceme saygı
arak tekrar yatağına oturdu. Fakat bu konuşmanın bitmediğini göste-
n bakışları fazlasıyla huzursuzdu.

Yatağımın içine usulca kıvrıldım. Telefonu elimden bırakmadım bu
fer. Sanki gözümü kapattığımda gidecekmiş, açtuğunda bir daha gelme-
cekmiş korkusuyla sıkı sıkıya tuttum görüntüsünü.

O da benim gibi yatağına uzandı. Yastığa başını koyduğu anda hafif-
e burnunu kumaşına getirip derin bir nefes aldı. Kokumu içine çektiğini
alamak zor değildi ve bu durum, ilk kez bir kumaş parçasını kıskanmama
eden olmuştu.

Ben de yastığımın yanına günebakanı koydum. Onun gibi korkmu-
ordu belki ama varlığını hissettiriyordu.

"Sigaramın dumanına sarsam saklasam seni.

Gitme, gitme gittiğin yollardan dönülmez geri.

*Gitme, gitme el olursun sevdiğim incitir beni."*¹⁰⁸

Doğukan'ın mırıldandığı şarkının melodisi kulaklarıma dolarken tit-
ek nefeslerimi kontrol altına almaya çalıştım. Bu şarkının nereden aklıma
gelmiş olabileceğini merak ediyordum. Neden tam da bu anda, bu duy-
gusal anımızda söylüyordu? Bu kadar mı hissetmişti beni, içimdekileri ...
Sanki kalbimin en derin köşelerindeki duygulara dokunan bir el gibiydi
sesi. Fakat bu sefer okşamıyordu, sıkıp boğmaya çalışıyordu.

"Yokluğun ah yol, yol olsa uzasa unutmanı seni.

Gitme, gitme gittiğin yollardan dönülmez geri.

*Gitme, gitme el olursun sevdiğimi incitir beni."*¹⁰⁹

Kalbim gümbür gümbür çarparken gözlerimi kapattım, belki bu şe-
kilde gözyaşlarımı engelleyebilirdim. İçimdeki kara fırtınayı bastırmak
ıçın derin nefesler aldım ama duygularım bir türlü yatışmıyordu. Doğu-
kan'ın sesi gittikçe azalırken, uyuduğumu düşünmesi için mümkün oldu-
ğunca hareketsiz kaldım. Ancak içten içe ağlayan ruhumu kontrol etmek,
dev dalgalarla başa çıkmaya çalışan bir gemi kaptanı gibiydi. Her ne kadar

¹⁰⁸ Ezginin Günlüğü - Sigaramın Dumanına Sarsam seni şarkısı.

¹⁰⁹ Ezginin Günlüğü - Sigaramın Dumanına Sarsam seni şarkısı.

dışarıdan sessiz ve sakin görünmeye çalışsam da içimdeki fırtınayı dindirmek imkânsızdı. Gözlerimi kapatarak bu anın acısını hafifletmeye çalıştım ama her geçen saniye, duygularım daha da derinleşiyordu.

"Akşam vakti, sardı yine hüznüler.

*Kalbim yangın yeri, gel kurtar beni senden."*¹¹⁰

110. Ezginin Günlüğü - Sigaramın Dumanına Sarsam seni parkısı.

DOĞA

Saatlerce uyumamıştı.

Alıp verdiği nefesten, çektiği dertli içlerden, bana dokunduğunu ıyal ettiğim hışırtılı seslerden bunu anlamıştım. Tepki vermemek çok oldu. Çünkü benim de gözüme gram kadar uyku girmemişti. En son uykuya yenik düştüğü anda benim kirpiklerimden gün ışığı sızıyordu. Korka korka açtığım gözlerim ne güzel bir güne uyanmıştı yine. O uyurken irpiğine kadar sevdim. Bir daha bu anları görme şansım olmazsa diye bir ürü fotoğrafını çektim. Ekrandan bile dokunmaya korktum, uyanır diye. Tokluğunda yine ona sarılmanın hayaliyle nefes alacaktım ama o bunu bilemeyecekti. Tıpkı şu anda olduğu gibi...

İçerideki seslerin yükseldiğini duyunca Doğukan'ın gözlerine doğru ekranı öptüm ve telefonu kapattım. Yeni bir gün umut beslerdi ama artık benim tüm günlerim gecenin kasvetinden farksız olacağı benziyordu. Ablamın dünkü olaylardan sonra burada daha fazla kalmayacağını bildiğim için hızlıca hazırlandım. Çantamı toparlarken içerideki seslerin tekrar hareketli bir hâl aldığını işitiyordum. Kapımın tıklatılmasıyla çantamın fermuarını kapattım.

"Gel"

Kapı aralığından başını uzatan ablamın da tüm geceyi uykusuz geçirdiğine emindim. Gözleri endişeyle beni tararken, "Gidelim mi?" diye

sordu. Daha güzel bir şey teklif edemezdi. Çantamı sırtıma taktığımı görünce kapıyı sonuna kadar açtı. Onun da eşyaları elindeydi. Beraber dış kapıya doğru ilerlerken babam görüşümüze girdi.

"Kahvaltı etmeden mi gideceksiniz gerçekten?"

Hüzünlü gözlerine bakmak istemiyordum. Dayım yüzünden meslekten uzaklaştırıldığının haberini aldığımız ilk gün olduğu gibi bakıyordu sanki ya da ben annemin ona söylediğini düşündüğüm için öyle hissediyordum.

"Yolumuz uzun. Yarın önemli bir toplantım var. Hazırlanmam lazım."

Ablam babama sarılarak vedalaşırken, "Dün gece ve bu sabah için senden çok özür dilerim baba," diye fısıldadı. Annem tabak çanaklardan hırır hırır çıkarır gibi ses çıkarıyordu. "Görüşürüz baba," diyerek sarıldığım adamla mutfak kapısında beliren annem hiddetli bakışlarıyla görüşüme girdi.

"Sen nereye?"

Odağı direkt bende olduğu için, "Okulum var," deyip çantamın kolunu daha sıkı tuttum. Alaycı bir kahkaha atan kadın şu an gözüme daha da korkutucu görünüyordu. "Sanki çok umurundaymış gibi bir de okulum var demez mi?" Annem gece boyunca süren tartışmaya rağmen formunu kaybetmemiş gibiydi.

"Umurunda olmadığını nereden biliyorsun anne?"

Ablam anneme çatacak yeni bir konu bulmuşçasına karşısına dikildi ve beni öfkeli bakışlarının radarından çekti. "Yanımızda mısın?" Sorduğu soru annemin beklediği bir şeymiş gibi yüzü aydınlanmıştı.

"Bence de yanınızda olmalıyım."

Gözlerimin dehşetle büyümesini engellemek çok zordu. Annemin bizimle olması, Doğukan'la ayrılığımı kesinleştirmem anlamına geliyordu. Ben henüz buna hazır değildim. Yapabilecek miydim, ondan bile emin değildim. Bu kararsızlığımın bile bu kadar kısa sürede elimden alınmasını istemiyordum. Yalvarırcasına ablama baktım. Bir tek o bu duruma engel olabilirdi. Bakışları bana değmemişti ama ona baktığımı anlamış gibi duruşunu dikleştirmişti.

"Bence şansını fazla zorlamamalısın anne."

Ablamın sesindeki mesafeyi fark etmemek için aptal olmak gerek-

“Dün gece söylediklerinden sonra bence bir süre görüşmemeliyiz,”
ğinde kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladı. Annem kaşlarını
dan okur gibi havalandırarak, “İpinizin ucu daha çok kaçsın diye mi?”
sordu. Sesi keskin ve soğuktu. “Biri görücülerin önünde sevgilisi ol-
unu söyler, diğerinin zaten özel harekât polisiyle ne yaptığı belli değil.”

“Anne.”

“Hanım.”

Babamla seslerimiz birbirine karışmıştı ve ben sözü ona bırakmak
sessiz kalmayı tercih ettim. Babam gözlerini anneme dikerek, “Bu kız-
ken yetiştirdin. Şimdi kendi öğretilerine ters düştüğünün farkında mı-
” dedi. Annemin yüzündeki sitemli ifade babama çevrildi. Gözlerinde
dan okuyan bir parıltıyla, “Bunlar benim yetiştirdiğim kızlar değil,”
ı. “Benim kızlarım bir dediğimi iki etmezdi.”

Bu sözler, holdeki havayı daha da gerdi. Annemin öfkesine eklenen
ıl kırıklığını umursamayan ablam, “Senin kölelerin demek istedin sa-
m,” dedi. Annem kaşlarını çatarak, “Merve. Yaşına başına bakmam, alı-
ayağımın altına. Doğru konuş!” diye uyardı.

“Doğru konuşuyorum zaten anne. Sözümden çıkmadığımız sürece
in kızlarınız ama senin isteğine ufak bir ters düştüğümüz anda çöpten
muş muamelesi yapıyorsun. Günahımızla sevabımızla kabul etmiyor-
ı kendi çocuklarını. Üvey evlat olsak daha çok sevilirdik sanırım.”

Ablamın söyledikleriyle bir an aklıma Doğukan geldi. O da beni gü-
umla sevabımla kabul edeceğini söylemişti. Peki ya ailemi? Ailemi de
r mıydı?

“En azından onlar daha fazla minnet bilir.”

Ablam alaycı bir kahkaha attı ve, “Bu bizim bilmediğimiz hâlse,” dedi.
dından bu konuşmanın çok fazla uzadığını belli eden bir ifadeyle, “Bir
raki görücü buluşmasına kadar esen kal, hoşça kal anne,” dedi. Bana
küp yürümemi işaret ettiğinde, onun sözünü ikiletmedim.

Annem, arkamızdan tüm derslerini vermem gerektiğini haykırıyor-
ı. O kadar aşındım ki tehditlerine, biri kulağımdan giriyor, diğeri çı-
rıldı. Ancak tam merdivenlere yöneldiğimiz anda, öyle bir şey dedi ki
dugum yere çakıldığımı hissettim.

"Eğer o çocuktan kendi rızan ile ayrılmazsan, ihbar ederim. Yalan beyanların bile araştırıldığını biliyorsun. Benim kızımın mesleğe geç atılmasına neden olan adamın mesleği bir süre elinden gitsin bakalım."

Annemin gözdağına hiddetli bir ifadeyle karşılık verirken, "Bunu yapamazsın," diye bağırdım. Sesim apartman koridorunda yankılanınca, annemin bakışları etrafı taradı. Bu çıkışıma daha da öfkelenmişti. Ne de olsa komşuları önündeki anne-evlat çizgisinden kaymıştı.

"Ayrılmı da gör bakalım. Hadi şimdi selametle."

Annemin sakın çıkarmaya çalıştığı sesi, bakışlarındaki öfkeyle tezaa oluşturunuyordu. Kapıyı yüzümüze çarpmak isterken yavaşça kapatmış ama biz çok iyi biliyorduk aslında çıkan sesi. Bu yankı, uçuruma doğru seslenen birininki kadar derindi ve annem beni o sonsuzluğa itmek üzereydi.

Sen aklım ve kalbim arasında kalan, en güzel çaresizliğimsin Doğan Karahanlı ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Apartmandan nasıl çıktığımı, arabaya ne ara bindiğimi hatta Doğan'a yola çıktığımızı bildiren bir mesajı ne zaman attığımı bile bilmiyordum. Zihnim annemin son söylediğiyle o kadar doluydu ki sanki bir rüyanın içerisindeydim ve etrafımda olup biten her şey hayal ürününden farksızdı.

"Merak etme, adını bilmiyor. Hiçbir şey yapamaz."

Ablamın cümlesi beni gerçekliğe çekti. Fakat içim zerre kadar rahatlamamıştı. Çünkü annemin kafaya bir şey taktığında neler yapabileceğini az çok biliyordum. Elbet zorlasa ismini de öğrenirdi, zorlarsa dediğini de yapardı. "Neden bu kadar ön yargılı abla polislere?" Ablam sıkıntılı bir nefes alırken direksiyonda tuttuğu ellerini sıkılaştırdı.

"Biraz dayımın suçu. Sorgu sırasında yaşadıklarını, ona yapılan muameleyi anlatmasaydı bu kadar olmazdı."

Ablam belki yaşça büyük olduğu için o dönemde daha hâkimdi. "Yine de hepsi bir değil. Bunu anlayacaktır," dediğinde başımı umutsuz bir şekilde

ana salladım. "Hiç sanmıyorum," diyerek bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim. Bursa'yı arkamızda bıraktığımızı gördükçe yüreğimdeki her bir balon gibi havalanıyordu. Biraz olsun rahatladığımı aldığım nereden bile hissedebiliyordum. Ben alt tarafı bir gün annemi görmüş-
tım. Peki ya babam...

"Bazen babama çok üzülüyorum."

Cümlemin ardından ablama baktım. Onun da bana baktığını gördüğümde söylediğim şeyi sorguladığını fark ettim. Annemin öfkesi ve sertliği, babamın huzur dolu varlığıyla karşılaştırıldığında, içimde derin bir kıvrıma yaratıyordu. "Annem gibi biriyle bir ömür geçirmek zor olmalı," dediğimde düşünceli bir edayla tekrar önüne döndü.

"Aslında bu kadar değildi annem. Dedemi kaybettikten sonra değişmeye başladı. Hatırlamıyor musun? Ben üniversitedeyken görücüler kapıyı aşındırırdı da hiçbirini içeri almazdı."

Hayal meyal hatırlıyordum. Ablamı bu zamana kadar isteyen çok kişi olmuştu. Her biri annemin beklentilerini karşılamak için çabalıyor ama annemin gözüne girebilmek pek de kolay olmuyordu. Çünkü okul dönemlerinde, görücü fikri bile anneme çok uzaktı. Ablamın eğitimine ve işsel gelişimine odaklanmak, o zamanlar annemin önceliği idi.

"Gerçi sana da görücü gelmesine izin vermiyor hâlâ. Ayaklarımızın üzerinde durmamızı istiyor ama tamamen özgür olma fırsatını elimize vermemek için bizi koca baskısı altına sokmaya çalışıyor. Sanırım tamamen kendimize yeteceğimizi fark ettiğimiz an ilk vazgeçeceğimiz şeyin evlilik olmasından korkuyor."

Bu doğru olabilirdi. Zaman geçip ablam üniversiteden mezun olunca annemin bu konudaki tavrı değişmeye başlamıştı. En azından gelen her görücüyle daha fazla ilgilenir olmuştu. Son yıllarda ise bu baskının dozunu iyice kaçırmıştı.

"Doğukan'a söyleyecek misin?"

Tam tekrar başımı dışarı doğru çevirecektim ki ablamın tedirgin sesi, "Bilmesi gerekiyor, biliyorsun," diyerek kulağıma doldu. Bu durumdan Doğukan'a bahsettiğim anda olabilecekleri tahmin edebiliyordum.

"Belirse durmaz."

"Durmasın işte, ne güzel. Alsın, kaçırsın seni. Birimiz bari bu aileden uzakta mutlu olsun."

Başımı hayır anlamında salladım. "Ona bu kötülüğü yapmam," dediğimde ablamın bana öyle bir bakışı vardı ki yanılsa sürüklendiğimi haykıırıyordu. Fakat benim yanıışım, Doğukan'ın doğrusuydu. Mesleği ve benim aramda bir tercih yapmasını istemek, onu ömür boyu mutsuzluğu hapsedmekten başka bir şey değildi. "Senin bir suçun yok ki ama." Beni telkin etmeye çalışan ablama gülümsemekle yetindim ama söyleyemediklerim cam kırığı doluymuşçasına ruhuma batmıştı.

"Sinek de küçük ama mide bulandırır abla."

"Sen sinek değilsin."

Bunu o kadar ciddi söylemişti ki ufak bir kahkaha dudaklarının arasından kaçtı ve bunun pişmanlığını yaşayan gözlerim yaşları serbest bıraktı. Kahkaham iç çekişlere dönerken, ellerimle yüzümü kapattım. "Doğa," dedi ablam, sesi acı doluydu. Ardından tek koluyla beni kendine doğru çekti. Hıçkıklarını arabadaki sessizliğe savurdum, gözyaşlarımı ise ablamın göğsüne.

Ablam, uygun bir yerde arabayı sağa çekip durdu. Şimdi beni daha sıkı sarmıştı. Her bir iç çekişimi karşılamak istercesine bedenine bastırıyordu. Birikmişliğin verdiği hissi boşalttım şimdime. Geleceğim dolu taştı. Bense içinde boğulacağımı bile bile hâlâ çırpınıyordum. "Ona söylemelisin Doğa," dedi ablam sırtımı severken. Omzuna çenemi dayayarak başımı hayır anlamında salladım.

"Seni seçmeyeceğinden mi korkuyorsun?"

Belli belirsiz gülümserken, "Beni seçeceğinden korkuyorum," dedim boğuk bir sesle. "Bir yanım beni seçsin istiyor ama diğer yanım ona bunu yaşatmaya hakkım olmadığını söylüyor abla. Yapamam. Bu hayatta en en mutlu eden şeyin ondan alınmasına izin veremem." Ablamın gözlerinde içimi delip geçen bir şelkat vardı. "Bu hayatta onu en mutlu eden kişi sensin Doğa," dedi. Başımı yine hayır anlamında sallarken, "Anlamıyorum ya da ben anlatamıyorum," diye karşı çıktı. Yavaşça ablamdan ayrıldık ellerimle gözyaşlarımı sildim.

"Biz ilk tanıştığımızda bırak evlenmeyi, hayatına sevgili anlamada bile birini almayı düşünmüyordu. Can yoldaşı olmuştuk hatırlarsan. Sıo

nı biliyorsun. Sevgi anlamında değişmiş olabilir ama ben yan yanayken gözlerinde vatana duyduğu aşkını da mesleğine olan hasretini de görüyorum. Düşün ki sadece birkaç gün izin alıp ayrı kalmak istiyor. Bir yıl uzak kalsa suçlamaz mı beni?"

"Bilemezsin."

Ablam beni kararımdan vazgeçirebilecekmiş gibi elimi sıkı sıkı tuttu. Beni ona bakmaya zorladı. Bakışlarındaki cesarettten kaçmak emeyeceğimi biliyordu. "Ona söylemeden ne olacağını bilemezsin. İki de sen abartıyorsun bir şeyleri." Biri bir şeyi abartıyorsa o anımdı. Fakat onun bu yoğun duyguları olabilecek en kötü sonu kızını hazırlıyordu.

"Ne yapmayı planlıyorsun peki?"

"Ayrılacağım."

Ablam dudaklarının kenarına alaycı bir tebessüm yerleştirirken, izleri benim ciddiyetimi anlamaya çalışıyordu. O ince gülümseme, yüzündeki merak ve endişeyle tezat oluşturuyordu. "Sadece nasıl olacağını bilmiyorum," dediğimde, sesim boğuk ve çaresiz bir tını taşıyordu. "Anımin söylediklerinden mantıklı düşünemiyorsun bence." Ablam elimi ırdı ve koltuğuna yaslandı. Fakat tekrar yola çıkmamıştı. Tırnaklarına kence yapıyordu, sanki dillendirmedeği bir şeyler düşünüyordu. Onun u hâli beni şaşkına çevirmişti. Engin'den ayrılacağımı söylediğimde hiç öyle bir tepki vermemişti. Ancak şimdi, sanki ayrılınmanız için bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Ne sunarsan sun, kabul etmeyecektir."

İşimin zor olduğunu biliyordum ama elbet onun da bım teline basıan bir bahane bulurdum. "Edeceği bir şey bulacağım," dediğimde ablam kararından vazgeçmem için yalvarırcasına bana baktı. "İkiniz de bunu hak etmiyorsunuz." Gülümsemeye çalıştım ama yanaklarımdan süzülen yaşlar bunu gölgeledi. "Dediğin gibi bu aileyi ben doğmadan seçmiş olabilirim. Seçimlerimin bedelini de öderim ama ödetmem abla. Yapamam."

"Bu ilişkiyi ikiniz yaşıyorsunuz Doğa. Sen önceki ayrılığınızda bana sormadan hareket etti diye üzülmedin mi? Şimdi bu gerçeği ondan saklarsan..."

"Saklayacağım. Ayrılığımızın gerçek nedenini sadece biz bileceğiz. Bana bu konuda söz vermek zorundasın."

"Doğa ben-"

"Canın pahasına söz ver abla. Beni en dipte görsen de boğulduğumu bilsen de can simidi olarak Doğukan'ı atmayacaksın bu bataklığa. Yoksa seni ömrü hayatım boyunca affetmem."

"Doğa."

"Söz ver."

Ablam büyük bir ikilemde kalmış gibi yüzüme baktı. Ardından başını söz verir gibi salladı. Dili dokunamamıştı kelimelere ama beni anladığını bildiğim için üstelememiştim. İçimdeki yangını söndürmek istercesine derin bir nefes aldım.

"Şimdi bana bir erkeği kendimden nasıl uzaklaştırabilirim onu söyle"

Ablam bana şifasız bir hastalığa yakalanan birinin çaresizliğiyle baktı. "Doğukan gibisinin nasıl uzaklaşacağını bilmiyorum ablacığım." Sözlerini bitirdiği gibi konuşmaya daha fazla devam etmek istemediğini belli edercesine arabayı sürmeye başladı.

O bilmiyordu ama ben sanırım biliyordum.

Yüz yüze gelmeyeceğim bir zaman...

Çünkü onun gözlerine bakarsam değil ondan ayrılmak, bir ömür tutunurdum kalbine. Sonra ahir zaman için dua ederdim, bir yazılsın amel defterimiz diye...

DOĞUKAN

Son birkaç ayda içimde açıklanamaz duygular boy göstermeye başlamıştı. Her şey dışarıdan normal gibi görünse de Bursa'dan sonra içbir şeyin eskisi gibi olmadığını derinlerde hissediyordum. Doğa'nın aksisi gibi gülmediğini, gözlerindeki o ışığın yavaş yavaş sönmeye başladığını görmek beni derin bir endişe denizine sürüklüyordu. Bir zamanlar içimi güneş gibi ısıtan her şey, şimdi kara bulutların arkasına kapanmıştı.

Gözlerindeki mesafeyi hissediyor, onunla aramızdaki bağı giderek zayıfladığını fark ediyordum. Bu mesafe, aramızdaki görünmez bir duvar gibi hissediliyordu. Kavgalarımız artmış, konuşmadığımız süreler uzamıştı, görüşmek ise tamamen hayal olmuştu. İçimdeki bu belirsizlik, bir kırumun kenarındaki düşme korkusu gibiydi. Benden kaçıyordu. Kovalamaktan bir gram pişman değildim. Ancak nedenini bir türlü anlayamıyordum.

Çabalıyordum ama genelde çabalarım sonuçsuz kalıyordu. Aklıma sadece annesiyle arasında benim yüzümden bir sorun yaşadığı geliyordu. Fakat onu da mantığa uygun hiçbir nedene bağlayamıyordum. Bu durum, içimde bir yapbozun eksik parçaları gibi hissediliyordu. Bir gün anlattır umuduyla beklemekten ve bu sürecine anlayış göstermekten başka elmden hiçbir şey gelmiyordu. Fakat bu durumu beklemek, bir ömrün

en uzun ve en zorlu maratonu gibiydi. Her adım, içimdeki sabır ve umut atılıyor ama her adımda daha da yoruluyordum.

Yanımdan ayrılmayan beni sürekli bir şeylere teşvik veya tahrik eden kader, sonumuzu her sorduğumda soluyor, üstü beyaza boyanmış bir duvar resmi gibi silikleşiyordu. Her geçen gün bir önceki günden daha eksik, sevgisiz ve karanlıktı. Doğa'nın sessizliği, ruhumda çığlık çığlıyordu. İhtarleri takip edersem, yolun sonu vedaya çıkıyordu. Ama ben, her yaptığım hareketi aklayacak bir şey bularak her şeyin düzeleceğine dair umutlanmaya tutunuyordum.

Doğa'ya sorduğumda, her şey normaldi. Fakat yaptığı şeyler, normalin yakınından bile geçmiyordu. Sanki bir tiyatro sahnesini paylaşıyorduk. Doğa bana karşı oynuyordu ama ben rolümü kabullenmek istemiyordum, replikleri sürekli şaşıyordum. En basitinden, yine sınır ötesinde bir göreve gitmeye gönüllü olduğumu söylediğimde, sesini çıkarmamıştı. Nedenini sorgulamamıştı. Hatta kondurmak istemiyordum ama bir yanı sevinmişti bile.

Şimdi gidiyordum işte. Nasıl bir tesadüftür ki benim gideceğim gün belli olduğunda onun da staj görüşmesi için aynı gün hatta uçağımla aynı saat verilmişti. Şüphelenmeye meyilli gönlümü sakinleştirmek hiç kolay değildi. Fakat bir yolunu bulup başarıyordum. Ah, bir de şu cevapsız kalan mesajlarım olmasa...

"Güzelim ne yapıyorsun!

Bitmedi mi görüşmen daha?

Uçağa binmeden konuşabilseydik keşke

Aşkım uçaktayım

Telefonu yine son dakikaya kadar kapatmayacağım

ama lütfen beni habersiz bırakma

Seni çok seviyorum

Şu an gökyüzüne doğru süzülüyorum

Mesajlarım geliyor mu

Geliyor

Seni çok özledim ve canımdan öte seviyorum

İndiğimde görüşürüz

DOĞA

Hasretiyle cayır cayır yanarken soğuk durmaya çalışmak bu hayattaki en büyük imtihanımdı. Günler haftaları kovalamıştı. Haftalar birkaç ayı geçire takmıştı. Her geçen gün takvimden bir yaprak götürüyordu ama kalbimdeki sevgiden bir gram bir şey eksilmemişti. Eksiltmeye çalışmak ise boşa kürek çekmekten farksızdı.

Ne yaparsam yapayım, sinirlense bile alttan alan bir adamı ayrılığa bürülmek zordu. Aramalarını açmamam, geleyim dediği zamanları reddetmem hatta o gelmek için plan yaparken ablamla gittiğim tatil bile pes ettirmemişti onu. Sürekli hareketlerime kendince anlayış gösterecek bir bahane bulması beni fazlasıyla zorluyordu. O anları hisseden annem direncimin kırılacağını fark ediyordu sanki ve beni kırbaçlayacak sorularını yöneliyordu. Korktuğum şey başıma gelmişti. Nasıl yapmıştı bilmiyordum ama Doğukan'ı kütüğüne kadar öğrenmişti. Bu işi neden bu kadar yokuşa sokuyordu, aklım almıyordu. Mutsuzluğumdan besleniyordu sanlı. Hoş... Ona göre mutluluğum için çabalıyordu.

Böyle mutluluğun adı batsın.

Doğukan gizli bir göreve gideceğini söylediğinde zamanın geldiğini anladım. Yumruk kadar olan kalbim bile göğüs kafesime sığmakta zorluk çekiyordu. Yine tehlikeli bir göreve gidecekti. Ucu açık bir tarihti dönüşü ve bu sefer o bunu benden saklamak yerine söylemeyi tercih etmişti. Başka bir zaman olsa bu dürüstlüğü gözlerimi yaşartırdı ama şu an...

Ayrılık çanları bizim için çalıyordu.

Belki şu anda yapacağım şey vicdan muhakememi sorgulatacaktı ama ayrılmak için en iyi vakit buydu. Uçağa binene kadar attığı tüm mesajları gıyasetleriyle telefonun ekranından okudum. Özlemini, çaresizliğini, gidişini... Uçağın kalktığından emin olduktan sonra ise aylardır ilmek ilmek kıldığım ayrılık mesajını tek seferde gönderdim.

Değilim gerçekten de ve olmayacak bir dua için daha fazla
hayatlarımızdan çalmak istemiyorum.
Şu an tek düşünmek istediğim
şey okulun ve mesleğim.
Tıpkı senin de tek düşünmen gereken
şey mesleğin olduğu gibi.
Bende hakkın çoktur, helal et demeye yüzüm yok.
Benim sende hakkım var mıdır, onu da bilmiyorum
ama hakkım sana her zaman helal olsun kurşun asker.
Bana hayal bile edemeyeceğim bir sevgi yaşattığın
için Allah senden razı olsun.
Hani seversem aklını kaçıırırsın demiştin ya bana.
Onun sorumluluğunu taşıyabilecek birine ver
kalbini bundan sonra.
Ben seni hak etmiyorum.
Allah'a emanet ol demek istiyorum ama tekrar karşına
çıkma ve sana acı çektirmekten korkuyorum.
O yüzden kendine çok dikkat et
ve Allah'ım seni koruyup kollasın.
Seni gerçekten çok sevdim,
bundan bir an bile şüphe duyma.
Yaşadığımız her şey gerçektir.
Sadece ben gerçekleri taşıyamıyorum.
Taşımakta istemiyorum.
Hoşça kal Kurşun Asker...
Gerçek balerinini bulman dileğiyle."

***Doğukan...**
Ben yapamıyorum.
Bir süredir düşünüyorum ama bir türlü
oturtamıyorum kafamda geleceğimizi
Zaten birbirimize hasretken ileride
evlendiğimizde de böyle gidecek misin sürekli?
Telefona izin verilmediğini söylüyorsun.
Ya sana ihtiyacım olursa...
Koşup gelemeyeceğini biliyorum ama
bir telefon uzağımda olman bile öyle büyük nimet ki
Onu da benden alıyorsun.
Hem de ucu açık bir tarih boyunca.
Bir ay mı bekleyeceğim üç ay mı?
Belki de daha fazlası.
Hem hayatımda olacaksın hem olmayacaksın.
Sen işini yapacaksın ama ben
iyi olup olmadığını bilmeden
hayatıma devam etmeye çalışacağım
Biliyorum yapamayacağım da...
Zaten yapamadığım dönemlerin sancusu
çekiyorum ya şu anda okulda
Sanırım ben böyle bir ilişkiyi
sorumluluğunu alabilecek biri değilim
Yani bu göreve kadar kafamdaki soru işaretlerine b
şekilde cevaplar buluyordum ama şu anda biliyorum ı
ben yapamam. Sen oradayken burada yaşamayı
devam edemem. Senden haber almazken her ı
normalmiş gibi önüme bakamaz
Hiç gelmeyecek birini her an gelecekmiş gibi bekleyemem
Ben annen değilim demiştim!

DOĞA

Zaman geçmek bilmiyordu. Sanki saatler, dakikalar, saniyeler bir birine yapışmıştı ve ileriye doğru hareket etmeyi reddediyordu. Gözüm sürekli telefondaydı. Önce saati kontrol ediyor, ardından mesaj gelip gelmediğini görmek için ekranı açıyordum. Fakat attığım mesajları okuyup okumadığını kontrol etmeye bile korkuyordum. Sonuçta okuduğunda en azından mesaj atardı, değil mi?

Yoksa göreve giderken yaptığım bu hareketten dolayı bana kızgınlığından direkt silip atar mıydı?

Bir anda telefonum çalmaya başladı. Sanki bunu beklemiyordum gibi irkildim. Kalbim göğüs kafesimden çıkmak istercesine hızlı çarpmaya başladı. Nefes alışım, boğazımdaki düğümden dolayı zorlaşmıştı. Bedenimi bu andan kaçacak bir yol arıyordu ama zihnim bunu sağlayacak düşünceyi uretemiyordu. Sadece Doğukan'ın aramasını izliyordum. İçinde bulunduğun an, sonsuzmuş gibi geliyordu. Sanki her saniye, bir asır gibi uzamıştı.

Arama sonlandığı gibi ekranıma bir mesaj düştü. Fakat onu okuyamadan tekrar aramaya başladı.

"Bu ne demek oluyor?"

Açur mısın şu telefonu?"

Doğru telefonu uç.

Kapı kilit olasıca telefonunu!

Doğru.

İlah şahidim. Telefonu açmazsan görevi de

mesajımı de yakar, kapına dayanırım.

Neşile ayrılacak bir şeyler mi yaşadık biz?

Fizime söyle ne söyleyeceksen."

Birkaç dakika içerisinde o kadar arama yapmıştı ki telefonum kilitlenmişti. Aradığını da ekrana düşen mesajları da görebiliyordum ama tıklıramıyordum. En son yazdığı tehdidin gerçekliğini bildiğim için hızlıca telefona reset attım ve geri aradım.

İlk çalışı bile beklemeden açıldı sanki. "Telefonunu yüzüme mi kapattın?" Sanki bütün cümleler nefesimle birlikte boğazıma düğümlendi. Onunla bu konuşmayı telefonda yapmaya hazır olmadığımı bir kez daha anlamış oldum.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Telefonu bilerek kapatmadığımı ilgili bir şeydi ama düşüncelerimi tutarlı kelimelere dönüştüremeden bana, "Sana staj görüşmesinde alkollü bir şey mi verdiler? Bu ne demek oluyor?" diye sordu. Midem bir girdaptaymışım gibi kasıldı. Bu histen kurtulmaya çalıştım.

"İnsanlar öskeli ve sarhoş olduğu zamanlarda doğruyu söylemezler mi zaten?"

Kelimeleri durduramadan dudaklarımdan döküldü ve onları geri almayı çok isterdim. Sorum sanki aramıza taş bir duvar örmüştü. Bu şekilde gizlenmişti sesimdeki titreyiş. Doğukan'ın birkaç dakikalık sessizliğinde arkasındaki uğultu tamamıyla yok oldu. Derin bir iç çekiş duyuyordum telefonun ucunda. Rahatlatmayan, acıtan ama bir nebze de olsa öğulmasını önleyen bir çabaydı. "Doğru mu yani bu söylediklerin?" diye sorarken sessiz bir yere girmiş gibi hissettim ve yalnız olduğunu anladım.

"Evet."

Şüpheye düşürmeyecek bir "evet"ti. Düşüncelerinin dehşeti ve nihayetimin mide bulandırıcı kokusunu burnuma kadar gelmişti sanki. Büyük bir gürültü telefonun ucunda yankılandı. "Sikeyim böyle doğruyu o

zaman!" diye bağıırken bir yeri tekmelediğini anladım. Yüz hatlarının sertliğini hayal ettikçe tüylerim diken diken oldu.

"Ağzından çıkan kalbinin duyduğuna emin misin?"

Bu ses ona ait değildi. Bu ses kalbine usul usul ekilen nefret tohumlarının filizlenmesiydi. İstedğim de bu değil miydi zaten? "Eminim Doğukan. Çok düşündüm," derken bir anda kükrediği bir sesle cümlemi yarı kesti.

"Neyi düşündün sen ya? Hangi ara düşündün Doğa? Yüzüme gülerken arkadan benden ayrılacağını anı mı kolluyordun?"

İşkence altındaki bilinçaltım dizlerinin üzerinde devam etmemem için yalvanyordu ama bu yoldan dönüş yoktu. "Onun için," diye hatırlattım kendime ve sessiz kaldım. İçinde bana dair ne varsa rahatça dökmesi için ona zaman tanıdım.

"Sorumluluğunu alamıyormuş. Sana bu ilişkide ne sorumluluğu yükledim ben Doğa? Her şeyi omuzlamadım mı senin canın yanmasını diye?"

Yutkunarak söylediği cümle yüreğime bir ağırlığa dönüştü. Sanki bir şeyleri kırıp dökmek biraz olsun öfkesini dizginlemişti ya da kızgınlığı kırgınlığın esiri olmak üzereydi. "Benim sevgimi mi taşıyamadın yani sen? Çünkü gerçek bizdik Doğa. Her türlü zorluğa göğüs gereceğine inandığım aşkıydı. Onu mu taşıyamadın?" Onun nefes aldırmadan sürekli üstüne gelen bu yıkıcı darbelerine bir set çekmek isterdim. Kendimi korumak ve beni acıya boğan bu ırmağın akış yönünü değiştirmek ...

Yapamadım. Yapamazdım.

"Onu da ben taşırdım be güzelim. İlk yol vazgeçmek mi oldu senin için?"

Sözleri çok derin bir nefese ihtiyacım olduğunu hissettiriyordu. "Doğam." Seslenişi tüm zerremi kuskuvrak yakaladı. Adımı duymam beni şerh lendirecekken daha da içe kapanmamı sağladı. Gözlerimden akan yaşların sesini bile duyabilecekmiş gibi telefonu kulağımdan çektim. Önümdeli sudan titreyen ellerimle bir yudum aldım. Fakat ağzıma suçluluk ve acıdan başka hiçbir tat gelmedi.

"Ben yapamıyorum Doğukan," diyebildim zor da olsa. Sesim hiç olmadığı kadar nefessiz ve belirsizdi. "Uzakta ilişki götürmekte zorlanırken

şimdi iletişimsiz kalacağım bir süreçten bahsediyorsun. Bu benim için çok
zor.”

“Benim için daha da zor. Senden uzakta, senden habersiz ve ölümle
burun buruna bir süreç ama bu sefer seni arkamda bırakmadım istediğin
gibi ama şimdi sen sanki geçmişin intikamını almışsın gibi durmuş bana
sarılmaktan bahsediyordun.”

“Öyle bir şey değil bu. Ben sadece senin hayatını yaşıyormuşum gibi
hissediyorum. Okulumu, derslerimi, geleceğimi sanki ardımda bıraktım.
İdeallerimden uzaklaştım. Bocalıyorum, anlıyor musun?”

Daha fazla gözyaşlarımı gizli tutabileceğimi sanmıyordum. Doğu-
kan birkaç nefeslik sessizlik aramıza sokarken titrek iç çekişlerim daha
da net duyuldu. “Bak bir şeye canın sıkkın belli ki. Bursa’dan beri sende
bir haller olduğunun farkındayım. Belki annen yüzünden belki bana an-
latmak istemediğin bir sebepten, bilmiyorum ama hepsini anlamaya ha-
zırsın. Birkaç gün konuşmayalım de, ona da tamam derim ama bir ömür
değil, yalvarırım.”

“Sevdiğimi yanımda istiyorum sadece.”

“Ben de güzelim. Benim de en çok istediğim şey bu. Belki senden bile
daha çok istediğim. Evlenelim dediğimde hayır diyen de sensin mesafeler-
den dolayı beni bırakan da.”

Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi çarpıyordu. Yalan söylemek her
cümle de daha da zorlaşırdı, “Evlendiğinde böyle görevlere gitmeyecek
misin Doğukan? Çocuk mu kandırıyorsun Allah aşkına,” diye çıktım.
Biraz suçluluk psikolojisine sığınmam sesimin yükselmesine neden oldu.

“Gideceğim ama geri sana döneceğim. Sana, yuvamıza. Belki Mete-
han, belki Akşın, belki ikisine de. Ayrı kaldığımız her gün bunun hayaline
sarılacaksınız ve güçlü duracaksınız.”

Ses tonunu neredeyse beni yüreklendirecek kadar yumuşatmıştı. Git-
tikçe karanımdan şaştığımı hissettiren kalbim acınası bir şekilde sevgisini
haykırmak istiyordu. Dilime dolan kelimeleri fark ettiğim an bu konuş-
manın son bulması gerektiğini anladım. Derin bir nefes alırken, “Ben bir
hayale değil, sevdiğime sarılmak istiyorum,” diyerek cümlesini böldüm.
Yüzünün tamamına indirilen kuvvetli bir tokat gibi aşağılayan bir sesle,
“Engin gibi yanımda olabilecek birine,” dedim.

Hınlı bir sesle, "Anlamadım," dedi ve ardından gırtlığını temizledi. "Anlamadım, kim gibi dedin?" Bu sefer kelimeleri kendinden daha emin çıkmıştı. Sanırım bım telini yakalamıştım. Ayağımı kaldırmadan o tel daha çok ezdim.

"En ufak ihtiyacımda Engin gibi koşabilecek misin yardımuma?"

"Engin ne alaka? Neye ihtiyacın oldu da... Yanında mı şu an? Ne oluyor?"

Sesi karşısındakini öldürebilecekmiş gibi güçlüydü. Benim de istediğim buydu. Beni de sevgimi de öldürmesi. "Yanımda değil ama olabilir. Bir telefonuma bakar. Üstelik onunlayken kendi hayatıma da adapte olabiliyordum. En azından dereceye oynayan biriydim. İdealleri olan biri." Tüketmem gereken her şeyi tüketmiştim. Sözcükleri, anılar, sevgiyi ve gözyaşları...

"Haklısın."

Bir parça suskunluk bundan sonraki sözlerini daha da kuvvetlendirdi. "Bir Engin olamam," dedikten sonra sesindeki merhametsizlik dikkatimi çekti. "İyi ki de olamam. İstedğin onun gibi biri mi? Güzel. Keşke bunu daha önce söyleseydin. Karşıma çıktığım o gecede mesela ya da sana evlenme teklif ettiğim zamanda. Hiçbirinde yapamadın, hadi ailemin içine girmeden önce söyleseydin keşke." Nutkum tutulmuş bir hâldeydim. Suskunluğun gölgesinde, ne yapacağının boşluğu ve özlemin ateşinde sadece bekliyordum. Doğukan derin bir nefes aldı içine tüm gelmişini geçmişini gömercesine.

"Sen beni Allah'a emanet etmedin ya karşıma çıkarsın diye. Ben sana hakkımı helal ediyorum, öteki tarafta bile karşıma çıkma diye. Hoşça kal balerin. Bir daha hiçbir kurşun askeri yakmaman dileğiyle."

DOĞUKAN

Sezgiler her zaman düşüncelerimizden daha dürüst olurdu. Çünkü bilinçaltı öyle bir denizdi ki dibe indirir karanlığa esir de ederdi. Yüzeye çı-

bugün ışığını da seyrettirirdi ama yanıltıcıydı işte. İnsanın içgüdüsiydi zal can yoldaşı. Genelde hislerine göre hareket eden insanlar, ruhlarının ihtiyaçlarını dinler derlerdi. Eğer öyleyse bir süredir benim ruhum fazlasıyla burnusuzdu.

Özellikle de bugün.

Uçağa binerken yüreğime oturan ufacık taş, yol boyunca kayaya dönmüştü sanki. Huzur vermiyordu, rahat nefes aldırmıyordu, güldürmüyordu, düşündürmüyordu. Sadece oradaydı ve varlığıyla can sıkıyordu.

Uçağın tekerlekleri yere değer değmez telefonu açtım. Doğa'nın iyi olduğunu bilmeye olan ihtiyacım, sol yanıma ağır basmıştı. Fakat önüme dokülen mesajların hiçbirisi bana iyilikten bahsetmiyordu.

17 Mesaj.

Birini kaybetmek istiyorsanız onu çok sevin sözünün kanıtı olan, ederek daha çok seviyorum seni derken haklı olduğunu kanıtlamak için senden birinin arkasında bıraktığı on yedi mesajla ...

Uçak durmuş, yolcular inmişti ama ben yere göğe sığdıramadığımın seni nasıl bir *hoşça kal* kelimesine sığdırdığına bakmaktan yerimden bir anlık bile kıpırdamamıştım. Peşlerinden gelmediğimi anlayan ekibin erinlerden gelen seslerini duyuyordum ama ne cevap vermeye mecalim almıştı ne de peşlerinden gitmeye dermanım vardı. İnkâr etmeye hazır olduğum haklı bahaneler üretmeye çoktan başlamıştı. Bir şey olmuş olmalı diye haykırıyordu düşüncelerim. Bir şey olmuş ve o buna mecbur olmuş...

Doğa'nın son görülmesi bana attığı hoşça kalın saatini gösteriyordu. Ümmemişti bir daha. İnip inmediğimi bile merak etmemiş miydi? Ya da azıklarını okuyup okumadığımı? Neden etsindi ki? Adı gibi bildiğine nindim mesajlarım gördüğüm an onu arayacağımı ...

Tahmin ediyordu böyle bitmeyeceğini. Beni birazcık bile tanıdıysa lmesi gerekirdi.

Oturduğum yerden son bir canla ayaklandım. Mesaj yazan parmakla ayaklarım yarışır bir hızdaydı. İyi dileklerde bulunan hosteslere nereye gittiğimi soran ekip arkadaşlarıma da cevap vermeden Doğa'nın numarasını tuşladım. Bir çalma sesi nasıl ıstırap verirdi ruha? Çok

kez yaşadım. Açılmayan her bir aramamın sonunu bir mesajla noktadım. Gözüm dönmüştü sanki. Biraz daha açmazsa dönecek başka biri daha vardı.

"Doğukan ne oluyor?"

Arkamdan koşturan ses, Onur'a aitti. Benden rütbeli olan birinin sorusunu cevapsız bırakmam askerî nezaket kurallarına aykırıydı ama şu an kimseye laf anlatacak vaktim yoktu. Geç kalmış gibi hissediyordum.

"Nereye gidiyorsun?"

Erkekler tuvaletine doğru yönelmiştim. Tam o sırada Doğa'nın telefonunun kapalı olduğunu söyleyen kadının sesi kulaklarıma doldu. Olduğum yere çakıldım. Ona ulaşabileceğim tek şey telefonken onu da mı elimden almıştı?

"Beni yokluğunla savaştırma be güzelim. Bir tek onun savaşını kazanamam. Yapma."

Çaresizlik içindeki sesimi duymuş gibi çalan telefonu bekletmeden açtım. Telefonun ucundaki nefes, son dakikalarım bahşedilen en huzurlu melodiydi. "Telefonu yüzüme mi kapattın?" diye sordu ilk dudaklarım. Bir şey söyleyecek gibi dudakları aralanmıştı sanki ama hiçbir ses duyulmadı. Bile isteye telefonunu kapatmayacağını biliyordu ya içim... Duymaya ihtiyacı vardı belki de. Fakat o... Susuyordu.

"Sana staj görüşmesinde alkollü bir şey mi verdiler? Bu yazdıkların ne demek oluyor?" Kelimeler dur durak bilmeden dudaklarımdan koşmaya başladı. Onları yakalamayı o kadar isterdim ki. Doğa'nın alıp verdiği nefes derinleşti. Benden yine bir şeyler saklıyordu. Belki de saklamak zorunda hissediyordu. Oysaki bu zamana kadar hiçbir şeyi benden saklayamamıştı.

"İnsanlar öfkeli ve sarhoş olduğu zamanlarda doğruyu söylemezler mi zaten?"

Sanki bir anda iyi niyet kapıları yüzüme sertçe kapandı. Sesi içime hücum edip kulaklarımda uğuldayan öfke yüzünden duyulmaz hâle geldi. Ne demekti bu şimdi? Sırtımda hissettiğim bakışlardan kaçmak için tuvalete doğru kalan adımlarımı tamamladım. İçeride birinin olup olmadığını kapıları tokatlayarak kontrol ettim ve ardından yeni temizlenmiş tuvalet-

ın dış kapısını kilitledim. Yalnız olmanın, güçlü bir duruş sergilemek
ında olmamanın verdiği rahatlıkla derin bir iç çektim. Belki tam bir
stahşetmemişti ama en azından öfkemi dizginlememi sağlıyordu.

“Doğru mu yani bu söylediklerin?”

Sabının son demlerini vurgulayan sesim kontrolden çıkmaya faz-
ıyla hazırды. Tek bir yanlış kelime, yeri göğü inletmeme yetecek olan
i serbest bırakacaktı ve Doğa bunu yapmıştı. Tartışmaya açık olmayan
, “Evet,” çıkmıştı dudaklarından. Aklımı kaybetmenin eşiğine gelmiş-
i önüne çıkan çöp kovaşına güçlü bir tekme savurdum. Teneke kutu
ırdamayla karşıdaki duvara çarptı.

“Siketim böyle doğruyu o zaman!”

Adeta gürlledim. Sesim daha önce duymadığım biçimde öfke do-
rdu. Bu için için kaynayan bir yaranın, acının ve tiksindenin sesiydi.
ğzından çıkan kalbinin duyduğuna emin misin?” Kalbim sakinleşecek
i durmuyordu. Her atışı tenimin altındaki ateşi harlıyor, bu sefer beni
kmaya değil, yok etmeye ant içmiş gibi vuruyordu.

“Eminim Doğukan. Çok düşündüm,” dediğinde alaycı bir kahkaha
adıklarından kaçacak gibi oldu. Son anda dişlerimi sıkarak yakalamış-
n onu. Dişlerimi sıkıyor, onun verdiği acıya odaklanmaya, dikkatimi da-
tmaya çalışıyordum.

“Neyi düşündün sen ya? Hangi ara düşündün Doğa? Yüzüme güler-
n arkadan benden ayrılacağın anı mı kolluyordun?”

Sesimdeki sertliği ya da çenemin savunmacı bir şekilde kasılmasını
ıgellileyemedim. Hem sinirlenmeme hem de savunmaya geçmeme neden
an şey, küçük ağızdan çıkan saldırgan kelimeler silsilesiydi ve bir de
zun uzun yazdığı mesajları... “Sorumluluğunu alamıyormuş. Sana bu
ıktide ne sorumluluğu yükledim ben Doğa? Her şeyi omuzlamadım mı
min canın yanmasın diye?” Ağzımdaki acı tattan kurtulmak için her keli-
neyi yutkunarak söylemişim sanki. İçimde parlayan öfkenin alevi bu her
demenin sonundaki düğüme takılmış, kördüğüne dönmüştü. “Benim
ıygımı mi taşıyamadın yani sen?” diye sordu kanayan yaram.

“Çünkü gerçek bizdik Doğa. Her türlü zorluğa göğüs gereceğine
andığım aşkıydı. Onu mu taşıyamadın?”

Doğa konuşmuyor sadece ağlamaya ramak kaldığını belli eden titrek nefeslerini kontrol altında tutmaya çalışıyor gibiydi. "Onu da ben taşırdım be güzelim. İlk yol vazgeçmek mi oldu senin için?" diye sorarken belleğindeki yaralara çizik atacak güçte bir nefes aldı. Ağlıyordu ve yine ondan kilometrelerce uzaktaydım.

"Doğa'm."

"Ben yapamıyorum Doğukan." Sesi onu tanıdığımdan beri ilk kez bu kadar belirsiz çıkmıştı. Belki de nefessiz. "Uzakta ilişki götürmekte zorlanırken şimdi iletişimsiz kalacağım bir süreçten bahsediyorsun. Bu benim için çok zor." Buna inanmamı mı bekliyordu? İlk günden beri biliyordu neler olabileceğini. Kaç kez uyarmıştım onu, kaç sefer canı yanmasın diye sığınmıştım can yoldaşlığına? Beni bu yoldan da solumdan da eden o değil miydi?

"Benim için daha da zor. Senden uzakta, senden habersiz ve ölümle burun buruna bir süreç ama bu sefer seni arkamda bırakmadım istediğin gibi ama şimdi sen sanki geçmişin intikamını almışsın gibi durmuş bana ayrılmaktan bahsediyordun."

"Öyle bir şey değil bu. Ben sadece senin hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Okulumu, derslerimi, geleceğimi sanki ardımda bıraktım. İdeallerimden uzaklaştım. Bocalıyorum, anlıyor musun?"

Bir süredir terslik olduğunu hissediyordum. Özellikle Bursa'dan sonra onda hissettiğim değişim aklıma geldiğinde ailesiyle ilgili bir sorun olduğunu anlamıştım. Bana söylemek istemeyeceği ya da söylerse beni kaybedeceğini düşündüğü bir sorunu vardı. Bunu kavga ve gürültüyle çözemeyeceğimizi anlamıştım. Zamana ihtiyacı vardı belli ki. Yalnız kalmaya ...

Yalnızlık hep güzel değil miydi zaten? Ama şu onsuzluk yok mu, düşüncesi bile kör bir kurşun gibi saplanıyordu yüreğime. Öldürmem ama yaşamayı da aklımdan geçirme diye haykırıyordu.

"Bak bir şeye canın sıkın belli ki. Bursa'dan beri sende bir haller olduğunun farkındayım. Belki annen yüzünden belki bana anlatmak istemediğin bir sebepten, bilmiyorum ama hepsini anlamaya hazırsın. Birkaç gün konuşmayalım de ona da tamam derim ama bir ömür değil yalvarırım."

Sesini bir tık yükselterek, "Sevdiğimi yanımda istiyorum sadece."

ıre çıktı. "Ben de güzelim," dedim teskin edici bir tonda. "Benim de çok istediğim şey bu. Belki senden bile daha çok istediğim. Evlenelim kabışimde hayır diyen de sensin mesafelerden dolayı beni bırakan da."

"Evlendiğinde böyle görevlere gitmeyecek misin Doğukan? Çocuk su landırıyorsun Allah aşkına."

Benim ona koştuktan dizlerim kan revan içinde kalmıştı. O ise bana kıl taşını bahane ediyordu. Yine de bilmediğim bir sıkıntısı olduğunu düşündüğümde yapıcı olmaya çabaladım. Onun hiddetini göğüsleyebilmek için mümkün olduğunca sakin kaldım. "Gideceğim ama geri sana döneceğim. Sana, yuvamıza. Belki Metehan, belki Akşın, belki ikisine de. Aynı kaldığımız her gün bunun hayaline sarılacağız ve güçlü dura-

Ses tonum onu yüreklendirmek istercesine yumuşamıştı. Bir ayrılığa sığınmaktansa hayalleri yaşatmak daha gerçek değil miydi? "Ben bir hayale değil, sevdiğime sarılmak istiyorum," derken bile ona hak veren rum, dikkatimin en yoğun olduğu ana ulaşmasını bekleyip ardından o dayanılması güç sözcüleri sıralamasını görünce dumura uğramıştı. "Engin gibi yanımda olabilecek birine." Doğru mu duymuştum? Hırıltılı bir sesle, "Anlamadım," dedim ve bu hissi geçirmek istercesine boğazımı temizledim. "Anlamadım, kim gibi dedin?" Bu sefer kelimelerim kendinden daha emin çıkmıştı.

"En ufak ihtiyacında Engin gibi koşabilecek misin yardımına?"

Ciddi ciddi şu an bu konuşma yaşanıyor muydu? Beni o adam müreddesiyle mi kıyaslıyordu? "Engin ne alaka? Neye ihtiyacın oldu da..." derken bir anda zihnimde ayrılığa dair tüm taşlar yerine oturdu. Birinin doldurushuna geldiğini biliyordum ve sanırım o kişi aramızdaki sorun neyse ondan fazlasıyla beslenmişti. "Yanımda mı şu an? Ne oluyor?" Seem karşımdakini öldürecekmiş gibi çıksa da alacağım hiçbir cevaba hazır değildim. Yan yana olabilirler miydi? Doğa böyle bir şeyi benden saklar mıydı? En önemlisi attığı ayrılık mesajında onun etkisi var mıydı? Sanırım en önemli soru sonuncusuydu.

"Yanımda değil ama olabilir. Bir telefonuma bakar. Üstelik onunlayken kendi hayatıma da adapte olabiliyordum. En azından dereceye oynayan biriydim. İdealleri olan biri." En acı sözler dökülürken dudaklarından kalbim yine onun adını sayıklıyordu. Dünya üzerinde binlerce acı varken,

ölüm acısı bile tatmışken, neden şu anda en büyük acı bana aitmiş gibi hissediyordum.

"Haklısın."

Bir küfür gibi çıkan kelimedenden sonra bir parça suskunluk aramıza girdi. Kalp kırmamak için sesimi kontrollü çıkarsam da göğsümün ortasındaki acı yüzünden sözlerimin o kadar korumacı olabileceğini sanmıyordum.

"Bir Engin olamam."

Bu cümleyi kurmak bile ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Yine de sesimdeki merhametsizlik baskın olan tek duyguydu. "İyi ki de olamam." Gerçeğin en yalın ve beraberinde en katlanılmaz olan yüzüne bütün gücümle karşı duymaya çalışıyordum. Çünkü ben hayatımdaki olayların tek sorumlusuydum. Yaşadığım her ıstırapın ve felaketin tek nedeniydim. Onu ben seçmiştim, gönlüme girmesine ben izin vermiştim. Şimdi benim gibi sevmeyi diye onu suçlayamazdım. Mesele sevmek değildi ya zaten. Kime sorsan severdi birini. Mühim olan güzel sevebilmeyi sana emanet edilen kalbi. Kırmadan, yıkmadan, dökmeden, acıtmadan...

"İstediyin onun gibi biri mi?"

Vereceği cevabı duymaya hazır olmadığım için söyleyeceğim her şeyi tek bir nefese sığdırdım. "Keşke bunu daha önce söyleseydin. Karşıma çıktığım o gecede mesela ya da sana evlenme teklif ettiğim zamanda. Hiçbirinde yapmadın, hadi aileimin içine girmeden önce söyleseydin keşke." Farkında olmadan kendime acıma hâline batmıştım. Bu dayanılmazlık dipsiz bir kuyudan farksızdı. İçine düşersem çıkışım yoktu. Düşmezsem yaşayışım...

"Sen beni Allah'a emanet etmedin ya karşıma çıkarsın diye. Ben sana hakkımı helal ediyorum öteki tarafta bile karşıma çıkma diye. Hoşça kal balerin. Bir daha hiçbir kurşun askeri yakmaman dileğiyle."

Cevap vermesine izin vermeden telefonu kapattım ve bir hırsla onumda duran aynaya fırlatırken acı dolu bir yankı gibi haykırdım. Canımı koparıp almışlardı içimden sanki. Uyuşturmadan, uyarmadan, her anını delicesine hissettirerek... İçimdeki zapt edilmez kurma isteği aynayı da telefonumun ekranına da paramparça etmişti ama en çok ruhumu tuz buz etmişti sanki.

Tuvaletin tüm havası ağırlaşp basıklaştı. Sanki içerideki tüm oksijen bir anda vakumlanmıştı. Nefeslerim sık bir hâl almaya başlamıştı ama bunu bile hissedemeyecek kadar uyuşmuş hissediyordum. Tek elimi lavaboya dayayarak destek aldım. Diğer elim ıstırabımı rahatlatabilecekmiş gibi boğazımda dolaştı. Başaramayınca nefesimi söküp atmak istercesine dolandı parmaklarım boynuma. Gözlerimi bir an bile aynadaki yansımadan ayırmadım. Öfke o kadar işlemişti ki tenime, hiçbir şey fırlatmadan bile parçalayabilirdim karşımdaki yıkık adamı.

"Allah kahretsin!"

Fısıltıyla ellerimi iki yana açarak lavaboya tutundum. Sıkı sıkıya. Beni ayakta tutabilecek tek şey oymuşçasına. Duyduğum tek bir ses bana ağır gelen. Bunca yaşanmışlığı rağmen hâlâ onunla kıyaslanamıyordum. Hatta onun her zaman bir adım önde olduğuna şahit olduğum. İçime ateş düşüren bir hayal kırıklığı, bir umutsuzluk dalgası yüreğimi dolmaktaydı.

"Senin yüzünden!"

Kendi kendime haykırışımın ardından ellerimi sertçe mermer tezeğinden vurdum. "Hepsi senin suçun!" Bu sefer yumruklarımı geçirmiştin lavaboya. Canımın acısını umursamadan bir kere daha vurdum.

"Yanında olamadın. Allah kahretsin. Yanında olamadığın için sol yandan oldun Doğukan Karahanlı. Hiçbir şeyi hak etmeyen bir zavallısın!"

O an söylediğim son cümle zihnimde tekrar yankılandı. Hakkımı almıştım. Ahirette bile olsa onu bir kere daha görme ihtimalini bir kez uğruna yok etmiştim. Gözlerim en soğuk dağ gecelerinde yaktığımız şeyeni atılan bir odun gibi çatırdayarak yanmaya başladı. "Tövbe," diye fısıldadım.

"Tövbe. Tövbe. Sen her şeyin en iyisini bilersin, neyin neden olduğunu görensın. Affet ya Rab." İçimin boşalan makarası gözlerime dolarken rüyüm tamamen bulanıklaştı. Başımı yukarı doğru kaldırınca olduğum yerde hafifçe sendeledim. "Sen affet dilimden çıkanları ne olur. Doğa'yla paylaş beni Rabb'im. Yalvarırım." Göz bebeklerimde çatlak vardı. Kan sıırıyordu sanki sol köşemden ömrüme. Bu sefer ellerimi kanatmak isterce-ğim vurdum mermere, parmaklarımı tek tek kırmak istercesine.

"Doğukan!"

Birinin beni geriye doğru çektiğini hissediyordum ama kendi öfkeme kadar kapılmıştım ki ellerimi hırpalamayı bırakmadım. "Ne oldu lan?!" Sırtımı sert bir göğse sabitleyen kişiyle içimdeki öfkeyi gözyaşlarımla sakladım. Cığerim sökölene kadar avaz avaz bağırarak ağlamak isterdim sadece iç çekişlerine gizlemiştim içimdeki tükenen her duyguyu.

"İçeri kimsenin girmesine izin vermeyin."

Her şey puslanmıştı. Tuvaletin kilitli kapısı nasıl açılmıştı, beni şu anda kaç kişi görüyordu, kim kolları arasında zapt etmeye çalışıyordu,

umurumda bile değildi. Kapı kapanma sesi duyduktan sonra titreyen ellerimi tutan adam durum kontrolü yapar gibi inceliyordu. Gördüğüm manzara parçalanmış, kanamış ama acısını kendisine bile saklamamış olan ellerimdi. Sanki acısını kendi çekiyormuş gibi, "Ne yaptın lan?" dedi sitemle.

"Onlar bize lazım koçum."

Göğsüm parçalanacakmış gibi ağırırken ellerimin durumu zerre kadar umurumda değildi. "Gel buraya," diyerek beni kendine doğru çevirdi. Onur olduğunu o an fark ettiğim adam bir abi edasıyla sarıp sarmaladı. Musti'nin yokluğunu ilk kez bu kadar hissetmiştim. "Musti yardım et," diye geçirdim içimden. "Canım çok yanıyor dostum. Ne olur bir şey yap." Musti'ye sarılır gibi doladım kollarımı Onur'a. "Ağla koçum," derken bir yandan da sırtıma vurmaya başladı. Sanki içimdeki tüm acının dökülüp gitmesini istiyordu. Öyle işlemişti ki yüreğime sevgisi, acının çıkarı yoktu, çıkası yoktu, çıkarasım yoktu. Çünkü bana ondan kalan sadece buydu artık. İstirabı bile güzeldi be...

"Neyse olan geçecek."

"Geçmesin amirim."

Cümlemin ardından konuşmaya devam etmedi. Sırtıma vurmaya da Sevmek bazen vazgeçmekti. Kimine göre gidenden, kimine göre kendinden. Ben Doğa'dan vazgeçmemek için kendimi öldürmeye bile hazırdım. Yeter ki o gitmesin, kalsın, sarsın, sevmesin ama nefes alsın içimde bir yerde. Aynılık zaten ölümle eş değer değil miydi? Yâr yüzünün olmadığı bu yeryüzünde yaşasan ne... Yaşamasan ne.

"Kız meselesi sanırım."

Cevap vermemem bile büyük bir cevaptı aslında. "Ah be koçum," dedi göğüs şişiren bir nefesin arasından. Herkesin bir yarası vardı belki de bu konularda. Fakat kimse kimseye zayıflıklarını göstermezdi. Çünkü en çok oradan yara alırdı bilinirse... Şimdi ben, en büyük zaafımı da en acılı zayıflığımı da görmemesi gereken en önemli kişinin kollarında yaşıyordum ve bunu zerre kadar umursamıyordum. Çok yorgundum. Kayıplardan, kandırılmaktan, en çok da onsuzluğun nasıl bir şey olduğunu bildiğimden...

“Büyük aşklar sonsuz olur. Bazen de onsuz. Hiç olmadı onursuz ama gerekirse onsuz kal ama onurundan vazgeçme.”

Duyduğum cümleyle kendimi toparlamaya çalıştım. Acımı baskılayarak çalışırken, “Bir yere kadar üzölmek normal ama bir yerden sonra içmeyi bilmek gerek,” demesiyle kollarının arasından çıktım. Elleriyollarımı sıkı sıkıya tuttu ve beni kendime getirmek istercesine sarstı.

“Bizim gibiler için görev ve onur her şeyden üstündür. Bunu sakın utma. Acını çek, akıtacağın gözyaşını tüket ama karşıma tanıdığım Doğan gibi çık. Bu bir emirdir.”

Amir toparlanmam için beni tuvalette yalnız bırakmıştı. Telefonumu na kırklarının arasından aldım. Ekranı paramparça olan telefon kapanıştı. Açmaya çalıştım. Neyse ki hâlâ çalışıyordu. Pera'nın numarasını tuşladıktan sesini hoparlöre aldım. Telefonun çalış sesi eşliğinde kan oturmuş ellerimi yıkadım. Öşkenin o yoğun enerjisi, suyun durgun akışıyla yerini erin bir sükûnete bırakmıştı.

“Alo Dogito, indin mi?”

Kalabalık bir yerde olduğunu duyuyordum. Sesimin titremesini duyamaz umuduyla, “İndim,” diye cevap verdim. Kısa bir an sessizlik yaşandı. “Sen iyi misin?” diye sordu. Onun sesindeki endişeyi duyduğumda, dilinin ucuna gelenleri yutmak zorunda kaldım.

“Doğa benden ayrıldı.”

“Ne?”

Şaşkınlık nidasının ardından, “Nasıl ayrıldı?” diye sordu. “Ayrılmıştır o... Ayrılsa duramazsın sen.” İşi espiye vurmaya çalıştı ama haklıydı, gerçekten duramıyordum. İçimdeki huzursuzluk ve çaresizlik, beni bu yerden çekip gitmek istemeye itiyordu. Doğa'nın karşısına çıkmak, söylediklerini bir de yüzüme tekrarlamasını istemek...

Ama yapamazdım.

Yapamamam için bugünü seçtiğini fark etmiştim. Sanki her şeyi, arayamamam, yanına gidememem ve onu kararından vazgeçirecek herhangi bir şey yapamamam için planlanmıştı. Kim bilir kaç zamandır benden ayrılacağı günü bekliyordu.

“Doğukan?”

Bana adımla seslendiği nadir anlardan birindeydik. Sesindeki ciddiyet endişesini gizlemeye çalışsa da başaramıyordu. Kalbim hızla çarpıyor, nefesim düzensizleşiyordu. "Ben..." derken yutkunmaya çalıştım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Konuşamadığımı fark edince aramayı sonlandırdı.

Kısa bir an, sadece nefes alışverişimin duyulduğu bir sessizlik yaşandı. Ancak, birkaç saniye sonra görüntülü araması ekrana düştü. Telefonu elime aldım, ellerim hâlâ titriyordu. Aramayı cevaplamadan önce ekranda beliren yüz, sanki parçalara ayrılmıştı. Kalbim gibi...

Pera görüntüye geldiği anda gözleri, "Çok vaktim yok," dedim. O ise konuşmak yerine sadece kilometrelerce öteden gözlerimin içine baktı. Acımı kendi acısı gibi yüklenmiş gözleri buğulanmıştı.

"Nedenini, nasılını uzun uzun konuşacağımız zaman gelecek ama bana şimdi bir cevap vermeni istiyorum."

Göğsümden taşan duyguları dizginlemek istercesine iç çektikten sonra başımı tamam anlamında salladım. "Doğa'yla konuşmamı ister misin?" Çenemin titreyişini gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Başımı iki yana salladım. Pera titrek bir nefes alırken, "Tamam," dedi. "O zaman bana bir söz vermeni istiyorum."

"Söz."

O ne isterse vermeye hazır olduğum için söyleyeceklerini duymama bile gerek yoktu. Hafif bir tebessümle şefkatini gösterdi.

"Bu konuyu detaylı konuşacağımız güne kadar askıya alıyoruz ve sen gittiğin göreve odaklanıyorsun. Sadece işine, anlaştık mı?"

Elimde bir tek o kalmıştı zaten, hayatımın son kalesi gibi. "Canını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaksın," diye ekledi, geçmişte yaptıklarına atıfta bulunarak. Onun bu uyarısı, geçmişin hayaletlerini bir kez daha canlandırdı. Acı dolu bir tebessüm dudaklarımın kenarına ilişti. Orada canım mı kalmıştı ki tehlikeye atayım, diye düşündüm. Kalbim, bir savaş meydanından geriye kalan harabe gibi hissizleşmişti.

"Ve beni ne olursa olsun habersiz bırakmayacaksın. Söz mü?"

"Söz."

DOĞA

"Sen beni Allah'a emanet etmedin ya karşıma çıkarsın diye. Ben sana kumu helal ediyorum öteki tarafta bile karşıma çıkma diye. Hoşça kal
min. Bir daha hiçbir kurşun askeri yakmaman dileğiyle."

Derin bir sessizlik ...

Ölüm gibi gelen ama öldürmeyen, nefes vererek yaşam bahşetme-
n, derin bir acıyı yüreğe ok gibi saplatan bir sessizlik oldu telefonun
rında. Doğukan çoktan kapatmıştı ama ben cümlelerinin ağırlığından
hıu bile kıpırdatamamıştım.

Gidişinin imzasını atarcasına gözlerimden birkaç damla yaş düştü.
telefon hâlâ kulağımdaydı. Bir umut kapatmamış olmasını dileyen acı-
ısı kalbim atmayı bile unutmuştu. Bu kadar mıydı? Bitmiş miydi yani
er şey? Gitmiş miydi beni bırakıp? İki ömürde de göresi gözü olmayacak
kadar mı yakmıştım canım? Oysa ben vuslatımızı öldükten sonraya bırak-
mıştım. Peki şimdi ne yapacaktık?

Serçe kadar yüreğimin, gökyüzü kadar sancısı vardı bu gece. Bir ço-
cuk gibi ağladım. İçim tükenircesine, yaram her damlada biraz daha derin-
leşerek. Çok fazla ağlarsam geri döneceğine inanmıştım belki de. Ardın-
dan su dökülen bir yolcu gibi ...

Ama bazı acılara ağlamak bile yetmiyordu. Kimsesiz kalmıştım sanki.
Sevgisiz ... Sahi neydi sevmek? Şems-i Tebrizi'nin dediği gibi, "Bir muma
teş olmak mıydı, yoksa yanan ateşe dokunmak mıydı?" İkisi de yakmıyor
mıydı gerçi. Gözüm başucumdan bir saniye bile ayırmadığım balerin ve
kurşun asker oyuncuğuna takıldı.

Biz de yanacaktık ama ayrı ayrı.

Göğsümdeki sızrı geçirmek ister-
lik gökyüzüne baktım. Umudunu kav-
Kavetin en azı ... lerine girmiş-

İçeride

gagırışlar

acereyi araladım. Karan-
karabasan ... ökerdi.
bile bir

... lması

... emle

konuştuğunu anladığım için sessizce odadan çıktım. Görünmez bir külçe bağlıydı ayaklarıma. Odadan, yuva bildiğimiz yerden ayrılmamam için uğraşıyordu ve her adımda biraz daha üşütüyordu yokluğuyla.

"Sen nasıl bir annesin ya?!"

Kollarımı bedenime sararak salonun eşliğinde durdum. Ablamın arkası bana dönüktü ama öfkesini görebilmek için yüzünü görmeme gerek bile yoktu. "Kızın içi dışına çıktı içeride," derken annem araya girmiş olacak ki bir anda, "Başlatma iyiliğimize," diyerek çıktı. "Senden gelecek iyilik Allah'tan gelsin be!" Görücü olayının ardından Gökay abi ile ayrılmışlardı. Belli ki o dönem çıkaramadığı acısını benim üzerimden yansıtırıyor anneme.

"Mutlu ol anne, tamam mı? İki kızın da sevdiklerinden ayrı kaldı Mutlu ol. Hatta ben sana Eminönü'nden bir kutu kına alayım. Yakarsın."

Tam o sırada arkasını dönüp beni gördü. Yüzü öfkesinden sıyrılıp hüzünle kaplandı. "Kapatıyorum!" Annemin ne dediğini bile umursamadan telefonu suratına kapattı. "Doğa'm," diyerek kollarını iki yana açtı ve aramızdaki mesafeleri hızla kapattı. Bana o şekilde seslenmesi birkaç dakika öncesini hatırlattı ve yeni yeni duran yaşların daha da güçlü dökülmesine neden oldu.

"Abla canım çok yanıyor."

Beni kollarının arasına alan ablam, "Biliyorum," dedi. O da benimle ağlıyordu. Usulca dokundu Ellerini saçlarıma daldırdı ve her bir temasıyla bir kez daha öldüm. "Geçecek," dedi ama sesi o kadar inancsızdı ki. "Zor olacak ama bu kadar acıtmayacak, söz veriyorum." Başını iki yana sallarken, "Geçmesin abla," dedim. "Acısı da geçerse bana ne kalacak?"

"Ah güzelim."

Bilmeden söylediği kelimeyle kalbim feryat figan bağrıma başladı. Yüreğim göğsümü delip çıkmak için çırpınıyordu. Çılıp ne yapacaktı ki? Kimin sol yanına sığınacaktı?

"Kabul etmez diye düşünmüştüm."

Ablamın hayal kırıklığına sadece gülümsedim. "Etmek zorunda bırakılmıyordum," dediğinde hafifçe benden ayrıldı. Sanırım yüzümü görmek istemiyordu.

orta Parmak uçlarımla gözyaşlarımı silerken o da sorgular bir şekilde bakmayı sürdürdü. "Engin," dedim yutkunarak.

"Ne Engin'i?"

Sesli bir şekilde burnumu çektim. "Engin'le vurdum onu." Ablamın hızlıca çatılırken, "Ne yaptım dedin?" diye sordu. Aslında bu bir soru değildi. Tamamen sitem dolu bir kelimeydi. "Vazgeçirmeye çalışıyordum. Kışkırtmaktaydım ve Engin'i bahane ettim."

Ablam hızlı ellerini üzerimden çekti. Bana gerçekten kızmış gibi bakıyordu. "Doğa sen adamın silahını çekip direkt vurseydin. En azından onun bir ölüm olurdu."

"Başka şansım yoktu."

"Bana miral okuma. Göreve gideceği zaman söyleyeceğim dedin. İpini, görevdeki adama aynılık söylenmez dedim. Sırf karpına dikilmesin, seni kararından döndürmesin diye kafana koyduğunu yaptın. Eski repini bu aynılığa katmak ne demek? Senden sonra kimseye güvenmem mi istiyordun?"

Kelime fırtınası ruhumu sağdan sola savururken, "Sadece benden kessin istedim," dedim. Ablam alaycı bir kahkaha atarak, "Bence sen meslekten kessin istemişsin," dedi ve gidip koltuğa oturdu. "Ayrıca doğa bu karar da dünyadan, bırak dünyayı, evrenin en haksız, gereksiz, vicdansız kararı. Gerçek nedeni bilmek zorundaydı. Bilirse belki de..."

"O belli olmasın diye söylemedim ya zaten. Seçim yapmak zorunda kalmam diye sakladım."

Oturduğu koltuğun ucuna kadar kaydı. Sesindeki öfkeye rağmen belli bir yarı bu ipin geri dönüşü varmış gibi beklenti içerisinde olduğunu gösteriyordu. "Bu onun kararı Doğa. Onun hayatı, onun mesleği, onun aklı, onun seçimi. Bence seçimlerinin sorumluluğunu alacak bir adam Değilken ama sen onun elinden her şeyi alдың."

Ablamın cümleleriyle uşak uşak
"Çok geç olmadan ara onu ve b
nca, "Çok geç olmadan olacağını"
nca
çeket diyord
bedenini

ları silme gereği duymadım.
Babama ya
ndan bu
olamaz?"
arayan
bi salla
Adam
lacapın
ha dipan

bir karanlığa doğru çekiyordu ama yapamazdım. Bu kadar gelmişken vaz-geçersem, bir daha asla bu cesareti bulamazdım.

"Artık çok geç."

Ablam dayanamayıp tekrar ayaklandı. "Hiçbir şey için geç değil canımın içi," derken elimi tuttu ve göz hizama kadar çekti. Onun sıcak dokunuşu, beni karanlık bir uçurumdan çekip çıkaran bir el gibi geliyordu. "Bak, yüzüğü bile hâlâ parmağında. Yazık etmeyin birbirinize. Her şeyin bir çaresi bulunur," dediğinde, içimde bir umut ışığı belirdi.

Gözlerim, varlığını özümsemiş yüzüğe kaydı. Bursa'dan sonra çıkarmaya elim hiçbir zaman gitmemişti. O yüzük, aşkımızın sembolü, kalbimizin birbirine bağlı olduğunun bir kanıtıydı. Ama şimdi, ona da veda etmem gerektiğini hissediyordum. "Yüzüğü ona göndermem lazım," dedim sesim titreyerek. Ablam inleyerek gözlerini devirdi.

"Doğa, kendini kapattın. Lütfen duy artık beni. Dinle şu kalbini. Bakma sen anneme, düşünme dayımı. Kendi ailene odaklan. Kuracağın, mutlu olacağın, seveceğin aile. Böyle bir sevgiyi bulsam, yemin ederim, evlenmeyi bile göze alırım."

Onun sözleri, içimdeki karanlık bulutları dağıtmaya çalışıyordu. Ablamın beni razı etme çabasına gülümsemeden edemedim. "Hadi güzelim. Ara, anlat, dök içini. Beraber kalkın bu sorunun altından." Neler olabileceğini o göremiyordu ama ben çok iyi biliyordum. Şu anda yaptığım şey belki Doğukan'a büyük bir haksızlık gibi görünüyordu ama geniş açıdan baktığımızda aslında onun iyiliği içindi her şey. Ben kötü olmaya razıyım.

"Hayır abla. Zaten artık onun da beni isteyeceğini sanmıyorum. Çok kırdım, yaraladım."

"Ama sen daha çok yara aldın. Bunu hissediyordur."

Daha fazla bu konuyu konuşmak istemediğimi belli edencesine abla- ma tekrar sıkıca sarıldım. O da çaresizce karşılığını verdi. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sorduğumda, "Ne istersen," dedi. Göğsüm parçalanacakmış gibi çarparken, "Saçlarımı keser misin?" diye sordum.

"Ne? Hayır."

Benden ayrılmaya çalıştı ama ben ona daha sıkı sarıldım. Aldığım k

ın geri dönmemem için bu gerekiydi. "Saçını falan kesmeyeceğim,"
ğinde çaresiz bir acıyla, "Lütfen," dedim. "Saçlarımı çok seviyordu.
ın sevgisini hak etmedi hiçbir teli. Lütfen kes ve bu ayrılığın kefareti
kyebileyim."

DOĞA

Hafif bir rüzgâr essin günlerime.

Yağmur yıkasın gecelerimi.

Ruhum parlasın sevilmenin ışıltısıyla

Kalbim sakinleşsin kavuşmanın huzuruyla ...

Her şey, neye layıkça ona dönüşüyordu. Ben mutsuzluğu hak ediyordum ve son dört ayımda güldüğüm tek bir an bile hatırlamıyordum. burn öylesine ağırlaşmıştı ki ne gözyaşı arındırmıştı ne de çektiğim sızı iletmişti. İnsan ruhunda açılan yaradan ölürdü. Ben son dört aydır görmeyi unutulan bir cesetten farksızdım.

Her şeyi içime atıyordum da bir tek kendini atacak yer bulamıyordum. İçimde biriken hislerin birdenbire patlayarak beni zerreler hâlinde ıracığından korkuyorum. Doğukan'ın ayrı kaldığımız dönemde ne uyumadığını daha iyi alıyordum. Sırf onsuz uyumuş gibi hissetmek için bazı geceler gözümü bile kırpmamıştım. Ama hiçbir şey gerçeği ıstıremiyordu.

Onsuzdum.

Bir gidişi asla tek kişi hazırlamazdı. Biri iterdi, diğeri giderdi. Ben onu e bir itmiştim ki dört ay boyunca bir kez olsun gelmemişti. Bense her ızlığında onu anıyordum. Her andığımda kendimi telefonun başında

buluyordum. Saçma bahanelerle kaç mesaj yazmıştım, kaç defa göndermeden silmiştim, ben bile hesabını tutamıyordum artık. Ne zaman acım kelimelere sığmamıştı, o zaman susmaya başlamıştım. Acının bile bir sonu vardı ama pişmanlıklar hep baki kalıyordu.

Sahi o da son söylediğinden pişman olmuş muydu? Benim gibi yazmaya çalışmış mıydı en ufak bir olayda? Fark ettirmese bile aklından geçmiş miydim ara sıra? Peki ya kalbinden ... Hâlâ orada yerim var mıydı?

Aynılık berbat bir şeydi. Özlüyor mu bilemiyordum, unutuyor mu öğrenemiyordum. Yaşayıp yaşamadığını bile sadece adı geçmeyen bir haberle anlayabiliyordum. Dönmüş müydü sınır ötesinden? İyi miydi? Yarası var mıydı yine? Varsa nedeni yine ben miydim? Kim sarıyordu bu sefer, öpünce geçti diyebileceği birini bulmuş muydu?

Çok düşünmek saçmalamayı da beraberinde getiriyordu. Peki çok sevmek, döndürür müydü her şeyi o geceye?

"Avukat hanım."

Ablam elinde özel yapım bir pastayla odama girdi. Üzerindeki şeker hamurundan yapılmış kız beni andırıyordu. Avukat cüppesi giymişti ve yanında tonla kitap vardı ve o kız gülüyordu. İşte bizi ayıran tek detay buydu.

"Alır mıyız bir hayırlı olsun dilimi?"

Son sınavımı da vermiş, en sonunda hukuktan mezun olmuştum. Yani her şey tam da annemin planladığım gibi gitmişti. Hayat devam etmişti ama ben geride kalmıştım. Herkese göre kutlanacak bu durum, artık benim için önemsiz bir detaydı. Avukat Doğa Karahanlı olmadıktan sonra ne anlamı olacaktı ki bu sıfatın?

"Sana afiyet olsun abla."

Elimdeki kitabı kapatıp başucuma koydum. Bir zamanlar balerin ve kurşun askerin olduğu, kuruyan günebakanların gölgesinin değdiği yer. Şimdi hepsi karton bir kutunun içinde anılarıma sahip çıkıyordu.

"Biraz olsun sevinemez misin?"

Ablam son zamanlarda sıkça gördüğüm bakışıyla pastayı çalışma masama bıraktı. Şatafatlı diplomanın yanına. "Annem benim yerime de o işi"

ırdur, merak etme," derken göz ucuyla diplomam ve pasta arasında-
esafeye baktım.

"Diplomama dikkat et de pasta bulaşmasın. Çeyizime nasıl koyar-
sa?"

Çatık kaşlarıyla yanıma gelen ablam, "O ne demek?" diye sordu.
"Ben bana annem için okulu bitirdim. Çalışmayacağım deme. Yemem."
ırsamaz bir şekilde omuz silktim. Annem bizim için o kadar plan ya-
ordu ki eminim bu duruma da verdiği bir karar vardı.

"Doğa?"

"Efendim abla?"

"Çalışmayı düşünmüyor musun? Hâkimlik sınavına girebilmen için
yıll aktif olarak."

"Biliyorum. Çalışmam lazım. Çalışacağım da ama sadece biraz dur-
ak istiyorum."

Çok yoğun bir tempodan çıkmıştım ve biraz sakinliğe ihtiyacı olan
ablamı ödüllendirmek istiyordum ya da belki de sadece yaralarımı to-
parlanması için zaman tanımaya çalışıyordum. Bu şekilde değil müvekkil-
re, kendime bile bir faydam dokunmazdı ki.

"Tamam fıstığım. Biraz dinlenmek senin de hakkın."

Alaycı bir tıslama dudaklarımdan dökülürken, "Hakkım değil mi?"
liye sordum. Vazgeçmek ayrıydı. Yorulmak ise apayrı. Ben Doğukan'm
rolüğünde çok yorulmuştum.

Ablamın telefonu çalmaya başladı. Arayan kişiye baktıktan sonra,
"Hemen dönerim," dedi. O yanımdan ayrıldığında ben de telefonumu eli-
me aldım. Annemin aile gruplarında mezuniyetimle övündüğü mesajlar
ekranıma düştü. Hepsini silmek için WhatsApp'a girdim. Fakat bir süredir
alışkanlığın getirdiği hareketle Doğukan'm son görüldüğüne bakmıştım
ilk olarak.

Çok uzun zaman olmuştu girmeyeli, benim aksime. Uzun uzun bak-
tum profil resmine. Burnumun direği sızlarken ufacık resmi sevdi başpar-
mağım. Gözüm son attığı mesaja ilişti. Bir kez daha cayır cayır yandı yüre-
ğim. O kadar özlemiştim ki onunla konuşmayı. Onu çevrim içi görmeyi,
bana yazacağını bilmeyi...

Tam bunları düşündüğüm sırada bir şey oldu. Kurşun Asker yazısının altında çevrim içi yazısı belirdi. Kalbim duracak gibi oldu. Ardından her zamankinden daha hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. Duygu geri dönmüştü. Korku geri dönmüştü. Adrenalin geri dönmüştü. Beni boğana kadar her yerimi sardı. Kalbim dur durak bilmeden sızlarken damarlarımda bir beklenti dalgası dolaşmaya başladı. Bu bir işaret miydi bilmiyordum ama bana yazıp yazmayacağını ekranında beklemeye başlamıştım. Her geçen dakika umudumdan bir parça alsa da sabrettim. Ta ki son görülme tarihiyle selamlaşana kadar...

Karşı konulmaz bir heyecan dalgasına kapıldım ve beni ne tarafa doğru sürüklediğini zerre kadar umursamadan ayaklandım. Ucunda kaybolmak ya da boğulmak olsa dahi onunla bir kez daha konuşmak istiyordum. Diplomamın fotoğrafını çektim ve vazgeçmeme izin vermeden Doğukanı gönderdim.

"Avukat oldum."

Çevrim içi oldu ama mesajıma cevap vermeden çıktı. O an yaşadığım yıkım zar zor toparladığım cesaretimin yerle bir olmasıydı. Mesajımı okumamış olmasını diledim. Dilerken tonlarca dakika geçirdim ama hiçbir cevap gelmedi. İşte o an pişmanlığa yakın bir duygunun yüreğime saplandığını hissettim. Fakat bu duyguyu anında bastırdım. Çünkü bunu da toplu aynılığımız gibi ben istemiştim. Cevap vermek zorunda değildi ama keşke verseydi. Verir miydi?

DOĞUKAN

"Noktadayım."

Güneş ufuk çizgisinin ardına yavaşça kaybolurken, sınır ötesinin harap olmuş şehirlerinden birinde, yüksek bir binanın çatısında yardımımıyla beraber pozisyon almıştım. "Hazırım." Kurtarılmış bölgelerden birine ziyarete gelen yüksek mevkideki birkaç kişinin konvoyu bulunduğum şehirden geçecekti ve burada herhangi bir düşman unsuruna takılmamaları benim ve ekibimin sorumluluğundaydı.

"Yüklü bekle."

"Anlaşıldı."

Gözümü kırpmamam gereken bir bölgedeydim. Her köşe, her gölge, potansiyel bir tehdit ya da hedef olabilirdi. Ne zaman gelecekleri ne kadar süre kalacakları belirsizdi. Bu nedenle nefesimi bile kontrol ederek gözlenmi gece görüşünün takılı olduğu dürbünden ayırmadan etrafı izliyordum.

Gökyüzüne yükselen ay ışığının gümüşü renkleri yüzünden şehir savaşın izlerini taşıyan bir hayalet gibiydi. Yıkılmış binalar, terk edilmiş sokaklar ve sessizlik ...

"Saat dokuz yönünde, çeşme duvarının arkasında hareketlenme var."

Dürbunümü kulaklığımdan duyduğum yöne çevirerek hedefi net

çaldım. Sadece birkaç çocuktuk ama bu şehirde çocuklar bile bir tehdit
kuruydu. Özellikle de bu saatlerde...

"İki çocuk, yedi sekiz yaşlarında. Sanırım evlerine dönüyorlar."

"Anlaşıldı. Yine de dikkatli ol."

Bir gözüm onların üzerindeyken etrafı taramaya devam ettim. "Amir-
im telefonunuz," dediğini duydum. Görevin ciddiyetiyle odağım o kadar
kendi ki buraya geldiğimden beri tek tük çeken telefonumun çaldığını
de duymamıştım. Üstelik göreve çıkmadan önce kapattığıma da emin-
im. Dikkatimi karanlık yoldan ayırmadım ama bir yandan da cebimde
sirekli titremesi dikkatimi dağıtmaya başlamıştı. Çıkardığı hafif ses bile
peşinin sessizliği için fazlasıyla gürültülüydü. Gözümü dürbünden çek-
meden el yordamıyla telefonu çıkardım. Ekran parlaklığını tamamen ka-
tarak görüş alanıma doğru çektim. Alarm kurmuştum. Neyin alarmı
aldığını bile hatırlamıyordum. Bakmadan kapatmaya çalıştım. Ses sani-
yeler içinde kesilmişti. Fakat parçalanmış ekranın temassızlığı yüzünden
başka yerlere girebilme ihtimalimi düşününce bakışlarımı birkaç saniyelik
zane telefona çevirdim. Harika! Normal zamanda açılmayan WhatsApp'a
m olmadık yerde girmiştim. Hızla uygulamayı kapattım ve telefonu kena-
a fırlatarak işime döndüm.

Dürbünü şehir sınırlarındaki evlerin arasındaki hareketliliği görece-
ğim şekilde ayarladım. Tek tek yıkık evlerin içini tararken telefonum tek-
rar titredi. Bu seferki diğerine göre çok kısıydı ama üzerine attığım taşlar
rüzünden dikkat çekiciydi. İstemsizce gözüm telefonun parçalanmış ek-
ranına kaydı. Gördüğüm isim, bir hayal ürünüydü ya da son birkaç saattir
odağım başka yerde olduğu için bilinçaltımın onu hatırlatmak için yaptığı
zalim bir oyundu. Onca aydan sonra gelen mesajın başka bir açıklaması
olamazdı.

"Amirim."

Dikkatimin dağıldığını hisseden yardımcımın bakışlarımı tekrar dür-
büne çevirdim. "Acil bir durum varsa-"

"Yok."

Bu kısa diyalog, beni yeniden gerçekliğe döndürdü. Fakat duygula-
nımın bu kadar kolayca tetiklenebilmesi, hoşuma gitmemişti. Son aylar-
da baskılamaya çalıştığım ne varsa, tek bir mesajla gün yüzüne çıkmıştı.

Özellikle de umut... Bu acıyla geçen onca zamana haksızlıktı. "Pera'ya verdiğin sözü unutma," diye kendime hatırlattım. "Görev her şeyden önce gelir." Bu şehirde tek bir yanlış hareketin doğuracağı sonuçlar, ölümcül olabilirdi. Fakat telefonun şarjının biteceği uyarısıyla birlikte içimdeki merak, tüm mantık ve sorumlulukları bir kenara itmişti. "Yalnızca ne attığına bak," diyen tarafımı susturamadığım için telefonu elime almıştım ve birkaç saniyelğine de olsa gözümü dürbünden ayırmıştım.

"Avukat oldum."

Gurur... Diplomasını gördüğüm anda hakkım olmasa da onun adına hissettiğim şey buydu. İçinde bir yerlerde hâlâ onun için değerli olduğumu görmek iyi hissettirmişti. Yüzüme yerleşen buruk ama sahici tebessüm, bir hiç uğruna ayrılmadığımıza sevinen yanıma temsil ediyordu. En azından o hayatına kaldığı yerden, istediği şekilde devam edebilmişti. Bunun için bile tebrik edilmesi gerekiyordu. Tam mesaj yazacağım sırada telefonum kapandı.

Siktir! Bu bir işaret olabilir miydi?

Belki de kader ona karşılık vermemi istemiyordu. Sonuna kadar da haklıydı ama bu onu kırmaz mıydı? Yani bana bu mesajı atarken zorlanmış olduğunu tahmin edebiliyordum. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın, benim avukat olduğunu öğrenmemi istemişti. Belki de cevap verip vermeyeceğimi merak etmişti. Niyeti sadece hâlâ bir telefon uzağında mıyım görmek olabilirdi. Bu zevki ona yaşatmak istemesem de bir telefon uzağındaki gerçeğim değişmiyordu.

Ayrıca bir gün karşıma geçip, "Sana ulaşmaya çalıştım ama sen bana cevap bile vermedin," diyememeliydi. Benden uzaklaşmaya çalışırken onu aklayacak çok neden bulmuştum ama bu ayrılıkta onu haklı çıkaracak hiçbir şey istemiyordum.

İçimdeki bu hırsıla telefonu açmayı denedim. Birkaç saniye içerisinde ekran ışığı güçlü bir şekilde yanan telefonu göğsüme basturdum. Az kalsın yerimi ifşalayacaktım ve bunun yarattığı tedirginlikle yardımcıma baktım. Benim aksime gözünü karanlıktan ayırmıyordu. Sadece bir mesaj diye düşündüm. Tek bir tebrikler mesajı atıp işime tekrar dönecektim. Ekran ışığını göz açıp kapayıncaya kadar kapattım ve telefonun tekrar şarjı bitmemesi için dua ederken Doğa'ya mesaj attım.

"Tebrikler."

İçimdeki heyecan ve endişe birbirine karışıyordu. Şarjım biteceğinin uyarısını tekrar verdi. Bu, evrenin, "Eğer telefonu kapatmazsan ben kapatacağım," demesi gibiydi ama benim elim, olabilecek tüm tehlikele- rağmen kapatma tuşuna gitmiyordu. Tek bir mesaj demiştim. Daha ilk anladıkadan bu sözümü çiğnemişim gibi hissediyordum. Telefonun ekranda beliren her bir saniye, yanımdaki adam için bile aldığım bir riskti ma buna değeceğini hissediyordum. Çevrim içi olduğunu gördüğüm an albim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

Teşekkür ederim.

Bir an cevap vermeyeceğini düşündüm."

"Bir an cevap vermemeyi düşündüm."

'O zaman ben daha fazla rahatsız etmeyeyim.

Sadece bilmeni istiyordum."

"Teşekkür ederim haber verdiğin için.

Tekrar tebrikler. Yolun açık olsun."

Mesajı yazarken içimdeki duyguların dalgalandığını hissettim. Her kelime, içimdeki kırgınlığı ve özlemi daha da derinleştiriyordu. Ona tebriklerimi iletecek birkaç cümle seçmek, sandığımdan daha zor olmuştu. Hâlâ telefonum kapanmamıştı. Bu kısa an, evrenin bana bir sınavı gibi geliyordu. Görevimi ve sorumluluklarıma dönüp dönmeyeceğimi test ediyordu sanki. Mantığım telefonu bırakmam gerektiğini söylüyordu ama kalbim...

"Teşekkür ederim..."

Sen iyisin, değil mi?"

"Yaşıyorum."

"Onun farkındayım."

"Bence sen hiçbir şeyin farkında değilsin."

"Farkındayım."

"O zaman durum daha vahim."

"Bu ne demek şimdi?"

"Amirim."

Yardımcımın uyarısıyla nihayet başımı telefondan kaldırdım. "Saat 12 yönü," dediğinde telefonu bir kenara bırakıp pozisyonumu aldım. Keskin nişancı tüfeğimin dürbünüyle o noktaya odaklandım. Bu beklediğimiz konvoy değildi. İçimden kendime tonlarca küfür saymaya başladım. Yapmam dediğimi yapmıştım. Yanımdaki adamın dikkati olmasa belki de dönülmez bir yola tüm ekibi sokacaktım. Nasıl böyle bir dikkatsizlik yapabilirdim?

"Saat 12 yönünde yaklaşan iki pikap var."

"Tetikte olun."

Araçlar karanlığa rağmen belli olan tozlu yollarda ilerliyordu. Çok hızlıydılar. Kulaklığımdan gelen talimatlara odaklanarak, içimdeki karmaşayı bastırmaya çalıştım. Gözlerimi dürbünden ayırmadan, her detayı dikkatle izlemeye başladım. Araçların içindeki insanların kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Fakat bu şehirden ne amaçla geçeceklerdi, işte onu görmemize dakikalar kalmıştı. Pikapların yaklaştığını izlerken kulaklığımdan gelen talimatları dinleyerek tetikte kaldım.

"Ön 4, arka 5."

Dürbündeki termalle saydığım adam sayısını söylediğim an, "Hazırlıklı olun," emri geldi. Fakat benim aklımın bir köşesi hâlâ bitiremediğim konuşmanın derdindeydi. İçimdeki bu çelişki yüzünden dikkatimi toplamam büyük bir çaba gerektirmişti. Pikaplar kimseye bulaşmadan şehirden geçti gitti. Bu tehdit korkulacak şekilde sonlanmamıştı ama diğerlerinde bu kadar şanslı olmayabilirdim. Bu nedenle aklımdaki konuşmayı bitirip işime dönmeye karar verdim.

"Söyleyeceğin başka bir şey yoksa işime dönmem gerek."

"Bu saatte çalışıyor musun?"

"Nöbet fulan mı?"

"Size iyi geceler avukat hanım."

DOĞUKAN

Aylar geçmişti, mevsimler değişmişti ve hayat, güzelleşeceğine git-
tikçe kötüleşiyordu. Her yeni gün, bir öncekinden daha karanlık, daha
umutsuz hâle geliyordu. Zamanın acıyı hafifletmesi gerektirmez miydi?
Peki her geçen gün daha da ağırlaşan bu şey de neyin nesiydi?

İlkbaharın getirdiği taze çiçekler bile yüreğimi canlandırmıyordu.
Yazın sıcaklığı, kalbimdeki soğukluğu eritemiyordu. Sonbaharın dökülen
yaprakları, içimdeki hüznle dans ediyordu. Kışın soğuğu, ruhumu daha
da donduruyordu. Mevsimler değişse de içimdeki acı hep aynı kalıyordu.

Her an, her saniye onun yokluğunu daha da derinden hissediyordum.

Doğa'nın gidişinin üzerinden neredeyse bir sene geçmişti. Yüreğim-
de yarattığı boşluk, her cevapsız bıraktığı aramamla daha da büyüüyordu.
Mesaj atmasından yüz bulmuştum oysaki. Konuşmayı devam ettirmesine
güvenerek aramıştım ama o hiçbirine cevap vermediği gibi mesajla bile
geri dönmemişti.

Hala kabullenmekte zorlanıyordum. Bir parçam buna bir şekilde kar-
şı çıkmak istiyordu. Çünkü biliyordum, kabullenirsem bir idam mahku-
munun ipini boynuna kendi geçirmesi ve altındaki sandalyesinden kendi
kendine atlamasından farksız olacaktım.

"Allah'ım sana şükürler olsun."

Annem tarif edilemez bir mutluluk ve rahatlamayla kapıyı açtı.

Kalbinden geçen bu derin şükran, aylar boyunca içinde taşıdığı korkuların dışı vurumuydu. "Hoş geldin oğlum." Beni kucakladığı an, gözlerinde çok uzun zamandır biriktirdiği yaşları serbest bıraktı. Bana ona verilen en büyük armağan gibi sarılıyordu. Babam ve abim gibi dönmekten korktuğu o kadar belliydi ki ...

"Ben de seni özledim Gülsüm Sultan."

Sarılışına karşılık verirken, tanıdık bir ses daha duyuldu. "Peki ya beni?" Aygöl kondorun hasında belirince annemden ayrıldım. "Sen ne anıyorsun burada?" Aygöl, stajını üstün başarıyla tamamlamıştı ve aynı kanalda bu sefer tam zamanlı çalışmaya başlamıştı. Kısıtlı konuşmalarımızda işinin yoğunluğundan bahsedip durduğu için burada olmasına şaşırmıştım.

Aygöl kendine has güveni ve zarafetiyle bana doğru gelirken gözlerinin içi parlıyordu. "Seni," dedi ve açtığım kollarımın arasına girip sıkıca sarıldı.

"Demeyi çok isterdim ama geleceğinden haberim yoktu. Annemi 22'sinde yalnız bırakmamak için geldim."

"Doğa'nın döndüğünden haberi var mı? Yoksa yine onun yanından mı geliyorsun?"

Doğa'nın ismini duyduğum an, içimdeki tüm sıcaklık yerini aniden bir soğukluğa bıraktı. Kaskatı kesilmiştim. Hâlâ bana sarılı olan kardeşim, bunu fark etmiş olacak ki yüzüme bakmak için hafifçe kendini geriye çekmişti. O an, duygularımın yüzüme yansıdığını biliyordum. Aygöl'ün kaşları sorgularcasına çatılmış, gözleriyle beni çoktan soru yağmuruna tutmaya başlamıştı. Doğa ile ayrıldığımızdan sadece Pera'nın haberi vardı. Barışacağımıza dair umudum bu durumu annemlerden saklamama neden olmuştu. Fakat umutlarım gittikçe tükeniyordu ve farklı birinin göstereceği çıkış yoluna ihtiyacım vardı. Aygöl'e tüm sorularını cevaplayacağımı belli eden bir ifadeyle baktım. Ama anneme döndüğümde, içimdeki duygusal fırtınayı bastırmak zorunda kaldım. Rol yapmak o kadar zordu ki acımı saklayabildiğimden bile şüpheliydim.

"Bu sefer ilk önce sana geldim."

Gulumsemeye çalışırken anneme yüzüme daha fazla bakmaması için sarıldım. Onun sıcak kollarında, içimdeki tüm karmaşayı ve acıyı bir anlığına da olsa unutmak istedim. Annemin keyifli bir kıkırtısı, evi şenlen-

ken, "Sanırım biri yakında İstanbul'a gideceği için yağ çekiyor," dedi. de derin bir iç çekişle, "Keşke," diye düşündüm. Annem şefkatiyle mı seviyor, sanki yaralarımı hissediyormuş da geçirmeye çalışıyormuş nazikçe hareket ediyordu.

"Aç mısın?"

Mutfaktan yayılan kokular bu soruyla burnuma dolmuştu. Annemin irdiği yemeklerin kokusu, çocukluğumun anılarını canlandırdı. Usul-annemin kolları arasından ayrılırken, "Önce banyo yapsam iyi olacak," dim. Yüzümde yorgunluğun izleri vardı ama Aygül'ün suratını buruşturarak, "Bunu fark etmene sevindim," demesi, içimde hafif bir gülümseme rattı. Sırf beni gıcık etmek istediği için bunu söylediğini bildiğimden çannı karıştırdım. Aygül bu hareketimden hazzetmiyormuş gibi, "Abi!" diye çemkirdi.

"Bu hâlinizi bile o kadar özlemişim ki."

Annemin gözleri dolmuştu, yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. Onun anaklarını sevdikten sonra çantamı yerden aldım ve yatak odama doğru öneldim.

Odaya girdiğim an, her şeyin bıraktığım gibi olduğunu gördüm. Ancak ben, buradan ayrılırkenki adam değildim. Tiksinmeye varan bir yabancılaşma duygusu, kendimi bir yabancıнын yaşamına girmiş bir hursız gibi hissetmemi sağlıyordu. Kendimi hiçbir yere ait hissetmiyordum. Ne bu şehre ne bu eve ne bu odaya ... Ama buradaydım işte.

Üzerimdekileri çıkarmak için kapıyı kapatacağım sırada bir ayak bana engel oldu. Aygül'ün acı dolu inlemesini duyduğum an panikle kapıyı açtım.

"Kızım ne yapıyorsun? Ayağın kırılacaktı."

Seke seke yatak odama giren kardeşim iç çekerek yatağıma oturdu. Ayağındaki terliği fırlatarak çıkardı. Çorabını sıyrıldı ve ayağının kontrolünü yaptı. Endişeyle yanına giderken, "Bir şey oldu mu?" diye sordum ve o an kandırıldığımı anladım. Aygül ayağım ağzıma doğru uzattı ve her şeyin yolunda olduğunu gösterir gibi parmaklarını hareket ettirdi.

"Yaşayacak."

Onun bu çocuksu tavrı gülümsememe neden olsa da önümde duran

ayağı vurmama engel olmadı. "Peki sen ne yaşıyorsun abi?" Belli ki konuşmak için annemin yatmasını bekleyemeyecekti. "Doğa ile kavga mı ettiniz?" diye sorduğunda yaşadıklarımı kelimelere vuracak gücü aradığım bir iç çektim.

"Ayrıldık."

"Ne?!"

Aygül o kadar yüksek sesli bir tepki vermişti ki annem mutfaktan ne olduğunu sorguladı. Susmasını işaret ederken, usulca kapının önüne gittim. Annemin gelip gelmediğine baktıktan sonra kapıyı sessizce kapattım. Aygül yaşadığı şoku hâlâ üzerinden atamamış olacak ki çıt çıkarmıyordu. Gözlerinde şaşkınlık ve üzüntü karışımı bir ifade vardı. Ardından cılız bir sesle, "Ne demek ayrıldık?" sorusu geldi.

"Neden?"

Bir sene oncesini hatırlamak berbat hissettirse de Aygül'e olan biten her şeyi anlatmak zorundaydım. Beni her zaman olduğu gibi söylediklerimin her bir kelimesine özenle kulak verecek, yargılamadan, sadece anlamaya çalışarak dinleyeceğini biliyordum. Öyle de olmuştu. Anlatacaklarımı bitirene kadar asla araya girmemişti. Sözlerim sona erdiğinde, odanın içine derin ve düşünceli bir sessizlik yayılmasına izin verdi. Bu sessizlik, âdeta konuşmalarımızın yankıları gibi odanın duvarlarına çarparak geri dönüyordu. Gözlerinde hafif bir şaşkınlık ve hüznü vardı ama aynı zamanda beni gerçekten anlamaya çalıştığını da hissediyordum. Onu tanımasam, bir tür çıkmaza düştüğüne yemin edebilirdim.

"Ben... Sesinde bir terslik olduğunu anlamıştım ama orada yaşadıklarına yormuştum. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti."

Kendi kendine konuşur gibiydi. Bir anda benim de orada olduğumu hatırlamışçasına bakışlarını üzerime odakladı. "Neden daha önce anlatmadın?" diye sorduğunda gülümsedim. Gözlerimin dolduğunu belli etmemek için sırtıttığım her dakikadan nefret ediyorum.

"Umut, umutsuzluğun içinde bile bir ışık bulmaktır."

Dostoyevski bu sözü benim durumumdaki biri için söylemiş olmalıydı. "Yani benim hâlâ umudum var diyorsun." Aygül'ün çıkarımına hafifçe omuz silerken, "Bilmiyorum," dedim. "Bir sene olacak neredeyse ve

“Sadece bir kere bana konuşma fırsatı verdi.” Aygöl yataktan kalktı ve tümde volta atmaya başladı. “Kafamı karıştıran da o ya zaten,” derken bir anda durup bana doğru döndü.

“Senden bu kadar kesin çizgilerle ayrılan biri, avukat olduğunu bilmeni neden istesin ki?”

Emin olmayarak, “Boşuna ayrılmadım demek için olabilir,” dedim. Aygöl zihninin geri planında delicesine bir çalışma varmış gibi bana bakıyordu. Sanki gözden kaçırdığımız bir şeyi bulmaya çalışır gibiydi.

“Ama neden? Sana anlatmadığı bir şeyler olduğu kesin ama bu ayrılığa söylediği şeylerin neden olduğunu sanmıyorum.”

Onun bu sözleri, içimdeki karmaşayı ve acıyı bir kez daha yüzeye çıkardı. Bir sene önceki hâlimi görür gibi oldum. O zamanki duygusal çalkantılar, içimde yeniden canlandı. Umudumu tekrar şahlandırmak istemiyordum. Başımı itiraz eder gibi sallarken, “Boş ver Aygöl. Ne için olursa olsun, bunu bir senedir devam ettiriyor. Demek ki kararlı,” dedim. Fakat bu işin peşini bırakmayacakmış gibi duran kardeşim, “Kararlı olsaydı beni sosyal medyalarından çıkarırdı,” dedi. İşte bunu duymayı beklemiyordum. Söylediğine inanmıyormuş gibi bakmış olacağım ki Aygöl telefonunu çıkardı ve bir şeylere tıkladıktan sonra ekranım bana çevirdi. Doğa’nın sosyal medya hesabı karşımdaydı. Aygöl’ü silmemiş olması değil de attığı fotoğraflardaki bir detay telefonu elime almama neden oldu.

Uzun, dalgalı saçları, her zaman hayranlıkla izlediğim o güzel saçlar, şimdi yerini kısa ve keskin bir kesime bırakmıştı. Geçmişimize şahitlik yapan, her bir telinde anılarımızdan izler bulunduran benim dokunmaya kıyamadığım saçlarını kestirmişti. Bu bile benden vazgeçtiğinin kanıtıydı.

“Gerçeği bilmeye hakkın var abi ve ben senin için bunu bulacağım.”

İçimdeki duygular bir labirent gibiydi, yolumu bulmak imkânsızdı. Kırgın mıydım, kızgın mıydım, bilemiyordum. Kalbimdeki bu karmaşa, beni içten içe kemiriyordu. Bir yandan yaşananların ağırlığıyla yıpranmış, hakızlığa uğramış gibi hissediyordum. Diğer yandan içimde yükselen öfke dalgası, bütün bu yaşananların adaletsizliğini haykırıyordum.

Oturduğum yerden kalkarken gözlerim Aygöl’ün yüzüne sabitlenmişti. “Bulma Aygöl,” dedim, sesimdeki kararlılık ve hüznün karışımıyla. Bu konuşmanın benim için bittiğini gösteren bir netlikte devam ettim.

"Yeni bir başlangıç yapmayı seçmiş kendince. Bana gelince, o sahne-
de figüranlık yapacak hâlim yok."

DOĞA

Nelere alışıyordu insan, hiç alışmam dediklerine, hiç unutmam dediklerine, kimse bana bunu yaptıramaz dediklerine... En çok da alışmam dediklerine alışıyordu. Ben de yüreğimdeki acıya alışmıştım. Sanki benden bir parçaymış gibi ne gitmesine izin veriyordum artık ne iyileşmesine.

Seviyordum onu. Ondan kalan tek ıstırapı seviyordum. Güç veriyordu sanki bana. Bir yerde tekrar kavuşabileceğimizi, imkânsızların da gerçek olabileceğine inandırınıyordu. Sadece masallarsa olan çılgınca bir hayaldi ama güzeldi. Biz de zaten bir masalla başlamamış mıydık?

Kurşun Asker ve Balerin.

En son aramızda geçen kısacık konuşmadan sonra haftalar geçti, aylar eskidi, mevsimler değişti ama ne acım dindi ne hasretim vuslata erdi ne de ben eski ben gibi devam edebildim hayatıma.

İşe başlamadığım için annemin baskı şekli Bursa'ya dönmem, onların yanında hâkimlik sınavına hazırlanmam konusunda evrilmişti. Beni, benden ayırdıktan sonra o eve adımımı dahi atmamıştım. Atmamak için ise elimden geleni yapacaktım. Bu yüzden ablamın arkadaşının babasının yanında çalışmaya başlamıştım. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak iyi gelse de ben kanatlanıp uçmayı çok özlemiştim.

Ve bugün Ekim'in 22'si.

Ben delicesine bir cesaretle Ankara'da, hüznle harmanlanmış güzel anıların olduğu restoranın önündeydim. Doğukan'la ayrılalı neredeyse bir yıl olacaktı. Birkaç kez aramasının haricinde yaşadığına dair bir iz bırakmamıştı ama sanki hep benimleymiş gibi garip bir hisle dolaştırmıştı beni. Anıgım her adımın golgesiydi sanki, yediğim her yemeğin lezzeti. Bazen kana kana içtiğim suyun o ferahlatıcı ama boğucu hissi...

Çok özlemiştim onu. Gözlerinde gamzeler belirirken dudaklarının

ındaki kıvrımı, konuşurken göz temasını kesmemesini, ellerini saçları gezdirirken başını hafifçe eğmesini, bana hiç bırakmayacakmış gibi masasını, saçlarıma kondurduğu her bir buseyi, elimi tuttuğu andaki o me hissini bile çok özlemiştim.

Sahi saçlarımı kestirdiğimi görse ne düşünürdü? Üzülür müydü yokmamen umudu keser miydi kavuşmamızdan? Gerçi nerede görecekti

Bu gece buradaydım. Eğer gelirse sadece onu görmek için gelmezse güzel anılara bir kadeh kaldırmak adına buradaydım. Sessizce geçtim ke kapısından. Saat erken olduğu için mi bilmiyorum, çok fazla kalabadeğildi. Her zaman aynı masaya oturduklarını söylediği için gözlerim olarak o masaya kaydı. Kimse yoktu ama masa hazırды. Yine de her ihale karşı restoranın içindekilere göz gezdirdim. Orada olmadığını fark iğimdeyse usulca açtım ahşap kapıyı.

Kulağıma dolan ezgiler yine beni o geceye götürmüştü.

Birkaç göz üzerime çevrildi. Aralarından en yaşlı olanı ise beni birden tanımak istiyormuş gibi bakıyordu. Müşterisini karşılamak adına den adama, "İyi akşamlar Dima," dedim. Ses tonumdan mı yoksa iyice ibime girmemden dolayı mı bilmiyorum, tanımıştı beni. Gözleri bunu elli edercesine gülüşüyle kısılmıştı.

"Hoş geldiniz bre. Sefaları da yanınızda mı getirdiniz?"

Bana tıpkı ilk tanıştığımızdaki gibi babacan bir tavırla sarıldı. Kalbim xuruluyordu sanki göğüs kafesimde ama ağlayarak bu geceyi berbat etmek istemiyordum. Benden ayrılan adamın gözleri arkamdaki bir yerleri taradı.

"Erkencisiniz bu gece. Paşam nerede?"

Belli ki hiçbir şeyden haberi yoktu. Demek ki ayrıldığımızdan beri buraya gelmemişti ya da gelse de ayrılığımızdan bahsetmemişti. Onun bu umna ortak olmaya devam etmeyi, en azından Dima'nın gözünde hâlâ birbirine delicesine âşık birer sevgili olarak kalmayı çok isterdim ama bu gece onun yardımına ihtiyacım vardı. "Ben de sana onları soracaktım," dediğinde kaşlarını çatan adam bir şeyler sezniş gibiydi.

"Yani masaları hazır ama bu gece geleceklerini söylediler mi?"

"Aynılık rüzgârı mı o içeri giren? Hüzün bulutları o yüzden mi sarmış yüzünü? Aman bre, sakın sağanağa yakalatma bizi. Bu gece bir de ona yanarız."

Hüzün; bazen bir şarkıda, bazen bir şiirde, bazen de sessiz bir akşamda kendini gösterirdi. Şiir gibi konuşmasına cevaben gülümsedim. Tam bir gülüş sayılmazdı. Yine de dudaklarımın kenarına ilişmişti. "Aa benim hüzünlü çiçeğim," diyerek tekrar kolları arasına aldı. Şefkat başka bir şeydi. Severken insanı pamuklara sarmış gibi hissettiriyordu ama acı içerisindeyken, hele de bu acıya sen neden olmuşken, dikenli telden farksızdı.

"Yardıma ihtiyacım var Dima."

Benden kılacak bir şeymişim gibi nazikçe ayrıldı. Sanki bir sene önce milyonlarca parçaya ayrılan ben değilmişim gibi. "Emrin olur. Buyur," dediğinde cesaret almak için ciğerlerime sığındım. Derin bir nefes alırken, "Bu gece Doğukan buraya gelecek mi bilmiyorum ama gelirse diye bana en gizli yerini verir misin?" diye sordum. "Beni görmeyeceği ama benim onu rahatça izleyebileceğim bir masa."

"O kolay ama sen bana şu ayrılığı anlat bakalım önce."

Dima işini gücünü bırakmış, bir sene önceki ayrılığı ve sonrasında yaşadıklarını benden dinlemişti. Gerçek nedeni yerine onun da benim yapamadığımı düşünmesini gerektirecek şeyler söylemiştim ama bana inanmıyormuş gibi bakmıştı. Sonuçta yapamıyorsam burada işim neydi değil mi?

Restoranın kapısı bir anda açıldı ve içeri giren sesler fazlasıyla tanıdık gelmeye başladı. Bakışlarım heyecanı nefes kesen dilsiz bir istekle kapıya çevrildi. Önce Gülsüm Hanım içeri girmişti. Usulca çevremdeki insanların arkasına saklandım. Ardından Aygül girdi içeri ve en son kapıyı kapatan kişi Doğukan Karahanlı'dan başkası değildi.

Bir sene geçmişti ama ondan da benden de çok daha fazlasını götürmüştü. Yine de hâlâ çok yakışıktı. Fakat duruşu, tanıdık hiçbir duyguyu

remedigim o bakışları bana yabancı birine bakıyormuşum gibi hissettirdi ve ona bunu yapan bendim.

Hareketlendiğini hissettiğim adamın elini masanın üzerindeyken tuttum. Dima'nın bakışları anında bana çevrildi. "Lütfen burada olma-
ğımı söyleme." Sanki aramızda onlarca insan, çalan şarkılar ve mesafe
almış da beni duyabilecekmiş gibi fısıldamıştım. Çaresizliğimi elime
karak karşılariken merak etme dercesine başım salladı. Ardından usulca
kimi masaya bıraktı ve gelen misafirlerini karşılamaya gitti.

Çoktan masalarına geçmişlerdi. Dima'nın yanlarına gitmesiyle bakış-
ın ona çevrildi. O an... Kısacık bir an Doğukan'ın yüzüne yerleşen bir
bessüm görür gibi oldum ama o kadar hızlı uzaklaştırdı ki ona bakmıyor
bam büyük ihtimal kaçırdım. Ne kadar zordu severek yaşamak. Ona
enimsin deyip sarılmamak. Hep yakın hissedip aslında uzak olmak.

Keşke mesafeler cayır cayır yansa ...

Ya da kül olmadan kavuşsa iki sevgili.

Dima yanlarından ayrıldığında kendi aralarında konuşmaya başla-
lılar. Ne kadar yorgun görünüyordu. Sanki dün gelmişti görevden, sanki
muzlarındaki yükü taşımakta zorlanıyordu. Belki de kalbindeki. Bakışla-
n bir anda etrafı kolaçan etmeye başladığında başımı önüme eğdim. Tele-
fonumla oynama bahanesi sığınabileceğim tek şeydi. Gözlerimden düşen
her damla yaşta onun eksikliğinin vardı ve şu anda, bir kerecik bile olsa onun
kollarında olmak tek dileğimdi.

DOĞUKAN

Kaderi yeniden yazmaya cesaret edenlerin mürekkebi, umudun ta-
kedisiydi. Her kelime, kalemin ucunda hayat bulurdu ama değeri bilin-
medığında ne yazdığının ne de harcadığın çabanın bir anlamı kalmazdı.

Doğa'nın çelme taktığı yerdeydi. Dizlerim, avuçlarım yara bere
vande idi ama yüreğim kadar acımamıştı. Her gidiş bir ayrılık olmuyor-
tu. Bazen ne kadar uzaga gidersen git, yüreğin hep bıraktığın yerde

kalıyordu. Döndüğünde aynı duygular daha da ıstırapla doluyordu içine. Şu anda olduğun gibi...

Bu gece buraya gelmek istememiştim ama kalbim bir şekilde bana burada soluk aldırmuştu. Şimdi nedenini anlıyordum. Buradaydı. Saçlarını kestğini görmek fotoğraftan daha kolaydı. Onu tanımayacağımı mı sanıyordu? Saçıyla beraber kokusunu da değiştirse belki bir ihtimal gerçek olurdu isteği ama gerçeğe uzaktan yakından değemeyecek bir ihtimal...

İlk nefesimi başını önüne eğdiğinde aldım. Meğer ne kadar uzun zamandır tahşetmiyormuşum bu ihtiyacı ciğerlerime. Yine zayıflamıştı, bir senede birkaç yaş atmışçasına olgunlaşmıştı. Giyim tarzı bile değişmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse şu anda çok daha güzel gözüküyordu. Sanki daha fazlasının imkânı varmış gibi.

Neden buradaydı?

Bu gece burada ne işi vardı?

İçimdeki umudun sesi usulca kalbime fısıldıyordu. "O burada. On ması otende. Bu bir işaret olmalı." Fakat söz dinlemez kalbim acıyla sızladı. "O ayrıldığında, beraberinde çoğumu da götürdü. Geriye kalan azıcık bir parça bile ona ait olunca, diğer yarımı paramparça oldu. İkidenden bir çıkınca bir kalmadığını öğretti bana. O gitti, ben kaldım ama yarım."

Yine de aynı gökyüzünün altında olmaktan daha yaşanabilir kalmıştı bana aynı ortamda nefes almak. Ona olan ihtiyacım rahatsızca kıpırdandı ruhumda. Çok özlemiştim. Allah belamı versin şu anda kalkıp gitmek, ona bir kez daha sarılmak için canımı vermeye razıydım ama ne gidebiliyordum ne de gel diyebiliyordum. Bir insan birine nefessiz koşmak isterken, aynı zamanda gözünün önünden kaybolmak ister mi?

Ben ıstırıyordum. Canım canımdan gidiyordu ama saygı duymak zorundaydım. Bensizliği isteyen oydu. Onsuzlukla başa çıkamamam onun sorunu değildi. Sorun ona olan azalmaz sevgimin bendeki tahribatıydı. İnsanı zaten seviyorum dediği kişi paramparça etmez miydi zaten? Ama undan geliyordu ya bu yıkım. O bile çok güzeldi.

DOĞA

başımı kaldırıp bakmaya korkuyordum. Çünkü biliyordum ki göz geldiğimiz an, benim de kararlarımın da sonu olurdu. Buraya gel-
hataydı. Geçen zamandaki acılara haksızlıktı. Yarasını tekrar kanat-
ı hakkım yoktu. Karşısına çıkmaya da ...

Bu yüzden ona belli etmeden çıkmak için anı kolladım. Yemekleri
ıya servis edilmeye başladığını fark ettiğim an toparlandım ve arkama
bakmadan restorandan çıktım. Koşar adım bahçeden geçerken du-
lunmdan kaçan bir hıçkırık aniden boğazımda düğümlendi. Hıçkırığı
aldım ama bu hareket, görüşümün saniyeler içinde bulanıklaşmasına
ıd olamadı. En azından buradan uzaklaşana kadar gözyaşlarımı tutmak
undaydım.

Yoldan geçen taksileri durdurmaya çalışırken, restorandan biraz daha
aldıştım. Kalbim, göğüs kafesinde deli gibi atıyordu. O an, aniden ku-
şının dibinde yankılanan bir sesle irkildim. Hâlâ aynı kokuyordu. Hu-
s bahşeden, tamamlanmış hissettiren, aşk gibi ...

"Buradasın."

Bu kelimeyi uzun süre soluksuz kaldıktan sonra bir nefes gibi içime
ektim. Sesi karşı konulmaz olduğu için tereddüttüm yalnızca bir saniye
ardı. "Buradayım," dedim ona bakmadan. Fakat onun gözlerini yüzü-
nün sınırlarında hissediyordum.

"Neden?"

Sesi profesyonel bir tondaydı ancak içinde yakalanması zor bir tını
vardı: ruhunun çukurlarında derin, karanlık bir acı kilitli kalmış gibi kes-
kin bir bitişe sahipti. Nereden mi biliyordum? Çünkü onu da ayrılığımızın
acılarının yarattığı yıkımı da çok iyi tanıyordum.

Ne diyecektim ki şimdi? Sen beni ahirette bile görmek istemezken
ben seni bir kez daha görmek için teptim bu yolları mı? Sadece senin için,
ana sarılmak için, kokunu bir kez daha duymak için mi?

"Karnım acıktı."

Söylediğime gülümsediğini işitmek ona doğru dönmeme neden

oldu. Hiçbir karar onun yüzünde hasret olduğum gülümsemeyi görmeme engel olamazdı. Göz göze geldiğimiz anda o çocuksu gülüş usul usul silindi yüz hatlarından. Yine de çekmedim bakışlarımı. O kadar uzun zaman olmuştu ki ona böyle yakından bakmayalı ...

"Saçların yakışmış," derken sesi yüksek bir iç çekiş tarafından yutuldu. Nefes almak için, yaşamın bahşetmeyeceği son bir nefes için mücadele eden bir iç çekiş gibi gelmişti kulağa, iliklerime kadar beni sarsan, patlayana kadar kalbimi sıkan bir acıydı.

"Teşekkür ederim."

Gözlerim emrimi bekler gibi yaşlarla doluydu. Onları yönetmek ilk kez bu kadar zorluyordu beni. Uzun uzun baktım yüzüne. O belki onda bir değişiklik aradığımı sandı. Bense aynı kalan neler olduğunu bulmaya çalışıyordum.

"Neden buradasın Doğa?"

Onun sesinden adımı duymayalı bir asır olmuştu sanki. Her zaman nazıktı ama bu sefer adım dudaklarından bir şiir okur gibi nahif ve kurgunca döküldü. "İş için Ankara'ya gelmem gerekti," dedim bir yalana sığınarak. "Bir dava dosyasını elden iletmem gerekiyordu." Ayrıldığımızdan beri yalan söylemek konusunda ustalaşmıştım. Bakışları yüzümü tararken çok hafif bir şaşkınlık ilmişti göz bebeklerine. "Anladım," demekle yetindi. Keşke daha fazla soru sorsaydı. Yalanlar sıralasaydım ama o susmasaydı. Yüzüme ciddiyetle bakarken dudakları birkaç kez açılıp kapandı. Sorup sormamak arasında kaldığı soruyu sabırla bekledim. En sonunda, "Nerede kalıyorsun?" diye sordu. Hafifçe gülümsedim ve zamanında duymaktan hiç hoşlanmayacağı cevabı verdim.

"Otelde."

Bu da yalandı. Gelmeye karar verdiğim anda beraber kaldığımız apartı kiralaniştım. Hem de üç gece fiyatına. Kokusu yoktu, sıcaklığı yoktu ama orada bir yerde, bir köşe başında ya da titreyen bir perdede ondan bir anı süzülür de gelir koynuma diye başka bir yerde kalmak istememiştım.

Dilinin ucuna gelen birçok kelimeyi tutmuş gibi yüzüme baktı ama ben hepünü anılarımdaki yankularıyla tamamladım. "Tek başına mı? Otelde tek başına kalamazsın Doğa. Ben varken olmaz." Keşke bu cümleleri bu

daha sesli duyabilseydim. Baş başa kalacağımız bir yere alıp götürseydi beni.

"O zaman ben seni daha fazla tutmayayım."

Hissettiğim acı bir an öyle bir içsel çılgılığa neden oldu ki içimdeki bütün kelimeleri çil yavrusu gibi dağıldı ve benim elimde kalan son bir kelime için sesimi bulmam bir dakikamı aldı.

"Taksi gelene kadar-" diyemeden arkamdaki birine el yaptı ve hünden olduğunu düşündüğüm kısılmış bir sesle "Geldi," dedi. Arkama bakmak istemedim. Çünkü bakar da taksiyi görürsem gitmek zorunda kalırdım. Gitmek için çıkmamış mıydım zaten o restorandan?

Dön arkanı ve git. DÖN ARKANI VE GİT DOĞA. Hadi kızım. Yaparsın bunu. Yapmalısın. Yapmak zorundasın. Yap artık!

Bir korna sesi gecenin sessizliğini delip geçti. Doğukan arkamdaki kuma eliyle bir dakika beklemesini işaret etti. Elleri mi titriyordu? Yoksa benim göz bebeklerim ağlamamak için titrediği için mi böyle hissediyordum? Bakışları tekrar beni bulduğunda derin bir nefesi ciğerlerime dolurumam gerekti.

"Kendine iyi bak."

Doğukan'ın yüzüne öyle bir tebessüm yerleşti ki ölüp bir daha diğildim sanki. "Sen de," dedi sadece ama yutkunamayışından anladım derinliğini getiremediğini. Gülümseyişimi gölgeleyen bir veda ile hafifçe el salladım. O da başını selam verir gibi kıpırdattı.

Gitme vakti gelmişti.

Arkamı dönüp taksiye doğru ilerledim. Son bir kez daha yüzüne bakmak için her şeyimi verebilirdim ama kendime güvenmiyordum. O yüzden taksiye oyalanmadan bindim ve yüzümü kalan saçlarımin arasına göleyerek yoluma devam ettim.

DOĞUKAN

İçimde her zaman var olan o sessiz rehber, hayatımın en zorlu anlarında bile bana doğru yolu göstermekte hiç tereddüt etmemişti. Geçmişte yaşadığım önemli kararlarda, karşılaştığım zorluklarda ve yaşadığım karmaşık duygusal anlarda, bu içsel rehberimin beni yanıltmadığını defalarca deneyimlemiştim ve şu anda da güçlü sesinin haykırdığını duyuyordum.

"Onu bırakma."

"O senin için burada..."

"Gitmesine izin verme."

Sırf bu yüzden, arabaya atladığım gibi taksinin peşine düştüm. Saklambaş oynayan acemi çocuk heyecanı sardı dört bir yanıma. Şoförün ya da Doğa'nın beni fark etmemesi için mümkün olduğunca mesafeyi korumaya çalışıyordum ama başarabiliyor muydum emin değildim. Sabırsızlık ve heyecan, adeta bir volkan gibi yüreğimde patlamaya hazırды. İçim içime kapanıyor, dışıma çıksa durmayacakmış gibi sabırsızlanıyordum. Taksi, fazlasıyla tanıdık sokaklara girince yavaşladım. Kan dolaşımına bir beklenti dalgası sızdı. Taksi durduğu anda ise midemden aşağı tanıdık bir sıcaklık yayıldı. Sağda bulduğum ilk müsait yere geçip arabayı durdurdum. Fakat içindeki karmaşık duygular ve adrenalin, bir an olsun durulmadı. Burası beraber tuttuğumuz ve onsuzken defalarca geldiğim yerdi. İç sesimin beni bu kez daha yarı yolda bırakmadığını kanıtlamıştı. Doğa'nın aparta gınsını

izlerken göğsümün ortasında bir sızı belirdi. Bir senedir yaşadığımdan çok farklıydı. Bu onunla olan anıların getirdiği tatlı bir özlem duygusuydu.

Bana yine yalan söylemişti ama ilk kez söylediği bir yalanına şükretmişim. İçimdeki umut kıpırdanırken aynı odayı tutup tutmadığını düşündüm. Bir önemi var mıydı gerçi, emin değildim. Buradaydı. Bu şehre geldiği gibi bir zamanlar bize ait olan yuvaya sığınmıştı. Bu düşünce, içimdeki umut ışığını biraz daha parlattı.

Ancak bir anda, hevesi kaçık yanımda bu umudu bastırdı. Belki de sadece yabancı olduğu bu şehirde, bildiği ve alışkın olduğu yerde kalmak istemişti. İçimdeki bu çelişkili hislerle savaşıırken, her hareketini kendime yontmamak gerektiğini hatırlattım kendime.

Öğrenmenin bir yolu vardı ama çok riskliydi. İçimdeki ufacık bir umut kırıntısı için bile değerdı. Eğer kendinize ve olası riskle başa çıkma yeteneğinize güveniyorsanız, endişenin adı, soluksuz bir heyecan olarak değişirdi. Ben de bu heyecanla arabadan hızla indim ve sabırsız adımlarım beni aparta doğru yönlendirdi. Kalbim göğüs kafesimi kırmak istercesine zorlarken gözlerim Doğa'nın görünürde olup olmadığını taramaya başladı. Danışmaya doğru ilerledim, kimse yoktu. Şansın benden yana olduğunu düşünmek iştitiyordum. Fakat gerçekçi yanımda saatin geç olduğunu ve bu saatte danışmada kimsenin olmadığını hatırlatıyordu.

Korüklenen heyecanımla ezbere bildiğim odaya çıktım ama ne yapacağımı ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Kapının önüne geldiğim anda, bir an soluklanmak için durdum. İçeride başka birinin olma ihtimali vardı ve bu saatte kapıyı çalamazdım. Fakat o kişi Doğa'ysa bu kapıyı kırabilecek cesarete sahiptim.

İçerideki sesleri dinlemeye çalıştım. Derinlerden gelen bir ağlama sesi duyduğuma yemin edebilirdim. Kalbim sıkışırken, içimde beliren bu hislerle boğuşuyordum. "Daha ne bekliyorsun?" diye bağıırıyordu iç sesim. "Burada ıtır! Bizim apartımızda!" Elim, yumruk olup kapıya çalmak için havaya kalktı. O an, beni durduran şey Doğa'nın cılız, burun çekişli sesiydi. "Hı hı, birazdan çıkarım."

Gıdıyor muydu? Konunun özüne işleyen bir sessizlik yaşandı. "Sa-nam," dediği an yüzüm hasretin etkisiyle yumuşadı. "Seni seviyorum." Bu ılık kelime, benden başka birine söylediğinde dünyanın en acumasız işken-

ni geliyordu. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama konuşurken bildiğine göre kendine yakın hissettiği biri olmalıydı. Bu durum, beliren kıskançlık ve endişe duygularını daha da güçlendirdi. Sahi, ağlıyordu? Benim için mi? Bizim için mi? O zaman neden bu ayrıram ettiriyordu?

Kapıya doğru yaklaşan adım seslerini duyduğumda birkaç adım gtim. Bir yanım karşısına dikilmek, hesap sormak istiyordu. Diğer yaya duyacaklarına hazır olmadığı için kaçacak yer arıyordu. Doğa'nın bti kararlara saygı duyacağına söz veren tarafım ağır bastı ama bu işin ni bırakacağım anlamına gelmiyordu.

Gerisin geri dönüp merdivenlerden inmeye başladım. Doğa'nın asan- i çağrdığını duydum. Karşılaşmamak adına adımlarımı hızlandırdım. artan çıktığım gibiyse neredeyse koşuyordum. Arabaya kapıları açacak lar yaklaştığımda yavaşladım. Aygül'ün numarasını tuşladım. Birkaç ksta açan kardeşimin nerede olduğumu sorgulamaya başladı. Onun si- mi sesi eşliğinde arabaya bindim ve tam da o anda Doğa aparttan çıktı. mından geçen bir taksi onun için gelmiş olmalıydı.

"Abi?"

"Doğa burada."

Neyse ki evdeki gibi patavatsızca bir tepki vermemişti. Anneme belli nmeden beni duyduğunu belli eden bir mırıltı çıkardı. Doğa'nın taksiye nişini izlerken, gözlerim ona odaklanmıştı. Kalbim göğsümde hızla çar- parken, "Gerçeği bilmeye hakkım olduğunu söylemiştin ya," dedim. Söz- lerim, arabanın içindeki sessizlikte yankılandı. Taksinin hareket etmeye başladığını gördüğüm anda arabayı çalıştırdım.

"Onu benim için bul Aygül."

DOĞA

Hava yazı müjdeleri gibi sıcak, gönlüm kasırgaların esiri olmuşçasına soğuktu aylardır ve ben ısınmak için kadehlere sığınmışım. Başta acımı hafifletsin diye içiyordum, sonra bir baktım ki kısa da olsa unutturuyor.

Müptelası olmuşum.

İçki bütün kötülüklerin anası değildi, benim hayatımda o rolü annem üstlenmişti. Hayatımı bir anda cehenneme çevirmiş, ardından sürekli yanıp yanmadığımı kontrol etmek için zebani gibi telefonun ucuna dikilmişti. İmkânı olsa yanıma da yerleşirdi ama ablamla son yaşadığı olaydan sonra arada bir ziyaret dışında buna cesaret edemiyordu. Ablamın neden bu kadar içkiye düşkün olduğunu şimdi anlıyordum. Bu ailedeyken başka sığınacak bir yerin kalmıyordu ki.

Fakat her güzel şeyin bir de kötü yanı vardı. Sanki her şey bir anda aslında kalıyordu. Hayatım, isim, hazırlandığımı sınav...

Beni uyarlarıyla boğan ablamı baktı ki işe yaramıyorlar, profesyonel destek almamı istemişti. Bir de kayıtlı deli olursam hâkimlikten iyice uzaklaşacaktım, bunun farkında değildi. Hem bir kadeh rakı, en iyi psikologdan bile daha iyi dinleyiciydi. Dert çözücü, biraz da olsa nefes aldırıcı. Fakat ablam bu duruma bir dur demmişti. Onun gibi olmamı istemiyordu. Oysaki onun gibi olmak kolaydı.

Yakın arkadaşlarımdan biriyle kaydettirmeden seansa başlatmıştı. Pa-

Yine de Hipokrat yemini eder miydi? Yoksa anlatır mıydı cümle âleme
aynı saçmalıkları...

Doğukan'ı en son görmemin üzerinden yedi, belki de sekiz ay geç-
ti. Tam hatırlayamıyordum. Psikolog görüşmelerim zihnimi o kadar
boşaltmıştı ki belki de hatırlamamak en iyisiydi ama sayamadığım ka-
rşık kez aradığını hatırlıyordum. Yine. Hiçbirine cevap vermemiştim.
Yine. Attığı mesajların hepsi konuşmak üzerineydi. Cevapsız bırakmıştım.
Biliyordum ki konuşursak her şey başa saracak, bunca acı ve emek
boş olacaktı.

Adli tatile girmeden önce verilmesi gereken evrakları Çağlayan Adli-
ye götürürken sırtımda sürekli bir baskı hissediyordum. İzleniyormuş-
tum... Bu özellikle ayrılıktan sonra sürekli hissettiğim bir şeydi. Parano-
ya değil, bunu düşündüren. Doğukan'ın daha önceleri yaptığım
her hareketten haberinin olmasıydı. Belki de o yüzden saçmalıyordu bir
zamana çoğu zaman. Bıraksın peşimi, aramasın beni, nefret etsin benden,
bırakıldığı kişiden istiyordum.

Çünkü ben yapamıyordum.

"Doğa?"

Adliye çıkışında arkamdan gelen ses fazlasıyla tanıdıktı. Bana sesle-
nmemiş olma ihtimalini sıfıra indiriyordu. Gerisin geri döndüğümde
Doğa'nın koluna aldığı cüppeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yüzün-
de umumi sayılabilecek bir gülüş vardı. Belli ki zaman aramızdan birine iyi
gelmişti ve söylediğim şeyleri unutturmuştu.

"Bir an tanıyamayacağım sandım. Çok değişmişsin."

İçimden, "Tanımasaydı daha iyi mi olurdu acaba?" diye geçirmiştim.
Çünkü hafif bir rahatsızlık ve huzursuzluk vardı. Yine de kibarlığı elden
bırakmadan sahte bir gülümsemeyle teşekkür ettim. "Nasılsın? Okulu
bitirmiş mi? Bitirmişse de olsa bitirdiğini duydum. Çalışıyor musun bir yerde?" dostane
konuşmasına kabalık yapmak istemediğim için kısa ve öz cevaplar verdim.

"Evet, çalışıyorum. Neyse ki yoğun döneme biraz ara vereceğiz."

Sınırım böyle bir şey duymayı beklemiyordu. Kaşları havalanır-
ken, "Nerede çalışıyorsun?" diye sordu. İçimde hafif bir tedirginlik
kaldı. Benim ve ona açık adres vermek istemedim. "Bir tanıdığın yanında,"

deyip geçiştirdim. Gözlerindeki merak ve sorgulayıcı bakışı görmezden gelmeye çalıştım. Odağı üzerimden çekebilmek adına, "Sen neredesin? Hâlâ aynı yerde mi?" diye sordum. Başını hayır anlamında salladı ve yüzünde hafif bir gurur ifadesiyle, "Yok ya, bir sene piştikten sonra kendi hukuk büromu açtım. Artık kendi işimin patronuyum," dedi. Bir ilişkinin bile boyunduruğu altına girmekten hoşlanmayan, özgür bir ruh için pek de şaşılacak bir karar değildi.

"Hayırlı olsun."

"İşin yoksa sana kahve ısmarlayayım. Ofisim çok yakın."

Kahve teklifi, kendime gelmem ve biraz rahatlamak için ne kadar cazip gelse de onunla aynı çatı altına girecek kadar aklımı kaçırmıştım. İçimde bir anlık tereddüt hissettim ama hemen ardından bu düşüncüyü geri ittim. Nazikçe teklifini reddederken, "Maalesef işlerim var," diye mınıldandım. Gözlerinde beliren hafif hayal kırıklığını fark ettim ama yine de bir daha ustelememişti.

"O zaman ilk müsait zamanımızda diyelim."

Ama vazgeçmüyordu da. "İnşallah," dediğimde bir anda, beklemediğim bir hamle yaptı ve beni kollarının arasına aldı. Vedalaşmak içindi, belki arkadaşçaydı ama hayatımda hiçbir şeyden bu kadar rahatsız olduğumu hatırlamıyordum. İçimde beliren bu rahatsızlık dalgası, bedenimi âdeta felç etmişti. Ne onu itebiliyordum ne de kendimi geri çekilebiliyordum. Başka bir erkeğin kollarının arasında olmak Doğukan'a ihanet etmişim gibi gelmişti o an. Kalbimde artık yersiz olan bir ağırlık ve vicdan azabı hissettim.

"Kendine çok dikkat et."

Elumu kolunu nereye koyacağını bilemeden hafif bir gerginlikle, "Sen de," dedim. Benden uzaklaşırken yüzünde güller açıyordu. Benimse yüzündeki tebessüm onun görmediği veya umursamadığı bir uyarıyla doluydu. "Saçların çok yakışmış bu arada," derken eli saçlarıma gitti. Sabah yaptığım büküklere dokunurken, içimde ani bir ürperti hissettim. Bu hissi geçirmek ve onun ellerini saçlarımdan uzaklaştırmak için dokunduğu tu-
tanı kulağımın arkasına ittim.

"Ben de beğeniyorum. Teşekkürler."

“sonra görüşürüz.”

çok daha iyi olur demek istesem de dudaklarımdan sadece eşliğinde, “Görüşürüz,” kelimeleri döküldü. İçimdeki huzursuzlukla savaşıırken ona son bir kez daha baktım. O doğru ilerlerken, ben de taksilerin olduğu tarafa yöneldim. Her an anlamsız bir his, adımlarıma ağırlık yapıyordu ve hızlı hareket ediyordum.

Her şey, etrafı taramaya çoktan başlamıştı. Neyi bulacağımı bilmiyordum ama içimdeki bu his, beni arayışa itiyordu. Kalbim ataklarıyla beni çok iyi biliyordu ama mantığım bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

DOĞUKAN

Her şey, ayrılığımızın nedenini zorla da olsa Merve’den öğrenmişti. Şimdi aramıza giren ama mesleğimin getirdiği zorluklar değildi. Annesi polislerden hoşlanmamasıydı. Bunun neye dayandığını söylememişti ama ben az Doğa’yı ilk araştırdığım dönemlerde öğrendiğim şeylerden olduğunu tahmin edebiliyordum.

Çok olmayacak sorunlar değildi. Her ne kadar annesinin isteğine göre hareket etmiş olması gururumu incitse de çözülemeyecek bir durum oluşmuştu. İçimi rahatlattı ve o andan itibaren Doğa’yı aramaktan bir saat bile vazgeçmemiştim. Ancak o da konuşmamak konusunda en az ben kadar kararlı görünüyordu.

Bu kadar mı önemliydi annesinin ne düşündüğü? Benden, bizden beklenmediğini bana sekiz ay önce göstermişti. Göz görmeyince gönül de bırakıp unutamamıştı işte. O bulduğu ilk fırsatta ne annesini ne de sonrasında olabilecekleri. Çıkmıştı karşıma, benim için ne demese bile benim için orada olduğunu kanıtlamıştı bana. Şimdi bu sürekli iletişimsizlik beni sevgisinin azaldığına inandıramazdı. Fakat o kadar güçlüydü anlamda beni bunu inandırmak için zorluyordu. Bu durum,

içimdeki hayal kırıklığını ve kafa karışıklığını daha da derinleştiriyordu. Konu sadece annesi ya da mesleğim olamazdı. Başka bir şey olmalıydı. Benden uzak durmasını gerektirecek başka bir durum diye düşünürken, dayanamamıştım ve aylar sonra soluğu İstanbul'da almıştım.

Beni görmek istemediğini bile bile karşısına geçip neler olduğunu bilmeye hakkım olduğunu söyleyecektim. Belki bağırıp çağırarak geçirecektim, belki yılların birikimiyle ağlayacaktım ama bu yüzleşmeden onun gibi kaçmayacaktım. Onun için gerçekten bu sefer bittiyse de bunu gözümle görmeye ihtiyacım vardı.

Onu bir saniye bile yalnız bırakmayan kuşların yardımıyla nerede olduğunu öğrenmiştim. Adliyeye gidene kadar konuşacağım her şeyi zihnimde tasarlamıştım. Onunla yüzleşip tüm sorularıma yanıt bulmaya kararlıydım. Fakat adliyeye vardığımda gördüğüm bir manzara bana ismimi bile unutturmuştu. İçimdeki tüm düşünceler, bir anda yerle bir oldu.

Engin...

Onun orada, Doğa'nın yanında olması, sarılması, saçlarına dokunması zihnimde beliren tüm sorulara acımasız bir yanıt gibiydi. Kalbimdeki hayal kırıklığı ve öfke, bu manzara karşısında daha da güçlendi. İçimdeki tüm umutları ve hayalleri yerle bir eden bu an, âdeta bir kâbus gibi üzerime çöktü. Kalbim göğsümde acıyla çarparken gözlerim yaşlarla doldu. Bu an, içimdeki yılanmış yarayı tekrar kanatmaya başladı. Elimdeki kesik izi bile sızlamıştı.

İç sesim, "Göründüğü gibi olmayabilir," diyordu ama ben gördüğüme inanırdım. Bir ilişkileri olmasa bile yakın oldukları belliydi. Yoksa Doğa temas etmesine asla izin vermezdi. Beni, bir telefonla bile yakınında tutmayan kız onu...

Bu sefer gerçekten bitmişti.

Engin değildi, değil mi konu? Sadece annesi istemediği için ayrılmıştık. Mesafelerdi asıl sorun, mesafeler... Bu düşünce, içimdeki tüm umutları ve hayalleri bir kez daha yerle bir etti.

Sıkılgının Engin'i...

DOĞUKAN

Dile kolay, kalbe zor iki yıl geçmişti. İki yıldır ne gecem gündüze ulaşıyordu ne ruhum sabahın umudunu bekliyordu. Her gün, bir öncekinin tekrarı gibiydi. İçimdeki boşluk bile benden bir şey kalmadığımı gördüğüm için derinleşmeyi bırakmıştı. Acım bir parçam hâline gelmiş, kendiyle yaşamayı alışkanlık hâline getirtmişti. Bazen... Çok nadir de olsa onu hissetmediğim zamanlar oluyordu ve bu fazlasıyla korkutucuydu. Doğa'nın acısına bile muhtaç oluşum zavalıcaydı. Özellikle de onun istediği hayatı, istediği kişiyle devam ettirdiğini öğrendikten sonra...

Ne güzel söylemişti Nazım Hikmet Ran: Biz küçükken, çok büyük-tük. Mesela kollarımızı bir açardık, dünyayı kucaklardık! Güzeldik biz küçükken... Kurduğumuz hayaller uçuk kaçıktı ama uçanı da yakalayacak gücümüz vardı. Kaçanı da... şimdi anlıyordum ki o masum günler aslında en cesaretli olduğumuz zamanlardı. Her şeyi yapabilecek kadar merttik bız küçükken...

Keşke o zamanlar o kadar mutlu olmasaydık. Hoş, nereden bilebilirdik ki bu yıllarda o gülüslere ihtiyacımızın olacağını.

"Geldin mi?"

Aygul'un mesajına, "Beş dakika," diye cevap yazdıktan sonra en azından bugün için zihnimden tüm olumsuz düşünceleri rafa kaldırmaya karar verdim. Bugün çocukluğumun günüydü. Sevdigi adamla zorlu yollardan

geçmiş, nihayet kavuşmuştu. İkimiz de düğünlerden ve yarattığı baskısından nefret ediyorduk. Zorla katıldığımız düğünlerde ya o hastalanırdı ya da ben ve biz düğünden kaçmanın bir yolunu bulurduk. Bunu ailelerimiz fark ettiğinde kendi düğünlerimizden nasıl kaçacağımızı merak ettiklerini söyleyip duruyorlardı. O gün de damadı ya da gelini alır kaçarsız rahatlığı vardı. Sonuçta bizlerle evlenecek olanların da bizden farklı olmaması gerekiyordu. Gerçi Doğa düğünleri seviyordu ...

Doğa'yı düşünmek yok. Bugünü berbat edecek hiçbir şey hissetmek yok ...

Tüm bu isteksizliğe rağmen Pera'nın bir zaafı vardı. Onun gibi birinden asla beklenmeyecek bir şeydi, gelin alma sırasındaki davul zurna merasimi... Trakyalı ruhundan olsa gerek 9/8'lik ritmi duyduğu an olduğu yerde oynamaya başlıyordu.

"Beni davul zurnasız evden çıkarırsanız hakkımı helal etmem."

Kendimi bildim bileli duyduğum bu cümleyi müstakbel eşinin gerçekleştiremeyeceğini duyduğumda kolları sıvamıştım. Emre sınır ötesinden adımını atar atmaz bizimkini istemeye gitmişti. Edirne'nin yabancı olduğu için neyin nereden ayarlandığını bilmiyordu. Benden yardım istemişti. Bunun bu çaresizliğine kayıtsız kalabilme şansım yoktu. Konu kalan tek dostum ve çocukluk hayaliydi. Görevlendirmede bulunduğum yerden birkaç günlük rica minnet izin almış, yola çıkmıştım.

Ve işte buradaydım.

Apartmanlarının önüne geldiğimizde heyecan doruktaydı. Emre'ye her şeyin hazır olduğunu haber verdim. İçimdeki coşku ve heyecan, yüzüme yansıyor. Büyükbabamın yardımıyla ayarladığım davul zurna ekibine çalmalarını işaret ettim. Davulcular ve zurnacılar, ellerindeki enstrümanlara hakim, yetenekli insanlardı. "Özel bir isteğin var mı abi?" diye sorduklarında, yüzümde keyifli bir ifade belirdi.

"Siz başlayın abi. Gelin damadı gördüğünüz anda 'Oğlan bizim kız bizim' türküsüne geçin. Ardından da Trakya çiftetellisi. Oynatalım bakalım biraz gelin hanımı."

Adam, hay hay der gibi başını salladıktan sonra arkadaşına döndü. Davulun ritmik vuruşları ve zurnanın melodik ezgileri, sokakı adeta bu yulu bir atmosferle doldurdu. Gelen geçen herkes, bu coşkulu müziği

arak buradan bir gelinin çıkacağını fark etti ve etrafımızda bir halka qumaya başladılar. Merak, insanları bu özel ana ortak ediyordu. Hiç madıkları birinin mutluluğuna tanık olmak, onları da gülümsetiyor, dendiriyordu. Hatta bazıları oynamaya bile başlamıştı. Canım mem- nimin güzel insanı ...

Davulun gümbür gümbür sesi ve zurnanın yanık ezgileri tüm sokağı durduğunda, kalbimde beliren bu coşku ve heyecan daha da arttı. Ge- re damadı beklerken, herkesin yüzünde bir merak ve mutluluk ifadesi irdi. Bu an, sadece gelin ve damat için değil, tüm mahalle için de özel anıydı. Gelin almaya gelen herkes, bu coşkulu ve renkli anı paylaşma- ı keyfini çıkarıyordu.

Birkaç dakika sonra kapıda görünen Aygül elindeki kamerayı bize ıru döndürmüştü. Bir yandan da ritimlerle oynuyordu. Büyük ihtimal ıeo kaydını midemiz bulanmadan izleyemeyecektik. Davulun ritmi ılandıkça, zurnanın ezgileri daha da coşkulu hâle geldi. Herkes gelin ve ımadın çıkmasını sabırsızlıkla beklerken, müziğin ritmi ve ezgisi, içim- ıki mutluluğu ve heyecanı daha da pekiştirdi. Pera ve Emre apartmanın ıpısında belirdiğinde davul zurna ekibi, "Oğlan Bizim Kız Bizim" türkü- ne geçiş yaptı. Şaşkınlığı yüzünden okunan kız, gelinliği içinde âdeta bir ıri masalından çıkmış gibiydi. Beyazlar içinde, saf güzelliğiyle etrafımıza ıplanan herkesi büyülemiş görünüyordu.

Pera, Emre'nin kulağına doğru bir şeyler söylüyordu. Müziğin gürül- ısünden duymam mümkün değildi. Fakat Emre'nin yüzündeki gülüm- ımeyle benim olduğum tarafı işaret etmesi bunun nereden çıktığını sor- ıyğunu kanıtlamıştı. Gururlu duruşumu dikleştirdim. Gözleri kalabalığın ırasında beni bulduğunda, şaşkınlığı ikiye katlandı. Geleceğimi haber ırmemişim ve bu sürpriz, onu hem şaşırtmış hem de duygulandırmış ıörünüyordu. Hatta sarılırsam ağlayacakmış gibi yüzü buruşmuştu. Em- ıre'nin yardımıyla merdivenlerden indikten sonra koşar adım bana doğru ıürümeye başladı. Bir yandan da en az benim kadar kalıplı olan adamı kuş ıuyuymuş gibi çekiştiriyordu.

"Hani gelemeyecektin?"

Önce Emre'yle sarılarak selamlaştım. "Bu utanıcı kaçırır mıyım?" diye ıağırırken, "Siz ikiniz çok kötüsünüz!" dedi. "Gerçekten çok utandırıcıymuş

yalnız. Uzaktan davulun sesi hoştu." Sarılma sırası Pera'ya geldiğinde, "Sakın makyajını üzerime bulaştırma," dedim. Gözlerini kısarak bana bakarken, "Keşke yüzüme sabitleyici sıkırtımasaydım," dedi. Gülümseyerek çocukluğumu kollarımın arasına aldım.

"Geldiğin için çok teşekkür ederim."

"Sırf davul zurnayı peşime taktığım için bunu diyorsun değil mi?"

Sorumla sırtıma sert bir şekilde vurdu. "Salak!" diyerek benden ayrılırken kahkahama engel olamadım. Trakya çiftetellisi herkesin coşkusunu doruğa çıkardı. "Hadi bakalım gelin hanım. Sahne senin."

"Saçmalama. Bu kadar göz varken oynayamam."

"Artuk çok geç."

Bağırarak konuşmaktan boğazım ağrımaya başlamıştı. "Siz de oynayacak mısınız?" diye sorduğunda Emre ile birbirimize baktık. Onun bu durumdan kaçışı yoktu. Bense onun sürprizine ayak uyduracağım için şu anda oynamaya gerek duymuyordum.

"Evet ama burada değil. Senden rol çalamam. Hadi."

DOĞA

Rakı masası kalbin anahtarının çözüldüğü tek yerdi. O yüzden çilingir sofrası olmamış mıydı zaten adı? Birkaç gün önce gördüğüm bir fotoğraf karesiydi beni soğuk kış gecesinde bu masaya oturtan. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Benim ruhum o kar tanelerini küle çeviriyordu ama yine de cayır cayır yakıyordu.

Geçmiyordu. Lanet olasıca acı çöreklenmiş, kalmıştı yüreğimin ortasında. Günler geçiyordu, aylar bitiyordu, yıllar eskiyordu ama o oradaydı. Silmeyi de denedim, sövmeyi de denedim. Yok... Oradaydı ve bir fotoğraf karesiyle küllerinden yeniden doğmuştu.

O kadar uzun zamandır Aygül'ün hesabına girmemiştim ki. Beni silmemiş olmasına bile şaşkındım. Şans eseri karşıma çıkarsa, hasret oldu-

yüzünü görürsem hele de hayatına devam ettiğini anlarsam ne yapabilemediğim için sosyal medyada bile eskisi gibi takılmıyordum.

Keşke geçen gece de girmeseydim. Girmeseydim de çocukluk arkadaşının düğündeki hâlini görmeseydim. Kör olsaydı bu gözler ama o masaya bakan çocuksu gülümsemesine şahit olmasaydı. Damatla harika oynamasını izlemeseydi. Arkadaşıyla gülüştüğü anları, aile fotoğraflarındaki o dik duruşlu tavrını görmeseydi. Onun adına mutlu olmam kiyordu, değil mi?

Kahretsin!

O kadar canım acıyordu ki olamıyordum. Hele de her şeyi ben istesem, istediğim gibi yaşanırken ve birkaç saat önce öğrendiğim dayı hablerinden sonra olmam mümkün değildi. Kader bizi başka yollara sürmeseydi, belki ben de orada olacaktım. O fotoğraf karesinde belki de masayla duracaktım.

Şimdi bir kış günü, soğuk bir masada, pişmanlıklarımı rakının yanma zeytinyağıyla yapıyordum.

"Doğa?"

Masanın başında biten ablamla kaşlarım coşkuyla havalandı. "Ooo arve Hanım. Geç kaldınız." Abartılı ve yüksek sesim yüzünden etrafındaki masalara özür dileyen bakış atan ablam karşımdaki yerini aldı. "Ben imeden mi başladın?" Güldüm acıyla, "Dua et seni çağırdım," derken rakının hafifletmeye çalışan bir derbeder gibi bir yudum daha aldım. Ablam sessizce bana bakıyordu. Rakı bardağını masaya vururken, "Rakı içerken iki 'kim' önemlidir abla," dedim. Ardından kollarımı masaya dayayarak ablama biraz daha yaklaştım. "Rakıyı kiminle içtiğin ve ben içtiğin. Şanslısın ki ilk kimin sahibisin. Zaten senden başkası da yok."

Derbeder hâlime bakarken, "Ne oluyor?" diye sordu. Kuşku doluydu masanın tonu. "Ne kadar içtin sen?" Tabii ya... Onun hiçbir şeyden haberi yoktu. Bu kutlu haberi şanslı ki benden duyacaktı. "Kutlanacak şeylerimiz var abla," diyerek geriye yaslandım ve masadaki kadehimi tekrar elime alıp masaya kaldırdım.

"Bu gece anneme içiyoruz."

Ablamın kaşları havalanırken, "Anneme mi?" diye sordu. "Ne yaptın"

yine?" Ne yaptı yine... İşte bu beni güldürmüştü. "İki buçuk yıl önce yaptığını mı soruyorsun yoksa beş ay öncesini mi? Yoksa doğduğum andan itibaren yaptıklarına mı kaldıralım kadehlerimizi?"

Ablam masanın üzerinden uzanıp kadehi hızla elimden aldı. "Yeter," derken sertçe cam bardağı masaya vurmuştu. "Zil zurna sarhoş duruyorsun, zaten daha fazla içme." İçin için kanayan bir yarayla gü-lümsedim. "Sarhoş değilim ama çakırkeyif olduğum doğrudur." Elleri-mi masaya dayadım. Titrediklerini o an fark etmiştim. Ablamın da bu gözünden kaçmamış olacak ki, "Yine neden içtin bu kadar?" diye sordu. Psikolog görüşmelerinden sonra bıraktığım merete sarılmış olmam ca-nını sıkılmıştı belli ki.

"Annemin açtığı yaralar kapansın diye içtim."

Beni anladığını biliyordum. "Kapandı mı?" diye sorduğunda dama-ğımı şaklattım. "Daha çok açıldı." Pençesine düştüğüm pişmanlık hissi ile yürek darlığı arasında çarpınan kalbim ağlamaklı hâlime hiç iyi gelmiyor-du. "Beş ay önce ne oldu?" diye soran ablama bakarken çenemin titredi-ğini hissettim. Başımı hafifçe omzuma yaslayarak, "Dayım aklanmış," di-yebildim sadece. Geçmişteki yaptıklarım hâlâ hassas birer yaraydı. Ancak aldığım bu haberle tekrar açılmış gibiydiler.

Kafası karışmış gibi duran ablamın kaşları çatıldı. "Nasıl aklanmış?" diye sorarken sanki kendi kendine konuşuyordu. Ardından bakışları canlı bır şekilde beni buldu. "Hapisten çıkmış mı yani?" Tutuk hareketlerle de olsa başımı evet anlamında salladım. Biraz daha konuşursam ağlayabilir-dim. Ablam ofkelenmiş gibi görünürken, "Sen bunu nereden öğrendin?" diye sordu. Beni konuşturmaya niyetliydi ve her şeyi öğrenmeden asla beni rahat bırakmayacaktı. Biliyordum. Bu yüzden susarak işkence yap-mak yerine derin bir nefes aldım.

"Bugün Cengiz amca hâkimlik sınavından neden geçemediğimi sor-du." Ağlamaklı bir ifadeyle gü-lümserken, "Aşk acısı çektiğim için çalış-madım demeye utandun. Ben de dayımı bahane ettim her zaman olduğu gibi. Herhâlde ondan sınavım geçersiz sayıldı dedim." Benliğimin en derin yerindeki yaraya bir kesik atılmıştı sanki. İçimde sessiz, kontrolsüz bir çığ-lık yükseldi ve ruhumun derinliklerinde yankılandı.

"Ee?"

“Cengiz amcanın tanıdıkları varmış. Öğreniriz dedi. Sonra birkaç ön görüşmesi yaptı. Dayım beş ay önce aklanmış ve şu anda Bur-
yılmış.”

Ablam dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi duran ifadesiyle geriye
andı. “Saçmalama. Öyle olsa annem bize-” Bir anda aydınlanma yaşa-
olacak ki duraksadı. Donakalmış gibi görünüyordu.

“Siktir.” Bu fısıltılı küfre resmen yaşanan olayın tüm iğrençliğini sığ-
mıştı ama bir tarafı hâlâ inkâr etmeye çalışıyordu. “Bu kadarını yapma-
gır ya,” derken umursamaz bir tavırla omuz silktilim.

“Hayatımda bir şey değiştirmeyecek ki.”

Farkında olmadan kendime acıma hâlinin çamuruna batmıştım. Ab-
n buradan kurtulmam için uğraşıyordu ama ben boğulup ölmek istiyor-
m. “Ne demek değiştirmeyecek Doğa? Farkında mısın sana göre olan
rününüzdeki en büyük engel kalktı. Annemin seni tehdit edebileceği hiçbir
y yok.”

“Biz birbirimizden vazgeçtik abla. Hem de seve seve. Üzerinden çok
lar aktı o sevginin. Şimdi acı bir anı olarak kaldı zihinlerimizde.”

“Saçmalama,” diyen ablam hızla masanın üzerinden elimi tuttu. “O
evgi senin hâlâ kalbindeyse Doğukan’ın da öyledir.”

“Ben onu çok kırdım. O beni kırmamak için çoğu zaman kendini tuz
kız etti.”

“Bu da sevgisinin o kadar kolay bitmeyeceğinin kanıtı olsun sana,”
derken elimi sıkkan ablama inanmayı o kadar çok isterdim ki. “Belki haklı-
ındır ama olmaz abla. O hayatına devam etmeyi başarmış. Tekrar girerek
ömrünü mahvedemem.”

“Doğukan mı hayatına devam etmeyi başarmış?”

Alaycı bir ifadeyle mi yoksa içten bir tebessümle mi gülüyordu an-
lamamıştım. “O adam daha düne kadar seni sordurtuyordu kardeşine,”
dediğinde duyduklarımın gerçek olamayacağını düşündüm. Hafifçe kaşla-
nm çatılırken, “Anlamadım?” çıktı dudaklarımdan. Ablam sanki söyleme-
mesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmış gibi mahcup duruyordu. “Belki
kızacaksın ama biz ara ara Aygül’le konuşuyoruz yani yaklaşık birkaç ay
önce falan konuşmaya başladık.”

Buna neden kızacaktım ki? İkisinin de iyi anlaştığını biliyordum. Sırf biz bittik diye onlar neden arkadaşlıklarından olsun du.

"Ve ben bir şey yaptım."

Sanırım kızacağım yer geliyordu. "Sana söz verdiğim şeyi söylemedim asla ama ... Ayrılık nedeninizin Engin gibi birini istemenden değil de annemin polis birini istememesinden olduğunu söyledim."

"Ne yaptım dedin?"

Sesimi kontrol edemediğim için çevredeki masaların hepsi bir anlığına bize döndü. Gerginliği azaltma ihtiyacı üzerime hücum etti. Bu sefer bu hissi görmezden geldim. Zerre kadar umursamadan ablama doğru hiddetle yaklaştım.

"Nasıl böyle bir şey yaparsın?" Ablam mahcup ifadesini sürdürürken, "Aygül abisinin kötü olduğunu söyleyince ben de senin iyi olmadığımı bilmesinin doğru olacağını düşündüm. Ne bileyim, Engin'den dolayı sana yüklenmesin istedim," dedi. İyi niyetinin bizde yaratacağı tahribatı hiç mi umursamamıştı?

"Abla sen ne yaptığının farkında mısın? Ne anlamı kaldı söylediğim yalanın?"

Ablam sessizleşti. "Ne anlamı kaldı onu korumamın? Ayrıca beni onun gözünde yalancı, annesinin sözünden çıkmayan biri olarak gösterdiğinin farkında değil misin?"

"Öyle değil misin?"

Öfkem bir anlığına dondu kaldı. Ablam ifadesinde gördüğüm mahcubiyetten sıyrılmış, gergin bir hâle bürünmüştü. "Annemin tek bir lafıyla bırakmadın mı sen bu adamı? Ayrıca inan bana, seni yalancı bilmesi, birine tercih edildiğini düşünmesinden daha az acı çektirir." Sözcükler saplanıp boğazını tıkiyordu.

"Benim söylediğim şey, sana barışmak için bir kapıyı açar Doğa. Sen um yaptığın şey o kapıyı sonsuza kadar kilitler. Ben senin iyiliği."

"Düşünmeyin ya!" diye bağıarak masadan kalktım. "Biriniz de benim iyiliğimi düşünmeyin. Yeter!" Hafifçe sendeleyerek eşyalarımı toplarken ablam oturmamı söylüyordu.

Oturmak istemiyordum, konuşmak istemiyordum, yaşamak hiç istemiyordum.

DOĞA

İnsanlar yalan söylemek zorunda kaldıkları kişilerden nefret ederlerdi. Fakat yalanını ortaya çıkaranlara hissettikleri duygular nefretten de öte olurdu. Ne kadar iyilik için olursa olsun, düşürdüğü pozisyondan buna sadeden olan.

Doğukan'ın bir anda aramayı kesmesinin nedeni yalan söylediğini anlamış olması mıydı? Ona verdiğim hiçbir sözü tutamamıştım. Özellikle de yalan söylememekle ilgili olanı. Yalanla bir yere gidebilirdim ama geri dönemezdim. Tam da gidebildiğim kadar gittiğim noktada çakılı kalmıştım aylardır. Tek başıma ...

Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Ablamı göresi gözümlü olmadiğı için anlık bir kararla Bursa'ya dönmüştüm. Hayatım tepetaklak olmuşken düzenimin bozulmasını zerre kadar umursamamıştım. Bu duruma gerçekten sevinen tek kişi babamdı. Annemse gözümlü önünde olmamdan dolayı zafer kazanmış gibi hissediyordu ilk zamanlar. Aynı evin içinde konuşmamak çok zor olduğu için içimde biriken ne var ne yoksa bir patlama anında dökmüştüm. Garip bir şekilde annem o andan sonra benimle arasını iyi tutmaya çalışmıştı. Fakat bu iyi hâl Doğukan konusu açılana kadar sürüyordu. Bu yüzden bana olan tavırlarının altında zerre kadar pişmanlık olmadığını biliyordum

ama yalnızlıktan mı bilinmez, denize düşen yılanı sarılır gibi ben de anneme tutunmuştum.

Gün içinde hayatın akışından Doğukan'ı daha az düşünüyordum belki ama gecelerin birçoğu onsuz olduğum için sabaha çıkmıyordu. Sürekli onu araştırırken bulmuştum kendimi ama elime hiçbir şey geçmemişti. Tek bildiğim hayatına devam ettiğiydi. Ölüm gibi değil miydi zaten ayrılık? Ben onun için belki ilk anda değil ama uzun zaman önce ölmüş olmalıydım ve ölümler tekrar dirilmezdi. O da hayatına devam etmişti belli ki. Üç sene ... İyi dayanmıştı yine de. Peki benim hayatuma devam etmem için ne yapmam gerekiyordu?

Onu unutmam.

Bu imkânsız şeyi bana ne sağlardı?

"Anne."

Babamla birlikte televizyondaki bir diziye bakan annem gözlerini bana doğru çevirdi. "Efendim kızım?" dediğinde yanlarına doğru yürüdüm. "Şu bahsettiğin çocuğun adı neydi?" Soruyla gözleri parlayan annem elindeki işi bırakıp ayaklandı.

"Ne oldu? Konuşacak mısın?"

Anneme göz devirmek isterken başımı evet anlamında salladım. Sevinçli bir hareketle ellerini çırpın annem, "Bilal," dedi. Mahalle abisi ismine suratımı buruşturmak isterken ön yargılı olmamaya karar verdim. "Tamam, numaramı verirsin. Arasın, görüşelim." Annem kulaklarına inanmıyormuş gibi, "Emin misin kızım? Bak Canan teyzeni çok severim. Aramız bozulmasın sonra," dedi. Hâlâ kendini düşünen annemle sıkıntılı bir nefes aldım. Sanırım verdiğim karardan şimdiden pişman olmak üzereydim.

"Görüşeceğim anne. Evleneceğim demedim. Bu şekilde söylersen, olur da anlayamazsak senin arkadaşınla aran açılmaz, merak etme."

"Ay tamam tamam, kızma hemen. Dur arayayım, bakalım ne yapıyorlarmış? Musavverle yarın akşam çaya gelsinler."

Annem telefonunu alıp beni salonun ortasında bırakıp gitmişti. Babamla göz göre geldi. Verdiğim karardan hiç memnun görünmüyordu

duyduğu için de sessiz kalıyor olmalıydı. "Bir şey söylemeyecek
baba?" diye sorduğumda acıyan ifadeyle, "Hayırlı olsun kızım, ne
aym," dedi. Keşke deseydi ama en başta ...

DOĞA

Annemin kızı olmadığımı kanıtlarcasına, tüm ön yargıları bir kenara bırakarak Bilal'le tanışmıştım. Bilal, 31 yaşında bir bankacıydı. İlk tanıştığımızda onun sıcakkanlılığı ve samimiyeti dikkat çekiciydi. Mahalle abisinden, tam bir ev babasına evrilmiş tavırlarıyla beni el üstünde tutuyordu. Onun yanında kendimi değerli ve özel hissediyordum. Sevgisini ve ilgisini asla eksik etmiyordu, her fırsatta bana olan hislerini dile getiriyor ve beni mutlu etmek için çabalıyordu. Ancak tüm bu çabalarına rağmen içimde derin bir boşluk vardı. Bilal ne kadar mükemmel bir partner olursa olsun, eksik bir şeylerin olduğunu hissediyordum. Kalbimdeki bu boşluk, onun sevgisiyle dolmuyordu. Bu eksikliğin ne olduğunu tam olarak tarif edemesem de onun varlığıyla tamamlanmayan bir parçam vardı ve tam bir ilişki yaşamamıza engel oluyordu.

Anlaştığımızı gören aileler çok geçmeden adını koymak istemişti. Karşı koymamıştım. İçimde beliren hafif bir tereddütte rağmen bu duruma direnmek için bir neden bulamıyordum. Çünkü karşı koymamı gerektirecek hiçbir nedenim yoktu. Belki de sevilmek, içimdeki yaraların üzerine bir yara bandı olurdu. Varsın ben sevmeyeyim ...

Sonuçta insanlar yanındakiyle yaşayıp aklındakiyle ölmez miydi?

Aile içinde toplanılmıştı. Herkesin yüzünde farklı ifadeler, farklı duygular vardı. Çok uzun zaman sonra ablamla karşı karşıya gelmek bana pek

de iyi hissettirmemişti. Çünkü her bakışı, bana yanlış bir karar verdiğimi hatırlıyordu. Gözlerindeki sorgulayıcı bakış, içimdeki pişmanlığı ve acıyı yeniden yüzeye çıkarıyordu. Ama o, benim bu yanlış en başta yaptığımın farkında değildi. Ben de isterdim bu anı Doğukan'la yaşamak ... Onun yüzünü parmağıma takmak, onunla geleceğe adım atmak ...

Ama artık çok geçti. Zaman, içimdeki duygusal yaraları daha da derinleştirmişti. Yüzükler takılırken, herkes mutluluğumuzu kutluyor ve bana iyi dileklerde bulunuyordu. Ben ise içim kan ağlarken, zoraki bir gülümsemeyle onlara eşlik etmek zorunda kalıyordum. Gözyaşlarımı saklamak uğruna, sahte bir tebessümle güldüğüm o anların hepsinden nefret ediyordum.

Söz-nişan merasimi normal bir seyre dönerken, ablam telefonunu göstererek gelmemi söyledi. Yüzündeki sırtış, içimde hafif bir merak uyandırdı. Kim bilir, yine hangi gülünç fotoğrafımı çekmişti de gösterecekti.

Bilal'den izin isteyerek ablamın yanına gittim. Kalabalığın görüşünden çıktığımız gibi elimden tutan ablam beni hızlıca odama doğru çekti. Ayağımdaki topuklular yüzünden birkaç kez halıya takılmam bile onu durdurmamıştı. Odaya girip kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra telefonu elime tutuşturdu. Benimkinin olduğunu ancak o zaman anlamıştım.

"Ne bu?"

"Bak," dediğinde ekranı kendime doğru çevirdim. Telefonun parlak ışığı bir türlü silemediğim "Kurşun Asker" yazısını daha da belirgin hâle getirdi. O an, içimde beliren karmaşık duygularla mücadele etmeye çalıştım. Ne attığını tuş kilidini açmadığım için göremiyordu ama kalbim mesaj atmış olma durumundan bile göğsümden ayrılmak istercesine çarpmaya başlamıştı.

"Bu sana işaret değil de ne?"

"Artık çok geç abla."

"Hiçbir şey için geç değil. Senin nişanlandığını bilmiyor. Senin parmakların bile daha o yüzüğü kavramadı. Yalvarırım bir son ver bu duruma."

Ablam beni yüreklendirecek kadar sesini yumuşatmıştı. Gözlerim, parmağımdaki altın alyansa kaydı. Bu yüzüğü takmak bile içimde bir ihanet duygusu yaratıyordu. Doğukan'dan nasıl saklayacaktım bu durumu? Bir gün ortaya çıkmaz mıydı? İçimdeki endişe ve suçluluk duygusu, beni adeta boğuyordu. Yine bir yalan mı söyleyecektim ona? Olmaz... Bu düşünceler, kafamda bir fırtına gibi esiyordu.

Telefonun kilidini açtım. Ellerim hafifçe titriyordu. Gelen mesajın üzerinde parmaklarım bir süre dolaştı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Sanki onun sesi, bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen kulaklarımda belirmişti.

Kurşun Asker:

"Doğa."

"Ne yazmış?"

Ablam, göz ucuyla telefona bakmaya çalıştı. Yüreğimi sıkıştıran çaresizlik, onun bakışlarıyla daha da arttı. Aklımdakileri bilirse beni vazgeçirmeye çalışırdı. Yazdıklarımı okursa göndermeden telefonu elimden alabilirdi. Bu nedenle hızla mesaja girdim ve beni kararımdan vazgeçirecek herhangi bir konuşma yapmasına fırsat vermeden aceleyle bir mesaj yazmaya başladım. Parmaklarım, ekrana dokundukça sol yanımdan ömrüme kan sızmaya başlamıştı.

Balerin:

"Evleniyorum ben."

İlk günler verdiğin sözde dur ve

bir daha bana mesaj atma."

"Ne yaptın sen?"

Ablamın yakanışlarını umursamadan kararlılıkla telefonun ekranını kararttım ve telefonu yatağıma doğru fırlattım. Artık nasırlaşmaya başlamış olan acım, beni daha da güçlü kılmişti. Başımı dikleştirirken, göğsümde yükselen hüznü basturdum. "Yapmam gerekeni," dediğimde, ablamın gözlerindeki mutsuzluk bulaşıcıydı. Bana acıyan bir ses tonuyla, "Ah be Doğa," dedi sessizce. Bu sözler, içimde derin bir yankı oluşturdu ve kalbimdaki hüzün biraz daha derinleşti.

Yeterince haksızlık yaşanmıştı. Geçmişteki acıların ve pişmanlıkların
xkisini Bilal'e ödetemezdim. Bunu hak etmiyordu.

"Ne sözünden bahsediyorsun?"

"Hayatıma birini aldığımda çıkıp gideceğinin sözünden."

"Böyle bir söz mü verdi?"

Ablamın yüzü karmakarışık olmuştu. Nereden bilebilirdi o zaman-
larda aramızda konuşulanları...

"Can yoldaşı olmayı kabul ettiğim dönemlerde evet, verdi."

Telefonum çalmaya başladı. Arayan ismi gördüğüm an nefesim bo-
ğuma düğümlendi. "Açmayacak mısın?" Ablama başımı hayır anlamında
sallarken gözlerimi bir anda yaşlar bastı. Sanki o ana kadar yaptığımın saç-
malığını fark etmemişim gibi. Telefon çalmayı bırakınca ben de derin bir
nefes aldım. Fakat ardından tekrar çalmaya başladı.

"Açana kadar durmayacak, biliyorsun değil mi?"

Biliyordum. Onu herkesten daha iyi tanıyordum. "Madem kararlısın.
Bunu ona da belli et," dediğinde ablama doğru baktım. İlk kez o an gördü
gözlerimden süzülen yaşları. "Doğa," diyerek sarıldı sıkıca bana. Hıçkırık-
lanımı omzuna saklamaya çalıştım, ablam da bunun için başımı daha da
çok bastırdı kendine.

Telefon ardı ardına çalıyor, elim bir türlü açma tuşuna gitmiyordu.
En son pes ettiğini düşündüğümde bir mesaj düştü ekrana.

Kurşun Asker:

"Babaannem vefat etti.

Vasiyetinde senden özel olarak

helallik istediği için aramıştım."

Aşure babaanne ölmüş müydü? Yaşadığım şokla ablamdan ayrıldım.
Titreyen ellerimle mesajı açana kadar bir mesaj daha geldi. Ardından bir
mesaj daha ...

Kurşun Asker:

"Ama ölüm fermanımı okuyacağım aklımın ucundan geçmezdi.

Erleniyorsun demek... Hayırlı olsun Avukat Doğa Hanım.

Mutluluklar dilerim.

**Ha bunu söylemeden de yapamayacağım.
Sen ailene beni söyleyemezken,
ben senin için mesleğimi bırakmayı bile düşündüm.
Sen hayatına birini aldığını söyleyebiliyorsun ya bana şu an.
Benim sensiz aldığım nefes sayılıdır. Haklıymışsın balerin.
Bizden olmazmış.
Şimdi tam da söz verdiğim gibi gidiyorum.
Çünkü ben sana verdiğim her sözü tuttum.
Bir tanesi hariç... Onun da vakti gelmeseymiş keşke."**

DOĞA

*'Kalp alışır acı çekmelere
Can dayanmaz yeni sevmelere
Boşa kürek çek hep aynı
Bana sorun bir kim haklı?
Şu yüreğim ne meraklı...
Hiç sözümü dinlemiyor
Sorarım aşk durulur mu?
Acıyı sevmek olur mu?
Hani hayat bir oyundu?
Artık içime sinmiyor.''''*

Kulağımdaki müzik, gözümdeki yaş, parmağında yüzük, ruhumdaki
acı...

Hepsi aynı telden çalıyor, canımı bir o acıdan bir diğer ıstıraba savu-
rup duruyordu. Doğukan'm söyledikleri çok ağır gelmişti ve kahretsin ki
hepsinde haklıydı.

Bilmeden yapılan hata yanlışlık olurdu. Bilerek yapılan hata ise iha-
netti. Ben Doğukan'a çok kez ihanet etmiştim ama bu geceki aralarındaki
en acımasız olanıydı.

''' Mehmet Erdem - Acıyı Sevmek Olur Mu şarkısı.

Nasıl yapabilmıştım bunu?

Beni unuttuğunu nasıl düşünmüştüm? Nasıl sevgisine karşı bu kadar korkmuşum? Acı çekme hâline mi alışmıştım, yeni bir darbe almaktan mı korkmuşum, bilmiyordum ama geçmişimi de şimdimi de geleceğimi de kendi ellerime mahvetmişim. Dünün hataları, bugünün derslerine dönmüştü bir anda. Hatalarım yüzüme vuruldukça olgunlaşmıştım belki ama hatalarımın cezasını kıyamete kadar çekecektim.

Doğukan'ı sonsuza kadar kaybetmişim.

Odamın kapısındaki camda beliren gölgeyle kulaklığımı çıkardım. Babamın kapıyı tıklattığını duyunca, "Gel baba," diye seslendim ve yattığım yerden doğruldum. Babam kapıyı usulca açıp başını hafifçe içeri uzattı. Odamın loşluğunda gözleri beni buldu.

"Uyuyor muydun kızım?"

"Yok babacığım. Bir şey mi oldu?"

"Biraz konuşalım mı?"

Sesinin fısıltıyla çıkmış olması annemden gizli bir konu konuşacağımızı gösteriyordu. "Tabii gel." Babam içeri girene kadar ben de yatağımda bağdaş kurdum. "Nasılsın?" diye sormasını beklemediğim için şaşkın bir, "İyiyim," dedim. "Sen iyi misin baba?"

"Ne zamandan beri babana yalan söylüyorsun?"

Yatağın ucuna ilipirken derin bir nefes aldı. Gecedden beri üzerinde tatsız bir hâl vardı. Sıkıntısı vardı sanki. "Ne yalanı baba?" diye sorduğumda gözlerinin parmağımdaki yüzükte olduğunu gördüm. "İyi olmadığını biliyorum. Benim yanımda rol yapmana gerek yok." Ben de gözlerimi loşlukta bile parlayan yüzüğe çevirdim. Taktığımdan beri alıcı gözle bakmamıştım. Oysaki Doğukan'ın taktığı tektan bir an bile gözlerimi ayırdığını hatırlamıyordum.

"Bugün nısanın var gibi değil de ölüme gidecek biri gibi ruhsuzdun. Özellikle ablanla gözden kaybolduktan sonrasında bahsetmek bile istemiyorum. Ağladığını anlayacak kadar tanıyorum kızımı. Şu anda olduğu gibi."

Boğazım düğüm düğüm oldu bir anda. Babamla hiçbir zaman ilişkilerimi konuşmadığım için biraz çekiniktim ama hislerimi saklamak da

sordum. Annemden yeterince saklıyordum. Birine daha rol yapacak
kendimde hissetmiyordum.

"O adamı seviyorsun hâlâ değil mi?"

Sorusuyla bakışlarımı babama çevirdim. Şaşkınlığım yeterli bir cevap
olacak ki, "Annen haddinden fazla anlattığı için artık kızımın aşık
adamın kim olduğunu biliyorum," diye açıklama yaptı. İnleyerek
devirmemek için kendimi zor tuttum. Belli ki annem sadece be-
değil, babamın da başının etini yemişti bu konuda.

"Eskide kaldı baba o mesele."

"Bana hiç eskide kalmış gibi gelmedi ama."

Cevap vermedim. Parmağımdaki yüzüğü döndürürken, "Konuşula-
bir şey kalmadı," dedim. "Merak etme." Babam sesimin belirsiz tonunu
nalamış olacak ki, "Ederim," dedi. Ardından eli hafifçe göğsünde dolaştı.
"İyi misin baba?" diye sorduğumda başını evet anlamında salladı.

"Yemekleri fazla kaçırdım bu gece. Dokundu biraz."

Midesinde rahatsızlık vardı. Genelde üzüldüğünde ya da sinirlendi-
nde midesine vururdu. Yine öyle bir şey olduğunu hissetsem de, "Soda
getireyim mi? Ya da nane limon yapayım?" diye sordum. Hafifçe gülüm-
yerek yanağımı okşadı.

"İyiyim, merak etme."

"Ederim," dediğimde gülümsemesi büyüdü. "Güzel kızım benim,"
derken uzanıp alnımı öptü. Çok uzun zaman sonra sahici bir gülümseme
yerleşti yüzüme. Hafifçe geri çekilirken elimi iki elinin arasına aldı. "Bu
zamana kadar çok sessiz kaldığımı biliyorum. Bunun nedeni anneniz yete-
rince baskı yapıyorken kendi kararlarınızı alabilmeniz içindi. Geri planda
annenizle çok kavga etmişliğim olmuştur ama siz bunların hiçbirine şahit
olmadınız."

Aslında bazılarına şahit olmuştum ama değişen bir şey olmamıştı.
"Ama bu gece, en mutlu olman gereken zamanda seni gördüğüm hâl hiç
boşuma gitmedi. Verdiğin karara saygı duyuyor olabilirim ama yanlış
olan bir şeye de göz yumamam." İlgi çekici kelime kalabalığıyla kaşlarım
haralandı.

"Evlilik denilen şey bir imzadan ibaret değil kızım. Bu hayatta ger-

çekten severek evlenen insanlar iyice azaldı. Eğer evlilikte sadece mantığına göre hareket edersen, günün sonunda mutsuz olan sen olursun."

"Bizim ruhumuz bile duymaz belki mutsuzluğunu. Bak, biz annenle kırk yılı devirdik. Acı anılarımızı da tatlı anılarımızı da kapının ardındakilere taşımadık. O kapıyı kapattığında içeride ne yaşayacağını sen seçersin. Mutlu olmak da, ömür boyu mutsuz olmak da senin kararın olacak. O yüzden iyi düşünmeni istiyorum."

"Baba artık çok geç."

"Ne için geç? Kimin için geç? Eğer kendine geç kalırsan üzülürsün. Bırak annen gibi insanları düşünmeyi. Kendin için yaşamamanın zamanı gelmedi mi sence de?"

Babam iki elini yanaklarıma yerleştirdi ve yavaşça sevdi. "Eğer o delikanlı da senin onu sevdiğin gibi seviyorsa hâlâ, ki bu gözyaşları boşuna değil belli," derken yanağımdan süzülüğünü bile fark etmediğim yaşları hafifçe sildi. "Gelsin elimi öpsün."

"Baba," derken ağladığım için devam edememiştim. Annemin basusundan sonra babamın bana özgürlük vadetmesi o kadar iyi gelmişti ki gözyaşlarımı durduramıyordum. Bu sefer mutluluktan aktıkları için açıkçası durdurmak da istemiyordum. Babam beni kollarının arasına alırken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Şakaklarımdan öptü usulca. "Mutlu ol güzel kızım. Sen mutlu ol ki bizim yüzümüz gülsün."

"Ama annem," derken, "Şşt," diyerek sözümü kesti. Benden uzaklaşırken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "O beni bile beş senede kendine layık gördü. Zor kadındır ama imkânsız değildir. Sadece kararlı olman lazım. Bak ablana, evlendirebildi mi?"

Yanaklarımı şefkatle sevdi. "Annemi düşünerek hareket ettiğin yetmedi mi artık? Kimseyi düşünme bu saatten sonra. Sadece kalbinin sesini dinle, e mi kızım?" Ayaga kalkacak gibi oldu. "Baba bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Peki o sesin sahibi artık benden vazgeçtiyse?"

Sorumla hafifçe kaşlarını çatı. "Yani benim yüzümden geri dönüşü olmayan bu yola girdiysek ne yapacağım baba?"

"Her yolun gidiş i olduğu gibi dönüşü de vardır Doğa. Gidiş in kötüy-
ken güzelleştir."

Bence gibi konuşması kafamı karış tırıyordu. Babam ayağa kalkıp
beni öptü. "Ama önce yüklerinden kurtul," derken gözü tekrar par-
ıltılı yüzüğe kaydı. "İyi geceler güzel kızım." Uzun zaman sonra ilk
kendi bir hisle gülümsedim.

"İyi geceler baba."

DOĞA

Yemyeşil çim bir zeminin üzerine dizilmiş bembeyaz masalar, zenginliği vurgulayan kristaller, uzun çiçekli gelin yolu ve nikâhımızın kuyılacağı sahne. Kır bahçesinin rengârenk ışıklarından gözlerimi ayıramıyordum. Kalbim fazla çarpmaktan tekliyormuş gibiydi. Klasik müzik durduğum yere kadar vuruyordu. Tüm konuklar gelmiş gibi duruyordu. Bir kadın sürekli bana yapacaklarını anlatıyordu. Fakat heyecan ve stres karışımı bir his yüzünden neredeyse hiçbirini duymuyordum.

"Hazır mısın?"

Bir anda kulağımın dibinde beliren sesle başımı elimi tutan adama çevirdim. "Bilal?" dedim sorgular bir şekilde. Bana inci gibi duran beyaz dişlerini göstererek gülümserken, "Efendim güzelim?" dedi. Bir an midem bir gıdaptaymış gibi kasılırken tekrar gözlerimi etrafta dolaştırdım. Neden bilmiyorum ama yanlış bir şey varmış gibi hissediyordum.

"Heyecanlı mısın canım?"

Canım mı? Kesinlikle yanlış bir şey vardı. "Biraz," derken etrafıma bakmayı sürdürdüm. Bir anda orkestranın çaldığı klasik müzik daha da yükselmeye başladı. Yaşadığım stres boyut atlarken gerginliğe dönüştü. Düğünü kaydedecek olan kameranın flaşı yandı. Alkışlar yükseldi. Bir süre sonra ısıklar, boğazı inletti. Konfetiler patlamaya başladı. Bilal'in yönlendirmesiyle ağır ağır nikâh masasına doğru ilerlemeye başladık.

İsimini belli etmemek için sürekli gülümsemek zorunda hissediyordum. Cevabı konukları tanıyordu. Ablama iliştiğinde gülümsemediğini anırdından babama kaydı gözlerim. Hüzünle bakıyordu göz be-
neme. Ailemde tek bir mutlu kişi vardı. O da annem.

Sahnenin ortasına geldiğimde nikâh memurunun sıcak gülümsemesi
sımsıladı. Yüzümü kalabalığa döndüğümde kusacak gibi hissetmiş-
tim ki kalbim ağzımdan çıkacaktı. "Neden bu kadar kalabalık?" diye iç-
tim. Kulağıma dolan fısıltıyla ürperdim.

"Tüm Bursa mutluluğumuza şahit olmak istiyor."

İşte ben de bundan korkuyordum. "Değerli konuklar. Öncelikle bu
akşamın en mutlu anında onları yalnız bırakmadığınız için onlar adına
teşekkür ediyorum. Hoş geldiniz." Tekrar alkışlar yükseldi ama yükselen
her şey daha vardı. Mide bulantım.

Nikâh memuruna doğru baktığımda gözlerini üzerimizde gezdirdi.
"Şimdi nikâh akdine başlıyorum." Alkışlar dindi, yerini garip bir ses-
ti aldı. "Adınız, soyadınız." Cevap vermedim. Bilal kibar bir uyarı taşı-
yordu gülümsemesiyle, "Önce sen hayatım," dedi. Birkaç dakika içerisinde
bütün çok sevgi sözcüğü kullanmıştı. Önümdeki mikrofona baktım.
Kendim odağının bende olduğunu hissediyordum. Adımı soyadımı söy-
ledikten sonra nikâh memuru Bilal'e aynı soruları yöneltti. O benim yarat-
tığım zaman kaybımı gidermek ister gibi hızla söyledi.

"Birbirinizle evlenmek istediğinizi bize yazılı olarak bildirdiniz. Yap-
tığınız araştırmalar sonucu-"

Nikâh memuru kalıplaşmış cümlelerini sıralamaya başladı. Ellerim
titilişti ve Bilal bundan hiç rahatsız değildi. "Hiç kimsenin etkisi ve
etkisi olmaksızın kendi hür iradeniz ile, hastalıkta, sağlıkta, iyi günde,
günde, ölüm sizi ayırana kadar Bilal Bey'i eş olarak kabul ediyor
munuz?"

Bakışlarımı tekrar Bilal'e çevirdim. Anne baskısı sayılıyor muydu? Şu
anlarda olduğuma göre annemin etkisi büyüktü. Gözlerimi tekrar kala-
ya çevirdiğimde ilk gördüğüm kişi annem oldu. Cevap ver artık bakış-
tır o kadar net okuyordum ki gülümsemesinin ardından.

E-evet."

Tekrar alkışlar ve ısıklar yükseldi. Bilal'in gülümsemesi rahatlamış bir hâl alırken soru onu yöneltildi. Beklemediğim bir hamleyle mikrofonu eline alan Bilal beni kendine doğru çevirdi. Gözlerimizi birbirine kenetlediğine emin olduktan sonra melodik bir sesle şarkı söylemeye başladı.

"Seni hastalığımda da sağlığımda da yanımda görmeliyim. Güneşin doğduğunu da battığını da seninle izlemeliyim. Yanabilir saltanatlar, olsun, yeniden yaparız. Bizde bu sevdâ sürdürükçe, ölsek de yan yanayız. Eeeetttttt!"

Alkışlar gökyüzünü deldi sanırım. Başka biri olsa şu anda aşktan yığılıp kalabilirdi. Sesi de güzeldi ama bana duygu geçmemişti. Nikâh memuru, yanımdaki tanımadığım üç kişiye şahitlik yapıp yapmadıklarını sordu. Hepsi de sözde mutluluğumuza şahitti. Alkışlar ve ısıklar eşliğinde imzalar atılırken havai fişek gösterisi başladı. Gecenin karanlığı sanki bir anda aydınlanmıştı.

"Ben de belediyenin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı ve koca ilan ediyorum."

Bitti mi? Artık her şey bitti mi?

Bilal beni kendine doğru çevirdi. Elleri yanaklarımla buluştu ve alnıma uzun bir öpücük bıraktı. Bir anda klasik müziğin yerini zeybek ritimleri aldı. Kalbim delicesine çarparken Bilal'in ellerinden kurtuldum ve sahneye başladım.

Başında yeşil beresi, üstünde kamuflajlarıyla dikilen adamın hasret olduğum gözleriyle buluştu gözlerim. Ne zaman gelmişti? Tüm ciddiyetle hafifçe baş selâmı verdi ve bir anda zeybek pozisyonu aldı. Kalbim o an durdu. Ritimle beraber harmandalı oynamaya başladığı anda ise daha da hızlı çarpmaya başladı. Gözlerim bulunun etkisiyle sulandı. Düğündeki herkesin gözleri Doğukan'ın üzerindeydi. O ise gözlerini bir an bile benden ayırmadan oynuyordu. Yere çöktüğünde de, kalktığında da, alındığında da... Tüm hareketleri banaydı ve zihnimde onun sesiyle bir cümle yankılandı.

"Artık sana verdiğim tüm sözleri tuttum."

Dizini yere gücü kalmamış gibi bıraktı. Ardından elini yere, dizine, kalbının tam üzerine sertçe vurduktan sonra bana doğru gönderdi. Müzi-

ini alkışlar alırken bana son kez baktı. Bir daha ömür boyu görememiş gibi...

İrindan alkışlar eşliğinde arkasını döndü. O benden uzaklaşırken imden güçlü bir çığlık sesi yükseldi ve etraf kararırken bir anda ım odamın tavanıyla selamlaştı. Korku ve panikle yattığım yerden aldım. Ter içinde, nefes nefeseydim. Dilim damağım kurumuştı. ımındaki sızıyı geçirmek için elimi götürdüğümde hâlâ Bilal'in yüzünün parmağında olduğunu gördüm. İçimden tekrar bir çığlık yükseldi ki benim yerime bir başkası devralmış gibi odamın kapısının ından geldi.

"Kızlaaaaar! Babanız ölüyor!"

DOĞA

Nefes kesen kâbusum, gerçekten birinin, bu hayattaki en sevdiklerinden binnin nefesini kesmişti. Kâbusumun ardından başka bir kâbusa uyanmış olmak kaderin bana attığı belki de son kazıktı.

Babam, kalbine atılan ufacık bir pıhtıya yenilmişti. Annem salgını, yapılan aşılari, doktorları hatta bizi bile suçlamıştı acısından. Fakat ablam da ben de sadece susmuştuk babasının kızı denilsin diye. Her zaman sessiz olan babam artık sonsuza kadar susmuştu ve bize sadece sesine olan hasretliği bırakmıştı.

Şimdi yağmurun altında, soğuk bir mezarlıkta, ağlayabilecek kadar yandı olan seslenn arasında babamı toprağa veriyorduk. Benim ise en ufak bir olayda musluklarını açan göz pınarlarımı çorak bir toprak gibi kupkuruydu.

Annemin feryatları, ablamın iç çekişleri ve küreklerin toprağa girerken çıkardığı o her şeyin bittiğini gösteren yankı...

"Hiçbir şey yolunda gitmezken, sen neden gittin baba?"

Bahalar soğuk görülür derlerdi. Oysaki şu anda soğuk olan şey haraydı, topraktı, çevremdeki insanlardı. Ben onun sıcaklığını üzerine atılan toprağı altından bile hissedebiliyordum. Ya da belki de hissettiğim benim yağınandı. Dayandığım çınarını, sığındığım son kalemin yıkılmasıy-

de Doğukan gittiğinde bir yanımı ölmüştü. Kalan yanımsa şimdi beraber toprağa gömölüyordu.

Babamın mezarına toprak attıktan sonra yanıma geldi. Tuttu-
şemsiyeyi elimden aldı. Tam kolunu bana saracağı sırada bir rüzgâr
tanıdık bir koku getirdi. Canım burnumda olduğu için miydi bu
kokusu?

Gözlerimi sadece o an babamdan çekip etrafta dolaştırdım. Beni se-
çim ilk şey kalabalıktı ama benim gözlerim ait olan kişiye, kalabalığın
ında bir ağaç yanında duran Doğukan'a ulaştı. Acı içinde kıvranan
bir başka atmaya başladı sanki. Tıpkı ilk karşılaşmamızda olduğu
şekli duruşuyla rahat pozisyonda bekliyordu. Yağmurdan ıslanmış
şemsiye rağmen duruşu gibi başı da dikti. Gözleri ise sadece bana dikil-
ti. Fakat beni görüp görmediğinden emin değildim. Çünkü fazlasıyla
duygusuz bakıyordu ve aramızdaki mesafelere rağmen tenimde iz
almaya yetiyordu.

"Nereye?"

Doğukan'a doğru yöneldiğimin bile farkında değildim. Bilal'e hemen
şeyimi söyledim. Şemsiyeyi almamı istedi ama bu saatten sonra ıslan-
manın da olacıklardan da korkmuyordum.

Ona doğru yürüdüğümü gördüğü an hafifçe geriledi. Bakışları bun-
ca hoşlanmadığını belirtircesine çok hafif sertleşti. Başını iki yana sallayarak
daha fazla yaklaşmamamı belli etti. Umursamadım. Babamın bana
sözlerinden sonra bundan sonra olacak hiçbir şeyi umursamıyordum.

"Buradasın."

Tam önünde durduğum adamın yüzüne özlemle baktım. Bıraktığım
şeyi buldum diyemezdim. Yıllar ondan da çok şey götürmüştü ama gözle-
ri. Gözleri hâlâ aynıydı. Sadece eksik bakıyordu.

"Buradayım," dediği anda gök gürültüsüyle beraber içimde gülmeye
başladım. O da benim yüzümü tanıyordu. Özlemden miydi, emin olamıyordum.
Çünkü çok ciddiydim. Sanki aniden esip gürleyerek beni soğuk rüzgârlara
tuturacak gibiydi ama ben o kadar fazla üşümüştüm ki üç küsur yıldır,
sadece sıcaklığı hissedebilirdim. Donmadan önce, ölümü haber ve-
ren o sıcaklığı.

"Neden?"

Doğukan'ın derin bir iç çekti. Ardından ciddi ve kararlı bir ifadeyle çenesini dikleştirdi. "Son görevimi yapmak için." Kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmış. Babamla hiç tanışmamıştı ki neden ona karşı bir sorumluluk hissetsin. "Babama mı?" diye sorduğumda zar zor yutkunduk.

"Sana."

Kaskatı kesilen ruhum üzerindeki şoku atar atmaz feryat figan bağır-maya başladı. Tarçın kokusu sanki afyonluymuşçasına ciğerlerimi doldu-ruyor ve görünüşümün bile bulanıklaşmasına neden oluyordu. Saatlerdir dökmediğim gözyaşları Doğukan'ın tek sözüne gebeydi sanki. Bakışlarını iyice üzerime odaklandığı sırada öfkesi de duygusuzluğu da bertaraf oldu sanki.

Yine de, "Ağla," derken sesindeki renksiz hâl canımı daha çok yak-mıştı. "Başka türlü hafiflemez o yük. Ağlamalısın." O an neden burada ol-duğunu anladım. Musti'nin yasının ödeşmesi için karşıma geçmişti. Hem de başka biriyle evleneceğimi bile bile gururunu, onurunu hiçe sayarak.

"Ağlarsam, sarılır mısın?"

Burun kanatlarını bile genişletecek kadar derin nefesi göğsünü şişir-di. Sadece o an gözlerindeki tanıdık duyguyu yakalayabilmıştım. "Sarıl-mam," dedi kuru bir sesle ama içinin gözyaşlarıyla sınırsızlaşmış olduğunu anlamama yetmişti. Sarılmam dememişti çünkü.

"Hadı dön ve babanın yanında ol. Tekrar başın sağ olsun. Rabb'im peygamberimize komşu eglesin inşallah."

"Amin," kelimesi doküldü duruklarımdan sessizce. Aramıza yağmur sesi ve gök gürültüsü dolu bir sessizlik yayıldı. Doğukan gözlerimin içi-ne gitmem için yalvarırcasına bakıyordu. Bense sadece bana bir kez daha sarılmam için. "Git hadi," dediğinde gözleri arkamdaki bir noktaya kaydı. Ardından tekrar bana döndü. "Nişanlın bekliyor." Onun ağzından duy-mak istemediğim kelimelerle omzumun üzerinden arkama baktım. Bilal elinde tuttuğu penisiyeyi sıkı sıkı tutmuş, ne olduğunu anlamaya çalışır-ken fazlasıyla rahatsız bir ifade takınmıştı. Onu ilk kez bu kadar gergin go-ruyordum ama olay çıkarıncayacağını bilecek kadar tanımıştım. O yüzden rahatça onuma döndüm.

"Seni arayabilir miyim?"

Sorum ciddi ifadesine ufak bir çatlak vermişti. Fakat bunu çok çabuk yüzünden. "Konuşacak bir şeyimiz kalmadığını bana söyleyen Ben Belki bu sözünde durmak istersin." Paramparça oldum bir anda. Yağmuru yüzüme çarpan yağmura karıştırarak serbest bıraktım.

"Biliyorsun, ben sözlerine sadık biri değilim."

Doğukan'ın dudaklarına acıyla bile olsa minicik bir tebessüm yerleşti. "Ama ben öyleyim," derken bir daha karşıma çıkmayacağını vurguladı. "Hoşça kal balerin," dediğinde ufak bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtı. Bilal'e belli etmemek için kendimi kasmam gerekti. Doğukan baş selamı verince Gözleri tekrar arkamdaki adama ilişti. Ardından yüzünde yaralayıcı bir tebessümle arkasını döndü.

O yavaş yavaş uzaklaşırken ben arkasından bakakaldım. "Gitme," diye fısıldadım. Beni duymadığına o kadar emindim ki. Gerçi duysa bile ne olur muydu? "Gitme." Sesimi biraz daha yükselttim.

"Gitme Kurşun Asker!"

Adım atmayı kesti ama bana dönmemişti. Bundan cesaret alarak, "Beni gökyüzünü paylaşmak yetmiyor artık," diye bağırdım. Başını diktiğini gördüm. "Yalvarırım gitme!" Bu kadar sözden sonra Bilal'in duymadığını duyup duymaması umurumda bile değildi. Doğukan cevap vermedi. Bana dönmedi. Sadece iç hesaplaşmasını bitirene kadar olduğu yerde kaldı ve ardından yürümeye devam etti.

O gitti...

Ben bittim.

Gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Gözyaşlarımı durduramadım, içimdeki anılar yangınını söndürme gereği duymadan...

"Doğa."

Arkamda, bir nefes kadar uzağımdaki sesle nerede ve kiminle kaldığımı hatırladım. Bilal'e dönerken ne diyeceğimi bilmez, mahcup bir ifade kınmıştı. O ise fazlasıyla ciddi, durumun farkında ve garip bir anlayışla baktı.

"Bilal ben açıklayabilir," derken, "Açıklamalısın," diyerek sözümü kesti. "Ama şu anda yeri ya da zamanı değil. Hadi gidelim. Babanın duası"

okunacak." Elini tutmam için uzattı. Tarçın kokusu bile hâlâ geçmemişken tutmak zorunda kaldım.

Beraber kalabalığa doğru yürüdük. Aramıza konuşulmamış kelimelerle dolu upuzun bir sessizlik sokmuştuk. Babamın gömülmesi bitmişti. Ablam başucuna çarpı bağlarken annem toprağına kapanmış hıçkırıkla ağlıyordu. Bir yanımla sürekli milletin ne düşündüğüyle ilgilendiği için el âlemin yanında şov mu yapıyor diye düşünmeden edemiyordu. Diğer yanımla yakıştırmaya bile tahammül edemediğim ölümün Doğukan'ın yakasında olduğunda neler hissedebileceğimi düşünüyordu ve nefesler öğürime dar gelmeye başlıyordu. Belki bizimki gibi bir hikâyeleri yoktu ama kırk kusur yıldır aynı yastığı paylamışlardı. Hüznünde sahici bir yanda olmalıydı.

Binnin annesi için böyle bir şey düşünmesi ne kadar acıydı.

Babamın duası yapıldı. Kalabalık yavaşça dağılırken elimden tutan yine Bilal oldu. Oysaki ihtiyacım olan kişi az önce bana sırtını dönüp gitmişti. Ona kızmaya hakkım yoktu. Bunca yaşanandan sonra buraya gelmesi bile... Hâlâ kalbinde bir yerimin olduğunu gösteriyordu. Eskisi gibiymiş bilmiyordum ama geri kazanabileceğimin umudu bir yere yanmıştı yüreğimde. Nasıl özlemiştim onu...

"Anneciğim, ben Doğa'yı eve götürüyorum. Siz abimlerle gelirsiniz."

Annesine açıklamasını yaptıktan sonra, "Hadi hayatım," dedi. Az önce olanlara şahit olmasaydı, tam da konuşacağı ses tonuna sahipti. Rol mi yapıyordu yoksa Doğukan'la benim aramdaki olaya kendince mantıklı bir cevap mı bulmuştu, çözemiyordum.

Bilal beni arabasına doğru götürürken bizimle gelmek isteyenlere özellikle baş başa kalmak istediğimizi söyledi. Sözü geçen biri olduğu için kimsenin ikiletiyor olması da. Konuşacağımız zaman geldiği için mi bilmiyorum, gergin hissediyordum ve onun gibi bunu belli etmeme de başarılı olduğumu hiç sanmıyordum. Neyse ki insanlar benim davranışlarımı da sorgulamıyorlardı. Belki babam vefat etmeseydi ve bu konuşmanın zamanı gelseydi çevremizdeki herkes bambaşka düşünürdü.

Bilal her zamanki kibarlığıyla arabaya binmeme yardım etti. Ardından şifor tarafına geçti. Yüzüne takındığı ifadenin bir maske olduğunu tartışlıktan uzaklaşmaya başladığımız an fark ettim.

“Dinliyorum.”

Ortam sanki bir anda buz kesti. Kendinden emin tavrı, içimi ürper-
te soğuk havayı sanki tenime sızdırmıştı. Konuya nereden başlamam
çektüğünü bilmiyordum. Bu zamana kadar beni bir kez olsun kırmayan
sine, bu durumu kırmadan nasıl açıklayacaktım?

“Aslında seninle uygun bir vakitte konuşacaktım ama-”

Daha fazla dayanamamış gibi, “Hâlâ bir şey hissediyor musun o
dama karşı?” diye sordu. Soğuk nezaketiyle sınırları asla aşmıyordu. Ba-
şlanını kısa bir an bana çevirdi. “Dürüst ol lütfen. En azından bunu hak
ediyorum,” dediğinde kendimi çok kötü hissetmişim. Hayatıma aldığım
di erkek de benden sadece dürüst olmamı istemişti. Birini bu yüzden
kaybetmişim belki de. Diğerini de kaybedeceğim kesindi ama bu sefer
nılanla değil.

“Hiç kaybetmedim ki,” dediğimde kasılan çenesine rağmen kaygısız
bir ifadeye bürünmeyi başardığı yüzünü ovaladı. “Bana en baştan olanları
anlatır mısın?” Buna hakkı olduğunu bildiğim için başımı olur anlamında
 salladım. Yolu kontrol ederek arabayı uygun bir yere çekti ve dörtlüleri
yaktı. Yüzüme bakmıyordu ama beni layıkıyla dinleyeceğini hissettiriyor-
du. Belki de bunun nedeni sadece daha rahat bir şekilde konuşmamdı.

Ben de öyle yaptım. Neler olduğunu tüm açıklığımla en ufak bir deta-
yı atlamadan anlattım. Beni yargılamayacağını fark edince daha da rahatla-
mışım. Derin bir iç çekişle göğsü inip kalktı. Anlattıklarımın yarattığı tah-
ribatı geçirmek için nefese ihtiyacı olduğunu fark etmek canımı acıtmıştı.
Üzümeyi hak etmeyen nadir insanlardandı benim gözümde ama ben onu
da kendi bataklığıma çekmişim.

“İlk tanıştığımızdan beri bir şeyler olduğunu seziyordum, biliyor mu-
sun?” derken ilk kez baktı yüzüme. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Ağla-
maya ramak kalmış gibi. “Yaran olduğu o kadar belliydi ki. Sevgimle iyileş-
tirilebilirim sandım ama dermanı ben de olmayan bir yaraya canımı koysam
rafle.” Sözleri arabanın içinde soluduğumuz havaya bıçak gibi saplandı.

“Çok özür dilerim.”

“Özür dılenecek bir şey yok. Bile isteye girdim bu yola.” Midem de-
nir bir mengeneyle sıkılıyormuşçasına gerildim. “Şimdi ne olacak?”

"Nişanımızı noktalayacağız." Onun bu sözleri bir mahkûmiyet kararı gibi gelmişti. İçimde müthiş ve kahramanca bir kararlılık yükseldi. "Ben herkese neden olduğunu açıklayacağım," dediğimde yarım yamalak gülmüştü.

"Aksine sen hiç kimseye bir şey söylemeyeceksin."

"Ama "

"Aması yok. Senden ricam bu nişanı en azından babanın yası çıkana kadar sürdürelim. Bugün gelen adamı eminim ki görenler olmuştur. Kimsenin gözünde ikimizin de kötü görünmesini istemem." Hâlâ bana lâf gelmemesi için uğraşması gözlerimi doldurmuştu. "Yedisi bir çıksın. Ben annelere kafamızın uymadığını söyleyeceğim. Senin ayrılmamak için ısrar ettiğini ama benim evlilik yürüteceğimize inancımın olmadığını belirteceğim. Beni yalancı çıkarma, olur mu?"

Kırılmış olmasına rağmen kırmamaya çalışması beni daha da eziyordu. "Ama kafamız uyuyor, biliyorsun değil mi?" diye sorduğumda samimi bir şekilde gülmüştü. "Kalplerimiz uymadıktan sonra pek bir anlamı olmuyor Doğa ama evet, seninle geçirdiğim tüm vakitler güzeldi."

"Seninle de öyle," derken gülümsemeye çalışsam da gözyaşlarım nazlı nazlı yanaklarımdan süzülüyordu. "Hadi bakalım," diyerek arabayı tekrar çalıştıran Bilal derin bir nefes aldı.

"Millet bir de bızı merak etmeden gidelim."

DOĞA

Zaman yavaş mı geçiyordu yoksa sayılı gün çabuk değil de zül ederek mı geçirdi, bilmüyordum ama babamın yedisine kadar her gün ev insanla dolup taşıyordu. Meğer ne çok seven biriktirmişti.

Annem hâlâ kendine gelemediği için ilk gün haricindeki diğer günler tüm işler ablamla bize kalmıştı. Acımızı bile yaşıyanıyorduk hizmet etmekten. Belki böylesi daha iyiydi. Çünkü gece olup da soğuk yatağa girdüğümüzde hüzün, kalbinin derinliklerinde bir yerlerde unutulmuş anıları yeniden canlandırıyor; o anılar hem acı hem de huzur veriyordu.

Babanun yasına ihanet etmiş gibi hissetsem de aklımdan da kalbimden de Doğukan'ı çıkaramıyordum. Şu anda nerede olduğunu bilmiyordum. Öğrenebilme şansını da kaybetmiş gibi hissediyordum. Aygöl beni arıladıktan çıkarılmıştı. Onca seneden sonra bunu yapması Doğukan'ın gerçekten de hızden vargeçtiğini gösteriyordu. Bunun acısına odaklanmak yerine babamın vasiyet gibi kalan sözlerine odaklanmaya çalıştım.

Gidişim kötü olsa da gelişimi güzelleştirmeliydiim ama nasıl?

Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Ablam hafifçe kapıyı aralayıp başını içeri doğru uzattı. "Uyuyor musun?" diye sorduğunda yattığım yerde toparlandım. "Bu aralar pek misafirim olmuyor," dediğinde buruk bir şekilde gulumseledi.

"Benim de"

Çapıyı arkasından kapatan ablam yanıma gelip oturdu. "Konuşa-
k. Nasılsın?" Bilmiyorum der gibi omuz silktim. "Yaşıyorum işte,"
imde bir an Doğukan'ın neden böyle bir şey söylediğini anladığımı
ttım. "Bilal iyi bir adam," dediğinde başımı evet anlamında salladım.
ekten de bizi bir an bile yalnız bırakmamış, her işe canla başla koş-
uştu.

"Ama," dediğinde hafifçe kaşlarım çatıldı. "Doğukan'a gitme zama-
şelmedi mi artık?" Sorusuyla kaşlarım daha da çatıldı. Ablam şaşkın
ırgulayan hâlime uzun zamandır görmediğim gülümsemesinden ar-
an ederken, "Babam yalnızca seninle mi konuştu sanıyorsun ufaklık,"
."Onayını aldığını biliyorum. Araya bu veda girmeseydi çoktan kol-
u koşacağını da."

Haklıydı. Bilal'le olan konuşmamızı anlatıp anlatmamak arasında
lm. Ablamdan sır, sinirlenmediği sürece çıkmazdı. Fakat annemin ya-
dayken bu riske atılmayacak bir ihtimaldi.

"Annem ve seni bırakıp gidemem."

"Ben gidiyorum Doğa," dediğinde hafifçe kaşlarım havalandı.
nemle baş başa kalmaya hazır olup olmadığımı sorgulayan tarafımı
ymazdan gelmeye çalıştım. "Şirketin New York'ta açtığı yeni ofise
nsfer oluyorum." Doğru mu duymuştum? Yurt dışına gitmekten mi
tsediyordu o?

"Nasıl? Ne zaman?"

Çok fazla bağırması olmalıydım. Ablam sesimi alçaltmamı işaret eder-
a. "Uzun zamandır konuşuluyordu ama bir yanım köklerinden ayrılmak
emiyordu," dedi. "Anladım ki beni bu ülkeye bağlayan en önemli neden-
sen ve babamdı. Babam artık yok. Senin de gözümün arkada kalmaya-
ıp biriyle olacağını biliyorum. Ben de dün kabul ettim teklifi."

"O kadar emin olma. Aygül bile beni silmiş."

"Doğukan silemedikten sonra, kim silerse silsin. Mezarlığa geldiğini
ordum."

Bu ana kadar hiç renk vermeyen ablama şaşkınca baktım. Eğer o bile
etmediyse gördüğünü, kim bilir kimler görmüştü bizi. Bilal gerçekten
aklıydı. "Ayrıca Aygül beni silmemiş ve ben senin için nerede olduğunu

öğrendim." Neye şaşıracağımı düşünürken, "Nasıl?" diye sordum. Beni silen kardeşi ablama neden abisinin nerede olduğunu söylesindi ki ...

"Özümünü ye, bağımı sorma, bağcını darlama."

Ablam tıpkı küçükken olduğu gibi burnumu sıktı. Allah aşkına, bu kız ne zaman büyüdüğümü fark edecekti? Yine de biraz olsun normal hissettirdiği için sesimi çıkarmadım. Aklım tamamen Doğukan'la dolu olduğu için, "Ankara'da değil mi?" diye sordum.

"Geçen sene doğuya tayini çıkmış."

Geçen sene mi ...

Onunla ilgili ne kadar az şey biliyordum. Ablam gittiği şehri söylediğinde bir anlık gözlerim doldu. Doğuya gitmekle ilgili kurduğumuz hayaller aklıma geldi ve o şu anda bensiz, bir sınır bölgesinde yaşama tutunuyordu.

"Al bakalım," ablam cebinden çıkardığı iki uçak biletini ve altındaki zarfı bana doğru uzattı. "Yarın sabah uçağın var ama buradan direkt uçuş olmadığı için Ankara aktarmalı gideceksin." Uzattığı bilete bakakaldım. Ablam almayacağını anlayınca yatağın üzerine bıraktı.

"Yarın gece vardiyasındaymış. Sen gidene kadar o mesaiye başlamış olur. Çalıştığı şubenin adresini de aldım. İndiğin gibi taksiye binersin. Tam onunde inersin."

Bakışlarımı biletlerden çekip ablama çevirdim. Bana cesaret verici bir gülümsemeyle, "Sana kalsa bir asır daha geçer. Bu da babamın bana vasiyeti olmuş oldu," dedi. Cevap veremedim. Sadece ablama sıkıca sarıldım. Gozyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, "Teşekkür ederim," diyebilirdim sadece.

"Artık sadece mutluluktan ağlayacaksın, tamam mı?"

Kıkırdayarak ablamdan uzaklaşırken, "Başımızda artık sadece annem varken mi? Çok zor," dediğimde duraksadım. "Ama annem ... Sen gidiyorsun, ben gıdıyorum. O ne yapacak?" Ablam umursamaz bir tavırla omuz silkti. "İnsanlar tercihlerini yapar. Bunu acı bir şekilde tecrübe ettiğini düşünüyorum. Artık yaptıklarının bedelini ödeme vakti." Bu çok acumasızca gelmişti. Ablam uzulduğümü fark etmiş olacak ki, "Merak etme, anne-annem yanına tapınacakmış. Dayımla üçü yaşarlar gül gibi. Ben de birkaç gün daha buralardayım," diye ekledi.

"Ama... Nişan atıldığını duyunca, bir de Doğukan'a gittiğimi öğrenece yine."

"Hiçbir şey yapamaz. O şu anda yaşadıklarının neden olduğunun farkında. Ayrıca yaparsa da çek resti, görüşme. Ne kaybedeceksin?"

Cevap vermedim. Ablam uzanıp alnımdan öptü ve yataktan kalktı. "Telefonun açık olsun," dedi tıpkı her Doğukan'a gittiğimdeki gibi. "Ve çalışmaya çalış. Yarın sabah yeni hayatının ilk günü."

"Seni seviyorum abla," dediğimde kapının eşliğinden bana bakan ablam, "Seni seviyorum ufaklık ve geç de olsa doğru yola girdiğin için seninle gurur duyuyorum."

Ablam uyu demişti ama kalbim böylesine delice çarparken nasıl olacağından bahsetmemişti. Buradan kalkan uçak sabah erken saatteydi. Yani hıızlanmak için çok az zamanım kalmıştı. Bu evden çıktıktan sonra tekrar buraya dönebilir miydim ya da dönmek ister miydim, bilmiyordum. Doğukan'ın beni kabul edip etmeyeceğinden de emin değildim. Her ihtimali düşünmem, ona göre adım atmam gerekiyordu. Bu yüzden benim için önemli ve gerekli olan tüm eşyalarımı birkaç bavulun içine düzgünce yerleştirdim. Kendime de yol için bir sırt çantası yaptım.

"Abla."

Odasının ışığı yandığı için uyuyamadığını düşündüm. Kapıda beni görmesiyle kulaklığını çıkarırken, "Sen daha yatmadın mı?" diye sordu. Odaya girip dikkatlice kapıyı kapattım ve yanıma gidip alçak sesle, "Eşyalarımı toparlamam anca bitti," dedim. Ablam hava durumuna bakarak yanıma bir şeyler almamı, oralarda hâlâ kar bile yağabileceğini söyledi. Zaten bunu düşünmüştüm. Kar gözükmüyordu ama hava fazlasıyla soğuktu.

"Merak etme. Benim sana bir şey sormam gerekiyor ve vereceğin cevaba göre bir şey isteyeceğim."

Ablam ilgi çekici laf kalabalığını duyunca merakla yatağında bağdaş kırdı. "Sanırım ne olduğunu biliyorsun ama sor bakalım."

"İstanbul'daki evi kapatacak mısın?" Ablam tatlı bir gülümsemeyle,

"Hayır," dedi. "Arada İstanbul'a gelmem gerekebilir. Ayrıca Türkiye'ye donduğum zamanlarda kalacak bir yere ihtiyacım var ve tabii ki eşyalarını oraya götürürüm." Gerçekten de ne söyleyeceğimi anlamıştı. "Doğukan'la eve çıktığınızda da adresinize postalarım," diye devam etmesiyle ablama şaşkınlıkla baktım.

"Ne kadar eminsin."

"Olmamam için bir neden yok."

"Üç buçuk yıl geçti abla ve üstüne bir de nişanlandım. Hadi yıllar neyse de... Nişanlanmamı kabul edeceğine inanıyor musun gerçekten?"

"Toparlamamız zor olacak ama ben sevginizin her şeyin üstesinden geleceğine inanıyorum. Görürsün, daha da bağlanacaksınız birbirinize ama sabretmen lazım. Ne yaparsa yapsın, vazgeçmemen lazım. Onun gibi."

Başımı onaylarcasına sallarken elimi tutup yanına çekti. "Ayrıca evrene ne verirsen onu alırsın. O yüzden kötü ihtimalleri bir kenara bırak ve sadece sevdiğine yıllar sonra kavuşacak bir aşığın heyecanını yaşa." Buruk bir şekilde gulumserken, "Karşına nasıl çıkacağımı bile bilmiyorum," dedim. "Ne diyeceğimi, ne yapmam gerektiğini..."

"O senin karşına hep nasıl çıktı?"

Ablamın sorusuyla üzerinden yıllar geçmiş anılar, sanki dün gibi aklıma geldi. "İlkunde polisler tarafından az kalsın karakola götürülüyordum," dediğinde ablam abartılı bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Ah! Bilmem mi? Aklım çıkacaktı." Ablamın o geceki hâli aklıma geldiğinde kıkırdadım. Sonra düşünmeye devam ettim. "İkinci sefer de okula gelip sürpriz yapmıştı. Meraj atarken bir baktım, sınıfın kapısındaydı. Sonra ayrıldık," derken içim o üç ayın huznuyle çalkalandı ama beterin beterin yaşadığımız için etkisinden kurtulmamı kolay oldu.

"Sonra Taksim'de karşıma çıkmıştı. Neredeyse üzerine kusuyordum."

"İyy! Hatırlıyorum!"

Ablam içtiren bir ifadeyle araya girerken, "İçinden nıl düşünsen acaba?" diye sordu. "Hatta bence düşünmene gerek yok. Sadece oraya git. Emirum kalthın seni yönlendirecektir." Ablama sıkıca sarıldım. "İyi ki varsın," dediğinde gulumseyen ablam, "Asıl sen iyi ki varsın," dedi. Yavaşça ablamdan ayrıldım. "Üçüğe bırak, saatün kaldı," dediğinde bildiğini söyledi.

"Seni bırakırım diyeceğim ama annemlerin dikkatini çekmeyelim."

Ona katıldığımı belli eden bir baş hareketiyle, "Taksiyle giderim," dedi. Ablam saçlarını severken, "Beni habersiz bırakma," dedi. "Ve Allah için banyo yap kızım ya. Kaç gündür yıkanmıyorsun sen?" Bozulmuş yüzüyle kendimi kokladım. Daha dün yıkanmıştım ve kokmuyordum. O an bu hâlime ufak bir kahkaha attı. "Şaka şaka," derken beni yine kolunun arasına aldı. "Seni çok özleyeceğim fıstığım."

"Ben de seni ablam."

Ablamın yanından ayrıldıktan sonra yine de söylediklerinde ciddi olabilir diye banyoya girdim. Hızlı bir duştan sonra hazırlandım. Gerekli kıyılarımı alıp almadığımı son kez kontrol ettikten sonra odama son göz baktım. İçimden bir ses uzun bir süre görüşmeyeceğimizi söylüyordu.

Herkes uykudayken sessizce evden çıktım. Çağırdığım taksi gelene kadar çocukluğumun geçtiği sokaklara da göz gezdirdim. Ardından büyüdüğüm şehre...

Sanki birkaç saat içerisinde hepsini arkamda bırakacaktım ve yeni hayatıma uçacaktım. Havalimanına geldiğimde kalbimin yerinden çıkacağını hissettim. Gerekli prosedürleri tamamlayıp uçağa bindim. Ankara'ya indiğimde aktarma uçağının akşam olduğunu görmek heyecandan yerinde duramayan biri için çok zordu. Yine de zamanı verimli değerlendirmeye karar verdim ve Doğukan'ın karşısına nasıl çıkacağını planladım.

Birkaç kez arayan annem yüzünden planlarım sürekli bölünmüştü. Meşgule attuktan sonra devam etmiş, kafamda iyi kötü bir şeyler oturtmuşum. Doğukan'a gideceğim son uçağa bindiğimde artık heyecanım kalmamıştı. Sadece alamayacak bir strese dönüşmüştü. Kötü ihtimaller ona yaklaştıkça daha da coşkulu bir şekilde zihnime doluyordu. Yine de ablamın söylediğini yapıp baskılamaya çalıştım hepsini.

Uçak indiği anda yeni hayatıma ilk adımı attım ve bu gerçekten çok küçük bir adımdı. Kabanımın önünü kapatırken adımlarımı hızlandırdım. Neyse ki taksi beklemek zorunda kalmamıştım. Sanırım bu şehrin insanı

çok fazla taksit tercih etmiyordu. Ablamın verdiği adresi söylediğimde taksici dikiz aynasından bana baktı.

"Uçakta bir şey mi oldu abla?"

Sanırım polislerle alakalı bir yer olduğunu anlamıştı. Neden bazı insanlar bu kadar meraklıydı ki? "Ziyarete geldim," dediğimde bana pek inanmamış gibi baktı. Yine de söylediğim adrese doğru arabayı sürdü ve ben yol boyunca çevreyi görmeye çalıştım. Düşündüğüm kadar kötü değildi. En azından kafamda canlanan doğu kavramından farklıydı.

"Geldik abla."

Burası karakol binası gibi bir yerdi. İçerisini göremiyordum ama girişinde beton polis bariyerleri olan uzun bir yolu vardı ve biz de o yolun onunde durmuştuk. Harika. İndiğim gibi kabak gibi ortaya çıkacaktım.

Etrafı kolaçan ederken taksici telaşlanmış olacak ki, "İnsene abla. Gece gece polislerle uğraştırma beni," dedi. Adama ters bir bakış atarken, "Oradan bakınca terorist gibi mi duruyorum?" diye sordum sertçe. Adam mahcup hır ifadeyle bana doğru döndü.

"Burada kim kimdir, kolay anlaşılmaz abla. Öyle inmeyip dikkatli bakınca etrafa başımıza iş açılmasın dedim. Kusura bakma."

Taksimetrede yazan parayı verdikten sonra daha fazla oyalanmadan taksiden indim. Şimdi ışıklı karakol yoluyla karşı karşıyaydım. Dikkatli, dikkat çekmeyecek hareketlerle yavaş yavaş yürüdüm. Zaman yavaşlamış mıydı yoksa bu an çok önemliydi de ben mi onu ağır çekimde yaşıyordum, emin değildim. Karakolun içine bakmaya çalıştım ama görüşümü keken duvarlar yüzünden net bir görüş sağlayamamıştım.

Karakol binasının onunde nöbet tutan polislerden biri yaklaştığını görünce bana doğru döndü. Tehlikeli bir serüvene çıkmak üzere olan birinin hem kabuğa uçamayan hem de ürkek hâliyle, "İyi akşamlar," dedim. "İyi akşamlar hanımefendi." İçeri elimi kolumu sallayarak giremeyeceğimi biliyordum. Yalan da söylemek istemediğim için, "Ben bir arkadaşımı ziyarete geliyorum" dedim.

Konuya buş beş etneden gırmem adamın hafifçe şaşırmasına neden oldu. Arzından ifadesi merakla kaplanırken, "Adı ne?" diye sordu. "Doğukan Karahanlı" Kapları başkılıkla havalanan polis, "Doğukan aının

dedi beni tekrarlayarak. Belli ki çok fazla ziyaretçisi olmuyordu. Yani emek oluyor ki burada görüştüğü ya da en azından onu iş yerinde et edecek kadar özel biri yoktu.

Adam nöbet kulübesi gibi olan yere dönüp Doğukan'ın operasyon-dönüp dönmediğini sorguladı. Operasyona mı gitmişti? Kalbim korkuyla hızlanırken, "Az önce geldiler," cevabı almak derin bir nefes almama len oldu.

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

Hızla çantamın içinden cüzdanımı çıkardım ve avukat kimliğim-beraber nüfus cüzdanımı uzattım. Adam iki karta dikkatli bir şekilde bakarken bir gözü de sürekli üzerimdeydi. Neden bu kadar gerilmiştim anlamıyordum. "Geldiğinizi haber verelim," derken bir anda, "Vermesenez olur mu?" diye sordum. Tam da düşündüğüm gibi sorgular bir ifadeyle bana baktı.

"Yani ben Bursa'dan geldim ve şu an burada olduğumu bilmiyor. Şurpriz yapmak istiyorum izniniz olursa."

Adam bana anlayışlı bir bakış atsa da, "Üzgünüm, sizi habersiz içeri alamam," dedi. Bu tahmin ettiğim bir şeydi. Kartlarımı uzatınca aldım. Cüzdana yerleştirirken, "O zaman ben ona ulaşısam," dedim. "Ama siz haber vermeyin lütfen." Kararsız kalmış gibi duran adam arkasında kalan arkadaşına baktı. Bakışlarla anlaşılan ikilinin odağı üzerime çevrildiğinde daha da gerilmiştim.

"Tamam ama lütfen acele edin."

Keşke müvekkilim var falan deseydim diye düşünmedim değil. "Tamam," diyerek telefonumu çıkardım. Bir yandan da bahçe kısmını kolaçan ediyordum. Soğuktan ellerim donarken mesaj kısmına girdim ve seneler önceki ilk mesajımı hızlıca yazdım.

Balerin:

"Sence bu sefer masalın sonu mutlu biter mi?"

Korku, heyecan, stres, heves ne varsa ruhuma çöreklandı. Doğukan birkaç saniye sonra çevrim içi oldu ve olduğu gibi de mesajımı okudu. Kalbim göğsü kafesimi döve döve atıyordu. Yazıyor kelimesi hiç bu kadar güzel gelmemiştir.

DOĞUKAN

Ondan oncesi yoktu.

Ondan sonrası da olacak gibi değildi.

Onda takılı kalmıştım ama o artık benim de değildi.

Nasıl bir sınavdı bu ya Rabb'im? Nasıl bir acıydı? Hangi günaha bulaşmıştım da bu hayattaki tek mükafatımı elimden almıştım?

Vardır bir bildiğin. Vardır bir hayrı. Vardır kışın sonunda baharları ...

Fakat ben o hayrı da görmek baharı da yaşamak istemiyordum. Ben Doğa'sız nefes alamıyordum ki... İyi şeylere olabilecek tüm inançlarımı bir mesajla ve bir parmakta gördüğüm yüzükle bırakıp gitmiştim. Ben gitmiştim Ama aklını da ruhum da kalbim de o mezarlıkta Doğa'ya sınırlanırken kalmıştı. Olsun... En azından onlar sınılabilmişti. Ömrümü onsuz geçse bile azki yalnız kalmama izin vereceğe benzemiyordu.

Bu zamana kadar çok kaybun olmuştu. Birilerini ölüme uğurlanmış olmak bile daha az canını yakmıştı sanki. Belki o kişileri bir daha göremeyecektim ama kalplerinde bana olan sevgiyle sonsuzluğa gittiklerini hissetmek, onları toprağa emanet edebilmek belki de en büyük dayanagımdı.

Ana Doğa Onu görebilme ihtimalini vardı gözümün değmesi bile yavaşlanan. Emanet edebileceğim birisi vardı, kor bir kurşunla toprağa katılmasını dilemekten başka çare bırakmayan. Ondan emanet aldığım birkaç

zıncı vardı. Tıpkı sevdiklerimin toprağı gibi... Artık bir ömrü o birkaç
zıncıya yaşatmaya çalışacağım kadar...

"Doğukan."

Yorucu bir operasyon bile zihnimin günlük akışını durduramıyordu.
Oturdüğüm yerden bakışlarımı Uğurcan'a çevirdim. Elindeki çay tepsisin-
de kalan birkaç kartonu işaret ederek, "İster misin diye sormayacağım ama
sen de al artık," dedi. Kim bilir, ne zamandır önümde duruyordu. "Görme-
mişim." Uzanıp bir karton bardağı kaptım. Uğurcan bana imalı bir bakış
atarken, "Zaten şu gözündeki perdeler bir tek operasyonda kalkıyor," dedi
ne gururlu bir ifadeyle, "O duvarın depo olduğunu nasıl anladın lan?" diye
sordu. Birkaç göz de merakla üzerime çevrilmişti. Meskûn mahal operas-
yonunda bir uyuşturucu kaçakçılık çetesini çökertmiştik ve malları sakla-
dıkları yer bir odaya ördükleri yeni bir alçıpan duvarın arkasıydı.

"Sizin de sınav dönemlerinde dinle beni diyerek ömür yiyen mimar
bir çocukluk arkadaşınız olsa emin olun, her girdiğiniz yerin rölövesini çı-
karsınız."

"Mimar, rölöve... Çok havalı lan. Kız mı arkadaşın? Ya da kız arka-
daşın mı?"

Ahmet Can'ın ilgisini çeken konunun sadece kızlar olduğunu bildi-
ğim için, "Sana erkek lan," diye dıklendim. "Sil o ağzının suyunu yoksa
gelir geri içirtirim. Kardeşim diye diye tekrar kustururum." Tehdidimle
Ahmet Can ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

"Sakin ol. Kimse kardeşine bir şey demedi."

"Diyemezsin zaten. Önce ben dilini alırım, ardından özel kuvvetler-
deki eşi sırtındaki deriyi alır."

"Sen şimdi naneyi yimedim mi?"

O sırada kapıdan giren Ata şef, "Bırakın zevzekliği cancanlar," diyerek
başımındaki iki kişiye ters bir bakış attı. "Tecrübe her şeyden üstündür. Ada-
mın gittiği operasyonları öğrenmeden geçmeyin karşısına."

"Bu öfke de o zamanlardan mı kaldı şefim?"

O sırada telefonumun titremesi, Ahmet Can'ın hayrınaydı. Pantolo-
rumun cebinden çıkardığım telefonun ekranında gördüğüm isim az kal-
an elumdeki çayı üzerime dökmeme neden olacaktı. Seni arayabilir miyim

demiyti. Uygun bir dille aramamasını söylemiştim. Ne kadar aşık olursam olayım, nişanlı biriyle konuşmam doğru değildi. Bir kere centilmenliğini bozmadan vedalaşmamıza izin veren o adama haksızlıktı.

Sahi... Ben hakkım yokken bile o adamı parçalamak isterken o nişanlısı ardımdan ağlarken nasıl sakin kalmıştı? Seven insan kıskanmaz mıydı? Sevmiyor muydu? O zaman neden nişanlansın ki ...

Guzelliğinden, zekiliğinden, masumlugundan, eğlenceli tavırlarından...

Sıkıntıyla iç çekerek kalbimin Doğa'yı övmesini bastırdım. Bana ilk attığı mesajı yazmıştı ve ben ezbere bildiğim kelimeleri devam ettirip ettirmemek konusunda kararsızdım ama boş bulunup görüldü atmıştım bir kere ve onu bu şekilde bırakmaya dayanamazdım.

Neden yazdığını bilmiyordum. Yazmayı devam ettireceğim konusunda heveslenmesini de istemiyordum. Bu yüzden salağa yatmaya karar verdim.

Kurşun Asker:

"Anlamadım?"

Mesajım anında iletildi ve yazıyor yazısı düştü ekranıma. Kimsenin gozu üzerimde değildi ama nedense izleniyormuşum gibi hissettiğim için dışarı çıkınaya karar verdim. Bu mesajlaşmayı kaldırabilmek için sigaraya sığınma düşüncesi de bana bunu yaptıran olabilirdi.

Balerin:

"Ben yine de seni kurtarmak için ateşe atlardım."

Merdivenlerin başında kalakaldım. İlk gün söylediğimiz şeyi yaşamış olduğumuza inanmıyordun ama sorun şu ki çok uzun zamandır o ateşin içinde tek başıyım. Kul olmam gerekirdi ama ben sürekli yanıyordum. Unutmuş gibi yapmam da konuşmaya devam edeceğini anlayınca onun yolundan gitmeye karar verdim.

Kurşun Asker:

"Yanıydın."

Merdiven basamaklarını yavaşça indim. Kendune kuytu bir köşe bulurken, "Beraber mi?" mesajı geldi. Göğsümdeki baskıyı rahatlatmak istercesine nefes alırken bakışlarımı karanlık gökyüzüne çevirdim. Aşık

kmayan bir adamın gökyüzünde birden çok yıldız olurdu ama aşk bir ere düştü mü ruhuna, o gönlündeki tüm yıldızlar anlamını yitirirdi. Çünkü tek ışık aşığının gözleri olurdu. Pusulası o, zifır karanlığının tek ışığı olurdu. Ben kaybolmuştum.

Karanlık bir yerde bul beni. Kaybettiğin gün gibi bekliyorum.

Onu da yaşadıklarımızı da unutmak için zorluyordum kendimi. Bu şımın küçüklüğünden değildi. Çaresizliğimin ne kadar büyük olduğunu ve bana ondan vazgeçmek zorunda kalacağım bir sebep vermişti.

Kurşun Asker:

"Ayrı ayrı."

Hepsinin gelmişine geçmişine kibrit çakmak için yakmıştım şimdi de ıgaramı. Derin bir nefes alıp rahatlamak için nikotinden medet umdum. Öysaki çok uzun zamandır bir işe yaramadığını biliyordum.

lalerin:

Sigaraya başlamışsın."

Gördüğüm mesajla kaşlarım hafifçe çatıldı. Bunu nasıl bilebilir diye lüşünürken delice bir his oluştu kalbimde. Başımı kaldırdım ve karanlık arakol bahçesinde gözlerimi gezdirdim ve o onu gördüm.

Geceme ay gibi doğan, karanlığı aydınlığa esir eden, çaresize umut uşşeden onu.

İlk önce halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Onu o kadar uzun üredir sadece hayallerimde yaşattığım için bu sadece beynimin bir yunu olabilirdi çünkü. Bir sınır bölgesindeydim. Buraya gelecek ka-lar aklını kaçırmış olamazdı. Gözlerimi birkaç kez açıp kapattım. Hâlâ radaydı. Oradaydı ve bana bakıyordu. Sonra elimdeki telefon tekrar itredi ve ben ilk kez hem sevinç hem de korkuyla bakışlarımı ekrana evirdim.

lalerin:

Selam Kurşun Asker."

Mesajı okuyan gözlerim bile inanmakta zorlanıyordu. Bakışlarımı oğa'ya çevirdim. Aramızdaki mesafelere rağmen yüzünde ufak bir gü-ümseme olduğunu görebiliyordum. Eli selam verir gibi kıpırlanınca si-aranın kulünü düşürdüm ve yanımdaki çöp kovasına fırlattım. Ne zaman

yürümeye başlamıştım, hangi ara kokusunu duyacak kadar yakınına gelmişim, bilmiyordum.

"Ama sen," dedim düzgün bir cümle kurana kadar zaman kazanmaya çalışırcasına. "Buradasın." Küçük bir gülüş armağan etti şaşkınlığıma. "Buradayım," derken gözlerimi bakmaya kıyamadığım, kıyamadığım zamanların hepsine yokluğunda sevdiğim çehresinde gezdirdim.

"Ve izin verirsen hep burada kalmak istiyorum."

Bu kesinlikle hayaldi. Doğru duymuş olamazdım. Burada olamazdı. Bana hep yanımda kalacağım söyleyemezdi. Söylemezdi. Giden oydu, vazgeçen oydu. Şimdi hiçbir şey yaşanmamış gibi karşımda olamazdı. Gözlerim bir gerçeklik arar gibi parmaklarında dolaştı. Bunu fark etmiş olacak ki benim ona verdiğim tektaşlı olan elini gözümün önüne kaldırdı. Atmamıştı, satmamıştı. Bunca sene saklamıştı. Neden saklamıştı? Saklayacak kadar değerliyse neden başka birinin yüzüğünü parmağına geçirebilmiş?

"Eğer teklifin hâlâ geçerliyse ..."

Dudaklarım çok az, kafa karışıklığımı belli edecek kadar az bir şekilde aralandı. Doğa bana bu kadar yakinken ve böylesine güzel gülüyorken söylediği cümlelere odaklanmak o kadar zordu ki ...

"Susma," dedi yalvarırcasına. Gözleri nefret ettiğim buğuya esir olmuştu. Burnu kızarmaya başlamıştı. Bunun nedeni soğuk da olabilirdi ağlayacağını haberi de. Arkasındaki gözlerin odağındayken ağlamasını istemiyordum. Çocuklara, "Kapıyı açın," dedikten sonra demir kapı gürültüyle açılmaya başladı.

"Hava çok soğuk. İçeride konuşalım."

Doğa yerinden kıpırdamamıştı. Elini tutmamı bekliyordu belki de. Tutamazdım ki. "Hadı Doğa," dediğimde pes edip yürümeye başladı. Çok yakınındaydı. Allah kahretsin o kadar yakınımdaydı ki kokusu da sıcaklığı da diklenince kadar ısılıyordu. Beraber merdivenleri turmanırken duraksadı. Birkaç adım önüne geçtiğim için genye döndüm.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?"

Gözleri akamak üzere olan yaşlara gebeyken, "Şey ben açık havada bile nefes alamıyorum gibi hissediyorum da," dedi. Sanki yeterince acı çekmiyor-

nısum gibi bir de onunkini üstlenmişti yüreğim. "Tamam. Sen şuradaki
anklara otur. Ben sıcak bir şeyler alıp geliyorum." Onu yalnız bırakmak
temesem de güvende olacağını bildiğim için kalan basamakları tırman-
m. Kendime sıcak bir çay, ona da en sevdiği kahveden aldım.

Binadan çıktığımda bankın ucuna iliştğini gördüm. Üşüdüğü her hâ-
nden belliydi. Ona doğru yürüdüğümü gördüğünde ürkek bakışları canlı
ir hâl aldı. "Al bakalım." Karton bardağı uzattığımda buz kesmiş parmak-
ın benimkilere değdi. Bu temas felaketim oldu. Ruhum bedenimi terk
tti. Parmak uçlarının altındaki ellerim alev alevdi. Dokun bana diye çılgık
ıylığa bağınıyordu. Soğukluğuna rağmen bedenimi yakıp kavuran deli bir
angındı. Sönmek istemediğim ama harlanmaya bile iznim olmayan bir
angın. "Teşekkür ederim," diyerek bardağın içine baktı ve yüzünde buruk
ir gülümseme oluştu.

"Hatırlıyorsun."

Yanındaki yerimi alırken, "Hiç unutmadım ki," dedim ve boğazımda-
ı baskıyı azaltmak için çayımdan bir yudum aldım.

Havaya birkaç yudumluk bir sessizlik yerleşti. Başımı Doğa'ya doğ-
ru çevirdim. Yüzünün yandan görünüşünü, kalbimdeki sancıyla izledim.
İnançlarımı yarım bırakmıştı. Bakışı da sesi de duruşu da ona merhamet
etmemi haykırıyordu. Affım enkazdan bile ağır gelirdi ruhuna, bunun far-
tında değildi. Belki bağırıp çağırsam hafifletirdim biraz da olsa ama ku-
alırdı. Yapamazdım. O benim kolumu kanadımı kırmıştı ama ben onun
uçmasını engelleyemezdim.

"Özür dilemenin her şeyi geçireceğini bilsem."

Sanırım suskunluğumda ısrarcı olduğumu fark etmişti. Gözlerini iki
elinin arasında tuttuğu kahveden ayırmıyordu. Tırnakları karton bardağa
ışkence yapıyor, acısı sanki burnundan damlayıp kahveye karışıyordu ve
kokusu... Ah o her rüzgârda burnuma dolan kokusu, sarılamadığım her
ana bir küfür mınıldanıyordu.

"Aldığım her nefese bir özür sığdırırdım," diyerek bakışlarını bana
çevirdi. Nazlı nazlı süzülen yaşlara takıldı gözlerim ilk. "Ne dersen ne dü-
şünsen ne yapsan haklısın ama beni bir kez, gerekirse son kez dinlemeni
istiyorum." İkimizde yutkunamadık sanki. Yaralarımıza tuz olan gözlerine
bakarken, "Dinliyorum," dedim.

Elimdeki ışkence yaptığım karton bardağı yanıma bıraktım ve ayağa kalktım. Heyecan ve umut gözlerindeki tüm duyguları ıslah etmişti. Uçurumdan atlayan binnin deli cesaretiyle elimi yanına koydum. Başını avucuma doğru yaslarırken gözleri daha fazlasını talep ediyordu ya da belki bunu isteyen bendim. Daha fazla dayanamayıp onu kendime doğru çektim. Kollarımın arasındaki bedenini sıkı sıkı, kokusunu içime çekerek sardım. Yuvama dönmüş gibi hissediyordum.

“Varım.”

Devam Edecek

